

GİZEM YİĞİT

SİFİR NOKTASI

ATES SARMALI

Gün Aksa Alatan,
Boris Karalav'la arasında bir denge
kurmaya çalışırken bir yandan burun buruna
kaldığı ölüm oyunundan sağ çıkamayacağına
inanmaya başlamıştır.

Boris'in annesi ile kendi içinde kurduğunu
sandığı bağı onu gün geçtikçe zehirlediğinden
bihaberdur. Hiç beklemediği biri geçmişin
kapılarını onun için bir bir açtığında ise geri
dönmek için çok geçtir.

Örgütün görünmeyen, kanla beslenen yüzünü
keşfettikçe savaş meydanı genişler, Aksa'nın
cesaret bile edemediği hakikatler karanlıktan
sökölüp karşısına dikilir.

"SONUCA GÖTÜRMEZ HER DOĞRU,
BAZEN YANLIŞI SEVMEK DE BİR GÜNAHI
TANIMAKLA BAŞLAR. ÖLDÜRMEK GİBİ.
KAYBETMEK GİBİ.KENDİNİ.
EN ÇOK KENDİNİ."

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

SANKİ EN ÇOK
KENDİME YABANCIYIM.
NASIL YAŞANIR BÖYLE?
KENDİMİ BULAMADAN
ÖLECEKMiŞÇESİNE...

SIFIR NOKTASI - III: ATEŞ SARMALI

YAZAR
GİZEM YİĞİT

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: İzzanur Şen
Editör: Elif Evin Kusuoglu
Düzeltili: Ayşe Özer
Kapak Tasarım: Heice Çetin
Mizanpaj Tasarım: İzzanur Şen

1. Baskı: Ocak 2026

ISBN: 978-62543738-6-7

Yayınevi Sertifikası No: 40169
©2025, GİZEM YİĞİT

Türkçe Yayın Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

*"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi
5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.*

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

*Bu kitabın iç ve kapak tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından
yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek
kişi ya da olayı temsil etmemektedir.*

BASKI

Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 49388

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

DİKKAT! Bu kitapta, argo ifadeler, küfür, şiddet unsurları ve cinsel içerik barındıran sahneler yer almaktadır. Eserdeki şiddet unsurları ağırlıklı olarak silah kullanımı üzerinden kurgulanmış olup, olay örgüsü karanlık ve sert temalar içermektedir. Bu doğrultuda kitap, küçük yaştaki okurlar için uygun değildir. Okuyucuların içerik konusunda bilgilendirilmesi amacıyla gerekli uyarı kitabın arka kapuğunda da yer almaktadır.

SIFIR NOKTASI₃ ATEŞ SARMALI

GİZEM YİĞİT

*Düzenleme
Ny.özlem*

Sıfır Noktası 3: Ateş Sarmalı
GİZEM YİĞİT

*Hiç geçmez sanılan acılar geçer, hiç gitmez sanılan insanlar gider.
Bunu anladığım yaş için.*

“İnsan er ya da geç, kendi yarattığı canavarın saldırısına kurban gider. Hayatta kalmak için ya gölgenden ya da karanlığından kurtulman gerektiğini söylerler. Savaşın altın kuralı bu; sürüler karanlıkta kuyruklarını, tek kalanlar ise gölgelerini izler. Beni soracak olursan eğer, işte o uzun mesele. Burada her şey pis bir bataklık, oğlum. Bedel ödemeyi bilmelisin. Her şey kana kan, dişe diş; bunu da öğrenmelisin.

Belki de en çok bu yüzden, bu dünyada yapabildiğim en iyi şey Bartol Karalav olmak. Çok bedel ödedim. Sayfalarca yazmak istediğim bir o kadar şey var, yine de hiçbiri unutmandan korktuğum tek bir şeyin yerini tutacak önemde değil. Bilmen gerek, baban önce kendinden başka bir adam yarattı sonra gölgeni bile saklamak için karanlığı söke söke ellerinden aldı.”

*Düzenleme
Ny.ozlem*

GİRİŞ

Patlamadan Günler Önce

“Larisa,” diye tekrarladı Barut Kılıçhan. Parmak uçlarında bir fotoğraf karesi tutuyordu ve ürkütücü derinlikteki gözlerini bir türlü ayırmamıştı. *Yeşil gözler, yabancı bir gülümseme.* Dakikalardır öfkesi göğsünde alev alsa da tek bir belirti vermeden o fotoğrafı inceliyordu. Dudaklarına dokunan ismi tekrar tekrar dile getirirken bir yandan da elindeki puroyu içiyordu. “Güzel isim. Larisa...” Geçmişten kopan bir anı zihnine yığılsa da görmezden geldi. “Larisa’nın oğluymuş, bak şuna.” Gülümsedi Barut, gülümsemesi zehirliydi. “Nasıl da benziyor, şu düşmanca bakışlara bak. Nerede görsem tanırım.”

“Öyledir, abi,” dedi Çelik Kılıçhan sırtını oturduğu tekli koltukta geriye yaslayarak. Saat gecenin ikisiydi ve iki gecedir uykusuz kalmasının tek sebebi, abisini ikna etmek için verdiği amansız mücadeleydi. Derin bir nefes almakla yetindi.

Barut Kılıçhan eğdiği başını kaldırdı ve büyük masanın önündeki karşılıklı yerleştirilmiş koltuklardan sağdakine oturan kardeşine baktı.

“Büyük cesaret, Çelik,” dedi ruhsuz bir gülüşle. “Benden çalmak, sırtımdan vurmak, yıllarca yediğin kaba pislemek... Ne büyük cesaret!”

Çelik bir an için donakaldı. Kalbini hedef alıp astımını tetikleyecek şiddetli bir korku yaratıyordu sözleri. *Ona mı diyordu? Biliyor muydu?* “Ki-kime diyorsun, abi?” diye sordu kısıp bir sesle. “Bartol mu?”

Barut Kılıçhan kafasının içindeki sesleri susturamadığından onu duymadı.

“Nasıl da kandırmış beni? Orospunun doğurduğu! Nasıl oynamış lan benimle!” Bartol Karalav’a duyduğu öfke her geçen gün katlanarak artıyordu ve kafasına sıksa bile geçecek değildi. Yüzü kaskatıydı, canını almak istiyordu. Fotoğrafı avuç içinde buruşturmak istedi ama *kıyamadı*. Ceketinin iç cebine ilişti. “Yıllarca sırtımı dayadım. Soyunu siktiğimin kansız köpeği, bana yıllarca ihanet etmiş ulan! Yıllarca!”

“Öldürelim, abi,” dedi Çelik tereddüt dahi etmeden, istediği de buydu. “Oğlu ile beraber yerin yedi kat dibine gömelim.”

Kısa bir kahkaha attı Barut Kılıçhan. Odanın duvarlarında yankı bulan gülüşü tüylerini ürpertince Çelik yerinde kıpırdandı. Abisi her zaman böyleydi. Suratındaki ifade silikleşti, bakışlarında biriken hırs la gözleri kısıldı. “Hep aptaldın, Çelik. Biliyorsun, değil mi? Kafan hiç çalışmazdı, hâlâ da

öyle,” dedi Barut, Çelik yumruklarını sıkmak ve dişlerini birbirine bastırmak dışında bir şey yapamadı. “Seni gölgede büyüttüm ama tırnağımı etmezsin.”

Çelik, sabretmeye ve aşağılanmaya alışmıştı. Gururuna dokunuyordu ama sesini çıkaracak kadar cesur olmamıştı hiçbir zaman.

“Ne yapacaksın o zaman abi?” diye sordu yalnızca, aklından geçenleri öğrenmesi gerekiyordu.

“Önce yirmi yıldır gizlediği oğlumu geri verecek. O zamana kadar da bana ihanet etmenin bedelini oğluyla ödeyecek.” Sesi sert ve yeri titreten cinstendi. O, gerçek bir şeytandı. “Seyirci serbest. Bizden korumak için yıllarca uzak tuttuğu oğlunun elinden gidişini izlesin bakalım. Gözleriyle görecekt bunu! Bana yaptığının aynısını yaşatacağım lan ona! Sonra...”

Durdu. Geceler boyunca bunu düşünürken aldığı zevk bambaşkaydı. Böyle bitirecekti; bir insanı öldürmek ne demekti, öğretecekti. Yavaş yavaş, ölümü dilererek, yalvaracak hâle getirerek.

“Sonra?” diye sordu Çelik, birden gerilmişti. Sertçe yutkundu, ifadesini dümdüz tutmaya çalışıyordu ama ne kadar başarılı olduğu meçhuldü. “Sonraki planın ne?”

“Bana oğlumu getirdiğinde ölecek ilk kişi oğlu,” dedi net bir sesle. Çelik dişlerini daha da sıktı, sesinde uçuşan akbabalar tepesine tünemişti ve ölüm naraları atıyordu. “Gözünün önünde, *yanarak*. Cayır cayır yanışını izleteceğim ona.” Gözlerinin arkasında dönen deli bir duygu vardı ve bir anlığına baktığı kardeşinin oturduğu yerde dikleşmesini neden oldu. “İzleyecek, kül olana kadar... Nasıl geliyor kulağa?” Sapkın bir gülüş daha geçti çehresinden. “Şimdiden eğlenmedin mi? Öyle... Eğlendin, görüyorum. İşte, o zaman yanımda oğlum da olacak. Sonra o Bartol piçinin kafasına sıkacağım.” Derin bir nefes aldı. “Bu işin altında, yanımda gibi görünüp karşımda olan herkesin derisini yüzeceğim. Bunun vereceği zevk daha başka... Öyle, öyle.”

Çelik’in ifadesi soğuyup damarlarında gezinen kanı birdenbire çektiğinde göğsünde bir mum gibi salınan ümit sönmüştü. Korku kalbinde atıyordu.

“Öyledir, abi,” derken korkusunu gizlemeyi başaramadı. “Ya müdür ne olacak?”

Barut omuz silkti. “Kaşınırsa kaşırız,” dedi rahatça, purosundan derin bir nefes çekti. “Kızı elimizde olduğu sürece elinden bir şey gelmez. Önceliğimiz Boris Karalav.” Başını ağır ağır salladı. “Ne kadar babasının oğlu olduğunu test edelim. Kaçınıcı sınavda kalacağını görelim.”

Çelik’in bakışları önüne döndü. Bir süre sessiz kaldı, kafasında birbirine giren karmaşa yumağında önceliği kendi canını kurtarmaktı. “Sen nasıl emredersen, abi.”

“Şansal’a da söyle...” dedi emredercesine. “Geri adım atsın.”

Başını salladı Çelik.

Yirmi dakika sonunda abisinin yanından ayrıldığında kocaman malikânenin etrafını saran koruma yığınının arasından geçerek arabasına ilerledi ve saniyeler içerisinde titreyen parmaklarıyla kontağı çalıştırdı. Gaza asılarak boş sokaklarda yol aldı. Korkusu bir an bile eksilmemişti. Beyni durma noktasındaydı ve çıkış yolunu bir türlü bulamıyordu. Çelik Kılıçhan kendi infazını yıllar önce vermişti. Abisi, oğlunun sorumlularından biri olduğunu öğrendiği anda gözünü dahi kırpmayacaktı. İhanet affedilmezdi.

Ne yapması gerektiğini düşündü. Kalbi krizin eşiğindeydi, alnına ince bir ter tabakası serilmişti. Buz gibi havada korkudan geberircesine terliyordu, eli ayağına dolaşmıştı. İşin içinde olduğunu bilenleri ortadan kaldırsa mıydı? Müdür biliyor muydu? Başını iki yana salladı ve derin bir nefes aldı. Bartol... Müdürün derdi kızıydı, onunla sonra ilgileneceklerdi. Zihninin tozlu raflarına kaldırdı bunu. Önceliği Bartol Karalav olmalıydı. Bir şeyler yapmalıydı. Çenesini kapalı tutacağını söylemişti gerçi. Karşılığında da oğlunu bu işlerin içinden çıkarmasını istemişti. Kısasa kısastı. İsteği basitti, Boris'i uzaklaştırmalı ve içlerinde barındırmamalıydı. Çelik bunu bile beceremediği için kendine sayısız küfür savurdu. Boris daha ileri gittikçe, daha fazla içlerine girdikçe Bartol Karalav onu köşeye sıkıştırmaktan geri durmuyordu. *Öyleyse,* diye zihninin derinlerinden bir ses geçti. *Tanıkları yok et, ona ait tek bir şey bile bırakma geriye.*

Bir an sonra arabayı hızla sağa çekti ve telaşını kontrol altına alarak yan koltuğa doğru eğildi. Gizlediği bölmedeki telefonunu çıkardı, birkaç dakika içerisinde telefon ekranı açıldığında ezbere bildiği numarayı tuşladı.

İkinci çalışta açılmıştı.

“Alo?”

“Planı değiştiriyoruz,” dedi Çelik, telaşını yutarak. “Bartol Karalav'ı ortadan kaldıracamız.” Sırtını geriye yaslariken sert bir nefes daha verdi. Abisinden gizli yapmalıydı bunu, başka çaresi yoktu. “Oğlu ile beraber.”

1. BÖLÜM

EKSİK PARÇA

Patlamadan Dokuz Gün Önce

Tiz bir uğultu sarmalamıştı geceyi ve ne kadar yorulursa yorulsun, uykusuz geçireceğini biliyordu. Biliyordu çünkü böyle geçip giden sayısız geceden biriydi bu da. Saymıyordu, çok zaman önce bırakmıştı bir şeyleri saymayı.

Günler geçmek bilmezdi çünkü. Yaşı da küçüktü, ne babası gelirdi ne de mevsim değişirdi. Sanki her gün birbirinin tıpatıp aynısıydı; hep kıştı, sürekli kar yağıyordu ve yollar kapalıydı. *Güzel bahane.*

Arabanın kapılarını kilitledi, birkaç saniye duraksadı ve başını kaldırarak karşısında uzanan ezbere bildiği karanlığa dikti ateşten gözlerini. Sert bir nefes verdi.

Tanıdık bir şeyler hep olurdu. *Sessizlik ve soğuk.* Alt dudağında gezdirdi dilini, kısıtıcı gözleriyle çevresini dikkatle kontrol etti ve keskin bir nefes çekti ciğerlerine. Avucunun içindeki anahtarı sıkı, bir an sonra bıraktı. Ardından anahtarı ceketinin cebine itekleyerek güçlü adımlarla evin dış kapısına doğru ilerledi. Kafasının içi doluydu, birkaç kadeh içerek boşaltabileceği türden değildi.

Saat 02.48'di.

Kapıyı açıp saniyeler içerisinde bedenini içeri atarken salon ışığının açık olduğunu fark etti. Anlaşılan Pusat henüz gitmemişti. Umursamadı. O, izini fazla belli etmezdi, hayalet gibiydi; bazen gider, bazen gelirdi ve emin olduğu tek şey de vardı ki sözünden asla çıkmazdı.

Kapıyı arkasından kapattı. Üzerindeki deri ceketini omuzlarından indirdiği sırada Edgar havlayarak karşı odadan fırlamış ve üzerine doğru koşmaya başlamıştı. Patileri parke zeminde sesler bırakırken Boris dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı ve deri ceketini askıya asarak gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırdı.

"Uyandın mı, oğlum? Ben mi uyandırdım?" diye sordu köpeğin başını okşayarak. Edgar bir kez daha havladı. Başını iri ellerinin arasına almış, tüylerini seviyordu. Sırtını bükerek eğildi ve başını öptü sessizce. "Onu merak ediyorsun, değil mi?"

Kısa bir sessizlik oldu. Son birkaç gündür daha sinir bozucu bir sessizlik kulaklarındaydı. Hâlbuki sessizliği severdi. Bu ise düşmanı sayacağı türden bir sessizlikti.

Kaybettiği bir şeylerin yeri boştu ve alışmak için istekli de değildi.

Gün Aksa Alatan'ı geri istiyordu.

Plan için.

Belki.

"Bugün de yok," dedi Boris sırtını yavaşça doğrulttuğunda. "Biraz daha bekleyeceğiz."

Edgar başını küçük bir açıyla yana büktü ve yavaşça havladı. Onu anladığına emindi, Poe da olsa anlardı. O her zaman anlardı. Sessizce yutkundu. İçi buz keser gibi olduğunda çenesini sıktı ve salona doğru yürüdü. Edgar ise ağır adımlarla üst kata çıkmaya başlamıştı. Alf'i bugün de yemediği için ona minnettardı.

Pusat tahmin ettiği gibi tekli koltukta oturuyordu ve kucağına dizüstü bilgisayarı koymuştu. Neye baktığını tahmin edebiliyordu. Birkaç gündür erişebildiği kamera sistemlerine yoğunlaşmıştı. Haldun'u ise iki gece önce tamamen göz hapsine aldıklarından yakın mercekteydi, geceyi o adamın evindeki davette geçirme nedeni ve daha da berbat olanı, son birkaç gecesini o adamın kızına ayırmasının asıl nedeni buydu.

"Haldun önemlidir," demişti Sergen Alatan geçen haftalarda. *"Yeraltının en güçlü kozlarından, adam işini biliyor. Bağlantıları o sağlar, örgütteki onları kolay kolay satmaz. Suçlarını başkaları üstlenir, o da saman altından su yürütür. Güvenini kazanacağın ilk adam o."*

Boris her bir kelimesini hatırlıyordu.

Haldun Karsu, Babür'ün ölümünün arkasındaki baş şüpheliydi ve soğukkanlı bir şekilde adamın cenazesine çelenk gönderip ön saflarda durmuştu. Dost sandığı adamların arasında derin bir yas hâkimdi ama her birinin şeytanın ta kendisi olduğunu en iyi bilen de kendisiydi. "İş Adamı Barbaros Ürsal'ın Ani Ölümü" başlıklı onlarca haber yazısı gezinmişti sitelerde. Barut Kılıçhan'ın adamlarından ve aynı zamanda ortaklarından biri öldürülmüştü. İşte bu kaosun, daha şiddetli hâle gelmeden önceki son ayak sesleriydi.

Haldun işlerini her zaman karada yürütürdü, denizde Rusya ile bağlantıları sağlayan asıl kişi ise Barbaros Ürsal'dan başkası olmamıştı hiçbir zaman. Haldun Karsu'nun Rusya'ya çıkardığı iki yük gemisinin sabaha karşı beş sularında güzergâh üzerinde batırıldığı haberi ülke gündemine düşünce işler karışmıştı elbette. Her şey yapboz parçaları gibi yerli yerine oturuyordu zihninde. Bu yüzden olayın baş şüphelisi oydu. İnkâr edip dedikodudan ibaret bir karalama kampanyası olarak nitelendirse de... Ona kimse inanmazdı. Aralarında uzun süredir dinmeyen bir sürtüşme vardı. Kendi sularında gezen Haldun'a gözdağı verirken bir gece sonra aynı saatlerde öldürülmesinin tesadüf olduğuna inanmak da ahmaklık olurdu. Gemi batırılıp, sevkiyat elinde patlayınca acısını çıkarmak için daha büyük bir hamle yapmıştı Haldun. *Öyle*

oynanmaz, böyle oynanır, demişti kendince. Babür verdiği zararın karşılığını canı ile öderken, oyundaki piyon bir anda sinsice şaha dönüşmüştü. Herkesin gözünde kurdukları düzen işte buydu.

Boris kısa bir an düşüncelerinin daha derinine indi. Gerçek şuydu ki gemiyi batırılmış gibi gösteren asıl kişi Barbaros Ürsal değil, yetkililerdi. Her aşama planlanmıştı. Önce Haldun ve Barbaros'u birbirine düşürüp sonrasında ardı ardına hata yapmalarını izlemişlerdi. Üzerine yapışan yaftadan kurtulamayan Barbaros Ürsal'ın ölümünün sorumlusu ise Haldun'du. Birbirine düşmelerinin zeminini hazırlayan yetkililer bir noktaya kadar gidişattan memnundu. Öfkesine yenilmiş, önüne taş koyanların başını ezmek ve had bildirmek istemişti belli ki. En başından istenildiği gibi...

İlk an suçun Boris'in üzerine yığılmasının asıl sebebi ise Haldun Karsu'nun böyle bir şeyi acele davranan yeni yetme birisinin yapacağına inandırmasıydı. Victor ve oğlu Leonardo'nun ölümü sonrasında zayıflayan Rus bağlantılarına eklenen sevkiyatın da ellerinde patlaması; Babür'ün kendi ofisinde, Boris'in Victor'u vurduğunda olduğu hâliyle ölü bulunması... Her biri okları üzerine çevirmek için yeterliydi. *Karalav tarzı*, demişti Haldun. İşte bu, hesap edilemeyen bir hamleydi. Boris kendisini saf dışı bırakmak için birilerinin özel bir çaba verdiğinin farkındaydı.

Her ne kadar zekice kurgulanmış olsa da Haldun'un paçayı kurtarmasına yetmemişti. Yine de Boris'i düşman görmek için hazırda bekleyenleri kıskırtacak bir hamle olduğu bir gerçektir.

Rusya'da işler her geçen gün kızışırken örgütün tepesindeki adamların gözüne batmıştı çünkü. Altın zarlar ile sağladığı göz doldurucu üstünlüğün altının boş olduğu konuşulur olmuştu, iş bilmezin teki olduğunu düşündüklerini tahmin etmek zor değildi. Barut Kılıçhan'ı çileden çıkaran da bu yüzden Boris'in ta kendisiydi. Onun fişini çekmek için beklemesi bile şaşırtıcıydı. Boris bunu hâlâ anlamıyordu. Ardı arkası kesilmeyen olaylar, Rus mafyalar ile ortaklıklarını ciddi bir zarara uğratmışken bile... Rusların çekilmek istediği yatırımlar, diğer uluslararası hamlelerini sarsmış olmasına ve yıllardır kurdukları imparatorluk son bir haftadır kara lekeyle kaplı olmasına rağmen sabırla bekliyordu adam. *Ama neyi?*

"Atilla söyledi, baban da böyleymiş," demişti Pusat o gecelerin birinde. "Kılıçhan'ı hiç yanıltmamış, bir şekilde hep bir son dakika hamlesi varmış. Onun düşünmediklerini düşünüp hesap eden bir adam anlatılana göre. Bekleme sebepleri belki de budur." Gülmüştü Pusat, ciddiyeti hâlâ gözlerindeydi oysa. "Bir şehir efsanesi değilse Bartol Karalav, Kılıçhan'ın en güçlü hamlesiymiş bir zamanlar."

Belki de öyleydi. Boris bir süre yalnızca bekledi. Doğru zamanda, doğru hamleyi yapabilmek için.

Habası gibi.

Haldun iki gün önce emniyet güçleri tarafından alınıp tüm geceyi peşine taktığı avukat yığınlarıyla geçirirken Boris, Haldun'un yarattığı boşluktan faydalanıp batırıldığı sanılan bir geminin Rusya'ya sorunsuz geçtiğinin haberini vermişti. İki gemiden biri sağlamdı ve malların büyük kısmını kurtarmıştı. *Görünen buydu ve işlerine yarıyordu.* Geminin bir diğerini yakalatmamak için suların durulmasını beklediğini ve dikkat çekmeden sevkiyatın yapıldığını öğrenen Barut Kılıçhan ise o andan itibaren keyiften dörtköşeydi. Ruslara bedel ödeteceği bir kozu vardı artık, ilk hatalarında gözden çıkararak ahmaklık yaptıklarını gösterecekti her birine. Haldun Karsu alındıktan bir gece sonra sabah sularında delil yetersizliğinden serbest bırakılmış ve sağlam olan gemisinin haberini aldığı için Boris'i akşam evine davet etmişti. Arayı iyi tutmaya çalıştığı belliydi. Boris'in ayarladığı avukatın işleri daha hızlı yoluna koyduğunu duymuştu Haldun. Karşılıksız bırakmayacaktı. Hâlbuki farkında bile değildi, o bu işin bir parçasıydı ve bundan sonraki hamle onun için daha ağır olacaktı. Sayılı günleri kaldığını bilseydi ne yapardı? Güldü Boris. *İstencilendiği gibi güvenini kazan, ardından düşmanını gafil avla.* Barut Kılıçhan'ın yeni gözdesi olma yolunda attığı en stratejik adımlardan birisiydi. İşte, asıl mesele buydu.

Başının daha çok ağrıdığını hissederek koltuğun bir köşesine bıraktı bedenini. Duş almalı, yatağa uzanmalı ve sızana kadar tavanı izlemeliydi. Bu gecenin devamı için başka bir planı yoktu. Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine yaslayarak bir elini ensesine götürdü. Soğuk tenini avuç içinde ovaladığı sırada yanan şöminenin turuncu alevleri duvarlara dökülüyordu. Bu gecelik bir tek güçlü alevler aydınlığı sağlıyordu.

Gün Aksa Alatan burada olsaydı sorumluluğu o devralırdı.

Boris'in dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Tek bir his dışında bir şey yoktu ifadesinde. Birkaç gündür daha yakından tanıdığı duygu, göz bebeklerini takip eden ateşin içinde çıra misali yanıyordu. *Onu özlüyor olabilir miydi?*

Geçen günlerin sonunda kabul etmesi gerekirdi ki onu özlüyordu.

"Nasıl geçti?" diye sordu Pusat o esnada, gözleri Boris'e çevrilmiş ve gelen ışıktaki görünen profiline bir kısmına sabitlenmişti. Dizüstü bilgisayarı orta sehpanın üzerine koyarken ifadesini düz tutmaya çalıştı, yorgun görünüyordu.

"Babür'ün yerini Haldun alacak, Kılıçhan ona son bir şans vermiş. Orospu çocuğu bu kez yırttı," dedi Boris elini indirerek arkadaşına baktığında. "Bana güvenmeye başladılar ama mesele bu değil." Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. Rusça bir küfür çıktı dudaklarının arasından, sesi kısıktı. "Kartacalı piçi şu sıralar çok fena kafamı bozuyor."

“Ne yaptı?” diye sorduğunda kaşları çatılmıştı Pusat’ın. “Kapıdaki korumaları kovma sebebin bu mu?”

Başını salladı Boris. Öfkesi, içinin en uçralarını bile ateşe verirken nabızı, boynunu saran damarlarda uğultuyla akmayı sürdürdü.

“Emniyetin içinden haber aldığını söyledi,” dedi. “Sergen Alatan’ın yıllık izne ayrıldığını öğrenmiş... İnanmıyor tabii.” Sinirle doldu yeniden. “Aksa’nın gözlerinin önünde olması gerektiğini, hamle yapacağını saçmalayıp durdu. Ortaya çıkana kadar daha güvende olurmuş... Gebertirim bu piçi!”

Alnında bir damar belirince gerilirken kalp atışları daha sert bir hızla çarpmaya başladı. Tepkilerinin kontrolünü sağlayacak kadar iradesi sağlamdı ama kanını kaynatanlara karşı öldürme içgüdüsü daha ağır basıyordu.

“Sana şu an normalden daha fazla güveniyorlar,” dedi Pusat, koltukta hafifçe öne kaydı ve bakışlarını arkadaşının üzerinden çekmedi. “Bir yolunu bulup halledersin, sinirlenme.”

“Kartacalı yıllardır içlerinde,” derken sesi buz gibiydi. “En güvenilir adamlarından, gözlemlemek onun işi. Eğer bir tercih yapacak olurlarsa onu dinlerler, Pusat.” Boris için asıl sınır bu noktada belirliyordu. “Aksa’yı yanlarında istemek gibi bir hata yapacaklarsa beni karşılarında bulurlar.”

“Kız bizim yanımızda bile değil lan,” diye homurdandı Pusat. “Asıl mesele bu. Görmek isteseler ortada kız yok. Ne bok yiyeceğiz o zaman? Kapıdakileri gönderdin ama bu, gözleri yeniden üstüne çekmen demek. Farkında mısın? Sergen Alatan hâlâ geri adım atmış değil.”

Boris’in içini ateşe veren öfke bir anlığına mantığının önüne geçtiğinde parmaklarını birbirine geçirdi ve bakışlarını karşısına çevirdi. Bir şeyler düşünmesi gerekiyordu. Sergen Alatan’ı bir kaşık suda boğabilirdi o anda. Aksa’nın ne durumda olduğunu bile bilmiyordu. Diline sayısız küfür dolarken yutuyordu her birini. Kök söktürmeye niyetliydi anlaşılan.

“Bir yolunu bulacağım,” dedi Boris, sakın kalmak için verdiği çaba başını ağrıtmıştı. Sirtını geriye yasladı ve sigara paketini çıkarmak için elini pantolonunun cebine attı. “Sergen Alatan böyle mi oynamak istiyor? Oynarız.”

Belki de Gün Aksa Alatan’ı kaçırmalıydı. Kesinlikle ciddi bir şekilde.

“Planın ne?” diye sordu Pusat sigara paketinden bir dal çeken adama bakarken. “Yetkililerle hareket ediyoruz, bu da planın devam ettiğini gösterir ama müdürün derdini anlamadım. Kızını aldı ve gitti. Şu an kendi kızını tehlikeye atıyor, sen bir şekilde halledersin. Bilmiyor mu bunu?”

“Aklımı başıma almamı istiyordur, klasik,” dedi Boris. Sesi sinirli ve belli belirsiz bir alayla kaplıydı. Sigara dalını dudaklarının arasına sıkıştırıp çakmağını aradı. “Sikeceğim şimdi her şeyi!” Kaşları çatıktı, homurtusu ise huysuz. Bu gece tam anlamıyla çekilmez bir adamdı. “Nereye kadar gideceğimi görmeli, tüm bunları hesap etmiştir. Aksa için ne kadar pis oynayabileceğimi

bilmiyor.” *Aslında sen de bilmiyorsun.* Çakmağını bulamadığında daha da sinirlendi ve sigara dalını dudaklarından kurtarıp, bir köşeye fırlatarak parmaklarını saçlarına kaydırды. Sert bir küfür savurdu tekrar. “Sülalesini sikeyim sana çakmak diyenin!”

Pusat akıp giden saniyeler boyunca onu kaşlarını çatarak izledi. İfade-siz suratında izini sürdüğü tek duygunun bastırılması güç bir öfke olduğunu fark ediyordu. Bir sebebi olduğunu tahmin ediyordu ama sessiz kaldı. O genelde boş bir duvar gibi dururdu, öfkesini görebilmek ilginç bir manzara gibi gelmişti Pusat Erzen’in gözüne. Gün Aksa Alatan tüm bu sebeplerin toplamıydı. Babası onu apar topar götürdüğünden beri karşısındaki bu adam tek kelime etmemişti ve geçen günlerin sonunda öfkesini kusmak için bezdirici bir yöntem seçmişti. Suspus olduğu evreden bir anda bu evreye geçiş yapması gülünç sayılırdı.

“Gün olmasa... Bizim devam etmek için hâlâ birden çok seçeneğimiz var,” dedi Pusat bile isteye üstüne giderek. “O kız için harekete geçtiğinde geldiğimiz noktadan daha da geriye gideriz, bu, işimize yaramaz. Annen değil mi lan mesele? Şu an anlaşılmayı sonlandırırsan eksiden başlayacak olan biz değiliz, doğru bir noktadan devam edip yolumuza bakarız.” Kafasını hafif bir hareketle iki yana salladı ve geriye yaslandı. “Senin için daha kolay olur, başkalarını düşünmen gerekmez.”

Boris bir an duraksadı ve kelimelerin rahatsız edecek kadar zihnine yerleştiğini hissetti. Keskin bakışları katılaştı. Ateş göz bebeklerini değil, gözlerinin değip geçtiği her yeri kuşatabilir ve her yeri yakabilirdi.

“Aksa’yı ölüme terk etmemi mi istiyorsun?” diye sordu kendini sakın olmaya zorlayarak. “Annemin kaderine?”

“Senin için daha kolay olan başka seçeneklerin olduğunu söylüyorum,” dedi Pusat dümdüz bir şekilde. “Sergen Alatan yaptığı seçimin bedelini ödemelidir belki de. Böyle yapmaya devam ettiği her gün kızının ölüme yaklaştığını bilmeli. Böyle devam edemeyiz çünkü.”

“Bu gece boş fikirler üreteceksen çeneni kapat, Pusat,” dedi Boris sertçe. “Gerekirse Aksa’yı yanıma alırım, inan ki babasının ne düşündüğü umurumda değil.” Ruhsuz bir kıvrım belirdi dudaklarında, silikçe geçip gitmişti. “Ne Sergen Alatan ne sen ne de bir başkası...”

“Babasını ezip senin yanına geleceğine inanıyor musun yani?” Alayla bakıyordu. “O babasına ihanet etmez, ucunda kendi canı olsa bile yapmaz bunu.”

“O zaman ona fırsat tanımaz, onun canını ben düşünürüm,” dedi Boris. “Sana *karışma*, dedim.”

Avuçlarını pantolonuna sürterek ayağa kalkmak için yeltendi Pusat. Bir an durdu, derin bir nefes aldı. “Anlaşıldı,” dedi emrini almış gibi. “Gün Aksa Alatan... önceliğimiz.” Başını yavaşça salladı. “Bir planın vardır öyleyse.”

“Son iki gün...” dedi Boris net bir sesle. “İğer Sergen Alatan böyle devam ederse harekete geçmesi için ona geçerli sebepler veririz.”

Pusat'ın tüm dikkati ondaydı. Ne geçiyordu kafasından? Kaşları biraz daha çatıldı. “Ne gibi?”

Dudaklarını ıslattı Boris, detaylıca düşünüyordu. “Başka yollarımız olduğunu anlamasını sağlarız,” diye mırıldandı tehlikeli bir sakinlikle. “Beni köşeye sindiremez, harekete geçmesi gerekiyorsa yardımcı olmaktan zevk alırım.”

“Adama gözdağı mı vereceksin?” Pusat güldü. Aklını mı kaçırmıştı? “Bu iş giderek ilginçleşiyor.”

“Geri adım atmak zorunda,” dedi Boris altını çizerek, başka bir ihtimali kabul etmiyordu. “Bunu anlayacak, anlatacağız.”

“Paşa paşa adamın kapısına gidip yalvarmalı bir son görüyorum bu gidişattan,” dedi Pusat, gülüşü derinleşmişti. Boris'i o şekilde düşünmek kulağa epey komik geliyordu. “Bu mu planın?”

Boris eline geçen yastığı ona doğru fırlattı. “Siktir git,” diye homurdandı, yastık bir yana savrulmuştu. “Canımı sıkma.”

“Aklından geçenleri öğrenmek istiyorum sadece,” dedi Pusat ciddiyetle. “Mesela artık onunla işimizin bittiğini, Talya ile nişanlanmaya karar verdiğini yayarsak etkili olur mu? Yeni yolunun bu olduğunu iletiriz.” Şakası yoktu. “Senin bu konudaki ciddiyetini biliyor, o zaman işler raydan çıkmadan vazgeçer.”

Boris'in nişanlanma mevzusunda çektiği kırmızı bir çizgi vardı. Aşılması gereken sınırlarından biri de buydu. Pusat aylar önce, *o kızla nişanlanmam gibi bir ihtimal olamaz*, dediğini duymuştu Sergen Alatan'a. Sergen'in kendince bu ikilinin aralarına aşılmaz bir duvar daha inşa etmek istediğini hissediyordu.

“Aksa'nın yanımdaki varlığını sorgulayıp durur,” demişti Boris. *“Nişanlanacak olursam bu hakkı kendinde görür, sorun çıkarır. Aksa yanımda olduğu süreçte bunu plana dâhil etmem.”*

Sergen için etkili bir seçenek olabilirdi. Ciddiyeti anlardı. Boris'e doğru baktı.

“Hım?” Boris oldukça kısa bir an düşündü, zihnine yığılan ihtimaller arasında en göz doldurucu olan buydu. “Örgütten birinin kulağına gitmemeli.” Başını iki yana usulca salladı. “Sergen Alatan'ın bilmesi yeter.”

“Bir yolunu bulurum,” dedi Pusat oturduğu yerden ayağa kalkarak. Sırtını gererek esnedi. “Üst katların birine geçiyorum.” Omuzlarını hareketlendirip kaskatı kesilen kaslarını esnetti yavaşça. “Haldun'un galeri açılışı var, katılacak mısın?”

Umursamaz bir tavırla omuz silkti, gözleri yanan ateşe dönmüştü. “Bakarız.”

Başını salladı Pusat. Canından çok sevdiği dostuna son kez baktı. Onun için yapmayacağı tek bir şey bile yoktu. Bartol Karalav, onu bunun için yetiştirmemiş miydi? Derin bir nefes aldı ve sessizce sırtını dönerek merdivene yöneldi.

Boris uzun bir süre daha öylece oturdu, sessizliğe bir karanlık gibi sinen şömine ateşinin çatırtılarını dinliyordu. Bir sigara yakmak istedi ama sonra bundan da vazgeçti. Saat sabah dörde yaklaşırken koltuğa uzandı ve tek kolunu başının altına koyarak gözlerini tavana dikti.

Üst katta onun için ayırdığı bir oda vardı. *Aksa için*. Eşyaları, onun için yaptığı kâğıttan uçağı ve sevdiğini söylediği atkı takımı oradaydı. Yaşanan saldırı sonrasında evden ayrılmadan önce Boris ilk önce ona ait olan her şeyi toparlamıştı. Aksa bunu bilse kendisini öldürür müydü? Dudakları kıvrılır gibi oldu. Sütyenlerini gördüğünü söylese mesela... Sinirlenir miydi? Onu sinirlendirmek, eğlendiği nadir şeylerden birisiydi.

Omzundan vurulmuştu. Babası eve girmiş ve onu vurup gitmişti. Yer yarılmış da yedi kat dibine girmişçesine ortalıktan kaybolmuştu. Yaptığının bedelini ödemeyi bilmeliydi. Kan mı istiyordu? Boğulabilirdi. Kendi elleriyle onu boğardı. İntikam mı istiyordu? Oğlunu ön saflardan izleme sırasıydı öyleyse.

Boris hatalı olduğunu da biliyordu. Onu ilk an yakalatmalı, hiç tereddüt etmemeliydi. Aksa vurulmuştu. Canını yakan kendi babasıydı ve bunu bir türlü sindiremiyordu. Kaçmak ve canını kurtarmak için gözünü yummuş, suya atmıştı bedenini. *Siktir!* Nasıl bu korkuyu yaşamasına izin vermişti? Ne derece kötüydü? Ya şimdi? Omzu ne durumdaydı? Bilmiyordu.

Kahretsin ki hiçbir şey bilmiyordu.

Gözlerini yavaşça kapattı, kolunu da gözlerinin üzerine koymuştu. Birkaç gün daha müsaade ediyordu Sergen Alatan’a.

Elbette önceliği Kartacalı’nın çenesini kapatmasını sağlamaktı. Kapatmak istemiyorsa ortalığı yangın yerine çevirirdi. İstedikleri buysa eğer, gözünü bile kırpmadan her birini öldürebilirdi. Kartacalı, listenin birinci sırasında olmaya çoktan hak kazanmıştı.

Ertesi gün fırtınanın habercisi olan derin bir sessizlik hâkimdi. Tüm gün herhangi bir hareketlilik beklemişti Boris, kapısından kovduğu itlerin haberinin çoktan ulaştığını biliyordu ve kıyamet kopsa dahi umurunda değildi.

Akşama doğru Kartacalı'dan beklediği haber geldi. Kısa ve net bir mesaj bildirimi olarak düşmüştü telefonuna. Sinirlerini attıran ise işin içine karışan Şansal Zaim'di, adam üç büyüklerdendi. Babasının eve yaptığı saldırı sonrasında onun önderliğinde beş kişi toplanmıştı geçen günlerde. Bu adamın da olduğu toplantı onun için ilkti çünkü bu adamlar genelde etrafta pek dolaşmaz ve her işlerine tasmaları ellerinde olan bir yardımcı gönderirlerdi. Atilla, Kartacalı, Haldun, Babür... Her biri o adamlardan biriydi ve hatırı sayılır bir saygınlıkları olsa da tepedeki o büyük kuruldan habersiz iş yapmadıklarından Boris için yardımcı kategorisine giriyorlardı. Her şey Barut Kılıçhan, Şansal Zaim ve ismini öğrenemediği, namıdiğer Çelebi'nin etrafında dönerdi.

O toplantı masasında sorumluluğu, korumaları yöneten adamı Rauf'a yüklemiş ve adam hiç düşünmeden öldürmüştü.

Tam da bu sebeple Boris'i, Kartacalı'nın Aksa'yı yanından almak konusundaki ciddiyetini Şansal Zaim'i yanına çekerek belli etmesi geriyordu. O piçi öldürmeliydi, tek bir kurşun yeterdi. Sabırla beklemeyi öğrenmişti yıllarca, zamanı geldiğinde aklını alacaktı. Savaş meydanında dişe diş, kana kandı ama henüz bir savaş çıkmamıştı. Pusat'ı da tembihlemişti, bu gece yeniden ev değiştireceklerdi.

"Yokluğu hissediliyor ama," dedi Kutay o sırada, evin sessiz duvarlarını izledi kısa bir süre. Ardından karşı koltukta yan yana oturan adamlara baktı. Pusat başını bir anlığına kaldırıp gözlerini ona doğru çevirse de Boris ateşten bakışlarını avucunun ortasında kıpırdanan sincaptan ayırmamıştı. "Çarşamba'sız... Garip. Onu görmeye alışmışım."

"Her gün görüyormuş gibi dertlenmesine bak şunun," dedi Pusat alay edercesine onunla uğraşarak, aynı anda Boris'e dokundu gözleri bir anlığına.

İfadesiz suratında yer edinen karanlık, günlerdir oradaydı ve daha sert, yıkılmaz bir duvar örmüştü sanki dışına. Kapalı kapıları hep olurdu ama bu kez farklıydı. Kanlı bir sınır çekmiş, aşılmaz bir karanlık var etmişti.

"Lan sen ne anlarsın zaten! Onunla daha uzun zamandır tanışan benim, sen konuşma bir zahmet anasını satayım," diye çıkıştı Kutay, yaslandığı yerden doğrularak koltuğun ucuna kaymıştı. O sırada Edgar sertçe havladı ve hemen sonrasında kapısı açık odalardan birine doğru koşmaya başladı. "Bir kere Çarşamba benim hayatımda gördüğüm en tatlı kız. Onunla bir kez konuşan birinin şunu söylemesi imkânsız, abicim. İnsanın gözü öylesine birini her türlü arar, arar işte."

Gözlerini devirdi Pusat. "Kıza Çarşamba diyorsun, mal herif."

"Bizim samimiyetimiz farklı," dedi Kutay. Aynı saniyelerde Alfi, Boris'in avucu üzerinden bileğine doğru yavaşça tırmandı, dudakları küçük bir açıyla

kıvrılmıştı. “Bunlar özel şeyler. O da bana Cuma diyor. Bizim aramızda özel bir dil olamaz mı? Benim hoşuma gidiyor, seni ne ilgilendiriyor lan asıl?”

Boris’in duraksadığı ilk an, o andı.

Alfi kolunun üzerinden dövmelerini es geçerek daha da ilerlediğinde bakışları, içindeki his ile birlikte sabitlendiği tüylerden uzaklaştı ve karşısına doğru kaydı. Bakışları da belli belirsiz kısılmıştı.

Kutay oturduğu yerde dikleşerek, “Hoşuma gidiyor derken...” diye açıklamaya girişti. “Ahiretliğim gibi düşün, kardeşimden öte yani. Kardeşim yok ama var gibi. Olsa bu kadar olurdu.”

“O anlamda?”

“Yemin ederim,” dedi Kutay net bir şekilde, yalan söylemiyordu. Durdu, belli belirsiz sırtıttı. “Yani... Güzel kız aslında. Tamam, çok da tatlı; insanı bir düşündürmüyor değil...”

Boris koltuktan ayaklanacak gibi olunca Kutay kahkaha attı.

“Şaka lan şaka,” dedi anında. gözlerindeki eğlenir parıltılar eksilmemişti. Boris’in elindeki sincap sebebiyle hareketleri kısıtlıydı ve işin aslı, bu da işine geliyordu. “Benim kardeşim gibi o, onun da gözü başkasında. Böyle bir şey olmaz.”

Boris’in duraksadığı ikinci an ise tam olarak o andı. “Kim?”

“Ne kim?” diye sordu Kutay. Pusat sırtını eğmiş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı ve çatık kaşlarla karşısındaki adamın gözlerine bakıyordu. Ne iş çeviriyordu? “Biraz açık sor, malım ben. Anlamıyorum.”

“Gözü başkasında, dedin, piç.”

“Başkasında işte,” dedi Kutay. “Son zamanlarda öyle gözlemledim, sen fark etmedin mi? Kız, Allah’ın her günü yanındaydı.”

Kafasının içerisini kaplayan sesini yeniden işitir gibi olduğundan sert bir nefes çekti içine. Aksa’nın zihninde bir yerlerden sürekli fırlayan görüntülerinden daha sinir bozucu olan kesinlikle sesiydi. Güldüğü nadir anların her birini belleğine sorgusuzca kaydetmişti, farkında bile değildi bunun. Dudaklarından çıkan her söz bir şekilde yine onunla birlikteydi, ona dair neredeyse her şey kafasının içine kazınmıştı. Ne ara? *Sikeyim!* Mayınlı bir arazi gibiydi. Ne kaçmak ne de kurtulmak mümkündü.

“*Ovo je sranje!*”¹ diye fısıldayan Boris’in kaşları çatıktı.

Omuz silkti Kutay, karşısındaki çatık kaşları altında başka bir ateşle yanan gözlerini üzerine diken adamı süzüyordu. Ne söylediğini duymamıştı. “Emin olduğum bir şey var ama... Gün’ün istediği sürece elde edemeyeceği tek bir şey olamaz. Şeytanı bile aklından edecek kadar kurnaz bir tılsımı varken... Kim olursa olsun, karşısındakine şans bile tanımayacak.”

¹ (Hırvatça) Saçmalık!

Boris dişlerini sıktı, çenesi gerilmişti. Başka birinden hoşlanabilirdi elbette. *Pekâlâ, hayır.* Oturduğu yerden kalktı. *Başlandı böyle işe!* "Üzerimi değiştirip çıkarım," derken Alfi'yi koltuğun üzerine bıraktı ve Pusat'a emanet etti. "Ben çıktıktan sonra toparlanıp boşaltın evi, izinizi belli etmeyin."

"Tamamdır," dedi Kutay. "O iş bizde."

Boris ters bir bakış attı. Düşmanca baktığının birkaç saniye geç farkına vardığında başını geriye attı ve gözlerini kapatarak nefeslendi. Hiç huyu olmasa da gergindi. Bir saniye sonra sırtını dönerek zemini titretecek kuvvetteki adımlarıyla üst kata çıktı.

Odanın kapısını açarak içeri girdi ve ışığı yaktı. Aksa için ayırdığı oda karşıdaydı ama bu gece buradan ayrılacaklardı ve o hâlâ ortada yoktu. Çenesi kaskatı kesildiğinde ellerini ensesine götürdü ve tişörtü başından çıkarıp yatağın üzerine fırlattı. Hareketleri istemsizce sertti çünkü sinirleri hat safhaydı. İsteddiği olmadığı her saniye daha da bezdirici bir adama dönüşüyordu.

Dolaba yöneldi ve askıdaki takımını çekip aldı. Aynı saniye cebindeki telefon titrediğinde duraksayıp elini cebine götürdü. Bir yandan yatağa doğru yürürken bir yandan da gelen mesajı kontrol ediyordu.

Talya:

Çarşamba günü bizim eve davetlisin, kimseye söz verme!

Senin için yemek yapacağım yani, gelirsin değil mi? Lütfen... 🐱 (19.57)

Kaşları çatıldı Boris'in. Mesajın sonunda gözünden yaş akan bir kedi emojisi koymuştu. Başına bela aldığına inanamıyordu. Talya Karsu, şu ana kadar babası Haldun'un sürekli yanında olmasının avantajını kullanmıştı. Yanındaydı, konuşuyordu ve Boris'in asla sabrı olmuyordu. Derin bir nefes vererek dudaklarını yaladı.

Boris:

O gün babanın galeri açılışı var, Talya. (20.01)

Talya:

Biliyorum. O yüzden o günü seçiyorum.

Babam evde olmayacak. Planlamayı önceden yapıp gelebilirsin diye şimdiden söylüyorum. (20.01)

Galeriye ben de uğrayacağım, oradan birlikte eve geçebiliriz.

Olmaz mı? (20.02)

Boris bu çabasına neredeyse gülecekti. Bu kız onu eve atmaya mı çalışıyordu? Başını iki yana salladı ve birkaç saniye boyunca ne yapacağını düşündü. Yetkililer bu teklifi kabul etmesi gerektiğini söyleyecekti, onların her

zaman planları olurdu ve Haldun ile şu sıralar arası iyiyken evine girebileceği bir seçenek serilmişti önüne. Kaçtıramazdı.

Cevap vermedi. Üzerine takımı geçirerek aynanın karşısına geçti ve siyah gömleğini düzeltti. Kravat takmak hiç ona göre değildi, üstten bir düğmesini açık bıraktı. Ardından yatağın dibindeki komodinin üst çekmecesinden silahı aldı ve şarjörünü kontrol ederek beline yerleştirdi. O sırada yatağın üzerine attığı telefona bir bildirim daha düştü.

Talya:

Sana babamın koleksiyonunu gösterebilirim.

Uçaklara ve arabalara özel bir ilgisi olduğunu söylemiştim. ♣ (20.18)

Sona siyah bir kedi emoji si bırakmıştı bu kez. Umursamadı.

Haldun'un koleksiyonu mu vardı? İlgisini çeken kesinlikle bu değildi. Müzayedeye katıldığında satın aldığı minyatür uçak aklına düşmüşü. Uçağın içerisinde gizlenen, her bir parçası sökölüdüğünde ancak meydana çıkan gizli kodu düşündü. Her birinin iç gövdesinde kripto anahtar kodu olduğunu duymuştu. Bir şehir efsanesi olduğunu düşünse de milyonlar dökerek öyle olmadığını ispat etmişti müzayede yapıldığı sıralarda.

Karşısında o uçağı almak için ter döken Karahan Zalim adında bir iş insanı duruyordu. Her sektörde parmağı olan zengin adamlardan dı. Adamı şansal Zaim ve Barut Kılıçhan finanse ediyordu, tüm şirketlerinin yıllık cirosu onun sayesinde yüksek meblağlardaydı.

Uçağı kaybettikten iki gece sonra onun da defteri dürölmüşü. şansal Zaim onu gözden çıkarmıştı, beceriksizliğe tahammölü olmadığını böylece ispat etmişti. O kodun içerisinde uluslararası arenada örgütün iş birliği yaptığı üç adamın ismi yazılıydı, yanlarına not düşölen tarihlerde nerede olacakları ve kime karşı saldırı düzenleyecekleri yer alıyordu. Görev bilgileriydi. Bunu kimin yaptığını ise bilmiyordu Boris. Biri onlarla iletişimi böyle sağlıyordu ve gölgede kalan güçlerden birinin böyle bir fantezi seçtiğini düşünmüşü yalnızca. Örgütün içinde bile kim olduğu bilinmeyen bir moderatördü. şansal Zaim'in adamları ile kapısında bitmesini sağlayacak kadar önemli olduğunu fark etmesi ise uzun sürmemişti. O adam siyah camlarla kaplı arabasından inmemiş, Atilla'yı göndermişti.

Onların Haldun Karsu'nun evinde olma ihtimali neydi? Sıradan bir koleksiyon da olabilirdi. Yine de şansa bırakmazdı. şansa bırakacak bir adam değildi.

Boris:

Bakınız. (20.21)

Talya:

Geliyorsun yani? :) (20.21)

Yarın görüşürüz o zaman, öpüyorum. ♡ (20.21)

Boris bir kez daha onu yanıtsız bıraktı. *Ümit vermemek*. Böyle mi davranmalıydı? Sanırım, evet. O hep böyle davranıyordu zaten. Aksa Hanım ne istiyordu öyleyse? Homurdanarak telefonu cebine itekledi. Odadan çıktığında Edgar'ın, merdivenin tam karşısındaki boydan pencerenin önüne bırakılmış su kabından su içtiğini gördü. Boris sigara paketini iliştirdiği iç cebinden çıkardı ve bir dal çekti sessizce. Alt kata indiğinde Kutay ve Pusat hâlâ salondaydı. Pusat başını eğerek emir almış gibi onay verdiğinde Boris dış kapıya yürüyordu, üstüne paltosunu giymemişti. Lacivert arabasına ilerlerken sigarasından derin bir nefes çekti, keskin gözleri etrafta geziniyordu. Başına bunları getirdiği için Kartacalı piçini öldürmeliydi.

Aston Martin'e atlayıp motoru çalıştırdı ve gaza asılarak hızı kökledi. Geri döndüğünde yola çıkarken olduğu kişi olmayacaktı. Biliyordu.

“Üstünde silah var mı?” diye sordu Kartacalı, kollarını göğsünün altında bağlamıştı. Üzerinde siyah bir takım elbise vardı ve yüzünde korkunç bir tehlike kol gezinirken içeri giren Boris Karalav'ı tepeden tırnağa süzüyordu. “Ya da başka bir şey?”

“Bunu bana sormaya hakkın olduğunu bilmiyordum,” dedi Boris, uzun masanın başköşesine doğru yürüdü. Kartacalı yüksek koltuklardan birine rahatça kurulmuş, bir bacağı diğerinin üzerine atmışken onu izlemekle meşguldü.

Tepeden büyük, gösterişli bir avize sarkıyordu. Perdeler kapalıydı, duvarlar düz renkti ama kirişleri kaplayan işlemeler tavana kadar uzanıyordu. Göz yorucu, eski bir malikâneydi geldiği yer. Kapının önü adam kaynıyor olsa da içerisi boştu ve emindi ki kamera ile izleniyordu. Şansal Zaim neredeydi?

Kartacalı sahte bir şekilde sırıttı. “Çoğu şeyde hakkım olduğunu bildiğini sanıyordum hâlbuki,” dedi sahte bir şaşkınlık takınarak. “Kurduğumuz samimiyete inanarak sorduğumu farz et, üzerinde silah var mı?”

Yalan söylüyordu. Kartacalı bu genç delikanlıya içten içe imreniyordu. Babası gibiydi, ne yapması gerektiğini biliyordu. Arada düşer gibi sendelese daha güçlü kalkarken buluyordu onu. Bu kadar kısa sürede olduğu yer, elde ettiği konumdu tüm derdi. Nasıl ondan daha üstün olabilirdi? Altın zarlara

bile kazanmıştı. O zarlar için oynama hakkı herkese verilmezdi ve ona da yıllarca uzaktan izlemek düşmüştü. Şimdi... Kılıçhan ona o hakkı da veriyordu. Bartol Karalav'ın oğlu olması kuralları esnetiyor muydu? *Sikerdi böyle işi!*

Boris adım atmayı kesti ve elini beline götürerek silahı gözlerinin önüne çıkardı. Karşısına geçtiğinde o da berjerlerden birine yerleşti. Silahı da tehditkâr bir tavırla masanın üzerine koydu.

"Anlaşıldı," dedi Kartacalı, sonrasında iç çekti. "Küçük tutsağımızdan haber ver bari." Dikkatle inceliyordu onu. "Nasıl? Hâlâ eskisi kadar hırçın mı?"

Boris ifadesizlik gardını indirmede, kanı damarlarından daha şiddetle akıyor olsa da yüzünde yaprak bile kılmıdamamıştı. "İyi," dedi. "Benim sorumluluğumda, çok düşünme bunları."

"Ama düşünmek gerek," dedi Kartacalı üstüne giderek. "Son yaşananlardan sonra daha çok düşünmek lazım."

"İstersen bugüne kadar kaç kez saldırıya uğradığını ortaya çıkaralım," dedi Boris. "Birlikte inceleriz. Kim, nerede, nasıl... Gülünç durumlarda olan biri var hatta, yakından tanırsın." Kaşları ile yüzünü işaret etti Boris. Derin bir nefes verdi. "Sıra bana geldiğinde bu konunun bu kadar ilginizi çekmesi tadımı fazla kaçırıyor, Kartacalı."

"Örgütteki mensuplardan birinden bile öz babası tarafından saldırıya uğradığını duymadım," dedi Kartacalı alayla. "Babana sahip olamıyorsun, yanındakilere de olamazsın."

Boris'in yüzündeki ifade kan donduran bir ruhsuzluğa büründü.

"Örgüt babama hiçbir zaman sahip olamadı. O ne isterse yaptı, nasıl isterse öyle oldu ve ortada bir ihanet olduğunu hesaba katarsak sizi parmağında bile oynattı. Ama görüyorsun ki hâl böyleyken de yönetebilmek mümkün," dedi ardından, küçümser bir ifadeyle kıvrıldı dudakları. "O kadar da imkânsız sayılmaz öyleyse."

Kartacalı sinirden bedenini kuşatan soğuk titremeyi sindirmeye çalıştı. Kırklı yaşlarının neredeyse sonlarına gelirken ilk kez bir şeyden pişmanlık duydu. Bu adamı içlerine sokmak gibi bir aptallık yapmamalıydı.

"Eh, buna dur demek lazım," dedi gergin bir suratla. "O yüzden önünü şimdiden kesiyorum. Sana söyledim... Müdür izne çıkmış, harekete geçecek."

"Bu neyi değiştirecek?" diye sordu Boris dümdüz bir sesle, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Yanımda olduğu sürece güvende, ortalığı bunun için karıştırmak istiyorsan başına iş alırsın. Deneme bile, tavsiye etmem."

Kartacalı'nın niyeti bu değildi, daha başkaydı. "Baban kızın canına kastetmişken mi güvende?" Alaycıydı sesi. "Yapma şimdi... Kendi babandan koruyamamışsın, müdürün kendisinden mi kurtaracaksın? Gerçekçi ol, işimizi şansa bırakamayız."

"Bu gecenin konusu bu demek..." Biliyordu hâlbuki, oturduğu yerden ayaklandığında boğazında yanan öfke kelimelerine sarılıyordu. "Daha akıllıca konuşursun sanıyordum, görüyorum ki pek bir değişiklik olmamış. Size iyi eğlenceler."

"Ağır ol bakalım! Nereye?" diye sordu Kartacalı. Kaşlarını çatmış, yarı alaycı bir ifadeyle karşısındaki adama bakıyordu. "Şansal Bey'i kızdırma."

"Haddin olmayan konulara karışıp canımı sıkma," dedi Boris buz gibi bir sesle. "Yoksa sen zararlı çıkarsın."

Kartacalı'yı kıskırtan sözleriydi. Yavaşça oturduğu yerden ayağa kalktı ve tek kaşını kaldırdı. "Müdürün planı vardır, kızını öylece bırakmaz. Harekete geçeceği kesin..." dedi. "Müdür işine dönene kadar kız bizimle bir arada olacak. Karar kesin. Senin gibi yeni yetmenin elinin altında değil... Şansal Bey de aynı fikirde."

İfadesinde tehlikeli bir ateş yandı. "Neymiş fikri?" diye sordu yanlış anlamış gibi.

"Gün Aksa Alatan..." dediğinde Boris dilini koparma istediğini bastırdı. "Şansal Bey'in korumasında olacak."

Bir an dişlerini sıktı Boris. Bu piç kurusu, o adamın aklına nasıl girmişti? Usulca ıslattığı dudaklarında alaycı bir kıvrım belirdi. Masanın üzerine bıraktığı silahı eline aldı ve kapıya doğru yürümeden önce, "Hay hay!" dedi tehlikeli sakinlikteki sesiyle. "Kolaysa gelip alın."

Kapıya doğru yürüyeceği sırada gözlerinde bir ateş dönüyordu. Kartacalı yerinden fırladı. "Şansal Bey'i kızdırma, dedim sana!" diye bağırdı bir çırpıda önüne geçerek.

"Sen de beni kızdırma, orospu çocuğu!" diye soluyarak yakasına yapıştı ve kafasını yüzünün orta yerine gömdü Boris, adımları kesilir kesilmez her şey bir anda olmuştu.

Aradan bir saniye bile geçmeden ortalık karışmıştı. Kartacalı darbenin etkisiyle sendelese de ağzından çıkan küfür ile beraber üzerine saldırdı. Boris günlerdir bünyesini saran öfkenin acısını da çıkarıyordu, sindiremediği her şeyi yumruklarında büyütüyordu. Herkesin sınırları vardı ve onunki aşılmıştı. Boş bulunduğu anda yediği yumruğun beraberinde teni kor alevi gibi yanmaya başladı, dudaklarının kenarına bulaşan kanı rükürdü. Bir sonraki hamlesine izin vermeden onu yere yatırdığında kapıların şiddetle açıldığını duydu. Ama durmadı, kavganın şiddeti arttı. Ona rağmen ikisi de silahına yeltenmedi.

"Hay babanızı sikeyim sizin! Bırak lan adamı!" diye bağırdı içeri giren Atilla. "Lan çekil adamın üstünden!"

Sert bir nefes alarak havada asılı kalan yumruğuyla Kartacalı'nın yakasını bıraktı Boris. Göğsündeki yangın hâlâ dinmemişti. Eline bulaşan kana,

kupkırmızı kesilen parmaklarına baktı. Yüzünü buruşturarak ayağa kalktığı anda ensesinde başlayan uyuşukluğu hissetti.

Atilla, Kartacalı'yı ayağa kaldırmaya çalışırken Boris, "Ona söyledim," dedi gergin bir sesle, nefeslerinin kontrolünü hızlıca toparlamıştı. Dudaklarının kenarında kanlanmış bir yara vardı ve yüzündeki tek hasar buydu. "Benim işime karışmayacaksınız. Anladınız mı? Karışmayacaksınız!"

Son bir bakışla yerde duran adama baktı ve sırtını dönerek çıkışa yürümeye başladı.

"Şansal Bey gelecek!" diye bağırdı arkasından Atilla, onu durdurmaya yetmedi. "Senin feriştahını siker! Boris, buraya gel!"

Geldiği yolu yürümesi ve park hâlindeki arabasına atlaması arasında çok zaman yoktu. Her şey birkaç dakika içerisindeydi. Ne olacağı zerre kadar umurunda değildi. Bu gece yeterince gergindi ve her ne olursa olsun, sakın kalabilmeyi başarmasına rağmen şu an bunu istemediğini de fark ediyordu. Sakin olmak bu adamlar karşısında işe yaramıyordu, kavga etmesi gerekmişti ve etmişti. Pişman değildi.

Gaza daha fazla asılarak kulağına kulaklığın tekini taktı. Hızla rehberinde kayıtlı olan numarayı tuşlayarak Pusat'ı aradı. Saniyesinde açmıştı.

"Evden çıktınız mı?" diye sordu elinin tersiyle dudağının köşesindeki kanı silerek. İstemsizce dili ile yokladı.

"Yoldayız," dedi Pusat, sesi soru işaretleriyle doluydu. "Senin toplantıda olman gerekmiyor mu? Nasıl aradın?"

"Çıktım," dedi Boris dümdüz bir şekilde, biraz daha hızlandı ve ibreyi sınıra taşıdı. "Geliyorum."

"Bu kadar kısa mı sürdü?" İnanmıyordu, bir şey olduğuna emindi. "Ne konuştunuz?"

Boris birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Belindeki silahı çıkarıp yan koltuğa bıraktı. Ardından, "Konuşmadık," dedi. "Onu susturdum."

Pusat duraksadı. "Öldürdün mü?" diye sordu. "Hassiktir... Kimi öldürdün?"

"Keşke," diye homurdandı. "Kartacalı piçinin hak ettiği başka bir şey değildi."

"Lan niye?" diye bağırdı arkadan Kutay, sabredememişti. "Söyle! Ne söyledin?"

"Gelince anlatırım." Çenesini sıkı aklına gelen sözlerle. Onu öldürmeliydi. "Pusat," diye seslendi ardından, kısılan gözleri yoldayken direksiyonu tek eliyle çevirdi.

Pusat ciddiyetini anladı. "İstediğin ne?"

"Sergen Alatan umurunda değil," dedi doğruca. "Bana Aksa'yı bul."

Kutay kahkaha attı. "Kız zaten babasının yanında."

“Bir şekilde yerini bul işte,” dedi Boris onu umursamadan, kaşları çatıktı. “Onunla konuşmam şart, gerekirse kaçırmak da aklımda.” Başını ağızca salladı, telefonu kapatmadan önce dudaklarını bir kez daha araladı. “Tercih onun. Bana hemen yerini bul.”

İşler bir türlü istediği gibi gitmiyordu. Koca bir hafta geçmişti ve sabrı daha fazlasına müsaade etmiyordu. Yetkililerin Sergen Alatan’a neden sözünü geçiremediğini anlayamıyordu. Aksa açısından durumun ciddiyetini onlara yeterince anlatmıştı. Hiç mi kızını düşündüğü yoktu bu adamın? Siniri tepesindeydi ve en ufak bir pürüz bile sınırını sınıyordu.

Bir şekilde bir yolunu bulmalıydı. Eğer istediği olmuyorsa yolu bozardı. Bunu anlamalarını sağlamak için de geç kalmayacaktı.

Asla.

Gözlerini yavaşça bileğindeki saate değirdi. 20.55

Sert bir nefes alıp elindeki bardağı dudaklarına götürdü ve kadehin dibini tek yudumda görürken daha fazla içeceğini sanmıyordu. Başını omzunun üzerinden geriye çevirdi. Gözlerini etrafı inceleyen ünlü iş insanlarının, varlıklı ailelerin üzerinde dolaştırmaya başladığında kafasının içinde tilkiler di-dişiyordu. *Kurtlar sofrası*. Bir kısmı, aralıklı şekilde dizilen uzun kokteyl masalarının çevresini kaplamışlardı. Çoğu ise sergilenen lüks arabaların etrafında geziniyorlardı. Bir elinde kadeh tutan insanlara ikramlık götüren garsonlar tek bir an bile durmuyorlardı.

Keskin gözleri biraz öteye takıldı. Haldun üzerinde siyah bir takım elbiseyle yanına yürümeye başladığında duruşunu korudu.

“Şeref konduğumuz da buradaymış,” dedi Haldun sırtarak, ak düşen saçlarının aksine dinç görünen bir yüze sahipti. Yanlarından geçen garsonun tepside taşıdığı bardağı çekip almıştı. Sahte bir üzülme emaresi takındı Haldun. “Geçen geceki olayı duydum... Kartacalı meselesini.” Kadehi dudaklarına götürüp bir yudum aldı. “Ben öyle kulaktan kulağa bilgileri hiç sevmem, evlat. Atilla anlattı bir şeyler, doğru mu?” Omuz silktilti. “Sen anlatırsan anlarız. Ha, ben başka şeyler de duydum ya... Neyse.”

“Doğruluğuyla ilgilenmiyorum,” dedi Boris düz bir sesle. Kaşları çatılmıştı. İşler birkaç gün içerisinde daha da kızışacaktı. Şansal Zaim hamle yapacaktı, bundan emindi. Eğer Haldun’un bildiği bir şey varsa çenesini şimdi açmalıydı. “Ne duyduğundan bahset.”

Kaşlarını kaldırdı Haldun, bir elini cebine sokmuştu. “Atilla, Şansal Bey’i kızdırdığını söyledi,” dedi. “Şu kızı... Neydi ismi? Gün mü, Güneş mi? Neyse

ne... Takındığın tavrın karşılığı olarak bundan sonra kendi yanında kalmasına karar vermişler.”

Boris içinde sinsice yürüyen o duygunun göğsünde kabarıp onu bir girdap gibi içine çektiğini hissetti. Lanetli bir paradoksa girmişti. Boynundan yukarı tırmanan ateş tenini hafiften kızartırken sert bir nefes aldı ve yarı kaçık bir tavırla güldü.

“İnanıyor mu yani buna?” diye sordu sakinliğinden zerre ödün vermeden.

“Şansal Bey işin içine girdiyse zor kurtulursun,” dedi Haldun. “Davete icabet etmeyip olay çıkarmışsın bir de... Vakitsiz öten horozum başını keserler. Yerini bilmezsen barındırmazlar. Kartacalı neyse... Ona karşı üstünlüğünü sağlarsın ama Şansal Zaim peşini bırakmaz. Adamın masasını terk etmek ne demek? Yürek mi yedin?” Haldun’un aklı almıyordu. “O adam için iki hakkın vardır...” Elini kaldırdı ve *iki* rakamı yaparak parmaklarını yukarı kaldırdı. “Ya gözüne girersin ya da gözüne batarsın. Sen ikinci olmayı seçmişsin.”

Boris dişlerini sıktı. Yediği boku eline yüzüne bulaştırdığıyla mı kalmıştı şimdi? *Siktir!* Elbette bir yolunu bulurdu ama şu günlerde canı çok sıkılıyordu ve yolunda giden tek bir şey bile bulamıyordu.

Piç kurusu Pusat, Aksa’nın yerini de henüz bulamamıştı.

Bombokluğun onuncu gününde başı çatlayacak kadar ağrırken sakinliğini yeniden ele alması gerektiğini fısıldadı içten içe.

Ama cidden sikerlerdi böyle işi!

“Senin için bir şeyler yapacağım ama,” dedi Haldun. “Bana yapılanı karşılıksız bırakmak huyum değil, o kız senin yanında olsun mu istiyorsun? Halletmeye çalışırız. Hatta... Şansal Zaim’in yanına gideriz, ona itaat edersin. İki yalakalık yaparsın. Adam yanlarında tutmak istemiyor mu kızı? Sen de onların adamları olduğun için böylece hiçbir şey değişmez.”

Birine güvenmek huyu değildi. Bu yüzden başka bir yolunu bulacaktı. Aksa yanına gelene kadar bu mevzu kapanıp gitmeliydi. Hem de bir an önce.

Aynı dakika içerisinde cebindeki telefonu titredi. Elini cebine atarak telefonu çıkardığında Haldun, “Bu mesele çözülene kadar ortalarda çok görünme,” dedi, bu esnada genç adamı izliyordu. Boris kafasını kaldırdığında göz göze kaldılar. “İşler kızışmaya başlayacak, erken çık hatta... Peşinde adam var mı diye kontrol et. Sık sık çevrene bak.”

Boris yalnızca kafasını sallamakla yetindi. Bakışları ekrana düştü ve adamın kızının ismini gördüğü gibi ekranı kapattı.

“Çıkıyorum öyleyse,” dedi. Etrafını hızla incelerken herkes onu derin bir merakla izliyordu. “Arabalar güzelmiş, içlerinden en iyisini bana ayırt.”

Asla almayacaktı hâlbuki. Böyle bir adama güven duymazdı, arabanın herhangi bir noktasında başka bir halt bulma olasılığı vardı ve paranoyakça

düşünen bir adam olduğundan kafasındaki her şeyi tamamlayana kadar *gün* alamayacağı bir şey vardı: *Ölüm*.

Boris, Haldun'un yanından ayrılıp arka taraftaki kapıdan çıktığında *etraf* karanlıktı; gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı. Telefonuna düşen ikinci bildirim sayesinde mesajı anımsadı. Gerilen yüzü, çatık kaşları altında yanan ateşten gözleri ekrana değdiğinde dili alt dudağında oyalanıyordu.

Talya:

Artık gidelim mi? (21.02)

Ne zaman kalkacaksın? (21.05)

Gitmiyorrmm mıyuz? 🐱 (21.15)

Gözlerini yavaşça devirdi. Parmakları ekranda gezinirken iç cebinden sigara paketini çıkardı. Çok fazla içiyordu, özellikle şu günlerde. Öyle ki kaç paket tükettiğini hesap etmekle uğraşmıyordu bile. Normalde gün içerisinde tek tük tüketirdi, kontrolünü böyle sağladığını düşünürdü ama bu günlerde kendisine sınır çizemiyordu.

Dışarıdayım, yazıp göndermişti o sırada. Telefonu yeniden cebine koydu. Paketin içinden son dalı çekti, biten paketi yanından yavaş adımlarla geçen garsonun tepsisine bıraktığı sırada kapıdan çıkan adama değdi gözleri. *Sikniğimin Edremit'i*.

Sigarasından derin bir nefes alarak istemsizce kustığı gözlerinin arasından buz soğuğu ifadesini tek bir an bozmadan ona baktı. Esmerdi puşt. Gün Aksa Alatan'ın erkek zevki olmadığı kesindi. *Ben esmer olanları severim*, ne demekti? Ağzının başına açtığı belalar hakkında en ufak bir fikri yoktu. Çenesizin tekiydi ve yüzünü tek avucuna hapsedip çenesini kapatana kadar dudaklarını zapt etmek gibi bir isteği vardı. *Ezel*, diyordu bir de. Belki de daha büyük ve cezalandırıcı bir hamleyi hak ediyordu. Cezbedici cezaları...

Damarlarından kor alevi akan kanın etkisiyle sigarasından bir nefes daha çekti içine. *Avı gözüne kestir*, dedi zihninin gerilerinden bir ses. Ezel Edremit rahatsız edecek kadar sert bakışlarla bakmayı bırakmadı.

Ezel bedenine ezici bir baskınlık kuran bakışları fark eder etmez adımlarını Boris'e yöneltmişti. İkisi de voleyi bekliyordu.

"Naber?" diye sordu eğlenircesine bir sesle, iki elini de cebine sıkıştırdı. Üzerinde lacivert bir takım vardı. "Bayağı uzun zaman oldu. Özledin mi beni?"

"Hasretinden yataklara düştüm," dedi Boris, dudaklarındaki sigarayı çekerek dumanı dışarı üflledi. "Neyse ki belanı arıyorsun da çok özlemeye fırsat kalmıyor."

"Haksızlık etme," dedi Ezel. "Şu sıralar soluğum bile çıkmıyor, insan bir arar sorar. Öldü mü, kaldı mı; ne yapıyor bu adam?"

Boris biten sigarasını zemine attı ve ayakkabısının ucuyla ezdi. "Geberip gittiğini umuyordum," dedi sonrasında, gözleri gözlerindeydi. "Görüyorum ki kötü haberin kendisi olarak karşımdasın."

Ezel güldü. "Ee..." dedi derin bir nefes alıp verdikten sonra. Duruşu dik ve kahverengi bakışları ısrarcıydı. "Güneş yok mu?"

Boris'in göz bebeklerinde ateşten bir çember dönerken ifadesizliğini korumak çok daha zordu. "Bak sen..." dedi bu cesaretine karşılık. "Sebep?"

"O gece numarasını almadığım için pişman oldum lan," diye yanıtladı Ezel omuz silkerek. "Eğer buradaysa işi ileriye taşımadan onu *asla* bırakmam."

Ezel Edremit samimiydi ama bir yerde onu kıskırtmak için yaptığı da aşikârdı. Belli ki fazlaca iş de yapıyordu.

"Ben de sülaleni sikerim mesela," dedi Boris tehditkâr çıkan ürkütücü soğukluktaki sesiyle. "Münasebetimiz daha ileri taşınır böylece."

Ezel güldü, dudaklarında tehlikeli bir sırıtma vardı. "Abicilik işini fazla mı abartır oldun?" diye sordu. "Kızın abisi Pusat, sana ne oluyor? Merak ettim harbiden. Ne oluyor?"

İçindeki nefret tutuşarak her yeri kapladı. *Abisi*. Üzerine aldığı yaftasının sorumlusu şu sıralar nefret listesinde zirveyi oynayan Sergen Alatan'dı. Karşısındaki bu piçe bunu söyleyen bir diğer Alatan ise Aksa'ydı. Pusat'ın bir halta yarayıp onu bulması ne kadar sürerdi? Beyninde bir noktada sınır, pıhtı gibi atarak hücrelerini esir almaya başladığında Aksa'nın geri döneceği zaman için daha etkili planlar üretmeye de başlamıştı. Onu *özlediğini* itiraf ediyordu, ona öfkeden delirdiğini de söyleyebilirdi ve şimdi onun için abi olmadığını ispatlama isteğiyle dolup taşmıştı. Kimseye değil, Gün Aksa Alatan'a.

O baş belasına.

"Kendime karışma hakkı verdim, sen ne karışıyorsun amına koyayım? Derdin ne lan senin?" Ona doğru bir adım attığında dış yapının çevresine dolanan aydınlıktan dolayı gözleri ateş gibiydi. Karanlığı boğan bir çift göz... "Sabrımı zorlama."

Ezel'in sabır zorlama konusunda genelde ustaca fikirleri olurdu. Ağırдан almak ve kıskırtmak onun vazgeçilmez ikilisiydi. Dudaklarını araladı, bir şey söyleyeceği sırada, "Boris," diyen bir ses aralarına yığıldı. Buna rağmen savaşa giren gözler hâlâ iç içeydi.

O sırada Talya Karsu kapıdan dışarı koşar adım çıktı ve doğruca göğsünde ritmik bir şekilde çarpmayı çoktan kesen kalp atışlarının sorumlusuna erişti gözleri. Boris Karalav'a. Duruşunu dikleştirdi ve topukluları üzerinde yanına doğru yürümeye başladığında ona seslendi. Karşısındaki adamı daha önce görmüştü ama onun ismine aşinalığı yoktu.

"Gidiyor muyuz?" diye sordu Talya, içindeki sevincin tarifi zordu ve parmaklarını çantasına bastırıp stresini atmak için yoğun bir çaba veriyordu

Ezel'in kaşları yarı şaşkın bir ifadeyle havalandı. "Gözüm bir yerden mırıyor ama..." dedi. Kaşları havalanmıştı ve bir anlığına pek de yabancı olmayan simaya kaymıştı bakışları. "Haldun'un kızı mı?"

Talya omuzlarını dikleştirdi ve adama üstten üstten baktı. O sırada vakı ilk olarak Boris'in arabasını arka kapıya çekmişti. "Evet."

"Her neyse," dedi Boris daha fazla tahammül edemeyerek, bu geceyi bitirmesi için son bir hamlesi vardı. Bir an önce o eve gitmeliydi. "Gidelim."

Talya yavaşça başını salladı. Kahverengi gözleri bir an bile profilinden ayrılmıyordu, yine de göz göze gelmemişlerdi. Sertçe yutkundu ama moralini bozmadı. Hallederdi. Bu adama çocukluğundan bu yana hayrandı. Her gördüğünde daha başka duygular içinde filizleniyordu.

"Bir ara şu bizim meseleyi halledelim, bildiğimiz yöntemlerle," dedi Ezel tek gözünü kırparak. Boris'in gözleri kısıldı. Yarış istiyordu piç, farkındaydı. Yenilmekten zevk alıyordu belli ki. "Ama yanında Güneş olsun." Omuz silkti. "Ya da benim yanımda olsun, daha iyi olur."

Boris çenesini sıkarak histerik bir nefes aldı. İfadesiz gözlerle baktı yüzünü dağıtmak için an kolladığı adama. Sakinlik kontrol edilebilirdi, öfkesi konusunda daha çok kışkırtılıyor olsa da profesyonel bir şekilde durumu kurtarmayı her zaman başarırdı. Öğrendiği buydu.

"Gidelim lütfen," dedi Talya bir elini koluna sararak. Gözleri ilk kez o an yanındaki kıza dönmüştü, gözleri buluştuğunda kaşları sertçe çatıldı. Ona dokunulmasından hoşlanmazdı. Temasından yavaşça kurtuldu.

Birkaç saniye sonunda sırtını dönerek arabasına doğru ilerlerken Talya peşinden takip ediyordu. Kilidi açtı ve şoför koltuğuna yöneldi. Çöken gecenin altında içinde yanan ateşle bir türlü durulamıyordu.

Talya ön yolcu kapısını açtı. Onun kibarlık yapıp önce davranacağını ümit etse de öyle olmadığından bedenini koltuğa bırakıp kapıyı kapattı ve derin bir nefesi adamın kokusuyla beraber ciğerlerine taşıdı. Her defasında içini gıcıklayan, kalp atışlarını karnında büyüten bir kokuydu bu. *Erkek ve karizmatik*. Kafasını omzunun üzerinden ona doğru çevirdi ve yakışıklı yüzüne uzun uzun baktı.

Boris arabayı çalıştırıp hemen gaza asıldı. Bir dirseğini camın kenarına dayamıştı, parmak uçlarını şakağına yasladı, ağır hareketlerle ovmaya başladı. Baş ağrısından zonklamaya başlamıştı ve yanındaki kızın varlığını birkaç saniye geç hatırladı.

"Biraz gergin misin?" diye sordu Talya, başını hafifçe öne doğru eğerken yüzünü görebilmeyi diledi. Karanlıkta mümkün olduğu kadar elbette. "Tüm gece seni izledim. Biraz gerginsin sanırım."

“Değilim,” dedi Boris kestirip atarak, bir an için göz ucuyla bakmıştı kıza. Normalde Aksa’yı görmeye alışık olduğu koltukta başka bir kadın oturuyordu.

Talya dudaklarını birbirine bastırdı. “Beni bile geriyorsun ama,” dedi genildiğini hissederek. “Seni o adam mı sinirlendirdi? Öldürecek gibi bakıyordun.”

Sert ve sesli bir nefes aldı Boris. Bir şey söylemeden üzerindeki ceketini bir eliyle çıkararak arka koltuğa fırlattı, sırtını geriye yasladı.

“Boris,” dedi Talya kaşlarını yavaşça çatarak. Sessiz kalması sinirlerini bozmaya başlamıştı. “O Ezel denen adamın bahsettiği kız... Neydi ismi? *Güneş*, dedi ya hani... O kim? İsmi çok sık duyuyorum, merak ettim.”

Aslında Talya onun kim olduğunu gayet iyi biliyordu. Boris’i boynundan öptüğü gece, kucağında taşıdığı kıızı da görmüştü. Kalbine çöken ağrı ile birlikte babasına sormuştu. *Güneş*, demişti babası. Boris’in yanında kaldığını ve Pusat’ın kardeşi olduğunu söylemişti. Aklında belli belirsiz bir sima geçiyordu hâlbuki, o kıızı gözü bir yerden ısıırıyordu ama bir türlü hatırlamıyordu. Yüzü fazlasıyla tanıdıktı ve içten içe kalbini tırmalayan hisse göre fazlaca güzeldi. Eşsiz, kıskanılası bir enerjisi vardı. Eğer onu gördüğünde üst üste bakmamış olsa böyle birini gördüğünü hatırlamazdı. Defalarca bakılacak kadar güzeldi. İstemsizce avuçlarını sıktı, bilinçsizce tenine geçirdi uzun tırnaklarını. Zihninden geçen anılar ve insanlar arasından o kızın yüzünü bulmak tam iki gecesini almıştı. Boris ile birlikte katıldıkları müzayedeydi. Gazeteci değil miydi? İsmi bilmiyordu ama babasına güvenmeyi tercih etmişti. *Güneş*. Pusat’ın kız kardeşinin orada ne işi olurdu ki? Öyleyse Boris neden o gece onu görmezden gelirken şimdi yanından ayırmıyordu? Onun için önemi neydi?

“Pusat’ın kardeşi,” dedi Boris ruhsuz bir sesle. Gerçek kimliği hâlâ gizliydi. Üç büyükler Aksa’nın alıştığına, kendilerine ihanet etmeyeceğine ikna olana dek de böyle sürecekti.

“Pusat’ın kardeşi...” Talya alt dudağını ısırıp düşünceli bir tavırla. “Daha önce hiç görmemiştim. Tamam, Pusat’ı da pek tanımıyorum ama bu kız önemli biri galiba.” İfadeless çehresinde herhangi bir şey yakalamaya çalışıyordu. “Öyle mi?”

Boris için bunun cevabı basit ve tek kelimelikti. *Fazlasıyla*. Yirmi yedi yıllık yaşamında önem verdiği şeyler sayılıydı ve her birini teker teker kaybetmişti. Şimdi ise Aksa vardı.

“Önemli biri olmasa yanımda ne işi olur?” diye homurdandı Boris genç kıza göz ucuyla bakarak. “Nereden çıktı bu merak?”

Talya kirpiklerini kırıştırarak duraksadı. "Bilmem," dedi ardından "İmini çok sık duyuyorum, o yüzden merak ettim." Gülümsemeye çalıştı, içinde biriken nefretin sebebi de açıktı. "Tanışmak isterim bir gün."

"Eminim ki o da ister," dedi Boris alaycı bir sesle, sesi kısıktı ve yanında düşüncelerine kapılan kız bunu duymadı.

Yolun geri kalanı sessizlik içerisinde geçti. Boris'in düşünmek için çok daha fazla vakti oluyordu şu sıralar, vaktinin çoğunu da kaçık olduğunu düşündüğü Aksa'ya ayırıyordu. İstemsizce onu düşünürken buluyordu kendini. *Çok daha başka şekillerde.* Kutay'ın *gözü başkasında* sözleri de düşüncelerinin arasından sıyrılıp karşısına dikiliyordu. Aptal bir adam değildi, onu etkilediğini ve ondan fazlasıyla etkilendiğini göz ardı edemezdi. Hoşlanmaya da her neyse. İlerisi olmamalıydı. Olmazdı. *Her şeyin bittiğine* emin olduğu zaman öldürebilirdi ama şu an işleri çıkmaza sokamazdı. Yaşanacakları tahmin ediyordu. Aksa önceliği idi, yaşaması gereken bir hayat ve kurtulması gereken bir mühür vardı. *Düşmanına zayıf noktayı açık edersen kendini dizlerinin üzerinde yalvarırken bulursun*, demişti Sencer o küçükken. Zaafların ve zayıf olan her köşenden acımasızca vurulurdun. Bu oldukça basit bir denklemdi, saldırıya açık hâle getirmek aptalların işiydi. Tam da bu yüzden babası zeki falan değildi, aptalın önde gideniydi.

Haldun'un villası üç katlıydı. Büyük bahçesinde sessizlik hâkimdi ve etrafı sıkıca korunuyordu. Korumaların sayısı son günlerde daha fazlaydı, Babür'ün ölümünden sonra fırtına öncesi sessizlikte kendince önlemini alıyordu. Barbaros Ürsal'ın herhangi bir yakını bile yoktu, iki kızı ve eşiydi geride kalan mirasçıları. Kardeşi İsmet'i ise elinden bir şey gelmeden Haldun tarafından indirilirdi ama sorun şuydu ki Barut Kılıçhan'ın bedel ödetmek gibi pis bir huyu vardı. Haldun'un Babür'ü öldürme şüphesi bile işini bitirmesi için yeterliydi. Harekete geçecek, saldırmak için en eziyetli yöntemi seçecekti.

"Aslında senin için neler yapabileceğimi çok düşündüm," dedi Talya neşeyle, topukluları parke zeminde tok sesler bırakırken salona doğru ilerledi. Hoş bir atmosfer vardı etrafta, spot ışıklar açıktı ve evin içi yoğun bir şekilde beyaz olduğundan daha sakin bir dinamiki olduğu söylenebilirdi. Talya'nın da istediği böyle olmasıydı çünkü. Sesli bir nefes aldı ve siyah kürkünü çıkararak çantası ile birlikte koltuğun kenarına koydu. Boris'e çevirdi bedenini. "Sen yemeğe gerek yok deyince ben de tatlı yaptım." Aslında çalışanları yapmıştı ama önemli değildi. "Şarap da açarız."

Boris gözlerini krem rengi koltuklardan ayırdı ve bileğinden yukarı kaldırdığı gömleğin manşetlerini dirseklerinin aşağısında bıraktı. Kalbini hoplattığından habersizce gözlerine baktı genç kadının. "Tatlı sevmem," dedi yalnızca. "Şarap olur."

"Neden?" diye sordu Talya omuzları düşerken. "Yemeyecek misin yani? Üzülüyorum böyle olunca, böyle hayal etmemiştim çünkü."

"Hayır," dedi Boris düz bir sesle. Koleksiyonu neredeydi bu adamın? "Benim yerime de yiyebilirsin, üzülmen gereken bir şey değil bu."

Talya başını ağır ağır salladı ve yüzüne dökülen saçlarını kulaklarının arkasına itti sessizce. "Tamam o zaman," diyebildi bir gülümseme takınarak, sesinin tınısı ilgiliydi ama ilgisini en çok çekebileceği tek şey uçaklar olmalıydı. Adam pilottu. Ona baktığında etkilenmek için sayısız neden bulabilirdi ve üstüne bir de pilot olmasının onu ne kadar cezbedici yaptığı hakkında bu adamın bir fikri yoktu. Onu düşünüyordu sürekli, ahlaksız şekillerde bile. "İkimize şarap koyuyorum, koleksiyona bakarız *birlikte*."

Boris'in dudakları sahte bir şekilde kıvrıldı. "Güzel fikir."

Talya mutfığa gittiğinde Boris etrafı incelemeyi sürdürdü. Elleri ceplerine ilişti, hiç beklemeyeceği şekilde sade döşenmişti ve karşıda tek bir fotoğraf karesi vardı. Küçük, esmer bir kız çocuğu kocaman bir gülümseme sunarak bakıyordu. Talya olmalıydı. Kırmızı bir elbise vardı üzerinde, tatlı bir çocuktu. Annesi o küçükken ölmüştü ve çocukluğunun büyük bir kısmını bakıcılarla birlikte geçirmişti. Tüm bunları biliyordu. Babası ile ilişkileri ne boyuttaydı, bilmiyordu ama Haldun'un, kızı ne isterse yaptığını ve hiçbir şeyini eksik bırakmadığını duymuştu Kutay'dan. Ne isterse elinde olacağını bilerek büyümüştü. Şımarıktı.

Ama Boris Karalav'ın garip bir şekilde hoşuna giden tek şımarık Gün Aksa Alatan'dı.

"Altı yaşımıdayım orada," diyen sesin sahibi bir an sonra yanında belirdiğinde Boris hâlâ ayaktaydı, önüne uzatılan kadehe bir bakış atarak parmaklarının arasına aldı. "Değişmiş miyim sence?" Talya bir adım geri giderek kıvrımlarını saran kırmızı elbise içerisinde etrafında tam tur döndü ve ona baktı. "Nasılım?"

"Değişmişsin," dedi Boris sadece, onu incelemeyi. Kadehi dudaklarına götüreceği gibi oldu ama vazgeçti. "Herkes değişir, Talya."

Talya her defasında içinde bocalayan hislerine karşılık histerik bir şekilde güldü. "Senin çocukluk fotoğrafın var mı telefonunda? Görmek isterim. Yani... Daha küçük hâllerin, mesela üç yaşlarında falan olduğun hâlin?"

Rusya'daydı her biri. Tozlu bodrum katındaki hangi delikteydi, kim bilir... Annesinin ona bıraktığı eşyaları düşündü bir an. Henüz bulamamıştı ve Sencer'in babasına bundan daha önce bahsedeceğini bildiğinden babasından önce ulaşmak istiyordu. Kaos biraz durulduğunda ilk işi bu olacaktı.

"Telefonumda yok," dedi Boris. "Çoğu Rusya'da."

“Hım...” Yürüyüp tam karşısına geçtiğinde koyu kahverengi saçlarını, riye savurarak gerdanını açığa çıkardı. Göğüslerini de olabilirdi. “Bir ara kabılme şansım var mı?”

Hayır.

“Çocukluk fotoğraflarımın bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum dedi Boris alayla. “Her çocuk gibiydim.”

“Senin her şeyin benim için önemli,” dedi Talya tereddüt etmeden, durmak istemiyordu. Takati yoktu ve yalnızca bir adım görebilse koşarak kollarına atlayabilirdi. Babası nişan mevzusundan bahsettiğinde ayakları yerden kesilmişti. Böyle bir şey örgütün içinde konuşuluyordu ve yapılmaması için tek bir sebep bile yoktu. Boris ile ilişkilerinin ilerlemesini sağlamalıydı, o kadar.

“Benim bir şeylerimin senin için önemli olmasına gerek yok, Talya,” dedi Boris, ardından daha fazla uzatmak istemediğine karar verdi ve “Her neyse...” diye mırıldandı genç kızın gözlerine bakarak. “Koleksiyonu ne zaman görüyoruz?”

“Görelim,” dedi Talya başını ağır ağır sallayarak. Boris zor bir adamdı ve o hayatı boyunca zoru sevmişti. Onun aklını başından alan yanlarından biri de buydu.

Elindeki kadehi dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldıktan sonra önden yürümeye başladığında bir şeylerden bahsediyordu ama Boris’in kulağı onda değildi. Yüksek tavanlara, etrafına bakıyordu dikkatle; kameraların evin hangi köşesini izlediğine dair zihninde bir harita çıkarıyordu.

Talya koridorun sonundaki ahşap kapının önünde durduğunda, “Aslında bundan daha fazlası var,” diyerek gülümsedi, kapının kenarındaki kutunun şifresini girdiğinde aslında nasıl bir hata yapuğunun farkında bile değildi. Babasının haberi yoktu, günlerdir şifreyi öğrenmek için canı çıkmıştı ve kameraları devre dışı bırakmak da buna dâhildi. Umursamadı, en azından o an için düşünmeyi erteledi. Kapı ince bir sesle açılmıştı. “Babam her ay birer tane getirir ama onların nerede olduğunu bilmiyorum tabii.”

Boris o an başka bir şeyden daha emin oldu. İşin görünmeyen kısmı asıl oyunun döndüğü alandı. Diğerleri neredeydi? Önemli olan da buydu.

İçeri geçtiğinde karanlığı lambaderi yakarak kesti Talya. Büyük bir odaydı, koyu renkli çalışma masasının arkasındaki raflarda Karsu şirketine ait bir logo ve altlarında da aldığı ödüller duruyordu. Boris dudaklarını ıslatarak etrafı daha detaylı inceledi, gözüne çarpan veya dikkat edeceği bir şeyler aradı. Gömleğinin bir düğmesinde küçük bir kamera takılıydı, yetkililer işi şansa bırakmayacağı için görüntü ve ses almasını istemişlerdi.

“Senin koleksiyonun var mı?” diye sordu Talya. “Müzayededeydim vermemiştin.”

"Var," dedi Boris, sorup sormadığını hatırlamıyordu bile. "Rusya'da."

Güldü genç kız. "Her şeyini orada mı bıraktın?"

Aslında hiçbir şeyim kalmadı, diyemedi. "Evet," dedi sadece.

Talya biraz daha ilerledi, omzunun üzerinden sürekli Boris'e bakıyordu. Odanın içindeki varlığı tarafından kuşatılmıştı. "Seni buraya aldığımı babama söyleme ama, yoksa canıma okur."

Boris hafif bir şekilde güldü. Talya karşıdaki kocaman manzara tablosunu indirdiğinde Boris'in kaşları daha da çatıldı. Gizli bir bölme miydi?

"Baban koleksiyonuna çok değer veriyor olmalı," dedi Boris ağzını aramak ister gibi. "Bu kadar gizli olması ilginç."

"Babam hep böyledir," dedi Talya dalgın dalgın, duvarda bir çıkıntı bile yoktu. Sonunda yere eğilip parkeyi yokladı, eteğinin sıyrılması umurunda bile değildi. Hatta Boris'e ilgi çekici bir manzara sunduğunu umuyordu. "Normalde de güvensiz biri, annemden dolayı böyle olmuş." Parkeyi kaldırmak istedi ama yapamadı, bakışlarını Boris'e çevirdi. "Yardım eder misin?"

Boris elindeki bardağı masanın üzerine bırakıp yanına yaklaştı. Yakınında durduğu saniye sert bir soluk veren kıza baktı. Garip biriydi. Bir insan başka bir adam için babasının özelini açığa çıkarabilir miydi? Boris onun aşkını ya da saplantılı sevgisini istemiyordu ama işine yaradığı kesindi.

Eğilip parkeyi kaldırdı. Altında yine şifre isteyen bir kutu vardı. Talya tuşlara bastığında Boris dudaklarını ıslatarak merakla bekledi. İlgisi o andan itibaren karşılaşacağı şeye odaklanmıştı. Yine de gizli bölme açılmadı.

"Açılmadı," dedi Talya eğdiği başını kaldırıp yakınındaki adamın yakışıklı yüzüne bakarak. Kirpiklerini kırıştırdı.

"Tekrar dene."

Talya alt dudağını dişlerinin arasına yuvarlayarak iç çekti. "Tamam..."

Denedi, olmadı. Bir kez daha denedi.

"Şifreyi yanlış girdiğim zaman babam bunu anlar mı?" diye sordu tedirginlikle, kalp atışları ona bu denli yakın olduğundan hızlı hızlı atıyordu.

"Eğer sistem bunun üzerine kuruluysa çoktan bildirim gitmiş olmalı," dedi Boris. Bu büyük bir olasılıktı, dolayısıyla bir an önce buradan çıkması gerektiğini biliyordu. "Gitsem iyi olacak, babanı kızdırmayalım."

Doğrulacağı sırada Talya bir elini hızla kaldırdı ve omzuna koyarak engel oldu. "Boris..."

Kaşlarını çatarak kendisine yaklaşmaya çalışan kıza karşılık histerik bir soluk verdi ve onu uzaklaştırıp ayağa kalktı. "Geceyi bitiriyoruz."

"Ama daha yeni geldin," dedi ağlamaklı bir sesle Talya, tabloyu çabucak yerine astı ve halıyı düzelterek ışığı kapattı, masadaki bardakları kaptığı gibi odadan çıktı.

Boris geldiği yolu yürümeye başladığında aklından içeride neler olabileceği geçiyordu. Talya kapıyı kilitlerken yere bıraktığı bardakları eline aldı ve peşine takıldı hız kesmeden.

“Boris!” diye yükseltti sesini, dış kapıya kadar gelmişlerdi. Genç adam ona döndüğünde Talya göğsündeki hayal kırıklığının tarifini yapamadı. Yutkundu, adımları da durmuştu. Onu öpmek istediği için mi gidiyordu? “Niye gidiyorsun?”

“Kalmamı gerektirecek bir şey yok,” dedi dümdüz bir tavırla, kapı kolunu indirdi. Göz gözeydiler. “Ve...” Kapıyı aralarken ifadesini bozmadı. “Az önce yapmaya çalıştığın şeyi bir kez daha tekrarlama.”

Talya sessiz kaldı, çenesini havaya dikti ve kaşlarını çatarak ona son bir bakış attı. Sırtını dönüp giden adamın arkasından baktı. Kapıyı çarpmış ve öylece gitmişti. Avuçlarındaki bardakları öfkeyle sıkı, çığlık atarak sırtını dönerken elleri titriyordu. Onu ne kadar sevdiğini anlayamıyor muydu? Gözleri doldu, koltuğa çökerken hırsından ağlamamak için dişlerini sıkıyordu.

Sırtını dönüp arabasına ilerleyen adam sessizce kapıları açtı ve saniyeler içerisinde koltuğa atlayarak gazı kökledi. Bahçeden çıkarken korumaların gözlerinin üzerinde olduğunu biliyordu, önemi yoktu. Haldun’a bahane uydurmak basitti. Göğsünde yanan ateş karanlığa doğru yükselirken ana caddeye çıkmıştı. O minyatürlerin açık artırmada satılmadığını tahmin ediyordu, o gece daha özel bir rekabet içinde birbirleriyle yarışan insanları düşündü. Haldun içlerinde yoktu, görev Karahan Zalim’deydi. O ise yüksek meblağlara karşılık geri adım atmıştı ya da bile isteye Boris’in ellerine bırakmıştı. Bunu yapma sebebi neydi? Ona yardım etmek için özel bir nedeni olması gerekirdi.

Direksiyonun hâkimiyetini tek eliyle sağlayarak cebindeki telefonu çıkardı ve doğruca Pusat’ı aradı. İlk çalışta açmıştı.

“Pusat,” dedi Boris, kaşları düşüncelerinin etkisiyle az da olsa çatılmıştı. “Karahan Zalim’i bulman gerek.”

Birkaç saniye sessizlik yaşandı. “O nereden çıktı?”

“Şu minyatürler...” diye başladı söze, direksiyonu alttan destekleyerek hızını daha da artırdı. Bir yandan da aynaları kontrol ediyordu, huzursuzdu. “Haldun’un evinde devamı var. Ya da her ne haltsa... Göremedim ama yerini değiştirmezse nerede olduğunu artık biliyoruz. Yetkililere haber ver.”

“Tamam,” dedi Pusat düz bir sesle. “Karahan bu işin neresinde?”

“Minyatürü alması için gönderilmesine rağmen kaybetmeyi göze aldı,” dedi, sesindeki tınıda şüphe geziniyordu. “Üç büyüklerin görevi emirdir, çiğneyemez. Gerekirse ortaya ruhunu koyup onu alması gerekirdi.”

“Ama almadı.”

“Bana bıraktı,” dedi Boris. “Hiç normal değil.”

“İşlerden çekildi zaten,” dedi Pusat kısa bir sessizlikten sonra. “Belki de artık oynamak istemiyordur.”

“O gece öyle değildi,” derken sesi onaylamaz geliyordu.

“İnan bana, bu denklemlerden sıkıldım,” diye homurdandı Pusat sert bir nefes vererek. “Ne istemiştir? Belasını aramıştır, siktiri yemiştir. Bazı şeyler bu kadar basit olmalı amına koyduğumun örgütünde. Ne çetesi biter ne düzeni...”

Boris kısık sesle güldü. “Bu sinir ne, oğlum? Hayırdır?”

“Bu Kutay piçi, kızı başıma bela etti,” dedi asıl derdini dökerek. “Meşrebini sikeyim bunun! Kızlara numaramı vermiş. Bir gece dışarı çıktım bunun aklına uyup. Orospu telefonu gibi arayan arayana! Ben sikerim bunu ama!”

“Eğlence arıyor,” dedi Boris yüzündeki gülümseme ortadan kaybolmadan hemen önce. “Başka dert mi var adamda? Keyif pezevengi.”

“Kızlardan biri güzel aslında,” dedi Pusat bu kez, sesi çekingen geliyordu. “Sarışın...”

“Ulan Pusat,” diyerek dalga geçti Boris. “Sen de nazlanıyormuşsun, puşt.”

“Normalde sövmek için açtım telefonu.” Sesi gergin ve dümdüzdü. “Kıza numaramı ajans sahibi diye vermiş, kız staj için aramış beni.”

Boris tekrar güldü.

“Gülme,” diye homurdandı Pusat. “Kız babasının ajansından ayrılmış inadından. Başka bir yer arıyormuş, bizim geri zekâlı da piçliğine döndürüyor benim numaramı.”

“Yardım et kıza.”

“Edeceğim.” Aklındaydı bu. “Önce araştırma yapmam lazım, neyin nesi olduğunu öğreneyim. Yalan söylüyorsa gerek yok.”

O sırada Boris’in gözleri dikiz aynasına çarptı. Peşinden ayrılmayan siyah araba dikkatini çekmişti. Aralıklarla baktığı yerden hâlâ gitmediğini hesap edecek olursa takip edildiği aşikârdı. Kaldığı yeri öğrenip Aksa’yı almak isteyen Şansal Zaim’den başkası değildi elbette. Sinirle bir nefes aldı.

“Kapat şimdi,” dedi Boris, dikkatli gözleri karşısına ulaşmıştı. “Sonra ararım, biraz geç geleceğim.”

Bir şey söylemesine fırsat tanımadan telefonu kapatıp yan koltuğa fırlattı. Gaza daha da asıldığında şehir trafiğinde kendini kaybetmekti amacı. Otobana çıksaydı kurşun yağmuruna tutulacaktı büyük bir ihtimalle. Öldürmek bu tarz adamların işlerine gelen, hızlı ve uğraş gerektirmeyen bir yöntemdi.

Bir otobüsün önüne geçerek aralarına mesafe koymaya çalıştığında araba diğer yanında belirdi. Boris hızını artırdı, vakit geç olduğundan yollar daha sakindi. Kovalamaca bir süre devam etti, Boris izini kaybettirdiğinden emin olana kadar şehrin sokakları ve caddelerine saparken başına ağrı girmişti.

Dakikalar sonra şehrin dışına çıktığında en yakın yere park etti. Karanlık bir köşeydi. Motoru kapattı, sessizlik dört bir yanını sarmalamıştı. Kafasını geriye atarak başını koltuğa dayadı ve dişlerini sıkarak gözlerini kapattı.

Kaçıncı gündü, bilmiyordu. Saydığı tek şey adımlarıydı ve şu sıralar tek bir adım bile gidememişti. Annesinin ona bıraktığı eşyaları bulamıyordu. Babası yediği bokun içine onu itekleyip ortadan kaybolmuştu. Kartacalı zehrini bulaştırmış ve yediği dayakla bile akullanmayarak onu karşısına almıştı. Şansal Zaim'i kızdırdığı için adam gözünü Aksa'ya dikmişti.

Sertçe yutkunarak bir küfür savurdu.

Boktan bir noktadaydı.

Aksa yoktu.

Sıfırdıydı.

Geçen dört günü birbirinden farklı olmadı. Boris birkaç gün daha evden çıkmamıştı, ne yapacağını uzun uzun düşüp yetkililer ile konuşuyordu. Kutay gelip gitmiyordu ama Pusat onunla beraberdi. Birkaç kez Haldun ve Atilla ile telefonda görüşmüştü ama hiçbirini uzun tutmamıştı. İsteddiği olmadığı müddetçe böyle devam edeceğini söylüyordu ısrarla, karşılarında kimin olduğunu hatırlatıyordu Boris. Her ne olursa olsun bir *Karalav*.

Öte yandan Pusat tam on üçüncü günde Aksa'nın yerini bulmuştu. Boris'in içine çöken rahatlamanın kısa sürmesinin sebebi, peşinde gölge gibi gezinen adamlardı ve onun güvenliğini tehlikeye atamazdı. Şu anda bile her şey onun içindi.

Yine de ikinci hafta bir gece yarısı arabasına atlamış ve saatler sonunda peşinde adamların olmadığına emin olduğunda kaldıkları evin önüne kadar gelmişti. Uzaktan evi izlemiş, yanıp sönen odanın ışığına takılıp kalmıştı. Çok sürmeden etrafı aklına kaydetmiş ve izini kaybederek eve geri dönmüştü.

On yedinci gün yaşanan her şey kâbustan ibaretti. Uzun zaman sonra ilk kez içkiyi fazla kaçırdığı için başında şiddeti eksilmeyen bir ağrıyla gece uyanmıştı. Soğuk bir duş almış, hücreleri buz kesene kadar suyun altında kalmış olsa da savaşı bir türlü dinmemişti. İçindeki ateş gölgesini gözlerine düşürüyordu, bakışları bugün daha mesafeli ve soğuktu.

Gece yarısına doğru salondaki koltukta yarı uzanır bir pozisyonda otururken Edgar yanında, başını karnına yaslamış hâlde kesik soluklar alarak uyukluyordu. Boris yavaşça tüylerini sevmeye devam etti. O sırada Pusat hızlı ve uzun adımlarla mutfaktan çıkmış, dibinde bitmişti.

"Karahana arıyor," dedi doğruca, telefonu ona uzattığında. Boris, Edgar'ın kafasını karnından kaldırıp dikkatle koltuğun döşemesine bıraktı ve sırtını doğrulttu. Pusat çalmayı sürdüren telefonu ona doğru uzattı. "Al."

Boris sert bir nefes vererek telefonu aldı ve aramayı yanıtlayarak hoparlöre verdi.

"Alo?" Karşıdan gelen ses tok ve boğuktu.

"Karahana Bey," dedi Boris dirseklerini dizlerine yaslariken. Bir elini şakaklarına çıkarmış, ağır ağır ovalıyordu.

"Duyduğuma göre beni soruyormuşsun," dedi adam doğruca, rahatsız değildi bu durumdan hatta sesinden anladığı kadarıyla eğleniyordu. "Görüşmek istemişsin ama yurt dışındayım."

"Öğrendim," diyerek kısa kesti Boris.

"Güzel buralar," dedi adam. "Huzur buymuş resmen..."

"Bunu sormadım."

Güldü Karahana. "Uzatma taraftarı değiliz anlaşılan," dedi. "İyi, sor bakalım."

"Müzayede gecesi..." dedi Boris, boşluğa sabitlenen bakışları soru işaretleri ile yanıyordu. "O minyatürü almadın."

"Param bitmişti."

"Esprileriniz üzerine biraz çalışın," dedi Boris, sesi sert ve duygusuzdu. Günlerdir yorulmuştu. "Beni güldürmediği kesin."

Karahana derin bir nefes aldı. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Sebebini."

"Kumar oynadım," dedi Karahana ciddileşerek. "Onları senin kapına gönderdim. Öyle değil mi?"

Boris kaşlarını daha da çatığında Pusat'ın da ondan farkı yoktu. Pürdikkat dinliyorlardı. "Öyle."

"Normalde çekilmezdim bu işten," dedi adam rahatça. "Planım öyle de değildi..." İç çekti, itibarının bir kısmını kaybetmiş olması can sıkıcıydı ama ölene kadar yetecek bir servete sahipti. "Dedim ya, o yüzden kumar. Kazanmak şart değil, düşmanına kaybettirdiğin müddetçe zaten galip hissedeceksin."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun lan sen?" diye soludu Boris, ensesinden yukarı tırmanan ağrı tenini karıncalandırıyordu.

Karahana keyifle güldü. "Babanın yıllarca fark etmeden gösterdiği tek zaafı neydi, biliyor musun?" diye sordu birden. Boris sessiz kaldı. "Sendin." Çenesini sıkarak dinlemeyi sürdürdü. "Seni hiç aramıza sokmak istemedi, arada peşine takılıp gelirdin. O ise seni saklar dururdu. Korurdu, kollardı..." Sert bir nefes aldı Karahana. "Benim babandan çok alacağım var, evlat. Ona rağmen ben birinin hesabını kestim. Karşılığında seni onların arasına gönderdim."

Barut ve Bartol'un karşı karşıya gelmesi ne demek, biliyor musun? Ortalık kızırtıma fırsatım vardı ve yaptım. Şimdi düşün bakalım... seni onların içine atmaktan daha büyük nasıl ceza verirsin öyle bir adama? Zamanla neye dönüşeceğini görmekten daha fena azap mı var? Kimi kalmış geride zaten? Bir tek oğlu..."

Boris durdu. "Örgüte girebilmem için."

"İstedğin bu değil miydi?" diye sordu Karahan. "Şansal Zaim'in dikkatini çektin mi? Çektin. Gerisi çorap söküğü."

Boris öğrenmesi gerekeni öğrendiğini farz etti ve telefonu adamın suratına kapatarak bomboş bakışlarını karşısına dikti. Karanlık sarmalamıştı etrafı ve karşısına aldığı boşlukta onlarca kelime can buluyordu. İsteddiği buydu: Örgüte girmek. O sırada üç büyüklerin güvenini kazanmak için sayısız hamle yapmıştı, bu yolda dikkatlerini çekebilmenin ve takdirlerini kazanmanın önemli olduğunu biliyordu. Kolay kolay içlerine sızması başka türlü mümkün değildi. Şansal Zaim kapısına kadar geldiğinde o minyatürü onlara vermişti. İşine yaramış mıydı? Evet, yaramıştı. Bu, babasının karşısında olan her adamın yanında olduğunu fark ettiği anlardan biriydi. Babası karşıındaydı. Aksa'yı vurduğunda da öyleydi. Eğer şimdi yanında olabilseydi ya da çok daha küçükken...

Telefonu bir köşeye fırlatarak ellerini saç tutamları arasına itekledi. Bartol Karalav kimdi? Babası... Herkese böylesine zarar dokunmuş bir adam mıydı? Küçüklüğünden bu yana her adımda bununla yüzleşmeye çalışıyordu ve her seferinde bir yenisi daha ekleniyordu. Sindiriyordu ve bir adım atıyordu, daha sonra bir diğeri karşısına çıkıyordu. Her birinin ortak bir noktası vardı, gözler ondaydı. Boris Karalav... Babası yüzünden gösterilen hedefin ta kendisiydi. Hâlbuki onun tek derdi, annesinin sonu olanları ortaya çıkarmak ve kaza safsataları ile kapatılan cinayetin bedelini ödetmektir. Aslında... artık başka bir derdi daha vardı: Gün Aksa Alatan'ı yaşatmak.

İşte, ondan sonra geberip gidebilirdi. Bu, umurunda bile değildi.

Oturduğu yerden ayaklandığında gözlerini Pusat'a çevirdi. "Birazdan çıkacağım," dedi dümdüz bir sesle. "Geç gelirim, haberin olsun."

"Nereye?"

"Şansal'ın yanına."

Pusat'ın gözleri irileşti, şoktaydı. Bir elini kaldırdı ve yanından geçmek için yelkenen adamın koluna yapıştı. "Delirdin mi lan sen?" diye soludu saçlarını çatarak. "Bu saatte ne bok yiyeceksin adamın yanında?"

"Konuşmam gerekenler var."

Pusat sinir tepesindeymiş gibi ona bakakaldı. "Günlerdir adamdan kaçyorsun, şimdi adamın kapısına mı gideceksin? Öldürür lan seni! Seni ortadan kaldırdıktan sonra da isterse at koşturur."

"İşime karışma, Pusat," dedi Boris sertçe, kolunu kurtardı. "Bir yolunu bulurum, hep buldum."

"Bok bulursun."

"Siktir git..."

Boris yanından geçerek üst kata giden merdivene ilerlemeye başladığında Pusat sıkıdığı dişleri ve dik bakışları ile arkasından sırtını izledi. Boris aldırış etmedi, güçlü adımlarla odaya çıktı ve üzerine takım elbisesini geçirerek bileğine kol saatini taktı.

Saniyeler içerisinde arabasına bindiğinde ilk kez hızı daha yavaştı. Dikkatli olması gerekiyordu ve öncesinde Şansal Zaim'i nerede bulacağını bilmiyordu, Atilla'nın yanına gidecekti. Sonrasına onunla konuştuğunda karar verirdi. Sert bir nefes aldı. Gaza asılarak hızını daha da artırdı, kaldıkları ev şehrin bir ucundaydı ve daha güvenli olduğunun farkındaydı. O yüzden yol umurunda bile değildi.

Dar ve gece yarısını geçtiği için bomboş olan yol ağaçlar arasında kalıyordu. Yolun biraz ilerisinde yanan araba farlarının dikkatini çekme nedeni de buydu. Kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerde; karanlıkta yanan araba farları yolun sonunun geldiğini fısıldıyordu. Şansal Zaim ise onunla konuşmayı denerdi, eğer silahına davranacak olursa o da silahına sarılır ve ölmek pahasına dünyayı bir pislikten arındırırdı.

Hızım düşürerek karşısında yan yana duran üç arabanın önünde durduğunda kaşları son derece sert bir şekilde çatılmıştı. Şansal'ın peşinde daha kalabalık bir sürüsü olurdu. Arabayı durdurdu ve önünde duran bedeni de o an fark edebildi. Ama yüzünü farlardan çıkan yoğun ışık yutuyordu, seçmesine izin vermedi. Çatık kaşlarının altından öylece baktı. Birdenbire karşısında duran arabaların farları söndüğünde öteye uzanan yalnızca kendi arabasının ışığıydı ve haftalardır aradığı adamı aydınlatıyordu.

Babasını.

Bartol Karalav'ı.

"Seni..."

Boris yan koltuğa bıraktığı silahı aldığı gibi araba kapısını açarak dışarı fırladı, her şey birkaç saniye içerisinde olmuştu. Üzerine yürüdüğü bedenin yakasına yapışarak onu arabanın kaputuna doğru sertçe yasladi. Öfke kanını kaynatan en azılı düşmanıydı, gözlerinin önüne kara bir perde inmişti sanki. Solukları, dudakları arasından pervasızca dökülmeye başladığında bir yolun ortasında, tepesinde akan gecede kara bulutlar gezinirken karşısındaki kendisine ait bir çift gözün sahibine öldürmek ister gibi bakıyordu.

"Ne yapayım şimdi sana?" diye soludu dişlerinin arasından Boris, parmak eklemleri sertleşmiş ve soğuktan buz kesmişti. Silahı çenesinin altına dayadı, namlu hazırdaydı. "Ben seni öldürmeyeyim de ne yapayım?"

“Oğlum...”

“Oğlum deme bana!” diyerek kesti sözünü, yüzüne doğru bağıarak. “Bir kere ulan! Bir kere adam gibi dur istedim! Bir kere!” Hayatını söküp almak ister gibi sıkıyordu yakalarını. “Hayatımın içine sıçtın. Hep! Hep yapun! *Baba ol*, dedim lan ben sana! Bir bunu istedim! Pişman ettin beni.”

Turgut tek elini arkasına, kaputun üzerine yaslamıştı ve tahmininden daha büyük bir öfke gördüğü gözlerle bakıyordu. Şaşkındı ve kalbinde sancılı bir uğultu belirmişti.

“Ben her şeyi senin için yaptım,” dedi sert bir sesle, oğlunun bir eline yapıştı. “Sen iyi ol diye, yalnızca senin-”

“Yapmadın!” diye bağırdı Boris, babasını silkelercesine itekleyerek. Birkaç adım geri sendeledi, elindeki silahı üzerine doğrulttu. “Sen öyle bencildin ki... Öyle çok bencildin ki! Annemin bir mezarı bile yok, amına koyayım! Yok! Senin yüzünden lan her şey!”

Babası sertçe yutkundu. Çenesi titrese de duruşunu bozmadı.

“Ben anneni neredeyse otuz yıl korudum,” dedi Turgut, zorlukla ulaşıyordu sesi kulaklara. “Seni de korurum. Bunu yapmak için gerekirse öldürürüm.” Başını iki yana salladı buz gibi bir ifadeyle. “Kim olduğuna bakmam. Kimin dostu, kimin oğlu, kimin kızı; bakmam. Umurumda bile olmaz.”

Boris’in göğüs kafesi sertçe inip kalktı. “Şaka mı yapıyorsun baba sen?” diye sordu üzerine bir adım atarak. “Dalga mı geçiyorsun benimle?” Sesi şu an kontrol edemediği ikinci şeydi. İlki ise kontrol edemediği duyguların tamamıydı. “Ona dokunmayacaktın! O değildi. Ulan...” İleri doğru yürüdü ve aralarında uzanan silahın namlusunu göğsüne bastırdı. “O da annem gibi, hiç mi acımadın? Şu siktiğimin kalbi *ben ne bok yiyorum* demedi mi? O...”

“Annen gibi,” dedi Turgut başını hızla sallayarak. “Çok benziyor, fark ettin mi? Onun kadar güzel, onun gibi bakıyor adamın gözlerinin içine.”

Boris duraksadı. Çelikten ifadesi bir anlığına titrer gibi olsa da toparlandı. “Hayır,” dedi buz soğuğu bir sesle. “O annem gibi değil.”

“Sonu ondan farklı olmayacak.”

“Siktir git!” dedi Boris dişlerinin arasından, silahı daha sert bastırdı. “Bu konuda asla çeneni açma.”

“Gözünü açacaksın,” dedi babası sert bir sesle. “Gittikçe aptallaşıyorsun. Bula bula o kızı mı buldun?”

Boris afallamış gibi suratını buruşturdu. “Öyle bir şey değil.”

“Öyle bir şey değilmiş.” Gergin ve taştan bir ifadeyle bakıyordu oğluna. İfadesiz yüzünde herhangi bir şey ele vermesini bekliyordu. Korkudan kalbi ağzında atıyordu, ona dönüşeceğinden ödü kopuyordu. “Niye hesap soruyorsun lan bana o zaman?”

"Çünkü o benim yanımda," dedi Boris tehlikeli sakinlikteki sesiyle. "Dokunulmaz. Anlıyor musun? Elini bile süremezsın."

"Âşık mı oldun lan bir de başıma?" diye sordu Bartol doğruca, gözünün dönmesine ramak kalmıştı. "Seni ne yapayım lan ben? Lan ben seni öldürmeyeyim de ne yapayım?"

"Öyle bir şey yok," dedi Boris kaşlarını sertçe çatarak. "Yok. Anla şunu."

Bartol Karalav sinirden deliriyordu. "Siktirip gideceksın lan buradan!" dedi öfkesi bir an olsun dinmezken, aralarındaki silah hâlâ göğsüne yaslıydı. "Rusya'ya da değil, başka bir yere gideceksın. Hemen! Bir an önce gideceksın!"

"Sana söyledim, benim yolum bu," dedi Boris, duyguları alınmış gibi ifadesizdi sesi. "Annemi öldürdüler. Annemi diri diri yaktılar. Sen ne yaptın peki? Söyle! Sen ne yaptın, baba?"

Bartol Karalav kalbinin orta yerine ağır bir tekme yemiş gibi derin bir sancı hissetti. Belki de ölümü bu geceydi.

"Seni içlerinden almakla uğraşıyorum," dedi Turgut, etrafındaki insanların onları pürdikkat izlediklerini biliyordu. Sencer bir köşedeydi ve en dikkatlisi oydu. "Annen böyle olmasını isterdi. Senin hayatını sikip atmanın ona ne faydası var lan?" Keskin, açık kahverengi gözlerinin içerisinde bir katliam yaşanıyor gibi sanki. "Sen gideceksın... ben çözeceğim. Anladın mı beni? Bu kadar."

Boris histerik bir şekilde gülerek gözlerini karanlık gökyüzüne kaldırdı ve içinde yanan o hissin geçmesini bekledi. Oysa hiç geçecek gibi değildi. Dişlerini sıkarken bakışları karşısındaki gözlere düşmüştü. "Hayır," dedi. "Artık çok geç, geri dönemem."

"Dönersin!" diye bağırdı Turgut daha çok üzerine giderek. Çenesi kasatıydı, nefesleri düzenliydi ama kendisine yetmiyordu. "Döneceksın, seni pazardan mı buldum lan ben? Döneceksın dediysem döneceksın! Bu adamlar seni bu gece götürcekler."

Sinirleri bozulmuş gibi silahı babasının göğsüne bastırdı. "Beni çocuk mu sanıyorsun?" diye sordu alaycı ve kısık bir sesle. "Bu adamlar götürcekler... Sonra? Ben de duracağımı, amına koyayım! Siktir ya! Bartol Karalav'ın planına da bakın!"

Bartol daha fazla tahammül edemeyerek silahı tepesinden kavradı ve ani bir hamleyle oğlunun üzerine yürüdü. "Ne istiyorsun oğlum sen? Sen ne istiyorsun?" diye sordu öfkesiyle boğuşurken. "Geberteyim mi lan seni? Topuğuna mı sıkayım, ağzına sıçığımın iti? Topal kalıp yerine oturursun, ha? Oturacak mısın lan yerine? Ne zaman duracaksın, oğlum? Ne zaman?" Kaşları çatıktı, yüzü ciddiye ve sabrı sınırı çoktan aşmıştı. Soğukkanlı ve son derece sakin bir adamdı. Allah, ona Boris'i göndermeden hemen önce.

"Sen benim derdimi hâlâ anlamadın mı? Anlamamışsın, belli. Anlatayım ben sana." Elindeki silahı çekip alacak olsa da Boris izin vermedi. "Bırak ulan!"

"Benim silahım bu!"

"Ulan... bırak!"

"Baba!"

"Hay babanı sikeyim! Bırak lan şunu!"

"Sikeceğim ama!" diye bağırdı, izin vermeyerek. Elindeki silahı çekip aldığı anda gecenin içerisine vuran nefesleri göğsünde kalp gibi atıyordu, biraz geri çekildi. Babasının gözlerinin içine baktı. "Benim seninle oyalanacak vaktim yok." Kafasını bir robot gibi hafifçe salladı. "Daha önemli işlerim var. Ha, eğer bana bir iyilik yapmak istersen..." Tüm ciddiyeti yüzündeydi. Silahı geri çekti ve bel boşluğuna sıkıştırdı. "Gidip teslim ol."

Turgut alaycı bir şekilde güldü. Oğlunun bitmek bilmeyen nefreti karşısında güçsüzdü ama bu savaştan oğlunu çekip almadığı müddetçe kendine ve sevdiği kadına ihanet etmiş olacaktı. "Öyleyse..." dedi sakinliğinden ödün vermeyerek. "Sen geri dön, git buradan. Teslim olacağım, annen üzerine yemin ederim ki yapacağım bunu."

Yapardı da. Barut olacak piç kurusunun ne yaptığını bildiğinden ve düşüncelerini ezberlediğinden ilk işi oğlunu kurtarmaktı. Gidip yatardı, eski dostluklarının hatırına Sergen'e bile birkaç şey dökerdi.

Boris hiç düşünmeden başını iki yana salladı. "Olmaz," dedi soğuk bir sesle. "Benim için dönüş yok, bunu aklına kazı." Alt dudağını ıslatarak sert bir nefes çekti içine. "Bana istediğini yap ama Aksa..." Ona doğru bir adım attığında dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. Göz bebeklerine ağır bir ceset çökmüş gibi ruhsuz bakıyordu. "Ona dokunamazsın, o kırmızı çizgi. Yaklaşmayacaksın, baba. Yemin ederim ki öldürürüm seni. Kaybedecek hiçbir şeyim yok, yaparım."

"Belli ki artık var."

Neyi kastettiğini biliyordu.

Sessiz kaldığında, "Senin için verdiğim savaşta karşıma kim çıkarsa, ne işe yarayacaksa durmam," dedi babası net bir sesle. "O kızı öldürmek için gittim, doğru. Senin bağını kesebilecek tek şey güvenceni bitirmektir. Örgüt beceriksiz sevmez, içlerinde olmadığın müddetçe o müdürün de işine yaramayacaktın. Beni durduran ne oldu, merak ediyor musun?"

Boris'in yüzünde mimik oynamamıştı.

"Çok masum, tatlı, garip bir kız," dedi Turgut kısık bir sesle. "Gözlerinde anneni gördüm. Larisa bir türlü aklımdan çıkmadı. Birkaç saniyede dağıldım. Görüyorsun ya... Aşk o kadar da eğlenceli bir şey değil. Aklını başından eder, savaşamazsın."

Boris sözlerini umursamadı.

“Benim savaşımın tek bir kuralı var,” dedi ardından, gözlerinin içine bakarak. “Yanımdaki kadına dokunamazsın.”

Turgut duraksadı ve neredeyse aynı boyda olduğu oğluna biraz daha yaklaştı. Bir elini kaldırdı, tersini oğlunun yakasına yaklaştırarak hayali tozları sil-keler gibi yaptı. “Yanında kalsın,” dedi soğuk bir sesle. Göz gözeydiler. “Ama sana babandan bir tavsiye, oğlum...” Kalbine kadar indi eli, işaret parmağını göğsüne bastırdı. “Onu buraya almamalısın.”

Boris babasının elini üzerinden sert bir tavırla itekledi. Geceleri zehir gi-biydi ve burada durmuş; kendisine faydası dokunmayan, yalnızca zararı olan adamdan nutuk dinliyordu. Babasına duyduğu, tanımlayamadığı ve onun sözlerini dinlememesi gerektiğini hatırlatan yoğun bir nefret... Başını iki yana salladı hafifçe. Bir şey söylemek istemedi, onu dinlemek de istemiyordu. Sırtını dönerek etrafındaki adamlara bakmadan arabasına ilerledi. O andan itibaren aklı daha başka çalışıyordu. Yapacağı ilk şey şeker komasına gireceği kadar çikolatalı *waffle* almaktı. Bir sonraki adımı ise Gün Aksa Alatan'ın ya-nına gitmek olacaktı.

Oğlu arabasına atlayıp, giderken Turgut arkasından ifadesizce onu izledi. Kasvet içine sert dalgalar eşliğinde çarpıyordu. Sencer yavaş adımlarla yanına yaklaştığı sırada, “Arkasından atlı kovalıyor sanki eşekoğlueşegin, sürüşe bak!” diye homurdandı dişlerinin arasından.

Sencer sessiz kalarak başını çevirdi ve diğer iki adama eliyle talimat verdi. Oğlunun arabası gözden kaybolduğu sırada yanındaki adamına döndü. “Çelik’e ulaş,” dedi ardından, gece şimdi daha da koyuydu ve şeytanlar daha yeni uyanıyordu. “O orospu çocuğuyla görülecek hesabımız var.”

2. BÖLÜM SÜRÜLER VE TEKLER

Günümüz

Aksa.

Terk edil, ölümle tanışmadığın sürece aslında her şey halledilebilirdir. Hiç duydun mu? Her yanlış bazen doğrular karşısında galip bile gelebilir. *Aslında... ne büyük bir palavra.*

Aksa. Anneni bile affet, öğrendiğin tüm o suların içine atla ve dalıp geç; gözünü aç, boğulmadığın sürece boyunu aşsa bile her su seni yaşatabilir. Çünkü derler ki... Ölüm vicdana oynanan bir kumar, kaybetmekle burun buruna gelene kadar tüm korkular yüzüne kapı duvar.

Boynundaki mührü hatırla. İzi geçmiş değil, acısı ise hâlâ hafızana kazılı; sen de biliyorsun, daha dün gibi orada. Kaderine yazılı. Gözlerini aç. On yedi saniye geçti şimdi. *On yedi günden daha acı sanki.* Kulaklarını tıkasan bile ateşi görmek için gözlerini açman şart.

Saat kaç?

Üç ya da beş. Şimdi her şey kâbuslara eş.

Her yer karanlık, her yer *kül*. Gözlerin yanıyor, sen yine de aç ve bak. *Hayır, kulaklarıma kadar her yerim sağır. Korkularım tüm hayatımdan ağır.*

Kalp atışlarının sesi kaplamış dört bir yanı. Saniyeler her an daha fazla lehine işliyor, zamanın çarkları sanki ölümü çağırıyor.

Sığınacak başka bir yer ara ya da elinden kaçamayacağını anla, inkâr etme ve payına düşeni sakla. Unutma, hiçbir inkâr gerçeklerden güçlü de sayılmaz asla. Tamam, şimdi gözlerini aç. Hayır... *Ama Aksa.* Canına göz dikilen adamı hatırla.

Patlama. Araba.

Ve evet, Boris Karalav. Orada.

"Gün!"

Boris...

Karalav.

Gözlerim, kulaklarımı basan ani bir çınlamanın beraberinde hızla açıldığında kemiklerden ayrılmış gibi kanı çekilen bacaklarımla birkaç adım geriye sıçradım. Yirminci saniye... Sesler yoktu, her şey silikti; gözlerimin önü yaşlardan sırlıklam olmuştu. Babam ismimi bağıırıyordu, yangında yanan cızırtılara babamın sesi karışıyordu. Kulaklarıma dikili kapılar bir açılıp bir panıyordu. Sonra sesler birdenbire hücum etti, bir sandalın aniden su

almaya başlaması gibiydi. Birkaç saniye daha geçti. Camın arkasında yaşanan arbedeye kaydı gözlerim ve zamanın yeniden akmaya başladığını hissettim. Yangına kilitlenip kaldığımda ise tüm algılarım açılmıştı. Ezberini kaybetmişim hayatım önüme serilince sendeledim.

Boris Vedran Karalav.

Bir de onu ezbere biliyorum.

Ateş.

Onun ateşten gözleri.

“Baba...” Kafamı iki yana salladım yavaş yavaş. “Baba... O, baba!”

“Gün, çekil camın önünden! Saklan hemen!”

“Baba!” diye bağırdığım bir anın içerisine hızla savruldu. Gözlerim boşlukta idi sanki ya da hıçkırarak ağladığım için önümdeki gözleri göremez hâldeydim. Ne ara babamın omuzlarına yapışmıştım, farkına bile varamadım. “Baba... Baba, Boris! Baba... öldü! Baba!” Başımı şiddetle iki yana salladım. “Baba! Orada, onun arabası! Baba... Kesin öldü! Ölemez! Bir şey yap! Baba... baba, lütfen bir şey yap!”

“Gün! Gidip saklan diyorum sana! Sözümü dinle!” diye bağırdığını duydum babamın, algılarım kapanmıştı ve ne söylediğini anlayamıyordum. Sanki parça parça dağılıyordum. “Aksa! Kime diyorum!”

Aksa!

Omuzlarını göğsüme ağır gelen hisle bıraktım. Her şey silindi. Zihnimde dağılmadan kalabilen tek şey onun yüzü ve üzerimden tek bir an olsun ayırmadığı gözleriydi. İçime batan, gecenin her bir köşesine saplanıp tuzla buz olan sesini duyduğumu sandım. Hıçkırdım sertçe. Titreyen dizlerim bedenimden bağımsız hareket ederek kapıya doğru koşan adımlarıma tüm gücünü verdiğinde kapıyı hızla açtım ve kendimi merdivene attım. İki kez düşme tehlikesi yaşasam da umurumda değildi, dış kapıya koştum ve birkaç dakika önce beni öptüğü gecenin kollarına attım kendimi. Nasıl olabilirdi? Ölebilir miydi? Patlamıştı. Yaşayabilir miydi? *Benim için yaşayabilir miydi?*

Sağır olmuşum gibi hissettim. Bedenimin her yeri çınlıyordu. Yüzümü elimin tersiyle sildim ama hiçbir şekilde kurumuyordu, durmaksızın yanaklarıma kayıp çenemde biriken damlaların haddi hesabı yoktu. Bir kez daha sertçe hıçkırarak çoraplı ayaklarımla taşlı zeminde koştuğumda yanan arabadan yükselen alevlerin ısısı yüzümü yalayıp geçti, duman her an karanlık geceye daha fazla dağılıyordu. Kalbim yerinden koparılmıyorsa eğer, hissettiğim bu acı neydi?

“Boris,” diye fısıldadım ağlayarak, nereye gittiğimi bile bilmeden koştum ama bir an sonra zemine savrulup dizlerimin üzerinde buldum kendimi. Acı dağ olup yığılıyordu üzerime. “Boris!”

Avuçlarımı taş zemine bastırarak başımı *yeniden* iki yana ağır ağır salladım. Gözlerim yanıyordu, alevler hiç kesilmeden göğe doğru uzanıyordu. Titreyen alt dudakımı dişlerimin altında ezerek bilinçsizce sallayıp durdum. Bilincim zayıftı, konduramıyordum. Ölmüş müydü? Yanarak mı? Düştüğüm yerden fırladım bir an sonra, tutmayan dizlerim ile öne atıldım ama bir kez daha düştüm, bir kez daha kalktım ve ne yapacağımı bilemez hâlde etrafıma bakındım. "Boris... Boris! Baba! Baba! Ölemez! Ölemezsin! Hayır..."

"Gün! Gir şu eve!" diye bağırarak babamın gür sesi kulaklarımda yankı buldu, anılar etrafımda dönmeye başladı ve bir anlığına beni öptüğü köşeye kaydı gözlerim. Her şey yanımdı, bir gecede yarım kalmıştı. Bir daha hiç gelmemek üzere.

Ne acıklı bir sondu bu böyle. Tam da bize yakıştığı gibi.

Ne çok ağlanacak şey vardı şimdi.

Sanki hiç var olmamış gibi geçip gidecek, unutulacaktı her şey; ne ismi kalacak ne bedeni.

En acısı da mezarı bile olmayacak.

Aynı annesi gibi.

Kalbimin daha ağır bir yara alıp kanadığını hissettim. Bir kez daha dizlerim taşların üzerine devrildi. Uyuşan bedenimin işlevini yitirdiğini düşündüğüm an ise kalkacak gücü bulamadım. Bağırarak istedim. Sesimi duyabilmesini ve beni dakikalar önce öptüğü, sonsuza kadar süreceğini düşündüğüm o ana geri dönmeyi diledim. Ardından babamın koştuğunu seçebildim dumanlar arasında, caddenin karşısına geçmişti.

Boğazımdan hıçkırıklar yükselirken ağlamaya devam ettim. Susmadım, kalbim ezildikçe başımı şiddetle iki yana sallayıp duruyordum. Bitmişti. Tek bir gecede. Ona dair her şey... *gitmişti*.

"Boris," diye hıçkırdım yeniden. "Gitme... lütfen. Gitme..."

Başımı önüme devirmiş, bulanık gözlerimi yumarken avuç içlerimi taşlara bastırmıştım. Onu düşünüyordum. Anıları ve varlığı geçiyordu zihnimin her bir köşesinden. Ona hesabını soracağım on yedi gün vardı; on yedi parça özlem, kızgınlık ve nicesi buradaydı. *Yangın. Alevler. Boris Karalav.*

Güçsüz bir nefes daha çıktı dudaklarımdan. Yanaklarıma devrilen her damla birer ağıt gibiydi ve aklıma sinen pusu dağıtan da ateşin ta kendisiydi. Boris Karalav'ın ateşiydi. Bedenimi güçlkle ayağa kaldırırken kendime hâkim olabilmeyi diledim. Devrilmeden bir adım atmayı ve ona ulaşmayı istedim. Bu geceyi baştan yazmayı da isterdim. *Her şeyden çok. Belki... Yaşamaktan bile.*

Gözyaşlarım hız kesmeden akmaya devam ederken titreyen bacaklarımı ileriye atacaktım ki babamı gördüm. Dumanların arasından olduğum tarafa doğru yavaş adımlarla geliyordu. Yavaştı çünkü kollarında Boris'i tutuyordu.

"Baba," diye fısıldadım ağır bir sesle, daha fazla ağlıyordum ama adımlarım istemsizce hareketlenmişti. Ona doğru koşarken pervasızdım, kendimi geride bırakmıştım. "Boris... Boris!" Boris'i kolunun altına alan babam nefes nefeseydi. Ne yapacağımı şaşırmış hâlde yaşlarla parıldayan gözlerimi üstünde dolaştırıyordum, delirmiş gibiydim. "Baba... İyi mi? Bir şeyi var mı?" Gözleri kapalıydı ve babam bedenini zorlanarak da olsa taşıyordu. O nasıldı? Yaşıyor muydu? "Baba, yaşıyor mu? Yaşıyor, değil mi? Ba-"

"Yaşıyor, Gün!" diye bağırdı babam aniden, yüzünde dumandan kalan isleri fark ediyordum. Alnında biriken ter tabakasını da öyle. Duraksasam da bana kızması umurumda bile değildi. Araba bir kez daha içindeki kini boşaltır gibi patladığında babam beni ve Boris'i evin olduğu boş araziye doğru çekti. Ben ise hâlâ ona bakıyordum. "Hemen Giray'ı ara! Yangın ormana sıçramadan adam yollasın! Hemen!"

Gözlerim bir anlığına Boris'in dağılan bedenine, kapalı gözlerine kaydı. İyi miydi?

"Gün!" Yükselen sesi yerimde sıçramamı sağlayacak kadar kuvvetliydi. "Kime diyorum! Acele et!"

Tek duyduğum, kulaklarımdaki uğultuyu aşırıp geçen kelimeler bunlardı. Yaşıyordu. Boris nefes alıyordu. Buzdan gözlerimden dökülen yaşları elimin tersiyle silerken babamın ayakta tutmakta zorlandığı bedenine kaydı bakışlarım. Göğsümden kalkan ağırlığın da getirisiyle sinirlerim bozulmuş gibi dudaklarım iki yana kıvrılmıştı.

"Gün! Kendine gel! Çabuk ol dedim sana!" diye yerimden sıçramama neden olacak kadar gür bir şekilde bağırdığında öyle sertti ki sesi, Boris Karalav'ın karanlıkta belirsiz bir silüete dönüşen yüzü dahi buruştu. Kalbim ilk kez o an yerini kazımak ister gibi sayısız kez çarpmaya başladı. "Sırıuyor bir de! Koşsana, kızım!"

"Tamam, tamam... Gidiyorum ki zaten," diyebildim zar zor, acı ile sızlayan boğazım yanıyordu. Gözlerimi ağırca kaçırdım ve titreyen dizlerime yüklenerek bomboş hissettiğim bedenimle eve doğru koştum.

Saniyeler içerisinde merdiveni tırmandım. Sıklaşan nefeslerim kulaklarıma kadar vurduğunda odaya daldım ve duvarları boyayarak kalbime kadar örülen yangının hayalet çizgilerine bakmadan komodinin üzerindeki telefonu kaptım.

Gece saat üçü geçtiğinden uzun süreceğini düşünsem de ilk çalışta telefonun ucundan, "Buyurun, müdürüm," diyen sesi ulaştı kulaklarıma.

Giray Sinadağ'a her şeyi kısaca anlatırken telaşlıydım ve kelimelerim kesik kesikti. Doğru cümleler dilimden eksilmiş, aklımdan silinmişti sanki. Bir yangın ya da yalnızca patlama; ölümün onu çalacağını bilen bana öyle ağırdı ki yaşananlar, alevlerin ışığı odaya akın etmeye devam ederken içimde

bir yerlerde hâlâ kıyamet kopuyordu. *Çünkü, diyorum kendime. Hâlâ ölümü düşlerinde yaşatan bir adam ve bilmelisin ki geciktirirsin ama önüne geçemezsin.*

Kafamı iki yana sallarken gözlerimi sıkıca yumdum, kirpiklerimden sıyrılıp zemine kadar inen yaşlar düşüncelerimin etkisinde daha çok yakıyordu canımı.

“Gün,” dedi Giray abi aynı anda. “Adamlara acil sinyali gönderdim, itfaiye daha hızlı gelir. Durum ciddi mi?”

“Sanırım,” dedim çenem titrerken. Alt dudağımı dişlerimin arasına yuvarladım, dişlerimi birbirine örterek sertçe sıktım, yaşlar öngörülemmez bir şekilde hızlandı. “Çok ciddi.”

Kastettiğim şey bir yere kadar yangındı. Bir yerden sonra ise bambaşkaydı. İnkâr etmek istediğim bir şeydi. Üzerinde durmak istemedim ve telefonu yüzüne kapatırken her ihtimale karşılık yanıma alarak koridora çıktım. Birkaç adım yürüdüm, merdiven basamaklarına yaklaşırken kafamın içi duman altıydı. Bir anlığına durdum, derin bir nefes alma ihtiyacı ile avuçlarımı yanaklarıma çıkardım ve kazağımın kollarıyla suratımın ıslanan yerlerini sildim.

“Abartma, Aksa,” diye kızdım kendime, zihnimin dibinde kulaçlar atan ama yüzme bilmediği için her an daha fazla dibe batan çocuğun üstüne kapıları kapatmak zordu ama kilidi hiç bilinmeyen bir yerlere fırlatırken hafiflediğimi hissediyordum. *İşte, bu kadar.* “İyiyiz.” Çenemi küçük bir açıyla dikleştirdim. “O da iyi.”

Ne kadar süre orada öylece durduğumu bilmiyordum. Bir an sonra düşüncelerimin esaretinden kurtulabildiğimde basamakları koşar adım çıktım. Salon boştu, zemin kattaki odalardan birinin kapısının açık olduğunu fark edince yönümü oraya çevirdim ve odaya girdim.

“Ulan kafasız, senin bu saatte burada ne işin var? Deli misin lan sen?” diyen babamın sert sesini duyduğumda adımlarım sessizleşerek yavaşladı.

Parmak uçlarımdan saç diplerime kadar gerildiğimde çift kişilik yatağın karşısındaki banyonun aralık kapısından süzülen beyaz ışığa kilitledim gözlerimi.

Sonra onu duydum.

“Öyle gerekti,” dedi Boris, kısık sesi ilk kez olduğundan zayıf geliyordu kulaklarıma. Birkaç adım atarak kapıya yaklaştığımda avuç içimdeki telefonu daha sıkı kavradım. Derimin altına geçecekti neredeyse. Kalbim, ekseninde dönen bir gezegenden fazlasıydı; kemiklerime kadar bata çıka dolanıyordu.

“Ne demek öyle gerekti?” diye sordu babam. “Gecenin bilmem kaçında niye gerekir bir şey? Cevabını ver bana.”

“Çok acildir.”

“Acil bir de?” Babamın ve aynı anda benim de dikkatimi çekmişti böylece. Beni mi kastediyordu yoksa bilmediğim bir şeyler mi dönüyordu?

“Öyle.”

Kısacık bir sessizlik oldu. Ben ise onları dinlemeye devam ediyordum, sessizliklerini bile.

“Yüzünün hâline bak.” Babamın homurtusu son derece hoşnutsuzdu, küfretse bu etkiyi bırakır mıydı emin değildim. “Senin dingili çağır, düzeltsin şu tipini. Suratsız.”

Kutay’dan bahsediyor olmalıydı. Boris babamın sözlerini elbette umursamadı.

“Telefonum arabadaydı,” diye zorlukla konuştu sadece.

“Ben ararım,” dedi babam, siniri ve telaşı hissedilir kıvamdaydı. “Herhangi bir yerinde bir şey var mı? Ağrı en çok nerede? Omzun nasıl? Bacağın? Bir yerin yanmıştır diye soktum seni suya ama... İyi misin lan?”

“En fazla ezilmiştir,” dedi Boris kuru bir sesle, canının yandığını hissediyordum. “Omzum kötü.”

Kaşlarım göğsüme ağırca binen endişeyle beraber çatıldı. Ne olmuştu?

“Su dindirir biraz,” dedi babam. “Kendine gel, doktora götürelim seni.” Sert bir nefes aldı. “Ulan var ya... Seni bir elime alalım var ama...”

Keskin bir sessizlik daha kapladı duvarları.

“Allah işte. Kurban olduğum biliyor da bana kız çocuğu veriyor, erkek olsaydı sinir hastası falan olurum ulan ben,” diye söylenmeye başladı babam. “Dön lan arkana, omzuna bakacağım.”

“Bu olmamış hâliniz mi yani?” Dalga geçiyordu besbelli. “İyiymiş.”

“Beni sinirlendiren sizsiniz oğlum, sizsiniz. Sen ve senin baban,” diye sert bir dille konuştu babam. “Bizimkinin özel alanı da bu gerçi, neyse ki benim kızım ekstra tatlı da çabuk unutulurum. Çocukken çok daha başkaydı ama...” İç geçirdi babam. “Bir gün kızın olursa anlarsın beni, bence bir adamın şu hayatta tadabileceği en gerçek duygu. Tarifi yok.”

Dudaklarım bir yöne yayılıp daha derin bir gülümsemeyle yüzümü kaplamayı beklese de hiç hâlim yoktu. Kanım içeriden sıcacık kesilirken avuçlarım terlemeye başlamıştı.

“Aksa’nın hayatınızdaki tek zaaf olduğu yeterince ortada,” dedi Boris. “Buna rağmen iki haftadır onu tehlikeye atma hevesinizi anlamıyorum.”

Alt dudağımı dişlerimin arasına yuvarlayarak ezdim. Boris konuyu istediği noktaya bir şekilde getirmişti. Bu hâlde bile.

“Açma şu konuyu, benim asabımı bozma.”

“Olması gerekeni size söyledim,” diye üsteledi Boris. “Böyle devam etmez.”

“Peşine birilerini taktıysan onlar bir bok döndüğünü çoktan anlamışlardır,” diyen babamın sesi otoriter ve fazlaca sertti. “Birileri senin onları ayakta uyuttuğunu, tüm olanların plandan ibaret olduğunu adamlara uçurur.

Belki de çoktan uçurmuşlardır. Eğer böyleyse bunun geri dönüşü olmaz. Bu yüzden bir an önce buradan çıkmamız şart. Ne kadar ifşa olduğumuzu hesap edemiyoruz çünkü.”

“Endişe edeceğiniz bir şey yok, kimse takip etmedi,” dedi Boris net bir şekilde. “Ayrıca... bunu yapanlar şu an öldüğüme emindir.”

“Bekleyip görelim,” dedi babam. “Yaşadığın fark edilene kadar vaktimiz var.”

“Aksa'nın yok,” dedi Boris aniden, kemiklerim taş kesip zemine saplanmıştı sanki. Tenimden kan uçup gittiğinde çenem ağır ağır titredi, ilk kez bu denli korkuyordum. “Yaşadığımı bilmeleri gerek, Aksa'nın yanına yaklaşmalarını önleyecek tek şey bu.”

“Hallederiz,” dedi babam mantıklı bulmuş gibi. Duraksadı birkaç saniye. “İçlerinden biri seni kafaya takmış, ortadan kaldırmak istiyor. Bu saatte dışarıda olduğundan emin olan biri var belli ki. Üçünden biri... Kılıçhan, Zaim ya da babanı yerinden eden piç.”

“Üçüncüsü, adamın takma adı var. Çelebi,” dedi Boris. “Babama ait olanı almak istediğimi düşünen tek kişi değil ama sorunu ortadan kaldıracak tek kişi.”

“Bir de o kansız çıktı başımıza,” diye homurdandı babam sesli bir nefes verip. “Bekle,” dedi ardından, Boris hareketlenmiş olmalıydı. “Bizim ekip gelecek, daha sonra çıkacağız. Yıkayalım şu yüzünü, biraz suyun içinde kal. Sonra üstünü değiştirip pansuman yaparız.”

“Ben yaparım, gerek yok.”

“Bekle dedim sana.” Ne yapıyordu babam? Yüzünü mü yıkıyordu? Kendisi mi? Bir an görüntüler zihnimde şekil aldığı anda sıcağı kesilip sessizce güldüm, kalbim hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. “Gecenin bir yarısı ne bok yemeye geldiysen artık... Kılık kıyafete bak, nereden geliyordun lan sen?”

“İşim vardı.” Ne işi olduğunu deli gibi merak ediyordum. “Sizin aksinize beklemeyi hiç sevmiyorum işte.”

“Vay! Paşama bak sen,” dedi babam, daha da sinirleniyordu sanki. Sebep de oradaydı gerçi. “Bir hafta bekletirken de böyle miydin, koçum? Hım? Böyleydin galiba. Biz oraları kaçırdık herhâlde. Tüh be!”

Boris, “Hataydı,” derken sesinden rahatsız olduğu ortadaydı. “Bir kez daha olmayacağını söyledim, bu ne kindir anasını satayım ya!”

“Bir kez daha olmayacak,” dedi babam anında. “Gün zaten yanımda.”

“Yanınızda olduğunda da başına neler geldiğini biliyoruz,” dedi Boris alay edercesine. “Birkaç güne yine başa döneceğiz.” Durdu. “Neyse ki ben buna izin vermem.”

İçeri girmeli miydim? İşler sanki sarpa sarmaya başlıyordu ve kafamın içinde skorlar dönüyordu. Birbirlerine ispat ettikleri şey benim kimin

yanında güvende olduğum muydu? Bana soran bile yoktu. Başka bir şansım var mıydı? *Ya da neden olmasın?*

"İzin vermeyecek kişi babası," dedi babam üstten üstten. "Ve habasının yanında, kafanı yorma."

"Şimdilik."

"Hep," dedi babam üstüne basa basa. "Son kararım."

"*Nyet,*"² dedi Boris. "Şimdilik."

"Niyetine başlatma," dedi babam çileden çıkmasına ramak kalmış gibi. "Akıllı dur, pataklamayayım seni."

"Aksa nerede?"

Kalbim fırtınada kalmış gibi daha büyük bir kargaşa başlattığında boğazımın ortasında biriken hisleri yuttum. Şu an ikisini de göremediğim bir yerdeydim, kapının arka tarafında küvet vardı ve büyük bir olasılıkla oradaydılar. Su sesi boş zeminde yankı bırakırken yanağımı içeriden dişlerimle ezmeye, etimi kemirmeye başlamıştım.

"Şimdi sen benim kızımı mı merak ettin?" diye sordu babam, sesi hafiften şaşkın ve teyit etmek ister gibi çıkıyordu. "Ölümden kurtuldun. Kızımı niye soruyorsun oğlum sen? Hayırdır?"

"Onu kaçırayım diyordum," dedi Boris yarı alaycı sesiyle. "Başka geceye artık."

Kıvrılmak için an kollayan dudaklarımı birbirine bastırarak nefesimi tuttuğumda tenime kan oturduğunu hissettim. Beni öpmüştü. Bütün dengemi altüst edecek kadar sert ve özlem doluydu. Babamın pencereden baksa görebileceği bir anda nasıl böyle delirmiştik ki? O anları hatırlamak tenimi cayır cayır yakarken dışarıda yanan arabayı hatırlamak buz kesmeme sebep oluyordu.

"İlan bak, top gibi sektiririm seni," dedi babam kontrollü tutmaya çalıştığı sesiyle. "Şakasını siktiği-"

Aniden içeriye damladım. Zemine düşen adımlarım sayesinde saniyeler içerisinde görüş alanlarına girdiğimde babam küvetin kenarına çökmüş, tek bacağıının üzerinde duruyordu. Elinde tuttuğu duş başlığından fişkıran suyu küvetin içerisine yığılan adama bir silah gibi doğrultmuştu. *Boris*. Ateşten gözleri bedenimde gösterişli bir ağırlıktaydı. Nabzım yavaşlamaya ve aniden her karışımda hızlı hızlı çarpmaya başladı. Gözlerimi bir an olsun ona çevir-medim, göreceğim manzara mıydı beni ürperten yoksa dakikalar önce arsızca yaşadığımız öpüşmenin ardından ifadesini net bir şekilde görebileceğim ortamda ilk kez karşı karşıya gelecek olmamız mıydı, hiçbir fikrim yoktu. Tek

² (Rusça) Hayır.

bildiğim sesini duyduğuma göre iyi olduğuydu ve gerisinin de önemi yoktu. *Belki. Bir süreliğine.*

“Gel de şu salağa tut şunu,” dediğini duydum babamın aynı saniye, seu gerginlikten kulaklarıma şakıyan bir kırbaç gibiydi. Bu gece yaşananlar yüzünden daha tahammülsüz bir adamdı.

Kırpiklerimi kırptırıp babama bir adım daha yaklaştığımda eğildiği yerden ayaklanmış ve duş başlığını elime tutuşturmuştu. Son ayarda buz gibi akan su bir an bacaklarıma değince ayak parmaklarımı içe doğru bükme ihtiyacı hissetsem de tüylerimi ürperten şey bundan daha fazlasıydı.

“Çok yaklaşma,” dedi babam çatık kaşları altından gözlerimi yakaladığında. Bedenimi tepeden tırnağa süzdü ve sabır dilenir gibi nefes alarak elimdeki başlığın yönünü düzeltti. “Benim kızım da Leyla bu gece! Duvara niye tutuyorsun! Tut şunun yüzüne, kendine gelsin!”

“Baba, niye bağırıyorsun ya?” diye çıktım kaşlarımı çatarak. “Şoktayım hâlâ. Körüyüm, tamam mı?”

Diğer elimdeki telefonu çekip aldığı anda katı ifadesi bir an için bile değişmedi. “Dışarıyı boş bırakamam,” dedi dümdüz. “Şoktan çıksan iyi edersin. Ekip gelecek, gideceğiz.”

“Tek mi?” diye sordum pat diye, gözlerime sinen endişeyi görebiliyor olmalıydı. “Yani...” Kelimelerimi yuttum, gözleri varlığını koruyan adamı işaret ettim. “Boris?”

“Ya sabır...” diye burnundan soludu babam ters bir sesle. Boris’e dönen kapkara gözleri ne düşündüğü hakkında sır vermiyordu. Bir saniye ardından gözleri tekrar gözlerime ulaştı. “Buradan ayrılma, sonrasını daha sonra düşüneceğiz. Karışma bir şeye.”

Başımı yavaşça salladığımda gözleri belli belirsiz kısıldı.

“Az önceki hâllerini de konuşuruz bir ara.”

“Ne hâli?” diye sordum anlamayarak. “Ne varmış hâlimde?”

Sessiz kaldı. *Ben biliyorum* der gibi bana baktı. Sırtını dönüp banyonun açık kapısına doğru adımlarken diken üstünde hissediyordum. Gözlerim de birkaç saniye uzun uzun kapıda asılı kaldığında zamanın dışında, bilinmez bir diyardaydım sanki. Bu gece hayalden de çok kâbustan ibaretti.

Birkaç saniye geçmişti ki, “Aksa,” diyen yorgun sesi banyoya yayıldığında kalbim yerinden oynadı. Yeniden ve yeniden.

Başımı önüme çevirerek duş başlığını tutan elime diktim gözlerimi. “Hım?”

“Suyu niye ağzıma tutuyorsun?”

“Yüzüne tutuyorum bir kere,” dedim saçlarımı geriye itekleyip. “Babam öyle söyledi.”

“Babanın söylediği her şeyi sorgusuz yapacaksın yani?”

"Hım hım..."

"Aksa, yüzüme bakarsan rutmadığını bilirsin," dedi düz bir sesle, duş başlığını daha sıkı kavradım. Ona bakarsam ağlarmışım gibi geliyordu.

"Ağzın yüzünde olduğuna göre aynı yere tutuyorum," dedim bu kez, gözlerimi başka başka yerlere kaçıırıyordum. Gözlerine bakmamak için takla atıyordum resmen. "Kandırma beni."

"Ağzımın nerede olduğunu öğrenmiş olman güzel," derken sesi alaycı bir tını taşıyordu ve neyi kastettiğini bilmek onu gebertme isteğimi tetikliyordu. Gözlerim kısıldı usulca, yine de ona ısrarla bakmadım. "Sıra gözlerimde."

Göğsümde soğuyan bir şeyleri yeniden ateşe veren kelimeleri idi, sanki parmaklarını bastığı yere derin bir sancı bırakıp akan saniyeleri yavaşlatıyordu. Etrafımızda her şey donmuş, zaman ağırlaşmıştı ve biz öyle var olmuştuk. İfadem çözülerek dudaklarımı birbirine bastırmamı sağladığında gözlerim yaşlarla dolup kirpiklerimi ıslattı. Düz bir çizgi şekline bürünen dudaklarımı ıslatarak gözlerimi kaldırdım ve bir dağın tepesinden düşmüş gibi karın boşluğuma saplanan kalbimin şiddeti altında küçüldüm. Yaralarını görmek bana iyi hissettirmeyecekti, biliyordum.

Banyonun az da olsa zayıflayan ışığı suratına vuruyordu. Titreyen göz bebeklerim ne göreceğimin korkusuyla yüzünde dolaştı. Sağ yanağının büyük bir kısmı kanlanmış çiziklerle doluydu, zeminde sürüklenip savrulmuş olmalıydı. *Bir*. Gözünün kenarı daha koyuydu, irili ufaklı taşlara çarptığını düşündüm kısacık bir an. *İki*. Burnumun direği sızlarken gözlerimden akan yaşların farkında da değildim. Başka bir yarası var mıydı? Canı ne kadar yanıyordu? Kirli sakallarının çevrelediği çenesine, oradan da omzuna kaydı gözlerim; gömleğinin parçalanmış üst tarafına baktım. Bir omzuna vermişti ağırlığını, boştaki eliyle küvetin kenarına tutunmuşken yarı uzanır pozisyondaydı.

"Şey..."

Boğazıma yumru oturmuştu. Durdum.

"Ney?" diye sordu alaycı bir sesle, beni taklit ederek. Tüm odağımı kendi üzerine çekiyordu ve etraftaki her şey zerreler hâlinde varlığını yitiriyordu.

"Yaralısın."

"Sanırım."

"Koluna ne oldu?" diye sordum burnumu hafifçe çekerek. Ateşten gözleri gözlerimde yer edinmişti, teni ise soluktu. "Omzun mu yoksa?"

"Üzerine düştüm, önemli bir şey değil," derken beni izliyordu, sesi ise bir o kadar perdeliydi. Küvet suyla doluydu, kıpırdandığında dalgalanan suyun bir kısmı dışarı taşıp zemine dağıldı. "Buraya gel."

"Boris," dedim ona aldırış etmeden. Buzdan gözlerim hâlâ omzundan kopmamıştı. "Yandı mı orası?"

"Hayır," dedi, kaşları sertçe çatılmıştı. "Niye ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum," diyerek reddettim, kirpiklerimden yanaklarıma inen yaşların yakıcı varlığını hissetmem bir şey değiştirmiyordu. Gözleri gözlerime denk düştüğünde çenemi sıktım. "Canın çok yanıyor mu? Başka bir yerinde bir şey var mı?"

"Ağlama."

Boğazıma bir düğüm daha atıldı. "Sorumun cevabı bu mu?"

"Bir şey olduğu yok, Aksa. İyiyim," dedi tekdüze bir şekilde. "Şimdi ağlamayı bırak."

"Omzun yandı, biliyorum," dedim doğruca. "Bana niye yalan söylüyorsun?"

Sert ifadesi son derece katı bir hâl aldığında kaşları da çatılmıştı. Ona bakmıyor olsaydım da hiddetinin gözlerimin önünde şekil alması zor değildi, bunun tek sebebi ise ses tonuydu. "Bir yerim yanmış olsaydı böyle olmazdım."

"İnanmıyorum sana," dedim başımı iki yana yavaş yavaş sallayarak. "Şu hâline bak."

"Kötü mü görünüyorum?" diye sorduğunda kirpiklerimin uçlarına kadar titrediğimi hissettim. Hislerim de boşluğa çekilmişti sanki, nabız gibi atmadan hemen önce buz kesmişti. Beni sakinleştireceğini sanan alaycı bir ifade yerleşmişti göz bebeklerine. "O kadar feci ha durum?"

Henüz aynaya bakmadığı kesindi. İyileştikten sonra eski hâline dönecekti gerçi, büyük ihtimalle yara izi bile kalmayacaktı.

"Feci," dedim ağlamaktan boğuk çıkan sesimle, boğazımın ortasına oturan yumru sağır ediyordu şimdi kelimelerimi. "Çok üzülme ama... Sanırım artık kızlar seni eskisi kadar beğenmeyecek."

Yalancının teki olabilirdim, umarım da öyle olurdu. O ise konuyu değiştirmeye çalışıyordu aslında, biliyordum. Dudaklarının kıvrım kazanışını seyrederken yeniden yutkundum. "Bunu kızlara sormak lazım."

Canına susadın galiba demek yerine, "Benim görüşüm genelleme yapabileceğin kadar objektif," dedim. "Emin olabilirsin."

"Hiç inandırıncı değilsin."

Ters bir bakış attım yüzünün orta yerine, duş başlığını her an ağzına sokabilirdim. "Yalancı oldum yani bir de öyle mi?"

"Bu gece tanıdığım en berbat yalancı sensin," dedi. Sesindeki tınıda hissedilir bir alay vardı. "Ama bu ikinci sırada, ilk-"

"Sormadım!" diye sesimi yükselterek böldüm cümlesini. "Dayak mı istiyorsun ya sen?"

Neyi düşündüğünü aniden fark etmek yanaklarıma yayılan kızarıklığı harladı. Onu *özlemediğimi* söylediğimde nefesleri nefeslerime düğümlenirken arsızdım. Evet, ayrıca berbat bir yalancıydım.

"Haşatım çıktı," dedi başını bir omzuna küçük bir açıyla eğerek bana bakarken. "İnsafı ol."

"Ölümden döndün ve konu kızların seni seksi bulup bulmaması..." Omuz silktim. "İnsafı olacağım bir şey görmüyorum yani."

"Bu tarz yaraları seksi bulanların olduğuna emin olduğumu söyledim," deyip dilini dudaklarında gezdirdi usulca. "Bu fikir yürütmek, başka bir şey değil."

Bakışlarım kısıldı. Duş başlığını omzuna doğru eğdiğimde boşta kalan elimi yüzüme çıkarıp yanağımı kurulamaya giriştim. "Patlamada beynini düşürmüş olma ihtimalin daha fazla, emin ol."

Dudaklarından sessiz bir gülüş geçti.

"Ne gülüyorsun Allah aşkına?" diye çıkıştım anında, tam bir gülüşü bile yoktu. "Komik mi bu?"

"Da,"³ dedi. "Şimdi yanıma gel."

"Yok, istemez."

"Sebep?"

Kafamı iki yana salladım istemsizce, burnumu hafifçe çektiğim bir anda gözlerimden dökülen yaşlar yeni bir ateşle ısındı ve akılmaz bir hızla değişti ifademi. "Aslında... ne düşünüyorum, biliyor musun?" diye sordum kuru bir sesle. "Bu gece... keşke buraya gelmeseydin."

"Öyle mi?" diye sordu sakince.

"Öyle," dedim, duruşumu dikleştirip ifademi kontrol altında tutarken. "O zaman... böyle olmazdı."

"Ne olursa olsun bu gece yanına gelirdim," dediğinde gözlerim gözlerine tırmandı, bana kızdığını hissediyordum. "Hiçbir şey bunu değiştiremezdi, Aksa. Ağlamayı kesip buna odaklan, tamam mı?"

"O kadar kolay değil ki..." Kesik bir nefes alabildim. "Düşünüyorum mesele... Bunu kim yapar? Niye yapar?" diye sorarken buldum kendimi, onun kelimelerinden arkama bakmadan kaçıyordum. "Seninle tanıştığımızda da... böyle olmuştu." Gözlerimden yaşlar tekrardan akmaya ve geçtiği her yeri yangın yerine çevirmeye devam etti. "Şansın... şansın yaver gitmişti o zaman. Bu ikinci, yaralandın şimdi... yine benim yanımdaydın. Benim yüzümden mi gerçekten? Bana demiştin ya... gerçekten bela mıknatısı mıyım ben? Boris-"

Bir an duş başlığının hortumuna sarılan avucunu kendine doğru sertçe çektiğinde bedenim sarsılarak öne kaydı, dengemi sağlayamadım ve şok içinde dizlerimin üzerine düştüm. Altımda şort olduğundan çıplak bacaklarım hızla mermer çarpmıştı. Bir elim küvetin kenarına sabitlenmiş, duş başlığını da fark etmeden aşağı eğerek karnına çevirmiştim. Kemiklerim

³ (Rusça) Evet.

çarpmanın şiddetiyle ağırırken yaşların asılı olduğu gözlerimi kaldırdım ve hafiften buruşan suratımla bana bakan gözlere baktım. Çizikler, yaralar dolan yüzüne baktım. Kalbimin ortasına saplanan sancıyı daha derinde hissettim.

"Bela mıknatısı?" diye sordu daha sakın bir sesle, gözlerine örülen duvarın gölgesi bir anlığına üzerimizden çekildiğinde. Dilini damağına vurup *cık* sesi çıkarırken başını ağır ağır iki yana salladı. "Hayır," dedi ardından, dudakları belirsizce kıvrılmıştı bunu söylerken. "Benim mıknatısıım."

Benim mıknatısıım. Dudaklarından çıkan her kelimenin içime kaynayıp kalp gibi çarpmaya başladığını hissediyordum. Frenlerim tutmuyordu. Aslında ne hislerimin ne de düşüncelerimin kontrolü bende idi. Bu gecenin ağırlığı beni kontrolsüz bir aptala çevirmişti.

"Niye çekiyorsun ya beni?" diye sordum sert olmasını umduğum bir sesle. Dumura uğramıştım. "Dizlerim çarptı."

"Sana bir şey söylediğimde kafanda kurmak yerine beni dinle," dedi, gözleri bedenimde aşağılara indi ve çıplak bacaklarıma baktı. "Göster şimdi."

"İyiyim," dedim, savunma hattım her an daha fazla gevşerken. Elimden kayıp gidecekti sanki bir gün. "Önemli olan ben değilim. Omzuna bakmak istiyorum..."

"Sensin," dedi altını çizer gibi. "Sana daha önce söyledim, her zaman sendin."

Sık sık tekrar ettiği kelimeleri kafamın içine öyle kazınmıştı ki silip atamazdım. Her şeyi unutabilirdim ama onun kelimeleri sihirliydi.

"Omzunu göster, Boris," dedim ısrarla. "Bakmak istiyorum."

"Üzerimi çıkarmam lazım," dedi. "Biraz bekle."

Dizlerimin duruşunu düzelttim ve küvetin kenarına biraz daha yaklaştım. Bacaklarımı bükerek pozisyonumu ayarladım. Bir elim küvetin içine yakın duruyordu. Tüm odağımı çehresine verdiğim sırada oturuşunu bozdu ve suratını hafifçe buruşturup az da olsa sırtını dikleştirdi.

"Canın çok acıyor mu peki?" diye sordum aniden, sesim kısıktı ve kelimeler dudaklarımdan zorlukla çıkıyordu.

Birkaç rahatlatıcı cümle duymak istiyordum. İçimde yanan noktayı bir şekilde soğutmalıydım. İkna olmalıydım. Sertleşen çehresi, aralanan kirpikleri ve doğruca gözlerime sabitlenen gözleri ile hâlâ gösterişli bir adamdı.

"Su iyi geldi," dedi sadece, avuçlarından biri dizlerime ulaştı ve buz gibi parmak uçları tenime temas eder etmez gerildiğimi hissettim. Tırnaklarım başlığa saplanıp kalınca ıslak parmakları diz kapağına okşadı. "Kızarmış."

"Sen çekince... Sert düştüm biraz."

"Tenin hassas," dedi, sesi gücünün bir kısmını kaybetmiş gibi daha kısık çıkıyordu. "Dikkat etmek lazım."

Yüzünü karış karış dolaşıyordu gözlerim, yaraları canımı bu denli yarkarken ona bakmak hiç kolay değildi. Gözleri bir anlığına gözlerime dokunduğunda göğsümdeki yük aniden ağırlaştı.

“Ne zamana kadar suyun içinde kalacaksın?” diye sordum yutkunarak. “Çok soğuk, hasta olursun.”

“Olmam,” dedi düz bir şekilde. “Rusya’da doğup büyüdüm, daha kötülerine alışığım.”

“Aynı şey değil.”

“Nyet,” derken başını hafifçe geriye yatırıp, dişlerini birbirine bastırarak ifadesinin kontrolünü elden bırakmadı. “Neredeyse aynı.”

“Alevlerin değdiği bir yer varsa eğer, buz tutabilirim istersen. Tüm bedeninin suda kalması iyi bir şey mi?” Düşünüyordum, babam niye onu doğrucu banyoya getirmişti? “Sağlık bilgim o kadar da iyi değil.”

Güler gibi oldu. “Kutay’ı aramak lazım.”

“Telefonum olsaydı arardım.”

“Baban çağıracak,” dedi usulca. “Gelir birazdan.”

“O da özledi mi beni?” Gözlerim anında parladı. Heyecanlıydım. “Yani senin dışında birileri daha özledi mi beni? Pusat suratsız ama Kutay... O benim arkadaşım.”

“Seni çoktan sattı,” dedi rahatça. “Şu an kimin yakınında olduğunu tahmin bile edemezsin.”

“Kim?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Ciddi miydi? “Söyle. Kimmiş o?”

Hafif bir hareketle omuz silkti. “Bunu ona sor.”

“Tahmin bile edemeyeceğim biri?”

“Da.”

“Kim? Deva mı?”

Kaşları çatıldı. “O kim?”

“Bilmesen de olur, boş ver,” dedim. Kısacık düşündüm. “Vural mı?”

“Aksa.”

“Şakaydı.” Tatlı tatlı gülümsedim. “Ezel mi acaba?”

Soluksuz bir ateş gözlerinde tutuşup gözlerime dokunduğunda, “Ezel?” diye sordu, yarı uyarır bir sesle.

“Ne?” dedim anlamamış gibi. “Sizin çevrede bildiğim her ismi sayıyorum.”

“O adamı değil.” Kaşları çatıktı. “Şimdi tekrar düşün.”

“Yoksa...” Tahmin yürütmeye çalışsam da kafam durmuş gibi aklımdan hiçbir isim geçmiyordu. Durdum. “Ben sizin camiadan kimseyi tanımıyorum zaten. Tahmin edemem ki.”

Kısık bir sesle güldüğünde kalbimin ayarı bozulup göğsümün boş duvarlarında hızlı hızlı çarpmaya başladı. *Gülüşi...* Karizmatik, dönüp yeniden ve yeniden bakmayı isteyeceğim kadar hoş bir tınıdaydı.

"Aksa," dedi gözleri gözlerimdeyken, dudağının köşesindeki kıvrım bir an olsun silinmedi. "Garipsin."

"Neden garip oluyormuşum?"

"Çünkü, Alatan..." dediğinde suratımdaki ifade ile gözlerinde dalgalanan ateşi izledim. "Fazla tatlısın."

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. Kalbim hızını sekize katlayıp rakibi olan her hız frekansını tek tek eliyordu, kalp krizinin eşigindeydim.

"Tatlıyım," diyebilirdim sonrasında, gözlerime serilmek için içimi deşen alık ifadeyi göstermemeye çalışıyordum. "Bu sana neden garip geliyor?"

"Bilmem," dedi durgun, ifadesiz bir sesle. "Hiç bu kadar tatlı bir kadın tanımadım." O sırada dışarıdan göğün gürleme sesi duyuldu, yağmur bastırmıştı. *Ateş sönmüş müydü peki?* "Belki de hiçbir kadın bana böylesine tatlı gelmemişti."

"Ben kırk yılda bir gibiyim," dedim sessizce gülerek, kalbimde ritimsel bir bozukluk baş göstermişti ve depremler tarafından sarsılıyordum sanki. "Benim gibisini tanıdığın için çok şanslısın, Boris Karalav."

"Öyle mi dersin?" Tek kaşını belirsizce kaldırdı.

"Öyle," dedim tek omzumu silerek. "Kimin şansı bu kadar güzel?"

Sessiz bir gülüş geçti yüzünden. Parmaklarımla tekini yaralı yanağına doğru çıkardığım saniyede sessizlik, etrafı hâkimiyeti altına aldı. "Yüzün çiçek," diye fısıldadım, başparmağımı yanağındaki çizimin üzerinde tüy kadar hafif bir dokunuşla dolaştırdım. "Buz mu koymalıyız?"

"Galiba."

"Krem sürmemiz gerek, benim omzum için kullandıklarımın prospektüslerine bakınız," dedim. İstemsizce çalınan kaşlarımla altından yaralarını inceliyordum. "İz kalmaması için iyi olur."

"Olur."

Tek kelimelik cevaplar dışında bir şey söylemedikçe geriliyordum ve çenemi kapatma ihtiyacı duyuyordum. Hiç konuşmasa mıydım acaba? Ama patlamadan yeni kurtulmuş bir adam için yeterince konuşkandı da.

"Canın çok yanıyor mu peki?"

"Hayır."

"Böyle devam edeceğiz sanırım," dedim anlamsız bir sesle. "Evet, hayır, belki, olur, galiba..."

"Problem mi ediyorsun bunu?"

"Hayır ama... Az önce resmen patladın ve canın yanmıyor mu?" diye sordum sabırla. "Geçirtmek mi istiyorsun, anlamıyorum ki." Duraksadım, nefeslendim yavaşça. "Bu gece..." Sustum.

"Ne bu gece?"

"Hiçbir şey," dedim sinirime hâkim olamadan. "Sinirimi bozuyor sadece bu rahatlığın. Bir tek ben mi kafaya takıyorum yaşananları?"

"Kafaya takacağın bir şey yaşanmadı," dedi kafama kazımak istercesine. "Düşünme bunları, babanla konuşup halledeceğiz."

"Benim de bilmem gerek."

"Öğrenirsin," dedi. "Ama şu an değil."

"Seni öldürmek istediler," dedim dişlerimin arasından, nefeslerim sertleşmişti. "Ne olduğunun farkında mısın? Az önce... Mahvoldu her şey," diye bildim kısık bir sesle, dehşetim geçip gitmiyordu. O nasıl böylesine pervasız olabilirdi? Ölüm bu kadar mı korkutmuyordu onu? "Ölecektin... öldüğünü düşündüm. Cama koştum." O anları unutamamaktan korkuyordum, sesim kendime bile ulaşmayacak kadar kısık çıkıyordu ama o beni dikkatle dinliyordu. "Sağ çıkman çok zordu. İmkânsızdı... Nasıl oldu?"

"Ama iyiyim," dedi aklıma kazımak ister gibi. "Şu an düşünmen gereken tek şey bu. Daha fazla zorlaştırmayalım, olur mu?"

"Yanarak öleceğini sandım," dedim pat diye, gözlerim yaşarmıştı. "Öldüğünü sandım. Ben... Öldüğüne emindim."

"Yanarak ölmek..." diye fısıldadı ardından, sesi buz tutmuştu. Derin, düşünceli bir nefes aldığında öylece bir noktaya bakıyordu. Gözlerinde ilerleyen ateşin daha öteye uzanıp boşluk tarafından yutuluşunu izledim. Annesini düşünüyordu, biliyordum. Gözlerini gözlerime çevirdi. "Ağır olurdu."

"Bunu yapanlar..." Kelimelerimi doğru seçmek için bir saniye bekledim. "Annene bunu yapanlarla aynı kişiler midir sence?"

"Büyük ihtimalle," dedi, buz tutan sesindeki ifadesizlik gözlerindeki boşluğa eşlik ediyordu. "Başka ihtimaller de var. Ya da aynı kişiler olduğunu düşünmemiz için bu yöntemi seçen daha kurnaz biri."

"Günlerdir birlikte değildik, o zaman bir şeyler mi oldu?" diye sordum, az da olsa çekindiğimi hissediyordum. "Bir şeyler ters mi gitti? Ya da yanında olmadığımı mı fark ettiler?"

"Sebep bulmak isterlerse bir şey uydurur ve emir verirler," derken yorgunluğu ayırt ediliyordu. "Anlayacağın eğer isterlerse onlar için her şey bu kadar basit. Bu yüzden, güzelim..." Parmak uçları tenimde iç gıcıklayıcı bir şekilde sürüklendi. "Bunları düşünme."

Yanaklarıma sessizce doldurduğum nefesi bırakarak ofladım. "Şimdi iyisin aslında, biliyorum," dedim, ne söyleyeceğimi bir türlü toparlayamamıştım. Sanki bir an sonra silinecek ve bir daha asla hatırlanmayacak bir geceyi gelişigüzel yaşıyordum. Bir kâbusa yatmıştım, uyanamıyordum. "Buradasın, farkındayım ama kendimi ikna edemiyorum. Sürekli kafamın içinde dönüp duruyor. Sanki bir gün..."

Sustum. () da üstelemedi, sanki ne söyleyeceğimi tahmin ediyordu ve bunu duymak istemiyordu. Sessizlik bir süre her an kopacak kıyamet gibi aramızda asılı kaldı.

"Arabadan indiğimde her şey anıydı," dediğinde gözyaşlarının hücum ettiği gözlerim titredi, içim beraberinde daha keskin bir acıyla kanamaya başlamıştı. "Ses duydum, kendimi arabadan uzağa attım. Gözümü açtığımda da haban başımdaydı."

"Neden arabadan indin?" diye sordum gözlerim ıslanırken. "Gidiyordun... Arabanın sesini duydum. Gittiğine emindim."

"Sana vermem gereken bir şey vardı," dedi. "Fark ettim ve indim."

Göğüs kafesim patlayacakmışçasına atmaya başlamıştı. Ağlamaktan kızardığına emin olduğum burnumu bir kez daha çektim. "Ne verecektin?"

"Yanına gelmeden önce senin için bir şey almıştım," dedi. "Artık yok gerçi."

Onun iyi olması her şeyden önemliydi ama bunu söyleyecek kadar cesur hissetmiyordum. *Dakikalar önce öpüşmeyi biliyorsun ama...* Tenim kıpkırmızı olurken tavanda yanan güçsüz ışık kulaklarıma kadar taşman yangını saklamakta iyi işlev görüyordu. "Olmasın, önemli değil ki zaten," diyebildim. "Bana ne aldığını söyle sadece."

"Karşılığında ne alacağım?" diye sordu alaycı bir mırıltıyla. Dudaklarında da silik bir sırıtış vardı. "Hım?"

"Boris," dedim ona dik dik bakarak. "Sen geri zekâlısın, biliyorsun değil mi?"

"Ne kadar ayıp."

"Ya bu durumda bile benden karşılık istiyorsun. Aptal! Karşılık isteyeceğin bir durumda mıyız biz?" Sinirle duş başlığını yüzüne doğrulttuğumda suratını buruşturup, gözlerini kapatır gibi kırptırıp yumdu. "Aksa," dedi homurdanarak. Kemikli yüzü kasıldığında dudaklarını da sıkıyordu. "Aksa! Dur!"

"Ağzının yerini kontrol ediyorum," dedim alayla, daha sonra pişman olduğumdan sert bir yutkunuş oturdu boğazıma. "Suyu tutuyorum öyle yani."

"Benim daha etkili yöntemlerim var," dedi yüzünü çevirip bacağıma sıkarak. "Gel buraya, gösterme zamanı."

"Ya sen..." Ne söyleyeceğimi bilemeyerek dudaklarımı birbirine bastırdım ve dişlerimi öfkeyle sıktım. "Pislik!"

Aynı saniyelerde dışarıdan içeriye sızan siren sesini duydum, ekip arabaları gelmiş olmalıydı. Kalbim yükünden kurtulur gibi durgunlaşsa da karşımdaki bu adam yüzünden hiç de rahatlamış hissedemiyordum. Duş başlığını indirdim ve inip kalkan göğsümle burnumdan kesik bir nefes verdim. İçimde

bir alev hüüyüdü, çatık kaşlarım altından soluk bir parıltı ile bana bakan adamı ters ters izledim. Bakma bana, sinir ediyorsun beni."

"Ağlamandan daha cezbedici."

"Normal bir şey var da ben mi ağlıyorum?" diye sordum, gecenin üzerini örten kara bulutlar zihnimden bir türlü çekilmiyordu. Yaşlar göz pınarlarımı tekrar kaşındırmaya başladı. "Niye normalmiş gibi davranıyorsun, Boris? Biri seni öldürmek istedi. Resmen biri plan yaptı ve ölmeni istedi. Bu..."

Sesimi bir an sonra bulamadığımda durdum. Başımı iki yana sallayıp, yanaklarımı şişirirken gözlerimi kısa bir anlığına sıkıca kapattım. Ensemde beliren şiddetli ağrı hiç geçmeyecek gibi hissettiriyordu şimdi.

"Benim ilk kez düşmanım yok, Aksa. Etrafım bunlarla dolu," dediğinde diz kapağımda tüy kadar hafif bir temasla dolaşan parmak uçları kalbimin düzensiz ritmini karıştırdı hızla, gözlerim aralanmıştı ve yakınımnda duran ateşten gözlerindeydi. "Yapmıştır biri, buluruz."

İfadem tek bir an bile değişmedi. Ölecek olsaydı neler olabileceğini biliyor muydu? Hislerim hakkında en ufak bir fikri var mıydı? Ondan hoşlanıyordum. Sadece on yedi gün içerisinde kaç kez köşeme çekilip ağladığımı görseydi çenesini bu kadar rahat açabilir miydi?

"Bulmamız bir şey değiştirmeyecek," diyebildim yutkunarak. "Bak bana." Dilimi dudaklarımda dolaştırıp soğukkanlı olmaya çalıştım. Yine de onun kadar başarılı olamıyordum. Bir an yalnızca durdum. "Ya da boş ver."

Gözlerimi göğsüne düşürüp duş başlığını omzuna yönelttim. Ezici bakışlarının güç gösterisi tenimde ansızın hüküm sürmeye başladı, kurduğu üs-rünlüğü yüzümün her bir karışında yoğun bir şekilde hissetsem de ona bakmadım. Tenim kor aleve bulanmıştı, ateş ise gözlerindeydi. Kafasının içinde her ne dönüyorsa bedeninde yeni bir ateş olup çıkmış gibiydi.

Bir an sonra saniyelerin yörüngesinden çıktığımızı hissettiğim bir sessizlikte soğuk parmak uçları çenemin ucuna yerleşti ve başımı hafifçe geriye iterek göz göze kalmamızı sağladı.

"Bakıyorum sana," dediğinde sırtımdan çarpıcı bir elektrik dalgası geçti. "Ne varmış?"

"Söylemek istemiyorum."

"İstiyorsun," dedi. Beni tanıyordu. "Söyle şimdi."

"Boşa kürek çekiyormuşuz gibi hissediyorum," diye itiraf ettim beklemeden. "Öyle boşa ki hem de... Kendimi kurtaramayacağım sanki. Kızma bana, kızarmış gibi de bakma, öyle hissediyorum. Bana söylemiştin ya... bu mühürden üç kişiye yapılmıştı hani, diğer ikisi ölmedi mi? Benim onlardan farkım ne? Neden yaşayacağım ki?" Kendimi ona açıyordum ve şu anda hiç de yanlış gelmiyordu. Yarın pişmanlıktan sürünsem bile tam da şu an bir önemi yoktu. Parmak uçlarının teması sertleşti tenimde. "Günün sonunda

hiçbir şey değişmeyecek, savaş meydanındayımı. Sanki hiç beklemediğim bir anda gelecek sonum. Hâlbuki düşünüyorum, savaş meydanında ölümden başka ne beklenir zaten?”

“Aksa,” dedi hiç düşünmeden, iri avuç içi sert bir baskıyla çeneme asıldı. Teni ölüm soğukluğundaydı. “Yanında kimlerin olduğunu unutuyorsun. Baban, ben... Buna izin vermeyeceğimizi hâlâ anlamadın mı?”

“Bilmiyorum,” dedim kuru bir sesle, aslında çok daha fazla şey biliyordum. Çenemi zapt etmemi fısıldayan sese kulak vermeyi seçip sertçe yutkundum. “İki hafta içinde düşünecek çok vaktim oldu. Siz olmadan ne yapabileceğimi, nasıl kurtulabileceğimi...”

“Biz olmadan?”

Şaşırdığını gözlerinden okuyabiliyordum.

“Evet,” dedim stresten parmaklarımı tenime gömerek. “Ben... Ne babamın ne de senin seçimlerinin kurbanı olmak istedim.”

Gözlerinden geçen ifadede ilk kez bambaşka bir şeyler seçtim. İsmini tam anlamıyla koyamasam da pişmanlık olabileceğine kanaat getirmiştım. Ani ve hızlıydı. Bir anda belirip kayıplara karışmıştı ve şimdi gözlerinde daha büyük bir karanlık vardı.

“Babam konusunda geç kaldığımı biliyorum,” derken yüzü ciddiydi, anlamamı istiyormuş gibiydi. “Sana anlattım, aptalcaydı. Bir daha olmayacak.”

“Aptalca değildi aslında,” dedim başımı iki yana sallayarak. “İnsancaydı, vicdan yaptın. Bu konuda seni hiç suçlamadım ki.”

“Öyleyse?” Sorar gibi bakıyordu gözlerime, çatık kaşlarının aşağısında yanan gözleri gözlerime kenetlenmişti. “Ne?”

“Günlerce ne sen geldin ne de babam bana tek bir kelime etti.” Kendi kendime delirmenin eşiğine gelip durmuştum. “Sizi bekleyerek zaman kaybedeceğime vakit kazanmak için bir şeyler yapabilirdim. Öyle olacağını düşündüm en azından.”

“Senin için uğraşıyordum,” dedi keskin bir şekilde. “Seni öylece bırakmayacağımı bilmeliydin.”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum, Boris,” diye cevap verdim, göz gözeydik. “Bana bizsiz ne buldun diye sorsana... Sizsiz ne yapabilirim? Tek başıma?” Sert bir nefes verdim sebepsizce kırıldığımı hissederek. “Söyleyeyim sana, hiçbir şey. Bu yüzden... Kendimi öleceğime ikna etmeye çalıştım.”

“Geri zekâlı,” dedi sinirle, parmakları daha da sıkılaştı. Kaşları çatık, gözlerine kadar ulaşan belirgin bir sinir taşıyordu. “Bu fikri aklından çıkarmanı söylemedim mi ben sana? Her seferinde niye salakça şeyler düşünüp kendini üzüyorsun. Aksa? Aklınla zorun mu var senin?”

Yanaklarımın içini nefesle şişirip otladım. Neler düşündüğümü bir bilseydi... Tüm yaşananlar... Hiçbiri gitmeyecek aklımdan mesela.

Sanki, diye fısıldadı içimden bir ses. Beni durmadan zehirleyecek.

"Her şeyi düşündüm. Aklımdan o kadar çok şey geçti ki..." Gözleri gözlemin en derinine ilerledi, ancak öyle cesaret edebildim. "Annemi düşündüm."

"Hayda!" diyerek nefeslendi, mimiksiz suratı ve ifadesiz sesi sinirlerinin bozulduğunu bu kez saklayamadı.

"Dinle ama," diye konuştum aldırış etmeden. "Onun ne hissetmiş olabileceğini... Seninle bir ay zaman geçirmek için o adamlarla anlaşma yaptığını söylemişti hani Sencer. Ben de sevdiğilerimle rahatça vakit geçirebilmek için böyle bir şey yapar mıydım diye düşündüm. Sonra..."

Yüzümü kendine doğru yaklaştırdı, ani hamlesi ile nefesim hızlandı. Kalbim küt küt çarpıyordu. "Annemi düşünmek yasak. Anladın mı beni? Yasak. Onu düşünmeni istemiyorum." Çenesi kaskatıydı. "Asla."

"Karışma bana," dedim kaşlarımı çatarak, elini iteklemek istesem de olanağı yoktu. İzin vermedi. Boynumdan aşağı sarkan yüzüğün varlığı tenimi dürtüyordu. İnatla baktım gözlerine. "Buna engel olamazsın."

"Aksa."

"Ne var ya?"

"Delirtme beni."

"Ben düşünmek istiyorum," dedim öfkeyle. "Sana ne? İlgilendirmiyor seni. Beni anla diye bir şeyler paylaşmaya çalışıyorum."

"Ben böyle düşünen birini anlamam," diye soludu. "Tepemi feci atırıyorsun."

"Gerçek bu."

Bir anlığına duraksadı. Gözleri kısılarak boynuma, tenimde belli belirsiz izi kalan mührü ve oradan da yüzüğe kaydı. "Anlaşıldı," dedi birdenbire, gözleri gözlerime çıktı bir çırpıda. "Ona dair hiçbir şey olmayacak üstünde. Şimdi ver şunu."

Gözlerim irice açıldığında çevik bir hareketle tutuşundan kopmaya çalıştım. "Saçmalama!"

"Sana ver dedim, Aksa."

"Hayır." Kafamı şiddetle iki yana salladım. "Vermiyorum, asla da vermem."

"O bana ait ve sen hemen veriyorsun."

"Git başımdan!" diye soludum. "Verilen mal geri alınmaz bir kere, Allah'ın medeniyetsizi."

Bir anda bileğimi yakaladığında telaş kanıma daha hızlı karıştı. Benden alacak mıydı gerçekten? Öleceğimi bilsem vermezdim. Duş başlığını yüzüne çevirsem de nafileydi, bu onu yalnızca daha fazla sinirlendiriyordu. "Aksa, sikeyim! Ver şunu. Hemen!"

"Ya gitsene! Bırak beni. Davar!"

"Aksa!"

Bileğimi sertçe çekerek, tutuşundan kurtarıp kalçamı biraz geriye itekledim ve ondan uzaklaştım. Elimdeki duş başlığı suyun içine düşmüştü, o sırada biraz üzerime de sıçramıştı. Sıklaşan nefeslerimiz arasında birbirimize dik dik bakarken öfkeden yerimde duramıyordum. Onun da pek farkı yoktu.

"Alacağım onu," dedi kaşları ile göğüslerimin arasına doğru sarkan kolyeyi işaret ederek, gözlerimin içine baktığında dilim damağım kupkuru kesilmişti.

"Rüyada, canım," dedim daha da sinirlenmesi için sırtarak, bir elum boynuma ilerledi ve klipsini açarak kolyeyi tek avucuma aldım. Ardından hiç ulaşamaması için göğüslerimin arasına itekledim, sütyenimde kalabilirdi şimdilik. "Bunu bir kez daha alamayacaksın."

Kaşları tehlikeli bir kıvrım yaratarak kalktı. "Asıl şimdi daha cezbedici."

Yanaklarım kızarır gibi olsa da umursamadım. "Ben zaten cezbediciyim."

Sesim ağlamaktan ve saniyelerce onun ismini bağırmaktan pürüzlü çıkıyordu. Küvet ile aramdaki mesafeyi kapatarak yeniden yanında bittiğimde sabır dilenir gibi bir hâli vardı.

"Ona ne şüphe."

Yanaklarım bana ihanet ederek daha da kızardığında, "Tek başına geçirdiğin günler sonunda bunu anladığını bilmek güzel," dedim, eğlenircesine tek kaşımı kaldırarak. "Nasıldı? Zorlandın, değil mi?"

"Sessizdi," diyen sesi erkeksiydi. "Kutay tatil olduğunu düşünmemizi söyledi, dinlendik."

Kaşlarım hafifçe çatılırken gözlerim onu öldürmek istiyormuşum gibi kısıldı. "Solugu kapımda alanda da ebemdi zaten," dedim, ufak bir *hah* sesi fırlamıştı dudaklarımdan. "Selektör yapıp, beni rahatsız ederek aşağı çağırdığını da unutmayalım lütfen."

On yedi gün sonra olsa da buradaydı, gelmişti. *Özledim*, demişti dudakları dudaklarıma sarılmadan önce. Bedeni bedenimle iç içeydi, nefeslerinin yakıcı ısısı tenimde kaynayan bir ateşti ve *bebeğim* fısıltısı ensemde bir ürperti, kalbimi kapana kusturan bir kasırgaydı. Dakikalar öncesine kadar her şey çok başkaydı.

"Beni çok uğraştırdığın kesin."

"Ne kadar çok?" diye sordum tetikte bekleyen nabzımı sakın tutmaya çabalarken.

Dudakları kıvrılır gibi kıpırdandı ve yüzümü derinlemesine izledi. "Öğrenmek mi istiyorsun?"

Kısa bir an kirpiklerimi birbirine geçirecek kadar kustum gözlerimi. "Karşılık mı isteyeceksin?"

"Eh, geleneğimiz bozulmasın."

"*Ota boka karşılık isteyen davarın tekiyim* diyemeyince tabii..." Sevimsiz bir şekilde gülümsedim. "Gelenek oldu şimdi."

"Günahımı alıyorsun."

"Hiç gerek yok öyleyse," dedim ona küçümseyici bir bakış atarak, bu defa ifademi bozmadım. Hafifçe küvete doğru eğildiğimde parmak uçları diz kapağımdan aşağı kayarak baldırıma kadar indi. Parmaklarının değdiği her nokta ısıniyordu. "Ben sana söyleyeyim." Garip bir öz güven takınmıştım şimdi. "Gecenin üçünde buraya gelecek kadar çok."

Dudaklarına yayılan sırıtışı alt dudağını dişlerinin arasında ezerken bir çift ateşten göz dudaklarıma kaydı, karanlık gözleri gözlerime değdi. "Da," dedi erkeksi sesiyle, parmaklarını tenime bastırduğunda ayak parmaklarımı istemsizce sıktım. "Doğru cevap buydu zaten."

Ciddi miydi? Yanaklarım aptal bir sırıtış takınmak istercesine gerilse de bunu zar zor bastırdım ve saçlarımı geriye atar gibi tek omzumu hareketlendirdim. "Resmen aklını okuyorum artık. Boris Karalav'ın dilini çözmüş olabilir miydim? İnanılmaz mıyım neyim ya? Gerçekten muazzamım."

"Dilimi?" dedi karizmatik ve yürek hoplatan derinliğe sahip sesiyle. "Tam anlamıyla olmasa da evet. Dilimi çözmüş olma ihtimalin var."

Kelimeleri öyle imalı geliyordu ki kulağa, aramızdaki garip elektriklenme yaşadıklarımızdan sonra çok daha kuvvetliydi sanki. Titrek nefeslerimin düzene girmesi için sertçe yutkunurken gözlerim, gözlerinden tek bir an bile ayrılmamıştı.

İçimden saydığım saniyelerin kırk ikincisinde sessizliği bozan yalnızca su sesiydi. Parmak uçlarını geri çekerek tenimle temasını kestiğinde suratı acıdan dolayı bir an gerilse de saniyeler içerisinde gevşedi ve ateşten gözlerini bir koluna yakın duran musluğa çevirdi. Kolunu zorlayarak kapatacağını anladığım anda, "Sen hareket etme, ben yaparım," diye atıldım.

Dizlerimin üzerinde yükselerek yavaşça doğruldum, ardından uzanıp musluğu kapattım ve duş başlığını da duvar ile arasındaki boşluğa astıktan hemen sonra başımı ona doğru eğdim. Başını küçük bir açıyla geriye atmıştı ve âdemelması boğazının orta yerinde tümsek oluşturup, derisini dalgalandırırken ateşten bir girdap olan gözleri üzerimden geçiyordu; burnuma dolan kokusu ile dudaklarımı ıslattım.

"Başka bir şey ister misin?"

"Buradan çıkmam lazım," dedi dümdüz bir sesle, çenesinde bir kas seğirirken elini küvetin kenar mermerine yasladı ve sıkıca tutundu.

"Tamam," derken ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Küvetin giderindeki ıpayı çıkarıp bir kenara koymuştum oyalanmadan.

Küvetin hemen önünde dikilmiş, onu tepeden tırnağa süzmeye başladığımda hiçbir ayrıntısını kaçırmak istemeyerek derince inceliyordum.

Ayakkabılarını babam çıkarmış olmalıydı, üzerinde ise gömleği duruyordu ama o da darmadağındı.

Küvetin içinde oturur pozisyona geldiğinde iri bedeninden dolayı olduğumuz alan daracık geliyordu ancak bu bir yandan da onun varlığının etkisiydi.

Onu pürdikkat izlerken eli ilikli düğmelerine gitti. Su giderin etrafında derin bir girdap oluşturup, içine çekilirken tüm bedeni sıırılsıklamdı. Çok geçmemişti ki, "Ben hallederim," diyerek banyo fayanslarına sığınan sessizliği bozmuş oldum. Parmakları duraksadığı anda alt düğmeye geçiyordu, bir anlığına başını kaldırıp bana baktığında nedensizce tenime baskın gelen bir utanç hissettim. "Şey yani... Kendini zorlama diye."

"Senin omzun iyi mi?"

"Hım hım..." Başımı salladım usulca. "İyiyim."

Öpüşmeden sonra nasıl bir arada olacağımızı bilmiyordum ama böyle hissedeceğimin elbette farkındaydım. Hislerimin bu kadar yoğun ve katıksız heyecanla her yanıma ele geçireceğini tahmin dahi edemezdim. O ne düşünüyordu peki? Onun için her şey normal miydi? Hayatında kaç kadın olmuştu? Kaçını böyle öpmüştü? Ya da daha ötesi yaşamış mıydı? Talya ile mesela... Yaşamış mıydı? Ya da bir başkası? Bilmiyordum ve buna rağmen hiç de iç açıcı duygular beslemiyordum. *Delilikti*. Başım ciddi anlamda beladaydı.

"Güzel," dediğinde bana attığı kısa bakışı son anda yakalayabildim. Bakışlarının güçlü yoğunluğu tenime ateşten izler bırakırken nefeslerim göğsümde ağırlaştı. "Soy bakalım beni."

Gözlerim yavaşça kısıldı. Görkemli bir manzaraydı; sürüklenmeden veya çarpmadan kaynaklı çiziklerle dolu sağ yanağı, sol kaşının köşesindeki kanlı bir diğer çizik bile onun yaydığı auradan bir şey götürmemişti. Göz altlarında beliren hafif koyu halkalar karanlık ifadesine karışıp başımı döndürecek kadar güçlü bir etki bırakıyordu üzerimde. Boris Karalav... Tanıştığım en akılcı adamdı.

"Babamın benim omzuma pansuman yapuğu malzemeler var evde," dedim gözlerim gömleğine inerken, buza dönen parmak uçlarım da düğmelerine doğru yol almıştı. Gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı, siyah mürekkep kaplı göğsü görünüyordu. Parmaklarımin tersi ıslanan göğüs kafesine çarptığında dudaklarımı yaladım. "Onları kullanalım."

Kafasını yavaşça salladığını fark ettiğimde gömleğin bir düğmesini daha açıp aşağı kaydım, gözlerimi göğsünden ayıramıyordum. Garip bir şekilde gergindim. Konuşup konuşmamak arasında kaldığım kısa vakitte daha aşağı inmiştim.

“Buraya gelmen...” diye mırıldandım gözlerimi gözlerine çevirip. Son duğmeyi de çözmüştüm o sırada, ıslak gömlek göğsüne yapışsa da birkaç saniye içerisinde ondan kurtulacaktı. “Neden bu kadar uzun sürdü?”

Günlerce neden gelmediği konusunda kafa patlatıp mantıklı bir sebep dahi bulamamıştım.

“Birkaç gün babanın sinirinin geçmesini bekledik,” dedi, sağ kolu aramızda yükseldi ve parmak uçlarıyla yanağıma dökülen tutamları kulağımın arkasına itti. Başparmağı yanağım ve çenem arasındaki boşlukta sürüklendi. Ateşten gözleri bir anlık hareketlerini takip edip tekrardan gözlerime kilitlenmişti. “Ekiptekilerle iletişimdeydik ama baban zırdelinin teki, yerini kimseden öğrenemedim.”

Dizlerimin üzerinde durmaya devam ediyordum, bacaklarım küvetin soğuk mermerine değerken sessizce iç çektim.

“Sonra?” diye üsteledim.

“Örgüttekiler babamın yaptıklarından haberdar olduğunda Atilla beni yanlarına çağırdı, büyük bir masadaydık. Şansal Zaim oradaydı,” dedi. “Güvenlik için etrafa dizdikleri adamların baş sorumlusu Rauf tu, sorumluluğunu alması gerektiğini söyleyip adamı öldürdüler.”

Gözlerim dondu bir anda. Kaşlarım havalandı. “Adamı mı öldürdüler?” diye sordum şok içinde, dudaklarım açılıp kapandı. “İyi de onların suçu bile yoktu. Biz göndermiştik o adamları.”

“Ayrıntılar hiçbirinin umurunda olmaz, Aksa. Her zaman sonuç önemlidir ve işin sonunda bedeller ödenir,” dedi, sesi daha yorgundu. Belki de onu zorluyordum. Birazdan da anlatabilirdi ama merak etmişim işte.

“Bunu göz boyamak için mi yoksa göz korkutmak için mi yapıyorlar?”

“Her ikisi de.”

“Beni sorduklarında ne yaptın peki?” diye sordum merakıma yenilerek. “İki hafta boyunca bunu nasıl idare edebildin?”

“İlk hafta bahaneler kolaydı,” dedi düşünür gibi. “Babanın izne ayrıldığını duyduklarında bunun onun planının parçası olduğunu düşünmüşler. Bu orospu çocukları yüzünden o zaman ortalık karıştı.”

Ellerim bedeninden ayrılıp küvetin kenarına yapışmışken tüm dikkatim onun üzerindeydi. “Ne yaptılar?”

“Kartacalı, babanın seni almak için hamle yapacağını örgüte yaymış.” Histerik bir şekilde güldü, dudaklarını ıslatarak yüzünü nötr bir ifadeye bürüdü. “Gözlerinin önünde olman gerektiğini zırvaladılar, onlara göre saldırıdan sonra benim yanımda daha çok tehlikedeydin.”

“Beni mi almak istediler?” Nedensizce tenimin her karışı kaskatı kesilmişti. “Sen ne yaptın?”

“Kavga çıkardım,” dedi rahat bir tavır takınarak. “Eğlenceli sayılırdı.”

Kaşlarını çatıldı. "Dayak yedin mi?"

"Eh, birkaç yumruk işte..."

Gözlerimi devirdim yavaşça.

"O sırada işleri lehime çevirmek için zarları öne sürdüm," diye devam etti, sesi ciddiyetle kaplıydı. "*Kolaysa gelip yanımdan alın* hesabı. Önce evin etrafına dizdikleri adamları postaladım, iki kez ev değiştirdik. Seni sakladığımı düşündüler, ortada yoktun çünkü onlara göre seni onlardan kaçınyordum." Sert bir nefes aldı. Gözleri gözlerimi esaretine düşürmüştü, ifadesini ve ağzından çıkacak her kelimeyi merakla bekliyordum. "Bu gece yaşananları düşünme. Onlara beni öldürmeleri için geçerli onlarca sebep verdim anlayacağın, aynı şekilde ben de onları öldürmek istedim. Her gece. Yapmak istediğim bundan farklı değildi." Ölçüp tartar gibi başını iki yana tekdüze bir şekilde salladı. "Yakacak kadar ileri gitmezdim, o kadar." Kemikten yüzü ölümcül bir keskinlik yaratmıştı çehresinde, düşüncelerinin etkisindeydi. "Bu yüzden yerini öğrendiğimde buraya gelip seni tehlikeye atmak gibi bir aptallık yapamazdım. Babanla iletişime geçmemiz şarttı."

"Onunla hiç konuştunuz mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi, yüzünde bayrak gibi dalgalanan ifade bu konu hakkında sinirlerinin bozuk olduğunu belli ediyordu. "İstihbarattan birkaç kişiyle iletişimdeydik. Her şeyin durulmasını beklemenin iyi olacağını söylediler. İki gün önce buradan geçerken çevreyi kontrol ettim. Yolu, düzeni, peşime takılma ihtimali olabilecek adamları..." Gözleri yüzümü karış karış gezindi. "Aslında, Alatan... Bu gece gelmek de planlarım arasında yoktu."

İçimde bir mum alevi gibi titrekçe yanan ışık karanlıkla göz göze kaldı bir anlığına, sözlerini derinlemesine düşünemeyecek kadar algım kapalıydı. "Gelmeseydin öyleyse. Ben mi gel dedim zaten?"

"Asma suratını," dedi birden, bir elini omzuna götürüp, gömleğinin kumaşını sıyracakken bana kısa bir bakış attı. "Senin güvenliğin her şeyden önemliydi."

"Niye geldin öyleyse?" Sertleşmişti ifadem. "Bir anda... ne getirdi seni buraya?"

Eli duraksadı. Gözleri gözlerimden keskin bıçaklar geçirir gibi geçtiğinde, "Çok şey," dedi, gömleğin kolunu bedeninden dikkatle sıyırmaya başlamıştı ve yüzü bir gevşeyip bir kasılıyordu.

"Bu bir cevap değil, farkında mısın?"

İçimi kara bir bataklığa çekiyordu böyle olduğunda. Net cevapları olan bir adamdı genelde, daha keskin duvarları olsa da kelimeleri ikna edici olurdu. Beni öpmüştü, ona karşılık vermiştim. Varlığını hissetmek istemiş, kontrolümü kaybedip hissettiğim özlemin büyüüne kapılmışıtm. Ona doğru çekildiğimin farkındaydım. Karşılıklıydı bu, emindim. Tüm o sözleri ve beni içine

katmak ister gibi öpüşünden anlıyordum. Konuşmayacak mıydık bunları? Belki de... Bu gece konuşmamalıydık, kötü bir gece geçiriyordum ve kafamın içinde sakinlik adına hiçbir şey yoktu.

“Anlatacağım, Aksa,” dedi. “Önce şuradan kurtulmam lazım.”

“Karşılık da isteyecek misin bari?”

Yüzünden anlık bir sırıtma geçti. “Bu kez hayır.”

Gözlerimi devirdim sakince. “Çıkaralım şunu,” dedim gömleğine bakarak. “Sana babamın kıyafetlerinden veririm.”

Suratı hafifçe buruştuğunda gömleğin bir ucunu tutarak sırtından dikkatle sıyırdım. Omzunda ne boyutta bir yara vardı, bilmiyordum, karşı karşıya kalacağım her ne ise korkuyordum da ama bakmadan duramazdım.

Siyah gömleğini elime alarak bir köşeye bıraktığımda tenindeki mürekkepleri incelemeye fırsat tanımadan bir elimi çıplak omzuna bastırıp dizlerinin üzerinde yana kaydım ve başımı eğerek omzuna baktım. Teni soğuktu, bana ölümü tekrar ve tekrar hatırlatıyordu. Dudaklarımı gerginlikle birbirine yaslardım; sessizdim, sessizliğime kalp atışlarım dökülmeye başlamıştı. Bir an kesiğe bakakaldım.

“Boris,” dedim telaşa kapılarak, daha fazla eğildim ve derinliğini incelemeye başladım. Ne boyuttaydı? Buzdan gözlerimi etrafta dolaştırdım ve yakın olan banyo dolabının kapağını açtım hızla. Titreyen elimle beyaz havlulardan birini çekip, alırken öyle kötü hissediyordum ki kontrolü kaybetmekten korkuyordum. Çıglık atıp hiç susmadan ağlayabilirdim. “Çok... Çok kötü bu.”

“O kadar da değil,” dedi kuru bir sesle, havluyu yarasına bastırduğымda boğuk iniltisi yıkadı duvarları. “Aksa...”

“Tamam, bekle,” diyebildim, ellerimin titremesi geçmiyordu ve mantıklı da düşünemiyordum. “Dikiş lazım buna, nasıl oldu bu? Allah kahretmesin! Cam mı girdi? Sıçradı mı?” Başka bir ihtimal gelmiyordu aklıma, ağlamamak için dişlerimi sıktım. “Kalk... doktora gidelim.”

“Aksa, sakın ol,” deyip sırtını hafifçe dönmeye çalıştı ama izin vermedim. Kutay zaten gelecek.”

“Boris, pantolonunu mu çıkarayım?” diye sordum anlam veremeyerek, bir elimle havluyu omzuna bastırırken, biraz kenara kayıp görüş açıma aldım yüzünü. “Niye oturuyorsun? Kalksana ya.”

Ardından burnumdan derin bir soluk verip boşta kalan elimi pantolonuna indirdim, bileğimi ani bir hamle ile yakalayıp beni kendine çekti. Kirpiklerim donup kaldığında elim göğsüne yaslandı dengemi koruyabilme içgüdüleriyle. Göz göze kaldığımızda sıcak nefesini dudaklarımda hissettim. Kalbim tekledi. Yüzlerimiz arasındaki mesafe sıfırdı, dudakları dudaklarıma hizalanmıştı. Beynim resetlenmiş gibi donakaldığım ilk anda yapabildiğim

tek şey doğruca gözlerine bakmaktı. Dudakları dudaklarıma dokunmuyordu ama biraz daha yaklaşırsa dokunabilirdi mesela. Ama... mesela işte.

"Ben hallederim," dedi fısıldayarak. "Sadece sakın ol."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kalbim ağzımda atarken nefes tuttum. "Sakinim," diyebilirdim, sesimi duyabilmesini umuyordum. Kulağlarım fırtına öncesi sessizlikle uğulduyordu. "Sana birkaç parça bu şey gereyim, üstünü değiştir. Dikiş lazım..."

"Lazımdır," dediği saniye dudakları doğrudan dudaklarıma kapandığında göz kapaklarım titreyerek gözlerimi perdeledi, nefesimi tuttum.

Dengelerimi altüst edeceği bir sonraki baskıcı hamlesi gecikmedi. Dudakları daha derin bir öpüşme için aralansa da babamın, "Bekle, Gıray," diyen sesini duyduğum bir başka kâbusa kapı aralandı. Temasımızı hızla kesip gıpta kaçtığım anın içinde buldum kendimi. Gözlerim de şok içinde açılmıştı. Yetersiz nefeslerim sık aralıklarla göğüs kafesime çarparken omzuna basurduğun havluyu bırakmamış olmak yapabildiğim tek doğru şeydi. Aniden sekercesizce geriye sıçramak afallatmıştı üstelik. Boris'in bir an gülererek başını iki yana salladığını görebildim. Babama basılmak mı istiyordu bu ahmak?

Babamın bedeni banyo kapısında belirdiğinde dudaklarımı birkaç kez bilinçsizce ıslatarak art arda yutkundum. Tenimi istila eden sebepsiz utuş, babam ile göz göze geldiğim an altında kaldığım bir çığa dönüşmüştü. *Yeterliğin bir insanı, Ahsa. Abartma.* Babam Sergen Alatan'dı, hayata aşk konusunda bir adım geride başlamıştım.

"Ne oluyor?" diye sordu babam. Kaşlarını sertçe çatmış, sorgulayan bakışları ikimiz arasında mekik dokumaya başlamıştı.

"Baba," dedim aniden, avuç içimde sıkı sıkı kavradığım havluyu yarasına bastırırken dudaklarım korkudan kiplenmişti kesilmişti. *Ya bazı şeyler...* "Şö... yani... Boris'in omzundaki yara derin. Ne yapacağız?"

Babam sesli bir nefes alarak kahverengi gözlerini Boris'e çevirdi. Ardınca birkaç adım atarak olduğum yere geldi ve sırtını eğerek yarasına basurduğun havluya göz attı.

"Önce buradan çıkalım," dediğinde sesindeki tını rahatsızca yerimde kıpırdanmama sebep olurken göz göze kalmamızla kıpırdanmayı ancak keşfettim. "Sen eşyalarını toparla, üzerine de düzgün bir şeyler giy. Beş dakikanı çıkarız."

"Tamam," diyebilirdim yalnızca, yine de gözlerim Boris'e çevrilip omuzlarından gözlerine değmişti. "Baba..."

"Halledeceğiz. Gün. Gidip toparla şu eşyalarını," diye kestirip atmaz züm, tavrı anlamadığım şekilde sertliğini koruyordu. Omuzlarımda usulca sallarken kaşlarımı çatırdırdım da bir an sonra pes etmiştim. Soğuk mu yapıyorlardı

Bir şeyler mi sezmişti? Havluyu kendi elinin altına çekerek beni tamamıyla uzaklaştırdığında ise birkaç saniye ters bakışlarının radarında kaldım.

Avuç içlerimi altımdaki şorta silerek kuruladıktan sonra gözlerimi kaçırarak ayaklandım. Babamın ekstra kontrollü hâli ve bir an olsun gevşemeyen ifadesi, beni daha fazla oyalanmaktan alıkoyuyordu. Sertçe yutkunup dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir dakika öncesine kadar dudaklarının baskısı altında dağılacığımı düşündüğüm adama sırtımı dönüp hızlı adımlarla kapıdan çıktım.

Kafam allak bullaktı, düşüncelerim ise bir türlü yerli yerine oturmuyordu. Sorular soruyordum, çeşitli cevaplar alıyordum ama parçalar zihnime yığınla indiği anda birbirine çarparak eksik kaldığı her noktayı hep yanlışlarla eşleşmeye zorluyordu. Parmaklarımı saçlarıma götürerek bağını çözdüm ve sırtıma serilmesini sağladım. Lastiği bileğime geçirirken alt dudağımı dişlerimin arasına çekmiş, gergince ısıırıyordum. Giray abinin salonda bir sağa bir sola mekik dokuduğunu fark ettiğim o kısacık sürede adımlarım ağırlaştı, elinde bir telefon vardı ve tek bir yere dikkat kesildiğinden kaşları çatılmıştı. Gergin bir hava hâkimdi evin içerisinde, dış kapı açıktı ve aralıktan yayılan konuşmaların uğultusunu az da olsa duyuyordum.

Üst kata çıkmak için merdivene yöneldim. Düz adımlarla çıktığım basamakları takip eden yalnızca gözlerimdi. Aklım darmadumandı. Bundan sonra ne olacağının endişesi, kalbimin orta yerinde büyürken yapmak istediklerimin sonuçlarını hesap edemez hâldeydim. Kestiremiyordum. İyi ve kötü birbirine karışıyordu. Elimden bir şey geldiği de yoktu.

Odanın kapısını itekleyip içeri girdiğimde camın olduğu tarafa çarptı bakışlarım, kollarımı göğsümde bağladığımda kemiklerim kırılmış gibi ayaklarımı zemine sabitlendi. Alevler yoktu, camların ardından düşen tek şey polis arabalarının tepelerinde yanıp sönen o mavi-kırmızı ışıklardı. Tavanı boyuyorlardı.

İçime titrek bir nefes çekerek bakışlarımı boşluğa kaçırdım, gözlerimi sıkıca yumup birkaç saniye öylece bekledim. *Yüzük*. Çarpıntım şiddetli bir hız tutturdu. Larisa Pavelic... Nasıl dayanabilmişti? Bir insanı diri diri yakacak kadar aklını kaybetmiş o insan hâlâ aramızda mı geziniyordu? Emri veren Barut Kılıçhan'dı ama bu caniliği yapan kimdi? Öyle bir kadının kime ne zararı dokunmuş olabilirdi?

Senin arkadan da böyle diyecekler. Aksa.

Dolaptan çekip aldığım siyah eşofman altı ve düz tişörtü bedenime geçirirken alt kattan anlaşılmaz konuşma sesleri gelmeye devam ediyordu. Babamın sesini seçebilmişim, emirler yağdırıyordu. Ayaklarıma bileklerimde biten çoraplarımı giydim. Üzerime kalın bir hırka geçirdiğim sırada göğüslerimin arasına, sütyenime sıkıştırdığım kolye aklıma düştü.

Gerçekten benden alacak mıydı?

Belli ki planı buydu.

Aşaklık piç.

Sınırları keskin bir adamdı. Ne zaman ölümden bahsedecek olursam tahammülü de olmuyordu. Öğrenmiştim bunu. Benden nefret ettiğine inandığım anlara dönüşüyordu her biri birdenbire. Yüzünde sözlerimden doğan bir öfke belirliyordu. Basit kelimeler olarak gelmiyordu aslında bunlar kulağa, bu yüzden nefret ediyordu belki de. Peki ama hiç mi aklına getirmiyordu? Bir an bile? Annesi ölmüştü. Nasıl getirmezdi? Onun kaderi ile benim kaderimi ayıracak ne vardı ki? Babam mı? Boris Karalav mı? Larisa Pavelic'e kimse yardım eli uzatmamış mıydı öyleyse? Onu kim bu karanlık batağa çekmişti? Ya henüz kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmayan diğer mührün sahibi? İki kişi ölmüştü, üçüncü olmayacağını garanti edemezdi. Hedef belliydi, oklar üzerime gelip gidiyordu. Bunun sınırını çizemezdi, bir sınırı yoktu çünkü. İtiraf etmeliydim ki bana ne kadar yaşarsam yaşayayım, başkasında bulamayacağım kadar güven veriyordu. Hayatımda bir tek babama böylesine güven duymuştum ve şimdi bir başkası daha vardı ama ne babamın ne de onun gücü beni ölümün kollarından çekip alabilecekmiş gibiydi. Sanki onlara uyum sağlıyordum artık. Birlikte bir yolu yürüyorduk, bir yerden sonra belki de yol bitmemiş olacaktı ama ben çoktan gitmiş olacaktım.

Kirpiklerimi ıslatan gözyaşları yüzüme akın etmek istediğinde başımı kaldırdım ve gözlerimi tavana dikerek her bir damlayı geri çekilmeye zorladım. Ağlamak istemiyordum. Güçsüz düşmek, yenilgiyi kabul etmişim gibi hissetmek de istemiyordum. Kaybeden olmak istemiyordum. *Ölmek de istemiyordum.*

Neden bu denli kötü hissediyordum o zaman?

Kendimi toparlamak için ne kadar beklediğimi bilmiyordum. Birkaç dakikadan daha fazla bir vakte tekabül ediyor olmalıydı. Eşyalarımı valizlere hızlıca yerleştirip odada bana ait tek bir şey kalmadığından emin olana kadar etrafı kontrol etmiştim. Işığı kapatıp, odaya son bir bakış atarak kapıyı kapattım.

Elimdeki valizleri alt kata çekiştirerek indirdiğimde kapıda üç polis, açık dış kapının önünde ise siyah bir araba duruyordu. Polis memurlarından biri valizlerimi aldığı anda ses etmeden adımlarımı dışarı yönlendirdim. Kollarımı göğsümün altında birbirine doladığımda dilimi kurumuş dudaklarımın üzerinde gezdirerek iç çektim. Saat sabaha karşı dört civarında olmalıydı ve uyku namına gram bir şey kalmayan gözlerim artık acıyordu. Ağlamış olmanı daha fazla etkiliyor olsa da asıl nedeni günlerdir derin bir uyku uyuyamamış olmamdı. Kapının önüne park edilmiş arabanın arka koltuğuna geçtiğimde

arkamdan biri kapıyı kapatmıştı ki başımı omzumun üzerinden koltuğa çevirdim ve aynı anda Boris Karalav ile göz göze geldim.

Kalbim tekledi. Karanlığa rağmen inceledim onu, üzerinde siyah bir eşofman takımı vardı ve üst bedenine geçirdiği kalın ceketin önü açıktı.

“Daha iyi misin?” diye sordum kısık bir sesle. Babamı sinirlendirmek istemiyordum ama nasıl olduğunu duymam gerekiyordu. Yanağımı koltuğun yumuşak döşemesine yaslayarak gözlerimi onun üzerinde dolaştırdım. Giray abi şoför koltuğundaydı, babam ise hemen yanındaki koltukta telefonla konuşuyordu. “Yaran ne durumda?”

“Fena sayılmaz.”

“On üzerinden kaç fena sayılmaz mesela?” Tek kaşımı kaldırdım, arabanın içi sıcaktı ve birkaç saniye içerisinde yola çıkmıştık. “Dürüst ol.”

“Beş.”

“Yalancı,” dedim direkt suçlayarak. “Beş dediğine göre kesinlikle dört veya üç.”

Dudakları kıvrılır gibi oldu. Karanlıkta yanılığdan ibaret de olabilirdi. “Kutay’la konuştum,” dediğinde araba bir an sarsılır gibi olduğundan çenesindeki bir kas seğirdi. “Yaşayacağımı söyledi, endişe etme.”

Küçümseyen bir bakışla yüzüne baktım. “Neden endişe edecekmişim ki zaten? Yani o kadar da değil, canım.”

“Hım?” Kaşları alay edercesine havalandı. “Öyle mi oldu şimdi?”

“Zaten öyleydi,” dedim hafifçe ona doğru eğilip yaklaştığımda. Sessiz bir nefes aldım, teninden hafif hafif yükselen parfüm kokusu ciğerlerime yol alırken kalbimde ani bir ağrı yaratıyordu. “Boris,” diyebilirdim ardından, sesim fısıltı olarak çıkıyordu. İfade­siz gözleri soru işaretleriyle gözlerime tutunmuştu. “Böyle olmasını istemezdim.”

“Aksa,” dedi sabrı tükenmiş gibi. “Bir şey olduğu yok, çıkar şunu aklından.”

“Yüzün yamulmuş,” dediğimde içimde bir yer sızladı yeniden. “Bu mu bir şey olmamış hâli?”

“Eğer benimle gelmeyi kabul etseydin ölecektin,” dedi birden tüm soğukkanlılığıyla, damarlarımda akan kanın donup kaldığını hissettim ve refleksle dudaklarım aralandı. Bir an o da durdu, çenesi gerilmişti. O da ölecekti bu durumda ama bunu dile getirmiyordu bile. “Benim önceliğim senin iyiliğin. O yüzden, Aksa... İyi ki böyle olmuş. Şu an olanlarla sorunun yok, bir kez daha açma bu mevzuyu.”

O noktada sinirimi oynatan da tam olarak buydu. Bir anlığına başımı çevirdim ve ön tarafa kısa bir bakış atarak çenemi sıktım. Ardından ona döndüm, biraz daha yaklaştım bedenine.

"İyi ki olmuş demek?" diye sordum dişlerimin arasından. Şoktaydım ve bir türlü kurtulamıyordum. "Boris, sen gerçekten..." Gözyaşlarının batıgı gözlerimi sıkarken buldum kendimi, gözlerimi aralayıp başımı ağır ağır iki yana salladım. "Sana tahammül etmek o kadar zor ki... Arabayı sağa çekip, seni tepikleyerek aşağı atmak istiyorum ya. Aptalın tekisin çünkü."

"Sergen Alatan'ın hayalleri de bu yönde," derken dudaklarında ufacık bir sırıtma belirdi. "Baba kız anlaştınız mı?"

Doğru düşünmeye çalışıyordum ama çığlık çığlığa bağırarak hislerim başka bir çıkış yolu bulamıyordu.

"Beyinsiz gibi davrandığın için olabilir mi, geri zekâlı?" diye soludum gözlerimi kısıp. İşaret parmağımı yüzüne doğru kaldırarak tehdit edercesine salladım. "İyi ki olmuş ne demek, piç kurusu? Seni..."

Bir elimi bileğimden yakaladığında öfkem göğsümde büyüyordu. Kirpiklerim kırpışarak donakaldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum fısıltılı sesimle, elimi aramıza indirdi ama bırakmadı.

"Sinirleneceğin bir şey değildi, sakın ol."

Kaçamak bakışlarım ön tarafa dokunurken elimi avucundan kurtarmaya çalıştım.

"Tam olarak sinirleneceğim şeydi," dedim öfkeyle. "Şimdi bırak beni."

"Senin yaşamayı önemseddiğimi söyledim," dedi dümdüz ama sesi kızgın olduğunu belirtircesine yanıyordu. "Bu mu?"

"Değil," diye dişlerimin arasından küfrederek gibi soludum. "Boris... Bırak."

"Derdin ne, Aksa?" Kasları son derece çatıktı, karanlıktan daha koyu bir öfke taşıyordu. "Anlat da bileyim."

"Benim baktığım yerden bakamıyorsun bile. Sana ne ya benim derdimden?" Bileğimi avuç içinin hapsinden kurtarmak için daha büyük bir çabaya giriştim. "Uğraşma benimle, tamam mı?"

"Sana söyle, dedim."

Durdum. Burnumdan nefesimi ağır ağır bıraktım, gözlerimi gözlerine çevirip derinlemesine baktım suratına.

"Ben o arabada olmasaydım ve sen bu gece öleceğini bilseydin..." Asıl mesele buydu. "Yine de biner miydin?"

İlk tanıştığımız gece otel odasında öylece karşıma geçmiş ve *yine de binerdim*, demişti. Korkunçtu. Korkusuzdu ve ölmek konusunda tereddüdü dahi yoktu. O gece onun için yalnızca üzüldüğümü hatırlıyordum. Yaşamaya değer ne varsa kaybetmiş bir adam... Haklıydı. Peki ya şimdi? Bu sorunun cevabı hâlâ aynı mıydı? Yaşamaya değer tek bir şey bile bulamamıyorsa... Cevabı değişmeyecek bir adama karşı, artık kendime üzülme sırasıydı.

Alt dudagında dilini dolaştırdıktan sonra histerik bir nefes verdi. Sustu, bir an sonra sessizlik büyüdükçe büyüdü ve içimdeki gürültüyü daha büyük bir kaosa sürükledi. Midem çalkalanmaya başlamıştı. Cevap belliydi.

"Tahmin etmeliydim," diye fısıldadım zorlukla, bileğimi tutuşundan sertçe kurtardım ve aramızda soğuk rüzgârların dalgalandığı bir boşluk bırakarak uzağa çekildim. Kollarımı göğsümün altında birleştirip camın arkasında akan yola odaklanmak için uğraşsam da kalbime saplanan bıçak daha derine iteklenmişti şimdi.

Tamam, dedim içimden. Bekle ve gör öyleyse.

Ön koltukta yaşanan hareketlenme ifademi yarıda kesip başımı o tarafa çevirmeme neden oldu. Beraberinde babamın sırtını geriye dönüp bize diktiği gözlerine denk geldim. Karanlıkta kopkoyu görünen kahverengi gözleri üzerimizde gidip geliyordu.

"Ne o, deminden beri bıdı bıdı? Telefonda adamın sesini zor duydum," dedi babam, *hayırdır* der gibiydi. Bakışları yüzüme dokundu. "Ne oldu?"

"Bir şey olmadı," dedim omuz silkerek, saçlarımı omzumdan geriye doğru savururken kontrolü bırakmadığım için kendimi kutluyordum. "Nasıl olduğunu sordum." Sevimsiz bir şekilde gülümsedim. "Hayvan gibiymiş. Sağ olsun, ispat etti."

"Hayır," diyen Boris'in sesini duydum aynı saniyede. "Henüz ispat etmedim."

Başımı ona doğru çevirip karanlığın abluka altına aldığı suratına bakum. Gözlerim karanlığa alıştığından onu az da olsa görebiliyordum. Neden imaları aklımı daha farklı ve arsız noktalara uçuruyordu? Ben mi ahlaksızdım yoksa o mu farklı anlamam için bilerek böyle konuşuyordu? *Piç kurusu*. Bir kez daha yüzüne bakmayacaktım ki zaten. *Evet*. Bir kez daha beni öpmesine de müsaade etmeyecektim, hem de asla. *Öyle tabii*. Ve bir kez daha onun için üzülmecektim. *En azından bazen*.

"Ne demek lan bu?" diye sordu babam, kirpiklerinin kısıldığını fark etmiştim.

"İyi olduğumu anlatıyorum, Sergen Bey," dedi Boris dümdüz bir sesle. "Akse'nin inanmadığına kanaat getirdim."

Dudaklarımın arasından sert bir soluk gibi küçük bir *hah* sesi düştüğünde sinirlerim fena hâlde bozulmuştu. Başımı çevirip camdan dışarıya baktım. Eğer patlama yaşanmamış olsaydı tüm gece uykularımı çalan o öpüşmeyi düşünecek ve büyük ihtimalle aptal gibi sırtıp duracaktım. *Öylesineydi*. İçime karışan yangın, aklımı bulandıran gözler ve dudaklarından düşen kelimeler... Beni özlemişti. Bir insan kimi özleyebilirdi, kimi öperdi? *Sikerim şimdi her şeyi, şu güzelliğine bak*. Kalp atışlarım göğsümde hızlanırken yutkundum. Üzerimdeki etkisi silinmemişti. Kurduğu cümlelerin üstüne fazla

mı düşünüyordum? Yalan olabilirdi. Yalancı bir adam olmadığını biliyordum. Yoksa birbirimizden uzak geçirdiğimiz süre zarfında yalan söyler mi olmuştu? Hayatında başka neler değişmişti? Zaten ne söylemişti ki? Güzel olduğumu ve beni özlediğini. *Basitti işte.* Hiç de öyle gelmiyordu ama. Öpüşmek duygusuz bir eylem miydi? Bu... Yalnızca öpüşmek gibi de hissettirmiyordu ki.

Alt dudagımı dişlerimin arasına çekip sinirimi çıkarmak istercesine ezdiğimde onun dişlerinin baskısını hisseder gibi oldum. Gözlerimi yumdum ve düşüncelerimin kurşuna dizilmesini diledim. O sırada sessizlik dört bir yanıma çepeçevre sarmıştı. Zihnim, akıp giden her saniyede bulanıklaşırken başım yavaşça koltuğa düştü. Bir süre sonra bilincim de karanlığa kapılmıştı.

3. BÖLÜM ÇALKANTI

Uyandığımda büyük bir yatakta, çarşafın arasında yalnızdım. Birkaç kez gözlerimi kırptırırsam da görüş alanım hâlâ bulanıktı. Etraf boş ve sessizdi. Ağzımda ağır bir tat vardı ve boşluğu izlediğim süre boyunca art arda yutkunmuş olmama rağmen geçmiyordu. Aralıklarla gözlerimi açıp kapattığım sıralarda babamın beni kucakladığını ve odaya taşıdığını hatırlıyordum. Uyumaya devam etmemi tembihlemişti. Kapıdan çıkıp kapıyı arkasından sessizce kapattığını duymadan önce homurdandığını da belli belirsiz anımsıyordum. Sebebi hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Üzerimdeki yorgani itekleyip uzandığım yerden doğruldum. Perdeler sıkı sıkıya kapalıydı, güneşlik de çekilmişti ama gün ışığı cılız bir şekilde de olsa içeriye sızıyordu. Çift kişilik bir yatağın en solunda bulmuştum kendimi, sağ tarafta duvara gömülü bir elbise dolabı vardı ve mobilyalar krem rengi seçilmişti. Yeri kaplayan desensiz halı ise bembeyazdı, oda neredeyse boş sayılırdı ya da kocaman olduğundan öyle geliyordu ama içimi açtığı kesindi.

Yataktan çıktığımda bir elimi enseme götürerek tenimi ovalamaya başladım. Banyo olduğunu tahmin ettiğim kapının ardında neyse ki tahminimin aksine başka bir şey yoktu. Ellerimi ve yüzümü yıkayıp kendime gelmeye çalışırken saçlarımı toplamak istesem de bileğimde olduğunu sandığım siyah lastik toka kayıplardaydı. Kim bilir nereye atmıştım yine? Öte yandan omzumda hafif bir ağrı geziniyordu. İlaç almayı aklıma not ederken, saatin kaç olduğunu düşünerek odadan sessizce çıktım. Babam ve ismini anmak istemediğim aptal neredeydi acaba? Biz nereye gelmiştik?

Koridora çıktığımda atacağım adım zeminde sabitlendi ve koridorun bir ucundan silikçe yayılan seslere dikkat kesildim. Kelimeleri net bir şekilde alamasam da içeride ikiden fazla insanın olduğunu anlayacağım kadar çok sesin varlığını seçebiliyordum. Kapı kolunu bıraktım ve parmak uçlarımda düz adımlar atarak bir hayalet edasıyla duvar köşesine sindim. Sessizce yürüyerek duvarın kenarından döndüğüm an doğruca geniş bir salon girdi görüş açıma. Adımlarım taş keser gibi girişte duraksadı. Kutay ayakta dikiliyordu ve elleri belinin iki yanına yerleşmişti, Pusat'ı üç numaraya vurduğu saçlarından tanıyordum ve sırtını dönmüş, üçlü koltuğun bir ucunda oturuyordu. Sırtını koltuğa vermiş, çatık kaşları ile karşısındaki adamları inceleyen babam ve sırtı dönük oturan diğer yabancı erkek şahıs da buradaydı. *Evet, yabancı.*

“Çarşamba!” diye sesini yükselten Kutay beni ilk fark eden kişi oldu. Yeşil gözlerinden geçen ışıltılar gözlerim ile kesiştiği anda sırttan ifadesiyle koltukların arasından çıkıp bana doğru yürümeye başladı. “Seni çok özledim, yavrum benim!”

“Gebertirim ben bunu,” diyen babamı duyduğumda yerinden ayaklandığını ama Pusat’ın, “O özürlüdür, dikkate almayın lütfen,” dediğini duydum.

Kutay’ın kolları etrafımı kuşatır kuşatmaz göğsüne yapışmış vaziyetteydim. Resmen boğuluyordum ve avuçlarımı karnına bastırarak yapılı bedenini iteklemeye çalışsam da nafileydi. Yapışmıştı sanki. “Ya Kutay! Sıkma beni!”

“Oy,” diyerek sıkmaya devam etti, çenesini de başımın üzerinde hissettim ardından. Ciddi miydi? Beni çok mu özlemişti? “Çarşamba ya... Sensiz ne kadar sıkıldım, bir bilsen.”

“Ya Kutay, bıraksana be.” Üzerine parfümü boca etmişti ve midem allak bullak olmuştu. Her an üstüne kusabilirdim. “Kusacağım bak.”

“Bana bak lan... Kızımı bırakman için sana üç saniye veriyorum. Bir...”

Bir saniye bile geçmemişti ki omzuma doğru fırlatılan yastık yerimde sıçramama sebep oldu. “Baba ya!” diye çığırdım anında.

Hedef kolları arasında durduğum adam olabilirdi, yine de araya kaynamıştım işte. Kutay’dan kurtulup birkaç adım gerilediğimde yastığın yeri boyladığını gördüm. Kaşlarım sertçe çatılırken gözlerimin önüne dökülen birkaç tutama doğru nefesimi üfledim, saniyeler içerisinde parmaklarım saçlarıma ilerledi ve her tutamı kulaklarımin arkasına sararken göz ucuyla Kutay’a baktım. Ters bakışlarıma aldırış etmeden eğilip yastığı aldı ve koltuklara doğru ilerlemeye başladı.

“Niye atıyorsun kafama, oğlum? İnsanların evini dağıtmak gibi bir âdet mi edindin?” Boris mi atmıştı o yastığı? Dilimi ısırdım birdenbire. Ne diye ismini anıyordum ki? “Pilot ol, onca şehir gör, bilmem kaç dil bil... Medeniyet başka bir şey işte. Öyle değil mi, Sergen Bey?”

“Seni medeni medeni döverim, it herif!” Babamın oturduğu koltukta hafifçe öne kayarak tehditkâr bir tavırla Kutay’a baktığını gördüm. Kutay önünden geçmek yerine koltuğun arkasından dolaştı. “Bir daha kızıma illet gibi yapıştığını görürsem seni buradan emniyete kadar süründürürüm lan. Duydun mu beni?”

İnatla, ateşten gözlerinin yakıcı etkisine kapılmamak için Boris’e bir an bile bakmadım. Kollarımı göğsümde bağlayıp çenemi hafifçe havaya kaldırdım. Bakışlarının esaretinden kurtulmak istesem de köşe bucak kaçtığım her yerde onunla karşılaşacaktım sanki. Bana bakıyordu, kalbim hızlı hızlı atmaya başlıyor ve göğsüme düşen yıldırımlardan birine denk geliyordu

duygularım. Çarpılır gibi kalıyordum yerimde. *Bakışlarına karşılık verme, Aksa. Verme.*

Pusat'ın yanı boştu ve sessizce koltrüğün bir ucuna yerleşirken diğer uçta o oturduğu için olduğu tarafa bakmamayı kodladım kafamda. *Sağına bakma, sağına bakma, sağına bakma.*

"Mutfakta senin için bir şeyler ayırdım," diyen babamın sesi odaklandığım boşlukta yankı yapıp dikkatimi üzerine topladığında kırıştırdığım kirpiklerim arasından yüzüne baktım. Bir elinde telefonunu çeviriyordu. "Saat beş, daha fazla aç kalma."

"Midem bulanıyor, baba," dedim başımı iki yana sallayarak. "Birazdan yerim."

"Çünkü açsın, Gün," dedi kaşlarını çatarak, başıyla gerisindeki koridoru işaret etti. "Git hadi, hafif bir şeyler ye en azından. Giray her şeyi getirdi, ne ararsan var. İkiletme beni, hadi kızım aç kalma..."

"Ağrı kesici var mı yanında?"

Boris Karalav'ın yanında olsaydım ve söz hakkı onda olsaydı zorla koparacağım hapları babam her seferinde sorunsuz veriyordu.

"Var," dedi. "Önce yemek, hadi."

Sıkıntılı bir nefes aldım usulca. İlaç almak için birkaç lokma yemem gerekiyordu, inatlaşamazdım. Başımı ağır ağır salladım ve avuçlarımı eşofmanıma silerek oturduğum yerden ayaklandım. Düz bir adımla öne çıkarak mutfak tarafına kaldırdım gözlerimi ve dikkatli adımlarla zemin üzerinde sessizce ilerledim. Önünden geçtiğim adama *yeniden* bakmamak konusunda kendimi doldurdum ve bakmamayı başardım.

İyiyiz.

Evet.

Bir yandan yeni bir evde olduğumuz için etrafı inceleme isteğiyle boş duvarlara, çok eşya olmayan salona bakıyordum. Dışarının neye benzediğini çok daha fazla merak ediyordum işin aslı. Yine mi şehrin bir ucundaydık? İnsanlardan uzakta mıydık?

Mutfak kapısını itekleyip içeri girdim. Bembeyaz duvarlara uyumlu beyaz, mermer tezgâha gri dolaplar eşlik ediyordu. İçerisi büyük sayılmazdı ve tül perdeler ile örtülü boydan boya camın önünde dört kişilik bir masa vardı.

İlk önce gri, çift kapılı buzdolabını açıp içine uzun uzun baktım. Ardından çikolata kavanozunu dolabın çekmecesinde bulduğum muz ile beraber aldığımda sırtımla kapıyı kapattım ve mutfak masasına yöneldim. Masanın üzerinde mini radyo vardı ama kapalıydı. Üst çekmecelerin birinden bıçak, dolaptan da tabak çıkararak masaya döndüğümde üzerimdeki hırkayı çıkarıp yanımdaki sandalyeye bıraktım.

Sessizce saçlarımı yüzümden geriye itekledim ve önüme dönerek, muzı kabuğundan kurtarıp tabağa dilimledim. Dengesiz besleniyordum bir süredir. Sağlıksız olduğu da kesindi. Bu öğün de onlardan yalnızca biriydi ve hiçbir sorun görmüyordum.

Çikolataya bürüdüğüm muz dilimini ağızma tıktığımda kapının iteklendiğini duydum. Hemen sonrasında bir anlığına da olsa *onu* gördüğümde kalbim sert bir ritim tutturdu. Çenem çiğnemeyi kesmişti aniden, ardından bakişlarımı kaçırarak tül perde ile örtülü camlara çevirdim gözlerimi. *Neden buradaydı?*

Muzu daha hırslı çiğneyip saniyeler içerisinde boğazımdan aşağı indirdim. Hızla ikinciye de yedim, boğulursam falan *Heimlich* manevrası biliyor muydu acaba? Umanım beni kurtarırdı. *Aksa, kapa çeneni.* İfademi koruyarak dudaklarımı birbirine bastırdım ve çiğnediğim lokmayı yuttum. O ise perdeyi kenara çekmiş, camı da açmıştı. Ardından karşımdaki boş sandalyeyi çekerek oturdu.

Umurumda dahi değildi. Öyle olmalıydı.

Başımı önümdeki tabağa eğdim ve muz dilimlerinden birini daha çikolataya bulayıp ağızma doldurdum. Sigara yaktığını fark ettim, dumanı gözlerimin önünde salınıyordu. Bu hâlde bile aklına sigarası gelecek kadar bağımlı mıydı gerçekten?

“Bok iç,” diye fısıldadım istemsizce.

“Hım?” dediğinde sigarasından derin bir nefes aldığını işittim. “Yine neyin faturası bana kesildi?”

Bir an elimdeki bıçak öylece kaldı ama hiç oralı olmayarak tabaktakileri silip süpürmeye devam ettim.

“Konuşmuyoruz galiba?” diye sorduğunda ısrarcı bakişlarının ağırlığı her an artıyor ve üzerimde garip bir sersemlik yaratıyordu. Bir elimi yüzüme götürerek gözlerimin önüne düşüp duran saçlarımı yeniden geriye çektim. “Sebebini merak ettim şimdi.”

Sorunlusun çünkü.

“Aksa,” dedi donuk bir sesle, sigarasını bitirmişti. “Yaralandığım için yüzüne bakılmayacak durumdayım anladığım kadarıyla.”

Kaşlarımı çatıp gözlerimi yüzüne çevirdiğimde sinirim tepemdeydi. “Sen iyice saçmalamaya başladın.”

Yaralı yanağındaki izler daha koyu bir renge bürünmüş, gözüne yakın bir kısım morarmıştı ve kalbime ağnlar döşeyecek kadar acısını hissediyordum. Bir diğer kaşının kenarındaki çizik kanlanmıştı. Şu an acısı geçmiş olmalıydı ama bıraktığı etki benim üzerimden silinmiyordu. Gün ışığında daha net seçtiğim izler içime yara olarak kazınıyordu.

Dudaklarının belli belirsiz yukarı kıvrıldığını fark ettim. O an anladım. Ona bakayım diye bilerek konuşuyordu işte. Yemi sazan gibi yutmuştum.

Hafifçe masaya doğru eğildim ve ölümcül bakışlarımdan geçirdim gözlerini. Sandalyeyi küçük bir açıyla çapraz çevirmiş ve önüne döndüğü an profiline göreceğim bir konumda oturmuştu. “Bunu böyle kullanamazsın,” dedim öfkeyle. “Aptal. Duygu sömürüsü yaptın resmen.”

“İstediğim gibi kullanırım,” dedi omuz silkerek, üzerinde siyah bir tişört vardı. Kutay veya Pusat onun kıyafetlerinden getirmiş olmalıydı. “Gözlerini üzerimde istiyorum, sesini duymak da buna dâhil.”

Kalbime dişlerini batıran kelimelerinin ne anlama geldiğine kafa yoracak kadar enerjim yoktu. “Sırf senin istediklerin olmuyor diye kimseyi manipüle edemezsin,” dedim ona dik dik bakarak. “Ben ne sana bakmak ne de seninle konuşmak istiyorum.”

“Şansına küs, buna saygı duyacak bir adam olma dönemimde değilim,” dedi dümdüz.

“Bak sen...” Alaycı bir tavırla kaldırdım kaşlarımı. “Hangi dönemin-desin, Boris Karalav? Ona göre dikkat edelim geldiğimiz dönemlere.”

“Gözlerimi üzerinden alamadığım bir dönemdeyiz, Alatan,” dedi doğruca. “Sen dikkat etme, benim dikkatim zaten üzerinde.”

İlk an donakaldım ve sertçe yutkundum. Sessiz kaldım kısa bir müddet, uzunca düşündüm; gözlerinden okumaya çalıştığım şeyler yeterince açık gelmiyordu. Ne arıyordum sanki?

Beni öptün ve her şey işte bu kadar. Hâlâ öleceğini bildiğin bir arabaya gözü kapalı biniyorsan bunun bir önemi de yok demektir. Seni öptüm ve hiçbir şey bu kadarla sınırlı değil aslında. Ben hoşlanmadığım bir adamla asla öpüşmem mesela.

“Sevindim,” diyebildim alakasız bir şekilde. “Uzaktan izlerken sana keyifli vakitler öyleyse.”

Soluk bir gülüş dudaklarından silikçe geçti. “Uzaktan olacağına inanman ne hoş.”

Suratının orta yerine ters bir bakış attım. Göğsümde heyecanla atan kalbim ve mantığını kaybetmek istemeyen aklımın ona bakıyordum.

“Boris, benimle muhatap olma ya sen,” dedim bakışlarımı tabağıma çevirip. Bıçağın ucuna sapladığım muzı çikolataya bandırdıktan sonra ağzıma itekledim. “Valla bak, uğraşamam ben seninle.”

Gözleri yediğim muzdaydı. “Ağzına tek lokma sokmadın ve yediğin şey bu mu?”

“Sigara içmekten de kötü olamaz,” diye mırıldandım, tabaktaki son muzı da ağzıma atarken başımı kaldırmış, göz göze kalmamızı sağlamıştım. “Bağımlı olma ihtimalin nedir?”

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Alışkanlık."

"Her alışkanlık zaten bir çeşit bağımlılıktır," dedim bilmiş bir tavırla. "Sonuç olarak her şey alışmakla başlıyor."

Burnundan derin bir nefes çekerek sırtını geriye yasladı ve bir kolunu masanın üzerine koyarak parmak uçlarıyla hafif bir ritim tutturdu. "Bir dönem bırakmıştım," dedi. "Bırakabildiğime göre bağımlı sayılmam."

Kaşlarım ağır ağır havalandı. "Neden yeniden başladın öyleyse?"

"Can sıkıntısı."

Gözlerimi devirerek başımı iki yana salladım. "Neden bıraktın öyleyse?"

"Kontrolün bende olup olmadığını anlamam gerekiyordu."

Histerik bir şekilde güldüm. "Kendine ispat mı ediyordun? Bunun bir benzerini babam da yapmıştı," dedim aklımda beliren anılarla. "Çünkü babam demişti ki... Kontrollü yaşanmayan her şey bir gün kontrolü ele alır, en zayıf noktadan olurmuş."

"Öyle," dedi, gün ışığında yüzüne düşen aydınlığın arasında daha açık bir tona bürünen keskin gözleri çehremi dolaşıyordu. "Dikkat etmek lazım."

Her yeri saran kokusunu içime çekip usulca veriyordum çaktırmadan. Etraftan çıt çıkmıyordu o saniyelerde ve genzime dolan kokusu düşüncelerimi daha da zora sokuyordu. Öfkemi içimde büyütmek, ona sataşmak için bir şeyler düşünüp duruyordum ama günler sonra böyle olmasını da istemiyordum. Bana iyi bir şeyler söylüyordu. Şimdi olduğu gibi. *Tamam, etkileyici*, diyordum içimden. Ya sonrası? Yoktu. Arabada sorduğum soruya cevap bile vermemişti. Bile bile lades demek ahmaklıktı. Ölmek gibi bir düşüncesi varsa ya da kendini ölümden korumakla ilgili bir düşüncesi yoksa beni kendine âşık edip üzerimde travma bırakmaya hakkı yoktu. *Ever*.

Aşk mı?

Yapma, Akse.

Birkaç saniye içerisinde mutfak kapısı tekrar açıldı ve aralıkta babamın bedeni görüldü. Kapı bir sağa bir sola savrulurken yavaşlarken gözleri ikimiz arasında mekik dokudu. İçerisi oldukça sessiz değilmiş gibi bir an daha da buz kesti. Ardından karşı tezgaha yürüdü, dolaptan bir bardak çıkararak su doldurduktan sonra masaya yöneldi adımları. Önüme bıraktığı ilaç ve su bardağına baktım.

"Ağrı kesici." Ellerini belinin iki yanına yaslayarak dikkatle yüzümü izledi. "Sende kalsın."

"Bu kadan fazla," dedi Boris, bakışlarım üzerine çevrildiğinde kaşlarının çatıldığını fark ettim.

"Hepsini içecek değilim ya." Elim uzatarak içlerinden birini avucuma aldım ve doğruca dudaklarım arasından su ile gönderdim. Sonrasında ona baktım. "Bak, gördüğün gibi."

Sabırla nefes aldı. Ters bakışlar atıyordu yüzüme, bir şey diyemiyor olması keyiflendiriyordu beni. "Yanında olmasından bahsediyordum, zekâ küpü."

"Oğlum sana ne lan? Sen niye dert ettin bunu?" diye sordu babam, hâlâ ayaktaydı ve anlamsız gözlerle bakıyordu karşımdaki adamın gözlerine. "Ağrın varsa sana da vereyim."

"Gerek yok," dedi Boris mesafeli bir sesle. Sırtını dikleştirdi sessizce.

"Öyle olsun."

İstemsizce başım karşımdaki adama çevrildi. Gözlerim üzerine sabitlenmişti. İlk andan bu yana Boris'in bu konuda neden bu denli katı ve kurallarla dolu olduğunu deli gibi öğrenmek istiyordum. Çenesini açmıyordu. Sebep ne olabilirdi? Annesi miydi? Acaba depresyon ilaçları yüzünden daha sersem olduğu için yangından kaçamamış mıydı? Belki de bu yüzdendi. Elinde hiçbir şey kalmayan adam her şeye düşman kesilebilirdi.

İçimde bir nokta kramplarla doldu. Ona karşı kuşandığım mesafe çatırdadı ve kırıldığı yerden onu sarmalama isteğiyle doldum ama bakışlarımı kaçırarak düşüncelerimi çiğnemek dışında hiçbir şey yapmadım.

"Gün," dedi babam o sırada, boynumu küçük bir açıyla geriye atarak ona baktım. İfadesiz yüzü, her an daha da çatılan kaşlarına eşlik ediyordu. "Efendim?" diyebildim.

Gözleri boynuma düştü, ardından buzdan gözlerimi yakaladı. "Bu ne?"

"Ne ne?"

"Boynuna ne oldu diyorum." Soru işaretleriyle debelenen bakışlarına anlamsız anlamsız bakakaldım. "Yüzün de bir garip."

"Garip mi?" Yüzümde bir şey mi vardı? "Ne olmuş?"

"Gün," dedi sabırla, kötü kötü bakıyordu bana. "Sen hiç aynaya bakmıyor musun?"

"Aksa," dedi birden Boris, gözlerim ona çevrildiğinde göz göze geldik. "Az önce benim sorduğum şeyi baban da soruyor." Kaşlarım çatıldı. Ne sormuştu? "Boynun morarmış, kaşadığını söylemiştin."

Nabzım birdenbire tenimde yüksek hızlara tırmandı ve beraberinde baştan ayağa yandığımı hissettim. *Boynum mu morarmıştı?* Ani ve sert bir dalga gibi çarpan gerçeklik, bakışmamız arasında asılı kaldığında utançtan boyut değiştirmiştim sanki. Tenim hassastı, kaşısam bile kızarak tepki verirdi. *Isırılma, arsız gibi emilmiş olsa...* Felaketin durumunu düşünemiyordum bile. Boynumdan aşağı kayan dişlerini anımsadım bu kez, dili de eşlik ederek zihnime her ayrıntıyı en yalın hâliyle döktüğünde kalbimi saran damarlar tarafından boğulmaya başladım. Gözlerimi yumdum bir an aceleyle. Ölecektim. Utançtan geberecektim.

"Ha o," dedim ardından zaman kaybetmeden. Güler gibi nefes verdim ve boğazımı temizleyerek bakışlarımı kaçırdım. Oturduğum yerden ayağa

kalkarak buz kesen ellerime masanın üzerindeki tabağı çektim. "Sıcak olunca çok kaşındım. Tırnaklarım uzun ya, ondan hep. O kadar kötü müymiş o ya?" diye sordum ifadesiz, orantılı tutmaya çalıştığım sesimle. Titrememiş olması bir mucizeydi. Mesela ben Boris Karalav'ı öldürecektim. Tabağı tezgâhı bıraktığımda üzerimde ağırlık yapan bakışları hissettim, saçlarımı önüme aldım ardından. "Neyse, ben odaya geçiyorum."

Bir saniye sonra mutfak kapısını itekleyerek kendimi dışarı attım. Ağlamaklı bir ifadeyle suratımı sıvazladım ve çıktığım odaya dönmek için adımlarımı zeminde ilerlettim.

"Çarşamba," diye seslenen sesi duyduğumda durdum ve hâlâ salonda oturan adamlara çevirdim bedenimi, böyle giderse öfkemin gazabına uğrayacak kişi Kutay olacaktı. "Sen zayıfladın mı?" diye sordu.

Kutay o an tekli koltuklardan birine oturmuştu ve sırtını geriye yaslamış beni tepeden tırnağa dikkatle süzüyordu. Bir bacağına kaldırmış ve ayak bileğini diğer bacağının üzerine atmıştı. Kaşları ise çatıktı. "Hırkanı çıkarınca fark ettim. Bayağı bir zayıflamış gördüm seni. Bir şey yemiyor musun yoksa?"

Gözlerim üzerimde gezindi derin bir içgüdüyle. Zayıflamış mıydım gerçekten? Belki birkaç kilo. En son tartıya çıktığım tarih üzerinden çok geçmişti. Bu yüzden bilemiyordum.

"Ben memnunum," dedim kollarımı birbirine dolayıp suratına dalgın bir bakış fırlatarak. "Acelem var, Kutay. Oyalama beni."

Sırtımı dönerek odanın olduğu koridora sapmadan önce arkamdan yükselen sesini duysam da aldırış etmedim.

"Ne acelesi? Çarşamba... Hani arkadaştık?"

"Sonra anlatırım!"

Odaya girerek kapıyı kapatım ve içimi kaplayan gerginlikle çığlık atmamak için dişlerimi sıkıp suratımı ovuşturdum.

"Allah'ım... Ya babam anladıysa?" diye sordum kendi kendime, nefesim daralmıştı ve duvarlar bile üzerime devriliyormuş gibi hissediyordum. Birkaç adım atarak odanın ortasına geldim. Parmaklarımı saç diplerimin arasına sıkıştırıp ağlamaklı bir ifadeyle küfür savurdum.

"Anlamış mıdır?"

Düşündüm çabucak. Eğer öyle olsaydı şu ana kadar babam Boris'i öldürmüştü olurdu. Anlamamıştı öyleyse.

"Anlamamıştır, canım," dedim başımı iki yana sallayarak, bir elim belimdeydi ve bir ileri bir geri gidiyordum. "Yok, yok..."

Saatler önce kısığı korkutucu gözlerinde üzerime savrulmayı bekleyen alevler zihnime çizildi. *Seninle sonra konuşacağız*, demişti. Bu muydu? Fark etmişti ve sinsi bir şekilde delil mi topluyordu? Uydurduğum felaket senarını, altında kaldığım bir çığa dönüşmeden önce banyo kapısından içeri

daldım ve ışığı yakarak aynaya düşen yansıma baktım. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak yükselip alçalan göğüs kafesimle apaçık okunan izlere götürdüm parmaklarımı, gözlerim de beraberinde parmaklarımın gittiği izlere kaydı.

“Piç kurusu ya,” diye fısıldadığımda aynaya bir adım daha yaklaştım.

İsteklerim ve kelimelerim zıt iki kutuptu. Tüm hücrelerimi ateşe veren şey tekrarını istememden kaynaklıydı ve içten içe yaptığım bu itirafı belli edecek kadar cesur değildim işin aslı. Aptalca mıydı? Pekâlâ, aramızdaki belirgin çekimi yok sayamazdım ve hislerim beni yanıltmıyorsa onun da bunun farkında olduğunu düşünüyordum.

Ne kadar düşünürsem düşüneyim bir sonuca varamıyordum. Ne olacaktı bundan sonra? Her şeyden öte, en önemlisi buydu. Bu kez kendimi nerede bulacaktım?

Banyodan çıkıp odaya geçtiğimde doğruca çift kişilik yatağın ucundaki valize yöneldim, üzerime boğazlı bir kazak giydikten sonra ne yapmam gerektiğini düşündüm kısa bir an. Babam ve Boris’in bir arada olduğunu hesaba katacak olursam ikisiyle de oturup konuşmalıyım. Elime bir kez daha bu fırsat çok zor geçerdi ve pek azına cevap bulduğum sorularımın muhataplarını da yan yana bulmak erişilmez bir zamanlamaydı.

Bir süre evin sessizliğini dinledim, o ara yağmur yağmaya başlamıştı. Pencereye vuran damlaların sesini dinlerken dış kapının açıldığını da duydum. Pusat ve Kutay gidiyor olmalıydı. Koşar adım pencerenin önüne yürüdüm ve parmak uçlarımla tül perdeyi araladım. Tahmin ettiğim gibiydi.

Onu gördüm, biraz ileride dikiliyordu. Pusat tam karşısında, bir şeyler anlatırken suratında ciddi ve sert bir ifade vardı. Derin bir nefes aldığı anda göğsü sertçe inip kalktı. Başını iki yana salladı ardından. Pusat bir an duraksadı. Ardından cebinden çıkardığı telefonu Boris ile aralarına uzatarak kaşıyla işaret edip konuşmayı sürdürdü. Ona telefon getirmişti. Öyleyse Boris burada mıydı? Gitmeyecek miydi? Ne planlıyorlardı?

Uzattığı telefonu çekerek avucuna aldı ve cebine itekledi. Yağan yağmur hızını artırmıştı. Bir şimşek odayı aydınlattı aynı anda, gök gürledi ve çehresi ıslanan adam suratını buruşturdu. Pusat son kez başını tek bir hamleyle salladı, çok geçmeden arabaya atlayıp motoru çalıştırdı. Kutay da ön koltukta oturuyordu.

Boris birkaç adım geri giderek sırtını çevirdiği saniye eve doğru yürümeye başladı. Kafasını kaldırdığı gibi gözleri gözlerime ulaştı. Gerginlikle kıpırdanıp perdeyi hızla kapattığımda ıslanan yüzüne seksi bir kıvrımla yükselen dudaklarını görebilmiştım.

Sinirle oflayarak kapıdan çıktım, salona geçtiğim sırada Boris’in de dış kapıyı kapattığını gördüm. Kalbim hızını katlayarak atmaya başladı.

Yutkundum, gözlerimi kaçırdım. İfademi bir an olsun bozmamaya gayret ederek, anlık duraklayan adımlarımı hareket ettirip tekli koltuğa gözlerini kapatmış bir şekilde yerleşen babamın çaprazındaki boş yere oturdum.

“Baba,” dedim, uykusuz ve yorgun olduğunu biliyordum. “Uyuyor musun?”

Kaşlarını yukarı kaldırdı. *Hayır* demekti. O sırada Boris oturduğum koltuğun diğer ucuna geçmişti.

“Gözlerini aç o zaman.”

Tekli koltuğun tamamına yayılmıştı. Bacaklarını orta sehpanın üzerine uzatmış, kolları da koltuğun kolçaklarına sabitlenmiş bir şekilde dinleniyordu. Gözleri aralandı, kafasını bana doğru düşürdü ve gözlerimi yakaladı.

“Söyle, kızım,” dedi sakince. “Önemli mi?”

“Önemli,” dedim, hafifçe öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. “Neredeyiz biz şimdi?”

“MIT’in ayarladığı ev,” dedi babam. “Güvendeyiz, birkaç gün burada kalacaksın.”

“Tek başıma mı?”

“Hayır, Gün.” Sıkıntılı bir nefes verdi. Gözleri yanımdaki adama kaydı bir anlığına. “O da seninle olacak.”

“Anladım.” Dilimi stresten kuruyan dudaklarımın üzerinde dolaştırarak birkaç saniye bekledim. “Ya bundan sonra? Plan ne? Sen... Olmayacak mısın artık?”

Derin bir nefes çekti ciğerlerine. Sırtını dikleştirdiğinde bacaklarını da sehpadan indirmişti.

“Sence nasıl olmalı?” diye sordu beni şaşırtarak, genelde fikrimi sormazdı.

“Bilmiyorum,” dedim bakışlarımı kaçırıp. “Bana sormazsın genelde.” Duraksayarak ona doğru kaldırdım gözlerimi. “Bir şeyler düşündüm ama... Karşı tarafın ne yapacağını bilmediğim müddetçe hepsi boş.”

“Neler düşündüğünden bahset bakalım.”

Boris babama ona banyoda bahsettiğim şeyleri mi anlatmıştı? Hiç laf uçuracak bir adam değildi gerçi. Öyleyse babam içinden geldiği için gelişigüzel mi sorguluyordu?

“Size güvenmediğim için başka alternatifler düşündüm,” dedim dürüst olarak, çenemi havaya kaldırıp gözlerimdeki boşluğu gözlerinin en içine diktim.

“Babana güvenmiyor musun?” Bakışları bir şimşek çakmış gibi ani bir farkındalıkla irkildiğinde kaşları da çatılmıştı. “Her şey senin iyiliğin içindi.”

“Benden bir şeyler saklayarak benim iyiliğimi düşünemezsin, baba,” dedim zorlukla, yaşadıklarımın hiçbirini kolay gelmiyordu kulağa ve düşündüğüm her seferde içimde daha derin çıkmazlara batıyordum. Kara bir bataklık

beni yutuyordu. "Şimdi bana söylediğin hiçbir şeye güvenemiyorum ben. Ve bunun tek suçlusu sensin."

"Gün..."

"Baba," diye kestim cümlesini, parmaklarımı avuç içlerime bastırdım ve güç alırcasına içimdeki küçük çocuğa yaslandım. "Bana yaşayacağımı, bir şekilde halledeceğini söyleyen bile ben artık sana inanmıyorum."

Gözlerindeki değişime bakacak olursam kelimelerim etkisi görmezden gelemeyeceği kadar sarsıcıydı. İçimde bir şeyler kırılıp parçalara ayrıldıkça ona karşı beslediğim güven zedeleniyordu. Hâlbuki hayatımın en dönülmez noktasında bile yanımda o vardı. Ona ne kadar bağlı olduğumu biliyordu ve bile bile günlerce bir yalana inanmamda sorun görmemişti. Büyük ihtimalle hiçbir şey söylemeyeceğimi ya da bir şekilde beni manipüle edebileceğini düşünüyordu. Normal bir durumda yanılmazdı. Ama unuttuğu şey şuydu, babamın kolları arasından çıkmaktan korkacağım günleri çoktan geride bırakmıştım. Bir kez daha buna müsaade etmeyeceğimi anlaması lazımdı. Burada kaybetmekten korkan sadece ben miydim? Kimse... Tek kişi bile beni kaybetmekten korkmuyor muydu sahi? Ölümden bahsetmiyordum. Sırtımı dönsem mesela, buna inanmaz mıydı babam? Acımın veya kırgınlıklarımın onun terazisinde aldığı değer neden ucuza mal oluyordu?

"Sana bahsetmek konusunda hatalıydım ama tek-"

"Baba, bunu kimin için yaptığın umurumda değil," diye yeniden kestim sözünü. "Sen... İtibarını, işini ve geriye kalan her şeyini bana tercih ettin. Benim mutsuzluğuma... Beni önemsemediğini o zaman anladım ben."

"Bunun seni önemsememekle alakası yoktu. Doğru olanı yaptım," dedi sertçe, koltukta öne doğru kaydı ve tüm görüş alanımı kapladı. "Yaşadığın müddetçe nasıl olduğunun ne önemi var? Benim seni kaybetmemek pahasına göze alabileceklerim hakkında bir fikrin yok."

"Beni kandırmayı bırak artık," dedim sinirlerim bozulmuşçasına gülerek. "Sana o gün *geri adım at*, dediğimde tercih ettiğin ben olmadım. Çok basitti. Emekli olurdun, hayatımıza devam ederdik. Her şey bu kadardı. Başkasının mı başı yanacak? Bu kadarı olmazdı en azından! Başkalarına karşı bencillik mi sayılıyor bu? Bencil olurdum, tamam mı? Öldürülmek istenen benim çünkü." Gözlerim birdenbire yaşlarla dolup genzime kadar tıkadı geçtiği yeri. Hatta boğulacağımı düşündürdü bana. Titreyen çenemi sıktım. "Şu an hayatım bombok bir noktaya gidiyor ve elimden hiçbir şey gelmiyor. Sizin aranızda..." İkisini işaret ettim hızla. "Savrulup duruyorum. Kimse bana bir şey söylemiyor. Hiçbir şeyden haberim olmuyor. Ölebilirim, yarın ya da bir sonraki gün..."

"Bunun asla olmayacağını söyledim sana," diye sertçe sözümü yarıda kesen Boris oldu, başımı omzumun üzerinden ona çevirdim ve yaşaran gözlerimi

gözlerine diktim. Kaşlarını çatmıştı. Gözlerini ağır bir ateş gibi kaplayan öfkesi çeliktendi.

"Söylemen bir şey değiştirmiyor ama," dedim inatla. "Sözler söylenir ama bir an sonra... Bak, ortada bile yok. Geçip giderler, işte bu kadar."

"Ölüm mevzusuna kafayı takmışsın sen," dedi babam aynı anda, ona baktım bu kez. Gergindi, her ne düşünüyorsa endişesi gözlerinden okunuyordu. "İnanmak zorundasın, kızım. Başka bir ihtimal düşünmeyeceksin. Her şey bittiğinde sen yanımda olacaksın. Sen benim kızsınsın, Sergen Alatan'ın." Aklıma kazımak istercesine büyük bir dikkatle gözlerini gözlerimden ayırmıyordu, kirpikleri dahi kıpırdamıyordu. "Patlamadan mı etkilendin? Niye böyle yapıyorsun? Ne oldu bir anda?"

Sert bir tokat yemişim gibi hissettim. *Çünkü*, diye bir ses dağlanarak dağıldı göğsümde. Uzun zaman sonra ayaklarımın yerden kesildiği delicesine bir mutluluk sarmıştı içimi ve çok geçmeden daha hızlı yerle bir olmuşum. Patlama yaşanmıştı. İki hafta öncesini düşünmüştüm. Boris'in dudaklarından çıkan kelimeler gelmişti aklıma, bana aklını bulandırdığımı söylemişti ve Edgar'ın yanında almıştım soluğu. İçim içime sığmamıştı, kalbime dahi büyük gelen bir mutluluktan hissettiğim. Aynı gün vurulmuşum. *Kursagım dolmuştu böyle böyle. Her seferinde olduğu gibi. Bundan sonra da olacağı gibi...* Kabul etmem gerekirdi. Her an batacak, durmadan su alan bir sandaldaydım ben ve kürek çekmek nafileydi.

"Mantıklı olanı düşünmeye çalışıyorum sadece," dedim kuru bir sesle. *Ölüme bu kadar yakın olduğumu anladığımdan.* Tırnaklarımı avuç içlerime batırdım ve sesli bir nefes alabildim. "Ben farklı değilim ki... Daha önce de boynunda bundan taşıyanlar olduğunu biliyorum ben, ikisi de öldü. Bak, annesi..."

"Aynı şey değil!" diye sesini yükselterek sözümü bıçak gibi kesen Boris'ti.

"Sonuç neden aynı olmasın diyorum ben!" diye bağırdım öfkeyle ona bakarak. "Benim bunu düşünmem normal değil mi ya? Öldürülmek istenen benim, siz değilsiniz! Tamam mı?"

Oturduğum yerden fırlayıp ayağa kalkacaktım ki bir an ne olduğunu anlamadan Boris bileğimden kavrayarak bedenimi kendine doğru çevirdi. Öyle ani ve hızlıydı ki saçlarım göğsüne kırbaç gibi çarptı. Göz göze kaldığımız akıl uçuklatıcı zaman diliminde kalbim çok daha hızlı atıyordu. Öfkeden miydi, emin değildim. Mantığım devre dışı kalmıştı ve kafamın içi uğulduyordu.

"Annemin arkasında kimse yoktu," dedi sabırla, üzerime eğildiğinde babamın sesini duydum ama söylediklerini algılayamıyordum. "Ne babam ne de ailesi... Ben öğrendiğimde her şey için geçti. Öldü." Buz gibiydi sesi. "Sen yalnız değilsin, tek bırakılmadın. Tek kalmayacaksın. Yaşayacak tek kişi mi var? O sensin. Yaşanacak bir zaman mı var? Sadece senin için. O yüzden,

küçük hanım... Kendini annemle kıyaslamaya kalkma. Onu unutacaksın, anladın mı beni?"

"Hayır," dedim bileğimi öfkeyle avucundan çekiştirerek. "Bana bunu söyleyip durma. Hiçbir şey değişmeyecek çünkü. Asıl sen beni anlamak zorundasın."

"Hayır demek?" Ürkünç bir tavırla kaşlarını kaldırdı, bileğimi tutuşunu sıkılaştırdı. "Seni kendine getiren gerek belli ki. Damarıma basma."

"Kızımı hemen bırakıyorsun," dedi babam otoriter bir sesle. "Boris! Kime diyorum lan ben?"

Dişlerimi birbirine bastırarak bileğimi hapsettiği avucu arasından zorlukla kurtardım. Babama çevirdim başımı doğruca, evi havaya uçuracak kadar öfkeyle dolmuştum ama yanımda oturan adamın da benden eksik kalır yanı yoktu. Koltuğun bir koluna kadar yapışarak kollarımı göğsümün altında bağladım, kalbim göğsümde gümbürtüyle atıyordu. Gözlerimi bir an bile ona çevirmedim.

"Sizin didişmenizle mi uğraşacağım ulan ben?" diye homurdandı babam, gözleri üzerime uğradı. "Sen aklını toparlayacaksın, Gün. Kendine gel! Senden bir kez daha bunları duymayacağım." Boris'e yöneldi bakışları. "Seninle de özel olarak konuşacağız, beyefendi. Çok gözüme batıyorsun."

Salonu derin bir sessizlik kapladı beraberinde. Babam tek dizini sabırsızca sallıyordu ve yüzü duvardandı. Bir an sonra, "Şu meseleyi konuşalım, ağzınızı açmayın," dediğinde sesinin baskın tınısı yerime sabitlenmemi sağladı.

Başımı sallayabildim.

"Şu an... Boris'in öldüğünü sanıyorlar, Pusat seni saklayan kişi olarak hedefte," dedi ardından düz bir sesle. Başını ölçüp tartan bir ifadeyle hareketlendirdi. "Ben yarın emniyete dönüyorum."

"Yarın mı?" Geç bile kalmıştı aslında ama sabah yaşananların ardından bu denli hızlı bir karar da beklemiyordum. "Sonra ne olacak?"

"Boris birkaç güne toparlanır, biz de bundan sonrası için tek tek ayıklama yaparız. Birkaç isim aldık," dedi. "Sıralama belli, önce diptekiler ve diptekileri bilenler. Haldun için plan hazır. Bir sonraki mesele Kartacalı. Gizli, açık... Her ismin çetelesini tutan en önemli isim o. Yıllardır Barut'un elinin altında."

O adamın eski elçilerden biri olduğunu duymuştum ve sık sık ismi geçiyordu.

"Peki, onu yakalamak kolay mı?"

"Yakalarız yakalamasına da..." Durup Boris'e baktı. "Dikkat çekmeden ona hata yaptırmak lazım. Tuzağa çekeriz, senden şüphe etmelerini önleyeceğiz bir şeyler... O hain görünür, sen ise kahraman."

“Bunu anladıkları an onun işini bitirmenin yolunu bulurlar. İçeride veya dışarıda, fark etmez,” diyen Boris’in sesi ifadesizdi. Ona bakmadım, sesini duyduğum için gerilmiştim de. “Öldürülür.”

“Onu ortadan kaldırdıktan sonra haberleri olsa peki?” Tek kaşını sorarcasına kaldırdı. “Bu daha etkili.”

Tam dudaklarımı aralayacağım sırada orta sehpanın üzerine bırakılan telefon çalmaya başladı. Babam kaşlarını çatarak sehpaye uzandı ve telefonunu eline alarak ekrana çevirdi gözlerini. Ardından oturduğu yerden ayağa kalkıp telefonu kulağına dayadı. “İyi akşamlar, Kemal Bey.”

Sırtını dönerek mutfığa doğru büyük adımlarla yürüdü ve saniyeler içerisinde gözden kayboldu. Şimdi salonda ikimiz yalnız kalmıştık, kulak cınlatacak türden bir sessizlik ve birbirimizi boğazlayacağımız kadar yoğun bir gerginlik hâkimdi etrafta. Bir bacağımı diğer bacağımın üzerine atarak sallamaya başladığımda ona bakmamak için çekişmeli bir savaş veriyordum.

Bir saniye geçti, ardından bir dakika... Gözlerimi kapatıp durulmak için birkaç saniye daha saydım. Tekrar ve tekrar. Saniyeler içerisinde öfkemi yutarken bir anlığına bakışlarım göz ucuyla onu buldu. Kafam çok bulanıktı, özellikle bu gece daha fazla. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. İçimin buhranı ihtimal bulutlarına dönüşüp zihnime akın ederken onun sınırını zorladığımı fark edemedim. Etsem de ne değişecekti ki? Damarına basıyordum bilinçsizce ve işin ucunu annesine çıkarmak istemesem de düşüncelerimin kontrolünü de sağlayamıyordum.

Sessizlik bir süre daha sürdü. İkimiz de inat ederek tüm o vakit boyunca konuşmadık. Pek düşünmeye gerek yoktu. *Sözlerini ve öpüşlerini.* Cığerlerime nüfuz eden kokusu, alıp verdiğim nefeslere karıştıkça zihnimin tüm karanlıklardan arındığını hissediyordun. Dinginleştirici ve baştan çıkarıcı bir etkisi vardı. İtiraf etmek gerekirse aramızdaki bu dayanılmaz gerilim beni kapana kısıtıyordu. Hiç renk vermek istemesem de onu öpmek istiyordum. *Evet. Maalesef.*

Babam salona geri geldiğinde, “Benim acilen çıkmam gerek,” dedi ciddiyle.

“Sorun mu var?” diye sordum oturduğum yerde dikleşerek, anlamsız bakışlarımı yüzünde dolaştırıyordum.

“Hayır,” dedi babam soğukkanlı bir ifadeyle. “Çıkıyorum.” Sırtını dönüp dış kapıya yönelmeden hemen önce Boris’e çevrildi gözleri. “Dikkatli ol.”

Karşılık beklemedi ve birkaç saniye sonra kapıyı çarpıp çıktı. Arkasında yoğun bir sessizlik bıraktığında her şey daha büyük bir köşe kapmacaya dönüştü. Parmaklarımı eşofmanımın alt kumaşına sapladım, avuç içlerim stres ve karmaşa içinde ter üretiyordu.

Boris'e kaydı gözlerim. Sigara paketinden bir dal sigara çekti, dudaklarının arasına sıkıştırıp ucunu ateşledi. Her hareketini incelemek aptalcaydı. Kollarımı sıkılaştırdım. Ne olacaktı şimdi? Odaya mı gitseydim? Sessiz kalmaktan başka bir halt yapmadığımıza göre bildiğimi okumalıyım. *Ne yapmak istiyorsun, Aksa?* Hiçbir şey.

"Babam nereye gittiğini sana söylerse bana iletirsin," dedim düz bir sesle. Ayağa kalkarak göz ucuyla ona baktım.

Bir adım atmıştım ki ne olduğunu anlayamadan eli bileğime sarıldı ve beni aniden kucağına çekti. Evet, *kucağına*. Dengemi kaybettiğim için tek eli bel boşluğuma kaymıştı, beni dizinin üzerine oturttuğunda kalbim tırnaklanırken, yutkunarak çenemi dikleştirdim ve refleksle omzuna yaslanan parmak uçlarımla onu itmek istedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şok içinde. Kalkmak istesem de izin vermedi. Ona doğru döndüm. "Daha saatler önce patlamadan kurtuldun, yaptığın hareketlere bak. İyi misin ya sen?"

"Derdin ne senin, kızım? Ne oluyor sana?" diye sordu tehditkâr bir şekilde, gözlerini gözlerime dikmişti.

"Hiçbir şey."

"Bana sakın yalan söyleme." Ellerimi üzerinden çekerek hırsla dolup taşığımdan yerimden fırlayıp kaçmaktı derdim ama bir anda bileklerimi kalçamın üzerinde toplayıp tek eliyle zapt etmeye çalıştı. Gerginlik ikinci bir deri gibi tüm vücudumu kaplıyordu. Kaşlarını daha da çatı, yüzümün her karışını ağır ağır inceledi. Yorgun bakıyordu ateşten gözleri. "Ayrıca..." Durup sert bir soluk aldı. "Siktir etsene."

"Ne?" diye üsteledim. "Ne *ayrıca*?"

"Değişmişsin," dediğinde bedenim baştan ayağa kasıldı, yutkundum. "İki hafta önceye kadar tanıdığım kadın bu değildi."

İçim bir garip olmuştu sözlerine karşılık. "Kötü anlamda mı?"

"Sinir bozduğu kesin."

"Sinir bozucu muyum yani?"

Gözlerini devirdi. "Hep öyleydin, Aksa," dediğinde gözlerim kısıldı. "Bunu bilerek yaptığının farkındaydım. Şimdi... Seni anlamakta zorlanmaya başladım ve bu hiç normal değil."

"Anlaman gereken bir şey yok zaten," dedim kuru bir sesle, boğazıma dizilen birkaç kelimenin oraya battığını hissettim. "Anlatmama gerek de yok."

"Senin hakkındaki her şeyi bilmeye benim ihtiyacım var," dedi tekdüze bir şekilde. "O yüzden konuş."

Bir anlığına gözlerimi yumdum ve bir süre bekledim. Yorulmuştum bu koşuşturmadan. Aramızdaki belirsizlikten ve *ondan*.

"Ben..." diyebildim sonrasında ona bakarak. "Bu ilerleyiştten yorulduğ sadece. Bir adım bile gidememişiz gibi. Onlar ise hep daha fazla üstümüzde geliyorlar. Düşündüklerim öylesine değil, bu yüzden... Yansıtıyorum. Gerçinim çünkü."

Sırtını dikleştirdiğinde bir eli yüzüme yaklaştı ve yanağıma dökülen saçlarını geriye itekleyerek gözlerime baktı sakince.

"Anlaşıldı," dedi birden, başını ağır bir hareketle salladı. "Kendini güvende hissetmen için her adımdan haberin olsun, karşılığında onlardan alacaklarımızı görmeyen şart. O zaman anlayacaksın. Kontrolün sende olduğunu hissettiğinde rahatlırsın."

"Öyle mi olur?"

"Öyle olur," dedi tereddüt etmeden, altını çizercesine. "Tamam mıyız?"

Belki de söylediğı gibiydi. İşe yarayacak olan neyin nasıl yapılacağını bilmeydi, karşı hamlenin de var olduğunu idrak etmem gerekiyordu.

"Tamam," dedim ben de. Küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Beni ikna etmişti. *Süper.*

"Senin için başka ne yapabilirim?" diye sordu bu kez, sesi sakindi ve beni içine çekiyordu. "Söyle."

Bir an şaşkınlıkla gözlerimi gözlerinde duraksattım. "Bu nereden çıktı?"

Alayla kıvrıldı dudakları. "İyi yanıma denk geldin diyelim."

"Ne istersem yapacak mısınız?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak. Bileklerimi serbest bıraktığında çözölen ellerim iki yanıma düştü, onun eli ise bel boşluğuma kaymıştı. Beni sıkıca tutuyordu. Ellerimi nereye koyacağını bilemeyerek kucağımda birleştirdim. "Her şeyi?"

"Her şeyi."

"Hım..." Alt dudağımyı dişlerimin arasına yuvarladım ve düşünceli bir şekilde ona baktım. "Zor olacak."

"Benim için değil."

Gözlerimi devirdim yavaşça. "Düşünüyorum," diye mırıldandım. "Normalde buna cevabımın ne olacağını biliyorsun."

Kaşları çaldı. "Bilmiyorum."

Sert ve derin bir nefes alarak gözlerimi devirdim. Ardından belimdeki elini tutarak bileğindeki kırmızı ipten bilekliği görüş alanına kaldırdım. "Bu."

İfadesi anında sertleşti. "Asla," dedi net bir şekilde. "O yüzüğü de geri alacağım, unuttuğumu sanma."

"Şakanın da bir dozu olur," dedim kaşlarını çatarak. "Alacakmış gibi konuşuyorsun." Şüpheyle gözlerimi kıstım. "Yoksa sen... Gerçekten nişanlandın da benden yüzüğü alıp o kıza mı götüreceksin? Bu..."

"Saçma sapan şeyler düşünmeyi ne zaman keseceksin?" diye sordu, sabrının sınırında geziniyordu şimdi. "Tahmini bir tarihin vardır umarım."

Mesela beş dakikaya, beş saate... Beş gün ise..." Başını iki yana salladı. "İşte, o kadarına tahammülüm yok."

"Olmasın." Dik dik baktım yaralı suratına. "Çok da umurumda."

Silik bir sırıtma peyda oldu dudaklarında. "İnanmadım."

"Nişandan falan bahsettiğin için söylüyorum," dedim asıl konuyu kaçırmadan. "Eğer herhangi bir yüzüğü alıp birine götürecek sen beni ilgilenmez tabii ama bu yüzük artık benim. Yani bu senden kesinlikle bağımsız. Yanlış anlamamı istemem, bu yüzüğü çıkarıp o Talya şıfıntısına."

"Aksa," diye kesti sözümü sertçe. Gözlerimizi birbirine bağlayan sıkı bağ kopmamıştı. "Seni öpüp bir de başkasına yüzük mü takacağım?" Sahte bir şaşkınlık ışık hızıyla geçti göz bebeklerinden. "Ne güzel senaryoymuş o öyle ya."

Seni ilgilendirir, diyemez miydi? Ya da o arabaya binmezdim, deseydi mesela... Çok mu zordu?

"Beni öptüğünün farkındasın yani?"

"Değilim," dedi. Dudaklarıma devrilen bakışları kalbimi ele geçirdi ve sonra gözlerime baktı. "Farkına varalım."

"Rüyada." Alayla baktım suratına. "Ya da kıyamet kopunca."

Biraz önce yüzümdeki saçları itekleyen eli kucağıma indi, bacaklarını tutar gibi avucunu yaslamıştı. "İlla kıyameti koparmamı mı istiyorsun?"

"Yerinde durmanı istiyorum," dedim, bir kez daha olmasına izin vermezdim. Yaşamayı göze alamıyorsa benden uzak durmalıydı. *Evet, kucağında olsam bile. Gerçekten mi, Aksa?* Sarhoşken de kucağına çıkmışlığım vardı. "Hem ne söylüyordum ben?" Gözlerim bileğine kaydığını ve aniden duraksadım. "Bu ne?"

"Ne?"

"Ne demek *ne*?" Kısa kollu siyah bir tişört giydiğinden bir kısmı dövmelele kaplı kolu gözlerimin önüne seriliyordu, bileği açıktaydı ve kırmızı ipin yanındaki siyah lastik tokayı da o an fark edebilmişim. "Bu kimin?"

Daha önce de bileğinde miydi? Dün gece mesela? Beni öperken de var mıydı? Dikkatsiz geçirdiğim saatler boyunca ona bakmamakta inat edip kendimce cezalandırdığımdan fark edememişim. Kimindi bu?

"Sence, Aksa?"

"Nereden bileyim ben?" diye çıktım, kaşlarım alnımı kırıştıracak kadar çatılmıştı. "Sen kimin tokasını taktığını bilmiyor musun, Boris?"

Sabır dilenir gibi başını iki yana salladı ve dudaklarında belirlemek için an kollayan sırıtışı bastırdı. "Arka koltuktaydı," dedi. "Senin."

Bir anlığına dumura uğramış gibi baktım suratına. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak gibi olsam da ifademizin dizginlerine sarılıp omuzlarımı dikleştirdim ve ardından kucağından kalktım, bir adım geri kaçmışım. Neden

böyle bir tepki vermiştim ki şimdi? O da kaşlarını çatmıştı. Kalbimin çırpındığı bataklıkta her an daha dibe yol alırken tehlikeli bir sınırdı olduğumu hissediyordum. Etkileyici şeyler yapıyordu ve bu kadar yakınımda olduğu anlarda kendime hâkim olmak zordu. Bileğine tokamı mı takmıştı? Sebebi ne olursa olsun, kalbim için katlanılmaz bir hareketti.

“Düşürmüş müyüm?” diye sordum ne söyleyeceğimi bilemediğimden.

“Bir ara uyanıp saçını bağlamak istedin ama sızdın.”

Yapabileceğim bir şeydi. Utanmaktan ziyade dikkatinin üzerimde olması heyecanlandırmıştı beni. Gözlerinin hapsinde olduğumu zaten biliyordum ama ne boyutta olduğu hakkında hâlâ bir fikrim yoktu.

“Sen de tokamı aldın?”

Gözlerini devirdi. Sırtını geriye yaslayarak kollarını önünde bağladı. “Sana ait şeylerin her yerde olmaması gerektiği kanaatindeyim,” dedi beklenmedik şekilde. Bu tam olarak ne demekti?

“Hım...” Ben de kollarımı onu taklit ederek göğsümün altında birbirine sarmaladım. “Peki, kalsın. Şimdilik ihtiyacım yok.” Onun bileğinde olması fikri hoşuma gidiyordu. “Zaten çok sık toka kaybediyordum. Sende olursa böyle bir sorunum kalmaz. Güzel fikir.”

Tek kaşını kaldırdı. “Beni saklama dolabı olarak kullanmak istiyorsun yani?”

Derin bir nefes aldım ve bir şey söylemek için dudaklarımı aralayacağım sırada cebindeki telefonun sesi yayıldı salona. Bakışlarını üzerimden çekti, saniyeler içerisinde telefonunu çıkarıp aramayı yanıtladı. Bir süre karşı tarafı dinledi, ifadesindeki değişimi izlesem de oturduğu yerden sessizce kalkıp, sırtını dönerek mutfak kapısına yürümeye başlamıştı. Kimdi arayan?

Peşinden gidip gitmemek konusunda kısa bir an düşünsem de başımı iki yana salladım ve kendime gelmem gerektiğini tekrarlayıp üçlü koltuğun ucuna oturdum. Daha sonra rahat edemeyip sırtımı geriye vererek bacaklarımı koltuğa çektim ve yavaşça uzanarak gözlerimi tavana diktim öylece.

Artık yeniden bir aradaydık. Peki ama... Nasıl böyle devam edecektik? Öpüşmüştük. Banyoda dudakları dudaklarıma dokunup yüzüme alevler yağdırmıştı, eğer babam gelmeseydi yeniden tekrarını yaşayacağımızı biliyordum. Biraz önce beni kucağına da çekmişti ve bileğinde lastik tokamı da taşıyordu. *Tamam, o sayılmaz.* Öyleyse aramızda olan şey bir ilişki sayılmaz mıydı? Boris, bunun hakkında ne zaman çenesini açacaktı? Kafamda kurmak ve sürekli sorularla boğuşmak istemiyordum. Net şeyler duymalı, soru işaretlerime cevap bulmalıydım. Olması gereken de bu değil miydi zaten? Hoşlanan taraf yalnızca ben olamazdım. Yoksa onun hisleri basit bir etkilenme miydi? Geçip gidecek miydi? Yalnızlıktan sıkılmıştı belki de ve benimle oyalanıyordu. *Kafanda kurma, Aksa.*

Geceden kalan sersemlik hâlâ üzerimdeydi ve bir de zihnimde tıklıp kaldığım ucu görünmez labirent beni yoruyordu. Bir süre sonra odağımı değiştirmek için farklı şeyler düşünmeye çalıştım. Pek kimsem yoktu aslında, annem dahi unutabiliyordu beni. Zihnimin bir durağında üniversitede geçirdiğim tüm o zamanlara, Beliz'e ve beni aldatan piç kurusu Yiğit'e rastladım. Beliz'in şu an neler yaptığını ve dostu olarak varlığını arayıp aramadığını düşündüm. O benim gerçek anlamda tek arkadaşım. Merak etmemiş olmazdı. Peki ya şu an Yiğit ile normal giden bir ilişkim olsaydı? Hiç ayrılmamış olsaydık ve ben ölümün kıyısında, tehlikenin her an beni kuşatacağı bir yerde olsaydım? Beni kesinlikle terk ederdi. O böyleydi. Aldatmayı, kaçmayı ve beni suçlamayı iyi bilirdi.

Kafamı karıştıran düşünceler yumağının içinde kalınca yanaklarımı şişirip ofladım. Sonra sıkıntıdan uzandığım yerden doğruldum. Bir kahve iyi gelebilirdi belki, zaten beynim de doğru düzgün çalışmıyordu ve bir sonraki an nasıl bir tehlike ile yüzleşeceğimi bilmediğimden ayık olmam şartmış gibi geliyordu. Bu ev saldırıya uğramayacak mıydı yani? *Nasıl emin olabilirdim ki?*

Sessiz adımlarla mutfığa ilerlemeye başladığımda o belirsiz çarpıntı yeniden tüm hücrelerimde nüksetti. Sertçe yutkunarak içeri geçtim. Buzdan gözlerim hemen hedefini buldu, pencerenin önünde ayakta dikiliyordu ve hâlâ telefonla konuşuyordu. Rusçaydı. Ne dinliyordu bu kadar? Bir arkadaşı mıydı?

Cam açıktı. İçeri sızan soğuk rüzgâr yağmur kokusunu taşıyordu ve elbette onun kokusunu da. Bakışlarımı kaçırarak buzdolabına yöneldim ve dolabı açarak içini kontrol ettim. Aslında kahve yapmak için gelmişim ama göz göze geldiğimiz saniye aklımdan çıkmıştı. Hiç renk vermeden dolaptan tavuk çıkardım. Pilav üstü tavuk güzel olabilirdi. Bir şeyler hazırlamak oyalanmamı da sağlardı.

Dolapları karıştırıp derin bir tencere bularak tavukları içine atıp kaynamaya bıraktığımda etrafı karıştırmaya girişmişim. Rafların birinden pirinç dolu kavanozu aldığım sırada Boris'in telefonu kapattığını fark edip göz ucuyla ona baktım. Sert bir nefes almış ve parmaklarını saç diplerine geçirerek başını bana çevirmişti. Gözlerimi hızla kaçırarak tezgâha doğru ilerledim.

“Önemli bir konuşma mıydı?” diye sordum omzumun üzerinden ona bakarak, o esnada pirinçleri bulduğum bir kaptan yıkıyordum.

Artık siyah lastiğin de takılı olduğu elini kaldırdı ve sol gözünü ağır ağır ovaladı. Kaşları belirsizce çatılmıştı, canı az da olsa yanıyor olmalıydı. Başını iki yana salladı. Yaralarının yanı sıra hafifçe kızarmış göz altları, uykusuzluğunu ve yorgunluğunu belirtircesine çökmüştü.

“Pek değil.”

"Çok uzun konuşunca önemli bir şey sandım." Duraksadım. "Yani bizim işlerle alakalı."

"Rusya'daki arkadaşlarımdan birisi."

Tamam ama kim?

Sanki tanıyacaksın, Aksa.

"Sen uyu," dedim dudağımı kemirmekten vazgeçip, dilimi üzerinde gezdirerek. Elini indirdiğinde pencereyi kapatmak için harekete geçmişti. "Biraz dinlenmen lazım."

Beni şaşırtarak itiraz etmedi, kafasını yavaşça salladı. "Salondayım." Sonrasında kapıdan çıkıp gitmesini bekledim ama o birkaç saniye öylece durup beni izledi. Diken üzerinde hissetmeme sebep oluyordu bakışları, tenime binlerce bıçak yağıyordu sanki. "Korkarsan ya da kötü hissedecek olursan beni uyandır."

Kaşlarımı çattım. "Kötü hissetsem bile mi?"

"Kötü hissetsen bile," dedi altını çizer gibi. "Anlaştık mı?"

Başımı salladım sadece. Gözlerinin baskısını üzerimden çekerek arkasını döndüğünde kapıdan çıkana kadar sırtını izledim.

Bir ileri bir geri kayarak yavaşlayan kapı tamamen durduğunda ancak öyle önüme dönmüş ve yemeğe odaklanabilmişim. Ev şimdi tamamen sessizliğe gömülmüştü. Hava kararacağından davlumbazın ışığını yaktım ve loş ışık etrafı kaplarken uzun bir süre yemekle uğraştım.

Bir saat sonra her şey hazır olduğunda oyalanmak için salata bile yapmışım. Bulaşıkları makineye dizip içeriği havalandırmak için camı açtığımda hava çoktan kararmıştı.

İçeri geçmedim. Yalnız kalmak ve çok daha fazla şey düşünmeden perdelerini kenara iteklediğim pencerelerin ardını izlemek istiyordum. Mutfak masasına doğru yürüdüm ve bir sandalye çekip oturdum. Sandalyenin sırtına bıraktığım hırkam hâlâ buradaydı. Bacaklarımı kaldırarak karnıma doğru çektim ve çenemi dizlerime yaslayarak loş ışığın altında gözlerimi dışarıya çevirdim. Tam o sırada köşedeki radyoya dokundu gözlerim.

Uzanarak önüme çektiğimde tuşlarına basım, ayarlarıyla oynadım ve birkaç dakika sonra kısık bir sesle yakaladığı frekansta çalmaya başlayan şarkı çevreledi dört bir yanı. Sertab Erener, *Yanarım* diyordu.

"Of, sus be," diye çemkirdim ama kapatmadım da. Zar zor bulmuştum ve mahvedemezdim.

Yaklaşık iki saat daha böyle geçti. Her ne kadar uyuyamayacağına inansam da beni yanılttı, herhangi bir uyanma belirtisi bekleyerek gözlerimi diktiğim kapıda boşluk haricinde bir şey yoktu. Derin uyku çekebilen bir adam olduğunu sanmıyordum, genelde az uyuyordu ve onu neredeyse hiç uyku

sırasında görme şansı elde edememiştim. Yorgun ve yaralı olduğundan daha fazla uykuya ihtiyacı olmalıydı.

Bir an duraksadım ve başımı dizlerimden kaldırdım. Ya ateşi çıktıysa? Olabilir miydi? Yaralıydı ve ilaç içen bir adam olmadığına göre... Aniden yerimden fırlayarak kapıya doğru koşmaya başladım, kalbim hızını üçten beşe katlamıştı.

Son an frenlerimin kontrolünü sağladım ve sessizce salona girdim. Işıklar kapalıydı, gözlerim karanlığa alıştığından koltukta uzanan bedeninin silüetini seçebiliyordum. Ay ışığı pencerelerden içeri olabildiğince düşüyordu zaten. Parmak uçlarımda ilerledim ve birkaç saniye içerisinde başında dikildim.

Üzerinde ince bir battaniye vardı. Ev yeterince sıcak olduğundan üşüyüp üşürmediğini düşünmedim. Yaralı omzunun üstüne yatmamak için diğerinin üzerinde yan dönmüştü. Elimin tersini alnına yaslayarak ateşini kontrol ettim. İyiydi.

Derin bir nefes vererek elimi geri çektim ve düz bir çizgi hâlindeki dudaklarına baktım. Başıma iş açan dudaklarına.

Düzenli nefes alıp verişinin de etkisiyle bedeni ritmik bir yavaşlıkla kalkıp iniyordu. Rahat bir uykudaydı belli ki. Ne zamandır böyle uyumuyordu acaba? İçime bir sancı çökerken onu daha fazla rahatsız etmemek için geri çekildim. İsteddiği kadar uyuyabilmeliydi.

Mutfağa tekrar döndüğümde eski yerime oturdum. Babam gelmeyecek miydi? Telefonla konuşup aceleyle çıktığından beri yoktu. Belki de artık gelmeyecekti ki ona da ulaşamıyordum. Ofladım. Henüz yemek bile yemediğimden midem kazınıyordu.

Geçen iki saatin sonunda başım şiştiğinden radyoyu kapatmıştım. Tam kalkıp kendime tabak hazırlayacağım sırada mutfak kapısında Boris Karalav'ın bedeni göründü. Loş ışığın aydınlattığı suratının yaralı kısmı az da olsa şişmişti, saçları dağınıktı ve üzerini değiştirdiğini de fark ediyordum. Üstündeki kısa kollu gitmiş; yerine uzun kollu, koyu gri bir tişört gelmişti. Altında ise siyah eşofman altı vardı. Onu ilk kez bu kadar dağılmış görüyordum ve aslında bu hâli bile oldukça dinçti.

“Saat on bir,” dedi, uykudan yeni kalktığından sesi daha derinden geliyordu. İtiraf etmek gerekirse *seksiydi*. “Beni neden uyandırmadın?”

Omuz silktim. “Derin uyuyor gibiydin. Uykunu alman gerektiğini düşündüm.”

Dolapların birinden iki servis tabağı çıkarıp tezgâha bıraktım.

“Çok uyumuşum,” dedi kuru bir sesle, sersem gibiydi ve bu hâli garip bir şekilde tatlıydı. Bardak alırken göz ucuyla ona baktım.

“Uyu,” dedim. “Acelen olmadığı müddetçe istediğin kadar uyuyabilirsin.”

“Başım ağrıyor.” Huysuzlanıyordu resmen, gözlerimi devirdim. Bir santim bile yerinden oynamadan yüzünü sıvazladı. “Siktir ya... Nasıl uyudum?”

“Boris, ayıldığına emin misin?”

“Hım.”

Güldüm. “Niye sarhoş gibisin öyleyse?” diye sordum. “Çok komiksin şu an.”

Derin bir nefes aldı. Suratı hafifçe ekşir gibi mimiklerinin kasılmasına sebep oldu. “Ters etki,” dedi. “Bünye alışık olmayınca beyin idrak edemiyor.” Yanıma geldi birkaç saniye sonra, kalbim ağzımda atmaya başladı tekrardan. “Sen ne yaptın?”

“Pilav üstü tavuk,” diye yanıtladım onu, ocağın başında ısınmalarını bekliyordum. Yanımda dikilen uzun boylu bedenine baktım, gözümün önüne düşen saçları kulağımın arkasına iteklerken dudaklarımı ıslattım. “Ve salata.”

“Sen yedin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır.”

Kaşları çatıldı. “Bu saate kadar aç mı kaldın, Aksa?”

“Niye sinirleniyorsun?” Ters bir bakışla baktım gözlerine. “Canım istemedi.”

“Zayıflamışsın,” dedi birden, ateşten gözleri bedenimi süzdüğünde nabzım bir kasırğa gibi en ücra köşelerime kadar indi. Gerginlikten titrek bir nefes aldım. “Böyle boktan yemek düzenin olursa pek de şaşırtıcı olmadığı gerçek.”

“Sadece formuma dikkat ediyorumdur belki,” dedim geçiştirmek için, o sırada ocağın altını kapatmıştım. “Olamaz mı?”

“Olamaz.” Gözlerini kısıp bedenimi baştan aşağı ağır ağır süzdü. “Eski hâlini tercih ederim.” Gözleri gözlerimdeydi. “Her anlamda.”

Her anlamda kısmındaki imanın sebebini biliyordum. Kucağında olduğum sırada bahsetmişti.

“Tokamı verir misin, saçlarımı bağlamam gerek,” dediğimde amacım konuyu değiştirmektir çünkü verdiğim kilolar Kutay’ın da dikkatini çekmişti. Öyleyse çok mu vermiştim? Çirkin miydim böyle? Boris ne düşünüyordu? *Ona ne, Aksa?*

“Bekle,” dedi düz bir sesle, ardından beklemediğim bir anda arkama geçti. Ne yapacaktı? Kalbimin renkleri birbirine karıştı birdenbire. Saçlarımı mı bağlayacaktı? “Ben yaparım.”

“Ciddi misin?” diye sordum, omzumdan geriye bakmak için hareketlensem de beni yerimde sabitledi. “Kımıldama.”

“Saçlarımı mı bağlayacaksın?” diye sordum bu kez, merakıma engel olmayarak. Bundan utanmaz bir şekilde hoşlanmıştım.

“Evet.”

Parmaklarının saçlarımın arasına karıştığını, saç diplerime dokunarak her tutamı avuçları arasına aldığı hissettim. Sertçe yutkundum. Çok farklı bir andı. *Çok, çok, çok.* İstemsizce birbirine bastırdığım dudaklarımın arasında nefesimi hapsederek parmaklarımı tezgâhın kenarına yasladım.

“Ben hallederdim.”

Sessiz kaldı. Tüm ilgisini saçlarıma vermiş gibiydi. Ustaca hareket eden parmakları saç tutamlarımı ortada bir yerde birleştirirken aklımda beliren ihtimalle kaşlarım çatıldı. “Bayağı iyisin sanırım bu konuda,” dedim dümdüz bir şekilde. “Usta gibisin.”

“Çoğu şeyde iyiyim.”

“Bunda neden iyisin?” diye sorguladım, o sırada lastiği saçımdan geçiriyordu. Gerçekten işini biliyordu. Bir başka kızın saçlarını daha sık bağlamamış olsa aşına olamazdı ama işte... Yapabiliyordu. “Nasıl öğrendin?”

“Hiç zor değil, Aksa,” dedi anlam veremeyerek. “Bir araya getiriyoruz, o kadar.”

“Bu kadar becerikli olman normal mi yani?”

“Babam ve annemi izlemiştim,” dedi. “Hafızam iyidir.”

Omuzlarım düştü ve gözlerimi bir anlığına yumarak içten içe kendime kızdım. “Anladım,” diyebildim. “Çok tatlılarmış.”

Kemikli elleri saç tutamlarımdan ayrıldı ve bağladığı saçlarımı diğer omzuma itekledi. “Bir zamanlar öyleydi,” dedi. “Babam sonra ne yapardı, biliyor musun?”

“Ne?”

Yüzünü görebilmek için ona döneceğim sırada bir eli bel boşluğumda ilerledi ve bana engel oldu. Yüzünün boynuma yakınlaştığını hissettim.

“Ne bu koku?” diye sordu fısıltı hâlinde çıkan bir sesle. “Parfüm mü?”

Heyecandan ölecektim.

“Koku işte, parfüm sıkmıştım,” dedim, kalbim kendi etrafında şiddetli depremler yaratmaya başlamıştı. “Kötü mü? Nasıl?”

“Nefis.”

Sonra nefesleri kulak mememe döküldü, oradan da boynuma yayıldı. Hız kesmeden dudaklarını tüy kadar hafif bir şekilde boynuma bastırdı.

Bir an kolları arasında döndüğümde kirpiklerim beklemediğimden kırıştı. Sırtımı gerdim ve belimi tezgâha dayadım.

“Boynundan öpüyordu yani,” dedim kuru bir sesle, gözlerinin içine bakarken yutkundum. İfademi düz tutmaya çalıştım. Kaskatı kesilmiştim hâlbuki. “Bunu bana göstermeden de söyleyebilirdin.”

“Şu günlerde sana karşı koyma konusunda felaket kötüyüm,” dedi, dudakları kıvrılmıştı. “Böyle olacağını tahmin etmem gerekirdi.”

Yutkundum. “Biraz daha açık olabilirsin bence.”

Birkaç saniye loş ışıkta daha büyük bir yangın yerini andıran gözleriyle yüzümü izledi ve uzun uzun inceledi. Muhtemelen şu ana kadar baktığım en güzel manzara oydu. Boris Karalav aklımın bir oyunu muydu sahi?

Birden aramıza santimler koyarak sırtım doğrulttu ve derin bir nefes aldı. “Yemek yiyelim,” dedi aldınş etmeden. “Daha fazla aç kalma.”

Kısıtığım gözlerimle yüzüne dik dik baktım. Ardından başımı iki yana sallayarak yanından sıyrılıp geçtim ve bardakları masaya taşıdım.

Birlikte masayı kurduktan sonra karşılıklı oturmuşken başımı kaldırıp da ona bakmıyordum. Sadece yemek yemeye odaklanmışım. O kadar açtım ki tek kelime dahi etmemişim. Üstüme de salata sosu dökülmüştü o arada. *Mükemmel*. Boris ise bir telefona bir tabağına bakıyordu.

Tabağıımı bitirdiğimde oturduğum yerden kalkacağım sırada onun telefonunun sesi sardı dört yanı. Çatık kaşlarıyla aramayı yanıtlamasını izlerken içeri sızan soğuktan dolayı ürpermişim. Belki de bakışlarındaki ciddi havanın da etkisi vardı. Ayağı kalkıp, arkasından geçerek camı kapattım. Uzun süredir açıktı, donmuştum resmen.

Boris dikkatle karşı tarafı dinlerken ben ise art arda esnedim. Ardından üstümü değıştirmek için mutfaktan çıktım. Odaya geçip uzun kollu, lacivert geceliklerimden birini bedenime geçirdikten sonra dişlerimi fırçalayıp tekrar mutfağı dönsem de onu yerinde bulamadım.

Kaşlarımı çatarak salona geçtim. Nereye kaybolmuştu bir anda? Aynı saniye soruma cevap olarak zemin kattaki bir odanın aralık kapısından fırlayan bedeni görüldü. Üzerine deri ceketini geçirirken omzunu zorluyor olmalıydı ki kemikli suratını buruşturdu. Çenesi kaskatıydı.

“Boris,” dedim ona doğru yürüyerek aramızdaki mesafeyi en aza indirdiğimde, endişe göğsümde zifiri bulutlarla dolanıyordu. “Ne oluyor?”

“Çıkalım,” dedi. Beni belimden yakalayıp dış kapıya yürütürken kirpiklerim istemsizce kırpıştı. “Yolda anlatırım.”

“Ben de mi geleceğim?” diye sordum, kalbim patlayacak kadar ciddi bir hıza kapılmıştı.

“Seni yalnız bırakamam, bu yüzden benimle geleceksin.”

Korkuyor olsam da kafamı sallayabildim. “Nereye gidiyoruz? Ne oldu birden? Boris...” Kupkuru kesilen dudaklarımı yaladım. “Tehlikede miyiz?”

Girişteki portmantodan paltomu alarak arkama geçti ve hızla kollarımdan giydirdi. “Hayır,” dedi düz bir sesle, tedirginlik içimde kol geziyordu. “Babamla alakalı.”

Teredditle duraksadım. İşte, bunu beklemiyordum. Babasına mı bir şey olmuştu? Paltomu giyip spor ayakkabılarımı da ayaklarıma geçirdiğimde Boris çoktan dış kapıyı açmıştı. Soğuk rüzgârlar eşikten içeri sızıp kemiklerimi buz kestiriyordu.

Yağmur durulmuştu, havada yoğun bir toprak kokusu vardı. Saniyeler içerisinde kapıdan çıktığımızda kapıyı kilitledi ve hızla bahçedeki arabaya doğru ilerledik. Siyah bir *Ferrari* bizi bekliyordu. Yutkundum. Hiçbir şey söylemeden arabaya bindiğimizde ilk işim emniyet kemerimi bağlamak oldu. Boris arabayı çalıştırıp direksiyonu tek avucuyla çevirdi ve güçlü bir hareketle yola çıkardı. Gaza asılırken, ensesini sıvazlayarak geriye yaslandı.

“Çok bunaltmak istemiyorum ama...” diyebildiğimde tırnaklarımı stresten parmaklarıma geçiriyordum. Gözlerim profilini çevrelemişti, onu izliyordum. “Ne olduğunu söyleyecek misin?”

“Bu geceki hedef babam,” dedi, ateşten gözleri yoldaydı. “Ortadan kaldıracaklar.”

“Öldürecekler mi?”

Direksiyonu kırarak ay ışığının döküldüğü yolda hızı daha da artırdı. “Yüksek ihtimalle.”

“Engel olmaya mı gidiyoruz?” diye sordum. “Nasıl olacak? Nereden bulacağız ki?”

“Eğer ölecek olursa babanın işine yaramaz,” dediğinde sert bir nefes aldı. “Ona onlardan önce ulaşmam lazım.”

“Arayıp haber ver öyleyse.” Aklıma başka bir şey gelmiyordu. “Aptal bir adam olmadığına eminim, paçayı kurtarır.”

“Son iki haftadır ulaşmayı deniyorum,” dedi düz bir sesle. “Kaçak bir adama ulaşmak o kadar da basit değil, Aksa. Özellikle bu adam babanla iş birliği yaptığını biliyorken imkânsız.” Başını iki yana salladı. “Aklından bir şeyler geçiyordur.”

“Senin başına gelenlerden haberi yok mu? O da mı öldüğünü sanıyor?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Öldüğüm haberi örgüt içinde yayılmışsa duymuştur ama gizli tutuluyorsa haberi yoktur.”

Kaşlarımla çatarak dudaklarımı ıslattım. “Sana kim söyledi peki?”

“Talya, Pusat’ı aramış,” dediğinde aniden kulaklarım sağır olmuş gibi ona bakakaldım, hiç beklemiyordum. İstemsizce dudaklarım aralanmıştı ve birazdan kanımın fokurtusu hariç hiçbir şey duyamadığım arabayı ateşe veren ben olacakmışım gibi hissediyordum. “Beni sormuş.” Bir anlığına bana baktığında başımı önüme çevirdim. Onunla göz göze gelmek istemiyordum. “Muhtemelen ölüm haberini almış, babası söylemiş olmalı.”

“Yaşadığını o kıza söyledin mi yani?” diye sordum sakın olmaya özen göstererek, kollarımı önümde bağlamıştım. Buz mavisi bakışlarım ona çevrildiğinde kalbim yokuş yukarı koşmuşçasına yüksek bir şiddetle çarpıyordu. “Birkaç gün toparlanmayı bekleyecektin, sen... koşa koşa gidip o kıza mı söyledin?”

Suratı buruşur gibi gerildi. "Onunla konuşmadım bile," dedi. "Pusat'a gerçeği söylemesi karşılığında babam için planladıklarını anlatmış."

"Senin durumunu öğrenmek için babasını mı ispiyonlamış?"

O kız Boris'e düpedüz aşıkı.

Onun yaptığını yapmayacak kişi ise bendim.

Ben onun için babamı satmazdım.

Ama o kız bu kadarını bile yapabiliyor muydu?

"Akısa," dedi sabırla, daha da sinirlendiğimi hissediyordum. "Konumuz Talya değil."

Histerik bir nefesle güldüm ve tırnaklarımı parmaklarımın üzerinde dolaştırdım. Öfkemin kendi kendini tüketmesini bekledim. Birkaç saniyelik sessizlik sonrasında içimde bir türlü dinmeyen dalganın damarlarıma kadar daha büyük bir hırsıla yığıldığını hissettim.

"Ya yalan söylüyorsa?" diye sordum ardından, soğuk bir sesle. "Yaşadığını herkese senden önce söylemesinden korkmuyor musun?"

"Yapsa bile bu neyi değiştirecek?" diye sordu. "Talya'nın bana verebileceği bir zarar olamaz."

Dişlerimi birbirine bastırdım. Onu umursamıyordu, bundan emindim ama ben deli gibi umursuyordum. Neden her yerden fırlamak zorundaydı?

"Güveniyor musun o kıza?" diye sordum, daha da ileri gitmek ve o kızın onun için ne anlam ifade ettiğini duymak istiyordum. Daha dün gece *sikimde bile değil*, demesine rağmen tekrar ve tekrar ikna edilmek istiyordum. Bunun sorumlusu ise tamamen beni aldatan orospu çocuğu Yiğit'ti.

"Güvenmiyorum," dedi, kaşları daha da çatılmıştı. Ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu ve söylediği gibi konu onun için Talya'dan tamamen bağımsızdı. Onu bu kadar düşünen tek kişi bendim. Kendimi içten içe tokatlarken ona baktım. Göstergenin ışığı yüzüne yansırken ifadesindeki değişimi ayırt etmek daha kolaydı ama eğer değişseydi... "Talya benim için herhangi biri."

"O kız seni seviyor ama," dedim kendimi tutamayarak. "Senin için babasına ihanet eden birinden bahsediyoruz."

"İnan bana, Sergen Alatan bunu duyduğunda havalara uçacak," dedi, sınırları bozulmuş gibi güldü ve dikiz aynasından arka tarafı kontrol etti. Göz göze kaldık. "Bizi ilgilendiren bir şey yok."

Biz...

"Babam buna neden sevinir?" İnanmaz bakışlarla ona baktım. Gözlerim kısıldı. "Düşündüğüm şey mi?"

"Tam olarak," dedi. "Babanın düşüncesi Talya'nın onların içinde tutacağımız diğer koz olması yönünde."

"Senden bunu istiyor."

“Öyle.”

“Onun duygularını mı kullanacaksın?” Sinirim bozulmuştu. “Belki de hâlâ ümit veriyorsun, öyle değil mi? Neden durasın ki?”

“Böyle bir şey olduğu yok, Aksa,” dedi sinirle. “Bu işe Talya’yı katmak gibi bir niyetim olsaydı yanına gelmezdim.”

Sinirden gözlerim yaşlarla dolup duruyordu ve o an bakışlarımı kaçırmak bile çözüm değildi. Kötü bir şey söylemediğinin farkındaydım ama içim hiç rahat etmiyordu. Belirsizlik hâlâ aramızdaydı. Beni öpmüştü. Ona karışabilir miydim sadece bunun için? Hayatında nereye ait olduğumu bilmem ve bunu ondan duymam gerekiyordu. O aynı şeyi düşünmüyor muydu?

“Ya bu içine çekildiğin bir tuzaksa?” diye sordum bu kez. “Oraya gidiyoruz. Öldürülmeyeceğimizin garantisini kim verecek?”

“Bunları düşündüm,” dedi. “Yetkililere haber verdim.”

Omuzlarım düştü. “Peki ya...” diye konuştum yeniden, aklımdan birer birer geçen ihtimalleri düşünüyordum. “İstekleri de buysa?”

Kaşları ağırca çatıldı. Yoldan ayrılan gözleri gözlerime değdi. “Bu ne demek?”

“Adam kızını öne sürmüş olabilir,” dedim. “Kendi kızının sana olan *zaafını* kullanıp... Belki de bunun olmasını istiyordur. Babanı neden bu gece öldürmek istesinler? Neden daha önce değil de şimdi? Kızı size haber verecek ve sen de babama...” Çok daha mantıklı geliyordu. “Baban ve seni aynı yere çekmek istemeleri mantıklı mı? Babanı yakalatıp senin de babama çalışıp çalışmadığını test edecekler. Diyelim ki babanı yakalatmak için oraya gönderdiğini söyledin. O zaman da bir şey değişmeyecek. Babanın onlar hakkında anlatacağı her şeyi göze alıp adamları ele verdiğini düşünecekler. Gittiklerinde onu polisler karşılarsa... İşin sonunda hain olduğun ortaya çıkacak ve her şey işte o zaman bitecek. Talya’yı sadece aracı ediyorlardır belki. Anlıyor musun?” Yutkunabildim, tüylerim diken diken olmuştu bu ihtimal karşısında. “Onlarla papaz olduğunu söylemedin mi? Seni tamamen saf dışı bırakmaksa amaçları? Hım? Ha, o zaman... Durum böyleyse ölmediğini zaten biliyorlardır.”

“Haldun...” Bir an duraksadı. Gözleri gözlerimi oldukça kısa bir süre irderken düşünceliydi. “Eğer plan buysa...” Dudaklarını ıslattı sessizce. “Has-siktir o zaman.”

Arabanın hızını az da olsa azaltarak cebinden telefonu çıkardı ve birkaç tuşa dokunup telefonu kulağına dayadı.

“Pusat,” dedi birkaç saniye sonra. Dudaklarımı birbirine bastırmış, dikkat kesilmiştim. “Bir ihtimal daha var.”

Boris bir süre Pusat ile ihtimalleri konuştu. Bir ara Rusçaya geçiş yaptığında kaşları çatıldı ve ciddiyeti tüm yüzüne hâkim oldu. Konuşmanın

sonuna doğru Pusat bir adamdan bahsetmişti, örgütün içindendi ve yardım dokunacak biriydi. Anladığım kadarıyla o da içeri sızan adamlardandı. Daha uzun süredir onlarla olmalıydı. Çünkü Pusat, ona güvendiklerinden bahsetmişti.

“Haldun’un sana bunu yapmak için sebebi var mı?” diye sordu Pusat, telefonu çok önce hoparlöre vermişti Boris. “Seni damadı yapmak istiyordu en son. İyiydiniz.”

Bahsi geçen adamın o kızın babası olduğunu biliyordum. Haftalar önce babam ve Boris salonda konuşurken bu isim hatıra kazınmıştı. *Haldun’un onayı var*, dediği mesele Boris’in o kızla ilişkisiydi. Daha da kötüsü, nişanlanma olasılığıydı.

Bedenimin kaskatı kesilmesine mâni olamadım. Parmaklarımı avuçlarıma geçirmiş ve tırnaklarımla etimi tırmalamaya başlamıştım. Kıskançlık, yutulması en zor zehirdi. Benim gibi bir insan için ihtimal dâhilinde bile değildi.

“Kutay şu sıralar Barut’un kardeşiyle sık sık görüştüğünü söylemişti,” dedi Boris dikkatle. Gözleri yoldaydı ama hızı daha düzeyliydi. Şehrin içine yol alıyorduk. Son zamanlarda yer ve yön duygumu kaybedeceğim kadar çok yer değiştirmiştim. Resmen evsiz gibiydim.

“İşin içinde olan belki de odur,” dedi, düşünür gibi durakladı Pusat. “Neydi ismi?” Düşünceli ve son derece dikkatli sesi bazen onun bir robot olduğunu düşündürüyordu bana. “Çelik.”

“Öyle.”

“Çelik,” diye tekrarlardı Pusat, derin bir nefes çekti içine. “Ödleşin teki. Abisinin haberi olmadan sıçmaya bile gitmez.” Kısa bir sessizlik daha oldu. “Kılıçhan’ın Ambarlı’dan sevkiyat yapacağı geceyi seçmeleri de tesadüf değil.”

“Düşündükleri, plan yaptıkları başka bir şey olmalı,” dedi Boris, kafasının içerisinde kopkoyu bir hâl alan soru işaretlerinin sesine çizildiğini hissediyordum. “Kapatıyorum, Kalender Bey’i aramam lazım.”

Telefonu kapatıp, rehberde gezinirken bir yola bir de elindeki telefona bakıyordu. Kalender Bey istihbarattandı, biliyordum.

“Babanın patlamadan haberi var mı acaba?” diye sordum merakla. “Öldüğünü duymuş olsa neler yapar?”

“Emin değilim.” Derin bir nefes aldı. “Muhtemelen ortalığı karıştırırdı.”

“Hım...” Dudaklarımı ıslatarak titrek bir nefes çektim içime. “Talya’nın planını anlamamın karşılığında bana ne vermeyi planlıyorsun peki?” diye sordum sırtımı geriye vererek ona baktığımda. “Tamam, henüz kesin değil ama büyük bir ihtimalle böyle.”

Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Her ne olursa olsun, hislerini gölgelediği sugötürmez bir gerçektir. Üstelik karanlığa kafa tutarak. “Plan ona ait değil yalnız.”

“Ne fark eder?” diye çıkıştım. “Cümleden sadece bunu seçmen haksızlık bir kere.”

Alt dudağını yalayarak gözlerini gözlerime değdirdi. “Ne istediğini söyle.”

“Hiçbir şey,” dedim düz bir sesle. “Hiçbir şey istemiyorum, tamam mı? Rahat et.”

“Ben yine ne söyledim ulan?”

Bir şeyler belirsizliğini korumaya devam ediyordu. Sandığımdan daha uzun süren yol boyunca bir kez daha konuşmadık, camın ardında akıp giden yolu izlesem de diken üzerindeydim ve düşüncelerim de peşimdeydi. Kıskançlık ediyordum, farkındaydım bunun. Bu zamana kadar sertçe reddetsem de bir anlık gaffete düşüp kabul eden yanıma karşısında tüm hücrelerim nefesini tutmuş, tepkimi bekliyordu sanki. *Böyle olacağını gayet iyi biliyorsun* der gibi beni dürten yanıma haksız da değildi çünkü.

Allah belasını versindi bu duygunun.

Her neyse, Aksa. Her neyse. Bulacaksın bir yolunu.

Öte yandan saatin gece yarısını çoktan geçtiğini fark ediyordum. Dijital ekran 01.38’i gösteriyordu.

Ferrari marinaya yakın bir yerde durdurduğunda etraf son derece sessizdi. Kış aylarında olduğumuzdan etraf daha sakindi. Bartol Karalav burada mıydı? Talya Hanım ne kadar kıymetli bir bilgi vermişti, kim bilir?

“Yanımdan ayrılma,” dedi Boris, motoru kapattığından içerisi zifirî karanlıktı ve park ettiğimiz alanda yüksek arabaların arasında neredeyse hiç ışık almıyordu içerisi. Buna rağmen gözlerindeki tuhaf parlaklık oradaydı.

“O adamın gelmesini mi bekleyeceğiz?”

“Evet,” dedi dümdüz bir sesle, sigarasını söndürüp az da olsa açtığı camdan dışarı atmıştı. “Gelir birazdan.”

“Nasıl yardımcı olacak bize?”

“Ekipler bizden haber alana kadar harekete geçmeyecekler,” dedi. “Eğer birine yakalanacak olursak onun yanımızda olması işimize yarar, dikkat çekmeyiz. Şu sıralar Atilla’nın gözdesi o.”

“Gözdesi mi?” diye sordum. “Ne yaptı?”

“Daha önemli adamlarını ipin ucundan aldı,” dedi. “Tanıdığım en kurnaz piçlerden.”

Oturduğu koltuğun alt kısmına uzandığında canı yanmış olmalıydı ki kısık sesle inleyip bir küfür savurdu.

“Neden gelmek zorundaydık ki?” diye homurdandım kısık bir sesle, etrafımı incelerken. Ardından ona doğru sinirle döndüm, çok stres yapmıştım. “Daha dün ölümden dönmemişsin gibi gecenin bilmem kaçında burada olmamız şart mıydı?”

Kafasını eğdiği yerden kaldındı ve sırtını doğrulttuğu saniye gözleri gınle-
rime sabitlendi. Ardından aramızda metal bir silah uzatarak birdenbire elime
tutuşturdu. "Kendini koruman için yanında kalsın."

"Of..."

Kalbim şiddetle, patlayacakmış gibi çarpmaya başladığında elimde ağırlık
yapan silahtan başımı kaldırıp gözlerine bakacaktım ki aniden dudaklarıma
yapıştı. Ne olduğunu kavrayamadan bir eli usulca enseme kaydı, güçlü ve
talepkâr baskısından hemen sonra nefesimin yetmediğini hissettim. Göz ka-
paklarımı kendiliğinden örtülecekti neredeyse, nefesi nefesimdeydi ve kalbim
yoğunluk altında ezilirken bir elim istemsizce deri ceketinin yakasına çıkmıştı
bile. Avucumun arasında sıkıştırdım ceketini. Dudakları dudaklarımın üze-
rinde gerilir gibi olduğunda öpüşünü derinleştirmeden hafifçe geri çekildi,
göz kapaklarımı açamamışken dudaklarıma ufak bir öpücük daha kondurdu.
Bir kez daha... Hemen sonra dudaklarımın köşesini sertçe öptü.

Tenimi ağır ağır okşadı, dudaklarıma değdi dudakları.

"İsteğini hâlâ söylemedin," diye fısıldadığında kirpiklerim kırpışarak ara-
landı. Karanlıkta, yüzü yüzüme bu denli yakınken ve başparmağı ensemin
bitimindeki saçlarımı okşarken tamamen etkisine kapılmıştım.

"Seni vurmak istiyorum," diyebilirdim zorlukla, yutkundum. "Özellikle
tam da şu an."

Dudakları dudaklarımın kenarına sürtündü belirsizce, sert bir baskıyla
yeniden öptü. "Hım?"

"Beni öpüp durma."

"Bak sen?"

"Sen var ya..." Gözlerim kısıldı, hissettiğim yoğunluk karşısında vücudum
eriyerek kaybolacaktı sanki. "Adi piç ku-"

Birden dudaklarımı ısırıldı. Hafifçe inleyerek boynuna bir tane geçirdim.
"Boris, yapma."

"Öyleyse şu güzelim ağzından çıkanlara dikkat et." Yüzümü daha yakına
çekti. Küfretmeme mi kızılıyordu? "Sıkıntı çıkarmasın."

"Sen mafyacılığa çok heveslenmiş olabilir misin?" diye sordum gözlerim
kısıılırken. "Ayağını denk al, elimde silah var."

Eğlenir gibi güldü. "Korkmalı mıyım?"

"Hım hım."

Yanağıma doğru sürüklendi dudakları, nefes alıp verdikçe tenim kor aleve
dönüşüyordu. Yanağıma bastırdı dudaklarını.

"Boris... Beni neden öptüğünü söyle," dedim birden, kafamı hafifçe geriye
çektim ve etkisinden, erkeksi kokusunun merkezinden kopmaya çalıştım.
Baş döndürücüydü. "Bu bir şeyleri değiştirmede mi? İstedğim şey... bunu
öğrenmek."

Banyodaki temasımızı da sayarsak beni üçüncü kez öpüyordu. O hâlde bir şeyler söylemeliydi. Böyle mi devam edecektik?

“Çok şey değişti,” dediğinde heyecanımı dizginlemeyi başardığım için kendimi tebrik ettim.

Aynı saniye etrafı telefon sesi doldurduğunda bizi saran o atmosferin çemberi parçalara ayrılmış gibi hissettim. Sertçe yutkunup elinin tutuşundan sıyrıldım ve önüme dönerek elime silahı aldım. O da geri çekilmiş, aramayı yanıtlıyordu. İçten içe kötü hissediyordum. Sebebi çok olsa da yok da sayılırdı. Emin değildim.

Kesik bir nefes aldım. Kokusu yakınımda olduğundan çok daha yoğundu. “İniyoruz,” dedi Boris, telefonu kapatıp deri ceketinin iç cebine itekledi.

Yanağımı içeriden dişlemeyi kesip derince ofladım ve kapı kolunu açarak arkasından indim. Avucumdaki silahı ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece üstümde bir pijama takımı, siyah bir şişme mont ve elimde silahla gülünç durduğuma emindim. Omuzlarım düştü. Ne olacaktı şimdi?

Boris yanımda belirip boştaki avucumu eline çektiğinde irkilir gibi oldum ve kafamı kaldırarak gözlerimi profiline sabitledim. Tek bir kelime bile çıkmadı aralık dudaklarımdan. Şu an sessiz kalmak en doğrusu gibi geliyordu. Tehlikedeydik çünkü. Ölebilirdim de. Boğazımın orta yerine yerleşen yumruyu yutarken bana doğru döndü ve gözlerime baktı. Bir adım daha yaklaştı, birkaç saniye içerisinde saçlarımı bağladığı lastiği çekip alarak beni dumura uğrattırken iki kez kırptırdım gözlerimi. Sonrasında şişme montun şapkasını başıma geçirdi.

“Saçlarımı niye dağıtıyorsun?” diye sordum fısıltıyla, birinin bizi duyma ihtimali gericiydi. Kaşlarımı çatmıştım ve lastik çoktan bileğindeki yerini alırken ona bakakalmıştım.

“Böyle kalsın.” Arabayı kilitledi ve anahtarları paltomun cebine attı. “Herhangi bir şey olursa arabaya koş ve arkana bakmadan git.”

Korku göğsüme sindi, sözlerinin etkisiyle. “Böyle bir şey olabilir mi?”

“Düşük bir olasılık.” Gözlerimin en içine ulaşmak ister gibi bakıyordu. “Anlaşalım yeter.”

Tereddüt ederek de olsa başımı salladım. Bir saniye ardından sırtını dönerek yürümeye ve beni de arkasından çekiştirmeye başladığında gözlerimi omzuna dikmişim. Ateşten gözleri etrafta geziniyordu, tehlike bulmak ister gibi. Liman kısmına hâlâ uzaktık. Gecenin bir saati olduğundan burada olmak ürpertici geliyordu. Bir süre yalnızca yürüdük. Buraya kadar nasıl girmiştik, bir fikrim yoktu.

Bir dakika sonunda iki yük konteynerinin arasında yürürken karanlık bir köşeden uzun boylu bir beden çıkarak bize doğru yürümeye başladı, Boris adımlamayı kesmişti. Hissettiğim tedirginlik silinip gitmiyordu. Duruşumu

düzelterek çenemi santimlerle havaya diktim ve hislerimin aksine gardımı sağlam tutmaya gayret ettim. Çünkü yapabileceğim en doğru şey buydu.

"Yaşadığını görmek güzel," dedi karşımda dikilen adam, soğuk sesi ve karanlığın içine çektiği çehresi bir yerden tanıdık geliyordu. Boyu en az Boris kadar uzundu. Yine de kim olduğunu çıkaramamıştım. Üstüne düşünmek de istemiyordum. Yüzüm nedensizce buruşmuşken, etrafı inceleyip daha da hoşnutsuzlaşıyordum sadece.

"Öyle," dedi Boris, sesi yorgundu. "Onları buldun mu?"

"Burada olduklarından emin misin?" diye sordu adam, omzunun üzerinden gerisine baktı ve yeniden gözlerini çevirdi. "Etraf temiz, görünürde kimse yok."

Kaşları çatıldı. Daha da diken üzerinde hissettim.

"Haldun'un söylediği bu," dedi Boris, dişleri arasından küfreder gibi konuşuyordu. İşlerin planladığı gibi gitmediği belliydi. Yine de elimi sıkıca tutuyordu.

"Öyleyse bakacağımız yer kara değil, deniz; yatların birinde olmalılar," dedi ismini henüz bilmediğim yabancı adam. "Beklemekten başka bir şey yapamazsın. Karaya kim çıkarsa kazanan odur."

"Sağ ol ya, çok yardımcı oldun." Dik dik bakıyordu Boris. "Hep böyle dâhiyane fikirlerin var mıdır?"

Ruhsuz bir şekilde güldü adam. "Daha dâhiyaneleri bana lazım."

"O kızın sözüne uyup buraya kadar geldiğimize inanamıyorum," diye homurdandım kısık bir sesle, bakışlarım onlarca yere teğet değip geçiyordu. Sinirlerim katlanılmaz derecede bozuktı ve güvende de hissetmiyordum.

"Burada olduklarını sana Talya mı söyledi?" diye sordu adam, ilginç bulmuş gibiydi. Bedenim gerilmekten taşa dönmüştü, soğuk bir yel esti yüzüme doğru.

"Öyle," dedi Boris, elimin tersini usulca okşamaya başlamıştı. Rahat olmamı mı istiyordu?

"Babasına karşı yaptığı köstebekliğin duyulmasını göze alacak kadar geçerli bir sebebi var demek," diye konuştu adam, sesi dümdüzdü. Sebep ten kastı Boris Karalav'ın ta kendisiydi. Benim sorunum oydu ve başka bir kızın sebebi olabiliyordu. Onu öldürmek istiyordum. Karşımdaki adam kollarını göğsünün altında bağladığı saniye dudakları kıvrıldı. "O da haklı. Babası yoksa nişanlısının tarafına geçer, bir şey kaybetmez."

Nişanlısı? Donup kaldığım kısacık anın sonunda elime iğne batmış gibi irkilerek buzdan soğuk gözlerimi Boris'e çevirdim. "Bir dakika," dedim anlayamamış gibi, birkaç kez gözlerimi kırptırdım. İdrak edemiyordum. Histerik bir şekilde gülecek gibi oldum. Karşımdaki adama diktim alev alan gözlerimi,

kalbim ölümcül bir hızla atıyordu. Elimi kemikli parmaklarının arasından bir çırpıda çektim. "Nişanlısı? Boris'e mi diyorsun? O..."

Sustum. Çenem kitlenmiş gibi kaskatı kesildiğinde zamanın içinden adım adım çıkıyordum.

Tek bir hareketle başını salladı. "Gayet."

"Öyle olmadığını biliyorsun, piç," dedi Boris, sesi ifadesiz olsa da sinirlerinin gerildiği belliydi. "Ciddiye alıyor, Kuzat. Kapat şu çeneni."

Kuzat? Bu muydu ismi?

Sahte bir şaşkınlık göz bebeklerinden geçti. "Ciddi değil miydin?" diye sordu yabancı adam. Karanlıkta yüzüne çizilen ifadeyi kafamın içinde kuruyor bile olabilirdim. Gözümün önüne kara bir perde inmişti. "Gönderdiğin haber buydu. Pusat nişanlanacağınızı söyledi."

"Sen o kızla nişanlandın mı?" diye sordum, bir koluna yapışarak dikkatini üzerime çektim. Göz göze geldik. "Yaptın mı yani? Söyledin mi bunu?"

"Yapmadım," dedi dişlerinin arasından, sesini alçaltmıştı. "İyice saçmalıyorsun."

"Söyledin mi bunları?"

"O iş öyle değil," dedi bu kez sabrı taşmış gibi yüzüme doğru eğildiğinde. *Söylemişti işte.* "Konumuz bu olduğunda konuşalım, siktiğimin gecesinde ne boka düştüğümüzü anlamak için uğraşırken değil. Tamam mı, Aksa? Lütfen, sonra."

"Bizim bir konumuz yok," dedim buz gibi bir sesle onu itekleyerek, bir adım geriye çekilmiştim. "İşini bitir de gidelim." Başımı hafif hafif iki yana salladım. "Ya da... Aslında arabada bekleme şansım var mı? Nasılsa anahtarlar bende." Çenemi dikleştirdim. "Etrafta kimse yok zaten. Gidersem daha iyi olacak."

İçimde bir yerlerde katlanılmaz bir öfke olmasına rağmen bu kadar sakin kalabilmeyi beklemiyordum. Hâlbuki hiçbir yere de sığamıyordum. Bir şey söyleyecekti, kızacaktı ve biliyordum ki yanından ayrılmama izin vermeyecekti ama her şeye rağmen sırtımı dönüp geldiğimiz yolu yürümek için adım atacağım an derinden bir bağırışma sesi duyuldu.

"Aksa, hemen yanıma." Boris çevik bir hareketle yanımda bittiğinde nefesimi tutmuş, öylece kalakalmışım. Bileğime yapışarak beni çekiştirmeye başladı. Arkadaşı da peşimizden geldiğinde iki konteynerin arasına girdik. Biz bir uçta, Kuzat denilen adam bir uçta beklerken Boris sırtımı konteynerin sert yüzeyine yaslayıp bedenimi abluka altına almıştı.

"Ölecek miyiz?" diye sordum kalbim hızlıca atarken, sesim fısıltı hâlinde çıkıyordu. Bir avucu yanımdaydı ve kısa aralıklarla başını uzatıp etrafa bakıyordu.

"Şimdi değil. Eve geçince seni öldürecek miyim?" diye vardı kısık bir sesle. Talya ile nişanlanma meselesini aklıma getirmemeye çalışıyordum. "Ne Var aklımda öyle bir şey."

Göğsünden itekledim onu, kıvıldamadı. Hatta daha da üzerime eğildi, sırtımı geriye yaslasam da yeterli değildi. Alan tanımiyordu. Zifiri karanlıkta hiçbir şey görünmüyordu.

"Bana yakın olma," dedim kuru bir fısıltıyla, nefeslerim göğsümde kalp atışlarımla telâşına eşlik edencesine sık sık vuruyordu. Yutkundum sessizce.

"Ben de yanımdan ayrılma demiştim, hatırlatırım," dedi sessizce. "Demek ki pek birbirimizi dinlemediğimiz söylenemez."

Hırsımdan başımı kaldırıp yüzüne bile bakmıyordum. Ağlayacakmışım gibi hissediyordum ve tüm sorumlusu oydu. Dişlerimi öfkeyle sıkıttım, bakışlarım karanlıkta fütursuzca dolaşıyordu. "Keşke gelmeseydin."

"Bunu bir daha tekrar etme."

Sinirleniyor muydu bir de? Nişanlanıp, beni öperken utanmıyordu da sinirleniyor muydu?

Kafamı kaldırıp gözlerini buldum, karanlık yeterli görüş alanı sağlamasa da ateşten gözleri beni bir şekilde buluyordu. "Keşke gelmeseydin," dedim ınadına. "Bak, söyledim. Ne yapacaksın şimdi?"

Bakışlarının belli belirsiz kısıldığını fark ettim. Dudakları tehlikeli bir kıvrımla yükseldiğinde, "Çenenin kapatmayı öğrenene kadar seni öpeceğim," dedi kısık bir sesle. "Hm... Uygun mudur?"

İstemsizce kasıldığımda bacaklarımla arasına kadar karıncalandıran bir his çevreledi içimi. Yüzünü dağıtmak istiyordum böyle hissettirmeyi başardığı için. "Hayır, canım," dedim kendimden ödün vermeyerek. "Ben de nişanlanacağım. O iş artık yaş."

"Bak sen?" Gözünde ani bir parıltı yanıp söndüğünde biraz daha üzerime yaklaştı. Başımı geriye yasladım. "Kimmiş bu ahmak?"

"Eşim olacağı kesin," dedim bilerek. "Biliyorsun, ideal tipim öyle zaten. Sen araya kaynadın işte."

Alt dudaklarını ıslatırken sinirleri gerilmiş gibi başını bir yana salladı. "İdeal tipine başlatma bence."

Dudaklarımı aralayacağım sırada iki el silah sesi duyunca tüm korkum göğsümde patlamaya hazır bir volkan gibi yükseldi. Başımı hızla çevirdim ve Boris'in sözlerine kulak tıkayıp aralıktan başımı uzattım ve deniz tarafına baktım.

"Akıllı, içeri sok şu kafanı."

Birkaç saniye geçmemişti ki büyük bir patlama sesi yankı buldu bu kez.

Patlama

Her ne oluyorsa içimde başka bir kıyamet kopardığında, kulaklarımı saran ses göğün karanlığına yükseldi. Bilinçsizce çığlık atıp, ellerimi kulaklarıma örterken, Boris'in bedeni üzerime serilerek kapaklanmıştı, dizlerimin bağını çözen bir uğultunun pençesindeyken bedenimi kollarının arasında buldum. Yere çökmüştüm. Dudaklarım aralandı bir sonraki saniye, kül genzimde bir dumanın beraberinde akıyordu. Dehşetle kafamı kaldırdım ve bana seslenişleri yavaşça kaybolurken omzumun üzerinden geriye baktım, denizin ortasında alev alan yatı gördüm.

"Boris... Baban."

Bartol Karalav.

2015, Kasım

Rusya

Bir şeyler yanlış gittiğinde bunu hissedersiniz.

Doğru olanı bilmeseniz bile yanlış hep daha iyi bilirsiniz. *Hep ama hep.*

Yanlışın içinden gelmişseniz...

Larisa Pavelic göğsü daralırken derin bir nefes almayı denedi bir kez daha ama kendini toparlayamadı. Toparlaması imkânsızdı. Nefes mi almalıydı? Tekrar denedi. *Yeniden, yeniden, yeniden...* Kurtulamadı. İçindeki karmaşa çoğaldığı saniye avucunu göğsüne bastırdı, gözleriyle üst kata giden merdiveni kontrol etti. Donuk bakan gözleri yavaşça kısıldı ve sessizce başını bir omzuna eğerek bakmayı sürdürdü.

Oğlu uyuyor olmalıydı. Vakit çoktan gece yarısını geçmişti çünkü. Onu da uykuda sanıyordu büyük ihtimalle. Başını iki yana sallayıp gözlerini sıkıca yumdu ve kafa karışıklığı içerisinde midesinin bulandığını da hissetti. Kimdi konuşan? Bir şeyler... Sanki kulaklarına *bir şeyler* fısıldanıyordu. Kulaklarının tam içerisindeydi işte. Duyuyordu. *Sesini* duyuyordu. Biri ağlıyordu. Bebek miydi? Kadın mıydı? Ya da bir adam mıydı? Işıklar mı açık kalmıştı peki? Sarı mı? Ya da beyaz mıydı? Ama o nefret ederdi.

Tekrar nefes almaya çalıştı. Olmuyordu. Çok beceriksizdi. Hak ediyordu her şeyi. Yaşlı gözleri aralandı. On dakikadır oturduğu koltuktan aniden fırladığında başı döndü ama bu onu durdurmaya yetmedi. Duyduğu ve ayırt etmekte zorlandığı sesler kısıldığında ise sertçe yutkunup etrafına bakındı kısa bir an. Oğlu neredeydi? Güzeller güzeli bir oğlu vardı. Uyuyordu. Oğlu uyuyordu. O bu saatte uyurdu. Saat iki miydi? Uyurdu işte.

Orta sehpanın üzerinde dağınık duran, saymadığı kadar ilaç kutusuna kesik bir bakış atarak geceliğinin kuşağını sıkıca bağladı ve boğulduğu nefesleri arasında adımlarını merdivene yöneltti. Saçlarını mı toplasaydı? Oğlu onu iyi görmeliydi. Şimdi değil elbette... Öldüğünde.

Larisa sakın adımlarla üst kata çıktı. Oğlunun fotoğraflarıyla dolu duvarlara bakarak geçti koridorları. Her yaşına ait bir anı asılıydı. Her anları böyle güzel miydi? Bilemiyordu. Oğluna mı sorsaydı? Ama onu uyandırmaya kıyamazdı ki... Uyuması lazımdı. Kocaman bir adam olmak için uyuması gerekti, değil mi?

Adımları nihayetinde koridorun sonundaki aralık kapısının önünde durdu ve elini kulpa götürerek ağır ağır açtı. Öyle sessiz ve çıt çıkarmaktan ürker hâldeydi ki çok dikkatli davranıyordu. Oğluna son bir kez bakacaktı ve gidecekti. İşte, her şey bu kadardı.

Kalbinde bir çarpıntı baş gösterdi. İçtiği ilaçların etki etmesi, kana karışması ne kadar sürerdi? Az vakti kalmıştı. Hızlı olmaya çalışıyordu. Üzerine geçirdiği beyaz geceliğiyle odadan içeri süzüldü. Ona çok yakışıyordu. Turgut öyle demişti. *Turgut*. Hafifçe gülümsedi. Kalbindeki baskı arttı. Sırf ismini duyduğundan yaşamak için sebep olduğunu sandı. Öyle de çok yandı.

Tahmin ettiği gibi oğlu uyuyordu. Gözleri yaşlarla doldu, dudaklarına bir gülümseme serilmişti. Ne kadar da yakışıklıydı. Onu ne kadar da güzel doğurmuştu. Turgut'a benziyordu. *Turgut...* Tekrar gülümsedi.

Ağır adımlarla ona doğru yürüdü. Sendeleyecek gibi olduğunda bir anlığına durdu ve alt dudağını ısırıp bekledi. Boğazına dolanan yumruyu yutkunmaya çabaladı ama yutkunamadı. Yürüdü ve camdan uzanarak oğlunun yüzünü aydınlatan ay ışığı altında çehresini izledi. Aşağı kayan yorgani omzuna kadar çekti. Zaten kış günü hiç tişört giyilir miydi? Kasım ayında... Giyilmezdi. *Gidilmezdi. Gitmemeliydi. Gitmeseydi.*

Görüş alanı birden daralırken kulaklarındaki sesler, uğultular eşliğinde bedenini kasıp kavurmaya; midesi ise aniden sıkışmaya başlamıştı. Dayanamıyordu. Kalbi ezildi. Kendine hâkim olarak sırtını tereddütle eğdi ve kurumuş dudaklarıyla oğlunun alnını öptü. Saçlarını kokladı. Mis gibiydi. Turgut'a bile söylememişti. Ama çok iyi bir babaydı zaten o. Söylemesine ne gerek vardı? Hem kabul etmezdi. Çok da kızardı. *Çok, çok, çok.*

"Git artık."

Sesleri duyduğunda vücudunu baştan ayağa bir titreme ele geçirdi. Dinlemek istemedi. Turgut ona kızardı. *Çok kızardı.*

Oğlu da çok kızacaktı ama alıştırdı. Çok gençti. Birkaç aya on dokuzuna basacaktı. Ama unutturdu. Hem ona not bile yazmıştı. Uzun zaman sonra bir şeyler yazmak istemişti. Günlüklerini değil ama bunu okurdu. Affederdi. Eder miydi? Doğru yaptığını anladığında affedecekti. Yanlış olamazdı. Yanlışın içinde bulduğu tek doğru buydu. Ölüm de olsa... Gerçekten doğrudu.

Canımın en içi sensin benim, benden nefret etme ne olur. Kendine de hiç yüklenme. Seni sevdiğimi de unutma, tamam mı? Her şey senin iyiliğin için... Kimse

böyle bir anneyi hak etmez ki. Etmez, değil mi? Pilot olmak istiyordun, sana çok yakışır. Beni özleyeceksen bile ben senin için hep ama hep orada olacağım. Birlikte yaptığımız uçaklara bak. Ben sana bakıyor olacağım. Hış görmesen bile ben orada olacağım. Birlikte yaptığımız resimlere, birlikte boyadığımız duvarlara, birlikte gezdiğimiz sokaklara ve Poe'ya... Bir de en çok babana. Ben ona bakmayı çok seviyorum çünkü. Sen de bak. Bak anneciğim, işte o zaman görürsün.

L.

Titrek bir nefes alarak doğruldu ve başı dönerken, ağır adımlar atarak kapıdan çıktı. Ardından uyanır uyanmaz bilinci daha açıkken, deliğe geçirdiği anahtarı çevirip üstüne kilitledi. Kapılar güçlüydü. Turgut olası bir durumda sökülmesi zor olanlardan yaptırmıştı. İşine yarıyordu. Ona engel olmasını istemediğine karar vermişti uzun düşünceleri sonucunda. Leni olsa böyle yapardı çünkü. Onu öyle çok özliyordu ki...

Sarsak adımlarla, bir avucuyla duvardan destek alarak ilerlediği sırada tablolarından biri ayak ucuna düşerek parçalara ayrıldı. Suratını buruşturur gibi olsa da aklı büyük bir sallantıdaydı. Cam kırıklarına basarak geçtiğini bile fark edemedi. Alt kata gidecekti. *Gitmemeliydi. Gitmeseydi. Gitmişti.*

Öte yandan Boris koridordan odasına ulaşan sesle beraber uykusundan uyandığında gözlerini aralamış ve bir anlığına kaşlarını çatarak etrafa bakınmıştı. Bu ses de neydi? Avuçlarını yatağa bastırıp uzandığı yerden doğruldu ve bakışları pencerenin ardına değdi. Kar yağışına baktı. Ağır ağır yağmaya devam ediyordu.

Ardından ateşten gözleri odasının kapısına çevrildi. Kaşları daha çok çatıldı. Kapıyı kapatmadığını hatırlıyordu. Annesi mi kapatmıştı? Kullandığı ilaçlar sebebiyle saatler önce uyumuş olmalıydı. Büyük ihtimalle Poe'ydu. Yine de baskın gelen yanı kontrol etme isteğini körükledi ve üzerindeki yorganı bir kenara atarak yataktan çıktı. Kapıya yürüdü ve kulpu aşağı çekti. Açılmadı. Kaşları bu kez alnını kırıştıracak kadar çatılmıştı. Üst üste denedi.

"Anne," dedi kapıyı zorlarken, kulağını kapıya dayadı. Endişe içerisinde öyle çok noktaya çarpmaya başlamıştı ki kalbinin sesi, başka bir şey duyamıyordu. Kola asılarak çekiştirdi telaşla. "Anne!"

Aceleyle kapıyı tekmeledi. Kolunu kaybetmek pahasına, bacakları kırılabilir... Kapının kırılması lazımdı. Poe'nun havladığını duydu. Neredeydi? O da mı kilitli kalmıştı?

"Poe! Burada mısın, oğlum?" Dikkatle dinledi kapının ardını, havlama sesini duysa da yaklaşıp yaklaşmadığını ve çaresiz olduğunu anlayabiliyordu. "Poe..."

Omuzları düştü. Kapıya vurdu tekrar, tekrar...

"Anne! Ne halt yiyorsun?"

"Anne, aç kapıyı!"

"Yalvarırım aç şunu! Anne!"

Yaşlarla dolan gözlerini dindirmek için dişlerini sıkı sertçe. Kapının kulpuna doğru ne ara eline aldığını bilmediği gece lambasını geçirdi ama nafileydi. Parçalara ayrılan lambayı öfkeyle köşeye fırlattı. Delirecekmiş gibi hissedince gözlerini etrafta dolaştırdı. Telefonunu gözüne çarptığında nefesini tuttu. Babası dün buradaydı. Bugün gitmiş miydi? Gururundan hiç sormamıştı ama başka çaresi yoktu. Koşarak telefonu eline aldı. Babasının numarasını çevirdi ve kulağına dayadı. Bir yandan da nefes nefese kapıyı tekmeliyordu. "Sikeyim! Aç kapıyı! Anne! Böyle yapamazsın! Bana bunu yapamazsın! Anne!"

Hırvatça bağınşan tüm evde yankılanırken duvarları titreten gürültüsü annesine hiç ulaşmadı. Tek bir an bile. Telefon boşa düştüğünde Boris küfrederek Sencer'in numarasını çevirdi hızla. Adam ilk çalışta açmıştı. Dolan gözlerinden birkaç damla yaş düşünce gözlerini yumarak dişlerini sıkı.

"Abi!" dedi tek nefeste, telefon açılır açılmaz. Göğsünde biriken his boğazını düğümlemişken yutkundu. "Annem kapıyı kilitlemiş. Buraya gel! Hemen!"

Sencer'in bir sokak öteden gelmesi uzun sürmeyecekti. Pusat'a da haber verirdi. Adı gibi biliyordu. Telefonu bırakmadan pencereye doğru koştu ve perdeyi tamamen kenara çekerek telefonu kulağından ayırdı. Evdeki tüm pencereler yalnızca üstten açılıyordu. Her ihtimale karşı annesi için böyle yaptırmışlardı. Aklına ilk gelenle beraber dirseğini cama geçirdi sertçe. Üst üste geçirdiğinde patlayan camın bir kısmı bahçeye, bir kısmı içeri döküldü. Kanla dolan dirseğini önemsemedi. Aşağı atlayacaktı.

Öyle de yaptı. Kar tabakasının bir duvak gibi örtüldüğü bahçeye düştüğünde inleyerek yerinden doğruldu ve bir yandan gözünden yaşlar düşerken, diğer yandan ayağa kalkıp, sekerek kapıya koştu. Hava buz soğukuydu. Hissedemedi. Kulakları uğuldarken tek düşünebildiği annesiydi. Dış kapının önüne geldiği saniye kapıya yüklendi hız kesmeden. Verdiği savaşı kaybetmekten korkuyordu. Deli gibi korkuyordu.

"Anne! Anne... Lütfen beni bırakma! Anne... Yalvarırım yapma..."

Kapıyı bir türlü kıramadı. Kıramadıkça ağladı, ağladıkça titreyen çenesini sıkı. Babası yüzünden... Babası yaparmıştı bu kapıları. Gücü de kalmamıştı. Kendisine öfkeleni.

"Anne!"

Evin önünde duran arabanın sesini bile duyamamış, koşar adım yaklaşan Sencer ve Pusat'ı fark edememişti. Sencer omuzlarından tuttuğu gibi Boris'i geriye çektiğinde ancak kendisine gelebildi. Pusat elindeki silahı kapıya doğrultarak iki el ateş etti ve tüm sokağı ayağa kaldırmak pahasına tekmelediği kapının açılışıyla hızla da içeri fırladı. Boris hemen arkasından koşmuştu.

Larisa Pavelic koridor zemininde baygın yatıyordu. Boris annesinin nabzını kontrol ederken dirseğinden koluna süzülen kan, parmağından annesinin tenine geçti. Nabızı neredeyse duyulmuyordu bile.

"Nabızı yok. Sıfır, Pusat," dedi donmuş gözlerini annesinin cansız suratında gezdirerek. Yanaklarını avuçladı. "Anne! Gözlerini aç!"

"Sen telaştan hissetmiyorsun, nefes alıyor," dedi Pusat eğilmiş, nefes alıp verişini kontrol ederek. Gözlerini dostunun profiline dikmişti. "Sakin ol lan. İyi... İyi olacak."

"Arabaya!" diye bağırdı Sencer orta sehpadaki dağılmış ilaç kutularını fark ettiği saniye. "Çabuk!"

Larisa'yı kucaklayıp kaldıran Pusat'tı. Her şey dakikalar içerisindeydi ve Boris o an zamanın içerisinde sağlam bile değildi.

Saat. 02.38'di.

O gece bir kâbusun eşiğindeyken, dirseğine saymak istemediği kadar dikiş atılırken annesinin üç gece hastanede yatıracak gerçek bir sorumlu aradı. Geçen her saniyeden nefret etti, geç kaldığı her saniyeden de... Ama en çok babasından. Telefonu açmadığı için, kapıları bu denli sağlam yaptırdığı için, annesini ölümün kıyısında terk edip onları kilometrelerce öteye attığı ve yanlarında olmadığı için de olabilir... Annesinin yazdığı veda mektubu için bile. Çünkü öfkesi soğumak bilmiyordu. Boris, soğuyabileceğine ihtimal bile vermiyordu da zaten.

Bir süredir tedavi gördüğü ve aralıklarla tekrarlayan ataklarının en tehlikeli için sorumlu yalnızca babası değildi belki ama onun dışında daha olası bir seçenek yoktu. İlaçlarını aldığını söyleyip almayan annesi, psikolojik destek aldığı ama ne boyutta kötü olduğundan bahsetmeyen doktoru ya da başka biri... En çok babasından nefret etmeyi seçtiğinde henüz on sekizindeydi.

Onu hayatının geri kalanı boyunca da *asla* affetmeyecekti.

Düzenleme

Ny.ozlem

4. BÖLÜM SINIRLAR

Korkunun şiddetli bir çarpımı var.

Kaç köşesi olursa olsun, ne kadar çok kaçarsan kaç, işte o kadar çok turlursun.

Bir keresinde babam, karanlıkların bazı gecelerde daha canı olduğunu söylemişti. Haklıydı. Kâbusları mı, karşıma dikilip bir çift ateşten göz olup gözlerime tutununca farkına vardığımdan daha iyi anlıyorum şimdi. Bartol Karalav'ı gördüğümünden belki de çok daha iyi anlıyorum. Şeytani varlığı orada. Yalnızca şeytani de değil, çokça zalim ama sanki bu onun gurur duyduğu eseri.

Zaman olduğundan daha yavaştı. Konteynerin bir köşesinden çıkmış, bir anlığına denizin ortasından yükselen alevleri sırtına almış ve gölgesi git-gide kalbime çöktüğü saniyede ise onunla göz göze kalmıştık. Karanlıktı ama hiçbir karanlık o gözleri saklayamazdı.

Boris Karalav'ın gözlerini de hiç saklayamamıştı. Belki de oradan geliyordu bu tanışıklık. Ama hayır, bana yaşattığı kâbustan ya da zihnimi ele geçiren felaketin izlerinden kaynaklı olsa gerek ki ona dair tüm anlar hafızamda dirileşerek karşıma dikilmişti. İtiraf etmeliydim ki feci derecede korktuğum bir adamdı. Beni vurduğundan ya da onun yüzünden boyumu aşan sulara daldığımdan... Korktuğum her şeyin toplamıydı. *Gözleri hafızamdan silinmeyen bir namlu, unutulacak her şeyden çok uzak ve en korkunç yanı ise bana ansızın gelen ölümü hatırlatıyor. Ve hâlâ yaşıyor.*

"Aksa!" diyen Boris'in sert ve derin soluğunu duydum. Bedenimi hızla geriye çekmişti. "Çıkarma başını!"

Girdiğim transtan beni çıkaran da buydu; sesi, seslenişi. Bana sürekli büyümlü gelen sesiyle *Aksa*, diye sesleniyordu. *Anlamı ise en uzak, en son nokta.* Şimdi keşke Aksa olabilseydim mesela. Uzakta kalsaydım her şeyden. Havada uçuşan mermi sesleri çevremi kuşatmadan yalnızca dalgaların sesini duyabilseydim. Üst üste şahit olduğum patlamalar kalbimi yerinden etmeseydi. Ölüm beni bu denli korkutmasaydı ya da... Yalnızca kendi ölümüm de değildi, biri daha vardı işte artık. Yanı başımda, kolları etrafımda... *Boris Karalav.*

"Denize bak..." Hafızama kaydettiğim dün gecenin anıları gözlerimin önünden geçerken görüş açım netliğini yitirmiş gibi suratımı buruşturdum.

“Boris, patlama...” Duraksadım, yutkundum. “Nasıl olur? İki gece... üst üste.”

Verdiği sert solukla birlikte konuştu: “Sikeyim ki bilmiyorum.”

“Baban değil yattaki... Gördün, değil mi?” Dudaklarım aralandı bir şey söylemek için, söylemeden birkaç saniye bekledim. “Çok korkunç...”

“Babamı konuşacak zamanda değiliz,” dedi sertçe. “Yaşıyor, istediğimiz de bu. Şimdi buradan çıkmalıyız.”

“Çıkmalıyız,” diye tekrarladım hatta ışınlanmak bile istiyordum. “Burada olmamalıydık. Ne işimiz var ki? Bak, baban da yaşıyor. Eğer biz ölürssek...”

“Böyle bir şey olmayacağını biliyorsun,” derken sesi sinirliydi. “Ne sen ne de ben... Anlaşıldı mı?”

Göz bebeklerime kadar sığınan bir titreme hissettim, damarlarımın arasında ve kalbimin ortasındaydı. “Sen de mi?”

Gözlerimin içine baktı. “Önce sen,” dedi anlamamı ister gibi net bir şekilde. “Önceliğim her zaman sensin.” Dudaklarını ıslatarak gözlerime yoğun bir şekilde baktı. “Benim sınırim sensin.”

Çenemin titremesini bastırmak istercesine sıkıldığımda nefesim birden bedenimi terk etti. *Onun sınırı olmak*. Duymak istediğim hâlâ bu değildi. Sonsuzluk gibi geçen birkaç saniye ayağıma dolanıp beni düşürecek şiddetli bir bağdı sanki. Sessiz kaldım, konuşmak faydasızdı.

Birkaç el silah sesi daha kulaklarıma tırmandığında tepeden turnağa titredim. Tüm uzuvlarıma beton yığılmıştı sanki, tutulup kalmıştım; ellerim ve ayaklarım boşlukta sallanıyor gibiydi. Göğsümde çarpan kalbimin hızı telaştan kara bulutlarla kaplıydı. Bartol Karalav o yatta değildi. *Tamam*. Bir patlama olmuştu ama orada olan o değildi. Öyleyse birileri daha mı vardı?

“Gidin buradan,” diyen bir başka ses duydum o sırada, arkamdan geliyordu ve az önce Kuzat denilen adama ait olduğunu ikinci saniyeden idrak ettim. Birbirine karışan kurşun sesleri sert ve akılmaz bir şiddetle havanın içinde gürlüyordu. “Diğer taraf bende. Ben işin içinden sıyrılıyorum; hemen kaybol, Boris. Hemen! Haldun ve Çelik’in adamları burada!”

“Siktir ulan... Babam da burada!”

Kuzat bir anlığına duraksadı. “Cehennem kurulmuş, anasını satayım,” dedi sert bir nefesle. “Başlayacağım babasına da danasına da! Çabuk kaybolun! Siktir git!”

Boris ağzının içerisinde sert bir küfür savururken sertçe soluklandı. Bir saniye sonra başımı göğsüne doğru çekti, itiraz etmedim. Nefeslerim, ciğerlerimi sıkıştıran benzin gibiydi ve bir kibritle içimi ateşe verdiğinde gözlerimi sımsıkı yumumaktan başka hiçbir şey de yapamadım. Bir elini ensemin kökünde, saç diplerimde hissediyordum. Soğuk parmak uçları oradaydı ve beni göğüs kafesine sokmak istermişçesine daha fazla çekiyordu. Ellerimin

istemersizce beline çıktığını ve parmaklarının üzerindeki kumaşa can havliyle sarıldığını bile çok sonra fark ediyordum. Koşar adım sesleri her saniye daha da uzaklaştı ve sonunda kayboldu. Gitmişti.

"Gidelim," diye fısıldadım, burnumu açıktaki tenine bastırıp kokusunun algılarımı ele geçirmesi için yalvarır hâlde aldığım nefeslerim telaş içindeydi. Defolup gitmek istiyordum. Burada olmamalıydık, biliyordum. "Öldürürler bizi. Lütfen gidelim, Boris."

"Aksa, sakın ol. Gideceğiz. Sakın ol, bebeğim," diye fısıldadı, yüzümü boynundan ayırmaya çalıştı ama gecenin içine boca edilen silah sesleri ağlama isteğimi tetiklediğinden hiçbir şey yapamıyordum. İki el silah sesi geldiğinde daha çok sokuldum ona. "Bak bana."

Bir an sonra elinin teki bir yanağıma doğru sürüklendi ve beni sığındığım o noktadan ayırdı. Parmaklarım arasındaki kumaşı daha sıkı kavradım isteksizce. İçine, kaburgalarının derinlerinde bir yere saklanabilseydim keşke. Bir zamanlar kalbinin olduğuna inanmadığım o yere girebilmek mümkün müydü şimdi?

Yanağıma avucuna çeken eli buz gibiydi, bedeni ise bedenime yaslıydı. Karanlıkta erişilmez ve kopkoyu bakan gözleri anında gözlerime sabitlendi. Ardından yüzümün her bir noktasını inceledi. "Yanımdan ayrılma, gideceğiz."

"Baban..." dedim titrek bir sesle, başımı bilinçsizce iki yana sallamıştım. "Onu şimdi babama götüremeyiz."

Karanlık, ifadesini öyle bir yutmuştu ki gözüme daha korkunç geldi. "Bunları düşünme," dedi dümdüz bir sesle. "Sen iyi hissediyor musun? Bana bunu söylemen lazım."

"Evet," diyebilirdim kısıp bir sesle, silah sesleri bir anlığına kesildiğinde içimi titreten bir nefes aldım. "Babam bırakmaz zaten peşini. Yaşadığına göre burada olmamıza gerek yok."

"Biliyorum," dedi sakinliğinden ödün vermeden. "Çıkacağız buradan."

Sertçe yutkundum. Onun aksine ben sakın kalamıyordum. Kontrolümü ne zaman tam anlamıyla sağlayabilecektim? Bunu yapacak güçte olmayı diliyordum uzun bir süredir.

"Baban..." diye fısıldadım birden. Kalbimin ortasına sancılar sokan görüntüler taptazeydi. "Kaçmış mıdır?"

"Karşıda, konteynerlerin arasında," dedi, bir an omzumun gerisinden keskin gözleri ile çevremizi kontrol ederken bakışları zemine düştü ve hemen ardından üzerinden çekip ayırdığı elime silah tutuşturdu. Gözlerime bakı doğruca. Kazağının boşluğu metal ile dolmuştu. "Silahlı çatışmada bıraktığın ilk şey nasıl silah olabilir, Aksa? Aklımı mı kaçırayım ben? Bırakmayacaksın bunu, anlaşıldı mı? Gözlerini dört aç, gerektiğinde kullanmakta tereddüt etme." Sinirliydi, haldı da gelmişti. "Birkaç dakika bekleyeceğiz, buraya gel."

Silahın soğuk metali her an daha da ağırlaşırken beni çökrüğüm yerden kaldırdı ve bir elini belime sararak beni dibinde tuttu. Konteynerlerin en ucundaydık ve Boris bir kolu ile beni gövdesi altında tutarken sırtımı da sert demirlere dayamıştı. Bedenimi saklıyordu ya da daha fazlasıydı; koruyordu, güven veriyordu ve parçalanan ümitlerimi daha hızlı dağılacağı o ana kadar bir araya getirip beni bir bütün hâline getiriyordu.

Başımı omzumun üzerinden çevirdiğim bir ana doğru yalpaladım, buğulu görüş açıma zifirî karanlıkta yakaladığım ensesi girdiğinde nefesimi tutmuş, onu pürdikkat izliyordum. Bir anlığına ileri uzattığı başı, ikinci saniye önü kesilmeden ateşlediği silahın yankısı ve nefesim içime kaçarken parmaklarının belime kurduğu güçlü baskısı... Her şeyi benimleydi.

Gözlerim birkaç saniye sonra farklı noktalara değip duruyordu. Bu anı sindirmeye çalıştım. Bir yandan da kendime delicesine kıızıyordum. Neden her seferinde böylesine güçsüz düşüyordum? Sanki... Bir şeyler daha olacaktı, hiç hesabını yapamadığımız bir şey; ölüm bir gün soğuk nefesini üzerimize öylece üfleyecekti. Kâbus olup düzenli aralıklarla zihnimde kaos yaratan düşünce de buydu. Hastalıklıydı. Kurtulmak istedikçe beni çaresiz bırakıyordu.

Şu sıralar delirmenin eşiğindeydim.

Biri bir mezar kazıp beni içine iteklese ses bile edemeyecektim.

Bağrıışmalar duyuyordum ama sesleri ayırt edemedim. İçimden art arda saymaktı tek yapabildiğim. *Bir, iki, üç...* Silah sesleri kesilir gibi oldu. Elimde bilinçsizce daha sıkı kavradığım silahı hatırladım, canımı kurtarabilecek gücüm olduğu söylenebilirdi. Ancak karşımızda kaç kişi olduğunu bile bilmiyorduk. Kime karşı üstündük? Bartol Karalav kimden tarafı mesela? Onlardan olamazdı, peki ya biz? Babam onu arıyordu. Bu seçenek de kendiliğinden elenmişti şimdi. Ateşim çıkmış gibi yanan tenim ve soluklanan titrek nefeslerimi bastırmak için başa dönüp saydım bu kez. Göz kapaklarımı örtterek derin bir nefes daha aldım. *Bir...*

“Boris...” Göz kapaklarım irkilir gibi dehşetle açıldığında kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Bartol Karalav’ın sesiydi bu. Diken diken olan tüylerim etimi kesiyordu sanki. Boris’e çevirdim gözlerimi, gerginlikle kaskatı kesilen bedenimi daha sıkı sarmaladı. “Ulan, senin burada ne işin var? Kim haber verdi sana? Nereden çıktın lan sen?”

“Baba!”

“Senin babanı sikeyim!” Tırnaklarımı avuç içlerime sapladım. Beni öldürmek isteyen bir adamın sesiydi bu, üzerimde bıraktığı yaranın izi bile geçmemişti. Dişlerimi alt dudağıma geçirdim, sesi zihnime yapışan bir zehirdi. “Lan itoğluit! Çık buradan! Çık git!”

“Baba! Bir dur, amına koyayım! Bir dur!”

"Lan Serge'nin kızını niye takıyorsun peşine?" diye dişleri arasından tısladığında geri gitme ihtiyacıyla dolup taşım, bağırsa daha az ır kendim. "Bela mısın lan sen benim başıma?"

"Ölme diye geldim! Ölüne değil, dirin..."

"Beni kim öldürebilir? Akılsız mısın sen, oğlum? Kim öldürebilir beni? Kafanı çalıştırmadan peşime mi düştün lan!" Sert ve sesli solukları başka bir savaş veriyor gibiydi. "O orospu çocuklarına kanar mı baban?! Kanar mı?!"

İkisi de bağırıyordu ama çelikten öfkeleri solumalarından bile duyuluyordu. Silah sesleri yeniden arka arkaya patladı, çatışmayı kaldığı yerden devam ettiren de ateşlenen silah sesi oldu.

Boris'in eli boştaki avucumdan hızla kaydığına parmaklarımızı birbirine geçirdi ve sertçe aldığı nefesle beraber bana döndü. Bartol Karalav az önce oğlunun olduğu konteynerin köşesine sinmiş, silahı hedefi kontrol altında tutup arka arkaya ateşliyordu. Bu kadar profesyonel olabilmesi mümkün müydü? O bir canavardı. Kim bilir, başka neler yapabiliyordu?

"Boris," dedim bir saniye ardından, karşımdaki adama çevirdiğim buz mavisi gözlerim ateşten gözlere karıştı hızla. "Ben korkuyorum."

Kaşları çatılırken dudaklarını yavaşça ıslattı ve histerik bir nefes verdi. "Ne yapacağız senin bu korku işini?"

"Keyfimden mi korkuyorum?" Öfkeyle bakakaldım gözlerine. "Silah seslerini duymuyor musun? Ben mi manyadım?"

Dudakları kıvrılır gibi oldu. "Manyadın," dedi sesine sinen belirgin bir alayla. "Beni de manyattın."

Ayağımın tekini kaldırdım ve ayak bileğine geçirdim. Bakışları keskin iki kurşun gibi yüzüme saplandığında ters bir bakış attı. "Gülme," dedim kısıp bir solumayla. "Ben stresten ölürken bana gülme."

"Ben yanımdayken kim ne yapabilir sana, kızım?" İfadesi ciddiyetle ateşlenmişti aynı anda, beni sakinleştirmeye çalıştığını biliyordum ama ağzına bir tane çarpmak istiyordum. "Elinde silah bile var, daha ne?"

"Neyine güveniyorsun ya sen?" diye çıktım, sinirlerim bozulmuş gibi güldüm. "Doğru ya... Beyefendi ölümden korkmuyor. Süper kahraman kendisi!"

Yüzünü belirsizce buruşturdu. "Konumuz bu mu?"

"Konunuza başlatma!" diye kükredi Bartol Karalav. "Başım şişti lan! Kesin şu çenenizi!"

Sesimi yutup sessizleştiğimde tenim utançla kızardı. Boris sabrının son demlerindeydi ve dudaklarını ıslatarak gözlerini yumduğu anda çenesi de kaskatı kesildi. Kalbimdeki ağrı dinmemişti. Birkaç saniye sonra bana son bir bakış attı ve babasının arkasına geçtiğinde, "Buradan çıkmamız lazım," dedi tek bir solukta.

"Araban nerede?" diye sordu Bartol Karalav, küfreder gibi konuşuyordu ve ben her seferinde korkudan bayılacak gibi hissediyordum.

"İyi ihtimalle on beş dakika uzakta."

"İyi bok yemişsin, oğlum. Aferin! Karşıya park etseydin, amına koyduğum! Ne gerek vardı bu kadar götünde tutmaya?"

"Bana bağırıp durma, baba," dedi Boris yerimde irkilmeme neden olan büyük bir hiddetle. Delirtici bir sakinlikteydi ama kelimeleri gücünü ispat edencesine çıkıyordu dudaklarından. "Senin yüzünden buradayım."

"Ben sana *her boktan çıkma* dememişim gibi..."

Boris'in gerilen omuzları görüş açımdaydı ve kaskatı kesilen eli, ifade-sizliğine vurulan ilk darbe olduğunu hissettirmişti. "Seni öldürmelerine izin vermezdim," dedi bastıra bastıra. "Sergen Alatan'a verilmiş bir sözüm var."

"Hadi, Sergen'e söz verdin. Lan kızı niye getirdin?" diye sordu sinirle, her an daha da sinirleniyordu aslında. "Kızının burada olduğunu bilse Sergen seni öldürür. Biliyorsun değil mi bunu?" Sesinde bariz bir gerginlik ve öfke vardı. "Ya sabır Allah..." Bartol Karalav sert solukları arasında oğluna doğru döndüğünde Boris'in arkasına sinen bedenimi aynı saniyede kadrajına aldı ve sabır dilenir gibi bir nefes daha çekti içine. Oğluna baktı, göğüs kafesi sertçe inip kalkıyordu. Silah sesleri yükselip alçalırken damarlarımdaki kan uğulduyordu. "Benim arabam yakında, beni takip edeceksin."

Donup kaldım. Boris gerildiğinde, "Bak sen?" dedi yarı alaycı bir sesle, soğukkanlı kalmak için fazla hararetli bir andaydık ama o yine de kontrolünü kaybetmiyordu.

"Bak oğlum, çarpmayayım seni," dedi çenesini sıkarak. "Aklını kaybetmiş gibi davranıyorsun kaçtır... Sülalenin siktirme bana, tepemin tasını attırmakla mı görevlisin lan sen? Deli mi edeceksin beni?"

"Ulan ben ne yaptım?" diye yükseltti sesini Boris, sabrının sınırını aşmış gibi. "Bana kaçtır ne diye bağırıyorsun?"

"Sesini yükseltme, dangalak." Tekdüze sesi kontrollü olsa da sakinlikten epey uzaktı. "Bugün ölüm haberini aldığımda elime seni bir geçirseydim var ya... Ağzına..."

"Baba... Aksa'nın yanında kelimelerini dikkatli seç," diyerek sözünü bıçak gibi kesti, avuçlarım streten terliyordu ve paniğim dinmese de yönetmeye çalışıyordum. "Hiç yeri değil."

Bartol Karalav'ın gözleri oğlunun gözlerinden kurtulup üzerime düşeceği saniye bakışlarımı kaçırdım, dişlerimi birbirine geçirdim. Her şeye rağmen ateşten bakışlarının ağırlığı profilimdeydi, hissediyordum. Ardından, "Korkuyor," dediğini işittim. Elçi, boynumda izi kalan figürü ucunda jiletler olan bir mühürle açmıştı ve o anda tenimin her karışını rahatsız eden kelimenin etkisi de aynıydı. Yaralayıcıydı.

"Her gün kurşunların uçtuğu bir çatışmada değilim çünkü," dedim u nirtı bu sesle, gözlerim üzerine çevrilmişti. Korkudan geberecek olsam bel belh emek istemiyordum. Kirpiklerim kısıldı.

Bartol Karalav ifadesiz bir şekilde sırttı. Karanlık onu yutsa da gölge lenen yüz hatları belirgin bir kalemle çizilmiş gibi gözlerimin önünde şekil buluyordu.

"Burası bizim gibilerin dünyası, küçük hanım," dedi buz gibi bir sesle. "Hes gekdin ama belli ki burada bayağı yabancılık çekeceksin."

"Yabancı kalmayı istiyorum zaten." Ne sanıyordu bu adam? Kurumuş dudaklarını ıslatarak başımı iki yana salladım. "Ben buraya ait değilim, olmaya da niyetim yok."

"Barut'un niyeti bu," dedi hiç tereddütsüz. "Seni içlerine katmak." Gözleri oğlunun gözlerine kaydı. "Benim üst düzey zekâdaki oğluma da yaptığı gibi."

Burnundan bir soluk verdi Boris. "Vaktimiz yok," dedi sertçe. "Planın ne? Söyle yoksa başımın çaresine bakacağım."

"Sizi güvende tutmak," dedi doğruca. "İtiraz etme, benimle geleceksin." Boris karşılık verecekti ki, "Kendini düşünmüyorsan..." diye devam etti. Bakışları gözlerime takıldığında dişlerimi sıktım. "Onu düşün." Tek kaşını ağırca kaldırıp karşısına baktı. "Buradan yakalanmadan çıkman zor, başına bela almadan imkânsız. Yaptığın aptallığın bedeli bu."

Beynime kan gitmiyordu artık. Bartol Karalav mı götürecekti bizi? Sesimi çıkaramadım. Boris yanımdaydı. Paniklemek ya da korkudan ölecekmişim gibi hissetmek yersizdi.

"Şunu tekrar edip durma," dedi Boris ürkütücü bir sesle. "Aptallık falan yapmadım."

"Yanındaki kadını korumak istiyorsan..." diye yeniden söze girdiğinde gözleri kısılmıştı ve sesi ürpertici bir soğuklukta ydı. "Onu her şeyin içinde daha fazla tutamazsın."

"Güvende olmayacağını bilseydim yanımda olmazdı," dedi Boris ruhsuz bir sesle. "Şu an olabileceği en güvenli yerde."

Bartol Karalav alay edercesine ya da sinirleri çok daha bozulmuş gibi güldü. "Cahil cesareti böyle bir şey işte," dedi. "Seni hep bedel ödemek zorunda bırakır."

"Bu zamana kadar sanki az bedel ödemişsin gibi konuşmalarına hastayım." Boris'e kaymıştı gözlerim. Keskin çenesi kemik kadar sertti, ifadesi önüne çıkan yerinden sökecek bir fırtına gibiydi. Öskesini elimle tutmuşum gibi hissediyordum ve ne düşündüğünü delicesine merak ediyordum. "Çıkar bizi şuradan." Bartol Karalav'ın dudaklarının bir köşesi şeytani bir kıvrımla

landığında Boris, ona bir adım yaklaştı. "Ayrıca seni uyarıyorum, baba. Sakın beni oyuna getirmeye çalışma. Sakın."

"Sakin ol, oğlum. Sözüm söz," dedi ardı ardına patlayan silah sesleri arasında. "Şim-"

Birden alev alev yanan gözleri arkamda bir noktaya takıldığında aralanan dudakları kapandı, bakışları kısıldı. Ne olduğunu anlamadan çevik bir hareketle bizi arkasına aldı ve başım korku içerisinde öne eğildiği saniye Boris beni göğsüne çekti. Göğsünde çarpan kalp atışları kulağıma doğru ulaşıyordu. Aynı anda silahlar yeniden patladı. Bartol Karalav sert bir küfür savurdu. Boris bedenini geriye döndüğünden ben arkasında kalıyordum, göğsüne sinmiş bir vaziyetteydim. Konteynerin köşesinden birisi daha çıktığında Boris kaskatı kesildi, bir avucunu kulağıma kapattı ama nafileydi. Bir sonraki an silahı ateşleyen oydu çünkü, sağır edecek kadar yakınımda yaşanıyordu her şey. Yaşaran gözlerimle önünde beliren adama iki el ateş eden Bartol Karalav'ı da görebiliyordum; adamlar bağırırcasına iniltiyle yere devrildiğinde nefesimi tutmuş, yalnızca olanları izliyordum. Kanım donmuştu.

Yaşadığım stresle dişlerimi daha sert bir şekilde dudaklarıma bastırıldığında dilime dolan belli belirsiz kan tadı midemi ağzıma getirdi. Damağımda hissettiğim kendi kanım değildi sanki, geceye akan tüm kanların varlığıydı. Kaç kişi ölmüştü tek gecede? Midem bir kez daha bulandığında karnıma saplanan krampla öğüreceğimi düşündüm. Parmaklarım karıncalanıyor, geçen her saniyede daha fazla uyuşuyordu. Bir avucumu ağzıma kapattığımda diğer elimdeki silahı tutmak çok daha zordu. Gürültüler, bağırışlar, küfürler, patlayan silahlar, denizin ortasında alev alan bir yat... Bir anda her şey sustu.

"Gidiyoruz!" diye dişleri arasından soludu Bartol Karalav, bize doğru döndüğünde yüzü çelik kadar sertti ve tereddüt etmeden önümüze geçerek etrafı kontrol edercesine kafasını ileri uzattı. "Birbirinizden ayrılmayın. Köşeyi döner dönmez Sencer'i göreceksin, arabaya biniyorsun Boris. Arkana dönüp bakma, tamam mı lan? Bizim adamlar silahlı, onlar gözetlerler," diye soludu sertçe, nefesleri ağırlaşmıştı. Omzunun üzerinden başını çevirdiğinde çatık kaşlarla oğlunu süzdü. Çenesini sıktı. "Hızlı olacaksın."

"Sen vuruldun mu?" diye sordu Boris aniden, kalp krizi geçireceğim kadar şiddetle çarpan kalbim beni zehirliyordu. Bartol Karalav vurulmuş muydu?

"Kes sesini," diye kızdı babası, ses tonundaki karanlık bir an bile sönmemişti. "Kızın yanında dur, arkana bakma. Koşacaksınız, anladın mı?" Bir kez daha derin bir nefes aldı, yüzü bir karartıyı andırıyordu. Karanlık ve netliğini yitiren gözlerim için anlamı buydu. "Ben arkanızdayım, sizi güvende tutarım. Hızlı hareket et, otuz saniyen var."

Bir saniye geçti. Bir an sessizlik çöktü ve felaketin habercisi olduğuna inanacağım yirmi dokuz saniyede elime sarılarak bedenimi önüne çekti, ikimizi

de sürüklemeye başladı. Son sürat koşmaya başladığımda onu sırtımda hissedeceğim kadar bir aradaydı benimle, ayaklarımın birbirine dolanmasına neden olacak kadar aceleliydi hareketlerim. Hızlı adımları ikimizi ilerletirken düşecek olsam beni kaldıracağına emin olduğum kadar güçlü tutuyordu elimden. Ama kalkmak istemeyecek kadar bitap düştüğümü hissediyordum. İki gecedir yaşadıklarımın karinesiydi bu.

Düşüncelerimi bölen başka bir silah sesi oldu, iki büküm olup çığlığı basmak istedim ancak bunun aksine sesimi çıkarmadım; bahsi geçen köşeyi döner dönmez Boris'in eli sırtıma kaydı ve beni bedeninin yakınına çekti. Adımlarım kesilmese de yavaşlamıştı ve soluk soluğa kalmıştım. Vakit hızlıca geçiyordu ve bir kalp atışlık zaman sonrasında siyah bir araç ilerden yaklaşarak önümüzde durdu. Silah sesleri yeniden yankılandığında adamların bağışmalarını da duyuyordum. Nefes nefese arabaya baktım.

"Bin!" diye bağırdı Bartol Karalav arkadan, nefeslerim düzensizdi. Boris arka kapısını açtığı arabanın koltuğuna ilk önce beni itekledi. Aceleyle yerleşip yana kaydım, hemen yanıma oturduğunda gözlerim düştüğüm dehşetten çevremi turluyordu. Araba hızla ilerlemeye başladığında Bartol Karalav da ön yolcu koltuğuna atlayıp kapıyı sertçe kapattı. "Çıkıyoruz, Sencer. Sür!" diye emir verdi.

Saniyeler birbirini ateşleyip gecenin içerisinde yuvarlanmaya başladığında Boris başımı koltuğa doğru eğmiş, arabayı hedef alacak herhangi bir saldırıya karşı beni koruyordu. Tekerlekler süratle öne atıldığında bakışlarım camın ardına yükseldi, denizin ortasından yükselen alevler bir an için gözümü boyayıp kaybolmuştu.

Kapıya çarpıp ışık hızında kaybolan kurşun sesleri yüreğimi ağzıma getirse de gözlerimi yumdum, yüzümü göğsüne gömen adamın kokusunu ciğerlerime çekmeye odaklandım. Bağıra çağıra ağlamak istiyordum. Yaşadığım kaosun kafamın içinde yarattığı travmayı bastırabilecek tek şey onun kokusuydu. Elimdeki silahı aldığında göğsü sertçe kalkıp indi. Eli üzerimde değildi, hâlbuki ihtiyacım olan şey buydu.

Sonra camın parçalanma sesi yayıldı arabanın içerisine. Bana yakın olan cam patlamıştı. Boğazımdan çığlık koptuğu saniye kollarımı da refleksle başımın etrafına kapattım, kalbim son sürat çarparken sıklaşan nefeslerimi dudaklarımın arkasına hapsetmiştim. Araba bir anlığına sarsılarak yolda kaymış olsa da birkaç saniye içerisinde toparlanmıştı.

"Orospu çocuklarına bak sen!" diye soludu Bartol Karalav. "Hızlı ol, Sencer! Çabuk lan! Çıkar bizi şuradan!"

Asfaltı kanatırcasına son hız sürüklenen tekerlekler saniyeler içerisinde bizi sahil yoluna çıkardığında gecenin bir vaktinde kovalamaca oynuyorduk. Camın tamamı parçalar halinde içeri doğru saçılmıştı. Üzerime birkaç parça

dağılmışsa bile hiç acı hissetmediğime göre sorun yoktu. Kurşun nereye denk gelmişti peki? Camı indirip bir yere saplanmış olması gerekirdi.

“Abi... Vuruldu mu sen?”

“Sıyırdı iki yerden, bir şey yok.”

“Titriyorsun,” dedi Boris o sırada, bir kolu omzuma dolanmıştı ve beni göğsünden ayırmadan saç diplerime doğru konuşuyordu. Yorgun olduğu barizdi. “Bana bak.”

Başımı göğsünde sürükleyerek kaldırdığımda göz göze geldik. Birbirine giren saçlarımı yüzümden itekledi, çatık kaşları altında görmeye alışık olduğum ifadesizlik yerini ılık hızıyla boyayan endişeye bıraktığında kirpiklerimi kırptırdım. Titrek bir nefes alabildiğimde de dümdüz bakışları, ateşten hareleri ile benimleydi. Temkinle izliyordu beni. Kalbim asıl şimdi dörtlü konuşuyordu.

“Hım?” diyebildim, yalnızca dudaklarımı oynatmış da olabilirdim. Sesimi yitirmiştim sanki.

“Ne *hım*?” Kaşları daha fazla çatıldı. “Dilini mi yuttun?”

Başımı salladım usulca, tek kelime etmedim.

“Hiç hoşuma gitmiyor bu hâlin,” dedi fısıltıyla. Bir anlığına karşısına baktı, ardından karanlıkta dudaklarını ıslatarak nötr ifadesini sabit tutmak istemesine gözlerini yumdu. Bir saniye sonra yeniden gözlerime bakıyordu, içimdeki yangını harlarken yapabildiğim tek şey ona öylece bakmak oldu. “Bir şey söyle.”

“Yoruldum galiba...”

“Şimdi yorulamazsın,” dedi. Bizi duyuyorlar mıydı, bilmiyordum ama bunu düşünmek de istemiyordum. “Yolumuz uzun ve ben seni de susmayan çeneni de yanımda görmek istiyorum.”

Gülecek gibi oldum. “Çenem zaten bana ait, niye başka biriymiş gibi bahsediyorsun?”

“*Nyet*,” dedi yüzünü yüzüme yaklaştırırken. “Artık yalnızca sana ait değil.”

Göğüs kafesimin altına dizilen serseri mayınlar birdenbire patladığında yutkunmakla yetindim. Beni üç kez öpmüştü. Yine de nişanlılık durumu hakkında hiçbir halt bildiğim yoktu ve içinde olduğumuz durumda bunu düşünemezdim. Hesap sorma hakkı görüyordum kendimde. Neden mi? Beni öptüyse sorumluluğunu almak zorundaydı. Net olmalı, beni düşüncelerimle boğuşurken yalnız bırakmamalıydı. Böyle konuştuğunda, gözleri bu kadar yakından bana baktığında, beni kolları arasında güvende tuttuğunda... kalbimde sayısız his yaratıyordu. İnkâr etmek ahmaklık olurdu.

“Hiç sanmıyorum, seninle tartışacak kadar hâlim de yok zaten,” dedim sadece, alayla gülmek istesem de somurttuğumu biliyordum. Yüzüm beton duvarlar ile örülmüştü sanki, hiçbir şey belli edemezmiş gibi hissediyordum.

"Benimle kavga et, serbestsin."

"Bana iltimas mı geçer oldun?" diye sordum tek kaşımı usulca kaldırıp.
"Hiç gerek yok."

"Cam patladı," dedi beni duymazlıktan gelerek. "Bir yerine batmasın, kucağıma çık."

Bir an donakaldım. "Kucağına?" diye fısıldadım.

"Evet."

"Neyt, beyefendi," dedim tip tip bakarak. "Hareket etmiyorum zaten, eve gitmek istiyorum."

"Sana zarar gelmemesi için söylüyorum, bir kez olsun inat etme, Aksa."

"Baban bizi kaçırıyor olabilir mi?" diye sordum konuyu değiştirmek için, bunu anladı ama itiraz etmedi. "Nereye gideceğiz?"

"Uzaklaşıp gözden kaybolduğumuzdan emin olacağımız bir yere."

"Ona güveniyor musun peki?"

"Hayır," dedi. "Ama bize zararı dokunmayacağına eminim, endişe etme."

"Bana da mı?"

Bedeni belirgin bir şekilde gerildi, tüm kasları kasılmıştı.

"Babam seni korkutuyor mu?" diye sorduğunda birkaç saniye duraksadım, başım omzuna düştü sonrasında. Gözlerim ondan kopmuş, başka bir boşluğa yürüyordu; camın ardından bir hız treninde kayboluyormuş gibi geçen gökyüzüne baktım.

"Evet," diye itiraf ettim, sesim neredeyse duyulmuyordu. "Biraz fazla korkutuyor."

Saçlarımin üzerine bir öpücük bırakırken çenesi başımın üzerinde sürüklendi, içimi titretiyordu. "Bir şey olmayacak," dedi. "Eğer seni huzursuz edecek olursa onu çekinmeden vur."

Sessizce güldüm. "Babama nasıl açıklama yapacağız?" diye sordum fısıltıyla. "Operasyon batır, baban kilit bir isim. Yakalanması lazım, ölmesi değil."

"Endişe etme, o ölmez," dedi saçlarıma doğru. "Kötüye bir şey olmazmış, duymadın mı?"

"Bir şey olsa peki?" diye sordum bu kez.

"Olacak olursa..." dedi, durdu ve seslice nefeslendi. "Onun mezarı çok görülmez herhâlde."

Annesinin bir mezarı bile olmaması kalbimi bir kâğıt gibi buruşturup eze eze küçültüyordu sanki. İnsan, eksikliğini hissettiği şeylerin acısında büyürdü.

"Yine de ölmesin." Dudaklarımı ıslattım. "İçeri girer, cezasını çeker. Daha iyi."

Saçlarımin üstünde sürüklenen sıcak nefeslerini hissettim. Başımın üstünden sessizce öptü. "Ölmesin."

Kabuğuma çekilmemi istemiyormuş gibi beni konuşturuyordu. Gerçekten... Sesimi duymakla derdi neydi?

Arabada bir arada olduğum adamların beni öldürmek için peşime takılıp omzumdan vurduğunu düşünmekten kaçmak için işime de yarıyordu gerçi. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir anın içerisine düşmüştüm. Sebebi Boris Karalav'dı. Niyetim bu gece evde oturup bomboş gözlerimi duvara dikmek ve mutfakta bulduğum o eski radyoda çalacak olan şarkılara kulak vermektir. Boris'in planı hiçbir zaman böyle bir şey olmayacaktı. Göze aldığı çok şey vardı ama her biri hayalini kurduğularımın çok ötesinde, çok tersindeydi. Bir gece gözü kapalı ölüme koşabiliyordu. Beni sayısız kez öperek yapabiliirdi bunu. Veda öpücüğünü hatırlatıyordu her biri. Saç tokam bileğinde dururken ya da kalbimi bu kadar hızlı attırırken...

"Şehrin dışına sür." Bartol Karalav'ın zihnimin yoğun mesaisini kesen sesinde gerginlik hat safhadaydı. Sindigim koltukta kıpırdanarak Boris'e yaslandım. "İzimizi kaybettikten sonra bizimkinin arabasını alıp getirirsin."

"Anlaşıldı, abi."

Boris bacaklarımı tek bacağının üzerine aldığında yutkundum. Eli de bacaklarımın üstüne sabitlenmişti. Ona yakın olmak şu an iyi hissettiriyordu. Gecenin geri kalanı umurumda değildi. Silah sesleri artık yoktu, limandan çıkmıştık. Kaos geride kalmıştı. *Sanırım*. Şehrin ışıkları arasına sızarken siren sesleri havayla beraber esmeye başladı, göz kapaklarımı araladığım ilk saniye yolun diğer tarafında ters yöne ilerleyen polis arabalarını gördüm. Tepkisizce baktım gidişlerine.

"Bizim çocuklardan haber var mı?"

Sencer'in buz soğuğu bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum. Yanımda açık vermek istemediği ortadaydı. "Hallettik abi, onlar başlarının çaresine bakar... İzlerini belli etmeyecekler."

Gözlerimi bir kez daha sıkıca yumup ağır ağır araladığım saniye başımı göğsünden ayırarak geri çektim. Boris omzunun gerisinden arkaya bakıyordu, yaralı yanağı karanlığa gömülüydü; sıkılı çenesi, çatık kaşları ve ateşten gözleri daha keskin görünüyordu. Önüme döndüm, zihnimde tekleyen sahneleri süpürmeye çalışıyordum.

Bartol Karalav arkasına döndüğü sırada araç bir caddeye hızla saptı, hafifçe savrulduğumuzdan yüzünü buruşturmuştu. Vurulduğu alenen ortadaydı. Öldürecek bir kurşun yarası mıydı? Bedenimde bıraktığı gibi olanlardan mıydı yoksa?

"Telefonunu ver," dedi elini aramızda uzatarak. Boris'e doğru açtığı avucunun kandan dolayı daha koyu görüldüğünü fark edebiliyordum. Sırtımı daha geriye yasladım çekinceyle, gözleri gözlerime dokunup geçse de herhangi bir merhamet göremediğim bir andaydık.

"Hayır," dedi Boris, telefonu olduğunu saklamasına gerek yoktu çünkü karşısındaki adam en güçlü yalanları bile yutmayacak profesyonellikte bir şerh taşıyordu. Boris bunu daha iyi biliyor olmalıydı.

"Hayır?" Şaşkın değildi aslında ancak hâlâ baş kaldırıyor olmasına karşılık sinirini koruyordu. "Sergen'e konumumuzu at diye herhâlde? Ha, oğlum?"

Aslında yapılması gereken de buydu. Boris belki de çoktan atmış bile olabilirdi.

"Öyle," dedi Boris. "Tam olarak bunu yapacaktım." Başını ona doğru çevirdim. Tek kaşını kaldırmıştı, gözlerini bile kırpmadan babasına bakıyordu. "Belki de çoktan yaptım."

Bartol Karalav birden sesli bir şekilde güldü hatta kahkaha attı. Ürkünçtü, tehlike doluydu. Benim hislerimin aksine Boris rahat ve sinir bozacak kadar sakindi.

"Sencer," dedi sakince, gözlerini oğlundan ayırmadan. "İleride sağa çek, misafirlerimizi uğurlayalım."

Soğuk terler döküyordum.

"Olur," dedi Boris, tehdidinin bir işe yaramayacağını belirtircesine. "Tüm mesele oradan çıkmaktı, gerisini hallederim."

Bartol Karalav'ın bakışları yavaşça kısıldı. Gözlerinde dalgalanan ateş içime sıkıntı bıraktığında tırnaklarımı istemsizce etime geçirdim. "Eğer şimdi o telefonu bana vermezsen..." diye tehlikeli bir şekilde konuştu. "Kaybedeceklerin için bayağı üzülürsün. Benden söylemesi."

"Beni onun üzerinden-"

"Kız değil," diye sertçe kesti sözünü, boynunu geriye çekip alttan bir bakışla baktı. "Haldun'la alakalı."

"Öyleyse kaybedecek bir şeyim yok demektir," dedi Boris, kalbime tekme savrulmuş gibi kasıldım. *Kaybedeceği şey olarak sadece beni mi görüyordu? Kalp atışlarımı yutabilseydim keşke.*

Bartol Karalav alaycı bir ifadeyle bakmayı sürdürdü. "Baban neden bu gece buradaydı sanıyorsun lan sen?" diye sordu ciddiyetle. Elini ısrarla uzattı. "O telefonu hemen bana ver."

"Olmaz."

"Ulan, salak çocuğum," dedi sabırla, bir an gülme isteğim tetiklendi ama dudaklarımı birbirine bastırarak ifademi bozmadım. Baba-oğul gibilerdi şimdi. "Sana sözümü verdim mi? Verdim. Şimdi o telefonu bana ver, uğraştırma. Yollarımız ayrılınca geri alacaksın. Karşılığında da Haldun'un yediği boklara ait belgeler. Anladın mı?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakakaldım. Talya'nın babasına ait belgeler miydi? Babamın peşinde olduğu belgeler...

“Sana neden inanayım?” diye sordu Boris, bunu beklemediği aşikârdı ve sesi şüphe doluydu. “Çıkar, bakmam gerek.”

“Önce telefon,” dedi babası geri adım atmadan.

Boris sert bir nefes bırakıp, bacağına ileri uzatarak pantolon cebinden telefonunu çıkardı. Babasının eline tutuşturdu.

Bartol Karalav yüzünde gururlu ve söylediğini yaptırmanın verdiği keyifli bir ifadeyle oğluna baktı. Ardından telefonu üzerindeki kaşe paltonun iç cebine itekledi. Ani hareketi onu zorlamış olmalıydı ki bir anlığına suratını buruşturdu. Kurşunu neresine yemişti? Bir fikir yürütemiyordum. Kan kaybedecekti. Hiç korkusu yok muydu? Bu acıya nasıl dayanıyordu sahi?

“Sabaha doğru haberini aldım,” dedi Bartol Karalav, ölüm sessizliği sarmıştı etrafı. Parmaklarımla oynuyor, kaçamak bakışlarla arada ön camdan hızla akan yola bakarken bu adamın ne tür bir tehlike olduğunu anlamaya çalışıyordum. “Haber sayfalarından öğrendik tabii. Pusat’ı aradım ama açmadı. Sonra Kutay beyefendiyi aradım, iyi olduğunu söyledi.” Her bir anını hatırlıyordum, ezbere bildiğim bir plak çalışıyordu sanki. Boris’in üzerinde gezindi gözleri, çehresinin her noktasını inceledi. “İyi misin lan?”

“İyiyim,” diyerek kestirip attı Boris. “Sonra?”

“Bir yerinde bir şey var mı?” diye sordu babası onu umursamadan. “Söyle.”

“Uzatma baba, iyiyim. Devam et.”

Dudaklanmı ıslatarak alt dudağımı ağızımdan içeri yuvarladım. Boris çoğu zaman sinir bozucu olabiliyordu. Pekâlâ, karşımdaki adam mükemmel değildi ve ülkenin en korkunç insanı bile sayılabilirdi. Yine de babasına karşı kuşandığı aşılmaz duvarlara bu kadar yakınından ben bile tosluyordum. Bartol Karalav buna alışmış görünüyordu ya da alışmak zorunda kalmıştı.

“Çelik iti var işin altında, şimdi soracaksın o ne alaka diye... En çok onun alakası var ama geride dur, bilme bir şeyi de,” dedi dümdüz bir sesle, dürüst olup olmadığını kafamın içinde tartıyordum. Hiçbir şey sezdirmiyordu. “Benimle görüşme ayarladı piç, baban salak mı lan? Beni güya yurt dışına kaçıracaktı. Her şey hazır tabii. *Tamam*, dedim.”

“Çelik ve sen?” İkna olmamış gibiydi. “İçerideki adamın o muydu? Barut Kılıçhan’ın kardeşi? Abisi onu diri diri gömer, farkında değil mi bu piç?”

“Kurcalama işte oğlum,” dedi babası dik duruşunu bozmadan. “Sonuna kadar dinle şunu.” Başını ağırca ve o anları anlatırken yeniden yaşıyormuşçasına salladı. “Karşılığında Haldun’un yediği bokların çetelesini istedim, belgeleriyle. Sorgulamadı, tek derdi benim gitmemdi. Gitmemi istediğini sanma şimdi. Planı, gittiğim yerde bir şekilde beni de ortadan kaldırmaktı. Seninle beraber, baba-oğul hesabı.”

"Seni dinledi mi? Siktirsin ama..." Boris'in sesinden belli belirsiz bir kızlık geyti. İster istemez dikkatimi çekmişti. "Abisine ihanet mi etti?" Ses anladığı kadarıyla vermemiş gibi çıkıyordu. "Nasıl?"

"Çetisi bende kabın. Zorundaydı ama aptalın teki," dedi, ifadesi zerre değişmemişti. Ciddiyeti ve öfkesi, karanlıkta bile gözlerinde yaktığı ateşte belgileri parlıyordu. "Haldun'un belgeleri bende, işini bitirmesi için Sergen'e götür." Çenesi dik, bakışları bir avcı edasıyla keskindi. Karalav edası da olabiliyordu. Çok fazla anlam taşıyordu sanki ama her biri kilitli kapıların ardına aulunu gitiyordu. Bir an önüne döndü ve kabanını kenara çekip koyu renk kazağının altından bir dosya çıkardı. Yarası acıdan canını kesmiş olmalıydı ki inler gibi nefeslendi. Çenesi kaskatıydı, dosyayı arkaya uzatarak Boris'in kucağına bıraktı. "Haldun için yakalama kararı çıkarırlar, artık o adamın çevresinde gezmeye Kızının da..." Bu kez yutkunan ben oldum, içimde bir kıvılcım belirdi. "Anladın mı?"

Boris birkaç saniye duraksadı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Oğlum için," dedi doğrucu. "Kimse benim oğluma dokunamaz, elini süremez. Fak Çelik'e... Sana ödetmek istediği gibi. *Bum!* İşte, bu kadar." Korkuyu görünene göz bebeklerinde vahşetin ana vatanı yatıyordu. "Sana yaptığı gibi ödedi bedelini."

"Yani siz mi patlattınız?" diye sordum ağzıma sahip çıkamayıp. Şoktaydım.

"Daha iyi bir ölümü olabilirdi," dedi rahatça, boynunu bir yana kırarak bir saniyelik duraksadı. "Oğlumun arabasını patlatmak gibi bir hata yapmıydu elbette. Araba gelir de can..." Omuz silkti kurnaz bir sırıtış dudaklarına asıldığında. "Görüyorsun ya gelmez."

Kırpıklarım kırışıırken kalbime ağırlığını veren o his boğazımda atıyordu. Oğlu için dünyayı yıkıp yaktığı yerden yeniden var edebilecek bir adamdı. Bartol Karalav... İlginç bir babaydı.

"Haldun nasıl dâhil oldu bu meseleye?" diye sordu Boris, sesindeki ifadeyi son derece kontrollü yansıtıyordu. Anlamıyordum.

Araba daha boş bir caddeye saptığında dikiz aynasına kaydı buzdan gözlerim. Herhangi bir hareketlilik yoktu.

"Haldun'un Çelik'le işi ne, bilmiyorum," dedi Bartol Karalav. "Pek de umurumda değil. Sergen senden bunu istemedi mi? İstedi. Ona teslim edeceksin. bitmiştir." Sesli bir nefes çekti ciğerlerine. Yaptığı güç gösterisi miydi. adını koymıyordum ancak korkunç geliyordu gözüme. "Ha, başka bir sebebi daha var."

"Ne?" diye sordu Boris.

"Sergen'in kızına dokunduğum için özür babında," dedi aniden, okların tamarını şimdi üzerime yağıyordu. Gök gürlledi o saniye, göz göze geldik.

“Bir kez daha olmayacak.” Bana yan bir bakış attı. Çenem sımsıkı, boğazım düğüm düğümdü. Rahatlayamadım. “Sencer’in hatasıydı. Özür dile, Sencer.”

“Kusura bakmayın, hanımefendi.” Bir an kaşlarım daha da çatıldı. “Sizi vuran bendim, kadınlarla sorunum yoktur. Zaten... Larisa Hanım’a benziyorsunuz, o yüzden bile dokunmazdım. Bir aksaklık oldu, bilgi akışı karıştı.”

Larisa Pavelic’e mi benziyordum gerçekten? Cümlede takılıp kaldığım nokta beynimde bir yere yerleşirken Boris, “Bence çeneni kapat, Sencer,” dedi sert bir solukta, geceliğimin üzerinden bacağıma sarılı parmakları sıkılaştırmıştı.

“Her neyse,” dedi Bartol Karalav sözü devralarak, Boris’e kayan gözleri üzerime doğrulduğunda göz kontağımız yeniden sağlandı. Gergince dudaklarımı yaladım. “Özrümü kabul et, küçük hanım.”

“Beni neden öldürmek istediniz?” diye sordum sesimi bulabildiğimde.

Mesafemizi koruyordum, sonuçta o, suç örgütü lideriydi. Babam böyle bir adamla aynı arabada aynı yolu aldığımızı bilseydi büyük ihtimalle kalbine inerdi. Sonra elbette Boris’i döverdi.

“Kendi oğlum için,” dedi tereddüt etmeden. Boris, “Ty ne mozhash’ govorit’ yemu etu yerundu,”⁴ dedi sözünü bir çırpıda keserek, ifadesiz sesi şimdi kaybolmuştu.

Babası yarasından dolayı aralıklarla dişlerini sıkıyor, çektiği acıyı göstermemek için büyük bir çaba sarf ediyordu. “Nyet,” dedi, Rusça bilmesine ne-dense şaşırmamıştım. “On uznayet.”⁵

“Baba,” dedi Boris tek solukta. “Seni ciddi anlamda öldürürüm.” Kesik bir nefes aldı. “*On ne takoy, kak vse, mnogo dumayet... Ne delay etogo.*”⁶

Bir saniye sonra çatık kaşlarımın altından Boris’e bir bakış attım. “Ben anlamayayım diye başka dille konuşuyorsun, anlamadığımı sanma,” dedim soğuk bir sesle, gözleri gözlerime tutundu. “Sinirlerimi bozmaktan başka bir işe yaramıyor.”

“İyi,” dedi öfkesini nefesinden soluduğum sırada. “Dinle.”

“Öyle yapacağım zaten.”

Kaya gibi sert ifadesinden bakışlarımı çektim. Derdi neydi? Saatler önce beni kucağına çekip her şeyi anlatacağından, böylece rahat hissedeceğimden bahsetmemiş miydi? Babasından duyacağım şeyler de buna dâhil olmalıydı.

Bakışları bir an olsun üzerimizden ayrılmayan adama baktım. Bana bakarken ne düşünüyordu? Zavallı olduğumu mu? Kaybettiği eşi gibi öleceğimi mi? Ona ne kadar çok benzediğimi de olabilirdi. Sonumun da benzeyeceğini düşünüyor olmalıydı. Çenemi dikleştirdim, son birkaç haftadır kapana kısılmış gibi hissediyordum. Boynuma o mühür vurulmadan öncesine kadar

⁴ (Rusça) Bu saçmalığı ona anlatmayacaksın.

⁵ (Rusça) Hayır, bilecek.

⁶ (Rusça) O kimse gibi değil, çok düşünüyor... Yapma.

bile... Bir süre babamın korkulanydı bunun olmasını sağlayan, daha sonra onun korkma sebepleriydi. Oradan oraya savrulmamın tek nedeni onun kızı olmamdı. En başından, şu hayattaki en gurur duyduğum şey canımdan etmek için etrafıma sarılmıştı.

Bir Alatan olmak.

Hayır. Sergen Alatan'ın kızı olmak.

"O eve seni öldürmek için geldim, inkâr etmiyorum," dedi birden babası, başını ağır ağır sallamıştı. "Seni görünce vazgeçtim."

Ellerim ve ayaklarım buz kesmişti. Kör bir sessizlik yaşandı, kollarımı kendimi korumak istercesine göğsümün altında birleştirdim. İfademi ele veremezdim. "Neden?"

"Basit," dedi ve histerik bir nefesle güldü. "Larisa'ya benziyorsun."

"Gerçekten benziyor muyum?"

"Çok benziyorsun."

Onu yalnızca haftalar önce Boris'in dağ evini karıştırdığım sırada gördüğüm fotoğraftan hatırlıyordum. Kar yağışının perdelediği yüzü net değildi ama ne kadar güzel bir kadın olduğunu hatırlıyordum. Sonra... rüyama girmişti. Yüzünü tam karşımda görmüştüm. Rusya'da. Bana sarılmıştı, sıkıca... Bir *anne* gibi. Kalbim katlanılmaz bir hızla çarpmaya başladı aklıma dolan anlarla, bakışlarımı kaçırdım ve şehrin dışına çıktığımızı da o an fark ettim.

"İnsanlar çift yaratılmış," dediğini duydum bu kez Sencer'in, dikiz aynasından göz göze kaldığımızda rahatsızca önüme çevirdim bakışlarımı.

"Abarıyorsunuz," dedi Boris soğuk bir sesle. "Anneme benzediğin falan yok."

"Senden daha çok benziyor, sıpa," dedi Bartol Karalav yarı ters bir sesle sonra bana baktı. "Bu kötü bir şey değil. O da çok güzeldi, sen de öyle. Zaten... Seni tanısaydı çok severdi." Derin bir nefes aldığı anda geçmişin dört bir yandan onu sıkıştırdığı hissine kapıldım. Gözleri bir anlığına dalmıştı. "Bakma benim böyle olduğuma, o Turgut'u da sevdi... Çok sevdi."

Düşünmek ve daha derin düşüncelere dalmak istesem de beynim donmuş gibiydi. Karman çormandım. "Boris için dediniz."

"Öyle," dedi, ister istemez sesi çatallaşmıştı. Kan mı kaybediyordu acaba? Yarası ne boyuttaydı? "Güvencesi sensin. Ölseydin örgüttekiler onu yanında barındırmazlardı, sen babana karşı kullanacakları kozsun. Tıpkı benim salak oğlum gibi." Boris'e bir bakış daha attı. Boris sabırla nefeslenirken beni şaşırtarak bir şey söylemedi. "Sen öldüğünde başlarına daha büyük bir bela açmış olacaktı, böylece yanlarında tutmaları için bir sebep de kalmayacaktı. Sergen'e gelecek olursak... İçlerinde olmayan ve kızını da koruyamayan adamı kapısından bile geçirmezdi."

Bir an ne söyleyeceğimi bilemedim. Boris için beni öldürecekti. Birileri için, birileri yüzünden, birilerinin canı sıkıldı diye ben hedef hâline gelebiliyordum. Boris Karalav için peki? O benim için yaşayamıyorsa ben onun için ölebilir miydim mesela? *Yapamazsın, Aksa.*

“Sonra Boris buradan gitmek zorunda kalacaktı. Mantıklıymış,” diyebilirdim sessizliğe doğru, kafamın içi öylesine boştu ki düşünebileceğim hiçbir şey yok gibiydi. “Zeki bir adamsınız anladığım kadarıyla. Ama... öğrenmek istediğim başka bir şey var.”

Kaşları çatıldı yavaşça, keskin bakışları gözlerimden ayrılmamıştı. “Söyle bakalım.”

“Dürüst olacak mısınız, bilmiyorum,” dedim titrek bir nefes alarak. “Sadece öğrenmek istiyorum. Larisa Hanım’ın yanında olsaydınız, onu hiç yalnız bırakmasaydınız... Yaşama ihtimali var mıydı?”

Boris sırtını geri çekerek hafifçe öne doğru kaydı ve oturuşunu bozarak yüzünü bana çevirdi. Bacaklarım bacaklarından inmişti ve kendime doğru çekme isteği duyuyordum. Gözlerini üzerimde hissediyordum; sinirini, kızgınlığını ve öfkesini de. Çenemi kapatmam için sert ve baskıcıydı.

“Ne kadar şansın var, bunu mu öğrenmek istiyorsun?” diye sordu Bartol Karalav, duraksamıştı.

Başımı belli belirsiz salladım. “Onun yaşama ihtimali olup olmadığını da...” diye mırıldandım, içime bir kesik açılmıştı sanki. “Kurtulma ihtimalim olup olmadığını da.”

Göz bebeklerinde ilk kez o an başka bir şey gördüm. Bir şimşek çakıp geri çekilmişti bakışlarından, acıyor olabilirdi. İsmi koyamadım. Gözleri gözlerimden ayrıldı ve bir an oğluna baktıktan sonra tekrar gözlerime kilitlendi.

“Larisa için tüm sınırları zorladım,” dediğinde içimde bir sıkıntı balonu şişti, tüm gövdeyi kapladı. Midem çalkalanıp ciğerlerimi çürütmeye başlamıştı. “Daha fazlasını yapabilirdim, hep daha fazlasını yapmak istedim. Tabii, son aylar kâbus gibiydi. Elimden bir şey gelmedi.”

“Anladım.”

“Senin için işin içinde baban var,” dedi bu kez, boynu ağrımış olmalıydı ki başını önüne çevirip birkaç saniye Sencer’in olduğu yöne baktı. “Sergen iyi iş çıkarır, ifşa olmadığınız müddetçe başaracağından kuşku yok.”

İçime yerleşen kapkara bulutlar silikleşerek az da olsa dağıldığında göğsümün orta yerine çöken ağırlık hafifledi. Karşımdaki adamın, günlerdir katlanarak beni dermansız bırakan düşüncelerimin sesini birkaç cümlede toparlayabilmesi akıl alır gibi gelmiyordu. Bildiğim şey şuydu ki içlerinde yıllarını devirmiş bir adamın kurduğu cümlelerin terazide daha kıymetli görünmesi şaşırtıcı sayılmazdı. Ne babam ne de Boris Karalav o adamlara yıllarını

vermişti ve her ne söylerlerse söylesinler, kâbuslarım dinmeyecekti. Bu an ise büsbütün başkaydı.

“Siz bizi ifşa eder misiniz peki?” diye sordum aniden aklımda beliren soru işaretiyle, ister istemez her ihtimalin peşine düşüyordum ve karşımdaki adama zerre kadar güvenmiyordum. *En azından bu konuda.*

Bartol Karalav güldü, kurşun nereden saplanmışsa canı yanmış gibi suratını ekşitti. “Sencer,” dedi önüne dönerek, beni yanıtsız bırakmıştı. “Sağa çek.”

Duraksadım. İstemsizce dudaklarım aralandı, kalp atışlarım da göğüs kafesimi zorlamaya başlamıştı. “Beni arabadan mı atacaksınız?”

Bu kez sesli bir şekilde güldü. Sencer arabayı yolun sağ tarafına doğru çektiği sırada o da omzunun üzerinden bir anlık bana baktı. “Atar mıyım?”

“Oğlunuzun da böyle bir girişimi olmuştu,” dedim saçlarımı omzumun gerisine atarak sırtımdan geçirdiği koluna doğru yaslandığımda. “Karalav tarzı bir şeydir belki de.”

“Sana ayar oluyordum, Aksa,” dedi Boris homurdanarak, ona yan bir bakışla baktım. Karanlığın perdelediği ifadesiz gözleri kısılmıştı. “Buna rağmen atmadım.”

Arabanın içerisi yeteri kadar aydınlık değildi, şehrin dışına yakın bir yerlerde olmalıydık ve arabalar son sürat yanımızdan geçip, giderken parçalanan camdan içeri dolan soğuk rüzgâr titrememe ve onun varlığına daha çok sığınmak istememe neden oluyordu. Zaten dip dibe değilmiştik gibi...

Kaşlarım hafifçe çatıldı. “Ben de sana ayar oluyordum zaten,” dedim burun kıvrarak, ardından önümde birleştirdiğim kollarımı sıkılaştırdım. “Şimdi de ayar oluyorum ama meselemiz bu değil.”

Alayla baktı yüzüme, ardından dudaklarıma ve yeniden gözlerime. “Öyle miymiş?”

Kalbim yerinden sökülüp göğsüme sertçe saplandığında yanaklarıma çöken kızarıklık karanlığı sırtlanmış, kızgın bakışlarıma doğru yayılmıştı. “Öyleymiş.”

“Arabanın anahtarını ver,” diyen ses göz kontağımızı kestiğinde bakışlarımı önüme çevirdim. Babasının varlığı, birbirimize yanan gözlerle baktığımız o birkaç saniyede aklımdan uçmuştu. “Sencer arabayı alıp gelecek, daha sonra ayrılırız.”

“Aksa, sana vermiştim.”

Bir an sonra Boris cebime iteklediği anahtarı çıkardı, birkaç saniyede nereye bıraktığını tarif etmişti. Sencer başını salladı ve yanında oturan adama döndü. “Nasıl gideceğim, abi?”

"Otostop çek," dedi Bartol Karalav. "Polisim dersin, gerekirse belindeki silahı göster. Aman diyeyim, zararın dokunmasın. Adam akıllı git gel... Şu kılık kıyafetini de değiştir, arabanın arkasında üç beş parça eşya vardı."

"Tamam, abi."

Sencer ikiletmeden kapıyı açıp indiğinde sertçe yutkundum. Şimdi ne olacaktı? Sadece bekleyecek miydik? Sencer önce üstüne başka bir şey geçirdi, hemen sonra karşı caddeye koşar adım geçtiğinde son sürat ilerleyen arabaların rüzgârla yarışan sesleri kulaklarıma doluyordu. Kesik bir nefes daha çektiğimde gözlerimi önüme çevirdim.

Bartol Karalav üzerindeki kabanı sıyrınıyordu. Sırtı dönüktü, arabanın içi artık zifirî karanlıktı. Ben ise yalnızca düşünüyordum. Nasıl bir adam olduğu hakkında kararım netleşemiyordu bir türlü. Günler öncesini hesaba katarsam dünya üzerine ayak basabilecek en adi şeytanlardan biri olduğuna neredeyse emindim. Şimdi ise başka bir yüzünü görmüştüm. Hiç tahmin etmediğim bir yüzdü. Baba olan yüzü. Her babanın kendi evladına karşı takındığı tutum ve sevgisini gösterme yöntemi farklıydı. Çok değil, yarım saat içerisinde bile farkına vardığım bir gerçek vardı. Bartol Karalav oğlunu seviyordu.

Bir anlığına yanımdaki adama kaydı gözlerim. Boris sigara paketini çıkarmış, çoktan dudakları arasına yerleştirdiğini fark ettiğim sigarayı yakmıştı.

"Neden isminiz Bartol?" diye sordum birdenbire, meraklıydım ve zihnimi dağıtabilecek şey konuşmaktı. İhtiyaç duyuyordum buna.

Bedeninden sıyırdığı paltosunu kucağına ilıstırdi. Başını olduğum tarafa çevirmemişti, önündeki torpido gözünü açıyordu.

"Takma lakap," dedi yalnızca. "İsmim Turgut ama pek kullanmam... Larisa kullanırdı, bir de eski bir dostum."

"Hım... Neden tercih ettiğinizi sorabilir miyim?" diye sordum, Boris sessizdi ve beni kendi hâlime bırakmıştı sanki. "Daha doğrusu siz mi ettiniz?"

"Ben ettim," dedi sabırla, bir yardım kiti çıkarmıştı. Kendi kendini mi tamir edecekti? Pansuman da bir çeşit tamirdi. "Başka biri olmaya ihtiyacım vardı."

"Şu an pişman mısınız bu durumdan?" Öğrenmek istiyordum. "Yani arıyorsunuz ya."

Histerik bir şekilde güldü. "Sergen'in kızı, sen de baban kılıklıymışsın. Ayaküstü sorguya çektin beni."

Laf mı çarpıyordu? İfadesi, sözleri ya da herhangi bir davranışı için onu analiz edecek daha uzun bir süreye ihtiyacım vardı sanki. Anlaşılması zor bir adam gibi geliyordu.

"İlginç bir adamsınız," dedim itiraf ederek, başını kaldırdı ve profilden görünen yüzünü tamamıyla bana çevirdi. Dümdüz, içinde başıboş gezinen

yıldırımlar dolu gözleri gözlerimdeyken gerginlikle duraksadım. "Boris de böyle tabii."

"Aksa."

Boris'in sabırlı iç çekişine karşılık yalnızca omuz silktim. "Baban ya, kan kanı çekiyor hesabı."

Bartol Karalav dudaklarında genişleyen bir gülümsemeyle baktı yüzüme "Çeker tabii, babasıyım."

"Bartol olarak anılmak sizi mutsuz etmiyor mu yani?" diye sordum yeniden.

Sıkıntılı bir nefes çekti içine. "Bilmem," dedi umursamaz bir sesle. "Bunu çok düşünmedim."

"Hiç mi?"

"Hiç," dedi. "Yoksa delirirdim."

"Anladım," dedim, durdum ve sonra yine duramadım. "Peki, size bir şey daha soracağım."

"Sor bakalım."

"Siz..." Zorlukla yutkundum. "Beni yaraladığınız için peki? O yüzden de mi pişman değilsiniz?"

"Bu önemli demek?" Yarı şaşkıncı, sırtını dikleştirerek tiz bir sessizlik sonrası omzunun üzerinden bana baktı. "Oldum, işler sarpa sardı çünkü."

Kaşlarım çatıldı. "Bu ne demek?"

"Ben her koşulda önce ailemi düşünürüm," dedi herhangi bir duygu içermeyen mekanik bir sesle. "Larisa öldükten sonra bizim oğlana göz kulak olmak bana düştü. O, bu işten sonra başını daha çok belaya soktu." Boris'e ters bir bakış attı. "Haldun piçine damat olmak ne demek ulan? Kızıyla davetlere çıkmalar, Şansal'ın davetine gitmeler... Uğraştığı şeylere bak."

İçime sertçe savrulan tekme tenimi cayır cayır yakarken, dişlerimi sıkarak duyduklarımı sindirmeye çalıştım. Ama olmuyordu, bir çivi gibi göğsüme daha da batıyordu. *Damatmış*. Nişanlılık meselesi herkesçe biliniyordu. Bartol Karalav bile duymuştu.

"Çok âşıkça demek," dedim, sinirden köpürüyordum. Bacaklarımı kendime doğru çekip, ayakkabılarımı koltuğun üzerine bastırarak kollarımı da göğsümün aşağısında topladım. Hava buzdan bir kütleydi, tenimi yağmalıyordu.

"Evet, saçmalıklarımız devam ediyor," dedi Boris burnundan sert bir soluk vererek. "Ama benim sabnım etmiyor, dikkat et Aksa."

Sözleri umurumda olmadı.

"Yok be Sergen'in kızı, sanmam," dedi Bartol Karalav, o esnada kazağının kolunu yırtıyordu. Bana nedense *Sergen'in kızı*, deyip duruyordu. Kumaş

parmakları arasında parçalanırken yardım etme içgüdümü bastırdım. Gözleri kolundaydı. “Bizimki çapkın. Dikiş tutturmaz öyle, âşık olacak son kişi.”

“Çapkın mı?” diyebilirdim, soluksuz kalmış gibi hissediyordum. Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı, kalbimin orta yerinde büyük bir kasırga çıkmıştı. Nefesimi tuttum. “Öyle miydi?”

“Öyleydi.”

“Baba, yorgunum,” dedi Boris. Sabrı sınırları aşıp üzerine atlamak için pusuda bekleyen bir çakal gibiydi. Öfkesi her an yakıp yok edebilirdi. “Sakın bana sarma.”

Bartol Karalav ruhsuz bir şekilde güldü. Yine de omzuna yakın nokta ile ilgilenmeye devam etti. Kemikli çehresi bir heykel gibi taş kesmişti. Acıya karşı savaş açmış ve galip gelen oymuş gibi duruyordu.

“Benim sığa hep böyleydi, lisede bir sevgilisi vardı bunun-”

“Baba!” diye sözünü sertçe kesti Boris, belimin arkasına sarılı kolu gergindi ve kaşlarım son derece çatıkken bir de en önemli yerinde kestiği için onu öldürme isteğiyle dolup taşıyordum. “Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum, onu bana karşı doldurma. Deneme bile.”

Dolacak mıydım sanki? Hem niye yapacaktı bunu?

“Ne yapıyormuşum lan? Bu küçük hanımefendi ile biraz geçmişe gidelim dedik. Allah Allah...”

“Yanımda bile değildin, ne geçmiş?”

Boris’in sesinde iğneleyici bir tavır aradım, küçük bir çocuk gibi sırtını dönen birinin varlığını bulacağımı düşündüm ama hiçbir şey yoktu, bomboştu. Alışkındı sanki, önemini yitirmişti.

“Girme o meselelere,” dedi babası. Omzu ile ilgileniyordu ve tepesindeki ışığı açmıştı. Kan kokusu karşısında midem tekrar daha sert kasıldı. “Bizimki çok seviyordu bu kızı...”

“Düzgün ilişkim olmadığını bile öğrenememişsin, yapma şunu.” Siniri ve öfkesi sesinde can buluyordu. Buzdan gözlerim ona döndü, bir elindeki dosyanın sayfalarını karıştırıyor olmalıydı ki katlı duran kenarı görebiliyordum. “Birini sevecek olsaydım onu zaten bırakmazdım.”

Bırakmaz mıydı? Geçmişte birini sevebilme ihtimali bile *öylesine* bir cümle değildi, içimde bir yer huysuzca kaşındı.

“Mne nuzhno pridumyvay’ drugiye istorii i putay’ yemu golovu,”⁷ diye düzgün bir aksanla konuştu Bartol Karalav, eğleniyor gibiydi. “Ty stanovish’sya glupym iz-za etoy devushki.”⁸

“Sana kaç kez yok öyle bir şey dedim!”

⁷ (Rusça) Başka hikâyeler uydurmam ve onun kafasını karıştırmam gerekiyor.

⁸ (Rusça) Bu kız yüzünden aptallaşıyorsun.

“Bu eniği şey neydi? Fikir bile yürütemiyordum. Karnıma ağırı girerken tek bir ifade olmayan sesini es geçtim. “Devam eder misiniz?”

“Eh, ne.” dedi Bartol Karalav, gözlerini bir müddet üzerimden çekmedi. “Moralin ya, bizim oğlan çapkındır. Baş edemez kimse. Nasıl edeceksin? Ne ele ne avına sığıyor. Pilot zaten, gözde yani. Eh, ilişkisi de olmaz pek. Olanları da kıskançlıktan bunaltır...”

“Siktir git! Ben mi?” Boris aniden sözünü kestiğinde yüzüm düşmüştü. Kıskanç mıydı? Kaç kadını kıskanmıştı şu zamana kadar? Ezel denilen heriften beni kıskandığı gibi miydi? Yoksa daha mı kötüydü?

“Siktir git falan... Bak, seni bagaja atarım, akıllı ol.”

“Raha, fazla ileri gidiyorsun.”

“Annen, Raisa...”

“Raha! Yapma dedim sana!”

Raisa? Dudaklarım aralandı istemsizce. Bu kimdi? Talya bitmemişken bir de Raisa mı çıkmıştı?

Raisa kim, piş kurusu, diye yakasına yapışıp canına okumak istiyordum. İçimde binalar deviren depremin sarsıntılarının sebebi kıskançlıktı; nefeslerimi ciğerlerime tıkamıştı. Sık alıp verdiğim oksijene karışan baştan çıkarıcı kokusu ise kızginken yalnızca öfkemi ateşliyordu.

“Siz de mi böyleydiniz?” diye sordum karşımdaki adama, sesim istemsizce sert çıkmıştı. Duraksadı, gözleri oğlunun üzerinden ayrılıp bana çevrilmişti. “Sizin ailenin çok sadık olduğunu duymuştum, yalan mıydı?”

“Ben sadık bir adamım,” dedi Bartol Karalav tok bir sesle, duruşunu dikleştirmişti şimdi. Kaşları ise karanlığı koyulaştıracak kadar çatıktı. “Larisa benim hayatımın aşkı. İnsanlar ölür ama aşklar ölmez, küçük hanım.”

İnsanlar ölür, aşklar ölmez. Bu denli âşık olmak istememin nesi kötüydü?

Düşünüyordum bazen. Bir adama böylesine içten duygular ile bağlandığımı aklıma getirdiğimde neler hissedebileceğimi mesela... Kalbimde kaç ateş yakabileceğini ya da yaktığı her ateşin aslında çiçekler vadedebileceğini de öyle.

Şu sıralar çok daha sık düşünüyorum.

Nedense... çok daha fazla.

“Anladım,” dedim sessiz bir şekilde, sırtımı geriye yasladığımda suskunlaştım. Bartol Karalav bir anlığına bana baktı.

“Moralin mi bozuk senin? Benim yüzümden mi yoksa?” diye sordu kaşları ile beni işaret edip. “Üzölmek hiç yakışmıyormuş sana, kıyamadım da şimdi.”

Kaşlarım usulca çatıldı. “Ne?”

İç çekti sessizce, omzu ile uğraşmayı sürdürürken başını salladı. “Babana söylemeni istediğim bir şey var,” dedi düz bir sesle, sözlerimi es geçerek. “Bir gün kendim geleceğim yanına, Turgut olarak.”

“Bu ne demek? Teslim mi olacaksınız?”

“Eğer ölmezsem,” dedi gülerek. “Planım o yönde.”

“Şimdi neden olmuyorsunuz?” diye sordum birden.

“Kendi bildiğim daha güzel, şimdi babanın yanında olsaydım ne olacaktı? Düşün bakalım.” Son derece merakla dinliyor ve dikkatle izliyordum onu. Göz ucuyla bana baktı. “Oğluma dokunanların yanına kâr kalacaktı. Ben sabırsız bir adamım. Ölmesi gereken ölür, hesabı kesilmesi gerekenin hesabı kesilir, gereği neyse o yapılır.”

“Bunu babam da yapabilir, uygun şekilde siz de yapabilirsiniz,” diye bildim.

“Dedim ya, sabırsız bir adamım,” dedi tekdüze bir sesle, duruşu sertti. “Bekleyemem. Beklersem gecikir, hayat bu. Geç kalmayı da hiç sevmem.”

Sözleri hep derin ve daha başka anlamları olduğuna inanacağım gibi geliyordu kulağa.

“Bir şey daha soracağım.”

Sesli bir şekilde güldü. “Ulan Sergen...”

“Ne Sergen? Niye gülüyorsunuz şimdi?” diye sordum ters bir şekilde. “Tamam, sormam. İlla soracağım mı dedim sanki?”

Daha sesli güldü. “Tamam, sor.”

“Yok.”

“Sor, dedim.”

“Yok, dedim...”

“Allah Allah!” Huysuzlaşmıştı şimdi. “Sor, dedim sana.”

“Sormayacağım, dedim ya.”

“Hep böyle mi?” diye sorduğunu duydum, Boris’e bakarak. “Kalan aklını da bu kız alır senin.”

Kaşlarım daha derin çatıldı. Çekilmez olduğumu mu söylüyordu? Boris’in ifadesine bakmak istedim, yapmadım. Çıtımı çıkarmadığım sessizlik daha da büyüdüğünde olduğum yeri unutmaya çalışıyordum. Yorgundum ve buna rağmen gözüme zerre uyku uğramıyordu. Almak istediğim cevaplar, sormak istediğim sorular vardı. Boris yanıtlayacak mıydı? Eve geri döndüğümüzde... alabilecek miydim beni neden öptüğünün cevabını?

Yaklaşık yarım saat sonra tanıdık *Ferrari* olduğumuz arabanın önüne doğru kırarak durduğunda derin bir nefes alarak doğruldum. Boris kapıyı açıp dışarı çıkmış olsa da kapı ile araba arasındaydı. Sencer aracın içinden çıkarak dosdoğru bu tarafa doğru adımlamaya başlamıştı. Bartol Karalav ise arkasını dönerek eline aldığı telefonu bana doğru uzattı. Boris’in telefonuydu. Başımı usulca sallayarak elindeki telefonu alacağım sırada telefonda önce avucuma bir şey itekledi. Donup kaldım.

"Tanıdığımıza niemnun oldum," dedi kısık bir sesle, başı omzunun üzerine dönmüş ve gözleri gözlerime tutunmuştu. Tek kaşını kaldırdı. "Ona söyleme." Fısıltı hâlinde çıkan sesini zar zor duyuyordum. "Al bunu."

Kalbim şiddetle çarparken yutkunabildim, avucuma iteklediği kâğıdı alıp alt pijamanın cebine sıkıştırdığımda telefonu da diğer cebime koymuştum.

"Aksa," dedi aynı saniye Boris, sırtını eğmişti ve gözleri üzerimdeydi. "Gidiyoruz."

Hiçbir şey söylemedim. Tedirgince arabadan indiğimde ellerimi montumun ceplerine ilıştırıp kafamı da yakasından içeri gömdüm. Ne vermişti bana? Deli gibi merak ediyordum. Boris'in öğrenmesini istemediği ne olabilirdi? Sırtımı dönerek onu beklemeden arabanın ön kapısını açtım ve bedenimi koltuğa bıraktım. Kâğıtta her ne varsa öğrenmek istiyordum ama yeni değildi. Buna rağmen merakımı gidermek için harekete geçecektim ki Boris kapıyı açıp birkaç saniye içerisinde kendine ait tarafa yerleşti.

"Kemerini tak."

İtiraz etmedim. Emniyet kemerini bedenime dolarken sessizdim.

Sessizliğin göğsümde yaktığı ateşin çatırtısı kulaklarıma kadar taşınırken gözlerimi yumdum. Sırtımı geriye vermiş, şakağımy da camın soğuk yüzeyine dayamıştım. Beklemeden gaza asılıp arabayı yola çıkaran adama bakmadan akan yolu izlemeye odaklandım. Güçlü bir iradeyle ona bakmamayı başardım. Tenime sinen huzursuzluk silinmiş olsa da kalbimde hâlâ varlığını koruyordu ve ifadem de yerli yerindeydi.

Ev yolunda olduğumuz için içimden kopup giden gerginliğin yerini yeniden doldurması sandığım kadar uzun da sürmeyecekti belki de. Her gün başka bir korkunun kapımı çalıp içimi gasp etmesini bekleyecektim. Tedirgince ve kaçamayacağımı bilerek. Nereye kadar devam edebilirdi bir insan böyle?

5. BÖLÜM

KIRIK VE ÂŞIK

Daha önce hayatımın hiç bu kadar korkunç bir forma dönüşüp, beni hedef alarak avlayabileceğini düşünmemiştim. Hayal dahi edemezdim. Düşündüğüm çok şey olurdu. Geçmiş önüme çıkaran her anın kapısında belirirdim. Yalnız, soğuk, terk edilmiş, izbe duvarlar arasına oturur; öylece düşünürken bulurdum kendimi. Neden çocuk yaşta terk edildiğimi, neden boyumu aşan sulara boğulmak zorunda bırakıldığımı, neden sevilmediğimi, neden aldatıldığımı, neden bundan sorumlu tutulduğumu, neden babamın beni hep daha fazla korumasına muhtaç kaldığımı... Neden hiç *âşık* olmadığımı...

Kaybetmekten korktuğumdandı belki de.

Derin bir nefes almak istedim, yapamadım; alabilseydim o bile yetmeyecekti zaten. Şu sıralar az ile yetinemez durumdaydım ve en çok istediğim şey ise uzak bir hayalden ibaretti. Bartol Karalav'ın sözlerini düşünüyordum her şeye rağmen. Yaşama ihtimalimi... Hayatının aşkı ölmüş olsa da bana birkaç cümle edebilmişti. Bir de kâğıt vermişti bana. Ne olduğunu bilmediğim ve cebimde her an patlamaya hazır bir bomba gibi duran kâğıt.

Göğsüme giren krampla yutkundum. Ateşten bakışları bedenimdeydi tüm o anlar boyunca. Her hareketimin, ifademi yerinden edebilecek anlık bir değişimin bile izini sürüyordu sanki. Ne görmeyi umuyordu? Kafamın ne kadar karışık olduğunu görebiliyor muydu mesela? Bunaldığımı, yorulduğumu ve geriye kalan her şeyi... Kollarımı önümde birbirine sardığımda olduğum köşeye daha çok sindim. Sessizliğimin ne boyutta cezalandırıcı olduğunu biliyordum. Özellikle onun için...

Yol boyunca süren inatçı sessizlik bir an olsun kesilmedi. Birkaç kez sabırlı soluklarını duymuştum, o kadar. Göz kapaklarımı açsam bile ona bakmadığımdan histerik soluğu takip etmişti inadımı. Düşünüp durduğum ve içinden çıkamadığım şeyler vardı. Beni limanda, aniden ve kalbimi ateşlerinden geçirecek kadar büyük bir şiddetle öpmüştü. Üçüncü kez. Ya sonrası? Nişanlılık haberi idi. *Her ne haltsa*. Peki, gecenin sonunda? Raisa diye birinin ismini de duymuştum. *Çapkın, dikiş tutturamaz, âşık olabilecek en son adam*.

Yalnızca ay ışığının döküldüğü yol bana hiç tanıdık gelmese de yeni yerleştiğimiz evin yolu hakkında da bir fikrim yoktu. Bu sebepten sessizliğimi bozmadım. Kalbimi avuçlayıp ezen, parçalayacak kadar hızlı atmasını sağlayan bambaşka bir duyguydu: *Kıskançlık*.

Hız ibresi daha da ateşlendi, tekerler asfaltı kanatacak kadar süratle ilerliyordu ve bir an sonra bunu bilerek yaptığını da fark etmiştim. Bakışlarım karanlığı yutacak kadar kısıldı, buzdan gözlerimi camdan çekerek omzumun üzerinden ona doğru ters bir bakışla baktım.

Sırtını geriye yaslayarak dudaklarının köşesini kaplayan belli belirsiz sırtma ile önünden ayırmadı bakışlarını. Bilerek yapıyordu işte.

Yine de çıtımı çıkarmadım.

Yaklaşık on beş dakika sonunda bir tepede sahipsiz gibi tek başına kalmış evin bahçesinde durduğumuzda kaşlarım hâlâ çatıktı.

“Neden buradayız?” diye sordum, anlam veremeyerek geldiğimiz yeri inceliyordum. “Babamın ayarladığı yer değil.”

“İhtiyacın olan yer,” dedi kontağı kapatırken. Şimdi içerisi zifirî karanlıktı, rüzgârın boğuk uğultuları sarmıştı dört yanımızı. “Seni Sergen Alatan’dan kaçırdığımı varsayabiliriz.”

Duraksadım, kirpiklerim istemsizce kırpışırken gözlerim doğruca ona çevrilmişti.

“Sen beni mi kaçırdın yani?”

Belirsiz, silik bir kıvrım belirdi dudaklarında. İfadesine aşınaydım, alayla ya da kendinden emin bir şekilde altına imzasını atabileceği kendine has bir duruşu vardı. Şimdi olduğu gibi.

“Ayrı kaldığımız günler boyunca ikinci planım buydu,” dedi alaycı bir tınıyla, anahtarı çekip, elini kulpa görürürken. “İlkinin duymak ister misin?”

Kalp atışlarımın sesi gecenin boşluklarına sızacak kadar güçlüydü. Duy-maması gerekiyordu. *Umarım.*

“Ne?” diye sordum, ters olmasını umduğum sesim doğuştan merakla doluydu. Bu da benim lanetimdi.

Kapısını açtı, dağ soğuğu içeri doluşurken, “Seni öpmek,” dediğinde durmura uğradım, arabadan inmeden önce tek gözünü kırptı. “Kıyaslayacak olursam ilkinin yerini hiçbir şey alamaz.”

O, arabadan inerek kapıyı kapatırken ben ise şaşkınlıkla aralanan dudaklarım ve soluksuz çarpan kalbimle camın ardına bakakalmıştım. Ayrı kaldığımız zaman boyunca beni öpmek ve kaçırmak mı istemişti? Bir an güleceğimi sandım hatta kahkaha bile atabilirdim. Aklını mı kaçırmıştı?

Tamam, itiraf etmek gerekirse benim hayallerimi kaplayan birkaç görüntü de olmuştu. *Onunla öpüşmek.* Ve beni öylece geride bırakabildiğine inandığım günlerin birinde kendimden utanacağım kadar berbat rüyalar da görmüştüm. Bunu bilmesine gerek yoktu tabii.

Yutkundum, kapı kulpunu çekerek titrek bir ritim tutturan kalp atışlarımla beraber soğuk havaya çıktığımda ifademim rengi neydi, bilemiyordum.

Bu gece bir an korkudan kalbimi karartıp bir başka an utançtan kıpkırmızı kesilebiliyordum.

Arabanın kapısını sertçe kapattığım saniye, "Hiç hakkın yokken beni öpmeyi planladın demek?" diye sorup kollarımı göğsümün aşağısında birleştirdim. "O arada nişan meselesini de düşünmüşsün tabii... Ne kadar geniş çaplı bir adamsan artık."

Birkaç adım atarak mesafeyi daha aza çektiğinde gardımı indirmedim ve yalnızca onunla kaldığım gecenin bilmem kaçında bir süre ona baktım. "O iş öyle olmadı," dedi düz bir şekilde.

"Bak sen?"

"Aksa, sabrımı zorluyorsun. Yapma." Sinirleniyordu, siniri ifadesini parlatıyordu. "O kızın hayatımda yeri yok."

"Ben sana yeri var demiyorum, anlamıyor musun sen bunu?" diye çıktım aniden. "Ben..." Tansiyonum yükseliyordu. Gözlerimi sıkıca yumdum, değersiz hissetmekten nefret ediyordum. *Ben, kendi yerimi bilmek istiyorum. Anla şunu.*

"Aksa," dedi birden yorgun bir sesle, bir adım yaklaştığını gözlerimi açtığım an fark ettim. Kokusu daha fazla yakıyordu geçtiği her yeri. "O kızı gözünde büyütme, işimizin bir parçası. Haluk gibi, Atilla gibi ya da her ne sikimse." Alnında bir damar karanlığa kafa tutarak belirgince atıyordu. "Düşünme sadece, anlaştık mı?"

"Ne oldu öyleyse?" diye sordum ciddi bir şekilde, gözlerinin en içine bakıyordum. "Ne oldu birden? Nereden çıkıyor bu nişanlanma meselesi? Söyle bana bunu."

Hakkım var mıydı, bilmiyordum. Olup olmaması umurumda da değildi, o an fark etmiyordu hayatının neresine ait olduğum. Nişanlanmak üzere olan bir adam ile öpüşüp öpüşmediğimi ya da ona bu denli bağlandığım için kendimi tokatlamak isteyen yanımin bir şeyler duymaya ve öğrenmeye ihtiyacı vardı.

"Pusat'ın planıydı."

Kaşlarım anlamsızca çatıldı. "Ne planı?"

"Babanın geri adım atabilmesi için onun kulağına nişanlandığımı haberini götürecekti," dedi, gerginlikle yutkundum. "Bu kadar, olan bu."

Zihnimin arka planda ürettiği onlarca olası senaryo parçalara ayrıldığında sınırlarımın daha da bozulduğunu hissettim. "Babam için?"

"Senin için," dediğinde başımı iki yana salladım istemsizce, dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve sessiz bir soluk bıraktım. "Babanı geri adım atmak zorunda bırakacak tek hamle buydu. Nişan konusunda ne kadar katı olduğumu biliyor, eğer göze almışsam seni gözden çıkardığımı düşünecekti."

İçimde bir şeyler zedeleniyordu. Her ne söylüyorsa dikkatimi veremeyeceğim kadar ağrıyordu kalbimi. Beni gözden çıkaracağı kadar başka birini ya da herhangi bir şeyi göze alabilme ihtimali... Kaç parçaya ayırıyordu kalbimi, bir bilseydi...

"Düşünecekti... Ya sonra?" Gözlerimi işgal etmek için an kollayan yaşları sıkıttım çenem ile defetmeye çalışıyordum ama hassastım ve bu aptalın yaptıkları yüzünden dengesizin tekiydim. "Planı devam ettirecekti böylece. Sana adım atacaktı. Him? Bunu mu düşündünüz Pusat'la beraber?"

"Öyle."

"Peki." Bakışlanımı kaçırıp gözlerimi bir anlığına yumdum ve derin bir nefes aldım. *Peki, ben ne düşünecektim?* Bu umurunda bile değil miydi? Aramızda olan şeylerin tek taraflı olmadığını düşündükçe kendimi başka bir batıklığın içine çekilirken buluyordum. Bir saniye bekledim. Bir saniye daha, üç saniye daha... Gözlerimi araladığım bir sonraki an ateşten gözlerini bulmuştum çoktan. "Bu sana mantıklı geldi mi? İtiraz bile etmedin. Babamı korkutmak için nişanlanacağını söylemek... Mantıklı tabii."

"Duyan tek kişi baban olacaktı," derken sesi hiç renk vermiyordu. "Öylece beklemek yerine harekete geçmeyi seçtim."

"Kızla nişanlandığının haberini verecektiniz." Hiçbir mantığa sığmıyordu bu düşünce. "Babama? Sonrası yok, bu kadar."

"Evet," dedi. "Fazlası değil, olamaz." Çatık kaşlarının altında ateşten gözleri alev alev bakıyordu. "Bu saçmalığı düşünme artık."

Dik tutmakta zorlandığım omuzlarım çöktüğünde hayal kırıklığı dolu bir sessizlik yayıldı, uğultu kulaklarımda dönüyordu. "Saçmalık," diye tekrarladım histerik bir hızla başımı sallayıp. "Zaten hep ben saçmalıyorum. Aramızda olan bu şey... Bu *aptalca* şey sorun değil de ben mi saçmalıyorum?"

"Öyle de-"

Sözünü sertçe kestim.

"Ben neden karşıyorum ki zaten? Ne bok yersen ye, tamam mı? Ne halt yapmak istiyorsan yap," diye kısık bir sesle soludum, boğazımda sırt sırta devrilen yumrular göğsüme yüktü. Yaşaran gözlerime lanet ettim kısa bir an. "Ben senin nişanlanma planı yapuğın günün ertesi öpebileceğin biri değilim. Bunu anla, istediğim tek şey bu." Yutkundum, kalp atışlarım taşıyordu. Kollarım iki yanıma düşmüştü, sinirden önümü göremiyordum. "Bir kez daha bana yaklaşma. Sakın!"

Yanımdan geçeceğim sırada bileğimden yakalayıp, beni önüne çektiğinde dişlerimi sıkıp gözlerimi yumdum. Saniyeler içerisinde birkaç adım ile geri iteklediği bedenim kapıya yaslanmıştı. Gölgesi bedenimi kuşatırken onu sertçe iteklemeye çalıştım.

"Siktir git!"

“Aksa, delirtme beni,” dedi göğsüne doğru savuracağım yumrukları bilek-
lerimi avuçlarına kafesleyip, engel olurken, iki yanıma bastırıp üzerime eğildi.
Sırtımı kapıya daha fazla dayadım, başımı hafiften geriye doğru çekip dü-
zensiz nefeslerimle yüzüne öylece baktım. İfadesinden sinir bir parlama gibi
ateşle geçiyordu. “Mantıklı olan babanın böyle olacağını sanmasıydı, böyle
bir şey olacakmış gibi tepki verme bana. *Sakin.*”

“Çekil,” diyebildim yalnızca, öfkeliydim ama bağırıyordum. Aramız-
daki gerginlik ya da kavga beni fazlaca yoruyordu. “Kurduğun mantığın bir
boka yaradı mı diye sorarlar adama.”

“Yaramadı!” diye soludu sertçe, sesi yükselmemişti ama öfkesini soluya-
biliyordum yakından. “Seni bana getirecek herhangi bir şeydi ve denedim.
Daha ilerisini de yapardım, her zaman yaparım. Tereddüt etmeyeceğimi an-
ladığımı sanıyordum. Ne oluyor şimdi?”

Donakaldım. “Daha ilerisi?” diye soludum birdenbire. “Nişanlanır
mıydın? Bunu bile...”

“Sen beni çıldırtacak mısın?” diye bıçak gibi kesti sözümü, nefeslerim
ağırlaşmıştı. Ağzımı açtırmayan kelimeleri kontrolü elden bırakmıyordu.
İradesi her zaman güçlüydü, bunu biliyordum ama bu gece gardını biraz in-
dirmiş olsa da yeterli gelmiyordu. “Nişanı aklından sil, başlatma nişanına.
Yok öyle bir nişan, *hiç* olmadı.”

Terslemek ya da büyütme değildi niyetim ama daha fazla eşelemek,
bensiz ne halt yediğini öğrenmek istiyordum. Ben dört duvar arasına tıkalıp
geçen günler boyunca her şeyden uzakta, kendimi yiyip bitirirken onun ne
dolaplar çevirdiğini bilmeliydim. Bana yalnızca bir kısmını anlatmıştı, örgütle
alakalı olanları. Bu gece içinde bundan daha fazlası olduğunu hissediyordum.

“Babam hariç herkesin kulağına gitmiş ama,” dedim yarı alaycı bir tavırla,
kontrolümü sağlıyordum ancak bir an sonrası için öfkelenmeyeceğimin sö-
zünü veremiyordum. “Babanın bile...”

“Geçip gitmiş bir mevzu,” dediğinde dikkati yalnızca gözlerimdeydi. “Bu
gece düşüneceğim en son kişi bile değil o kız. Babamın içerdeki adamının
Çelik olması daha çok büyütülecek bir mesele, patlamayı onun planlaması
da Haluk’un belgelerini almamız da buna dâhil...” Tiz sessizliğin içerisinde
sert bir nefes çekti içine. “Yetkililere haber verdikten sonra bunu konuşalım.”

Birkaç saniye ona öylece baktım, o da bana baktı. Birkaç santim geriledi.
Saçlarım omzumun gerisine esip, sırtıma ağırlık yaparken boğazımdan yukarı
tırmanan yangın hiç dinmeyecek gibiydi.

“Niye bunu yapıyorsun?” diye sordum birdenbire, kaşları çatıldı. “Saçma-
lamayı kes Aksa, önemsiz Aksa... *Tamam*, diyorum kendime.” Başımı onay-
lamaz anlamda iki yana hafifçe salladım. “Ama kafamın içi susmuyor, tamam
mı? Sana soru soruyorum... susabilmesi için. Sustur diye. Yapabilirsin çünkü.

Sana çok kez bu hakkı verdim. Cevap vermiyorsun, önemsemiyorsun, lütünü kapatıyorsun. Ben sana soracak cesareti bulup sormama rağmen! Yapıyorsun bunu. Tamam, tamam, diyorum yine... ama olmuyor. Ben daha çok düşünüyorum. Nive bana bunu yapıyorsun?"

Kelimeler aramıza asılıp kaldığında çok geçmemiști ki kelimeler dahi havadan silinmeden bir havlama sesi duydum ve yüzüne kilitlenip kalan buğulu gözlerimi bedenime yaslanan patilerin varlığı ile irkilerek kaçırabildim. Bedenim güçsüzce gerileyecek olduğunda Boris bir avucunu sırtıma yaslayarak engel oldu. Ona bakmadım, kafam karman çormandı ve Edgar'ın varlığına odağımı vermeye çalışıyordum.

"Edgar," dedim buruk bir tebessümle, göğü inletircesine havladı. Dili dışarıdaydı ve kuyruğunu heyecanla sallıyordu. Tek dizimin üzerine çökrüğümde elinin tutuşu da kayboldu, Edgar yüzümü yalamak istedi ama gülererek kaçtı. "Yapma... salyalarını sevmiyorum."

"Bir sorun var sandım," dediğini işittim Pusat'ın, Boris'in hemen karşındaydı. Göz ucuyla izliyordum onları. "Niye burada bekliyorsunuz?"

"Bir şey olduğu yok. Konuşuyorduk," dedi Boris düz bir sesle. "Kutay gitti mi?"

"Yok, uyuyor." Birkaç saniye sessizleşti. "Anlat şimdi, ne oldu?"

Sert bir nefes aldı Boris. Edgar'ın şirin yüzüne baktım, kilo almıştı az da olsa. Poe'nun kaybından sonra dostunu kaybettiğinden olsa gerekti ki kendine gelememiști ve her ne kadar Boris Karalav sorun çıkarsa da burada, onun yanında iyileşiyordu.

"Anlatırım. Sergen Alatan'a teslim etmem gereken dosyalar var," dedi Boris. "Gözün Aksa'nın üzerinde olsun, gelince konuşuruz."

Gidecek miydi? Yaraları bile henüz çok tazeydi.

"Acil mi?"

"Haldun'a ait dosyalar," diye yanıtladı Boris. "Sabaha karşı adamı alırlar, dosyası kapanır."

"Ben götürürüm," dedi Pusat, yutkundum. Bir yandan onları dinlerken diğer yandan dizlerimin önüne devrilen köpeğin tüylerini karıştırıyordum, daha derin gülümsedim. "Sen dinlen, Turgut amca'yı sonra konuşuruz. Uyumaya çalış."

İtiraz edecek sandım, yapmadı. Başını sallayarak ön koltuğu açtığında torpido gözüne ilıştirdiği dosyaları alarak doğruldu. "Al," diyerek Pusat'ın eline tutuşturdu, arabanın kapısını kapattı. "Kutay'ın arabasıyla git. Görünmemeye çalış."

Pusat emrini almış gibi başını salladı ve sırtını dönerek eve yürüdü. Bir dakika geçmemiști ki üzerine giydiği palto ile bir köşede duran arabaya doğru

rütüklü. Edgar dört ayağı üzerinde doğrulmuştu yeniden, sessizce nefeslendim.

"Hava soğuk, içeri geçelim," dedi Boris, ona bakmadan gaza asılarak arabayı asfalta çıkaran Pusat'ın sürücü koltuğundaki ciddiyetine baktım. Neden Boris'in her anındaydı? Ve neden benimle iyi anlaşmıyordu? Kutay hiç öyle değildi mesela.

"Neden buradayız?" diye sordum kısa bir anlığına ona bakarak.

"Edgar ve Alfi burada," dedi, dudaklarını ıslatarak başını kaldırdı ve gözlerime baktı. "Daha iyi hissedersin."

Kaşlarım alaycılıkla havalandı ama bir gram alay hissetmiyordum. Kavgatmak istiyordum, öfkemi kusmak istiyordum ve bir şeyler söylemesini istiyordum. Hakkım yok muydu buna?

"Evet," dedim düz bir şekilde. "Farklılık olur tabii."

Kaşları biraz daha çatıldı. "Uykunu al, dinlen. Sakinleştğinde konuşacağız."

"Konuşacak bir şeyimiz yok," dedim ifademi bozmadan, sakinliğimin aksine içimdeki şiddetin hesabını tutamıyordum. Elim kaldırdım ve ikimiz arasında hareket ettirdim işaret edercesine. "Mümkün mertebe bir şey konuşmayalım biz, yakın bile olmayalım."

Bakışları kirpiklerini iç içe geçirecek kadar kısıldığında karanlık artık gözlerinin en içindeydi.

Hiçbir şey söylemedi. Kapısı açık eve önden ben, arkamdan da o girdiğinde yanımda Edgar yürüyordu; patilerinin zeminde bıraktığı tıktıkları dinlerken holün açık ışığının döküldüğü yere kadar etraflıca inceliyordum evin içini. Kapıyı kapatarak üzerindeki deri ceket çıkardığında ben de kendi üzerimdeki paltomu çıkardım.

"Hangi odada kalacağım?" diye sordum soğuk bir sesle, paltoyu portmanroya asıp geri çekildim. Saçlarımı yüzümden itekledim, tokam hâlâ bileğindedi ve huysuzluğum gitmese de orada kalmasını istiyordum.

"Benimle gel."

Üzerimde pijama takımı vardı ve tüm geceyi bu hâlde geçirip bir de başka bir eve getirildiğime inanamıyordum. Kendince *beni kaçırmıştı*. Bundan zevk alır gibi bir hâli de vardı.

Üst kata çıkıp koridorun bir ucundaki açık kapıdan Edgar hızlı adımlar eşliğinde koşarak girdiğinde arkasından ilerledim. Boris peşimdeydi, sırtımda ağırlığı olan bakışları da silinmiyordu. Ona bakma isteğimi bastırdım.

Odaya geçip ışığı açtığımda kollarımı önümde bağladım ve etrafa kısaca baktım. Çift kişilik kocaman bir yatak; köşede duran krem rengi, büyük bir dolap ve yatağın iki yanına ilştirilen komodinler vardı. Odanın zeminini kaplayan krem rengi halı üzerinde parlak, gri yıldızlar sırtıyordu; tatlıydı.

Öte vandan bana Ruwa'ida verdiği atkı takımını da hatırlatıyordu. Kalbimin derininde vatan sızlanma sert bir yutkunuş yarattığında gölgesini sırtımda hissettim. Sev çıkarmadım, avuçlarımı yumruk yapıp perdeleri ve banyo aynasını inceledim. Bir de banyo vardı neyse ki. Ferahlatıcı ve hoş gelmişti puzume.

"Tüm eşyaların burada," dediğinde Edgar yatağın ucuna zıpladı ve havla varak serikdi yorganın üzerine. "Saat geç oldu, dinlen."

"Uykum yok," dedim, bir an ona baktığımda dolaba doğru yürüdüğünü fark ettim. Odağım artık üzerindeydi. Kaşlarım istemsizce çatıldığında onu izliyordum. "Ne yapıyorsun?"

"Olması gerekeni."

"Ne?"

Dolabın kapağını açtı, ezbere bir noktaya uzandı ve tanıdık takımı eline aldı, sakın bir tavırla kapağı kapatıp bana döndü. O sırada dışarıda odayı aydınlatacak kuvvette bir şimşek çaktı, etrafı boyayarak çekildiğinde gök de gürelemişti.

"Bunlar bir süre bende kalacak," dedi annesine ait atkı takımını bir eliyle göstererek. Birkaç sakın adımla üzerime doğru yürüdüğünde dişlerimi sıktım.

"Acelesi mi var?"

"Var," dedi. "Yüzüğün akıbeti belli." Gözleri göğüslerime kaydığında tüm bedenim kaskatı kesildi. Gözlerime baktı ardından. "Bunları ortadan kaldırmadan almalıydım, sıra ona da gelecek."

"Uyanıkken rüya görür olmuştun," dedim alaya alarak, hâlbuki garip ve çok daha kötü bir şekilde heyecanlanmışım. *Nedense, akılsız Aksa.*

Alaycı ifadesi suratına yayıldığında başı belli belirsiz bir açıyla geriye düştü, âdemelması belirginleşti böylece. "En kısa sürede halledeceğim, endişen olmasın."

"Benim olduğunu söylemiştin, buna rağmen mi?" dedim konuyu asıl noktaya getirerek. Ciddi manada sinirlerimi bozuyordu.

"Öyle," dedi, dudaklarını ıslattı ve yaralı yüzüne bakarken gözlerini gözlerimden çekmedi. "*Bir süre,* dedim bu yüzden."

"Saçmalıyorsun."

"Yapabileceğim en iyi şey saçmalıkla problem değil," dedi. "Saçmalıyorum."

"Düşündüğün gibi olan bir şey değil bu. Annenin beni etkilediği yok, niye kafanda bunları kuruyorsun?" diyebildim yalnızca kollarımı iki yanıma bükünce bırakıp. "Annemi seviyorum, o kadar."

"Annemi sevmeni istemiyorum," dediğinde donakaldım. "Onunla kurduğunu sandığın bağ aklınla oynuyor, buna izin vermem. *Asla.*"

Ne söylemek istediğini anlıyordum ama yine de...

"Sen sadece öyle olduğunu sanıyorsun," dedim, dudaklarımı birbirine bastırıp dik dik baksam da gözlerine; içimde bir yer ayağa kalkmış, isyan beyrağını çekiyordu.

"Görüşmediğimiz günlerde bir şeyler değişmiş," dedi, aramızda bir adım kala durdu ve kalp atışlarım göğsüme kaynarken avucunu parmak boğumları beyazlayacak kadar atkı takımına sapladığını fark ettim. Öfkesinin tek sorumlusu ben miydim? "Fabrika ayarlarına döndüğüne emin olana kadar böyleyiz."

"Bu ne demek ya?" İçimde bir şeyler tepetaklak olmuştu nedensizce. Çenemi dikleştirdim, tek kaşımı kaldırdım usulca. "Beğenmiyorsan kapı orada öyleyse."

Güler gibi oldu. Keyifsizdi, bir an sonra ifadesi sertleşti ve yüzüme doğru eğildi. "Aksa," dedi. "Ben, sende görmeye alışık olduğum şeyi istiyorum."

Çenem titredi. Gözlerim bir an olsun ayrılmadan ateşten gözlerine sabitliydi. Biliyordum aslında. Neşem gitmiş gibiydi, her şeye rağmen ve her şeye karşı koruduğum sevincim sanki artık yoktu. Kınılmıştı inancım bir yerlerde, kötü etkilenmişim bir şeylerden; travmatik olan vurulduğum gün atladığım o su muydu yoksa gözlerimin önünde durmadan oynayan dün geceki patlama mıydı? Üst üste gelişleriydi belki de. Diyordum ki kendime, *o suya atlamamalıydın, Aksa. Canını kurtarmak için yapmamalıydın bir kez daha.*

Yapmamalıydım.

Bakışlarımı kaçırdım. Tek kelime bile etmek istemiyordum. Kendi hâlimde kalmalıydım belki de. İstedğim fazlası değildi. O, kafamı karıştırmaktan başka bir halta da yaramıyordu zaten.

"Buna hakkın yok," dedim kuru bir sesle, başımı çevirerek yatağa doğru yürümek için adımlarım harekete geçse de bedeni duvar olup önüme geçti. Gözlerine baktım. "Yapma şunu."

"Henüz hiçbir şey yapmadım."

"Bu ne demek?"

"Senin için sınırları zorlarım demek."

"Benim için bunu kimsenin yapmasını istemiyorum, tamam mı? Ben yaparım." Benden bağımsız harekete geçen bir adımla ona yaklaştım. "Ola-bilecek her ihtimali düşünüyorum, kimseye gerek kalmadan. Normal olan bu..."

"Normalimiz bu değil," dedi, sözümü bitirmeme izin vermeden sertçe kestirip attığında. "Olmayacak. Her ihtimali düşünen benim, senin düşünmen gereken tek şey tüm bunlar bittikten sonra neler yapmak istediğin. Tatil, derslerin, arkadaşların... Fark etmez, dilediğin planı yap." Bir kıvılcım büyük bir yangına dönüşüyordu gözlerinde, yüzüne bakıyordum. "Kırmızı çizgimiz ise belli, anlaşıldı mı?"

Sakince kaşlarını havalandırdım. "Havat planımı düşünüyüm yani?"

"De."

Sinirle güldüm. "Tabii, emredersin."

Ne bu akı hâli. Akı!" Kaşları daha da çatıldı. "Ne olmasını istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedim vurulduğumu hissederek. "Çıkar mısın odadan?"

"Her saat başı sifra dönüyoruz," dedi. "Hiç hoşuma gitmiyor bu, beni senin için daha fazla endişelenmek zorunda bırakma."

"Endişelenme Boris. Endişelenme benim için. Neyim ki ya ben? Kimim?" dedim doğruca, aramızdaki gerginlik ölümcül düzeydeydi. Çatık kaşlarım, göğsümde hızlı hızlı çarpan kalbim, öfkeli bakışlarım... "Benim senden istediğim bu mu sanıyorsun?" Yutkundum sertçe. "Açıklama istiyorum sadece ama sen onu bile yapamıyorsun."

"Açıklama mı istiyorsun?" diye sordu sinirle, sormuyordu aslında; sinirlendiği belliydi ve sesini kontrol etmeyi bırakmıştı. Bir adım daha üzerime geldi, karnıma giren krampla geriledim. Ve bir adım daha... Hızlıydı. Sırtım duvarın soğuk yüzeyi ile buluştuğunda tek yapabildiğim yutkunmaktı. Sıcak elini çenemin ucuna çıkardığında parmakları çenemi kafesleyince başımı geriye yasladım. "Seni neden öptüğümün açıklaması... Hem de delirmiş gibi. Bu mu?"

Parmaklarım gergince buz gibi duvara dayandığında çenemi biraz daha kavradı, gözleri de dudaklarıma inmişti. Bacaklarım karıncalanıyordu, tüm vücudum ürpeniyordu. Nabzum dört bir yanıma inmiş, her yerimde çarpıyordu; bacaklarımin arası da buna dâhildi. Üzerimdeki etkisi inanılmazdı ve aramızdaki bu gerilimin beni kül etmeye niyeti vardı.

"Evet," dedim dik dik, odanın ışığı sırtından döküldüğünden yüzü az da olsa karanlığa gömülmüştü. "Üç kez."

"Sayısız kez olmaması benim aptallığım."

"Benimle oynama," dedim çeneme kurduğu baskı aklımı kaydırırken.

"Özledim çünkü," dedi fısıltı hâlinde çıkan erkeksi sesiyle, nefesleri yüzüme üşüşüyordu. "Günler boyunca aklımdan çıkmadın, sorumluluğunu almahydın."

"Öyle mi?" diyebildim ters ters. "Nereden benim sorumluluğum oluyormuş?"

"Aklına girdin," dedi rüylerimi diken diken eden bir tınıyla. "Sorumlusun."

"Her... düşünmeseydin."

"Düşüncecek daha güzel bir şeyim yoktu," dedi, başparmağı alt dudağıma yaslandığında gözleri gözlerimdeydi. Titredigimi belli etmemeyi başardığımı umuyordum. "Başka ne düşündüğümü duymak ister misin?"

Yutkundum, bir şey söyleyemedim. *Isterdim.*

"Daha fazlasını da istedim."

Gözlerim yavaşça kısıldı. "Pislik."

Dudaklarım parmağına dokunmuştu tek kelimede, sertçe yutkundum.

"Daha pis şeyler de düşündüm." Yüzünü hafifçe eğdi, etki alanına kapılıyordum. "Daha ahlaksızlarını."

Uğuldamaya başlayan kulaklarım daha fazlası için dört açılmıştı ve heyecan içerisinde yumruklanmış kasıklarımın da daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Söyleme..."

"Bacaklarının arasında seni yediğimi," diye devam etti. "Her zerreni, aklın başından gidene kadar yiyip bitirdiğimi..."

"Boris..."

"İsmimi inlediğin için daha kötülerini de," dedi yüzüme doğru biraz daha eğilerek, dudaklarının arasından süzülen sıcak nefesleri tenime işledi. Göz kapaklarım titreyerek, örtülürken dudaklarım aralandı, tırnaklarımı duvarın soğuk yüzeyine çarptım. Göğüs kafesim alev alevdi, içimde buz tutan herhangi bir nokta varsa bile kelimeleri altında eriyordu. "Sikeyim ki çok daha kötülerini."

Soluklarım aramıza karışırken dudaklarımı ıslattım. "Yapamazsın."

Bir eli belimin çıplak sınırına dayandı; içim titrediğinde dudaklarım aralıktı, parmakları göbek deliğime sürüklendi. Karnımı içime çekerek çukurlaştırdığımda nefeslerim boğazımdaydı. "Çok edepsiz pozisyonlarda... Ahlaksızca, ağzımı bozarak." Bu bozmamış hâli miydi? Dudaklarından çıkan her kelime tek noktaya hücum ediyordu. "İzin vermez miydin buna? Hım?"

"Vermezdim... Asla."

Yap der gibiydi işte sesim. Kahretsin ki...

"Ben," diye fısıldadı yüzüme doğru, parmakları tenimde daha aşağıya kaydığında bacaklarımı birbirine bastırma ihtiyacıyla doldum ama yapmadım. "Bir tek seni istiyorum, Aksa," dedi ateşim çıkmış gibi hissedeceğim kalınlıktaki sesiyle. "Yetmez mi?"

Dizlerimin dermanı kesilmiş gibiydi, her an devrilebilirdim. Aklım başımdan gitmişti birkaç saniye içerisinde. Gecenin zifiri karanlığında bana bu kadar yakınken irademe sahip çıkıp kontrolü elden bırakmamak ustalık gerektiriyordu. Göz kapaklarımı istemsizce aralanırken kokusunu soludum derince, yutkundum ardından. Bana iyi geliyordu, bana kötü de geliyordu. Beni dağıtıyordu, beni büsbütün yapan da oydu. Büyülüydü ya da hilebazdı, Boris Vedran Karalav'dı. Dudaklarımı birbirine bastırarak kendime gelmeye çalıştım zira darmadumandım. Bana bunu o yapıyordu ve etki alanından kaçmadığım sürece gelgitli yaşamak zorunda olduğumu biliyordum.

Elini ittirdim zar zor. Başımı çevirdim, karışık bir ifadeyle bakışlarımı ilave uzatıp duvar ile arasındaki bir nefeslik mesafeden sıyrıldım ve kirpiklerimi kirpiktirerek etrafa bakındım öylece. Aklımı da buz kesmiş, içi boşalmış sanki. Boğazımın ortasına batan yumruyu yutkundum. Ardından banyo kapısına ilaştı gözlerim, bacaklarım kendiliğinden ilerledi ve saniyeler sonra kapının ardındaydım. Kilitledim, ışığı açmayı son saniye akıl etmiştim.

"Akla," dediğini duydum derinden bir sesle. Kapının arkasındaydı. "Uyumuyorsan salondayım, konuşalım."

Konuşabileceğimizi hiç sanmıyordum. Mideme oturan devasa yük daha da büyüyünce kapıya sırtımı vererek zemine çöktüm ve kendime gelebilmek için sakın nefesler almaya başladım. Sıfır mesafesinde o vardı az önce, aklım hâlâ bulanıktı ve her zerremi kuşatan nabzımın tutturduğu çarpıntıyı dizginleyemiyordum. Cesaretime güvenip dudaklarına bile yapışabileceğim kadar ahlaksız bir andı.

"Aptal," diye fısıldadım gözlerimi sımsıkı yumup, başımı kapıya dayayarak. "Aptalın tekiyim işte... al bak, aldı seni etkisine."

Savaş veren nefeslerime bir yenisi eklendiği zaman zarfında bacaklarımı kendime çektim ve tam da o an pijama altımın cebinde sıkıştırılan telefon varlığını belli ederek düştü. Başımı eğdim, zemine düşen telefonu görüşüme aldığım ikinci saniye elime çektim düşünmeden. Kendime gelememiş olsam da yutkundum.

Telefonunu ona vermeyi aklımdan çıkarmıştım ve o da unutmuş olmalıydı. Ekranı aydınlatarak saate baktım önce, gecenin üçünü geçmişti. İki gecedir uykusuzluktan göz altılarımı saran mor halkalar ile dost olmuşum ve en çok Boris Karalav'ın ahmaklığı uykularımı çalıyordu.

Ekranı köpekleri vardı, kaldırmamıştı. Poe'yu görmek kalbimin ortasına yeni bir sancı daha soktuğunda dudaklarımı birbirine bastırdım. Onu ben bile bu kadar özlüyorsam Boris nasıl dayanıyordu?

Göğsüme inen yıldırım içime merak düşürdüğünde parmağımı kaydardım ve ana ekrana indim doğruca. Telefonu yeni olduğundan şifre koymamıştı belli ki. Ya da bu, kullandığı diğer telefondur. Umurumda değildi ne olduğu. Karıştıracaktım. O gelse bile banyo kapısının arkasında ne yaptığımı bilme imkânı yoktu. İlk önce fotoğrafları açmak ve daha özeline girmek istesem de arama bildirimlerine dokunmuştu gözlerim. Açtım. Tanımadığım adamlardan gelen aramaların yanında tanıdık birkaç isim vardı. Pusat, Kutay ve en kötüsü Talya.

"Kaltak," diye bir kelime fırladı dudaklarımdan istemsizce, sonraki an kendime kızdım. Onu tanı mıyordum bile. Kötü konuşacağım ne zararını görmüştüm? Akla hayale sığmaz şeyler planlamak ne tür bir canilikti?

Yedi kez arayacak kadar büyük ne olmuş olabilirdi? Aşağı kaydurdım ekranı, eski aramalara kadar indim ve bir arada olmadığımız günlerde de arama kayıtları olduğunu fark ettim. Duraksadım. Neydi şimdi bu? Dudaklarım aralandığında kalbimde çıkan kasırğa, damarlarımın arasına kadar şiddetle savrılmaya başlamıştı. Üç gün üst üste telefonla konuşacağı kadar önemli ne olmuştu?

Sinirden gözlerime batan yaşları, bakışlarımı tavana çevirerek iteklemeye çabaladım. *Piç kurusu.*

Aralık dudaklarımı birbirine bastırarak titreyen çenemi sıktım. Sert bir nefes fırladı dudaklarımın arasından, burnumu çekerek gözlerimi ekrana düşürdüğüm saniye buz kesen parmağımı mesaj kutusuna götürdüm. Kalbim ikiye yarılmış, acıyordu. Mesaj kutusunda da o kızın ismi vardı çünkü. Yaşlarla ıslanan gözlerimi kolları uzun gelen takımın bileğine sildiğimde alt dudaklarımı dişlerimin arasına yuvarladım.

İsme tıkladığım gibi önüme dökülen konuşmaların her birini teker teker okumaya başladım.

Talya:

Bu hafta çarşamba günü bizim eve davetlisin, kimseye söz verme!

Senin için yemek yapacağım yani, gelirsin değil mi? Lütfen... ❀ (19.57)

Ellerim içimi çevreleyen yangına tezat buz kesip ağır bir titremeye kapıldığında kan oturacak kadar sert şekilde alt dudaklarımı ısırardım. Parmak uçlarım karıncalanıyordu. Normal miydi? Vücudum çeşitli tepkiler üretiyordu ve yokluğumda yalnızca beni yanına almak için uğraştığını düşündüğüm adamın, aptalın tekiyle olan mesajlaşmaları hiç de iyi hissettirmiyordu.

Boris:

O gün babanın galeri açılışı var, Talya. (20.01)

“Ha, olmasa gideceksin yani?” diye fısıldadım titreyen sesimle, burnumu çektim tekrar. “Piç kurusu...”

Ağlayacağımı düşündüğüm bir sonraki anın içerisinde gelen cevabı okudum.

Talya:

Biliyorum. O yüzden o günü seçiyorum.

Babam evde olmayacak. Planlamayı önceden yapıp gelebilirsin diye şimdiden söylüyorum. (20.01)

Galeriye ben de uğrayacağım, oradan birlikte eve geçebiliriz.

Talya:

(Nmas mı? (20.02)

Sana babamın koleksiyonunu gösterebilirim.

Uçaklara ve arabalara özel bir ilgisi olduğunu söylemiştim. ♡ (20.18)

Gözlerimi sınırsız yumdum. Katlanılmaz bir şeyler dönüyordu göğsümde, taş yutmuşum gibi nefeslerim kesik kesik çıkıyordu. Dizlerimi karıma doğru çekerek çenemin ucunu diz kapağıma yasladım ve iki yanımdan sarmaladığım bacaklarımın önüne getirdim telefonu. Bir kez aldatılmış bir kadın olarak başka bir şey hissettiğim de yoktu şimdi. Doğru neydi, umurumda bile değildi o an. Çünkü mesaja yanıt olarak verdiği *tek kelimelik* cevap çığlık atarak ağlama isteğini körüklüyordu.

Boris:

Bakarız. (20.21)

"Hepiniz aynısınız işte..."

Ağlamaya başladığımda durmadım, kalbimin ağrısına karşılık her saun tekrar tekrar okudum. Mesajlaşma kısaydı ama cümleler zihnimde yankılanıp göğsüme bıçak darbeleri geçirdiğinden sindirmek uzun bir süre istiyordu.

Talya:

Geliyorsun yani? :) (20.21)

Yarın görüşürüz o zaman, öpüyorum. ♡ (20.21)

"Allah'ın belası... Bana bunu yapmaya hakkın yok."

Burnumu sertçe çektim, yanaklarıma dökülen yaşları kurulamakla uğraştım birkaç saniye. İçim almıyordu. Bana bunu yapamazdı. Yapmamalıydı. İlişkimiz yoktu, bunu biliyordum ama beni böyle kullanamazdı. Değersiz hissettiremezdi. Beni öpmeseydi, bana onlarca söz söylemeseydi. Yalancının tekiydi işte. İstedğim açıklamayı yapamama sebebi de ortadaydı.

Plan umurumda bile değildi.

Onun yanında kalmak istemiyordum. İstemiyordum işte.

Kaç gece ağlayıp onu beklediğimi biliyor muydu bu piç kurusu? O kıza kaç gün ayırmıştı? Beni öpmüştü sonrasında, özlediğini söylemişti. Yalancıydı. İç çekerek ağlarken kesik kesik hıçkurdım ve bir sonraki mesajlaşmalarında dolaştırdım gözlerimi.

Talya:

Artık gidelim mi? (21.02)

Ne zaman kalkacaksın? (21.05)

Gitmiyortttt muyuz? 🐱 (21.15)

Boris:

Dışarıdayım. (21.29)

O kızla birlikte galeri açılışına da katılmıştı. Üst düzey bir zekâ gerekmiyordu anlamak için. Peki ya sonra? Birlikte eve geçmiş olmalılardı. Zaman geçirmişlerdi. Yanında onu götürmüş, arabasına almıştı. Öyle miydi? *Öyleydi.* Ne kadar ileri gitmişlerdi? O kızı da öpmüş müydü? Ya da... Sevişmişlerdi belki. Dokunmuştu, sözler söylemişti.

Göz kapaklarımı hızlıca yumdum. *Sus, sus, sus artık!* Görev için olabilirdi her şey ama bunun da kabul görür yanı yoktu benim için. Öfkemi tutamıyordum. Düşüncelerim dört bir yandan saldırıyordu zihnime, telefon ekranını kapatarak ellerimi iki yanıma indirdiğimde bir süre ağladım. Düşünmek istemedim. Ne halt yediği önemli miydi? Aramızdaki sınırı aşmaması gerekiyordu. Yapmıştı. Öpmüştü beni.

Gelen son birkaç mesaj daha vardı.

Talya:

Boris, bir kez daha olmayacak, özür dilerim.

Yanına gelmek istiyorum. (00.23)

Gelebilir miyim? Lütfen. Kırma beni. (00.30)

Gerçekten kötüyüm. Yanıma gelebilir misin? (00.37)

Midemin orta yerine yumruk yemişim, ıslak odunla dövülmüşüm gibi bin beter hissediyordum. Derin bir nefes aldım. Enseme gerisinden sokulan ağrı ve uğultu sağır bıraktığından sessizlik büyükçe büyüdü. Kendime birkaç dakika tanıdıktan sonra bir elimi kapıya yasladım ve zorlukla kalktım ayağa. Ne yapabilirdim? Hesap soramazdım, gururum el vermiyordu o denlisine; karşısına geçip telefonu ağzına sokmak istiyordum ama onu da yapamazdım.

Yanaklarımı şişirerek ofladım. Elimdeki telefonu cebime itekleyip lavabo tezgâhına yanaştığımda ıslanan yanaklarıma yapışan birkaç teli geriye çektim. Tokam da ondaydı zaten. Çenem yavaşça titredi, musluğu açıp, yüzüme su çarparken bile kendime gelebilmiş değildim. İlişkimiz olmadığını kendime tekrar ediyordum ama neden aldatılmış gibi hissediyordum? Berbat bir hâldeydim.

Kapının kilidini çevirdim ve sessizce odanın içerisine süzüldüm. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Planı basitçe bozamayacağımın farkındaydım ama onunla bir arada kalmadan bunu nasıl başarabilirdim? Mümkün

görünmüyordu. Kalp kırıklıklarımı kimsenin umurunda olmayacaktı, ben de anlatmayacaktım; görmeyeceklerdi ve emindim ki soran da olmayacaktı. Öyleyse yapabileceğim en doğru şey neydi? Kendi doğrularımın bir hükmü yoktu.

Bir an odanın ortasında dikilmeye son vererek ışığı kapattım. Yatağın ucundaki Edgar başını kaldırdı ve karanlıkta mücevher gibi parıldayan gözlerini gözlerime dikti.

“Edgar,” diye fısıldadım çatallı sesimle, bu gece her anlamda helak olmuşum. Edgar oturduğu yerden doğrularak kaslarını gevşetmek için birkaç saniye gerindi, ardından hantal bir şekilde yataktan atlayıp bacaklarımın önünde dikildi. “Havlama, tamam mı?”

Başını bir yana eğdi. Kısık sesle konuşuyordum, hafifçe eğildim ve dudaklarımı ıslattım. “Kutay nerede?” diye sordum birden, aklıma başka kimse gelmiyordu. “Beni ona götürür müsün?”

Kısacık havladı. Suratım hafiften buruşur gibi olsa da titrek bir nefes alarak kapıdan çıkan köpeğin peşinden ilerledim. Pusat, Kutay’ın uyuduğunu söylemişti ama gidebileceğim başka kim vardı? Boris alt katta, salonda olacağını söylemişti ve onu görmek bile istemiyordum. Yakın gördüğüm tek kişi Kutay’dı.

Koridorun bir ucuna doğru sessizce adımladığımda Edgar birkaç kapı ötede oturarak gözlerini üzerime doğrulttu, dili dışarıdaydı ve hızlı nefesler alıp veriyordu. Kapının önünde durduğumda Edgar’ın başını severek teşekkür ettim. Temkinli davranarak kapıyı araladığımda içerisi son derece sessizdi, bir adım atarak odaya girdim ve yatak başına konumlanmış komodinin üzerindeki gece lambasından yayılan sarı ışık sayesinde etrafa bakındım. Kutay sırtüstü yatıyordu ve derin bir uykudaydı. Kapıyı örtüp her ihtimale karşılık kilidi çevirdim. Boris aptalı Kutay’ın yanına uğrayacak olsaydı beni burada görebilirdi ve bunun olmasını istemiyordum.

“Kutay,” diye seslendim yatağın ucuna doğru yaklaştığımda. Kımıldamadı bile. “Kutay... Şşt!”

Tepki vermedi. Ölmüş müydü acaba?

Bir an dudakların kıvrılır gibi oldu. Çok sürmeden yüzüm düştü. “Kutay, uyanır mısın?” diye sordum, tam tepesinde gece lambasının yandığı köşeden ona bakıyordum. Pikeyi karnına kadar örtmüştü; üst bedeninde koyu renkli, tahminimce kahverengi bir kazak vardı. Göz kapakları titredi, dudaklarımı birbirine bastırdım. Uyanacak mıydı? “Kutay, Kutay ya... Uyansana.”

Sesli bir nefes alarak kıpırdandığında başını çevirdi ve gözleri ağır ağır aralandı. Kaşları da çatıldığında etrafına bakındı, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Çarşamba,” dedi uyku mahmuru sesiyle, bir elini gözünün tekine

götürüp ovuşturdu ve gözlerini sıkıca yumup suratını buruşturdu. "Saat kaç ya?"

"Bilmiyorum," dedim kısık bir sesle.

Göğsünü derin bir nefesle doldurup bir anlığına ayılmış olmalıydı ki gözlerini açtı ve gözlerime sabitledi. "Sen... Burada ne işin var? Ne oluyor?"

Birdenbire gözlerim tekrar yaşlarla dolduğunda yatağın kenarına oturdum ve burnumu çektim. Alt dudagımı dişlerimin arasına sıkıştırıp parçalamak ister gibi ezdiğimde iç çektim, ağlamak istemiyordum.

"Ne oldu sana?" diye sordu, uzandığı yerden doğrulup yatağın ortasında oturur pozisyona geçtiğinde tamamen ayılabilmiş görünüyordu. Sol gözünü ovuşturdu, kurumuş dudaklarını yalayıp bedeninin tamamını bana doğru çevirdi. "Bu yüz ne? Hayırdır?"

"Kutay," diye fısıldadım zorlukla, üst dudagımı dişledim ve omuzlarımı düşürdüm. "Ben çok kötüyüm, ne yapacağımı bilemedim. Ben... Senin yanına geldim ama kızma bana, tamam mı? Özür dilerim, uykundan uyanırdım. Biliyorum, sinir bozucuyum ama..."

"Çarşamba," dedi sözümü sertçe keserek, bir eli omzuma sarmalanmıştı. "Sarılayım mı sana?"

Alt dudagım titredi. "Yapar mısın?"

"Yaparım tabii ya..."

Bir an sonra beni göğsüne doğru çektiğinde gözlerimi daha sıkı kapatarak kollarımı beline doladım. Göz kapaklarıma batan yaşlara engel olamadım; bir süre göğsünde ağlarken saçlarımın üzerinde gezinen parmaklarına kapıldım; bir eli ensemdeydi, beni göğsüne yaslamıştı.

"Kim sıkıttı senin canını?"

"O..."

"Boris malı mı?"

Başımı salladım usulca.

Sert bir nefes verdiğinde bir şey söylemesini bekledim ama bir süre tek kelime etmedi. Ardından, "Biraz sakinleş," dedi yumuşak bir sesle, saçlarımı okşuyordu hâlâ. "Sonra anlatırsın."

Biraz daha sessiz kaldı. İçime içime ağlayışlarımın arasında yapabildiğim tek şey, onun benim için açtığı kolları arasında dinginleşmek oldu. Hiçbir zaman kardeşim olsun istemediğimden bazı duyguların eksikliğiyle büyümüştüm. Aslında belki de bir abi fena olmazdı. Şimdi ise nasıl hissettireceği hakkında bir fikrim vardı en azından. Kutay'ın içimde kapladığı boşluk buydu ve güvenli hissettiriyordu.

Bir an sonra omuzlarımı düşürdüğümde burnumu çektim ve yanağıma yapışan saçlarımı da geriye itekledim. Başımı göğsünden kaldırdığım gibi o da saçlarımı yüzümden ayırdı parmaklarıyla.

"Çarşamba... Sen ne sümüklüymüşsün ya," dedi sesindeki alayla, bir bacağıma içeri çekerek, yatakta dikleşirken, o da uca yanaşıp tam yanıma yerleşmişti. "Ne oldu şimdi? Anlat baştan."

Islak kirpiklerimin arasındaki bakışlarımı gece lambasına doğru kaçırdım. Işık oradaydı. *Oysa ismim bile Gün benim.*

Cebimdeki telefonu çıkardım doğruca, ekranı kaydardım ve zaten açık olan mesajlar ile dolu ekranı ona çevirdim. "Bak..."

"Kimin bu?" Kaşları çatıktı, bir eline aldığı telefon ekranına bir yüzüme baktı.

"Onun..."

"Sende ne işi var?"

"Unuttu," dedim kendimce inandığım şeyi söyleyerek. "Okusana."

"O bir şeyi unutmaz, sorun etmemiştir."

"Neyse ne..." Yutkundum yavaşça. "Bak, oku."

"Okudum. Üç satır şey zaten. Talya ile mesajlaşmalarına mı ağılıyorsun?" Ekranı karanlığa gömerek göz göze kalmamızı sağladı sonrasında. "Hiç yakışıyor mu sana ağlamak?"

Kıpkırmızı gözlerle ona baktım. "Büyütüyor muyum yani? Bu... Normal şartlarda aldatmak sayılır."

Güldü sessizce. "Bir şey var lan aranızda, değil mi?" diye sordu keyifle, tek kaşını kaldırdı. "Var zaten, o kesin de... Ne zamandır var?"

Kalp atışlarım göğsümü tırmalarken utanç tenimi işgal edip tek renge boyadı.

"Yok bir şey," dedim. "Artık hiç yok."

"Bu mesajlaşma yüzünden öyle düşünüyorsan hiç düşünme," dedi, yeşil gözleri loş ışığın altında altın gibi parlıyordu. "Bizimkinin yazdıklarına bak. *Bakarız, dışarıdayım.* Zoraki olduğu belli, planın parçası bunlar. Diğerlerine cevap bile vermemiş. Bak."

"*Bakarız, demiş.*"

"Haldun'un evine gitmesi gerekiyordu," dedi Kutay, derin bir nefes aldı. "*Bakamayız mı desin?*"

"Desin, o kız Haldun mu?"

"Plan diyorum ya ulan!" dedi. "Eve girmeliydi."

"O kızın evine gitti bir de," dedim hazmetmek için duraksarken. Başımı iki yana salladım, kafamın için duman altındaydı. "Davet etmiş... Yemek yemek için. Kendi elleriyle yapmış."

"Aç mı kalsın bu çocuk?"

"Kutay!"

"Şaka be, şaka," dedi gülererek. "Ağzına tek lokma sokmadı, su bile içmedi kızım. İçine ilaç atmıştır diye. Sen düşün."

“Sen nereden bileceksin ki?” diye sordum tereddüde. “Yanlarında mıydın?”

“Tanıyoruz adamı,” dedi. “Evine girdi, on dakika sürmeden çıktı. Bak, Allah çarpsın ki fazlası olmadı.”

“Neden özür diledi o zaman o kız?”

“Bilmiyorum,” dedi saf dürüstlikle. “Rahatsız etmiştir bizimkini, o da söylemiştir belki.”

“Bu... Normal şartlarda aldatma, tamam mı?” diye parladım sinirle. “Benim için böyle. Bakma bana öyle, bana resmen *esmerlerden de hoşlanıyorum*, dedi zaten.”

Kısa bir kahkaha attı.

“Ya! Kutay! Öldürürüm seni! Bak, duyacak sesini şimdi. Kutay ya... Gelir buraya,” dedim telaşla. “Görmek istemiyorum onu.”

Bir an sonra sakinleşti ve dudaklarını birbirine bastırdı. Yine de hâlâ gülümsüyordu. “Camdan atlarız o zaman.”

“Ya ben sana ne diyorum, sen bana ne diyorsun...”

“Tamam, tamam.”

“Günlerce kızla konuşmuş. Ben yokken neler yaptı, kim bilir?” Sessizce kalbimi saran acıyla nefes almaya çalıştım. “Sonra yanıma geldi...”

“Geldi?”

Önüme çevirdim başımı. Yüzümü sıvazladım ve ofladım. Bir erkekle bunlar paylaşılır mıydı? Etrafımda tek bir kadın bile yoktu. Sıkılmışım bu durumdan.

“Geldi işte... Dün gece.”

“Ne yaptı?”

Dizlerimi yataktan indirdim ve eğilerek dirseklerimi dizlerime dayarken avuçlarımı yüzüme kapattım. Ardından ellerimi indirerek göz ucuyla ona baktım. “Beni özlediğini söyledi.”

Öpüştük bir de.

“Bu gizli bilgi değil ki,” diye mırıldandı sırtını hafifçe geriye vererek. “Her gün seni bulmak için uğraştı, mesela ben orada anlamıştım. Sonrası var mı, ondan bahset.”

Kalp atışlarım rayından çıkarken sertçe yutkundum. “Neyi?” diye sordum titreyen sesimle. “Neyi anlamıştın?”

“Senin ondaki yerini.”

“Neymiş benim ondaki yerim?” diye sordum istemsizce.

“Şu an onun hayatında ilk sırada sen varsın,” dedi, oturuşunu dikleştirmiş ve bir elini yatağa bastırmışken gözleri gözlerimin tam içine kavuşmuştu. “Sana bir şey olsa mesela... Aklını kaybeder bu deli.”

Nepçilikle donup kaldım. Dudaklarımı birbirine bastırıyos, heyeratla kuruyan kurpuklerime engel olamıyordum. "Hayır, öyle bir şey değil."

"Tam olarak öyle bir şey."

Bunun benim için ne kadar hassas ve bu konuda ne denli gaddar olduğunu da bilmiyordum. Ama bir başkası, en yakınlarında biri bana bir şey söylemesini kavgadan çoktenden söz ediyordu. Bu ciddi bir boyut değil miydi?

"Neden böyle düşünüsün ki?"

"Annesinden sonra kaybetmekten korkacağı tek kadın olduğun için," dedi cakkıverle. "Boris gibi bir adamın gözü senin üstünde, ağlama şu mesajlaşmalar için."

Aklımı bütçesine karıştıran yine ve yine oydu. Hem beni bu denli öfkelenendirip hem de kalbimi şoka sokacak kadar umutla dolduruyordu. Neden tek kelime etmiyordu öyleyse?

"Ama..." diye mırıldandım, sesim oldukça yorgundu. İfadem karmakarıpın Kutay'ın gözlerindeki anlayışlı tavra sığınıyordum, beni saatlerce dinletebilirmiş gibi hissettiriyordu. "Bana bunları söylemiyor." Dudaklarımı edattım usulca, histerik bir soluk çektim içime. "Tüm gün bana bunları söyletisin istedim. Bana açıklama yapmadı. Zor bir şey mi istiyorum ben? Aramızda ne olduğunu bilmek istiyorum. Ondan duymak istiyorum."

"Ne varmış aranızda?" diye sordu birden, göz bebekleri genişleyerek sınır har ifade takındı. "Senin için?"

Aralık kalan dudaklarımı suratına bakakaldım. "Yok," dedim kaçak bir nefesle. "Yoktur, bu geceden sonra özellikle."

"Ne olmuş ki bu gece? Şu mesajlaşmalar mı?"

"Kutay... Benim sorunum o kız değil," dedim bir anda, yorulmuşum ve pes ediyordum. Gardımın birazını indirmekte sorun görmüyordum. "Tamam, belki o kadar değil..." Gözlerimi yumarak göğsümü şişirdiğim nefesi sertçe verdim. "Sen... Yani erkekler bir kadını neden öper?"

Bu soruyu ona sormak bir anlığına tenimin utançla yangın yerine dönmesine neden oldu ama yapacak bir şey yoktu. Ondan başka kime sorabilirdim bunu? Bu fırsat elime bir daha geçmezdi. Cesaret de bulamazdım bu gece olduğu gibi.

"Çok nedeni olabilir," dedi dürüstçe. "Boris bir kadını neden öper? Asıl soru bu."

"Yani?"

"Bunun cevabını da o bilir, kızım. Ben nereden bileyim?" Omuz silkti ve bir elini sol gözüne götürüp ovuşturdu. Esnedi ardından. "O da çenesini açmaz pek."

"Açmıyor işte!" diye sinirle soludum. "Beni neden öptüğünü soruyorum, tamam mı? Özledim, diyor. Ya sen kimsin de beni özlüyorsun? Değil mi?"

(Omuzlarım çökrüğünde göz temasımızı kesmedim. "Her özlediği kızı öpürürdur belki de."

"Yok, sen delisin he..."

(Ofladım derince, başım ağrıyordu biraz. "En önemlisi, ona bir soru daha sordum."

"Ne sordun?"

"İlk tanıştığımızda arabasının frenlerini bozmuştu Barut Kılıçhan'ın adamları, fark etmiştim. Benim sayemde canını kurtardı, tamam mı?" O anları zamanın çemberi zihnimde dönerken net şekilde hatırlıyordum. "Bana... *Öleceğimi bilsem yine de binerdim o arabaya*, dedi." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp ellerimi iki yanıma, yatağa dayayarak yandan bir bakışla baktım gözlerine. "Aynısını sordum dün gece, hâlâ aynı düşünüp düşünmediğini merak ettim. Öleceğini bilmesine rağmen o arabaya biner miydi, bunu öğrenmek istedim."

İfadesi ilk kez daha da ciddileşti. Kaşları hafifçe çatılmış, çıt çıkmayan sessizlikte sözlerime odaklanmıştı. "Cevap vermedi mi?"

Başımı iki yana salladım. Taş kesmişti kalbim, buna rağmen gözlerim dolup duruyordu. "Vermedi," dedim. "Yaşadığımız her şeye rağmen vermedi."

"Piçe bak sen..." Sinirli olduğunu hissediyordum. "Keşke tokatlasaydın kızım onu, hak etmiş."

"Keşke," diye fısıldadım istemsizce. "Ne olacak böyle? Nereye kadar devam edeceğiz ki?"

"O büyük ihtimalle her şeyin bitmesini bekliyor, yani böyle," dediğinde kaşlarım alnımı kırıştıracak kadar çatılmıştı. "Yaşayacağından emin olana kadar belki de."

"Benim mi?" diye sordum donakalmadan hemen önce.

Sahte bir şekilde güldü, sonrasında dudakları düz bir çizgi hâlini almıştı. "Kendisinin."

Boğazımın orta yerinde kayan buz içimi dondurduğunda yanlış algılayıp algılamadığımı düşündüm. "Öleceğini mi düşünüyor yani? Bu... O mu demek?"

"Öleceğini bilse bile her şeyi yapacak kadar gözünü karartarak çıktı bu yola," dedi. "Hesaba katmadığı şey sendin. Seni yaşatmak onun meselesi hâline geldi. Pusat'a sor, o da başka bir şey söylemeyecektir. Bu yoldan geri dönmek istemiyor, geri dönmek istemediği için söz de vermiyor. Ama seni yanında istiyor, hayatında da istiyor. Sadece bekliyor işte. Mahvetmekten korkuyor çünkü."

"Aptalın teki..." Yandığını bilmediğim bir ateş daha ötelere sürüklendi, alıp götürdü beraberindeki her şeyi. Yüzümü sıvazladım, dudaklarımı

ılatarak sertçe nefeslendim. "Ben böyle bir şey mi istedim ondan? Sadece kendi isteklerini düşünüyor... Bu mu?"

"Yaşayacağının sözünü sana vermiyor Aksa, senin için yaşar mı? Cevap basit aslında. Yaşar. Ama senin için yarın ölmesi gerekecek olsa ölür. Öldürür de." Başını ağır bir ifadeyle salladı. "Adamın kafası bu."

"Kafasını kıranım onun."

"Çok korkar, emin ol," dedi sesindeki alay kırıntısıyla. "Her şey bitene kadar... Böyle dip dibe çok zor, anasını satayım. Çok salak bu herif... Aslında önceden böyle değildi." Derin bir nefes aldı. "Gel, aşağıya inelim. Bahçede biraz hava alırsın, hem arabamda bir sürü çikolata var. En iyi dostun olduğumu söylersen birkaçını verebilirim."

İstemsiz bir gülümseme yayıldı dudaklarıma. "En iyi dostum bu geceden sonra sensin."

"Ha, şöyle. Hadi, gel. Ben de bir sigara yakarım."

Başımı yavaşça salladım, onunla birlikte ayaklanacağım sırada, "Ama... bir şeyler bulacağım, ondan o sözü almazsam bana da Aksa demesinler," dediğim sırada kapı kolu aşağı çekilerek kalp atışlarımı da boğazıma kadar dayadı. Başımı omzumun üzerinden hızla çevirdim, kapı tıklatıldı.

"Burada mı, oğlum?" diyen sesini duydum, Edgar sertçe havladı. Bakışlarım kısıldı, demek ispiyoncu oydu. Onun farklı olduğuna inanmak da hataydı işte.

"Çarşamba, şimdi sıçtı!"

Kutay oturduğu yerden fırladığında telaştan elim ayağıma dolanmıştı.

"Kapıyı neden kilitledin?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Gelirse beni ağlarken görmemeliydi." Kısık sesle konuşuyordum ama umuyordum ki sessizliğin bu denli yoğun olduğu bir anda beni duymuyordu. "Ne yapsaydım?"

"Of!"

"Açalım," dedim tepemde dikilen adama bakarak. "Ne olacak? Ama ben konuşmam onunla, baştan söyleyeyim."

"Hay senin tribini... Öldürecek kızım beni." Kapıya doğru birkaç adım attı ve vazgeçip durdu. "Kim o?" diye seslendi birden, komiğime geldiğinden istemsizce güldüm.

"Ecelin," dedi düz bir sesle Boris. "Aç."

"Evde yokuz," dedi gülerek sonra durdu. "Yokum yani."

"Aç şunu," dedi Boris kapının arkasından. Sesli bir nefes verdiğini duydum. "Bu kapı neden kilitli, Kutay?"

Sanki biliyordu burada olduğumu. Adım gibi emindim bildiğinden, ilk önce kaldığım odaya gitmiş olmalıydı.

"Ben kilitledim," diye yükselttim sesimi, kapının kapalı olmasından cesaret alıyordum. Ayağa kalkmış, adımlarımı kapıya yöneltmişim. Kutay çatık kaşları altından iki yanına yasladığı elleriyle sert bir nefes verdiğinde ne var dercesine salladım başımı. "Gider misin? Özel bir şey konuşuyoruz."

"O kadar da özel değil, canım," dedi Kutay, kapının yakınında durduğumda birkaç adım geride duran adama ters bir bakış yolladım. "Uyku tutmamış bizim kızı, seninle de küsmüş. Yanıma geldi."

"Şu kapıyı aç," diyen sesi sabrının son zerrelerini zorladığımı hatırlatırcasına güçlüydü. Kulpu bir kez daha çekiştirdi. "Ben mi açayım istiyorsun? Pekâlâ..."

Bir saniye geçmemişti ki Kutay uzanıp kilidi açtı. Aralanan kapıdan Edgar'ın tüylü gövdesi içeri girdiğinde kapıyı daha çok araladı, çenemi havaya diktim ve anında yüksek duvarlar arkasına saklanıp duruşumu güçlendirdim. Kollarımı önümde birleştirmişim. Telefonu yatağın üzerindeydi ve ifademden ne döndüğünü anlayacağını da hesap edebiliyordum. En azından bu odaya geldiğimde olduğum kadar feci hissetmiyordum.

Loş ışıktaki kısılan kirpikleri iç içe geçerek gözlerime doğru ateşten gözlerini diktiğinde kaşlarım çatıldı. İnatla konuşmadım. İfademi soğuk tutarak Kutay'a döndüm. "Bahçedeyim."

"Ne bahçesiymiş o?" diye sorduğunda bir anlığına gözleri Kutay'a dönmüş olsa da sonraki saniyeler boyu gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Hava almak için çıkacağız," dedi Kutay gerginlikle. Tüm gerginliğinin sebebi ikimizin arasındaki adi atmosfer olmalıydı.

"Bu saatte?"

"Bahçe şurası, oğlum," dedi Kutay. "Kız kötü, bırak."

"Bu gözlerinin hâli ne?" diye sordu üzerime doğru bir adım atarak. Alt dudağını ıslatıp gözlerini yüzümde gezdirdi. "Çıldırayım mı istiyorsun? Derdini söyle."

"Yok bir şey," dedim umursamaz bir sesle. "Kutay'la çözdük biz."

Kaşları tehlikeli bir kıvrım yaratarak havalandı. "Kutay'la?"

"Evet. Onunla konuşabiliyorum çünkü," dedim doğruca. "Bana anlatıyor, beni dinliyor."

"Sana *salondayım*, dedim, değil mi?" Çenesinde bir kas seğirdi karanlıkta. "Buraya mı geldin?"

Başımı aşağı yukarı salladım sabırla. "Seninle konuşmak istemediğim için geldim."

"Bazen sana karşı sabırlı olmak o kadar zor ki..." Histerik bir nefes aldı. Beni süzdü yavaşça. "Bu saatte uyanık bile olmazsın sen."

"Sen söylemedin mi *değişmişsin* diye," dedim bu kez. "Artık böyleyim. Şimdi bahçeye çıkmak istiyorum. Hava alacağım, o kadar." Kutay'a baktım. "Aşağıdayım."

Daha fazla bir şey söylemek istemediğimden bakışlarımı gözlerinden ayırarak boş koridora kaydurdum. Sessizce yanından geçtiğimde sandığımın aksine engel olmadı, yutkundum. Merdiven basamaklarına doğru yürüdüğümde arkamdan gelen adım sesleri tok bir gürültüyle kulaklarıma çarpıyordu. Kalbim ağzımda atıyordu ve ritmini bozduğu yerden tamir etmek artık imkânsızdı.

Kapının önüne gelip portmantodan paltomu alırken de ona bakmadım. Bakışları üzerimdeydi, dikkatli ve sabırlı bir şekilde; onun sınırları neydi, henüz yüzleşmemiştim ama zorlamak ve çok dahası aşmak da istiyordum. Spor ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdiğim gibi kapıya döndüğümde sert solğunun sesini de duydum. Beni durdurmaya yetmedi. Kapıyı açarak dışarı çıktığımda bedenime çarpan güçlü rüzgâr buz gibiydi. Kollarımı bedenime sarmalayıp saçlarımı yolumdan çeken havayı içime çektim. Boris kapının eşliğinde beni izliyordu, biliyordum.

Birkaç adım daha atarak taşlı zemine indiğimde zihnime akın eden kelimeleri dinliyordum. Kutay'ın söylediklerini ya da onun bu gece söylediklerini... Hiçbiri silinecek ya da unutulacak gibi değildi. Bana bir şey olsa aklını mı kaybederdi? Kutay bu sözleri abartmak ya da durumun ciddiyetini anlatmak için kullanmış olabilirdi. Kelimeleri kullanmayı bilmeyen bir adamı ne kadar ifade edebilirse artık... Aslında biliyordu da susmayı daha iyi biliyordu. Yoksa çenesini açtığı çoğu anın büyüü kırk yıl geçse ve kırk yerimi ezip geçse de anlamını unutturamayacak kadar gerçek geliyordu.

Gözlerimi yavaşça kapattım. Birkaç adım daha ilerledim, kokusu hâlâ yanımdaydı. Ya da onu artık ezberlemiştim. Nasıl mümkün olabilirdi mesela bu? Ezberim bile ne denli kötüydü bu yaşıma kadar... Kaç kez, kaç satırı baştan sona sabahlarıcasına okuduğumu bilseydi mesela... Onun bendeki yerini görseydi bile korkmaz mıydı ölümden?

Yanaklarım soğuktan donsa da derin bir nefes daha alıp ısrarla orada dikilmeyi sürdürdüm. Biraz daha ilerledim taşlı yol üzerinde, beynim doğru düzgün çalışmayı kesmişti. Gecenin üçünü de geçmiştik zaten. Hangi akılla uykumdan ediyordum ki kendimi? Ama uyuyamıyordum. O her geceyi böyle mi geçiriyordu? Nasıl dayanıyordu?

"Çok uzaklaşıyorsun," diyen sesini duyduğumda gözlerimi istemsiz açtım, sırtımı dönüp de ona bakmak istedim ama yerimden kıpırdamadım bile.

"Akse."

Adım sesleri küçük taşları ezerek yakınımaya yaklaştı. Durdum ve omuzlarım çökerken bedenimin bir kısmını ona doğru çevirdim. Önüme geçti, çatık kaşlarını ve sınırlarında dolaştığım o ateşi gördüm. Karanlıkta bile.

“Tüm mesele o mesajlar mı?” diye sordu dümdüz bir şekilde, bir adım daha yaklaştı bana. Sinirleri bozulmuş gibi güldü ve sonra duygusuz bir maske geçirdi yüzüne. “Sana *yanıma gel, konuşacağız*, demedim mi?”

Güldüm histerik bir şekilde. “Sanki yanına gelsem söyleyecektin ya bana o mesajları.”

“Önemsemedim ve tam da bu yüzden söylemezdim, evet,” dedi sinirle. “Senin bunu bu kadar önemsemiş aklım almıyor ulan benim.” Bir adım daha yaklaştığında gerilememek için tüm irademi kullandım. “Kafanı taktığın kıza bak.”

“Ben o kıızı kafama falan takmadım,” dedim aynı sinirle, aslında taktığım şey bambaşkaydı. “O mesajlaşmalar normal mi? Kız seni evine çağırmış. Evine!”

“Tamam, çağırdı,” dedi. “Ben de gittim.”

“İyi bok yedin!” diye bağırdım omuzlarından ittirerek birkaç adım geri çekildiğimde, başımı yan çevirdiğim saniye ona bakmıyordum artık.

En azından ağlamayacağım kadar bir kısmı Kutay’dan öğrenmiştim. Geri kalan kısmı da onu öldürme isteğiyle alev almama neden oluyordu.

“Müzayededede satın aldığım minyatürü hatırla, babasında olduğunu söyledi,” dedi, aynı öfke sesinde olsa da sakindi. “O minyatürler en başından beri önemli, Aksa. Gitmek dışında ne yapabilirdim? Mantıklı düşün.”

“Kız seni evine atmak için bahane uydurmuş,” dedim ona baktığım saniye. “Sen de gitmişsin.”

“Gidip bir sikim yemişim gibi muamele yapma bana,” dedi sinirle. “İşimi halledip çıktım.”

“Pusat ne güne duruyor? Kutay ya da?” diye yükselttim sesimi, delirmiş gibi güldüm. “Kız sana âşık çünkü. Sen de ona ümit verecek her şeyi yapıyorsun. Her şeyi.”

“Haldun’un işi bitti. Kızıyla da işimiz kalmadı, tamam mı?” Sessizliği dinledi, çenemi açmadım bile. “Aksa, tamam mı dedim sana?”

“Sana yemek bile yapmış.”

“Hayda...”

“Yapmadı mı? Söyle.”

“Hayır, tatlıydı,” dediğinde ağlamak istiyordum. “İstemediğimi söyledim, şarap koydu ama içmedim.”

“Şarap bir de...” Çenemi sıktım. “Arabana da almışsındır sen şimdi...”

“Öyle gelişti,” dedi histerik bir nefes vererek.

"Senden özür dilemiş, niye? Ne yaptı?" diye sordum üzerine giderek. "Ya nına çağırmış sonra. *Kırma beni*, yazmış ya bir de!"

"Gitmedim," dedi yüzü hafifçe gerilirken. "Bakmadım bile o mesajlara."

"Niye özür diledi öyleyse? Sebebini söyle," dedim yutkunarak. "Özür dilemiş... niye özür diler bir insan?"

"Hareketlerinden rahatsız oldum," dedi düz bir sesle. "Uyardım, olan bu."

Dudaklarımı ıslattım nabzım yükselirken. "Bir şey yaptı, değil mi?"

"Yapmak istedi, izin vermedim," derken sert bir nefes vermişti. "Aklına hiçbir şey getirme, sakın."

Omuzlarıma yığılan hayali yükle beraber düştüğünde ellerimi kaldırıp parmaklarımı saçlarıma daldırdım. "Çok normal ya tüm bunlar..."

"Büyütüyorsun."

"O kız seni öptü ya! Öptü!"

"Boynumdan ulan! Boynumdan!"

"Onlarca insanın içerisinde bunu yapan kız tek kaldığınızda neler yapmıştır! Kimi kandırıyorsun ya sen?"

Sinirden güldü, neredeyse kahkaha atacaktı. "Sen var ya, delirtirsin lan adamı."

"Delir!" diye bağırdım göğsünden onu itekleyip. Kımıldamadı bile. "Aptal! Bende mi ya sorun? Bende mi?" Deli gibi öfkeliydim. "Beni düşün öyleyse! Başka bir adamın *evime gel*, davetine *bakarız*, yazıp bir de gittiğimi düşün!" Nefes nefeseydim. "Tabii, bu adam önceden beni *boynumdan* öpmüş! Bir de âşık! Nasıl, normal mi? Gittiğimi düşün. Onunla beraber! Sana anlatmadığımı düşün sonra. Hikâyenin devamını da bilmiyorum tabii! Birebir aynısını benim yaptığımı düşünmeyi unutma ama! Tamam mı? Aynı şe-"

Bileklerimden sıcak avuçlarıyla yakalayıp beni göğsüne çektiğinde sözlerim ağzımda kaldı.

"Beni çıldırtma, Aksa!"

Şimdi onun gözü dönmüş gibiydi.

"Çok umurumda senin çıldırman!" dedim sık nefeslerimin arasında, gözlerinin ta içine bakıyordum. "Ne oldu ya? Sinirlendin mi? Niye? Medeni insanlar biz!"

"Sikerim medeniyetini," dedi, bedenimi bedeni ile iç içe geçirecek kadar sert bir tutuşla dibine çekerek. "Bilerek açma şu çeneni, sınırlarımı zorlama."

"Bırak beni! Beyefendiye bak ya! Bırak!"

"Bak, hâlâ..."

Üzerime doğru yaklaşarak beni geri adım atmaya zorladığında gecenin içerisinde duyabildiğim tek şey rüzgâra karışan kalp ritmimdi. Dilim düğümlendiğinde sırtımın araba kapısına yaslandığını hissettirdi. Pusat'ın arabası

olmalıydı. Umursamadım, aklım bir yıldız gibi ona kaydı; yüzünü eğdi hafifçe ve gözlerime baktı. Birkaç saniye öylece birbirimize baktık alev alan gözlerle.

“İyi ki patlamış o araban,” dedim ardından dosdoğru, başımı yan çevirip boş ormanlığa dikmişim buzdan gözlerimi. Gülen nefesi yanağımdaydı şimdi. “İğrençti zaten, keşke kussaydım içine.”

“Ya başıma bir şey gelseydi?” diye sordu alaycı bir sesle. “Yaralarım daha ciddi olsaydı?”

“Korkma, başında beklerdi o...”

Yeniden güler gibi oldu. “Ben başımda seni görmek isterdim,” dedi bir fısıltıyla. “Arada fark var.”

Kalbim arsız ve agresifti. Her şeye rağmen ona bakmadım.

“Konuşma benimle.”

“Sinirin bana sökmez,” dediğinde bacağımanın tekini kaldırıp kasıklarına geçirecektim ki bacağının teki güçlü bir baskı ile beni zapt etti. Bir eli belime indi ve sert baskısıyla beni daha da dibine çekti. “Hareketlerine dikkat et.”

“Git başımdan,” dedim yutkunarak, o kadar benimleydi ki aldığım nefes onun dudaklarından çalıntıydı sanki. “Nefret ediyorum senden, tamam mı? Unutmayacağım da o mesajları.”

“Abartma konusunda bir başkasın.”

“Görürsün,” dedim, ellerim kollarındaydı ve parmak uçlarım buz kesmişti. Üzerinde sadece kazak vardı, duş almış olmalıydı ki şampuan kokusunu da alıyordum. “Yanlış anlama sakın, seni kıskanmıyorum ben...”

Sesli bir şekilde güldüğünde koluna geçirdim yumruğumu.

“Öyledir.”

“Öyle zaten,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Bu hâlin baş döndürücü,” dedi, beni bir kolu ile daha da kaldırıp kapıya yasladığında ayaklarım yerden kesilmişti. Bacaklarımın arasındaydı. “Beni delirten de bu.” Alnı alnıma sürtündü belli belirsiz. “Ne yapsak?”

“Uzaktan izleyeceksin,” diyebildim kısık bir sesle, kirpiklerim kırpıştı. Bu kadar yakından *uzak* kelimesini kullanmak öyle basitti ki... “Ben herkesin başını döndürürüm zaten. Hâline yan.”

Bel boşluğuma sarılı kolu sıklaştı, bedeni bedenime değiyordu. Omzu acımıyor muydu?

“Herkes?”

“Özellikle esmerlerin.”

Bilerek yapıyordum ve umurumda da değildi.

“Seni saklamam gerek öyleyse,” dedi. Sesi bedenimi kavuruyordu, nefesim kesiliyordu. “Ve tüm esmerleri de öldürmem.”

“Kötü adam olmaya mı karar verdin?”

"Ne kadar kötü olabileceğim hakkında bir fikrin yok," dedi sır verir gibi, yüzü biraz yanaştığında dudaklarını boynumda hissettim. Bastırdığı noktada mühür vardı. Bir kez daha öptü o noktayı. "Ne başka kadın ne de başka adam var bizim aramızda. Anladın mı beni?"

Yüzlerimiz arasında bir nefeslik mesafe bırakıp geri çekildiğinde tenimden yukan alevler yükseliyordu. Soluklarım hâlâ düzensizdi.

Gözlerinin içerisine baktım, o da bana baktı. "*Biz* diye bir şey yok."

"Tescillememiz mi lazım illa?"

Dayanamıyordum, katlanamıyordum hiç. "Git buradan."

"Sadece zamanı var," dedi üstüne basa basa, fısıltı hâlindeki sesiyle. "Benim baktığım yerden bak. Hiçbir şeyi mahvetme hakkım yok, unutma bunu. Şu mesafeden..." Bir nefeslik, nokta kadar mesafe vardı aramızda. "Şu mesafeden bile aklımı başımdan bu kadar alıyorken ne yapmalıyım, Aksa? Seni istiyorum ama... yolun sonunda nefes aldığını bilmeyi daha çok. *Senin için*. Her şey sadece sen yaşa diye. Yetmez mi?"

Kutay haklıydı. Hem de her kelimesinde. Tam da o an bunu idrak ediyordum. Ama *benim buna zamanım yok*, diyemiyordum.

"Hiç adil değil yaptığın," dedim ağlamaklı bir sesle, onu itirmek istedim. İzin vermedi, bedeni bedenime daha da yaklaştı. Gözlerine baktım doğruca. "Beni öpmeyeceksin o zaman. Benim baktığım yerden bakacaksın. Tamam mı? Öpme beni, sınırımız olsun."

"Hım?" dediğinde nefesi dudaklarımdaydı ve akan her saniye yeniden alaşağı oluyordum. Onu öpmek istiyordum. "Tamam, istediğin gibi." Dudaklarım titredi, bir saniye sonra dudaklarını saçlarımdan arasına bir yere bastırdığını hissettim. "Öpüşmeyiz, sınırımız olur."

"Evet," dedim yutkunarak, başımı geri çekip. "Şimdi çekil."

Birkaç saniye öylece gözlerime baktı. Esir düşürülmüştüm bir çift ateşten göz tarafından ve sınırımızı çizmeme izin veriyordu. Zaman dondu, bir an sonra ise sonsuza uzayıp kayboldu. Ağır esen gecenin içerisinde tekerlerin taşı sürüklediğine dair o kuvvetli sesi duyduğumda bakışları gözlerimden ayrıldı; beni yavaşça bıraktı, dengemi sağlayıp ayaklarımdan üzerine indiğim gibi onu itekleyip yanından geçtim. Kontrolsüz bir ateş yanıyordu içimde.

Pusat gelmişti. Buzdan gözlerimin yönünü şaşırmadan çakıl taşları döşeli bahçeye odaklandığım sürede kollarımı göğsümde birleştirdim. Açık kapıdan içeri girdiğimde hiç dinmeyecek bir fırtına gibi hissediyordum. Kartları açık oynuyordu. *Sınır*. Var mıydı artık aramızda? Beni deli gibi öpmesine rağmen mi?

"Ahmak," diye fısıldadım, ayakkabılarımı çıkardım ve koşar adım üst kata gideceğim sırada, "Çarşamba!" diyerek seslenen Kutay adımlarımdan önünü kesti.

Mutfaktan çıkıyordu ve elinde ağzına tıktığı bir elma vardı. Omuzlanm çöktü, dışarıdaki adım seslerini duysam da önemsemedim ve Kutay'ın yanına ilerleyip, koluna yapışarak peşimden sürüklemeye başladım. İlk önce afalladı, hemen sonrasında ayak uydurdu.

"Ne oluyor, be kızım?" diye sordu, dış kapı sertçe örtülmüştü. Merdiven basamaklarını birlikte tırmanırken durdum ve son basamakta ona doğru dönerek bir basamak altta duran adama baktım.

Çok kısa bir an, bir kalp atışlık zaman zarfında gözlerim kapıdan içeri geçip yürüyen adamın beni hedef alan bakışlarına dokundu. Boris Karalav. Dişlerimi sıkarak saçlarımı omzumun gerisine savurdum ve çenemin ucunu dikleştirerek Kutay'a baktım.

"Bana yardım edeceksin," diye fısıldadım, kaşları çatılmıştı. Sarıldığım bileğe daha sıkı tutundum. "Aklımda bir şey var."

6. BÖLÜM

YANMAYA SÖNEN ATEŞ

1992, Kasım

Bazı çocuklara masal okunmaz.

Çünkü bazı çocukların doğuştan yazılan kaderleri sırtını yasladığı babalarının elleriyle çizilir, masallar da bu yüzden onları kandıramaz.

Barut Kılıçhan'ın doğduğu günden bu yana ezberini tuttuğu şeyler vardı. Güç ve kötülük, merhametsiz topraklarda can bulurdu. Ne boyutta bir güç istediğini düşündüğü ilk seferinde yedi yaşındaydı ve karşısında babası oturuyordu. Parçalarını sehpanın üzerine sıra sıra dizdiği silahının şarjörünü ellerine almış, her haznesini tek tek iteklediği kurşunları sayarken küçücük hâliyle başını omzuna düşürür ve onu izlerdi.

Yedi yaşındaydı ve dikkatini çeken en yegâne şey silahlardı. Güç onun için buydu. Eli silah tutan babasıydı. Sürekli üzerinde gördüğü siyah takım elbiselerdi. Önünde saygıyla eğilen, elleri önlerinde bağlı olup ağzından çıkacak emre amade olan adamlardı. Yalvarmasına rağmen gözlerinin yaşına bakmamasını emreden bu dünyaydı.

O gece kocaman malikânelerinde iki el silah sesi duyulduğunu da hatırlıyordu Barut.

Yatağından fırlamış ve koşarak merdiven başına tünemişti. Merdivenin parmaklıklarına tutunurken en başköşesine oturmuş ve salonu görüş açısına almış, öylece izlemişti babasını. Annesi çığlık çığlığa bağıırıyordu ve yerde kanlar içerisindeydi. Babası Köksal Kılıçhan o gece eve geç geldiği için annesini bacaklarından vurmuştu, sonradan öğrendiği gerçek buydu ama o gece bile o manzaraya gözünü kırpmadan bakmıştı. Göğsünü yoklamıştı hatta, herhangi bir korku aramıştı ama emaresi yoktu.

Vakit geçti ve her yaş aldığında babası sürekli onu yanında götürüp onlarca bedeni ayaklarının dibine yığarken öyle çok alışmıştı ki buna, bir süre sonra elinde silah olması gereken kendisiymiş gibi gelmişti.

Yedi yaşında ya da on yedi yaşında hiçbir şey değişmedi.

Babasına yardımcı olup onun vârisi olarak yerini alacağı günü sayıyor, bazen içindeki durdurulamaz hisse engel olmaya çalışıyordu. Babasının beceriksiz olduğunu düşündüğü yaş ise tam anlamıyla yirmiydi. Yirmi yaşında, babası en yakın dostu tarafından ihanete uğradığında adamı elinden kaçırmış ve daha da kötüsü izini kaybettirmesini izlemişti. Gülünç bulduğu da tam olarak buydu.

Derin bir nefes aldı Barut Kılıçhan. Şimdi yirmi beşine basmıştı ancak içinde hiç dinmeyen bir yangın taşıyordu sanki. Söndürmek istediği de yoktu, verdiği savaşın ise iki kuralı vardı: Ya o hissi dindirecek bir şey bulmalı ya da o hissi dışarı kismalıydı. Cebindeki çakmağı çıkardı sessizce, kalın kaşları çatık ve bahçede gezinen bakışları huysuzdu. Birkaç saniye önce dudakları arasına astığı sigara dalının ucunu ateşledi, içine doldurduğu zehrin verdiği keyfe kapılıp, bir elini cebine koyarak, gecenin içerisindeki uğultuları dinlerken Kılıçhan mâlikanesinin bahçesine oldukça lüks bir araç giriş yapıyordu.

Bu gece babasının misafirleri vardı ve uzun yoldan geldiklerinden oğullarını da yanında istiyordu. Beceriksiz kardeşi Çelik'i bile. Kafasını iki yana salladı ve başını gökyüzüne çevirerek gözlerini yumdu. Akşam karanlığı çökeli saatler oluyordu ve dün gece neredeyse bir karliam yaptıktan sonra epey de yorulmuştu. Babasının bu gecenin sonunda onu hesaba çekeceğini biliyordu. Ya ödüllendirilecekti ya da cezasını çekecekti. Misliyle almak suretiyle.

"Abi! Babam çağırıyor!" diyen ses arkasından geldiğinde sigarasından bir nefes daha çekip gözlerini araladı ve başını omzunun üzerinden çevirerek bahçe kapısından dikilen kardeşine baktı. *Çelik*.

Pısırtığın tekiydi. Bu nasıl Kılıçhan'dı? Utançtan başka bir şey değildi. Onu yeni doğduğu sıralarda öldürme aşamasındayken yaşama bu kadar sıkı tutunacağını hiç tahmin etmezdi. Şimdi bir şekilde karşısındaydı, emin olduğu şey korkağın teki olduğundan onu istediği zaman ezebileceğini kardeşine öğretebilmesiydi.

"Geliyorum," dedi, sigarasından bir nefes daha aldıktan sonra kardeşine doğru yürümeye başladı. Koyu gözleri kardeşinin bir an bile gözlerine dokunmayan yüzünde ilerledi.

Ona genelde aldırış etmezdi. Yanında dolaşmasına ses çıkarmaz, edebileceği tek laf için ağzına bakmasından hoşnut dahi olurdu. Parmağının ucunda oynatabileceği adamlara hastaydı. Favorilerini son iki yıldır seçiyordu ve her biri yıllanmış dostluklarından geliyordu. Kardeşi de içlerinden biri olabilirdi. Ona bu hakkı tanıyordu çünkü babasına bile bu kadar bağımlı olmadığına yemin edebilirdi. Ona, babası geberip gittiğinde sözünü ikiletmeyecek sağlam adamlar lazımdı. Kardeşinin işini bitirmeme nedeni de buydu.

Bitmeyen sigarasını avucu içinde ezerek söndürdü. Sesli bir nefes daha aldı. Evin içerisindeki her ışık açıktı, bahçenin en karanlık köşesinden çıkıp şimdi aydınlık sandığı tanıdık cehenneme girmek göğsünde başka bir hissi kabarttı: *Güç*. Evlerindeki her çalışan, kapılarında dikilen korumalar ve daha nicesi kendisine babasına duyduklarından daha büyük bir saygı duyuyorlardı. Korku da denilebilirdi, fark etmiyordu. Saygınlık böyle de kazanılırdı; korkutarak, öldürerek, cezalandırarak... İşte, istediği de tam olarak buydu.

"Abi," dedi Çelik, hemen yanındaydı ve korkudan sürekli avuçlarını sıkıyordu. Sağı solu belli olmayan bir adamdı abisi, nasıl korkmayacaktı? Bakışları omzundaydı ve gözlerine bakmaya da korkuyordu şu sıralar. "Bu akşam evde misin?"

Göz ucuyla yan bir bakış attı erkek kardeşine. "Niye lan?"

Salona doğru yürüyorlardı yan yana. Adımları telaşsızdı. Çelik gözlerini eğdiği yerden kaldırarak gözlerine baktı. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Ne?" diye sordu, adımları durmuştu. Bedenini tamamen kardeşine çevirdi, kaşları son derece çatık ve alnında bir damar şimdiden daha gergindi. "Ne bok yedin, oğlum? Konuş."

Çelik duruşunu dikleştirdi. İhtiyacı olan bir miktar cesaretti. "Sırma Hanım'ı ne zaman bırakacağız?"

Bulduğu cesaret göğsünde kriz geçirecekmiş gibi atan kalbinden bıçak gibi geçtiğinde suspus oldu. Barut Kılıçhan bir adım yaklaştı. Bakışları kısılmış, bir sırtlanı andıran gözleri bilenmişti.

"İkidir ne sorup duruyorsun lan bunu bana?" diye dişleri arasından tükürür gibi konuştu. "Ben isteyene kadar olduğunu bilmiyor musun? Kalacak dediysem kalacak. Yapüğünün bedelini ödesin."

Çelik öne eğdiği başını belli belirsiz salladı. Abisinin kafasında kaç tahta eksikti, sayamıyordu bile. Birine denk gelip dibi boylamaktan ödü kopuyordu ama daha insancıl yönü onu duygularına itekliyordu. Sırma, abisinin son birkaç aydır yan yana gezdiği kadındı ve geçen haftalarda ondan izinsiz başka bir adam ile görüştüğü için abisi tarafından öldürüleseye dövülüp onun ayarladığı bir evde, bir odaya tıkulmuştu. Cezasını böyle çektiyordu. Çelik'in içinde kalan vicdan can çekiyor olsa bile buna göz yumamıyordu. Sırma aptalın tekiydi. Abisinin radarına girmek için bu denli hevesli olmasının sonucunda bin pişmandı ama nafileydi. Abisi kafasına taktığı zaman önüne ne serilirse serilsin, onun aklından silinmezdi. Ta ki o sıkılıp bırakana kadar.

"Anladım, abi," dedi yalnızca. Sesi içine kaçmış neredeyse duyulmuyordu. "Sen nasıl istersen."

"Başka türlü de zaten mümkün değil," dedi Barut Kılıçhan. "Şimdi içeri."

Birkaç saniyelik sessizlik sonrası yan yana yemek odasına doğru adımlamaya başladıklarında Barut ellerini ceplerine sıkıştırmış, keskin koyuluktaki kahverengi gözlerini ileriye odaklamıştı.

Evin içerisi son derece şatafatlıydı; altın varak işlemeler, dört bir yanı aydınlatan görkemli avizeler, oradan oraya koşuran çalışanlar... Yıllardır alıştıkları bir manzaraydı. Belki de annelerini iki yıl önce kaybettiklerinden ev daha karanlıktı. Barut'un pek umurunda olmasa da Çelik, annesinin ölümünden sonra korunmasız hissediyordu. Şimdi yirmi yaşındaydı ama bazen odasında

gizlice ağladığı oluyordu. Annesi öldüğünde bile ağlamasına ne babası ne de abisi izin vermişti. Sesi titreyecek gibi olsa abisi çatık kaşları altındaki sert bakışlarını gözlerine diker, toz olmasını sağlardı. Babasının bir kopyası değildi abisi, daha da kötüsüydü.

“Buonasera,”⁹ diyerek adımlarını odanın bir kısmını kaplayan uzun masanın bir ucunda sonlandırdı Barut, misafirlerinin İtalya ile bir bağlantısı olduğunu duymuştu ve kendince oradan geldiklerine dair fikir yürütüyordu. “Benvenuto.”¹⁰

Masanın başköşesinde babası Köksal Kılıçhan, bir diğer yanında ise bahsi geçen mafyanın başlarından diğeri duruyordu. Barut derin bir nefes verdi ve dudaklarına asılan sahte gülümsemeye adama doğru yürüyerek başıyla selam verdi.

“Arnaldo Türkçe biliyor,” dedi Köksal Kılıçhan oğluna bir bakış atarak.

“*Biliyor mu* diye sormamıştım ama teşekkürler, peder,” dedi Barut, Çelik hâlâ olduğu yerden kıpırdamıyordu ve Köksal’dan baş işareti gelene kadar bir santim bile yerinden oynamadı. Hatta önce abisine baktı. Sırtı dönüktü ve babasının ona izin verdiğini görmüş olmalıydı. Öyleyse yerine geçebilirdi. Tam karşılarındaki boş sandalyeyi çekip oturmuştu. Babasına, baş kisma yakın olan yer abisi için ayrılmıştı. *Her zamanki gibi.*

Barut dişlerini sıkmamak için yoğun bir çaba sarf ederek yüzündeki zoraki gülümsemeyi sürdürdüğünde tekdüze bir nefes aldı ve Arnaldo’nun tepelerinden vuran ışığın parıltısı ile daha da parlayan yeşil gözlerine baktı. Hemen yanında oğlu oturuyordu, belki de onunla yaşıttı. Diğer tarafında ise başını bir an olsun kaldırmadan kucağına bakan genç bir kız.

“Arnaldo bu gece oğlu ve kızı ile birlikte gelmiş,” dedi Köksal. Barut kendisine ayrılan yere geçiyordu o sırada. Çatal bıçak sesleri salonda yankı bulurken Arnaldo’nun güldüğünü işitti. Tam karşısına geçtiğinde gözleri karşı tarafta oturan üçlüdeydi, normal şartlarda burası bir avcı masasıydı. Erkekler olur, kadınlar ise bir köşeye çekilir ve göze görünmezlerdi. Şimdi bu kızın burada ne işi olduğunu sorguluyordu Barut. Burnuna pis kokular gelse de ses etmedi.

“Hoş gelmiş,” dedi ardından, duruşunu dikleştirerek bileklerini masaya yasladı ve karşısında oturan siyah takım elbiseli adamı süzdü. Arnaldo’nun oğluydu. Gözlerine düşmanca mı bakıyordu yoksa o mu abartır olmuştu? “İsminiz neydi?” diye sordu, yüzüne geçirdiği maskenin ardında sinsî bir ürperti dolanıyordu hâlbuki. “Türkçe bilmiyor musunuz yoksa?”

⁹ (İtalyanca) İyi akşamlar.

¹⁰ (İtalyanca) Hoş geldiniz.

“Matias,” dedi karşısındaki adam sahte bir tebessümle. Kestirip atmıştı. Burada olmaktan memnun olmadığı aşikârdı, belki de hiç gelmek istemiyordu ama gelmek zorunda kalmıştı.

“Az buçuk bilirler,” dedi Arnaldo. “Kızım daha çok bilir.” Başını hafifçe eğdi ve kızını görüş alanına aldı. “Leni.”

Kapkara gözleri kızın üzerinde gidip geldi. Yaşı kaçtı? Küçük görünüyordu. Belki de yeni reşit olmuştu. Kaşları daha da çatıldığında başını eğdiği yerden kaldıran kıza dikkat kesildi. Üzerinde siyah bir parça taşıyordu, boğazlıydı ve kahverengi saçları yanağını gölgeliyorken yüzünü görme imkânı dahi yoktu. Ancak o ana kadar. Tereddütle kaplı gözleri babasına doğru çevrildiğinde titrediğini, gerildiğini ve her şeye rağmen ne denli güzel göründüğünü görebiliyordu. İsmi neydi? Babası *Leni* diye seslenmişti.

Konuşmasını bekledi sabırla ama ağzını açıp tek kelime etmemişti. Sura-tında da rahatsız olduğunu belirten bir ifade vardı. Babası ile göz göze geldiği anda bile çıtını dahi çıkarmadı. Öylece, bomboş gözlerle bakıyordu. Gözleri ne renkti? Mavi mi? Ya da yeşil? Ayrımını yapamadı bir anlığına. Emin olduğu tek şey, karşısındaki genç kızın ne kadar güzel olduğuydu. Derin bir nefes aldı, iç çekti.

Akıp giden saniyeler boyunca ondan beklenenin aksine Barut Kılıçhan oldukça sessizdi. Kafasının içerisinde birbirini dişleyen tilkiler arasında uçuşan sahneleri kimse hayal dahi edemezdi. Gözlerini genç kızın üzerinden ayırmamıştı, gecenin geri kalanında bile Leni’yi aklının bir köşesine kazıyıp durdu. İlgisini çekmişti. Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu, öylece dikkatini üzerine çekebilmişti. Genç kızın başını kaldırmadığı sayısız saniyede ya da göz göze kalmadıkları tüm anlarda dahi... Bir kez olsun ona bakmaması bir şey değiştirmede. Barut Kılıçhan gecenin neredeyse sonunda çok düşünmeden verdiği karar sonucunda kardeşinin kulağına yaklaştı. “Sırma’yı bırak,” dedi yalnızca.

Her şey tam da o anda başladı.

Gecenin bir vakti, İstanbul’un bir diğer ucunda daha başka bir anın içerisinde savrulan ikili için çarklar başka dönüyordu. Kasım ayında hava buz soğukuydu, geceler daha felaket olsa da soğuk onun uyuyan tüm hücrelerini dirilttiğinden pek bir sorunu olduğu söylenemezdi. Çoğu insanın evlerinde geçirmeyi tercih edeceği gece ellerini ceplerine yerleştirip karşısındaki dalgaların kayalıklara toslayan sesini ve hafiften dalgalanan denizin karanlığını gözlerini dikip izleyen tek kişi o olsa gerekti. Buraya geldiği yirmi ikinci dakikanın sonunda dahi etrafı boştu.

Turgut Karalav soğuktan uyuşan yüzünü kaskatı kesileceği kadar sıkı çenesini. Sabır dilenir gibi nefes aldığı sırada sırtında belirip ani bir baskıyla yavaşça iteklendiğinde irkildi, kaşlarını çatarak başını omzunun üzerinden geriye çevirdi ve tepesinde dikilen adamı da o an gördü.

“Ne ittiriyorsun ulan?” Çatık kaşlarının aşağısından arkadaşını tepeden tırnağa süzdü ve ayaklarındaki postallara ters bir bakış attı. “Ayağınla mı ittirdin? Söyle, dingil!”

Sabır çeker gibi nefeslendi Sergen. “Boka bastık sanki, ne pimpirikli herifsin.”

Yüzünü buruşturdu Turgut. “Siktir git,” dedi. “Bana mont alacaksın.”

“Canın sağ olsun, alırsız,” dedi Sergen rahatça, sesli bir nefes aldı. “Üstümdekini vereyim mi eğer huylandıysan?” Sırıtiş kapladı dudaklarını. “Abilik hesabı.”

Aralarında yalnızca aylar olsa da Sergen’in lise yıllarından bu yana ona böyle yapmasına alışıkı Turgut. “Otur şuraya,” dedi Turgut Karalav, oralı olmayarak gözleri ile yanını işaret etti. “Götüm dondu, şerefsiz.”

Sergen sert bakışlarının aksine güldü. “Ee, bizim de bir bildiğimiz var ki geç geldik, oğlum.”

Gözlerini yavaşça devirdiği birkaç saniyenin sonunda başını sıkıntı içerisinde önüne çevirdi. Sergen sessizce yanına oturdu, elindekini de kenara düşmeyecek kadar yakınına bırakmıştı. Turgut fark etmemişti neyse ki.

“Ne bok yedin yine?” diye sordu göz ucuyla dostuna bakarken, Sergen bacaklarını ileri uzatmış ve ellerini iki yanına dayayıp gövdesini geriye doğru vermişti. Göz göze kaldılar. “Bakma aval aval, konuş.”

Sergen’in dudakları kıvrılacak gibi oldu ama ifadesi bozulmadı. “Babamla konuştum,” dedi rahatça. “Halledecek bizim meseleyi.”

Turgut irkilir gibi duraksadı. “Siktir lan oradan... Harbi mi?”

“Harbi ya.” Göğsü gerildi Sergen’in, yavaşça doğruldu ve yanındaki dostuna baktı. “Aldıracağım seni bizim oraya.”

Turgut uzun uzun baktı dostuna. Başı önüne düştü, kıvrılan dudaklarını ıslatarak derin bir nefes aldı ve yüzünde asılı duran tebessümle Sergen’e baktı. “Şu işi hallet, ne dilersen dile benden.”

“Dost dosta borçlanmaz,” dedi Sergen net bir şekilde, göz ucuyla Turgut’a baktı. “Yanımda ol, yeter.”

Turgut güldüğünde gözlerinden derin bir parıltı geçti. “Bir yanın zaten hep dolu kalacak, oğlum. Ben varım çünkü,” dedi, ardından alayla güldü. “Tercihen sol yanın.”

Sergen sesli bir şekilde gülerken bir kolunu Turgut’un omzuna doladı ve kendine doğru çekti. “O artık mümkün değil.”

Turgut durdu, başını kaldırdı ve yakınında duran adama baktı. “O niyeymiş lan?”

“Öyle işte.”

Kaşları çatıldı Turgut’un. “Âşık mı oldun yoksa?”

“Hem de ilk görüşte.”

"İlk görüşte aşk mı olur? Uydurma şimdi..."

"Bak. yemin ediyorum," dedi Sergen, biraz geri çekildi ama kolu hâlâ omuzundaydı ve dip dibe oturuyorlardı. Kesik, içli bir nefes daha aldığı anda birkaç saniye duraksadı. "Bugün çantasını kurtardım kızın, biraz oturduk. İsmi Hazan'mış."

"Hazan demek..."

"Öyle."

"Yine de inanmadım," dedi Turgut gülerek. "Unutursun sen bu kıızı."

"Unutmam," dedi Sergen. "Ben hiçbir şeyi kolay kolay unutmam. Bak, gör."

Bir şey söylemedi Turgut, yalnızca güldü. Bir rüzgâr estiğinde iki adamı da alan ürpertide ikisi de denizin dalgalarını izledi bir süre. O sırada Turgut cebinden çakmağını ve sigara paketinden de bir dalı çıkardı. Sergen'in bir eli yanına iliştiğinde Turgut dudakları arasında yasladığı dalı ateşlemek için çakmağı avuç içinde gölgeliyordu. Birkaç kez metali başparmağı ile itekledi ama rüzgâr ateşi yutup yanmasına izin vermedi.

Sergen birden gözleri önüne küçük bir saklama kabı çıkardı. Durdu Turgut, göz ucuyla yanındaki adamın yüzüne baktı. Pasta mı getirmişti ona?

"Çakmak yanarsa, mumu ateşle," dedi Sergen, evde bisküvili pasta yapmıştı kendince ve küçük bir saklama kabına koyduğu gibi yanında getirirken bulabildiği mumu da cebine atmıştı. Şimdi 18 Kasım'a girmeye bir dakikadan daha az varken yine ilk kudayan o olmalıydı, lise günlerinden bu yana olduğu gibi... *daima*. "İyi ki doğdun deriz."

Turgut sigara dalını dudakları arasından ayırdı ve Sergen'e baktı. Göğsünde ateş yakan bir tek gerçek vardı. Hayatının bir dönemi Sergen Alatan ile geçmişti, geri kalan dönemini yalnızca onunla geçen günlerine şükrederek bile geçirebilirdi. İşte, bu yüzden dost dosta borçlanmazdı, dost dostta sığınaktı.

"Sen mi yaptın lan bunu?" diye sordu Turgut, gözleri pastadaydı ve mumu yakmak için çakmağı ateşlemeye çalışıyordu. Kalbi sıcacık kesilmişti. "Şekli şemali kaymış, bir değişik."

Sergen ensesine bir tane geçirdi. "Beğenmiyorsan ben yerim."

"Bensiz boğazından geçmez."

"Kusana kadar bile yerim, sıkma canımı."

Güldü Turgut. "Hay, ben bu çakmağın..."

Yakamıyordu, rüzgâr izin vermiyordu.

"Yanmış gibi yaparız," dedi Sergen gözlerini üzerinden ayırmadan. "Sen üfle."

"Öyle şey mi olur?" Kısa bir an etrafa bakındı. "Bir gören olsa beni deli sanırlar, oğlum."

"Birlikte üfleriz," dedi Sergen gülerek. "Dert etme şimdi bunu, gözünü seveyim... Girdi mi 18 Kasım?"

"Girmemişse bile girmiş gibi yaparız," dedi Turgut aynı onun gibi, daha sesli gülmüştü. Gözleri yanmayan mumda ve pastadaydı. "Herkes deli sanacak! Ulan, Sergen..."

"Delirdik deriz, siktir et." Sergen rahatça dostuna ve aralarında tuttuğu pastaya baktı. "Üçten geriye sayacağım, hemen üfle."

"Sen de," dedi Turgut ona takılarak. "Aynı anda."

"Kaç yaşına gireceksin şimdi?" diye sordu Sergen bilmiyormuş gibi.

"Senin yaşına."

Güldü. "Bir o kadar daha yaşa," dedi her yıl olduğu gibi, keyifliydi. "Dilek de dile."

"Dileriz," dedi Turgut Karalav. "Birlikte."

"Hay ben seni... Aynen, birlikte."

"Say."

"Üç..."

"Ne dileyeceğim, biliyor musun?" Turgut Karalav dudaklarındaki gülümsemeyle birlikte arkadaşına baktı. "Hiç aklına gelmez."

Alaycı bir tavır takındı Sergen. "Hadi ya?" dediğinde sert bir nefes verdi. "Neymiş?"

"Söylersem gerçek olmaz," dedi duruşunu dikleştirerek. "Devam et."

Sergen ona bir kez daha baktı. "İki..." Gözleri kısıldı. "Ben de söylemiyorum o zaman." Kolunu daha sıkı sardı dostuna. "Ve bir."

Hiç yanmayan hayalî bir ateşe birlikte üfledikleri gece, gelecekte uykuya yatan bir mum söndü.

Bir daha hiç yanmamak üzere karanlığa gömüldü.

7. BÖLÜM

BİR İLERİ, İKİ GERİ

“Ne geçiyor aklından?”

Bir süredir bu sorunun beni götüreceği mantıklı ve geçerli bir cevap arasam da bulabildiğim tek şey kocaman bir sessizlikti. Ne kadar zaman geçmişti, bir fikrim yoktu ama dışarının soğuğu henüz üzerimden silinmemişti. Boris Karalav’ın sesi de öyle. Bedeninin kurduğu baskı bile hâlâ benimleydi sanki.

Sert bir solukla doldurdum ciğerlerimi. Kollarımı önümde birbirine dolayıp sırtımı geriye, duvara verdiğimde yatağın ucuna oturmuş; gözlerini üzerimden ayırmayan adamı izliyordum. Beklenti içinde bakıyordum gözlerine. Sanki bana yolumu gösterecek, bir şeyler söyleyecek kişi oydu. Çünkü benim çıkışı bulamadığım yollarımın sonu dik ve yüksek dağlara çıkıyordu.

“Sence?” diye sordum kısık bir sesle. O ahmağın kapının arkasında olma ihtimali beni hiç konuşmamaya bile itekliyordu. Kulakları keskindi ve içime içime konuşsam dahi duyarmış gibi geliyordu. “Ne yapmalıyım?”

“Beni odaya çeğiştiren sen değil misin? Elma boğazımda kalıyordu lan.” Çatık kaşları altından anlamsız bir bakış attı. “Bir planın var sandım kızım, hayırdır?”

“Vardı.” Gözlerimi bir anlığına yumup başımı buz gibi duvara yaslayarak yanaklarımı şişirdim. Bir saniye sonra tekrar ona baktım. “Onu sözlerine pişman edecek bir şeydi... ama bu durumda imkânsız.” Kollarımı çözdüm ve parmaklarımı saçlarımın arasına geçirerek diplerini çeğiştirdim. “Off... Bilmiyorum Kutay, hiçbir şey mantıklı gelmiyor şu an. Zaten dengesizleştım, onun bu hareketleri her şeyi daha çıkmaza sokuyor. Piç kurusu ya! Öldürmek istiyorum onu.”

“Ne konuştunuz siz?” Tek kaşını kaldırıp iki elini geriye yasladı ve başını omzuna doğru hafifçe eğdi. Koyu yeşil gözleri gözlerimin arasında mekik dokudu. “Sana ne söyledi? Dökül bakayım. Sonra planına karar veririz.”

Omuzlarım ağırca çöktü. Ardından, “Sanırım... Artık sadece arkadaşız,” diyebildim kafamın içerisinde gezinen kelimelerin sözlük anlamını bir türlü bulamadığımdan. “Olan bu. Evet, kesinlikle arkadaşız.”

Ne olduğumuzun cevabını ondan almak istesem de *sınır* çekmişti beyefendi. Pekâlâ, bunu isteyen ben olabilirdim ama beni anlaması içindi. Bana ahlaksızca şeyler söyleyip bir de beni öpecek ve üstüne *zamanı var* mı diyecekti? Aklımda beliren ihtimallerin bir ucu boşa çıkıyordu ve bir an sonra

doğruca eleniyordu. *Zamanı var...* Kelimeleri kulaklarıma ulaştığı her seferde ama benim *zamanım yok* diye haykırmak istiyordum suratına.

Bazı kalp kırıkları onarılmıyordu üstelik. Yiğir'in bugünüme bıraktığı hasarı bilmediğinden belki de tepkimi fazla bulmuş da olabilirdi. Haksız mıydım yani? Benim baktığım noktadan bakamaz mıydı? İstedığimin birkaç sözden ibaret olduğunu, gözlerime hakması gerektiğini ve sinirimin ancak böyle yatışacağını... Bana sıkıca sarılsaydı o an, sonra öpseydi aklım başımdan gidene kadar... Ses etmeyecektim, sakinleşecektim. Kendiliğimden durulacaktım. Kilidimi kolayca kırabilirdi ama yanaşmıyordu. Böyle bir adam mıydı? Sağlıklı düşünemeyecek kadar uykuya muhtaç, uyuyamayacak kadar kalbi kırık hissediyordum.

Bir an odanın dört yanı kahkaha sesi ile inlediğinde irkilir gibi olsam da kirpiklerimi kırıştırdım yalnızca. Kaşlarım da sertçe çatılmıştı.

"Ne gülüyorsun, Kutay ya? Bak, döverim seni," diye çıkıştım birden, ayaklarımı yere vurup ağlamak istiyordum hâlbuki ben. Utançtan tenimin her noktası kızarmıştı. Bir elini yüzüne kapatıp sakinleşmek ister gibi birkaç saniye bekledi ve içine çektiği derin nefesle uzandığı pozisyonundan doğrularak oturdu.

"Böyle bir şeyin olması imkânsız, çünkü kızım," dedi, dudaklarındaki silik kıvrıma düşen gece lambasının sarı ışığı yüzünü az miktarda aydınlatıyordu. "Nasıl olsun, Allah aşkına? Mantıklı düşün. Hadi, diyelim oldu... Olmaz da oldu dedik..." Başını iki yana salladı usulca. "Nereye kadar gidebilirsiniz?"

İçimde yanıtız kalan soruların yanına bir yenisi daha iliştiğinde derince ofladım. "Bilmiyorum... gittiği yere kadar."

"Bak şimdi..." dedi, bir gözü kapıya kaydığında dudaklarını birbirine bastırdı ve iç çekti. Bir eliyle beni yanına çağırdı. "Gel."

Gözlerimi yavaşça devirdim. Boris aptalı onu tedirgin ediyor olmalıydı. Sırtımın duvar ile temasını kestim ve birkaç adım atarak mesafemizi daha aza indirdim. "Hım?"

"Gel, bizimkini pes ettirelim."

Birden, içimde varlığını bilmediğim bir yer daha sızladı. Zorlamak istemiyordum ki ben onu, gurursuzluk yapacak değildim. Hayatındaki yerimi bile söyleyemeyen bir adam için bir şeyler yapmaktan çok onu pişman etme isteği idi içimdeki hislerin karşılığı.

Karmaşık bir ifade ile ona baktım kısa bir an. "Onu zorlamak istemiyorum," dedim düz bir sesle, kırık yanlarımdan bir yansımasının sesime düşmemesi iyiye işaretti. "Beni istemiyorsa keyfi bilir."

Sessizce, daha çok dalga geçer bir ifade ile güldü. Başını iki yana salladığında oturduğu yatağın ucunda biraz öne kaymıştı. "Ya bizi dinliyorsa?" diye sordu bir fısıltıyla.

Kapıya kısa bir bakış attım. Arkasında ise yakıp kül edecek kadar sertti. "Yapabilir."

"Sana telefon getiririm, oradan konuşalım biz," dedi oldukça kısık bir sesle. "Yerin kulağı var, senin de Boris'in. Biraz önlem alalım."

"Bana telefon mu getireceksin?" Gözlerim irice açıldı, heyecanlı ve son derece istekliydim. İstemsiz bir gülümseme çevreledi dudaklarımın kıyısını. "Cidden mi?"

"Cidden tabii, hem de son modelinden," dedi dudakları kıvrım kazanırken. Göz bebeklerine dağılan parıltı içimdeki cılız mum ışığını güçlendirerek önümü daha net görmemi sağladığında aramızdaki bağın da aynı oranda güçlendiğini hissediyordum. "Boris'e de haber verimiz."

"Olmaz," dedim. Düşüncelerimin arasında kopan bir fırtınaydı bu ihtimal, o nedenle doğruca karşı çıkmıştım. Alt dudağımı ıslatarak boğazımın ortasındaki kalp atışlarımı yuttum. "Öyle olursa her şeyimi takip edecek bir şey koyar içine, yazışmalarımdan neler yaptığıma kadar... Biraz kendi alanım olmasına ihtiyacım var."

Göz temasımızı kesmeden bir an için sustu. Her ne geçiyorsa kafasından, bakışlarının arkasında bir şeyler değişerek soldu. "Ondan habersiz iş yapmamıza kızar," dedi ardından, endişesini anlıyordum. "Seni de beni de öldürür."

"Abartıyorsun."

"Tamam, seni öldürmez ama beni kesin öldürür."

"Ona neymiş?" diye sinirlendim bu kez. "Her şeyi onu ya da babamı düşünerek mi yapacağım ben? Hayır, istemiyorum söylemeyi. Telefon ya sadece... Ne yapacağım sanki?"

"Orası öyle de..."

"Saklanm zaten ben," diyebildim omuz silkerek. "Sonra söyleriz belki. Hem ne yapacağım Allah aşkına?" Gergin birkaç saniye geçti aramızda. "Sadece paket falan al bana, internet olsun özellikle. Dizi izlerim, kafamı dağıtmak bana da iyi gelir. Hah, bir de kulaklık. Tamam mı?"

"Bir de sipariş veriyorsun," dedi gülerek, uzandı ve yanağımı parmakları arasına sıkıştırıp makas aldı. Kaşlarım huysuzca çatıldığında geri çekilerek eski pozisyonunu aldı. Başını ağırca aşağı yukarı salladığında tereddüdü yok olmamıştı. "Tamam, senin için yaparım. Ama..."

"Çok dikkatli olacağım," dedim söz verircesine, omuzlarım titrek bir şekilde aldığım nefesle beraber düşerken, düz bir çizgi hâlindeki dudaklarımı gevşeterek zihnime akın etmek isteyen düşüncelerimi engelledim.

"İyi olman için göze alırım bizimkini," dedi birdenbire, dikkatli ve daha derine erişmek ister gibi baktı gözlerime birkaç saniye. "Kendini iyi hissedeceğin onlarca seçenek var. Şu an burada kısıtlı olsak da canın sıkıldığında ya

da bunaldığında bana ulaşman için yine yaparım. Tamam, Boris yanında ama yalnızca onun olmadığını bil.”

“Sen de varsın,” dedim istemsizce tekrar ederek.

“Yolun sonuna kadar,” dedi içten bir şekilde. “Ne zaman beni gözün arayacak olursa baktığın yerde olacağım.”

Sözlerinin ulaştığı yerleri ve içimi yakıp yıkan tüm fırtınaları bastırdığı etkisini bilseydi... Başa çıkamadığım yaşların gözlerime birikmesine engel olamadım. Bir kez daha sertçe yutkunarak bakışlarımı odanın karanlık bir köşesine kaçırdım.

“Her şey ne zaman normale dönecek peki?” diye sordum, dizlerimi kırarak zemine oturdum yavaşça, kollarımı daha çok kendime sardığımda yatağın ucunda oturan adamın gözlerine bakıyordum.

Belki Kutay bana bu sorunun cevabını hiç veremeyecek, iyi hissetmem için yalan bile söyleyecekti ama her koşulda bir karşılık vereceğini bildiğimden, konuşmak ve aslında bir an bile susmadan ona bir şeyler anlatmak istiyordum.

“Her şeyin bir zamanı olur, zamanını bekler,” dedi sesli bir nefes vererek. “Geçecek, eminim.” Dudakları yana doğru kıvrıldı, gergin ya da sahte bir tebessümdü bu. “Güçlü ol ki tüm bunlar bittiğinde herkes seni parmakla gösterecek.”

Kalp atışlarım geçen süre boyunca yavaşladı. Bakışlarım üzerime çöken sakinlikten bir parça koparsa da düşüncelerim sakin kalamıyordu. Türlü kaçışlar çıksa da önüne, daima sarp kayalıklar yolumu kapatıyordu. Nasıl bitecekti bu döngü? Nasıl güçlü kalınırdı? Ben neyim varsa kaybetmişim gibi hissediyordum uzun bir zamandır.

“Hiç öyle olmayacakmış gibi ama...”

Sert ve kızar bir bakış attı suratıma. “Neden olmasın?” diye sordu, dizlerine dirseklerini dayadı ve sırtını eğdiğinden yüzü görüş alanıma daha fazla girdi. “Çık bu kafadan.”

“Bilmiyorum, Kutay. Şu sıralar hiç iyi hissetmiyorum,” diye itiraf ettim, sesim kısıktı ve parmak uçlarım dayandığı kollarıma diken olup batıyordu. Bakışlarımı dizlerime, ışığın daha az vurarak karanlığa boyadığı yere diktim. “Bunaldım, yoruldum ve sanırım deliriyorum.” Gözlerimi düştüğü yerden kaldırıp çatık kaşlarının aşağısından adını koyamadığını birkaç hisle bana bakan adama diktim gözlerimi. “Düşüncelerim susmuyor. Normalde tüm bunları bastırıyor muydum yoksa oyalanacak bir şeyler mi vardı, bunu da bilmiyorum.” Başımı omzuma düşürerek kafamın içindeki soru işaretine tutundum. “Sen hiç böyle hissettin mi? Herkes zaman zaman böyle hissetmez mi?”

Sessiz kaldı bir müddet. "Hisseder bence," dedi sonrasında, sesi titrer gibiydi. "İşin içinden çıkamayacakmış gibi hissettiğimiz ya da üstesinden hiç gelemeyeceğimizi düşündüğümüz zamanlar..." İç geçirdi, gözlerinde büyüyen bir şeyleri gördüm. O da yaşamış mıydı böyle bir şey? "*İnsan çok yalnız hissettiğinde zihni daha kalabalıklaşır*, derler. Bundan kaynaklı sanırım."

"Ama yanımdasınız zaten," diyebildim, bir an sonra ise kirpiklerimi kırıştırıp derin bir nefesle doldurdum göğsümü. "Neredeyse üç haftadır babamlaydım, Boris şimdi yeniden yanımda. Sen de yanımda değil misin?"

İçten, derin bir gülümseme yayıldı dudaklarına. Nedenise biraz da bu-ruktu, ne geçiyordu kafasının içinden?

"Pusat bu listede yok demek..." Alaycı sözleri, gözlerine de anlık bir parıltı sermişti. "İşte, şimdi keyiflendim."

"Pusat beni sevmiyor ki zaten," dedim doğrudan, bu duruma içten içe kınılıyordum. Neden bana karşı koruduğu aşılmaz bir mesafe vardı aramızda? "Çok soğuk ya da ben öyle anlıyorum. Aslında bazen iyi bazen de korkutucu geliyor gözüme." İçimden çıkan kelimeler saf gerçeklerden ibaretti. "Edgar'ı ben istediğim için Rusya'dan getirmişti. Bu önemli bir şey ama bilmiyorum, öyle gibi."

"Seni sevmediğinden değil," dedi düşünür gibi. "Boris'i daha çok sevdiğinden... Onun gözünü kör edecek ihtimallerden hoşlanmıyor sadece. İhtimallerin en büyüğü de sen olduğuna göre senden de." Kaşları ile yüzümü işaret etmişti o an. Durdu, havayı ciğerlerine çekti. "Onun için en önemli kişi Boris. Bu hep böyleydi."

Eğer ihtimallerin en büyüğü olarak gördüğü için beni karşısına alıp düşmanca bir tavır sergiliyorsa bu geceki reddedilmem sonucunda kırk gün, kırk gece göbek atabilirdi. Artık bir sınırı vardı ve aşılabilecek gibi de durmuyordu.

"Öyle olmadığını anladığında düzeliriz öyleyse," dedim yalnızca, yavaşça omuz silktim. "İyiymiş..."

"Onu boş ver," dedi elini öylece boşlukta sallayarak. "Asıl konumuza dönelim. Ne diyordun? Boris, baban ve ben... Yalnız değilsin ama öyle hissediyorsun."

"Galiba..."

"Sence neden bu?" diye sordu, avuç içlerini birbirine sürterek parmaklarını iç içe geçirmeden hemen önce. "Babanın yanında olması iyi gelmiyor mu sana? Ya da Boris'in? Hadi, ben neyse... Çok sık görüşmüyoruz. Ama onlar önemli. İstedikğin gibi yanında olamıyorlardır, belki de yetersizdir."

Üşür gibi ürperdiğimde histerik bir şekilde güldüm. "Doktor olduğun için bana daha anlayışlı mı yaklaşıyorsun yoksa? Hım?"

Güldü, dalgındı. "Etkisi yok desek yalan olur," dedi. "Şimdi anlat bakalım... Baban ya da Boris'in yanında olması iyi gelmiyor mu sana?"

Kollarımı sıkılaştırdığımda onları düşündüm. Babam ve Boris... Onlar hayatımın meselesi hâline getirdiğim iki insandı. Boris'i iki aydır tanıyor olmama rağmen öyleydi. Ya babam? Öncesine, her şeyin normal olduğu zamanlara ait bir parça zihnimden ağırca geçiyordu; kıyas ediyordum ister istemez. Babamın gözümde olduğu yer ve şimdi hayatımda kapladığı yer arasında dağlar kadar fark vardı. Bu, kalbimi kırıyordu. Eskisi gibi olamadığımızı bilmek yaralayıcıydı. Sayısız sebebi olabilirdi bunun, araya mesafe girdiğinden belki kırıklarım onarılmadan kalıyordu ve içimde parçalara ayrıldığım yerden yanlış kaynıyordum. Üstünü örtüp geçtiğim ya da geçtiğini sanıp türlü bahanelere sığındığım her seferde yalnızlaşıyordum.

Kafamın içinde kaybolduğum yerlerin birinde kendime rastladım birdenbire. Oradaydım. Yalnız kalmaktan ziyade, yapayalnız kalmaktan korkan Aksa'ydım. Şimdi buradaydım, tepeden tırnağa korkak ve çok da yalnızdım.

"Bu öyle bir şey değil," dedim derimi kaşındırmaya başlayan saniyeler sonunda, göz göze kalmıştık. "Babamı düşünüyorum. Sanki eski yerinde değil artık, bir şeyler eksilmiş gibi. Sanki... İçimde bir yerlerde onu suçluyorum, *niye geri adım atmadı*, diyorum kendi kendime. Cevaplar tatmin etmiyor beni, bencillik etmek istiyorum çünkü. Şimdi ona güvendiğimi söylesem de eskisi gibi olmayacak. Bunu da biliyorum. Ben... Onun hayatında ikinci plandayım çünkü. Kabul edersem her şey daha kolay olacak aslında. Öyleyim."

Dudaklarımdan dökülen her kelime boğazımda yumruydı sanki, bir türlü gitmiyordu. Bu düşünce beni zehirliyordu. Dişlerimi sıktım, ifadesizlik maskesinin arkasına geçmiştim hızla.

"Boris'i düşünüyorum sonra... Onu da nereye koyacağımı bilmiyorum. Kim?" Alt dudağımı düşünür gibi büzdüm. "Peki, ben onun için neyim? Bana bunun da cevabını vermiyor. Annesinin intikamı uğrunda yoluna çıkan zavallı... Öyle bir şey mi?" Sessizce, istemsizce açılmıştı dilim. Gözlerim gözlerinin içinde uzunca kalırken ilk kez bu kadar soğukkanlıydım. "Biliyor musun... Annesine benziyormuşum. Bu gece babası söyledi. Belki de sadece bunun için acıyor bana, o yüzden bu kadar korumacı davranıyor. Bu tüm davranışlarını açıklar. Gereğinden fazla merhametinin sebebi de bu olmalı."

Yeşil gözlerindeki şaşkınlık bir deprem etkisiyle vurduğunda birkaç saniye öylece yüzüme baktı, derince izledi ve ölçüp tartar gibi inceledi. Bir şey söylemek için aralanan dudaklarını kapatarak kaşlarını çatığında nefesim dudaklarımdan arasında hapsolmüştü.

İkimizden de bir süre çıt çıkmadı. İssiz bir sokakta terk edilmiş gibi hissettiğim anda birden kapı kolu sertçe çekilip açıldığında tok sesine karşılık irkilerek başımı omzumun üzerinden çevirdim. Kimin geldiğini biliyordum. Çatık kaşlarımdan altından Boris'e baktım doğruca. İçeri girdiğinde tepkisiz

kalmak ve duygularının kontrolünü sağlamak için imkânsızın kıyısında idim. Her şeye rağmen omuzlarımı yığıldığı yerden dikleştirerek ifadesiz bir surada gözlerimi gözlerine sabitledim. Yıkıntılar arasında çırpınan kalp atışlarım tedhirsizdi ve yokuş aşağı yuvarlanırcasına güçlü bir şekilde atıyordu.

"Saat sabahın dördü," dedi dümdüz bir sesle, kapıyı duvara toslayana kadar açtı ve başı ile koridoru işaret etti. "Uyku zamanı."

İşin aslı, uyku göz kapaklarıma çöküyordu ama inatla uyanık kalmak istiyordum.

"Muhabbetimiz bitmedi," dedim sırf o gıcık olsun diye. Bakışları doğrucu kısıldığında gözleri gözlerim ile temasını kesmemişti, suratına vuran loş ışık o tarafa uzanana kadar azalıyordu ve bundan dolayı olduğu yer daha karanlık görünüyordu. Kollarımı üşümüş gibi sıkılaştırdım. "Sen uyuyabilirsin."

"Odana, Aksa," dedi ifadesini bir an bile bozmadan. "Gitmediğin takdirde Kutay'ı kovacağım."

Dudaklarım aralanıp küçük bir O şeklini alırken, "Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum huysuzca.

"Evet, hanımefendi," dedi sahte bir kibarlıkla. "Zıbarmadığınız takdirde yapacağımдан kuşkunuz olmasın, bir dakika içerisinde planım bu çünkü."

Yarı şaşkın bir şekilde durakladım. O da özel olarak tersti bu gece, tıpkı benim gibi. Aramızdaki hava öyle gerici ve iç gıcıklayan türdendi ki dilim damağım kupkuru kesilmişti birden.

"Sana ne ya? Seni niye ilgilendiriyor?"

"Taruşmayalım," dedi sakince, bir eli hâlâ kulpa asılıydı ve boynundaki bir damar belirgince izini çıkararak atıyordu teninde. "Hadi, dinlenmeye ihtiyacın var."

Bir şey söylemek için dudaklarım aralandığı sırada, "Haklı," diyerek araya girdi Kutay, başım ona doğru çevrildi. Dikkatli ve kaşlarını belli belirsiz kaldırmış bir şekilde bana bakıyordu. Tek gözünü kırptı usulca, *konusacağız der* gibiydi. "Benim de uykum geldi, Çarşamba. Sabaha kadar sizinle mi uğraşacağım ben?" Saniyeler içerisinde yorganın altına girdi ve gece lambasını kapatarak odanın tamamını karanlığa gömdü. Donakaldım. "Konuşmamız bitmedi ama bu gecelik biraz dinlenelim ulan, yorulduk. Hadi, iyi geceler."

Ay ışığı bir köşeye çekilip açığa çıkardığı camın ardından vururken görüş alanım iyice kısıtlanmıştı. Dudaklarım aralık, kaşlarım ise çatıktı ve gözlerini kapatıp uyku pozisyonuna geçen adamı izliyordum. *Haklı Aksa, bırak da uyusun adam.*

Ağır bir ifade ile başımı salladım yavaşça. "Tamam," dedim çenemi havaya dikip, kollarımın bağını çözerek. Kapının önünde bekleyen ve bir an olsun gözlerinin temasını kesmeyen adama ters bir bakış fırlattım. "İyi geceler, Kutay," diye ekledim.

Orada daha fazla dikilemezdim. Sırtımı döndüğüm anda gözlerim karanlığa sinmiş adama değdiğinde yutkundum, düz adımlarla yanından geçerek koridora çıktım. Kokusu geçtiği yerlere iğne olup, bata çıka ilerlerken alt dudagımı ısırmaktan bitap düşmüştüm.

Adımlarım birbirine dolaşacak kadar hızlı ve aldırmazdı. En azından öyle olduğunu umuyordum. Kapı sesini duydum, kapatmıştı. Sonra zemine güçlü bir yankıyla düşen adımlarını... Göğüs kafesimde sıkışan kalbimin ritmi renk değiştirdi böylece. O andan itibaren her şey değişmişti.

Ya da dakikalar öncesine kadar.

Odanın kapısına birkaç adım kala peşimde olduğunu bildiğimden durdum ve dudaklarımı birbirine bastırarak ona döndüm. Koridorda hiç ışık yoktu, varlığı ise karşımdaydı.

“Neden peşimden geldiğini sorabilir miyim?” diye sordum sakince. Karanlık üstümüze kapaklansa ve göz gözü görmese bile onlarca insanın arasından bu gözleri bulabilirmişim gibi geliyordu. Öyle de oldu, göz gözeydik.

“Odalarımız dip dibe.”

Alaycı bir gülüş dudaklarıma yayılırken aslında içime hafiften bir utanç tırmansa da belli etmedim. Evet, kendimize pay çıkarmak aptalcaydı. Oda-sına zıbarmaya gidecekti. Hani hiç uyuyamıyordu? Kalbimi kırdıktan sonra uyuyabilecekti yani? Öylece?

“Odamı neden odanın dibinde seçtin öyleyse?”

“Böylesi daha uygun,” dedi, yüzüne hükmeden ve belirsizce görünen ser-seri sırtı kalbimi hoplatacak türdendi. “Acil bir durumda sana hemen ulaşabileceğim kadar yakınımda olman gerek.”

Sesli bir nefes alarak dilimi alt dudagımda dolaştırdım. Sinirlerimi fazla geriordu ve istemsizce onu daha da fazla sinirlendirmek isterken buluyordum kendimi ama aramıza bir sınır çektiyse oyunu kurallarına göre oynamalıydım. Sakin ve sessiz... Oynamak istediğim rol buydu.

“Öyledir tabii, iyi düşünmüşsün,” dedim sahte bir gülümsemeyle. “Zaten hep en doğrusunu düşünürsün.” Başımı iki yana salladım, dilimi ısırmak istiyordum. “İyi geceler.”

Karaltı çöken ifadesini anlamak, güçlü bir bulmacayı saatlerce düşünüp çözememek gibiydi. Sessizce nefeslenirken ifademden fire vermeden ona baktım.

“Güzelce uyu.”

Bir şey söylemedim. Sırtımı döndüm ve gözlerimi yumup açtığım bir anın sonrasında odaya geçtim. Duraksamadan hareket ediyordum. Yorucu bir geceydi, akıl çelici bir adamın yalancı dokunuşlarının ve kafamdan silinmeyen sözlerinin etkisinde geçirdiğim dakikaları sindirmek için bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kapıyı arkamdan kapatarak soluklandım.

Göğsüne rahat damlıyordu sanki. Halâ kapının arkasında mıydı? Odamı görmüş olmalıydı.

Yavaş adımlarla yatağa ilerledim. Her şeyi tek geceye sığdırıp düşünemedim, sığlıksırdı en başta ama *onu* düşünmekten başka bir şey yapamıyordum. Sözeri, düzenbaz hisleri, bacaklarımin arasında biriken kelimeler de calıııııııı. Bu kadar etkileyici olması haksızlıktı. Ondan nefret etmem sırtı ama yapamazdım. Ne ilk gün ne de şimdi... Beni kaçırdığını sandığımda bile hissedebildiğim tek duygu hayal kırıklığına boyanmış türden bir öfkeydi. Düşmanca davransam da düşman olamamıştım ona.

Yatağın kenarına oturmadan önce baş ucumdaki komodinin ortasına bırakılmış gece lambasını yaktım. Sarı, loş bir ışık süzölüyordu şimdi. Ofladım ve sırtımı yatağa devirerek bir süre bomboş tavanı izledim. Ellerim iki yanında, gözlerim ise tepemdeydi.

Dip dibeydik.

Olasal anlamda.

Gözlerini devirerek dirseklerimin üzerinde döndüğümde varlığını aklımdan sildiğim kâğıt cebimde hışırdadı. *Siktir*. Bartol Karalav'ın avucumun içine sıkıştırıp *onu söyleme*, dediği kâğıt. Nasıl unutturdum? Yutkundum. Saniyeler sırt sırta kaybolurken cebimdeki kâğıdı çıkardım.

Kalbim ağzımda şiddetle çarpıyordu. Dudağımı ısırırken katlanmış kâğıdı huzla araladım, doğrularak sırtımı yatak başlığına yaslamıştım.

En kısa sürede seninle konuşmak için geleceğim, küçük hanım. Anlatmak istediğim şeyler var. Ciddiyetin farkına varacaksın. Korkmanı istemediğim için haber veriyorum, benim meselem oğlum.

Ağır bir şekilde yutkundum. Korku, kalp atışlarımı köşeye sıkıştırırsa da bu anlık bir ritim bozukluğuydu. Bir diğer saniye düşüncelerimi kolayca toparlayabildim. Bana zarar vermek konusundaki sözleri ve yazısı inandırıcı mıydı peki? O adamı bu gece yakından tanımış sayılırdım ve yeterince güvenmek ahmaklık olurdu. *Meselem oğlum*, diyordu. Tavırlarını, oğluna bakışlarını ve birlikte geçirdiğimiz o zaman diliminde bile ne denli üzerine titrediğini düşünecek olursam korkumu savuşturabiliyordum.

Boris'in olmadığı bir gün benimle nasıl bir şey konuşacaktı öyleyse? Öğrenmek için can atan yanımlı görmezden gelemezdim. Onun bilmesini istemediği ciddi bir şey... Kaçırarak istemediğim onlarca noktaya bir yenisi daha eklenmişken dilimi alt dudağımın da gezdirdim ve bakışlarımı karşımdaki boş duvara diktim. Birkaç saniye bomboş bakışlar eşliğinde sessizliği dinledim. Şu sıralar aklım normalde olduğundan daha meşguldü. Kafamın içindeki nokta sayısı haddinden fazlaydı ve gitgide çoğalıyordu.

İki gecedir.

Hiç iyi hissetmiyordum.

Boris beni öpmüştü. Aklımı başımdan alırcasına, deli gibi... Ya sonrası? Nasıl olurdu da aynı gece gözlerimin önünde annesine benzemesinden ödüm kopan bir patlamanın kurbanı edilmek istenirdi? Kurtulmuştu. Yine de zihnimde tüm felaket senaryolarına bir yenisini ekleyen o geceydi. Bunu zihnimden silemezdim.

Boris bir keresinde, "*Babanın gideceğin bir mezarı bile olmadığını düşün, olduğunu ve anılarından başka hiçbir halı kalmadığını,*" demişti Rusya'dayken. Onun sayısız kez kaşındığını yarasıydı bu. "*Son ana kadar senin ismini sayıkladığını ve yetişemediğini getir aklına.*"

Getiremezdim. Kolay değildi ve kelimelerini hatırlamak bile yutkunma ihtiyacımı körüklüyordu. O sıralarda ölümü idrak edemediğimden ya da babamın gücünü gözümde hep fazla büyüttüğümünden düşünmemiştim bile. Çünkü *olmazdı*. Onun yanında her zaman birileri olurdu, paçayı kurtarırdı; dostları yetiştirirdi, silah arkadaşları vardı, ölümden kaçırdı ve her seferinde önlem de alırdı. Emniyet müdürüydü. Kimse onu öylece ateşe atmazdı, kimse onun gücü yetmezdi. Babam... İhtimalini dahi hesap edip tehlikenin kollarına da atılmazdı. *Öyle değil mi?*

Boris'i düşündüğümde ise kendimi nedense hiçbir şekilde teskin edemediğimi fark edeli de çok olmamıştı. Kalbim acıyordu. O patlamadan sonra bir çıkış yolu arıyordum ve kendimi sürekli kaybolurken buluyordum.

"Yardım dilenirken attığı çığlıkları silemezsin buradan." Şakağına çarpıdığı parmaklarının ritmi zihnime kazınmıştı ve ölecek olsam daha silinmezdi. Kocaman bedeni üzerimdeydi, soğuk bir öfkesi ve kalbimi diri diri yakan gerçekliği vardı. "Sayıkladığı için kendi ismini bile silmek istersin, yapamazsın."

Dayanılmazdı.

Kâğıdı katlayıp avuç içimde ezdim ve yanaklarımı derin bir nefesle şişirdim. Gözlerimi son kez uyuyormuş gibi sıkıca yumdum, bacaklarımı daha çok karnıma doğru çekerek kafamı dizlerime gömdüm. Yine de bu gece içimi garip bir şekilde rahatlatan bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Çünkü artık biliyordum, onu koruyacak bir adam vardı. Yakından tanışmıştım. Bartol Karalav oğlunu kimseye yem edecek gibi durmuyordu ve itiraf etmeliydim ki bunu gözlerinden okumak, kalbimin ortasına çöken yükü hafifleten bir etkiye sahipti. Onu koruyacaktı.

Umuyordum ki *kendisinden* bile.

Bir şekilde düşüncelerden sıyrılıp yorganın altına girdiğimde gözlerim kapağına tutunmuştu ama birkaç saniye aralıklarla açılıp, kapanırken uykunun kollarına sızmam uzun sürmedi.

Öyle yorgun ve hâlsiz düşmüştüm ki uzun zaman sonra ilk kez delikay uyuyabilmem şaşırtıcı sayılmazdı. En azından burnumun ucuna dokunan rüyleri hissedene kadar. Hapşırdım birden. O kısacık zaman diliminde uykudan bir türlü ayrılamayan hâlimle yüzüm istemsizce ekşidi ilk saniye ve bir elimi gözüme çıkararak ovuşturmaya başladım. Neydi bu? Nerede olduğuma dair anılar silikçe kafamın içerisinde dalgalanıyordu. Yanağıma dağılan saç tutamlarımı geriye çekerek yüzümü buruşturduğumda sırtüstü dönmek için kendimi zorladım. Bedenim ağırlaşmıştı sanki, tonlarca yük taşıyor gibiydim. Gözlerimi açmak da bir o kadar zordu.

“Üzgünüm Alis, annen rezalet bir uykucu,” diyen erkeksi ses kulaklarıma ulaştığı saniye kalbimin rotası şaştı ve bir buz dağına çarpmışçasına içimde felaket yarattı. Olduğum yerde donakalmıştım. Tuttuğumu fark etmediğim nefesime bir anlık karışan kokusu daha yakına geldiğinde bir elim gözümün üzerinde donup kalmıştı. “Gel buraya.”

Gözlerimi zorla araladığımda kaşlarım hafifçe çatılmış, mimiklerim ise birbirine karışmıştı. Buradaydı. Tam tepemdeydi ve kollarını göğsünün üzerinde birbirine dolamışken pazıları da şişmişti. Akıl alan bir görüntüydü. Tabii, eğer gece yaşananları ve sarf ettiği sözleri unutmuş olsaydım.

“Sen...”

“Gün aydı,” dedi kaşlarıyla beni işaret ederek. Arsızlık timsali kalbim ilk tepkisini vererek hızlandı. *Kes sunu, salak!*

“Aymadı maalesef,” dedim kısık sesle, kuruyan dudaklarımı yaladım. “Niye buradasın?” Sesli bir soluk aldım. “Saat kaç?”

“Sekiz.”

Şaşkınlık ani bir parlamayla gözlerime sindi. Sabahın körüydü resmen. “Ne?” Ciddi olamazdı. “Boris... Beni neden uyandırıyor sun ya o zaman? Eceline mi susadın?” diye sordum ardından, sinirlerim bozulmuştu. “Of!” Yorganı omuzlarıma kadar çekerek yeniden yatağa devrildim ve başımı yastıkların arasına gömdüm. Göz kapaklarımı sıkıca yumarak uyku hâline bürünmeye çalıştım ama bir kez uyanmıştım ve o ısrarla yanımdan ayrılmazken uyuyamazdım. Bir diğer tarafa dönerek sırtımı ona çevirdim. “Uyuyacağım, lütfen beni yalnız bırak. Bir de çıkarken kapıyı kapatırsan sevinirim.”

“Kalk, Aksa,” dediğini duysam da pozisyonumu bozmadım. “Kahvaltı yapacağız, sonra işlerimiz var.”

Sessiz kaldım. Gitmesini umarak uyuduğuma ikna olmasını bekliyordum sadece.

“Şimdi yataktan çıkarsan akşam erkenden uyursun,” dedi. “Uyku düzenin toparlanmış olur.”

“Umurumda değil.”

"Uyumayacağını biliyorum," diyen sesi altını çizer netlikteydi. "Çık şu yataktan."

Başımı yastığa daha fazla gömerek yorganı da iyice çektim.

"Hayır."

"Sevdiğin kreplerden yaptım," dedi birden, sesi doğruca kalbimin odalarına akarak boşlukta yankılandı. Duraksadım, yutkunarak parmaklarımın arasındaki yorganın kumaşını sıktım. "Soğutma, aşağı inelim."

Hileydi bu. Bana böyle şeyler söylememeli ve benim için bir şeyler yaptığını açık etmemeliydi.

"Uykum var," dedim öyle olmasa bile.

"Ama kalkacaksın," dedi sert bir nefes vererek. "Edgar! Gelip Aksa'nın yüzünü yala. Hadi, oğlum."

"Git başımdan."

"Edgar! *Idi syuda skoreye.*"¹¹

"Boris! Seni gebertirim!" Gözlerim açıldığında tekrar ofladım. "Gitsene sen ya... Tek başına ye onları."

"Boğazımdan geçmez."

"Yalancı," dedim soğuk bir şekilde. "Masayı bile yersin bensiz."

Edgar havladı birden. Sonra sık nefes seslerini daha yakından duyduğumda telaşla yüzüstü dönerek kollarımı yüzüme kapattım. Boğulabilirdim ve bu, salyadan daha iyi bir seçenektir.

"Ya hayvan!" Sinirlerim bozulmuştu. Duraksadım, Edgar bir kez daha evi inletircesine havladı. Ağırlığı yataktaydı, yanıma çıkmıştı. "Ay Edgar, sana değil lafını."

"Seni o yataktan bir şekilde çıkarırım, biliyorsun değil mi?"

"Kolaysa çıkar."

Kolaydı. Oldukça kolay olmalıydı ki önüne geçemediğim bir hızla, saniyeler içerisinde yorgan üzerimden çekti ve bir an sonra gözlerim irice açıldığında kucağına almak için üzerime doğru eğilirken buldum onu. Kendime bile gelememiştim ve damağımda çarpan kalbime onunla bu kadar yakın olmak da iyi hissettirmemişti.

"Tamam ya! Tamam!" diye soludum, uzandığımı yerden ağır hareketlerle doğrulup sırtımı başlığa dayadım. Avuç içlerimi yatağa bastırılmış, destek alıyordum. Kaşlarım çatık, göğüs kafesimi kaynatan soluklarım sıkı. Gözlerimi yüzünden ayırmadım. "İneceğim."

Elleri belinde, tepemde dikilirken kaşları son derece çatıktı. Gözleri ise çok daha sabırsızdı. Her ne düşünüyorsa yorulmuş gibiydi. Bir elimi saç tutamlarımın arasına geçirip, omuzlarımı düşürerek ofladım. O sırada kucağıma

¹¹ (Rusça) Çabuk buraya gel.

doğru sıçrayan şey odağını tamamen ele geçirerek sinirlerimi yumuşattı, günlerim aynı anda önüme düştü. Alfi buradaydı ve büyümüş hâliyle delice tatlı duruyordu.

"Ya, Alfi... Ne kadar büyümüşsün," dedim uykudan boğuklaşan sesimle boştaki elime yürüyüp tenim ile temas kuran ufacık gövdesi karşısında dudaklarım heyecanla aralanmıştı. "Ayy..." Tüyleri tenime dokunuyordu, gülümsedim derinden. "Zıpla hadi, göreyim seni."

"Henüz o kadar iyi değil."

Bacaklarımı kendime çekip, bağdaş kurarak oturdum. Başımı kaldırıp ateşten gözlerine baktım sessizce. Aynı kaldığımız günlerde ne çok şey değişebiliyordu. Birbirimize bakışlarımız bile. Düşüncelerim de öyle.

"Hım," diye mırıldandım, zihnimde eskiye dair anılar uçuşuyordu. Ona dair anılar... Derin bir nefes alarak Alfi'ye değdirdim bakışlarımı, durgunlaşmışım. "Yakında tamamen ayrılacağız, Alfi. O yüzden ne kadar geç zıplarsan zıpla, serbest." Güler gibi nefeslendim ufacık bedene bakmayı sürdürürken. "Ne kadar geciktirirsek o kadar iyi. Anlaştık mı?"

"O zaman geç kalmış olur," dediğinde bir anlığına sessizlik yaşandı, bakışlarım üzerine döndü ve saniyesinde göz göze kaldık. Ezbere bildiğim gözlerinin gerisine dağılan ısıyı tenimde buldum. Ürperdim, hem de kalbime kadar. "Doğasına aykırı."

"Onu bekleyen kimse yok sonuçta," dedim, parmak uçlarım tüylerinin arasına sokulup, ilerlerken ifadesizliğimi korudum. "Gitmek için acelesi de yok bu yüzden."

"Ait olmadığı bir yerde yaşaması zor," dedi. Hafifçe eğildi ve avucumdaki sincabı eline alıp doğruldu. Bakışları onun üzerindeydi. İri avuç içinde kaybolmuş yavruya gülmek istedim o an. "Öyle değil mi, Alis?" Dudaklarına alaycı bir sınıtış yazıldı, göz ucuyla bana bakıyordu. "Bu zamana kadar kim ait olmadığı yerden sağ çıkmış?"

"Alis değil o, Alfi," dedim huysuzca. "Ait olduğu yer de benim yanımda."

Saç tutamlarımın birbirine girdiği için tipimin kayık olduğunu tahmin ediyordum. Gece ağladığım ve uykumu alamadığım için gözlerim de şişmiş olmalıydı. Nasıl görünüyordum, kim bilir? Bir an dışarıdan nasıl göründüğümün endişesine kapılıp saklanmak istedim. Sonra aptalca düşündüğüme ikna olup tüm bunları kestirip attım.

"Yine de ona iyi bakmışsın," diyebildim bakışlarımı kaçırıp mesafeli bir sesle. "Teşekkürler."

"Teşekkür edeceğin bir şey değil."

Kaşları çatılmıştı, hoşlanmadığı belliydi.

"Mecbur değildin," dedim. "Bana ait şeyler benim sorumluluğumda çünkü..."

“Annesi ortalarda olmadığı için sorumluluk bana düştü.” Alt dudağını ıslattı. “Babası olarak.”

Donup kaldım bir anlık. *Aptalca, Akse. Aptalca.*

“Hadi ya,” dedim kelimelerinin aldatmacasından ani bir hızla uzaklaşıp, şaşkınlığımı bir çırpıda kontrol altına almış ve alaycı bir şekilde gülmüştüm. “Hiç sanmıyorum.” Saçlarımı geriye atarak sırtımı dikleştirdim. Yavruya çevirdim bakışlarımı. “Değil mi, Alfi? Ben her önüme çıkanı sana *baba* diye alırmıyım hiç? Onun iyi yanına denk gelmişsin sadece, sakın aldanma.”

Kısık sesli, bir nefes gibi çıkan gülüşünü duydum. “Çoktan aldandı.”

“Sen öyle san.”

“Oyalanmadan çık şu yataktan,” dedi. “Krepler soğudu.”

Yandan kaçamak bir bakış atarken, bacaklarımı yataktan aşağı indirerek ayağa kalktım. “Yenmeyecek kadar kötü bir şey yaptın, değil mi?”

“Yediğin zaman ikincisi için peşimde gezeceksin.”

“Ya, ya... Ne demezsin.”

“Boris!” Kutay’ın sesini duyduğum an başımı arkaya çevirdim ve açık kapıdan koridorun olduğu alana baktım. O da uyanmıştı. “Çıkıyorum lan ben! Araşırız!”

Gidiyor muydu? “Kutay!” diye bağırdım bir anda, koşar adım koridora çıktığımda sırtımı kaplayan çatık kaşları ve ateşten gözlerini hissediyordum. “Bekle beni!”

“Ne beklemesi?” diye sordu Boris sert bir sesle.

Arkamdan gelen adımları zemini yerinden edecek gibiydi. Sessiz kalarak cevapsız bıraktığım soru, seslice bıraktığı nefesi tarafından yutulurken merdiven basamaklarından hız kesmeden alt kata indim.

Kutay dış kapının önünde dikiliyordu. Üzerine montunu geçirirken başını çevirmiş, göz göze kalmamızı sağladığında parmakları duraksamıştı. Dudaklarını gerginlikle birbirine bastırdı, düz bir çizgi hâlini almışlardı. Koyu yeşil gözleri arka tarafa kaydı, sonrasında yeniden gözlerime denk geldi.

“Günaydın, Çarşamba,” dedi yakalarını düzelterek bedenini bana çevirdiğinde. Tek kaşını sorgularcasına kaldırdı. “Ne oluyor?”

“Gidiyor musun?” diye sordum, içime çektiğim nefes dudaklarımı kuruturken tam karşısına geçmiştim. Telefonu ne zaman getireceğini soracaktım ama Boris’in gölgesini sırtımda hissederken olanaksızdı. Kaş göz mü yap-saydım?

“Evet,” dedi Kutay. “Babam çağırdı yoksa bu saatte bir Allah’ın kulu beni kaldıramazdı o yataktan.” Bakışları suratımı gezindi. “Sen niye ayaktasın?”

“Sesini duyunca dirildi hanımefendi,” dedi Boris düz bir sesle. Ona bakmadım, onun gözlerinin ağırlığı ve keskinliği tamamen üzerimdeydi. Laf mı çarpıyordu?

"Kadınlar üzerinde gözle görülür bir etkim var, inkâr etmeyelim şimdi." Tek gözünü kırptı Kutay, bir yana çapkın bir edayla kıvrılmıştı dudakları. "Ne dersin, Çarşamba? Him? Ne diyorsun bu işe?"

Boris sesli bir nefes çekti içine, kaçırmak istemediğim ifadesine sırtımı döndüğümünden içimdeki merakla kalakaldım. Yapacak bir şey yoktu, *sınır ve* aşılmaz bir mesafe. Evet, istikrarlı olmam gerekiyordu.

Bir şey söylemeden gözlerine ilgiyle ve anlaması için ima ile bakıyordum. Telefonu unutmayacağını, değil mi?

"Ne oluyor?" diye fısıldadı. Kapı kulpuna yapışmıştı, omzunun üzerinden hâlâ bana bakıyordu.

Gözlerimi yavaşça devirdim. "Yok bir şey," dedim anlamayacağını fark eder etmez. "Sadece şeyi merak ettim de... Sen bir daha gelecek misin? Gelir misin?"

"Gelemez," dedi Boris doğruca, ona dönüp bakmadım ama kemikli çehresi gözlerimin önünde şekil alıyordu. "Şimdi mutfığa."

Dilimi dudaklarıma yaslayıp sinirle çektiğimde keyifle sırıttı. "Krep yapmış, fena iyi," dedi ardından sır verir gibi. "Yedim, onayımından geçti. Rahatlıkla yiyebilirsiniz."

"Bana yapmış," diye fısıldadım ona doğru hafifçe eğilerek, kulağını yaklaştırmıştı ve dikkati tamamen sözlerimdeydi. "Duydun mu? İnanılır gibi değil."

"Seni duyuyorum, Aksa," dedi ifadesiz bir sesle, bir an sonra enseme yaklaşıp, geceliğimin yakasından tutarak geri çeken bir kuvvet hissettim. Kaşları daha da çatıldı. Ardından yanımda belirdi bedeni. "Gidebilirsin, Kutay," derken birkaç santim ile önde duruyordu. "Pusat'ı aramayı unutma."

"Aranım," dedi Kutay. "Haldun alınmış mı?"

Kollarımı kamıma sardım. Gecenin izleri belirgindi, bıçaklarından geçiyordu zihnimi.

"Az önce alınmış."

"Talya çok kötüdür öyleyse," dedi birden Kutay, baştan aşağı gerginliğe kıpırdandım ve biraz uzaklaştım onlardan. Haldun'un aklıma yalnızca Talya'yı getirdiğinin farkında mıydı? Şimdi de ismini anıyordu. "Yani... Ama bize ne, değil mi?" Pot kıldığının farkına varmış gibi yalandan gülmüştü Kutay.

"Niye öyle diyorsun?" diye güldüm gözlerine bakarak. Boris'e bakmamak için verdiğim çabanın tüm tokatları kalbime iniyordu. "Hem... Teselliye ihtiyacı vardır."

"Yanına uğram," dedi Kutay sınıtarak. "Güzel de kız şimdi..."

Gözlerim kısıldı.

"Şu bakışlara bak... Şaka yaptım, kızım," dedi o an. "Her ne kadar kedi sevgimiz ortak olsa da imkânsız aşk bizimki."

"Gevezelik etme, git artık," diye araya girdi Boris.

"Bir dakika," diyerek bir adım öne çıktım. "Ben... Şey..." Duraksadım, kafam çalışmayı kesmişti. Yarı yolda kalmış gibi hissediyordum tam da şimdi. "Bana çikolata verecektin... Unutmadın, değil mi?"

Kutay anlamamış gibi kaşlarını çatmış olsa bile başını salladı. Boris sert bir nefes çekti içine, ona bakmadım. Sinirleniyor muydu? Dilediği kadar sinir olabilirdi.

Ardı ardına geçen saniyeler sonunda kapıdan çıktığımızda onu yalnız yakaladığım bir an bulabildiğim için zafer kazanmış gibi hissediyordum.

Hava buz gibiydi. Uğultu dolu bir sessizlik etrafımızı çevrelemişti ve sırtımı kuşatan delici bakışlar daha fazla üşümeme neden oluyordu. Şu an aklımdan geçenlere dair bir fikrim yoktu. Kızgın mıydı? Ya da her neyse. Altında yatan tanımı veya sözlükte alabileceği bir karşılığı olduğunu sanmıyordum. Neydi? Kıskançlık mıydı? Olamazdı.

Siyah *Range Rover*'ın önünde durduğumuzda sırtımdan bir ürperti geçti, saçlarımı uçuşturan soğuk rüzgârdan dolayı kollarımı kendime sarmalamıştım. "Geceden beri bize ayar oluyor, farkında mısınız?" diye sordu Kutay, kapıların kilidini açtı ve bedenini bana doğru çevirdi. "Gözüne batacağız, demedi deme."

"Yanlış bir şey mi düşünecek?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak, doğruca ona bakıyordum. En az Boris kadar uzundu.

Başını iki yana salladı gülerek. "Yok be," dedi. "Öyle bir şey değil."

"Nasıl bir şey o zaman?"

İfadesi duruldu, düşünür gibi kısılan uzun kirpikleri arasından geriye baktı birkaç saniye. Ölçüp tartan bir tavırla sesli bir nefes verdi, gözleri gözlerime düştü. "Dün sana söylediklerini düşünüyorum, seni yanına çağırmasına rağmen benim yanıma geldin. Bana anlattın, benimle dertleştin," derken güldü, dudakları kapalıydı. "Sabah da uyanır uyanmaz yanıma geldin, bence ikinci plana atılmak koyuyor ona. Ama güzel, adam olur bundan."

Bir an kaşlarımı çatıldı. Olabilir miydi? İfadem karıştığında alt dudağımı ütrek bir nefesle ısırdım ve omuzlarımı düşürdüm. Belki de gerçekten olması gereken buydu. Darmadağın olan hayatımın merkezinde geziniyordu bir süredir, ısrarla ve hedefinden şaşmadan. Varlığını ortaya koyuyordu her seferinde. Bu kez işler değişmişti. Bir şeyler söylemek istediğimde beni dinleyecek başka insanların olduğunu bilmeliydi.

"İyi oluyor," dedim kısık bir homurdanmayla. "Bencilce davrandığının farkında bile değil."

"Kafası başka çalışıyor, boş ver," dedi, mimikleri kelimeleriyle şekil aldı. Parmağını gözlerimin önüne getirip şıklattı. "Telefon işini unutmadım bu arada, ilk fırsatta getiririm."

İçten bir gülümseme serildi yüzüme. "Bunu soracaktım işte! Unutmanı istemiyorum çünkü."

Güldü derince, dişlerinin bir kısmı açığa çıkmıştı. "Unutur muyum ha, kızım ya? En kısa sürede buradayım." Tek gözünü kırptı. "Benim gibi dost, sırdaş, ahi... Benim gibisi zor bulunur anlayacağın."

İçimde varlığından habersiz olduğum bir ateş yanıyordu işte bu sebepten. Kendimi içinde bulduğum oyunun sonunu getirene kadar yanımda olacağını bildiğim, beni dinleyecek ve sırtımı sıvazlayıp, güvenli kolları arasına çekerek sıkıca sarılacak biri vardı. Tek ihtiyacım, yabancısı olduğum ve bir an önce kurtulmak istediğim bu dünyadan az da olsa uzaklaşabilmektir. Kutay, kafamın içinde beni yiyerek hayatta kalan korkularımı önemsiz gösterebiliyordu bana. Bunu yaparken kızgın olmuyordu, saçma bulmuyordu ve en önemlisi bana yerimi söyleyip kocaman bir alan yaratıyordu. *Dost, sırdaş ya da abi... İstediyini seç* der gibiydi.

Bir an kollarım havalandı ve ona kısaca sarıldım. Çenemin ucunu omzuna yaslarırken parmak uçlarımda yükselmişim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım soğuktan donan parmaklarıma omuzlarına bastırarak.

Sırtımı avucuyla yavaşça pat patladı. "Gel, sana çikolatalarımdan vereyim," dedi. Geri çekilip ön yolcu kapısını açtığı anda kollarımı birbirine dolayıp kuruyan dudaklarımı yaladım. "Siktir... Bunları unutmuşum." Sırtım eğerek arabanın içinde oyalanırken bir adım geri gitmiş, öylece onu izliyordum. "Babam beni mahvederdi, amına koyayım. Hah!"

Kafasını eğdiği torpido gözünden kaldırdı ve sırtını doğrultarak uzandığı yerden çekildi. Bir kolu ile bedeni arasına alabildiği kadar fazla çeşitte çikolata paketi sıkıştırmıştı. Hatta biri duruşunu düzelttiği sırada zemine düştü.

"Al bakalım, ye bunları."

"Kutay ya... Bunlar çok fazla, nasıl yiyeyim hepsini?" diyebilirdim kirpiklerimi kırıştırarak. Kollarıma bırakmıştı bile çoktan. Bir kucak dolusu çikolata paketi taşıyordum şimdi. Bu hâlime istemsizce güldüm.

"Yersin, Çarşamba hatta... *Waffle* sevdiğini de duydum. Ben de bayılırım, bir gün yer miyiz?"

"Ya... Sen de mi seviyorsun? Ben bayılırım. Boris beni bir yere götürmüştü, çok güzeldi." Gözlerimin parladığını biliyordum. Ağır bir nefes çıktı dudaklarımdan. "Boris sevmiyor."

O ne severdi? Bilmiyordum.

"Ona da yediririz," dedi Kutay sessizce gülerek, göz bebeklerinde her zaman tanıklık ettiğim o parıltı vardı. "Bak şimdi..." Bir an sonra tekrar kolruğa uzandı ve sonrasında bir viski şişesi çıkardı. "Bunu da eve götür. Ben babamı alacağım, bunu görmesine falan hiç gerek yok."

Kaşlarımla çatılmıştı. "Baban içki içmene kızıyor mu?"

Durdu. Bakışlarım şişeyi tutan eline düştü bir anlığına, camı sıkı sıkı kavradığından olsa gerekti ki parmak uçları bembeyazdı. Gözlerim gözlerine yükseldi. Yüzünde daha önce gördüklerimden uzak bir gülümseme belirdi, histerik bir kıvrımdı ve samimi olmaktan çok uzaktı.

"Hayır, hovardalık yapmamı sorun etmez. Mekân açtığımda keyiften dörtköşeydi, öyledir," dedi düz bir sesle, şişeyi bana uzatıp tuttuğumdan emin olunca geri çekildi. "Onun olayı başka."

Anlamamıştım. "Nasıl yani?"

"Bana sinirlidir şimdi, elinin altında böyle şeyler olmasın." Başını iki yana sallayarak güldü. "Öyle işte."

Sözlerine karşı aklımdan türlü senaryolar geçti ama ne söylemem gerektiğini bilemediğimden bakakaldım. "Babanı merak ettim şimdi," diyebilirdim sessizlikten rahatsız olup. Ailesi hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyordum. "Daha önce ismini duyduğum biri mi?"

"Üşümedin mi sen? Hadi, gir içeri. Benim gitmem lazım," dedi sözlerimi ilk kez duymazlıktan gelerek, arabanın kapısını kapatıp aracın önünden yürüdüğünde tek gözünü kırparak sürücü kapısını açtı. "Görüşürüz, fıstık!"

Birkaç adım geriledim ve saniyeler içerisinde güçlü bir şekilde çalışan motor sesi kulaklarıma aktı. Ardından araba kısa bir manevra yaparak geriledi, bir saniye sonra da hızla öne atıldı. Gidişini izlemeyi keserek arkamı döndüğümde kısacık bir an etrafa bakındım. Pusat'ın arabası da burada olmadığına göre artık onunla tamamen yalnız mıydık?

İç çekerek gözlerimi küçük taşlar döşeli zemine indirerek dış kapıya ilerledim düz adımlarla. Gözlerim attığım adımları takip ediyordu. Sakinleşmişim. Tam da bu yüzden gece yaşananları düşünmek istemiyordum. Birlikte nasıl devam edecektik bir fikrim yoktu ama bir noktada yeniden patlak vereceğini biliyordum.

İçeri geçip kapıyı arkamdan ayağımla kapattığımda yutkundum. Felaket bir gerginlik nüfuz etmişti bünyeme, onu arıyordu gözlerim. Neredeydi? Kahvaltı yapacağımızı söylemişti. Öyleyse mutfakta olmalıydı. Benim için krep bile yapmıştı. Tüm bunları yaparken ne düşünüyordu? Artık aklımdan geçenlere dair fikir bile yürütemiyordum.

Sert bir nefes çıktı dudaklarımdan. Sessizce mutfak olduğunu tahmin ettiğim kapıya doğru yöneldi adımlarım, soğğun sindiği vücudum yavaşta ısınırken evin içini süzüyordum. Bir öncekine göre daha küçüktü ama önünden geçtiğim salona değdi gözlerim, duvarda bir televizyon asılı olduğunu görünce sıkıntımı giderebileceğim için rahatladığımı hissediyordum.

Mutfak kapısından içeri geçtiğimde bir adım sonra onu gördüm; pencere kenarındaydı, perdeler bir kenara iteklenip açılmıştı ve ayakta dikiliyordu. Üzerinde ince, koyu lacivert bir kazak; altında ise siyah bir pantolon vardı.

Bedeninin fit görüntüsüne eşlik eden her parçayı bu kadar iyi taşıması sınırlarımı çok bozuyordu. Kolları göğsünün aşağısında birleştirilmişti. Hissiz bakan ateşten gözlerini belli belirsiz çattığı kaşları aşağısından gözlerime diktiğinde sırtımı dikleştirdim. Öylece ona baksam da daha fazla bakmak istiyordum.

Bakışları baştan ayağa bedenimde dolaştı, kollarım arasındaki çikolata paketlerinde ve şişede daha fazla oyalandı. Fırtına çıkarmak için an kollayan gözlerini yeniden gözlerime çevirdi sakince. Aramızdaki mesafe gittikçe çoğalıyordu sanki, sesinde ve garip bir şekilde bakışlarında bile. "Viski?"

Kirpiklerimi ardı ardına kırıştırarak bakışlarımı boşluğa kaçırdım, birkaç adımla tezgâhın dibine geldiğimde şişeyi bırakıp paketleri tezgâha bıraktım.

"Kutay verdi," dedim ardından usulca, omzumun üzerinden başımı kaldırıp beni izleyen gözlere baktım. "Babasının yanına gidiyormuş, sorun olacaktı galiba."

Başımı ağır ağır salladı. "Olurdu."

"Nasıl bir sorun?" diye sordum merak ederek. "Babasının içmesiyle sorunu olmadığını söyledi."

"İsterse kendisi söylesin," dedi dilini alt dudağında gezdirerek.

"Tamam."

Tek kelime, anlamak için yeterliydi. Gece yaşananlar belli ki aramızdan silinip gitmişti. *Sınır* hariç. Gerici ve yoğunluğu nefes dahi aldırmayan garip atmosferi saymazsak yoluna koyabilmek için gerekli olan belki de yalnızca buydu. Doğrudan gözlerine bakarken aşılması zor bir mesafe önümde olsa bile inatçıydım, olması gereken buysa bu rolü de oynardım. Fazlası için mücadele edecek değildim. *Sanırım*.

Mutfak adasında kurulu kahvaltı sofrasına kaydı gözlerim. Krep oradaydı, gözlerimin içine içine bakıyordu sanki. Hızlanan nabzımla tezgâhın kenarına yasladığımı fark etmediğim avucumu sıktım.

"Ne zamandır uyanıksın?" diye sordum sakince.

"Bir süredir."

"Pusat yok galiba, dışarıda arabasını görmedim," dedim. "Ne zaman gitti?"

"Çok olmadı."

"Omzun... nasıl?" diye sordum aniden, vicdanıma söz geçiremiyordum.

"Daha iyi."

Bedenine kaçamak ve dik bakışlar atıyordum. Pansuman yapmış mıydı? Öğrenmek için içimi dürtten yanıma susturamadım. "Pansuman yaptın mı peki?"

Başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır."

“Dün gece de yapmadın,” dedim kaşlarımı sertçe çatarak. “Mikrop kap-
tın enfekte menfekte olursan görürüm seni.”

O an dudakları belli belirsiz bir kıvrımla canlandı. Karizmatik ve aklımı
başımdan alacak kadar erkeksi görünüyordu. Fena derecede yakışıklıydı. O
benim güzel olduğumu düşünüyor muydu? Gözlerinden okuyabiliyordum.
Bana *güzel* olduğumu hissettirecek kadar uzun bakıyordu. Düşünüyordu işte.

Sadece bunu da değil.

Çok daha başka şeyleri de.

Utanç içinde yanan tenimin kızardığını hissederek boğazımı temizledim.
Düşüncelerim ise kirliydi. Onun yüzünden.

“Pansuman işi *sana* düştü öyleyse,” dedi rahatça. “Kahvaltıdan sonra
omzum senindir.”

Sinirlendiğimi hissetsem de sakinliğini korudum. “Ellerin sağlam oldu-
ğuna göre bana düşen hiçbir şey yok.”

“Yara omzumun arkasında,” dedi. “Uzanamam.”

Uzanması zordu, tahmin ediyordum ama o bile isteye yine uzanmazdı.

“Öyle mi?” diye sordum sinir bozucu bir şekilde gülerek. “Peki o zaman...
yaparım.”

Dudaklarını birbirine bastırarak belirsizce güldü. “Güzel.”

“Karşılığını alarak elbette,” dedim saniyesinde, aynı onun gibi. Derin bir
nefes doldurdum ciğerlerime. “Karşılıksız bir şey yapmıyorum artık, çıkar
ilişkisi anlayacağın.”

Kaşları hafifçe havalandı. “Çıkar ilişkisi?”

“Evet,” dedim. “Aramızdaki şeyin adı bu.” Başımı bir omzuma doğru
eğdim. “Çıkar ilişkisine dayanan ev arkadaşlığı.”

Yüzündeki çözemediğim o ifade yok olduğunda bir anlığına karşıya ba-
karak gözlerini kapatıp sessiz bir nefes aldı ve hemen sonrasında bakışları
gözlerime doğrulan bir silaha dönüştü.

“Kahvaltımızı yapalım,” dedi sakince, beni şaşırtıyordu. Bugün amacı
neydi? “Otur.”

“Normalde kahvaltı yapıyor muydun? Hiç görmemiştim.”

Bu ne saçma bir soruydu? Bir kez çıkmıştı ağzımdan, kendimi tokatlamak
istiyordum.

“Birlikte hiç yapmadık.”

Duraksadım. Dudaklarım aralık kalırken birkaç saniyeliğine sessizleştim.
Ardından, “Bugünü diğer günlerden ayıran bir şey mi var?” diye sordum öy-
lesine, ne söyleyeceğimi veya neyi ölçüp tartacağımı bilmiyordum.

Histerik ve biraz da ruhsuz bir şekilde güldü, verdiği nefes havaya karış-
mıştı beraberinde. “Çıkar ilişkimizin ilk günü,” dedi dümdüz bir sesle. “Özel
birkaç şeyi hak ediyor.”

Takıldığı buydu demek. Gülmek istedim, dudaklarımı sıkmaktan taş kesilirken hiçbir şey yapmadım.

"Hım... Bence de." Gözlerinin güçlü yoğunluğu altında yavaş adımlarla terzâha yaklaştım, karnım mermere dokunduğunda hafifçe eğilerek hazırladığı sofrayı süzdüm. "Krep demek..." diye mırıldandım ona göz ucuyla bakarken. Dikkati ve tüm ilgisi üzerimdeydi. Bir elimi uzatarak yaptığı krepten bir parça aldım ve ağzıma atarak çiğnemeye başladım. "Nereden çıktı bu?"

"Bir yerden çıkması mı lazım? Yapmak istedim, o kadar," dedi köşedeki taburelerden birine otururken. "Otur şuraya, başlayalım."

Ağzımdaki lokmayı sessizce yuttum. "Yüzümü bile yıkamadım," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Beş dakikan var, Aksa. Ne halt yapıyorsan yap ve gel," dedi sabrının sınırında olduğunu hissedeceğim bir sesle. "Daha fazla beni bekletme."

"Seni bekletmiyorum," diyebilirdim yalnızca. "İstersen başla."

"Ama ben seni beklemek istiyorum." Gözlerindeki yorgunluğa rağmen sinirle karışık ciddiyetini hissediyordum. "Ben seni bekliyorum, tamam mı? Şimdi git ve hemen gel."

Kelimelerinden çıkan anlamları düşünmek ve üzerimdeki bıraktığı hisle baş etmeye çalışmaktan bitap düştüğümü hissediyordum. Ona duyduğum hislerin etkisinde kalmak da yıpratıyordu beni. Çünkü hislerimin boyutu korkutucuydu. Katlanarak yutuyordu sanki kalbimi. İtiraf etmek istemiyordum, en sancılısı da buydu.

"Bekle öyleyse," dedim yalnızca. "Geliyorum."

Parmak uçlarımda tuttuğum parçayı tabağa geri bırakarak, ona son bir bakış atıp mutfaktan çıktım.

Odaya girdiğimde kısa bir duş almak istesem de onu daha fazla bekletmek istemiyordum. Odadaki banyoda kısacık oyalandıktan sonra dolabın önüne geçmiştim. Gerçekten her şeyim buradaydı. Üstelik benim bile düzenli tutmayacağım kadar da düzenliydi. Üzerime yarım fermuarlı, koyu lacivert bir *sweatshirt*, altına da siyah bir şort giydim hızla. Evin içi sıcacıktı zaten. Bilekten beyaz çoraplarımı ayaklarıma geçirdikten hemen sonra yatağı toparlamış, yastığın altına iteklediğim kâğıdı da tamamen ortadan kaldırmıştım.

Alt kata geri dönüp mutfâğa girdiğimde dalgalanan kumral saçlarımı omuzlarımdan gerisine itekledim. Boris aynı yerde oturuyordu, bir dizini sallarken tutturduğu ritim mutfâğa adımımı attığım anda kesildi. Ateşten gözleri gözlerime çarpı ve beraberinde kalbimde de sancılı bir çarpıntı başlamıştı.

Hislerimden nefret eder hâldeydim.

Onun sorumlusunda da.

“Tokamı verir misin?” diye sordum çaprazındaki boş tabureye oturdumda, böylece mesafemiz daha da azaldı. Avucumu arak elimi ona doğru uzattım, dirseğimi de kırarak masaya dayamıştım.

Derin bir nefes aldı, dirseğini masaya yaslayarak bileğini bana doğru uzattı. “Al.”

Bilerek yapıyordu.

İfademı bozmadan dilimi üst damağıma bastırdım ve sinirlerim bozulmuşasına burnumdan sert bir nefes verdim. Bileğindeki lastiğı çekip aldım sonra, parmak uçlarımla teni ile teması ışık hızında olsa da sıcaklığı bir süre parmaklarımda asılı kaldı. Saçlarımla tepemde dağınık bir topuz yaptığım sırada düzgün görüldüğünü umuyordum yalnızca. Gözleri hâlâ benimleydi.

Kahvaltı bıçağını parmaklarımla arasına alarak kreplerden birini aldım. “İşimiz olduğunu söyledin. Ne işi?”

“Gerek kalmadı,” dedi dümdüz bir sesle, henüz yemeye başlamamıştı.

“Nasıl gerek kalmadı?” Kaşlarımla çatılırken bıçağı kavanoza daldırdım ve bolca çikolata alıp elimdeki parçaya sürdüm. Ona baktım. Duraksamıştım. “Yoksa beni almak isteyen şu adamlarla mı ilgili? Bu...”

“Mümkün değil,” dedi tamamlamakta zorlandığım cümleyi devam ettirerek. “Haldun artık elimizde, paçayı kurtaramayacak onlarca adam var. Dökülürse fişleri çekilecek önemli kişilerden biri de Şansal. Ona uğraşacağı daha güçlü şeyler verdik. elik, Haldun ya da babam...” Ruhsuz sesi renklerden arınmıştı sanki, öylesine ciddiymi ki inanıyordum. “Seni istese de alamaz, gücü yetmez.”

Bıçağı tabağın kenarına bıraktım. “Onlardan kaçırıyorsun ama.”

“Seni yanıma alana kadardı,” dedi düzeltircesine. “Şu an olan şey farklı, Alatan. Öldüğümü sanan insanların karşısına çıkmadan önce bundan sonrası için yaşanacakları hesap ediyoruz, o kadar.”

“Daha güçlü dönebilmek için?”

“Sayılır.”

Isırdığım köşeyi çiğnerken dikkatim üzerinden ayrılmamıştı. “Ne yaşanacak peki bundan sonra?”

“Örgüt karışacak, bu yüzden bir süre beklemek zorundayız,” dedi dümdüz, beni izliyordu. “elik ortalarda yok, Haldun ifşalandı. Öfkelerinin sıçrayacağı yeri gözlemllemek lazım.”

“elik kimdi?” diye sordum ağızımdaki lokmayı yutarak.

“Barut Kılıçhan’ın kardeşi.”

Duraksadım. Gece arabada babasına söylediğı cümle de buydu, o an anımsadım.

"Onun öldüğünü söylemeyecek mi dün orada olan adamlar? Bize atç ačanlardan bahsediyorum, bizi görmüşlerdir belki de." Dudaklarımı birbirine bastırarak bekledim birkaç saniye. "Görmüşler midir?"

"En kötü ihtimali hesap edecek olsak bile gece orada olan herkes şu an ölü. Limanda onlarca ceset kırmızı başlıklarla altyazılarda geçti bir saat önce, yayın yasağı getirildi çok geçmeden. Çelik'in ve Haldun'un adamlarını indir mişler, kalan olduysa da babam toplatmıştır," dedi. "Endişe edecek bir şey yok anlayacağın."

Kafam karman çormandı. Üst üste yığılan sahneler iç içe girip kördüğüm olmuştu şimdi.

"Baban... Garip biri," dedim bir anda, zaman ağır ağır çevreledi etrafımızı. Bir krep daha aldım, bakışlarımı kaçırdım. "Ama seni gerçekten seviyor."

"Bu sevmek değil."

Gözlerim yeniden gözlerine değdi. "Ne öyleyse?"

Kaşları çatıldı. Başını yavaşça iki yana salladığında boş bakan gözleri ar dındaki hesabı dönen soru işaretlerini görebiliyordum.

"Bilmiyorum," dedi kısa süren sessizliği keserek. "Öyle olmadığına eminim sadece."

"Cevap bulamıyorsun."

"Aksa," dedi tek nefeste. "Onun kafasından ne geçtiğini hiçbir zaman bilemezsin ama hiçbirinin sevmekle alakası olmadığına eminim."

"Babanı kafanda öyle bir kodlamışsın ki kabul etmek istemiyorsun sadece..."

"Sakın yaşananları unutmak gibi bir saçmalık yapayım deme," dedi sertçe, ifadesi karartılıydı. "Boktan herifin teki, düşünmeye değmez. Unutma bunu."

"Ama iyi bir baba..."

Suratı belirgince gerildi, yanakları içe göçecek kadar sıkılmıştı dişlerini ve gözleri daha hissiz bakıyordu.

"Tek gecede bunu anlayamazsın."

"Anlayamam," dedim reddetmeyerek. "Ama kafamın içindeki profili daha kötüydü. Bana anlatığın kadıyla ben bile öyle bir canavar yaratmışım ki kendimce... Dün gece gördüğüm adam yanında melek gibi kaldı. En azından o kadar kötü değildi." Dudaklarımı ıslattım saniyelik sessizlikte. "Tamam. Kötü bir adam olabilir, berbat şeyler yapmış da olabilir ama seni korumak isteyen bir *baba*. Olması gerektiği gibi."

"Tamamen dramatik bakıyorsun."

Dudaklarım aralanırken omuzlarım kendiliğinden düştü. Krepi de önümdeki tabağa bıraktım. "Düşüncelerimi söylüyorum," dedim mesafeli bir sesle. "Artık dramatik bakamayacak kadar olayların içindeyim ama artık, keşke bakabilseydim ama."

“Her neyse,” dedi krepten bir tane aldığında. “Babamı düşünmüyoruz, bugün bu meseleleri düşünmek yasak. Dinlenmek istiyorum.”

Kollarımı göğsümün altında birleştirdim. “Ben ne olacağım peki?”
“Ne?”

Anlamamıştı.

“Şansal denilen adam hâlâ beni almak istiyor mu?” Tedirginlik kanıma karıştığı yerden kara bir delik açtığında yerimden kıpırdandım. Krepe çikolata sürüyordu, gözleri gözlerimdeydi. Bir anlığına duraksamıştı kelimelerim kulaklarına ulaştığında.

“İsteyemez,” dedi Boris kaşlarını daha da çatarak. Çikolata sürdüğü parçayı dudaklarıma doğru uzattı. “Aç ağzını.”

“Bana mı hazırladın?” Şaşkınlıkla bakakaldım gözlerine.

“Sana,” dediğince istemsizce aralanan dudaklarıma dokundu krep, ağzımı açtım ve bir parçasını ısırdım. Gözleri dudaklarımdaydı ve tam anlamıyla nabzım kulaklarımda atmaya başlamıştı.

“Kalanını sen ye,” dedim kaçamak bir bakış atarak, ağzımdaki lokmayı çiğneyip yuttum. Normalmiş gibi mi davranıyorduk? “İğrenmezsen yani...”

Gözlerini devirdi ve elindeki son parçayı ağzına gönderdi. Saniyeler içerisinde çiğneyip, midesine indirirken sebepsizce yanaklarım kızarmıştı. Hormonlarım kafayı bozmuştu, kızarmak nasıl bir tepkiydi?

“Yarın antrenmanlara devam ediyoruz,” dedi birkaç saniyenin sonunda, bileğindeki saate kısa bir bakış atarak gözlerime çevirdi ateşten gözlerini. “Aynı kalmadan önce yaptığımız gibi. Aynı saatte.”

“Uykumu almak istiyorum. Kılımı bile kıpırdatacak enerjim yok yani.”

İfadesi değişmedi, omuzlarımı daha dik bir konuma getirdim. Gece yaşananları nasıl görmezden gelebiliyorduk? Akıl alır gibi gelmiyordu aramızdaki bu belirgin gerilim.

“Bu akşam erken uyu, düzenin oturur.”

Ağır bir hareketle nefeslendim ama sessiz kaldım. Tartışmak istemiyordum. Eğer ikimizden biri büyük bir tartışma için çenesini açacaksa bu *asla* ben olmayacaktım, oltaya gelmek gibi bir aptallık yapamazdım. Umursamaz davranıyorsa karşısında daha beterini bulacaktı.

Kahvaltı boyunca aramızdaki belirgin sessizlik sürdü, havada asılı kalan atmosferi çatal bıçak sesleri boğuyordu. Midemi doldururken ne kadar yediğimi bile kontrol ediyordu sanki. O doğru düzgün bir şey yememişti üstelik. Gözleri ısrarla üzerimde oyalanıyordu ve manyaklık derecesinde kontrol-lüydü. Hiç istemeyeceğim kadar.

Omzuna pansuman da yapacaktım. Basit sayılırdı aslında, itiraz etmek gereksiz olurdu. İki yetişkin insandık. Öyle değil mi? *Elbette*. Bir şekilde anlaşmanın yolu buysa uyumlu bir insan olduğumu ispat etmek benim işimdi.

Etrafı toparladıktan yaklaşık beş dakika sonra salonda, 1. koltuğun köşesinde üstü çıplak hâlde bir uca oturmuştu. Bir elini ensesine götürüp kazağı tek hamlede bedeninden ayırmıştı, profesyonel bir hızla ve kirpiklerimi kırıpırtırmama neden olacak erkeksi bir hareketle... Dudağımın içini ısırarak arkasında dikiliyordum. İçime hapsolan nefeslerim göğsümü kavururken geniş omzunun solundaki bandaja dik dik bakmayı sürdürdüm bir süre.

"Bekleyecek miyiz?" diye sordu, sırtını koltuğun kolçağına dayayıp, kollarını göğsünde bağlarken.

"Yara görmeye pek dayanamamı," dedim, parmak ucumu bandaja dokundurup tırnağımla ucunu yakaladım.

Sözler dudaklarımdan çıktığı an kaslarının gerildiğini hissettim. Bir anda yaslandığı yerden ayrıldı, başını omzunun üzerinden çevirdi ve kaldırarak gözlerimi yakaladı. "Etkileneceksen bakma, ben hallederim."

Başımı iki yana salladım. Bir diğer elimi omzuna yaslayıp onu yeniden geriye çektiğimde teninin ısıtı avuç içimdeydi. "O kadar da değil, canım," dediğimde önüne döndü. "Babamın da kurşun yaraları olurdu. Gerçi sıyrıklar desek daha doğru olur. Hallederdim, pansuman yapardım onlara. Aslında kimi hiç pansuman gerektirmeyecek kadar küçük olsa da... yine de yapardım."

Boş bakışları karşısındaydı, sabit duruyordu. "Bir sebebi var mıydı?"

"Yaranın bir tek öyle iyileşeceğini düşünürdüm çünkü, gördükçe ikna olurdum," diyebilirdim. "Bir şeyler yapmadan durmak istemiyordum sanırım. Küçükken doktor olmak istiyordum hatta. Anlayacağın yapamayacağım şeyler değil."

Bandajı yavaşça çekerek teninden ayırdığımda sertçe yutkundum. Dikiş atmıştı Kutay, iyi iş çıkarmış gibi görünüyordu. Sadece yara biraz kanlanmıştı. Acısını kalbimde hisseder gibi tırnaklarını derine batıran o hissi çabucak kovdum. Bakışlarımı kaçırarak, gerekli malzemelere uzanırken aklım az da olsa dağılmıştı.

"Garip..." Başını belli belirsiz salladığında düşünür gibi duruyordu. "Gazeteci olmak için doğduğunu düşünüyordum. Daha fazla yakışan bir şey olmazdı."

Güldüm sessizce, dudaklarım kapalıydı ve yarayı temizliyordum. "Beyaz önlük de yakışır bir kere."

"Yakışır," dedi. "Önlükle alakası yok."

Kalp atışlarım hızlandığında derin bir nefes aldım. "Haber spikeri mi olsam, olay yerinde olanlardan... Yoksa ekranda mı olmalıyım? Ya da haber yazılarını yazabilirim. Ama ekran daha makul, beni büyük ihtimalle ekranda isterler."

"Kimler?" Kasları çatılmış gibi hissettim aniden.

“Medya ekibindeki insanlar,” deyip alt dudağımı ıslatmıştım. “Yüzüm ekran için daha uygunmuş. Staj şirketimde çalışanlar da böyle söylüyordu.”

“Ekranı seni görmek istemezdim.”

Kaşların çatıldı. Hareketlerim de duraksamıştı; ensesine, omuzlarına ve birkaç ben olan sırtındaki kıvrımlara kötü kötü baktım.

“Kanalı değiştir öyleyse,” dedim ters ters. “Beni izlemek zorunda mısın? Allah Allah...”

Omuzlarından titrekçe geçen gülüşün kırıntılarını görebiliyordum, bandajı ambalajından çıkarıp yarasına yapıştırdım sessizce.

“Senin olduğun yerde başkasını izlemek aptalca olur.” Kulaklarıma akan kelimelerin kalbim ile birebir bağlantısı vardı. Birkaç saniye tutulup kaldım. “Bir başkasının da böyle düşüneceği açık,” diye ekledi düz bir sesle. Dudaklarımı birbirine bastırarak eski bandajı ve pansuman için kullandığım gazlı bezi alarak birkaç adımla arkasından çıktım. Boris duruşunu bozarak bedenini bana çevirdi, ateşi hissedilir kıvamdaki gözleri tepeden tırnağa üzerimde gezinmeye başladı. Çıplak bacaklarımda biraz fazla oyalandı, ritimsel bir bozukluk yaşayacağım kadar uzun bir süreydi bu. Göz göze kaldık sonsuza uzayan saniyeler boyunca. “Seni izleme hakkını ellerinden almalıyım.”

Her seferinde aldanan aptal bir kalp taşımak onunla baş edebileceğime dair inancımı kırıyordu. İfademe sarsılmaz sandığım duvarlar ve dik durmaktan ağrımaya başlayan omuzlarım eşlik etse de sözleri karşısında bir yanımda güçsüz düşüyordu işte. Onu tekme tokat dövmek istiyordum.

“Bak sen,” dedim histerik bir nefesle, sesim yarı alaycıydı. “Şu saatten sonra hayatımda yerin olacağına inanman ne hoş.”

Ellerini iki yanına yasladı, dilini alt dudağında sürüklerken belli belirsiz gülmüştü. “Her şey bittiğinde olmayacağına inanman ne hoş.”

“Sen...” Gözlerimi yumup sakın kalabilmeyi diledim, yanağımı gerginlikle içeriden dişliyordum sinirimi dindirmek adına. *Bir, iki, üç...* Başımı iki yana salladım ve gözlerimi aralar aralamaz gözlerine baktım. “Bizim aramızdaki meseleler gece *tamamen* kapandı. Bir daha da açmaya niyetim yok. Çıkar ortaklığı bizimki. Evet, bu daha doğru bir tanım. Arkadaşlık bile olmamalı, öpüştük çünkü. Ama basit birkaç temastı ve *bitti*. Bu kadar.”

Bir şey söylemek ya da susmak arasında debelenirken ağızından çıkanlara mâni olamıyordum. Ne söylediğimi umursamadım. Gözlerimi kaçırarak ağırlaşan omuzlarımı düşürdüm ve burnumdan solurken, sırtımı dönüp hız kesmeden mutfığa doğru yürümeye başladım. Yine o noktadaydık. Tüm dengemi altüst ettiği yetmiyormuş gibi her şeyiyle aklımı bulandırıyor. İçimden bir yerler onun da aynı hislerle cebelleşiyor olmasını umuyordu.

Mutfığa girdiğimde elimdekileri çöp kutusuna atarak sırtımı doğrulttum. Çok geçmemişti ki bedeni kapı eşiğinde göründü. Üzeri hâlâ çıplaktı. Dişlerini sıktım. Odama çıkmalıydım belki de. Onu görmek iyi gelmiyordu.

Üst bedeni tamamen çıplakken birkaç basit anda kıvrımlarının sertliğini avucumda hissettiğim karın kasları ve inceleme dürtümü tetikleyen dövme-leri yüzünden bakışlarımın kontrolünü sağlamak büyük bir çaba gerektiriyordu. Kafamın içerisinde gözlerine bakmaya programlı işleyen bir makine yoktu. Ondan ziyade *aşağılara bak bakayım, neler var*, diyen arsız bir taraf taşıyordum.

Bir şey söylemek için aralanan dudakları, cebinde titreyen telefonunun sesiyle kapandığında ifadesi öfke emareleri taşıyordu. Geçmek bilmeyen saniyeler sonunda elini cebine atıp telefonu çıkardı ve ekrana eğdi yüzünü, kaşları da çatıktı. Aramayı yanıtlayıp kulağına dayadı. "Dinliyorum, Sergen Bey."

Hızlı adımlar atarak yanından geçtim ve arkama bakmadan salona ilerledim. Her ne kadar odanın yolunu tutmak istesem de televizyon izlemek istiyordum. Uzun bir süredir tüm dünyadan kopuktum ve cehennemi yaşıyordum resmen. Kafamın dağılmasına ihtiyacım vardı.

"Yanımdaydı."

L koltuğun en uzak ucuna uzandım. Bacak bacak üstüne atarken rahat bir pozisyon alarak televizyon kumandasında bir tuşa basmış, ekranın açılmasını bekliyordum. Edgar ortalarda görünmüyordu. O sırada Boris ayaklarımı uzattığım kısma yakın oturdu. Üstüne henüz bir şey geçirmemişti, gözlerini televizyon ekranında gezdirdiyordu ve öne doğru eğilmişken dirseklerini dizlerine dayamıştı. Bir elini alnına götürüp yumuşak hareketlerle şakaklarına bastırdı. Bir kısmı bandajla kaplı olan omzu görüş açımdaydı.

"Olanları yüz yüze konuşsak daha iyi olur," dedi Boris telefonun ucundaki babama, bir anlığına gözlerim ona kaymıştı. Ekranda bir belgesel açıldığında değiştirmek istemedim. *Yırmıcalar ve Ayları*. "Tamam, anlıyorum." Keskince gerilen çenesi kaskatı bir hâl aldı, yanakları içe gömülürken gergin duruyordu. "Burada."

"Üstünlük doğuştan gelmiyorsa baskınlık için savaşmak zorundasınız."

Belgeselin sesini biraz kısıtım. Gözleri üzerime döndüğünde elini indirdi ve telefonu bana doğru uzattı.

"Seni istiyor."

Uzandığım yerden yavaşça doğrularak kumandayı bir kenara bırakım ve telefona uzandım. Bağdaş kurmuştum, bedenim ona doğru dönüktü.

"Efendim?" dedim gözlerimi kanepenin döşemesine indirerek.

Derin bir nefes aldığını duydum, arkadan telsiz sesleri geldiğine göre emniyetteydi. "Başka bir odaya geç, kızım," dedi, sesini kontrol altında tutsa da fazlasıyla gergindi. Hissediyordum. Kaşlarım sertçe çatılırken bakışlarım karşımdaki adama dokundu, göz göze geldik. Kirpiklerim kırıştı ama sorgulamadım.

“Neden?” diye sordum, ayaklarım kendiliğinden hareket ederek oturduğum yerden kalkmamı sağladığında üzerimden bir an olsun ayrılmayan bakışlarının ağırlığını hissetmemek olanaksızdı.

“İyi misin, bana bunu söyle.”

“İyiyim, baba,” dedim, aynı kattaki bir odanın kapısını açarken. İçeri girdim ve kapıyı da arkamdan sessizce kapattım. “Sorun ne? Başka bir yere geçtim.”

“Gece neler olduğunu anlattı,” derken sesinde bastıramadığı bir öfke vardı. “Babası oradaymış.”

Birkaç adım atarak odanın ortasına kadar ilerledim. Küçük, kutu gibiydi ve üçlü bir koltuk dışında yalnızca köşedeki konsol vardı, o kadar. Kullanılmadığı ortadaydı. “Oradaydı,” dedim, boğazım kurumuştur. “Benden özür de diledi.”

“Sikerim onun özrünü!” dedi babam birden köpürerek, sık nefeslerinin sesi kulağımdaydı. “Puşta bak! Hem seni vursun hem özür dilesin.”

“O değil, adamı vurmuş beni,” diye düzelttim konsola doğru yürüdüğüm sırada. “Boris söylemedi mi?”

Kısa bir sessizlik yaşandı. “Hayır,” dedi dümdüz bir sesle. “Babası hakkında konuşmadık, belgeleri verdiğini ve sizi oradan çıkardığını söyledi, o kadar.”

“Söyleseydi onu koruduğunu düşünecektin,” dedim aklımda beliren ihtimali söyleyerek. “Buna izin vermek istememiştir.”

“Düşünürdüm,” diye homurdandı, burnundan solumaya devam ediyordu. “Ne demek seni yanında götürmek? Ne yapayım lan ben bu çocuğa! İtöğlür! Laf dinlemiyorsa ne diye çıktık biz bu yola?”

“Sana sözü olduğunu söyledi, duyar duymaz çıktı yola... Beni de tek bırakmak istemediği için yanında götürdü,” diyebildim, gergindim ve onu koruma içgüdümün önüne geçemiyordum, geçemeyecektim. “İyiyiz sonuçta, önemli olan bu değil mi? Uzatmayalım.”

Üst çekmeceye elimi götürüp açtım. Susmuştu, sessizliğin içinde ben de çıtımı çıkarmıyordum. Babamın dinginleşmediğine de emindim tabii. Kısık ve keskin solukları doğruca kulaklarıma akıyordu.

“Başka ne söyledi?” diye sordu babam bu kez, sesi sinir doluydu. Her ne kadar sakın olmayacağını biliyor olsam da şu anda şiddetli bir fırtına gibiydi.

“Boris mi?”

“O...” dedi tek nefeste. “Babası olacak alçak...”

Duraksadım. “Kötü biri olsa da gerçekten bana karşı iyiydi. Korksam da iyi yaklaştı,” dedim istemsizce, çekmecedeki birkaç dosya vardı ve bir deste kâğıt da yanlarına iteklenmişti. “Ay baba, neredeyse unutuyordum. Sana bir şey iletmemi söyledi.”

Sağır edici bir sessizlik daha yaşandı bir an için, saniye bile sürmedi. Tek kalp atışlık bir zaman dilimiydi. "Ne?"

"Bir gün yanına gelecekmiş," dedim, kelimeleri kafamın içerisinden geçerken kaşlarını çatılmıştı. "*Turgut olarak yanına geleceğimi söyle*, dedi. Bu ne demek?"

Bir kâğıt çekip aldım çekmecedem, mavi bir kalem de duruyordu hemen yanında. İstemsizce güldüm, aklım artık çok başka çalışıyordu. İçimde tutuşan ateş sıçramak için an kollarken dudaklarımı birbirine bastırmakla yetindim. Tam da o andan itibaren gece söylediği her cümle için onu pişman etmek istediğimi hissettim.

"Boş konuşmuş," dedi babam, telefonun ucunda olduğu bile aklımdan çıkmıştı. "Piç işte."

Pilot kalemin kapağını ittirerek açtım. "Bana çok şey söyledi," dedim paylaşmak isteyerek. "Boris de yanımızdaydı zaten. O sana anlatmaz büyük ihtimalle. İstersen anlatayım."

"Dosyada işimize yarayacak bir şeydir, anlat."

İsteksiz miydi, anlam veremedim. Ya da öyleymiş gibi yaptığı için bir an ses tonunu çözememiştim.

Kalemin ucunu kâğıda yanaştırarak iç çektim. "Ona bir sürü soru sordum, neden *Bartol* olarak anıldığını... Asıl ismi Turgut ya, sadece karısı ve eski bir dostu kullanıyormuş mesela."

"Vay pezevenk *öyle mi olmuş* deseydin..."

Gelecek planlarım, diye yazdım kâğıdın üst kısmına. Alt alta her birini yazarken alt dudağımda sürükledim dilimi. Bir yandan da babama laf yetiştiriyordum.

"Baba... Garip bir şekilde bu adam gerçekten farklı," diye itiraf ettim, gözlerim kâğıttan ayrılmadı. "Normalde böyle bir adamı dışarıda görsem hatta yanına gidip konuşsam bile bu tarz işlerle uğraştığına ihtimal vermezdim."

Bir an düşünmek için kendime zaman tanıdım. Bana *hayat planını* yap, demiş sayılırdı. Ben ise ileri gidip daha detaylı bir planlama yapmalıydım bu yüzden.

"Sen böyle saftirilikler yaptığında aklım orada kalıyor," dedi homurdanarak. "Sakin kimsenin yüzüne, iki konuşmasına güvenip aldanma. *Sakin* diyorum."

Gözlerimi devirerek kalemi kâğıttan ayırdım. "Saftirik falan değilim," dedim sinirlendiğimi hissederek. "Analiz yapmaya çalışıyorum."

"Yapma kızım analiz, analizin vakti mi şimdi? Bir insan kötüyse ikinci ihtimali düşünmeyeceksin. *Hayat bugün kötü olan yarın iyi olacak* demekle ömür tüketerek geçmez. Hayatından çıkarırsın, bu kadar basit."

Suratım anlamsız bir şekilde buruştu. "Baba... şu an ne alaka tüm bunlar?"

"Kapat şu telefonu," dedi birden sinirlenerek. "Samimi olma onun oğluyla da." Sert ve düzensiz bir nefes daha çekti içine. "En ufak bir şey sezersem... Hayal bile edemiyorum yapacaklarımı, anladın mı? Uyarmadı deme bana."

Kalp atışlarım dönerek birden algımı vurduğunda donakaldım. Boğazım korkudan kupkuru kesilmişti. "Bu ne demek?"

"Seninle konuşamadık, Gün Hanım," dedi gergince. "Sen söylediğimi yap. Gecenin üçünde o delikanlıyı kapımıza getirecek ihtimali düşündükçe ben yerimde duramıyorum çünkü. Asabım da bozulmasın."

Bir şey söylemek için aralanan dudaklarımdan nefes bile çıkmadı, açıldı ve sıkıca kapandı. Telefon birden yüzüme kapandığında ikinci bir şok dalgası daha tokatladı karmaşık ve içinden çıkılması zor hislerimi. Babam ne olduğunu düşünüyordu? Anlamış mıydı? Ardı ardına yutkunarak birkaç saniye duraksadım. Beton dökülmüş gibi yere sabitlenen bacaklarımı hareket dahi ettiremiyordum. Telefonu kulağımdan indirerek kendime gelmeyi bekledim. Bekledim. Bekledim.

Derin bir nefes alıp kâğıt ve kalemi avucuma çektiğim gibi kapıya yürüdüm. Dışarı çıktığımda avucumdaki telefonu istemsizce sıkıyordum. Boris Karalav'a söylemeli miydim? Hayır. Söylenecek veya üstünde durulacak herhangi bir şey kalmamıştı. Sınırımız bariz bir şekilde ortadaydı, konuşmaya değer bir mevzu yoktu.

Salona geri döndüğümde Boris'i köşede, duvar kenarına yakın konumlanmış yemek masasının başucunda otururken buldum. Önünde bir dizüstü bilgisayar vardı ve gözleri ekranın üzerinde ilerliyordu. Bir adım atarak ona yaklaştığım saniye ateşten gözleri üzerime çevrildi, elimde tuttuğum kâğıda ve gözlerime baktı.

"O ne?"

"Hiç," dedim umursamaz bir tavırla omuz silkerek, yanına yaklaşıp telefonunu masaya bıraktım ve gözlerine bakmayı sürdürdüm. Gözlerimi ölçüp tartan ifadesiyle kıсарak başımı bir sağa bir sola salladım. *Hımladım*. "Geleceğe dair biraz yatırım diyebiliriz."

Kafamın içerisinde gezinenleri anlamak için gözlerimin içine baktı ama bu kez yeterince iyi saklıyordum. İlk kez gözlerinde bana ulaşamamış olmanın verdiği kızgınlığı hissettim, fark ettiğim şeyle dudaklarım kapalı bir şekilde gülümsedim.

"Merak ettim şimdi," dedi sahte bir merakla. Sanki başına gelecekleri hissetmiş gibiydi. Çenesini hafifçe bir yana kırdı belli belirsiz, *dinliyorum* dercesine.

"Hayatının planını yap demiştin ya..." Rahat bir tavırla omuz silktilim. "Ben de kâğıt ve kalem bulunca vakit kaybetmeden not almak istedim, motivasyon sağlar bana da."

Kaşları belli belirsiz havalandığında dudaklarını ıslatarak tüm dikkatini üzerime çevirdi. "Bak sen..." dedi, zerre inanmıyordu. "Sergen Alatan da yardımcı oldu öyleyse."

"Elbette," dedim hiç tereddüt etmeden. "Her birini tek tek okudum, çok beğendi. Sen de duymak ister misin?" diye sordum sakın bir sessizlikte. "İnan bana, mükemmel bir planlama yaptım. Belki birkaç fikir bile verirsin."

"Hım..." Bakışları gözlerimden çekilmedi, dudaklarımı birbirine bastırarak etkisinde kalmadan sessizce nefeslendim. "Söyle."

"İlki, okulum bitecek."

"Güzel," dedi sırtını geriye yasladığında, kollarını göğsünde birleştirdi. Kazağı üzerindeydi neyse ki. Çıplak göğüs kaslarına bakmamak zorluyordu bir zaman sonra. "Olması gerektiği gibi."

"Öyle." Düşünür gibi durdum. "İkincisi..." dedim kalemi parmak uçlarımda çevirerek önümdeki masaya bıraktığım kâğıda kaçamak bir bakış atarken. "Arkadaşlarımla tatile çıkacağım, İtalya ya da Fransa olabilir. Prag da listede."

Başını ağır ağır salladı. İfadesini kaplayan yakıcı sakinliğin kül olacağı o anı sabırsızlıkla bekliyordum.

"Ondan sonra..." diye mırıldandım başımı düşünür gibi bir yana yatırarak. "Savunma dersleri için bir akademiye yazılırım, zaten liseden altyapım var. Devam ederim anlayacağın... eğlenceli olur."

Dudakları kapalı bir şekilde kıvrıldı. İlk tanıştığımız zamanlarda *Gün Aksa Alatan Savunma Teknikleri* lafımı hatırlamış olabilirdi. Bakışlarım milimlik bir açıyla kısılırken derin bir nefes aldım.

"Sonuncusu ve en önemlisi..." dedim duruşumu dikleştirerek, gözlerim kalp atışlarımla beraber gözlerinin derininde kaldığında heyecanlı görüldüğümü umuyordum. Yerimde duramamalı, kıpır kıpır olmalıydım. "Âşık olacağım."

İstemsizce parmak uçlarımda yükselip gülümsedim ve gözlerinin en içine baktım öylece. Adrenalin içimde yoğun bir hızla yükselirken, dudaklarımı birbirine bastırıp sahte heyecanımı korudum.

"Aslında bu ilk sırada," dedim ardından, konuşmasına fırsat tanımayarak. "Yani öyle olmalı. Çünkü... düşündüm ki hayatımdaki adamla tüm bunları yapmaktan daha güzel ne olabilir? Yurt dışına mı çıkacağım? Onunla birlikte yapabilirim. Spor salonuna gitmeyi de düşünüyorum hatta, yine onunla giderim. Hem o da bana bir şeyler öğretir. Çok fazla alternatif var. Bana yüzme bile öğrete."

"Sen sudan korkuyorsun, Aksa," diye hızla kesti sözümü, kaşları ifadesini karanlığa bürüyecek kadar çatılmıştı. "Dâhiyane fikrin bu mu?"

"Evet," dedim rahatça, ölsem suya girmezdim hâlbuki. "Tüm korkularımı onunla yenerim diye düşündüm, üstüne gitmek lazım. Zaman kaybetmeden her şeyi onunla yapacağım."

"Her şeyi?"

"Da, evet yani." Kollarımı göğsümün aşağısında bir araya getirdiğimde gözlerinde çıkan kasırganın aksine sakinliği şaşırtıcıydı. "Her şeyi."

Alt dudağını ıslatarak histerik bir gülüş düşürdü dudakları arasından, başını küçük bir açıyla geriye düşürdüğünde âdemelması belirginlik kazanmıştı. Teni ise az da olsa kızarmıştı, aramıza açılan mesafeden boynunda dalgalanan damarların izini bakışlarımla sürebiliyordum. Kızgın mıydı?

"Tüm bunları babana söyledin yani?"

"Âşık olacağım kısım hariç evet," dedim yalanımı devam ettirerek. "Şu sıralar bana kıyamıyor, isteseydim onu bile söylerdim."

"Anlaşıldı," derken başını usulca sallamıştı, ürpertici bir yavaşlıktaydı. Masanın üzerindeki parmakları garip ve gerici bir ritimle yüzeye çarptığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. *Bam teli*. Kalp atışlarım daha da yükseldi. Bir dirseğini masaya dayayıp elini uzattı. "O kâğıdı bana ver."

Kaşlarım çatıldı. "Niyeymiş?"

"Birkaç düzeltme yapacağım," dedi sakın ama fırtınalı bir sesle. "Kâğıdı ver."

Başımı iki yana sallayarak kâğıdı masadan aldım ve arkama sakladım. "Hayır," dedim huysuzca, hâlbuki içimde kıvranan hisler eziyet ediyordu bana. "Planımı nasıl buldun?" diye sordum sevimsiz bir sırıtmayla bakışlarım üzerine çevrildiğinde. "Tavsiye vereceğin bir şey var mı? Varsa söyle, belki eklerim. Görüşlerin benim için inanılmaz önemli, biliyorsun ama ondan önce ek maddeleri inceleyelim."

"Aksa," dedi, tek nefeste. Durdu ve gözlerini bir anlık yumarak çenesini sıkı. Gözlerini açtığında sakinleşmenin civarından bile geçmiyordu. "O kâğıdı bana vermek için kaç saniyen olduğunu söylememi ister misin?"

Onu umursamadan bir adım geri gittim. "Ama dinle," dedim sakince. "Hayallerimi yazdım. Hiç mi saygın yok? Dinlemek zorundasın." Kınar gibi baktım suratına. "Kendime ne istediğimi sordum, tamam mı? Ne cevaplar bulduğumu merak ediyorsundur şimdi, hemen söylüyorum. İyi arkadaşlar, güzel bir hayat ve iyi bir adam... Özellikle sadece Türkçe konuşmalı. Belki kendi aramızda bir dil geliştirebiliriz, o başka." Karşısına geçmiş, sunum yapıyordum sanki. "İstersek birlikte dil de öğrenebiliriz. Onun haricinde bana lahmacun da yapabilmeli, belki aşçı olur... Mesleki olarak sıkıntım yok, havada dolanmasın yeter. Tıpsel olarak uzun boylu olsun, sonra... esmer olsun, biliyorsun ki tamamen ilgi meselesi. Ha, yaş farkını da düşündüm tabii. Yani eğer karşımdaki adam genç duruyorsa... Mesela Ezel'i düşündüm. Nedense aklıma o geldi, hafızamdan silinmemiş çünkü. Allah'ın işi işte. Gençti ve hiç

otuz vızında durmadığını hesap edecek olursak neden olmasın ki? Anlayacağın... AYYY!”

Birden oturduğu yerden kalkıp üzerime doğru hızla geldiğinde kısa çaplı bir çığlık atarak, sırtımı dönüp, koşar adımlarla merdivene doğru koşarak ilerledim ve bacaklarıma biriken adrenalinle üst kata koşmaya başladım. İkişer ikişer çıkıyordum basamakları, ayaklarım birbirine dolanacaktı neredeyse. Telaş göğsümde son hızla çarpan kalbime sancılar sokarken nefeslerim dalgalandı; dehşet ve heyecanla titreyen dizlerimin dermanı bir noktada kesilecekti, biliyordum.

“Ya! İmdat! Alfi! Edgar! Ayy...”

Basamakları bitirip koridor boyunca koşmak için ileri atılacağım sırada tüm planları suya düştü. Birkaç saniye içerisinde beynimi uyuşturan adım sesleri güçlendi. Bir an sonra ise kendimi kucagında baş aşağı sarkarken buldum. Tek hamlede beni yakalayıp omzuna atmıştı. Nefesim kesildi, alıp verdiğim sık nefesler dudaklarımı ve boğazımı kuruturken şoktaydım. İki bacağımı koluyla kavramış, bedenimi ateşlere itiyordu. Ellerimi omuzlarına bastırdım doğrulabilmek için.

“Boris!”

“Ne var?!”

“Omzun yara! Salak mısın sen?”

“Asıl sen benim sınavım mısın ulan?” diye sertçe nefeslendi, kalçama sertçe çarpan avucunun baskısını hissettim aynı anda. Bir anlık ve gözlerimi irice açmama sebep olmuştu. “Aç çeneni!”

“Sen...” Ateşim yükselmiş gibi boğazım yanıyordu. Omzuna doğru geçirdim yumruğumu, yaralı olana denk gelmiş olmalıydı ki hırıltılı bir nefesle inledi. “Hayvan! Bana vurdun resmen! Adi pislik!”

Kalçama yayılan ısı tenime dağılırken dudaklarımdan soluksuzca fırlayan nefesler damağımda çarpan nabzuma eş değer hızdaydı. Baş aşağı durduğumdan beynimde biriken kan kulaklarımı uğultu ve ateşle dolduruyordu. Sertçe yutkundum, bir kapının açılma sesini duydum ve bir an sonra omzundan kaldırarak bedenimi attı. Evet, tam olarak yatağın üzerine atmıştı. Bedenim yumuşak yatakta birkaç kez sekerek yastıklara yakın durduğunda kirpiklerimi ağırca kırıştırdım. Bir saniye sonra bedeni üzerimde, yüzü yüzüme yakın ve gözleri gözlerimdeydi.

“Ben sana bizim aramızda bir başkası olmayacak demedim mi?” diye sordu, suratıma dokunan nefesi doğrudan nefesime düğümleniyordu ve bu kadar yakinken beynim buz kesmiş gibi düşünme yetimin de önüne geçmişti. Belli belirsiz yutkundum, boğazımın orta yerinde hızlı hızlı çarpan nabzımın sürati akıl alır gibi de değildi. “Sen benim başıma nasıl bir belasın?” Avuçları iki yanımdaydı ve bedenimi kafeslemişti. Kaşları çatıktı, yanaklarını içe çöktecek kadar sıkı dişlerini. “Bir de liste mi yaptın?”

"Evet," dedim rahat bir ifade takınarak, çenemi hafifçe dikleştirdim. "Bana bela demezsen sevinirim... Sen hayat planını yap demedin mi? Yaptım işte."

Bir elini yanımdan ayırdı ve aramıza az da olsa mesafe koyarak geri çekildi. Bir avucumda ezilmiş olan kâğıdı tek hamlede çekip aldı, can havliyle sarılmıştım kâğıda ve kaleme, o çektiğinden şimdi fark ediyordum.

Bir bacağı bacaklarımın arasındaydı ve iç bacağıma temas eden pantolonunu hissediyordum her kıvılcımda. Bacağımı yatağa resmen yapıştırsam da bu denli yakın olduğumuzdan ve ciğerlerimde savaş veren kokusu benimleyken isteklerime ket vuramıyordum. Tenim kaşınıyordu.

Tek kaşı tehlikeli bir kıvrım yaratarak kalktı. "Türkçe bilen biri?"

"Önemli bir kriter."

Burnundan bir nefes verdi. "Lahmacun yapabilen? Havada gezmeyen?"

"En önemlileri işte onlar," dedim, ardından dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak tek omzumu silktim. "Havada ne işi varmış? Kuş mu ne bu? Kimsenin kriterine kimse karışamaz sonuçta."

"Kendi aranızda dil geliştirmek?"

"Evet, özelimiz... seni ilgilendirmez."

"Kapa çeneni."

"Ya ne yapmışım?"

"Birlikte spor yapmak? Yurt dışına tatile çıkmak? Ve en önemlisi..." Gözleri kısıldı, kâğıdı biraz yana çekmişti. "Yüzme öğrenmek."

"Olamaz mı yani? Tatile çıkacağız, yüzmeyi öğretir bana. Artık geç kalamam," dedim dik duruşumu bozmadan. "Bence seve seve de yardım eder."

"Ver şu kalemi," derken buzdan sesinde alevler yükseliyordu.

Elimdeki kalemi çekip aldı, üzerimden uzanarak kâğıdı komodine bıraktı ve bir kısmı hâlâ üzerimde olan bedeninin izin verdiği ölçüde ona bakıyordu. Bir şeyleri çizdi, kalemi oynattı ve birkaç saniye sonra yeniden yanımdaydı.

"Ne yapun?" diye sordum anlamayarak, göz temasımızı korudum. "Ne yazdın?"

"Hiçbir zaman bilmeyeceksin," dedi çarpık bir sırıtmayla. "Ben söyleyene kadar hiç."

"Hırvatça mı yazdın?"

Başını iki yana salladı eğlenir ifadesi zerre değişmeden.

"Rusça?"

"Hayır."

"Kaç dil biliyorsun sen?" diye sordum sinirlendiğimi hissederek.

Çapkın bir sırıtma vardı dudaklarında. "Çok."

"Sinir ediyorsun ya beni," diye soludum, hafif bir titremeyle ellerimden birini kaldırarak omzuna yasladım ve onu itekledim. "Git buradan."

Başını kaldırdı bir an, gözlerimi kirli sakallı çenesinden yukarı çıkardım ve oradan da âdemelmasına indirdim. Çok çekiciydi... Isırmak istiyordum onu.

Utangahta bakışlarımı kaçırdım, o da komodine bakmıştı bir anlığına. Uzandı ve kâğıdı tekrar eline aldı.

Bir yanımdaki damarları belirgin bir yol çizen kolu gerildiğinde yüzüm ile yüzü arasında mesafede tuttuğu kâğıdı okuyordu.

Gözleri gözlerimi buldu. "Yazın gerçekten bok gibi."

Kaşları huysuzca çatılmıştı şimdi. "Sensin bok."

"Bir sikim anlamıyorum," dedi sert bir solukta. "Şuna bak."

"Türkçe bilmediğindendir o."

Sinirleri bozulmuş gibi güldü, dudaklarını sarmalayan kıvrım kısa sürdü. Kâğıdı avuç içinde ezerek yanıma indirdi ve tekrar göz göze kaldık. "Hım? Öğret öyleyse," dedi meydan okur gibi, yutkunma ihtiyacım artmıştı şimdi. "Fazladan dil öğrenmeyi hep sevmişimdir."

Hâlbuki çok da güzel konuşuyordu.

"Bilmediğini kabul ediyorsun yani?"

"Detaylı öğrenmek lazım." Çapkın bir sırıtış vardı yüzünde. "Yapacak bir şey yok, hallederiz."

Başımı salladım. "Bilmemek değil, öğrenmemek ayıptır sonuçta."

"Nyet bile diyemeyen kadına da bakın." Benimle alay ediyordu.

"Bir kere," dedim sabırla, sakın kalmaya çalışarak. "Ben *neyt* demek istiyorum, beyefendi. Ha neyt, ha niyet... Ne fark eder? Aynı şey."

Belirsiz bir gülüş daha geçti dudaklarından. "Öyledir," dedi, dudaklarını ısırtı usulca. Bakışları göğüs kafesime kaydı, bir saniye sonra gözlerimdeydi. "Unutmadan, Alatan... Bizim bir yüzük mevzumuz vardı."

Gözlerim inileşti. "Asla."

"Tam sırası."

Boşta olan bacağıma kaldırarak onu tepiklemek istedim ama mümkün değildi, bedeni bedenime daha fazla yaslandı ve ben daha da heyecanlandım.

"Boris! Git ya!" Omzundan daha kuvvetli itekledim. "Hayvan!" Gülerek ellerimi yakaladığında gözlerim kısıldı. "Edgar! Gel de şu üstümdeki hayvanı ısırt!"

Birden eğildi ve beklenmedik bir anda yanağımı ısırdı. "O hayvan ısırır seni."

"Pislik!" Bir elimi gevşek tutuşundan kurtarıp dişlerini geçirdiği yanağıma sürükledim. "Kopardın yanağımı! Aptal!"

"O kadar değil," dedi, gerçekten de acımaktan çok öte tatlı bir hamle gibi hissettiriyordu. Emin de değildim, Yiğit'in bana karşı böyle davranışları hiç olmamıştı.

Edgar'ın havlama sesini duyduğum saniye güldüm. "Bak, duydu işte yardım çağığımı. Edgar! Buraya gel!"

"Aksa," dedi Boris dudaklarını gölgeleyen kıvrım anbean silinirken. Bir elini kaldırdı, parmak uçlarını alnına dökülen tutamlara götürüp geriye çekti. "Böyle kal."

"Ne?"

"Eskisi gibi."

Yutkundum, yine de ifademi sert tutmaya gayret ediyordum. Sessiz kaldım, gözleri yüzümü izlerken gözlerim göz bebekleri arasında mekik dokuyordu. Birkaç saniye sonra gürültülü havlama sesini duydum, yatak çöktü beraberinde. Boris dişlediği noktada başparmağını sürükledi rüy kadar hafif bir şekilde. Kalbim gürültücüydü, onun karşısında çok daha arsızdı. İç çektim, bakışları altında zamanın dışına çıktığımı hissettim. Ardından bakışlarını gözlerimden kurtararak temasımızı kesti ve bedenini tam yanıma devirdi. Bomboş bir şekilde tavana baktım, bir saniyelik zaman zarfından sonra uzandığım yerden doğruldum; yanımda uzanan iri bedenine bir kez olsun bakmadan yataktan kalktım.

Edgar, Boris'in karnına yaslanmış; sık aldığı nefeslerin arasında tatlı tatlı mırıldanıyordu. Bakışlarının ağırlığı üzerimdeydi, kâğıdı hızla kapıp, kapıya yürürken adımlarım savrulacak gibiydi. Devrilmediğim için şanslı sayılırdım.

Koridora çıkıp, koşar adım odama girdiğimde kapıyı kapatarak kilitledim arkamdan. Kâğıdı açtım ve gözlerimi ne yazdığını görme beklentisiyle çarpan kalbimle beraber çizikler üzerinde dolaştırdım.

Âşık ol kısmının ve altında yer alan maddelerin üzeri karalanmıştı. Çizilmişti daha doğrusu. Dudaklarımı ısırarak ağzım kapalı bir şekilde gülümsedim. Derdi neydi?

Peki, ne yazmıştı? Hiçbir şey anlayamıyordum, her harf iç içe geçmişti sanki. Yazısı berbattı. Bir de bana onca laf etmişti. Adi herif. Ahlaksızdı ve aklımı da bulandırıyor. Oflayarak yatağa yürüdüm ve omuzlarımı düşürerek kâğıdı komodinin üzerine bıraktım. Kıskançlık etmeye hakkı bile yoktu. Böyle olmasının sorumlusu da oydu üstelik. Delinin tekiydi. Beni kovalamış, baş aşağı omzuna atmıştı hayvan. İfadesi gözümün önünden de gitmiyordu.

Avuçlarımı yüzüme çıkararak yavaşça sıvazladım, gözlerimi de ovaladım. Babamın sözleri de kulaklarımdaydı. Eğer onun da tabiriyle *o adamın oğluyla* bir nefes kadar yakın olup neler paylaştığını bilseydi ne derece ileri giderdi? Beni ve onu mahvederdi. Sertçe yutkundum. Çok mu kızardı? Zaten... Aramızda ne vardı ki? Bedenimi yatağa doğru bıraktım ve uyku dolanan gözlerimi tavana çevirdim. Bir şeyden emindim, bu böyle gitmezdi.

8. BÖLÜM ZAMANIN ÇARKI

1993, Mart

Küçük bir çocukken karanlıktan kaçmak için adım atmaya başlayanlar büyüdüklerinde düşman kesilir fikrine bile. Onlara anlatamazsınız karanlık masalları, kötü adamları... Hiç bilmek istemezler çünkü. Bir gün gelir de öğrenirlerse eğer, kaçmak için ölümü bile göze alırlar.

"Hiçbir şey yemedin," dedi Barut Kılıçhan. Aralarındaki yoğun sessizlik toz uça duyulacak kadar keskindi, başını kaldırmış ve karşısında oturan kadına dikmişti gözlerini. *Leni Cardile*. Yaklaşık bir buçuk saattir onunla beraberdi. Buradaydı, hiç bırakmaya niyeti olmayacak kadar güzel ve fazlaca da *onundu*. Er ya da geç bunu o da anlayacaktı. Garsonun teki o sırada masanın üzerindeki tabakları topluyordu, Barut Kılıçhan şarap kadehini dudaklarına götürerek bir yudum daha aldı. "Tatlı getirsinler, ne istersin?"

"İstemem," dedi Leni düz bir sesle, Türkçe konuşmuştu. Garip konuşuşunu biliyordu ama umurunda olduğu söylenemezdi. Gerginlikle yerinde kıpırdandı, oturduğu bu sandalye bile bedenini ağırlaştırıyordu sanki. Diken üzerindeydi dakikalardır, kaçmak istiyordu. Bu adamdan, bu adamın gözlerinin değdiği her yerden. "Abim... ne zaman gelecek?"

Barut Kılıçhan alnında seğiren damarın varlığını ilk o an hissetti. Histerik, kaçak bir gülüş dudaklarından fırladı. Kocaman mekânı sadece onun için kapatmıştı, etrafta adamlarından birkaçı hariç kimse yoktu. Daha fazlası ise dışarıda nöbet tutuyordu. Özel bir gece olmasını istemesine rağmen bu kız onu çok fazla zorluyordu, sabrı kalmamıştı. Aylardır yanında onu görmeyi istediğini biliyordu herkes. O da biliyordu. Öyleyse neydi bu tavır?

İlk zamanları düşündü. O gece, akşam yemeğinde bir kez bile göz göze gelemediği kızı istediğini, aynı gece babasının karşısına geçip doğruca söylemişti. Hiç tereddüt etmeden, tek bir an bile beklemeden. O böyle bir adamdı, istekleri konusunda gaddar ve aceleciydi.

Arnaldo, kızını sana asla vermez, demişti babası kaşlarını sertçe çatarak Koltuğun bir ucunda oturan kardeşini işaret etmişti ardından. Çelik için düşündüm Leni'yi, seçtiğim sen değilsin. Kızın yaşı onunkine daha yakın, babası da seni istemez zaten. Kızın abisi de katı bu konuda. Akıllı ol, arayış sıkı tut. Bozacağın bir şey yapma, Barut. Adamların bu konuda tavrı net, bozuşturma bizi.

Seçilen sen değilsin, o.

Barut Kılıçhan'ın çileden çıktığı ilk gece olmasa da o gece çığırından çık-
nı kesindi. Eli belindeki silahına kadar gitmişti bir ara, tartışmanın dozu öy-
lesine yüksekti ki Çelik korkudan okların hedefi olacağını düşünüp kesin bir
şekilde reddetmişti babasını. Abisine düşman olmak gibi bir hata yapamazdı,
yapmazdı. Barut Kılıçhan da bunun farkındaydı.

En azından bir zamanlar.

Kavgası, savaştığı ve bir türlü galip gelemeyen düşmanı kendisiydi as-
lında. Aynada baktığı adamı dönüştüğü şeyden alıkoyamıyordu. Zevk de alı-
yordu garip bir şekilde. Bunun hastalıklı olduğunu söylemişti annesi en son
ona. Son görüştüklerinde, ölmeden hemen önce gözlerinin içine bakarak...
O bakışları ezbere biliyordu. Nefret edemiyordu annesi ondan çocuğu oldu-
ğundan ama pişmanlık görüyordu gözlerinde sürekli. Babasına benzediğin-
dendi belki, onun eseri olduğundan dolayı kızgındı. Ama kime? Kendisine
olmalıydı. Doğurduğu için bile pişman olduğunu biliyordu.

O bakışların bir benzerinin hedefindeydi aylardır. Leni ondan kaçmak
için elinden geleni yapıyordu. Ondan korktuğunun farkındaydı. Korkması
da gerekirdi. Aylar önce evlerinden çıkıp gittikleri geceden bu yana durmadan
aklımdaydı hâlbuki ve tam da şu an son noktasındaydı. Aylardır onu yalnızca
birkaç kez görebilmişti ve bu gece, bir akşam yemeğine çıkarabilmek için sa-
yısız sıkıntıya göğüs germiştir. Israrı değildi bunun olmasını sağlayan elbette,
tehditleriydi. Arnaldo yalnızca bundan anlıyordu belli ki. Bu kızı hayatının
her köşesine dâhil edeceği açıktı, zorla yapabilirdi bunu. İstekleri konusunda
ilk kez bu kadar beklemişken neden kimsenin onayını alamıyordu? Onay
almasına gerek mi vardı sanki? Yoktu.

“Ee, mekânı beğendin mi?” diye sordu Barut umurunda olmadan. “Yeni
açtık, şehrin bir ucunda ama önemli değil. Buralar zamanla değerelecek.
Şimdiden doğru *seçimi* yapmak şart. Hem... Boğaz manzarası görünüyor bu-
radan, değerelememe ihtimali yok denecek kadar az.”

“Gitmek istiyorum,” diye tekrarlardı Leni, başka bir şey umursadığı yoktu.
Bakışlarını kaçırdı. “Gidelim... bu gece yeter.”

“Leni,” dedi Barut Kılıçhan birden, aynı saniye göz göze kalmışlardı.
Uzun sessizlik üzerine söylenen kelimelerden pek hoşlanmazdı, her şeyin bir
sessizlik sonrası çıkagelişi kaos yaratırdı çünkü. Derin bir nefes aldı, genç
kızı inceledi. Üzerinde siyah, kayık yaka bir elbise vardı; saçları da onu gör-
düğü her anın aksine çok özensizdi, yüzünde zerre makyaj da yoktu. Her şeye
rağmen, çirkin olmak için verdiği uğraşın aksine daha cezbedici ve çok daha
kusursuzdu. “Bu gece benimle geleceksin.”

Leni kirpiklerini kırıştırdı, korkudan kaskatı kesilen bedenindeki şaşkın-
lığı bir süre atamadı.

"B-ben mi?" Dudaklarını açabildiğinde kalbi boğazına kadar sekti, kucağında birbirini kanatmak için etine geçen tırnaklarını daha derine sapladı. Başını tek bir hareketle sallayan adama baktı. "Niye?" diye sordu ardından bozuk Türkçesiyle. Sertçe yutkundu boğazının orta yerine çöken yumruyu. "Babam... Bekler beni."

"Babana benimle gelmek istediğini söyleyeceksin. Beklemeyecek, buradan gitmesi için sebep vereceğiz," dedi bu kez Barut, dudaklarına yakınlaştırdığı kadehin tamamını tek seferde bitirdiğinde kalbi damarları arasında akan adrenalinden hızlı hızlı çarpıyordu. Rahat oturuşunu bozmadı. Bir bacağına diğerinin üzerine atmış, tutturduğu ağır ritimde sallıyordu. "Onlara gitmeleri gerektiğini söyle. Bundan sonra benimle kalacaksın."

"Ne?"

Kalbi korkuyla çarpıntıya tutulduğunda dili damağı kupkuru kesildi, tek bir soluk verebildi.

"Babanla iş yapıyoruz, aramız bozulsun istemem," dedi Barut. "O yüzden benimle kalmak istediğini babanlara da söyle, uğraşmayalım."

Başını iki yana salladı Leni. İdrak yetisi zayıflayıp bir ip gibi kopmuştu sanki avuçlarında. "Hayır," dedi kısık bir sesle, oturduğu sandalyeden hafifçe öne doğru kaydığında her an yerinden fırlayacak gibiydi ama buradan çıkabilmek için sakinliğine ihtiyacı vardı. "Seninle kalmayacağım ben. Döneceğiz biz..."

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu Barut Kılıçhan pat diye, kaşları çatılmıştı ve gözlerinde dalgalanan ifadenin ne kadar zehirli olabileceğini tek hakişta çözebilirdi o katrandan gözleri okuyan biri. "Aylardır niye katlanayım lan ben babana? Onlarla işim yok, benim işim seninle."

Leni'nin kulaklarına ulaşan kelimeler henüz kesilmemişti ki oturduğu yerden hızla kalktı. Telaşlıydı, tenindeki tüm renk uçup gitmişti ve bir an önce babasının yanına gitmek istiyordu. "Gitmek istiyorum," dedi, göğsünde körük yutmuş gibi soluksuz çarpan kalbini susturamayarak sesini yükseltmişti. "Bu gece... çok uzadı. Gitmek istiyorum. Gideceğim... Babam..."

"Birlikte evimize gideceğiz elbette," dedi Barut sözünü bir çırpıda kesip atarak, çok rahat ve kendinden emin bir keskinlik taşıyordu sesi. Sırtını doğrultarak masaya doğru eğildi. İfadesinde silinen her şeyin havaya karışıp boğucu bir atmosfere bürüdüğünü hissetse de durmadı. "Başka bir ihtimal düşünmedin, öyle değil mi? Yoksa gerçekten üzölmeye başlayacağım."

İçine kırık gibi kaynayan korkuyu hissettiği ilk an değildi. Uzun bir süredir karşısındaki bu adamın gözünü diktiği ve almak için şeytani bakışlarını her geçen gün kararttığı bir şeyler olduğunu biliyordu. Bahsi geçen şey kendisiydi, varlığıydı. Ama Leni böyle bir adamla yan yana dahi yürümezdi. İçindeki tiksinti çoğaldı, parçalara ayrılıp göğsüne batan endişeye söz geçiremedi

bir an. Kelimeler kulağına ulaştığında oturduğu yerden ayağa fırlaması da gecikmedi, eline de masadaki kahvaltı bıçağını çekip almış ve sıkıca, can havliyle sarılırken yapabileceği her şeyi göze almıştı.

“Eğer beni habama götürmezsen...”

“Ne yaparsın?” diye sordu Barut Kılıçhan, sandalyeyi itip ayağa kalktığı saniye sessizliği devrilen sandalyenin ürkünç gürültüsü kesti. Leni birkaç adım geri çekildi. Onu durduracağına inanmadığı ama tüm içgüdüleriyle sıkıldığı bıçağı aralarında tutarak korkuyla etrafına bakındı. Ona yardım edebilecek kim vardı? “Kavga mı edelim? Hiç tavsiye etmem, hayatım.”

Leni boğuk nefes alıp verişleri arasında Hırvatça savurduğu küfürle çıkış yoluna doğru koşmaya başladı. Attığı adımlar esnasında etrafındaki birkaç masayı da devirmişti bilerek, vakit kazanması gerekiyordu. Gözleri hızla çevresini taradı; duvarlarda yankılanan gürültüyü dinledi, yere düşen cam parçalarından birini eline alarak kapıya doğru fırladığı saniye beline sarılan kolun varlığını hissetti. Çığlık atarak elindeki cam parçasını beline sarılan kola saplarken hiç tereddüt etmedi.

Barut Kılıçhan sert bir solukla, “Leni!” diye bağırdı, kolu gevşemişti. Leni irkilerek camı bıraktı ve elinden süzülen kanı fark etse bile durmadı. Bir an olsun durmayı düşünmedi.

Leni karın boşluğuna bir yılan gibi dolanan koldan kurtulduğunda koşarak kapıya ulaştı ve hızla açarak bedenini dışarıya attı. Ayak tabanları parçalanana kadar koşabilirdi. Bacaklarına biriken güç ile yüzüne tokat gibi çarpan havanın içerisinde koşmaya başlayacağı sırada bileğine sarılan el durdurdu bu kez onu. Kılıçhan’ın adamlarından biriydi.

“Bırak beni!” diye bağırdı çırpınırken. “Bırak! Baba! Abi! Bırak!”

Hayatın kör noktası, durduğu yerdi. Etrafında tek bir ışık göremiyordu, boğaz uzanıyordu ama o kadar. Yalnızca bu mekân vardı sanki, kimseyi göremiyordu. Ya da sebebi sadece gözyaşlarıydı. *Değildi aslında, yalnızdı.*

Barut Kılıçhan’ı merdiven basamaklarının tepesinde gördüğü saniye, bedeni bir şeytanın uyuduğu kapkara gözleri ve burnundan soluduğu nefesleriyle buldu. Bir elinin tamamı kan ile kaplıydı, parmak uçlarına kadar inip basamağa damlıyordu. Leni kalp atışlarının hızlandığını hissetti, ölmeyi diledi. Kollarını sıkıca tutan adam hareket alanını öyle bir kısıtlamıştı ki nefesleri karnında düğümleniyordu. Dehşete kapılmıştı. Kılıçhan’ın gözlerinde parlayan boşluğun içinde bir ateş yanıyordu; öfkesi tarafından sıkıştırıldığını hissetti, bir kez daha tüm gücüyle çırpındı ama nafileydi.

Barut Kılıçhan basamakları acımasız bir hiddetle indi, yüzündeki ifadesizliğin yerinde delicesine büyük bir öfke ve kan vardı. Tam karşısına geçtiğinde kan süzülen elini kaldırdığı gibi çenesini avucuna aldı, Leni ağlamaya başladı. Çenesini yerinden sökmek istercesine sabitlemişti parmaklarını.

"Benden kaçabileceğini düşünüyor musun gerçekten?" diye sordu. canının acısı zerre kadar umurunda değildi. Gözleri gözlerindeydi. Çenesini uyarı dolu bir tavırla yeniden sıkı sertçe. "İnanıyor musun buna?" Psikopat bir tavırla, histerik bir şekilde güldü. "Mümkün mü sence? Sen gelmişsin bana, seni bırakmam mümkün mü?"

"Bırak beni!" diye bağırdı Leni. Başını geri çekmek istedi, izin vermedi. Artığı çılgık geceye kanırken gözyaşları yanaklarından aşağı, boynuna doğru akıyordu. "*Kurvin sine! Pusti me!*"¹²

Barut çenesini sıkı sertçe, kaskatı kesilmişti. Kesikten dökülen yaşlar canını koparıncasına yanıyordu, gözlerini tek bir an dahi kırpmadan çenesine sarıldığı kızın gözlerine baktı. "Türkçe," dedi bastıra bastıra. "Başka bir dil yok, Leni. Türkçe konuş."

Bildiği dili duymak istiyordu. Dilinin döndüğü kadarını duymalıydı. Ama bir kez bile *duyamadı*.

Leni çenesindeki baskı gitgide arttığından gözlerinden dökülen yaşlara engel olamıyordu. Hıçkırıqlarla ağlayarak başını iki yana salladı. Bir sonraki anın içerisinde gözleri arkaya kaydı, bir arabanın arka koltuğundan aşağı indirilen tanıdık yüzü görünce donup kaldı. Ağzına bağlı olan siyah kumaşa, patlayan kaşına ve yüzündeki taze yaralara baktı. Saader öncesine kadar yoktu.

"Abi..."

Barut Kılıçhan dudaklarındaki sıtımayla sıırıslıklam kirpikleri arasında ileri uzanan gözlere bakmayı sürdürdü. "Matias," dedi fısıldar gibi. "İkinci plandı, tabii eğer kaçmasaydın." Çenesini tutan parmaklarını boynuna kadar indirdi. "Bu yarayı hiç yaşanmamış gibi yapabilirim, güzelim ama kaçma girişimin beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı."

Yaşlar suratında donakaldı. Dudakları aralanmıştı, gecedden soluduğu nefesler boğazını kuruturken midesini karıştıran ağırlık altında eziliyordu. Kalbi soluksuz bir çarpıntı tutturmuştu. İrice açılmış gözleriyle abisine bakıyordu. Kolları geride bağlı olduğundan hiçbir etkisi yoktu çırpınışlarının.

"Abi!"

"Abin ya... Benim iflahımı siken abin." Dişlerini birbirine kenetledi, başını omzu üzerinden geriye çevirip Matias'a baktı. Elini kızın boynundan ayırdı. "Benimle gelmemekte ısrarcı mısın, sevgilim?"

"Abi," dedi Leni bir kez daha, kilitleyip kalmış gibiydi. Tüm teni buz kesmişti. "Bırak beni! Babam... Babam öldürecek seni!"

Kesğin yerine kramplar sokulurken, suratını buruşturup bağlı adama doğru adımlarını ilerletti Barut. Beline sıkıştırdığı silahını aldı sonra, bu kızın sessizliğini hiç sevmiyordu. Bunu anlaması lazımdı, gerekirse zorla anlatırdı.

¹² (Hırvatça) Orospu çocuğu! Bırak beni!

"Matias, Matias, Matias... Ne yapsak seninle? Babanı bir şekilde hallederim ama sen tam bir ayak bağısın," dediğinde silahın emniyetini kapatıp genç adama doğrulttu, bedenini Leni'ye doğru çevirmişti. Leni bağırdı, çırpındı ama Kılıçhan yalnızca izledi. "Leni'yi arabaya götürün, abisinin ölümünü izlemesini istemeyiz. Öyle değil mi?"

Ne bir çığlık duyuldu ne de bir ses. O gece sağırdı, tüm her şey gibi.

Sonra bir silah sesi patladı ve geceyi kapladı.

Dudaklarına yasladığı sigaradan derin bir nefes çekerek başını zifır karanlık göğe doğru kaldırdı. Sigara dumanını üfledi yavaşça, ince bir sis bulutu olup gözden kaybolurken kıstığı gözleri arasından yıldızların bıraktığı boşluklara bakmaya başladı. Bazı gecelerin geçeceği yoktu. Bu gece sanki bile isteye geçmiyordu ama ne vardı ki geçmeyecek? Dostu saydığı tek adam hemen yanındaydı, içeri geçmek için bahçenin köşesinde dikilmişlerdi ve sigaralarını bitirmeyi bekleyen *Karalav* malikânesi tam karşısındaydı. Babası oradaydı, kardeşi oradaydı. Başka da kimsesi yoktu. İhtiyacı olan her şey de bundan ibaretti.

"Çabuk bitir şunu," dedi Sergen parmakları arasında tükenen izmariti asfalta atarak ezdiğinde, kahverengi gözlerini yanında gökyüzünü izleyen arkadaşına çevirmişti. "Lan bitirsene, Baykal amca yakalarsa ağzımıza sıçar."

Turgut gülerek derin bir nefes aldı ve başını omzunun üzerinden arkadaşına çevirdi. "Bir keyif sürdürmüyorsun oğlum ya..."

"Baban götünde söndürürse o elindekini, görürsün keyfi," dedi Sergen alaycı bir sesle, ellerini montunun ceplerine sıkıştırıp dudaklarını yaladı. Rüzgâr bu gece daha sertti.

"Yirmi beş yaşımıdayım ben, oğlum. Ne yapabilir babam bana?"

Yan yana yürümeye başladıklarında Sergen sesli bir şekilde güldü. "Yirmi üç yaşındasın salak, aynı anda iki yaş alanı da ilk kez görüyorum, amına koyayım."

"Üçün beşin lafını mı yapar oldun?"

Bir kolunu Turgut'un omzuna doğru sararak yakınına çekti bedenini. Tekrar güldü. "Erken yaşlanma diye, canımın içi."

"Siktir git, ayyaş seni..."

Birkaç basamak çıktılar, kapının önüne geldiklerinde Sergen kolunu dostunun omzundan o zaman ayırabildi. Birine yaşlanmak problem değildi ama böyle bir dosta, düşmene izin vermeyeceğinden emin bir şekilde yaşlanmak için seneler geçirmişlerdi. Çok düşünmedi, duruşunu düzelterip, ifadesini de ciddi bir havaya bürüdüğünde, Turgut gözlerini devirerek anahtarlarını çıkarmak için elini cebine götürmüştü ki kapı sert bir şekilde açıldı. Hareketleri kesildi, başını kaldırdı ve tahmin ettiği gibi onları karşılayan babasına baktı.

"İyi yakşamlar," dedi Sergen birden.

"Akşamlar demek istedi," diye düzeltti Turgut, dudaklarının bir köşeyi kıvrılmıştı. "İyi akşamlar yani."

Ardından derin bir nefes çekti ciğerlerine, babası üzerinde siyah, rahat bir takım ile dikiliyordu. Ya uyumak için odasına çekilecekti ya da uykusunu yanında kesip kapıyı açmaya gelmişti. Ki bu da onları bahçede yakaladığı ve uzunca gözetlediği anlamına geliyordu. Lise yıllarında da sigara içtiklerini aynı bu şekilde yakalamıştı çünkü. Oradan biliyordu.

"Ulan salak herifler, bu saatte nereden geliyorsunuz lan siz?" diye sordu babası sertçe, kaşları çatılmıştı ama birkaç adım geriye çekilerek kapıyı onlar için açtı. "Geçin lan içeri."

"Ben evime gidecektim ama anahtarı unutmuşum, Baykal amca. Babama da ulaşamadım, Turgut da bizde kalırsın de-"

"Oğlum, sen niye açıklama yapıyorsun?" diye sordu Baykal Karalav, başıyla evin içini işaret etti. "Sanki ilk kez geliyor... Geç içeri çabuk."

Sözünü ikiletmedi. Sergen önden açık kapıdan içeri geçerken Turgut da arkasından yürüdü ve ellerini paltosuna götürerek saniyeler içerisinde kollarından sıyrıldı. Askılığı asarken babası kapıyı arkalarından kapatmış, çauk kaşlarının altından suratına bakıyordu dikkatli gözlerle.

"İçtiniz mi lan siz?"

"Sigara mı?" diye sordu Sergen, gerginliği bir türlü silinmiyordu.

Aslında ne ilk geliyordu bu eve ne de son ama Baykal Karalav iri yapılı ve göze korkutucu gelen bir adamdı ve her gördüğünde heybeti daha da artıyordu sanki, geriliyordu Sergen. Sözü geçen, konuşmasını bilen ve kıymetli adamlar... Onun tüm hayranlığı bunaydı.

"Sen ne salak adamsın," diye homurdandı Turgut arkadaşına, kafası ayık olan kendisiydi belli ki. Sıkıntılı bir nefesi ağır ağır bıraktı. "Rakı-balık yaptık ama ben değil o daha çok içti."

Sergen gözlerini biraz daha kısarak yanında dikilen arkadaşına ters bir bakış fırlattı. Yalan söylemiyordu, Sergen bu gece çok fazla kaçırmıştı ama bilmesi gerektiğine inanmıyordu. Baykal Karalav gibi bir adamın gözünde içip tozutan bir adam olarak anılmak onu utançtan öldürebilirdi. Omuzlarını dikleştirdi.

"İçeri geçin. Size bir şeyler getireyim, sonra yatıp zıbarırsınız."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı Turgut. Kızmayacak mıydı? Babasının içki alışkanlığı yoktu, sigarayı bırakalı yıllar oluyordu ve bu yüzden çocuklarına karşı bu konuda daha katıydı.

"Kızıyor musun yani?"

"Yok," dedi Baykal Karalav. "Dayağı ayılınca yersin."

Turgut güler gibi oldu. Bir şey söylemek istese de babasının bakışları kelimelerini boğazına tıkamıştı, dudaklarını birbirine kenetleyip başını onaylarcasına belli belirsiz sallamakla yetindi. Başka bir şansı da yoktu. Sırtını dönerek salona doğru yürümeye başladığında Sergen tam yanındaydı. Işıkları açtı. Kocaman salonun ıssız ve ne denli sessiz olduğuna bakındı kısa bir an. Annesini kanserden kaybetmeden öncesine hafızasının bir köşesinde rastlıyordu şimdi gecenin bilmem kaçında. Düşünüyordu da babası bir şeyi eksik bırakmamış ama annesinin yerini de dolduramamıştı. Boğazının orta yerine saplanan ağırlı bir yumru hissettiğinde yalnızca iç çekti.

Koltuğun bir ucuna oturdu, Sergen de diğer ucundaydı ve kolunu koltuğun kenarına dayamış, parmaklarını alnına bastırıp, şakağını ovuştururken sessizce başını geriye vermişti.

“Benden sana tavsiye...” dedi Turgut, yandan bir gözle arkadaşına baktığında gözlerini kapattığını fark edebildi. “Unut o kızı.”

“Evleneceğim o kızla.”

“Ben ne diyorum, sen ne diyorsun, amına koyayım ya...” Kısık sesli homurtusu Sergen’in kulaklarına ulaştığında gözlerini aralamış ve başını ondan tarafa çevirerek göz göze kalmalarını sağlamıştı. “Kız seni reddetmiş, nah evlenirsin.”

“Reddetmedi, canım. *Erken*, dedi. Bu, reddetmek değil. *Biraz zaman geçsin, evleneceğiz* demek.”

“Yani kibarca reddetmiş.”

Sergen yarı uzanır pozisyondan doğrulup sinirle Turgut’a gözlerini çevirdiğinde sabrının taşan her damlası *reddedildiğinden* boğuyordu onu. “Bak sana çok pis gıcığım, az önce de beni babana satın zaten. Duvardan duvara tokatlarım oğlum seni.” Soluyarak kazağını üzerinden çekti, sıcaktı içi. “*Yok, ben az içtim, o çok içti de...* Öyleyse bile sana bunu mu sordu adam? Dangalak ya...”

Turgut alaycı bir tavırla güldü. “Sigara içip içmediğimizi de sormamıştı.”

“Zaten anlamıştır, içmeye çok kokar derler...”

“Bahaneye bak.”

“Sus iki dakika, başım çatlıyor zaten. Moralim de bozuk,” diye homurdandı Sergen. Üzerindeki paltosunu çıkarmadığını fark etti ve burnundan soluyarak çekti kollarını. Üzerinde palto olduğunu fark edemeyecek kadar akı uçmuştu besbelli, kabullenmese de Turgut’tan çok daha fazla içmişti.

“Senin bu her bokuma bozulan moralini ne yapacağız, Sergen?” Gözlerini devirdi Turgut. “Allah bir dert verecek; *al bakalım, elindekilerle mutlu olmuyorsun, moralinin bozulduğuna değer bir şey bulursun*, diyecek; o zaman göreceğim seni.”

“*Allah korusun de piç.*”

"An deme bana. babam duyarsa görürsün ebeni."

"Allah keremün de önce."

Turgut sesli bir şekilde güldü. "Sana gelecek olan bana gelsin," dedi "Üzülme yeter ki."

Sergen de güldü o an. Platosunu koltuğun arka kısmına atmadan hemen önce iç cebinden katladığı kâğıtları çıkardığından sessizliğe ayak uydurdular bir süre. Turgut'un gözleri de üzerinde gidip geliyordu. Kâğıtları parmaklarının arasına çekti, sırtını hafifçe eğerek dirseklerini dizlerine yaslamıştı.

"Bunlar ne?" diye sordu Turgut Karalav, yanına yaklaşarak elindeki diğer kâğıdı almıştı.

"Tuttuğum notlar; babamdan, Salih Müdür'den, Tahsin Komutan'dan..."

Turgut'un dudakları kıvrıldı. "Ne için?"

"Karışık aslında," dedi Sergen. "Operasyonlar ve kritik noktaları... Meraktan alıyorum böyle. Biliyorsun."

Turgut kâğıtlarda yazan karışık el yazısını inceledi, gerçekten de karışık. Akademiyi birincilikle nasıl bitirmişti böyle? "Sen nasıl birincilikle bitirdin akademi?" diye dalgasına uğraştı arkadaşıyla. "Yazıya bak."

"Kendi anladığım dilde işte, niye tatava yapıyorsun?"

"Bir şey mi dedik? Alınganlık etme."

"Seni de göreceğiz," dedi Sergen yandan bir bakış atarak. "Ne okulda ne de sahada işler aynı yürüyor. Yazı falan fasa fiso."

Turgut güldü. "Bana mı söylüyorsun bunu?" diye sordu, gözlerini önündeki kâğıda ve resme indirdi. "Kuleli mezunuyum ben, bazı şeyler yarım kaldı ama... tamamlayacağız elbet."

Sergen başını ağır ağır salladı ve dudaklarını sarmalayan kıvrımla arkadaşına baktı. "Tamamlayacağız tabii lan," dedi kendinden emin bir sesle. "Hiç kuşku yok."

Turgut ister istemez derinlere daldığında yüzündeki ifade soldu ve tebesümü de parçalar hâlinde zamanın içerisine dağıldı. Hayatının belli bir evresi çok daha sancılı, uğraş dolu anlarla doluydu. Lise eğitimini düşünüyordu; Kuleli'de tamamlanış, istekleri doğrultusunda da Kara Harp Okulu'na devam etmişti bir süre. Ciddi bir disiplin altındaydı, annesini kaybetmişti tam da o sıralarda. Sonra kanser hastası olduğunu öğrenmiş, bırakmak zorunda kalmış ve bir yıl boyunca tedavi görmüştü. Altı ay öncesine kadar kurtulduğu illetin beş yıl bekleme süresi vardı. Yeniden nüksetmemesi, hayatını rayından çıkarıp da onu hayallerinden etmemesi için... Turgut bekliyordu. Beş yılı değil, en azından polis akademisini bitirebilmeyi. *Babamla konuştum*, demişti Sergen.

"İçin şunu," dedi Baykal Karalav, oğlunu zihninde düştüğü bataklıktan çıkardığında gözleri onun üzerine sabitliydi. "Bir kez daha içmeyeceksin, o sigarayı da o zıkkımı da... Ağzuna bile sürmek yok."

Bedenini hor kullanmayacaksın, diye azar da çekecekti sabahına. Biliyordu Turgut. Hakkıydı da... Babaydı çünkü. O baba olsaydı da aynısını yapardı. Daha heterini de yapardı. Baba olsaydı eğer, olacaksa eğer... İyi bir baba olmalıydı.

"Tamam mı?" diye üsteledi babası sert bir sesle. "Cevap ver lan bana."

"Söz," dedi Turgut, güldü sonra. "Önümüzdeki beş sene yok."

"Turgut!"

"Şaka sadece, baba," dedi yerinde sıçrarken. "Vallahi şaka."

"Sağ olun, Baykal amca," dedi Sergen konuyu kapatmak için. "Gece gece uğraştırdık sizi de."

Baykal Karalav tekli koltuğuna yerleştiğinde sert ve güçlü bir nefes çekti içine.

"Ama bu neydi?" diye sordu Sergen devam ederek, bardağı dudaklarına yaklaştırdı. Tek dikişte içerken hafifçe suratını buruşturmuştu, boğazını ve geçtiği yerleri yakan sıvıyı sindirmeyi bekledi birkaç saniye. "Bayağı da etkili bir şey sanırım, tadı bok gibi çünkü." Histerik bir nefesle güldü, kulaklarından alev fişkiracaktı neredeyse. "Neyin tadı kötüyse sağlıklıdır babında."

"Ulan, eşek kadar herif oldunuz. Evlenseniz çocuğunuz olur, utanmıyorsunuz da eve gecenin ikisinde gelmeye."

Turgut bir yudum aldığı sıvının tadına suratını buruşturdu, kâğıdı da katlayıp Sergen ile aralarına bırakmıştı. "Sergen evlenecekmiş zaten," dedi alayla. "O eşek kadar işte, buna rağmen daha çok içen o. Ben değilim."

Sergen sabırla nefes aldı. "Abartıyor sadece," dedi ayağını kaldırıp, yanındaki adamın ayak bileğine vururken. "Ama evleneceğim, evet."

"Evlenecek misin? Ciddi mi bu?" diye sordu Baykal Karalav. Şaşkınlıkla oğluna bakmıştı son anda. "Bize bahsetmez olmuş seninki, görüyor musun?"

"Kız bunu reddetti baba ya, evlenemez bu..."

"Reddetmedi," dedi Sergen net bir sesle. "Sadece *zamanını bekleyelim*, dedi."

"Kibarca reddetmiş, akıllı kız tabii."

"Lan en azından onu reddeden biri var," dedi Baykal Karalav sabır dilenir gibi. "Sende ne var? Ben söyleyeyim, beş karış dil."

Sergen sesli bir şekilde güldüğünde Turgut, "Ayıp ediyorsun, babacığım," dedi rahatça. "Hem evlilik için çok erken, ben yoluma bakacağım." Omuz silkerek bardağı tek dikişte bitirdi. İçini yaksa da garip bir ferahlık verdiği kesindi. "Karalav ailesinin çapkın beyefendisi... Bence kulağa çok unutulmaz geliyor."

"Karalav ailesinin akıllı eksik beyefendisi," dedi Baykal Karalav düzeltircesine, bıyık altından gülüyordu. "Bir de babanla dalga geç..." Kaşları çanldı bir an. "Torun ver ulan bana, seni mi bekleyeceğim ben?"

Gözlerini devirdi Turgut, sırtını geriye yaslayıp göğsündeki nefesi dudaklarından bıraktı. "Bak... Sergen hevesli, o sabahına torun da verir sana. Sınırlenme boş yere."

Baykal Karalav oğlunun arsızlığına, umursamazlığına daha fazla tahammül edemediğinden Sergen'e çevirdi bakışlarını. "Kim bu kız?" diye sordu tok bir sesle. "Kimin nesi? Kimlerden?"

"Hemşire," dedi Sergen sırtını geriye yaslayıp. "İsmi Hazan."

"Başka?"

"Siz bu kadarını bilin, daha fazlası bende zaten."

"Yemin ederim ki âşık olmuş, öldürmek lazım bunu," dedi Turgut bir kez daha sabır çekip suratını buruşturarak. Göz göze kaldılar. "Beynamaz."

Kaşları çatıldı Sergen'in. "O ne demek?"

"Beyinsiz gibi bir şey..."

"Yanımıza getir bir gün, tanışalım kızla," dedi Baykal Karalav sözü devralarak yoksa bitmek bilmez bir ağız dalaşı başlayacaktı. Gözler üzerine çevrildi.

"Daha benimle bile tanıştırmadı," dedi Turgut, belki de bu sebepten sevmiyordu o kızı. Göz ucuyla arkadaşına baktı. "Hanımefendi bir müsait olmadı."

"O müsaitken de sen değildin," dedi Sergen kaşlarını sertçe çatarak. "Ayarlayacağız işte."

"Hevesim kaçtı benim çoktan, siktir et."

"Trip mi atıyorsun lan sen bana? Kıskan bir de tam olsun..." Gözleri kısıldı Sergen'in. "Laflara bak."

"Ya sabır..." diye homurdandı Baykal Karalav, dudakları düz bir çizgi hâline gelmişti. "Daha ortada fol yok, yumurta yok; böyle alınganlık edecek-seniz, ohoo..."

"Aynen öyle," dedi Sergen.

"Kıza evlilik teklifi etmiş, baba," dedi Turgut doğruca, öfkesini tüm gün sindirememişti. Kırgınlığını da. "Daha ben bile tanışmadım kızla, evlilik teklifi edeceği kızla benim tanışmamam ne demek? Açıklasın."

"Lan reddetti zaten!"

"Hani reddetmemişti?" diye sordu Turgut gözlerini kısıp. "İşine nasıl gelirse öyle."

Sergen bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki "Ulan sizden bir cacık olmaz," diye yükseltti sesini Baykal Karalav, taşan öfkesinden sebep ayağa kalkmıştı. "Bir konuşturmadınız adamı! Birbirinizi yiyin lan göreyim sizi. Gecenin ikisinde gelmiş utanmazlar, bir de başımı şişirdiniz lan. Siz nasıl adamlarsınız..."

Rıykal Karalav salonun kapısından çıkarken arkasından bakan ikili birkaç saniye bekledi. Yana yana, öylece aralık kapının boşluğuna baktılar. Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Senin yüzünden gitti adam," dedi Sergen sessizliği bölerek, yanındaki arkadaşına bakmıştı aynı saniye. Turgut başını çevirdiğinde göz göze geldiler. "Uzattın işte, adam tahammül edemedi."

"Bana mı, sana mı?"

"Tabii ki sana, oğlum," dedi Sergen kaşlarını daha da çatarak. "Susmuyorsun ki! Adam yanlış tanıdı Hazan'ı."

"Bak siktir git," dedi Turgut ayağa kalktığı anda. "İt herif."

Sergen başını kaldırmış ona bakıyordu. "Nereye?"

"Uyuyacağım," dedi Turgut. "Sen de biliyorsun odanın yolunu, yat zıbar."

Sırtını dönüp salonun çıkışına doğru yürümeye başladığında Sergen oturduğu yerden fırladı ve peşine takıldı saniyesinde. Merdivene doğru yürüdükleri sırada Turgut adım atmaya kesti ve dostuna döndü.

Sergen damarları arasında gezinen içkinin beynini bulandırdığı saniyede, "Ha, bu arada..." dedi birden alaycı bir tebessümle. "*Oğluma senin kızını alacağım*, dedim ama az önce karar aldım. Biz senin cazgır kızınla uğraşamayız, O iş yaş, haberin olsun."

Turgut kaşlarını çatı. "Senin oğluna kız veren kim lan?"

Önüne geçerek merdiven basamaklarını tırmanmaya başladı Sergen. "Ben söyleyeyim de..."

"Senin oğlun baba kuzusuysa ona bok veririm zaten kızımı."

"Aynen canım benim, aynen..."

"Benim oğlum olsun..." diye yükseltti sesini Turgut arkasından, o da peşinden basamakları teker teker tırmanmaya başlamıştı. "Senin kızını almayı bilir."

"Siktir git, attırma kafamın tasını."

"Görürsün, bir oğlum olsun... Gör o zaman sen şenliği." Kahkaha attı Sergen'i sinirlendirdiğinin bilinciyle. "Alacağız kızını." Gülüşü tüm koridor boyunca yankılandı. "Seni ağlata ağlata alacağız, Sergen Alatan."

9. BÖLÜM

HİSLER VE HASTALIKLI KÂBUSLAR

Birlikte geçirdiğimiz altıncı günün sonunda da fikrim değişmemişti.

Böyle gitmeyen bir şeyler vardı ve uykuma çöken ağırlık kesik kesik hatırladığım bir kâbustan ayılmamı sağladığından da daha çok farkına varıyordum bunun.

Zorlukla aralanan gözlerimi ciğerlerime çektiğim sert nefes ile birlikte tavana diktiğimde sessizlik ve hafif bir karanlık vardı etrafı saran. Dilim damağım kupkuruydu ve felaket kötü hissediyordum. Hazırda bekleyen karabasanların, bilincimin altında uyuklayan tüm şeytanların ya da kötü bir kâbusun etkisindeydim. Gördüğüm şey hakkında bir fikrim yoktu, yalnızca huzursuz hissettirdiği açıktı.

Yataktan çıkıp kendime gelebilmek için birkaç saniye duvarları süzerek bekledim. Ne kadar süredir uyuyordum? Hava gri gölgesini odaya düşürecek kadar kararmıştı, henüz tam anlamıyla akşam çökmemişti yine de. Akşam alu civarı olmalıydı. Sıkıntılı geçen günler ve gecelerin uykusuzluğunu deliksiz bir şekilde atmıştım belli ki ama daha fazla uyuyabilirmişim gibi de hissediyordum.

Ter ile kaplandığım için banyoya geçip kısa bir duşa girdim. Su bedenimin her karışına dokunduğundan ferahlamış ve dinginleşmiş hissediyordum. On dakika sonunda kabinden çıkarak bulduğum bir havluya sarınıp yeniden odaya geçtim, siyah iç çamaşırlarımı giydim önce hızla. Ardından şortlu gecelik takımımı ve üşüdüğümü hissettiğimden gri, örgü yeleği de üstüme geçirmiştım. Bir noktada şort giymem şart değildi ama içgüdüm dikkatini üzerimde istiyordu. Başka bir şeye odaklanamayacağı kadar aklını alırdım umarım. Belki de saçmalıktı. Umurumda değildi.

Ayaklarıma çoraplarımı da giydikten sonra saçlarımı havluya düzgünce sarmalayıp odadan sessizce çıktım. O, odasında mıydı?

Geçen günlerin ardından girdiğimiz basit bir döngü vardı. Sabah erkenden uyanıp birlikte antrenman yaparak güne başlıyorduk. *Birlikte*. Sonra her gün pansumanını yaptığım yaralı omzunu düşünüyordum. Onun kendini düşündüğü yoktu çünkü. Ben de onu düşündüğümü belli etmek istemediğimden çareyi mızızlanmakta buluyordum. Pansumanını yapıyor, film izliyor, Edgar ve Alfi ile vakit geçirip odama çıkarak, günün geri kalanını ondan uzak durmaya çalışarak geçiriyordum.

Zor olsa da altıncı günün sonunu getirirken başarılı olduğumu hissediyordum. *En azından biraz.*

Bedenimi tek hamlede yatağa atıp üzerime bir dağ gibi serildiği oda onun odasıydı ve uyku düşkünü bir adam olmadığından uyuduğuna ihtimal vermiyordum. Bu sebepten alt katta olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Alt kata inip onu göremeyince derin bir nefesle doldurdum ciğerlerimi, odasında olmalıydı öyleyse.

Mutfığa geçtim sessizce. Dörtlü ocağın birine bırakılmış ağız kapalı tavada menemen vardı ve midemin kazındığını da o an hissettim. Yemek yapmıştı, görüntüsü bile ağzımı sulandırıyor. O yemiş miydi peki? Günlerdir genelde akşam yemeklerini o üstleniyordu ve ikinci akşam ona eşlik etmediğimden çıkan kavga sonucu sessiz de olsa akşam yemeklerinde bir aradaydık. *Bu akşam hariç.*

Kendime bir tabak hazırlayıp mutfak adasına geçerek yemeğimi yedim. Ardından bulaşıklarımı yıkayıp salona geçtiğimde televizyonu açmış, öylece ekranı izliyordum; ışıklar kapalıydı ve yalnızca holün ışığı loş bir aydınlık döküyordu dört duvara.

Ekranı yine bir belgesel oynuyordu. Kanallar arasında zıplasam da hiçbir şey ilgimi çekmediğinden en sonunda yeniden aslanların âleminde bulmuştum kendimi. Saçlarımdan havluyu çekip alarak havluyla nemini aldım uzun uzun, kuruması için sırtıma doğru bırakırken orta sehpa da duran viski şişesi ve kristal bardak dikkatimi çekti. Bakılacak olursa ben uykudayken içmişti. Kaşlarım çatıldı. Neredeydi?

Sessiz bir nefes alarak bir kısmı dolu bardağa uzandım. Bardakta kalan sıvının tamamını tek seferde içerken yutkundum ve yüzümü buruşturarak dudaklarımı birbirine bastırdım. O sırada Edgar koltuğun kenarından süzülüp koltuğa çıktı ve yanıma devrildi. Gülümseyerek bağdaş kurdum, dudaklarımı ıslatarak çenesini bacağıma yaslayan köpeğin tüylerinin arasına karıştırdım parmaklarımı.

“Edgar,” diye fısıldadım kısık bir sesle, gözleri ekranda olsa da kulakları hareket etmişti. “Nerede o?”

Umursamadı.

Omzumun gerisine merdivene, buradan görünen dış kapıya doğru baktım. Uyuyordu belki de.

Sırtımı geriye yaslayıp bir yandan patileri üzerine yatıp uyuklayan Edgar’ı severken diğer yandan bizon avlayan aslan sürüsünü izliyordum. Erkek aslan hiçbir halta yaramadığı için sinirleniyordum da istemsizce, üstelik dişi bir aslan yara almıştı ve avın keyfini kendini kral ilan eden, kafasından büyük yeleye sahip bir aslan sürüyordu.

"Ben kesin zebra falan olurdum, Edgar," dedim, başımın arkasını koltuğun kenarına dayamıştım ve alttan alttan görüş açımdaki ekrandaydı yollarım. "Çizgileri çok güzel çünkü. Ama leopar olmak da isterdim... Zebra'dan vazgeçtim. Ben gerçekten leopar olurdum, çok güzeller çünkü. Neden aslan olmazdım, biliyor musun? Çünkü güç gösterileri tamamen palavra... Marifet tek başına güçlü olanda. Sürüyle gezen herkes güçlü olur."

Parmaklarım durdu.

"Başka... Çita olabilirdim, hem hızlı koşardım hem de çok asil olurdum." Duraksadım. "Ama kaplan olmak daha güzel, neden biliyor musun? Kaplanlar daha güçlü, daha heybedi. Üstelik bir belgesel izlemiştim..." Sessiz bir nefes daha aldım. "Kaplanın eşi öldü. Geride sadece baba ve iki kızı kaldı. Kızlar yavrular daha. Ama ne oldu, biliyor musun? Baba kaplan kızlarına baktı, hem de iki yıl boyunca. Ne avlarsa önce kızlarına getirdi. Hatta... dişi kaplanların sayısı az olduğu için oradaki ekipler tarafından kızları korumaya alındı ve babası ne yaptı, biliyor musun?" Birden duygulandığımı hissettim. "Kızlarını aradı iki gün boyunca. Kızları yetişkin olsa da arayıp durdu. O kadar bağılıydı ki kızlarına... Bu yüzden kaplanlar daha samimi benim için. Ben kesin kaplan olurdum." Başımı ağır ağır salladım. "Ya da kaplan olabilecek bir erkek olmalı hayatımda. Gülme bana. Tamam, gülemezsin ama... Neyse, belgesel gerçekten güzel, değil mi? Anlattığımdan bahsediyorum."

Kısık sesli bir gülüş duyduğumda irkilir gibi başımı geriye çevirdim ve salonun girişinde duran adam saniyesinde görüş açımı doldurdu. Ciddi anlamda uyuyor olmalıydı ve hafifçe dağılmış saçlarına bakılacak olursa yeni uyanmıştı.

"Ne?" diye sordum ters bir bakış atarak. "Niye gülüyorsun?"

Yüzündeki yaraları izledim loş ışıktaki. Parmaklarını kirli sakallı çenesine götürdü ve hafifçe kaşırken omuz silkti. "Hiç."

Sırtımı doğrultarak yaslandığım yerden ayırdım bedenimi. Holün ışığını kapatmıştı. Olduğum yere, L koltuğa ilerleyen adımlarının sesi kulaklarıma ulaşıyordu. Bacağımın tekini koltuktan aşağı sarkıtarak dudaklarımı ıslattım.

"Yemek yedin mi?" diye sordu koltuğun bir köşesine geçtiğinde, üst bedeni yine çıplaktı. Buna mı alışmıştı bir de? Yutkundum.

Başımı salladım. "Ellerine sağlık," diyebilirdim. "Güzel olmuştu."

Bir şey söylemedi, elinde olduğunu fark etmediğim sigara paketini açarak içinden bir dal çıkardı ve dudaklarının arasına astı. Altında gri bir eşofman vardı. Öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine yaslamıştı.

"Aç karnına sigara mı içiyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Gözleri gözlerime tutundu. Dudakları arasında sallanan sigara dalının ucunu ateşlemek için yaktığı çakmağın kapağını kapattı.

"Uyumadan önce yemiştım."

“Yani? Bu, içmen için geçerli bir bahane mi?”

Baş ve işaret parmaklarının ucuyla dudaklarından aldı sigarayı.

“Bahane değil,” dedi. “Sorunun cevabı.”

Gözlerimi devirdim yavaşça. Sigarayı yaktı ve çakmağı orta sehpanın üzerine bıraktı.

“Bu kadar sigara içme,” dedim rahatsız olduğumu hissederek.

“Bırakırım bir ara,” dedi düz bir sesle.

“Annen sigara içmene kızar mıydı?” diye sordum bir an aklıma gelenlerle.

“Onun yanında pek içmezdim,” dedi dümdüz. “Babama çok kızardı ama...”

“Baban bıraktı mı peki?”

Omuz silkti. “Bir zamanlar bıraktığını söylemişti Sencer,” dedi. “Şimdi içiyor.”

“Annenin istekleri onun için önemliydi o zaman.” Mantık yürütmeye çalışıyordum. “Annen, babandan tüm bunları bırakmasını istememiş midir?”

İç çekti, başını iki yana salladı. “Hiç duymadım.”

İşte, bu çok daha garip geliyordu kulağa. Biraz sustum, onu izledim, sormak istediğim ve onun hakkında öğrenmek için can attığım onlarca şey vardı.

“Hani bana... *çocukluğumdan beri pilot olmak istiyordum*, demiştin ya...” İç çektim. “Bıraktığın için pişman olmadın mı hiç? *Keşke bırakmasaydım...* demedin mi?”

“Annem öldüğü gün... Yanımda kimse yoktu,” dediği saniye yutkunma ihtiyacı hissettim. “Tüm gece düşündüm. *Annem için nelerden vazgeçerdim?*” Kor bir sessizlik yaşandı. Başını iki yana salladı, sigarasından derin bir nefes aldı. “Her şeyden.” Gözlerinden gözlerime uzanan köprülerin üzerinde var gücüyle zıplayan geçmiş, kalbimi ağrıyordu. “Pişman hissedeceğim hiçbir şey kalmadı, hesap ederek çıktım bu yola. Geri dönmekten daha önemli bir meselem var.”

“Annen.”

Kaşları ile beni işaret etti. “Ve sen.”

Etkilenmemek zordu. “Ne zamandır?” diye sordum. “Ne zamandır babama verdiğin söz için değil de sadece benim için?”

“Annem gibi olmanı hiçbir zaman istemedim, Aksa. Bunun babanla alakası yoktu.” Dürüsttü, biliyordum.

“Aksa olmamla da mı alakası yoktu?”

Bu soruyu daha açık nasıl sorabilirdim ki?

“Babanın saldırıya uğradığı geceye kadar her şey sadece bunu hak etmediğin içindi,” dedi. “Ve bunu kimse hak etmez.”

Herkes gibiydim onun için. O geceye kadar...

"Ya sonra?"

"Uyuyakaldığımda seni izledim. Çok tatlıydın," dedi, kalbim tekledi aynı anda. Gözleri yüzümde ilerliyordu. "Orada sana hiçbir şey dokunmasın istemiştim."

Bir kez daha sertçe yutkundum. "Sebebi neydi?"

"O an başkaydı." Başını iki yana salladı ağırca. "Söylesem de beni anlamayacaksın."

İşte, şimdi daha çok meraklanmıştım. "Ne?"

"Hayır."

Çenem titredi hafifçe. "Boris."

Tahmin ettiğim şey miydi?

"Beni annene benzettiğin için mi?"

Gözlerim yaşlarla dolmuştu bile çoktan. Onun için her şeyin bundan ibaret olma olasılığı midemi karış karış boğuyordu. Oturduğum yerden fırlayıp ondan uzaklara kaçmak istiyordum. Hatta bir an bunu yapmak için Edgar'ın başını dizlerimden kaldırdım ama sözlerini duyunca sindim olduğum yere.

"Bununla alakası yok," dedi kaşlarını anlamsız bir kıvrımla çatarak. "Hiçbir zaman da olmadı."

Durdum. Her ne olursa olsun, bunu duymak rahatlatmıştı beni. "Ne yani? Bana bunu söyle."

Gözlerini sıkıca yumarak göz pınarlarını baş ve işaret parmakları arasında yavaşça sıktı, yüzünü sıvazladıktan sonra bana baktı.

"Susacak mısın?" diye sordum. "Bana net cevap vermediğin sürece kafamda kuracağımı biliyorsun, değil mi?"

"Yapma, Aksa," dedi. "Konuşmaya değer bir şey değil."

Alt dudakımı ıslatarak ona baktım uzun uzun. Neydi? Basit bir şey miydi sahi? Ne içindi?

"Annene bunu yapanlar... Barut Kılıçhan, Badraçlar yani," dedim gergince. *Bana da yapacaklar.* "İstesen bir şekilde... o adamı bulur ve öldürürsün, öyle değil mi?"

"Kolay olmaz ama öyle," dedi tereddüt etmeden. "Şimdiye kadar ölmüş olurdu, ben de ölmüş olurum."

Kaşlarım çatıldı. "Neden öyle söyledin?" diye sordum sinirlerim gerilince. "Sen... ölmezdin."

"Gerçekçi olalım, öldürülürdüm," dedi çok normal bir şeyden bahseder gibi. "Etrafında onlarca adam var, onun işini bitirdiğim an gözünü kırpmayacak birine yakalanırdım. Ya da kaçmazdım."

"Kaçmaz mıydın?" Yutkunmaya çabaladım, yutkunamadım. "Öylece, öldürülmeye göz mü yumardın?"

"Eğer o adamı öldürmek için gitmiş olsaydım bunu zaten göze almış olurdum."

"Baban buna izin vermezdi ama," dedim istemsizce.

Alaycı bir tavırla güldü. "Bir şey itiraf etmeliyim galiba..."

"Neyi?"

"Eğer bir gün o adamlar yüzünden ölecek olursam babam çoktan ölmüş demektir," dedi ciddi bir şekilde. "Diğer türlü mü mümkün değil."

Nedensizce sindiremedim bu kelimeleri.

"Baban yaşıyor."

"Ve ben de yaşıyorum."

Alt dudağımı dişlerimin arasına çektim ve ağlama isteği ile dolan göğsümü hafifletmek için sertçe nefes verdim.

"Baban ölse bile bunu yapamazlar," dedim doğruca. "Zaten ölmez, paçayı bir şekilde kurtarır."

"Çünkü şu an yaşamasını istiyorlar." Sigarası bitmişti ama yeni bir tane yaktı. "Babamın gücü onlarınkinin yanında hiç. Şu ana kadar yaşama sebebi, yaşamasını istemeleri."

Kirpiklerimi kırıştırdım. Duyduklarımı anlamak zor sayılmazdı ancak bir araya getirmek için ekstra mesai harcamalıyım.

"Ama Haldun'un dosyalarını o getirdi. Sizin haftalardır uğraştığınız şeyi öylece getirebildi baban."

"Çelik sayesinde," dedi. "Belli ki elinde büyük bir kozu vardı."

Her halta verecek bir cevap bulabilmesi beni sinirlendiriyordu.

"Biliyor musun peki ne olduğunu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

"Yine de babanın ölmeyeceğine eminim," dedim kendimi ikna etmek isteyerek. "Bir yolunu bulur... o adamlar şimdiye kadar öldürmediğine göre bir şeylerin farkındalar."

"Ya da planları var."

"Bizimki gibi mi?"

"Belki," dedi sigarasından bir nefes daha almadan hemen önce. "Bana dedin ya, onu öldürebilirdin diye."

"Evet..."

"Düşündüm, annem öldükten sonra uzun süre her şeyi düşünecek kadar bekledim," dediğinde tüm odağımı onun üzerindeydi. "Onu öylece öldürmek... Çok acısız olurdu," diye devam etti düz bir sesle. "Bir insanın elinden her şeyini alırsın, bunu izlemesine müsaade edersin. Ölmeyi diler hâle gelir, bunu da ona vermediğin sürece vücudu artık kendini yemeye başlar. Hazmedemez, bu acı bir süre sonra onu hasta eder. Tedavi edilmeyen her şey gibi zamanla da öldürür." Donuklaşan gözleri bir an karşısına dikildi,

uzunca düşünür gibi bekledi. "Onu alt ettiğimden emin olmalıydım, yüzleşmeliydik. Kana kan, diş diş. Tüm her şeyini geri dönülmez bir şekilde kaybettğini görmeliydim. Çaresiz kalmalıydı, yalvarmalıydı. Tıpkı annem gibi."

Dilim tutulmuş gibi hissettim ilk an. Gözleri bir başkaydı, bana bakıyordu ama alışık olduğum o bakışlar yoktu.

"Belki Barut'un babam için planı da budur. Çaresizlik de bir çeşit cezalandırma yöntemi."

"Babanın arkadaşıydı," diyebilirdim sonunda. "Bir insan neden arkadaşının ailesine bunu yapsın? Neden arkadaşım dediği adamı bu hâle getirsin?"

Bakışları silikleşti. "Değil mi?"

"Babana sordun mu?"

"Bir kez," dedi ruhsuz bir sesle. "Cevap vermedi."

"Saklamaya değer bir şeyler vardır öyleyse."

"Öğrenmemi istemediği ve saklamaya değer," dedi düzeltir gibi.

"Annenin o adamı tanıma ihtimali var mı peki?" Konu annesi olduğunda istemsizce çekiniyordum. "Barut denilen adamı."

"Sanmıyorum, annem Rusya'dan hiç ayrılmadı."

"Babanın en yakın arkadaşıysa tanımaması imkânsız ama."

"Yakındı," dedi düşünür gibi. "Ya da babam herkesi öyle olduğuna inandırdı. Barut Kılıçhan'a bile."

"Babanı konuştursak her şey çözülecek gibi," dedim burukça gülerek. "Adam her şeyi biliyor... Her şeyi."

Yarım bir gülüş serildi dudaklarına. Sessiz kaldı.

"Babamı dâhil etmeye ne zaman karar verdin?" diye sordum bu kez, bacaklarımı karnıma doğru çekmişim ve yalnızca ona bakıyordum. "Sebebi var mıydı?"

"Bu adamı bitirmek sandığım kadar kolay olmayacaktı, babanın onların peşlerinde olduğunu ve benim açığımı aradığını da biliyordum," derken alayla güldü, gözleri tek bir an ayrılmadı gözlerimden. "Babana plandan bahsetmek istiyordum ama fazla gaddardı. Ben de vazgeçtim. Sonra Tanrı'dan bir işaret istedim, karşıma seni çıkardı. Seni Bolodor'da gördüğüm ilk an tanımadım, çantanda kimliğini bulmasaydım zor hatırlardım."

Sıcak bir ağırlık yayıldı göğsümün orta yerine, bir şekilde tesadüfler silsilesi arasında birbirimizi bulduğumuz için garip hissediyordum.

"Kamera kayıtlarını neden sildin?"

"Aslında bir kopyasını aldık," dedi. "Silerken tek düşündüğüm olasılıklardı. Baban bu yola benimle birlikte çıkmamış olsaydı... Örgütün gözünü boyayacak hamlelerden biriydi sadece. Çünkü onlar da beni gözlemliyorlardı."

“Gerçekten babam kabul etmeseydi bunu yapar mıydın?” Yutkundum. “Onların yanında mı olurdun? Elçilerinin yediği boku sildiğin için etkilen-diler ve seni yanlarında istediler... Kabul edecek miydin?”

“Sana söyledim Aksa, çok fazla yolum vardı,” dedi omuzlarını belirsizce silkerek. “Zor ya da basit, fark etmez. Sandığından daha fazlası vardı ama senin yaşamamı istemek, benim kalan tüm yollarımı kapattı. Tek bir yolumuz, tek bir seçeneğimiz var.”

“Sonra... beni izledin ve bir sebepten yaşamam için kendini bile feda etmen gerektiğine mi inandın?”

Kuvvetli bir nefes aldı. Durdu, düşünür gibi sessizlik geçti havadan. Başını önüne düşürdü ve elini ensesine götürerek ovaladı birkaç kere. “Öyle...”

“Saçmalık.”

Kafasını kaldırdı ve yeniden bana baktı. “Sana göre.”

“Sana göre ne öyleyse?”

“Senin yaşadığından emin olmak, benim kafamın içindeki tüm sesleri susturuyordu.” Kaşları çatık, sesi buz gibiydi. “Annem öldüğü gün olanları, çığlıkları, tüm o kâbusları susturan buydu.”

Ne düşünmem gerektiğine karar veremiyordum. İlk kez bu kadar konuş-kandı ve karşısında dilim tutulup kalmıştı.

“Vicdani olarak seni hafifletiyordum yani?” diyebildim. Bu nasıl bir şeydi? “Şu an da böyle bir şey mi hissettiğin? Yaşamamı istiyorsun çünkü... annene karşı vicdanın böyle rahat oluyor.”

İşte, bu, kısmi olarak berbat hissettiriyordu.

Suratı buruşur gibi oldu. “Öyle bir şey değil.”

“Bu kadar kontrollü olmanı açıklıyor ama bu...”

“Normal şartlarda hayatımda olsaydın da bu denli kontrollü olurdum, Aksa.” Bakışları keskin ve netti. “Böyle bir herifim.”

Ne olduğunu anlamaya çalışıyor olsam da mantık kuramayacak kadar karmakarışıkım.

“Beni ilk ne zaman gördün?” diye sordum konuyu değiştirmek için, göz gözeydik. “Yani Bolodor’dan önce beni tanıyordun ya...”

Omuz silkti. “Babanı araştırırken senin fotoğrafını görmüştüm.”

Kalp atışlarım hızını alamadı. “Hangi fotoğrafımı?”

“Gönderi atmışsın, Pusat göstermişti,” dedi kaşlarını çatarak. “Niye garip pozlar veriyorsun?”

Bir an utandım. İki kez gönderi atmıştım bu zamana kadar, hangisinden bahsediyordu? “Bir kere garip falan değil,” dedim. “Senin hesabın yok mu?”

Alt dudağını ıslatarak derin bir nefes aldı ve parmaklarını saçlarına ge-çirdi. “Var ama pek kullanmam.”

“Kullanıcı adın ne?” Sırttım. “Davaris97?”

"Berbat bir espri anlayışı..."

Bir süre daha sessiz kaldık.

"Boris," dedim birden.

"Bu ses tonunu biliyorum," dedi ruhsuz bir tebessümle. "Bu kadar soru vermez mi?"

"Merak ediyorum," diye mırıldandım, yanağımın iç tarafını dişledim.

"Konuşamaz mıyız?"

"Öğrenmek istediğin şeyden hiçbir zaman emin olamamak şu sıralar beni korkutuyor."

Sesli bir şekilde güldüm. "Seni korkutuyor muyum?"

"Hoşuna mı gitti bu fikir?"

"Daha çok komiğime gitti."

Derin bir nefes çekti sigaradan, ardından zehri üfledi. "Gitsin madem."

"Diyelim ki bir kez daha ayrı kaldık..." Kaşları çatılmıştı dudaklarımdan fırlayan soruyu duyar duymaz. "Beni bulabilir miydin?"

"Başka bir ihtimal mi var?"

"Eğer beni bulmanı istemeseydim?"

Bakışları kısıldı belli belirsiz, kafamın içini okumak istiyor gibiydi. "İnanmazdım."

"Neden?"

"Neden bunu soruyorsun?"

"Aklıma geliyor."

"Aklına sahip ol o zaman, ne dersin prenses?"

Tenim yanmış gibi hissettim bir an.

"Artık uyuyabiliyor musun?" diye sordum sonrasında. Gözlerimi nedensizce üzerinden ayıramıyordum. "İkidir uyuyabiliyorsun sanki, hım? Öyle mi?"

"Gece uyuyamadım," dedi başını iki yana belirsizce sallayıp. "İki saat sızmışım, çok yorgundum. Normal."

Kaşlarını kalktı. "Hiç mi uyumadın?"

"Hiç."

"Neden?" Dilimi dudaklarımdan üzerinde sürükledim. "Normalde az da olsa uyuduğumu sanıyordum. Hep mi böyle? Yoksa dün geceye mi özeldi?"

"Normalde sabaha karşı birkaç saat uyurum," dedi bir nefes daha alarak. "Dün gece uyuyamadım, senin yüzünden."

Donup kaldım, kirpiklerim kırışmıştı. "Ben mi? Ben ne yaptım?"

Ateşten gözleri kısıldı belli belirsiz, yanakları sigaradan aldığı nefesle beraber içe göçerken başını iki yana salladı.

"Gözüme uyku girmede işte, Aksa," dedi dümdüz. "Boş ver."

Kısa, sinirlerim bozulmuş gibi kahkaha attım birden. İfadem yüzümde yavaşça soldu ve ardından yok oldu. “*Senin yüzünden* ne demek tam olarak?” diye sordum, Edgar rahatsız olmuş gibi kalkıp gitmişti.

“Söylediklerini düşündüm.”

Yutkundum. “Hangilerini?”

“Tamamını.”

Bir kalp atışı kadar süre sustu, sinirim ve sebepsiz öfkem damarlarımda daha da zirveye tırmanıyordu. Neden bir ileri iki geri yaşıyorduk ki sürekli? Gözlerimi kapatarak pes etmiş gibi nefes verdim ve önüme çevirdim bedenimi. Kaşlarım çatık, yüzüm ifadesizdi.

Belgesel devam ediyordu; bir aslan, krallığının devamı için başka bir dişiye yanaşıyordu. Doğanın bir parçası olabilirdi ama verdiği utanç anlık bir tokat gibi suratıma geçmişti.

Orta sehpaye uzanıp bardağa viskiden doldurdum. Onun bardağı olmayıdı.

“Ne yapıyorsun?”

Başımı ona çevirdim, nemli saçlarımin uçları hafif kıvrımlarla şekillenmişti. Yarım saate tamamen kururdu.

“İçiyorum,” dedim rahatça, bardağı alıp geri çekildim.

Kaşları çatıktı, sigarasını söndürmüştü. “Abartayım deme.”

“Bana karışma,” dedim sinirle. “Ben kontrollü bir insanım.”

Histerik bir şekilde güldü. “Öyledir tabii.”

“İmalı konuşuyor gibisin...”

“Sarhoş olduğun geceyi unutmadım,” dedi, geriye yaslayarak kollarını göğsünde bağlamıştı. “Alkol seni çarpıyor, başıma bela olmanı saymıyorum bile.”

“Çarpsın, biraz kafam dağılır,” dedim umursamaz bir tavırla, viskiyi kafa diktim inatla. Yüzümü sertçe ekşittim. Kutay’ın bıraktığı şişeydi bu. Salak Kutay böyle şeyler mi içiyordu? Ona baktım. “Hem evdeyim, ne olacak? Odama çıkıp zıbarırım. Bu kez benimle uğraşmana gerek yok.”

Alayla güldü. “Eminim ki öyle olur,” dedi düz bir sesle.

“Tabii, senin tercihin şaraptır,” dedim sahte bir gülümsemeyle. Talya zırdelişiyle şarap içmiş miydi? Sanırım içmemişti. “Kırmızı? Beyaz? Hangisi tercihin?”

Bakışları belirsizce kısıldı. “Sakin yeniden başlama.”

“Bir şey söylemiyorum, umurumda değil,” dedim omuz silkerek, ekrana bir bakış attım. “Ben belgesel izleyeceğim zaten.”

Bir bardak daha doldurdum kendime, bir an sonra ayağa kalkıp şişeyi eline aldı. Göz ucuyla ona baktım, kaşlarım çatılmıştı.

"Daha fazlasına izin yok," dedi otoriter bir sesle, tam tepemde dikiliyordu "İki bardakla kafayı bulayım deme."

"Abartıyorsun," diye mırıldandım yalnızca. "İki kadeh şey beni devirmez."

Devirirdi. Normalde alkol tüketmediğimden çok hızlı devirirdi.

Alt dudağının köşesinde gezdirdi dilini ve sabırlı bir nefes çekerek, sırtını dönüp mutfığa doğru yürüdü. Gözlerimi sırtında, derisinin altında dalgalanan kaslarında ve aşağılarda dolaştırdım. Çok geçmeden geri döndüğünde onun da elinde bir bardak vardı, bakışlarımı kaçıırarak ekrana diktim buz mavisi gözlerimi. O da aramıza biraz mesafe koyarak yanıma oturmuştu.

Dakikalar sonra ikinci bardağın dibini gördüğüm sırada sırtlan sürüsü, Max ve Leo isimli erkek aslanların etrafını çevrelemişti. Sürü tam anlamıyla böyle bir şeydi işte, ormanlar kralı olarak anılan aslanları bile geri çekilmeye zorluyordu. Sayıca üstünlük güç getirirdi; doğuştan üstün olmak ise mesele, aslanlar bu işte iyiydi.

Mutfaktan çikolata almak için ayaklandığımda Boris dikkatle bana baksa da ona bakmadım. Adımlarım ağırdı ve zihnime de yoğun bir duman sızıyordu. Ya da hava bulutuydu, emin değildim. Birkaç dakika içerisinde kucağımdaki çikolatalarla geri döndüğümde yerime geçtim, alkol hareketlerimi yavaş yavaş ele geçiriyordu. Çikolata paketlerini yanıma bıraktım. Ona verip vermemek arasında kaldığımda birini koltuğa bıraktım, o kadar. Yemek istiyorsa alabilirdi.

Getirdiğim çikolataları yedikten dakikalar sonra sırtımı geriye yasladım ve iç çektim. "Boris," dedim uzun süredir aramızda asılı olan sessizliği keserek, başımı yasladığım yerde sürükleyip profiline bakmıştım. Başını çevirdiği için göz göze kaldık.

"Hım?"

"Ben sence... Hayvan olsaydım ne olurdum?"

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Yani mesela..." İç çekerek bacaklarımı kendime doğru çektim, şimdi yanı uzanır pozisyondaydım. "Sırtlan olmazdım bence, değil mi? Çok çirkin."

Belli belirsiz güldü. "Olmazdın."

"Üstelik her şeyi diri diri yiyor, puşt oğlu puşt..."

Sesti bir şekilde güldü bu kez, ifadesi silinmedi. "Bu lafları babandan mı öğreniyorsun?"

"Evet," dedim başımı ağırca sallayıp. "Babam pek küfretmez ama... Aklimda kalmış."

Yatkundum, kafam omzumda duramayacak kadar ağırdı. Alkol garip bir dinginlik vermişti, bir de uyupukluk.

"Baban mı etmez?" Kesik bir nefes aldı, alay ediyordu. "Küfür hafızası sandığın gibi değil, yakından biliyorum."

"Onu sinirlendiriyorsun çünkü."

"O da beni sinirlendiriyor çünkü," dedi dümdüz.

Sözleri zihnime yeterince tutunamadan zerreler hâlinde kayboldu. Ekranı oynatılan sahnelere baktım. "Bana cevap vermedin," dedim yarı uzandığım yerde doğrulup otururken. "Leopar... olur muydum mesela?"

"Neden leopar?"

"Güzel... Benekleri de çok yakışıyor."

"Sen daha tatlı bir şeyler olurdun," dedi alaycı sesiyle, yüzümü süzüyordu. "Daha sevimli bir şey."

"Panda mı olurdum yoksa? Ya da sincap?" Nedensizce heyecan doluştu içime. "Ayy... olabilirdim cidden."

"Anlaşıldı, çarpılmışsın sen yine," dedi homurdanarak, uzanıp televizyon kumandasını eline aldı. "Tüm gece bunu soracaksın, değil mi? *Ben hangi hayvan olurdum?*"

Sözlerini yanlış yerden anladığımdan, "Kurt," dedim ciddiyetle, gözlerimi üzerinden ayırmadan. "Olurdun bence... soğukta da yaşayabilenlerden. Sibiryalı mıydı? Öyle bir şey..."

"Kaplan olmazdım yani?" diye sordu alayla, bedenini bana doğru hafifçe çevirdiğinde.

Başımı bir omzuma eğdim. "Hayır," diye mırıldandım, kanımda kaynayan alkolün ağırlığı içime çökmüştü. "Benim babam... olabilirdi mesela. Senin baban... ne olurdu sence?"

"İnsan olsun, yeter," dedi homurdanır gibi. "Hayvanlardan bize ne, amına koyayım."

İstemsizce, sebep aramadan güldüm. "Aslında sen... davar da olabilirdin."

Bana ters bir bakış attığında tek omzumu silktim.

"Hayvanlar âlemine girmemiz mümkün olmadığına göre düşünmeye gerek yok. Gel buraya... mutfığa geçelim," dedi. "Sana kahve yaparım."

Onu dinlemedim bile.

"Sen kurt olursan... ve ben sincap olursam diyelim," diye mırıldandım öylesine, düşünüyordum. "Beni yer miydin?"

"Yerdim."

"Allah'ın belası..." Dudaklarımı titrerken bacaklarımı karnıma doğru çektim küçük bir çocuk gibi bunu içerleyip. "Düşünmedin bile, hiç düşünmedin..."

"Düşünecek bir şey yok." Loş ışıktaki görebildiğime göre eğleniyordu. "Sen tam anlamıyla benim damak tadıma göresin, başkasına yem etmezdim."

"Kesin çiğ çiğ yerdin... yer miydin?"

Kısık bir sesle güldüğünde dudaklarında çarpık bir sırıtma vardı. "Seni her türlü yerdim," dediğinde kaşlarım çatıldı ağır ağır. "Afiyetle indirirdim mideme."

Alt dudağım titredi, başımı küskün bir tavırla salladım ağırlıkla. "Ben leopar olsaydım, sen davar olsaydın... Ben seni yemezdim mesela. Sen... Beni yerdin." Bir umut baktım yüzüne. "Yer miydin?"

"Ağzım şimdiden sulandı," dedi. "Şansına küs."

"Boğazında kalırdım inşallah!"

Söylediğime güldü. Öyle derin gelmişti ki gözüme, yanaklarındaki belirsiz gamzelerine bile gölge düştüğünü fark ettim. Başını iki yana yavaşça sallayıp aramıza fırlatılmış kumandaya uzandı. Ardından tek tuşla kapattı ekranı, şimdi tek ışık kaynağı açık perdelerin arkasından uzanan aydan salonun bir kısmına kadar süzülüyordu. Gerisi karanlıktı.

"Niye kapatın ya? Boris..."

"Sonra izleriz, şimdi biraz kendine gelmen lazım."

Kendimde olmadığımı hissediyordum ve bunda problem görmüyordum. Kafamın içi dalgalıydı şimdi. İstedğim gibi. Bilinçli tüm yanlarım çenesini kapatmıştı. Üstelik televizyonu niye kapatmıştı ki? Dizlerimin üzerinde durdum. Çatık kaşlarımın aşağısından gözlerine dik dik bakarken gözlerim karanlığa alışmıştı. Ona doğru ilerledim ve kumandaya uzandım. Hızla geri çekti, diğer tarafında tutuyordu.

"Başka bir şeyler izlersin," dedi gözlerime bakarak, karanlıkta parlayan ateşten gözleri görmemenin mümkünatı da yoktu. Başım omzumdan düşecek gibiydi. "Bu kadar belgesel yeter."

"Yok... ben kaplanları bekleyeceğim."

"Bilgisayardan daha güzel şeyler açacağım sana."

Sanki çocuk kandınıyordu.

"İstemem."

"Aksa."

"Sana neymiş ya?" diye çıktım, harfler ağır ağır çıkıyordu dudaklarımdan. Başımı iki yana sallayıp dizlerimin üzerinde biraz daha yürüdüm, bacaklarına temas edene kadar durmadım. Kumandaya doğru atıldım, izin vermedi. "Ver şunu. Boris... versene. Lütfen ver!"

Güldü yine, bir elim dengemi sağlamak için koltuğun arka kenarına çıksa da omzu daha yakın olduğundan fark etmeden çıplak omzuna tutunmuştum.

"Önce kahve," dedi elini daha da uzaklaştırıp, en uzak noktaya çekerek. "Sonra dışarı çıkıp hava alınız."

Durgunlaştım. "Dışarı mı çıkacağız?"

"Kapının önüne. Soğuk hava iyi gelir," dediğinde dudaklarında sürükledi dilini. "Başka bir yere gitmek ister miydin?"

Başımı salladım bilinçsizce, hareketlerim biraz kendiliğinden oluyordu. Dizlerimin üzerine oturdum, parmaklarım hâlâ omzundaydı.

"İsterdim," diyebilirdim sonra. "Beliz'le sürekli... bir yerlere giderdik... Bahmandan gizli de giderdik." İfadem düşerken nedensizce güldüm, bir an heyecan içerisinde gözlerine baktım. "Hatta ben dışarıda kahvaltı yapmaya bayılırım. Bir yere gitmiştik..." O an aklıma başka bir şey geldi, yüzüm düştü. "Ama o... Yiğit'le miydi? Hatırlayamadım şimdi... Çok güzeldi orası, yeni açılmıştı."

"Yiğit?" Çatık kaşları iyice gerilirken, gözlerimi kapatıp açtım ve başımı usulca salladım. "O kim?"

"Sevgilim..."

"Ne demek sevgilin?" Bir eli bel boşluğuma kavuşurken sert çıkan sesi zihnimde daha geç yankılandı. Parmaklarının varlığı boşluğumdan faydalanıp beni kendine çekti. "Eski," dedim düzeltmek istercesine. "Eskidenki sevgilim..."

"Ne kadar eski?"

"Eski işte."

"Süre ver."

Bakışlarımın önü buğulu gibiydi ve üzerime ağırlık çökmüştü. Alt dudakımı büzdüm, düşündüm. Hesap edecek kadar detaya inemedim zihnimde, umursamadım ne kadar olduğunu. "Biraz eski..."

"Sayı yok mu?" diye sordu yarı sert bir sesle. "Ne kadar sürdü?"

Bir elimi kaldırdım ve kararsızca beş parmağımı da gösterdim. "Beş ay."

"Neye benziyordu bu it?" diye sordu ardından, çıplak diz kapaklarıma sürten pijamasının dokusunu hissederken kıpırdandım yerimde. Bacaklarım karıncalanıyordu. "Esmer mi?"

Sesli bir şekilde güldüm. Neye benzediğinin önemi var mıydı?

"Esmer mi?" diye sordum aynı onun gibi, gözlerim tenindeydi. Üst bedeni çıplakken aklıma bir şey gelmiyordu. "Öyle..." Esmer değildi aslında. "O beni çok üzdü zaten... bana neler söylediğini bir bilsen..."

"Neler söyledi?" diye sordu oturduğu yerde hareketlenerek, kaşları son derece çatıktı ve bir kolu belime sarılarak beni daha yakınına çekmişti. "Söyle."

"Boş ver..."

"Ne demek boş ver? Ne söyledi sana?"

Titrete bir nefes aldım. "Beni suçladı," diye fısıldadım, gözlerim kapanıp, açılırken yutkundum. "Her şeyin... sorumlusu benmişim." Yüzüm düştü. "Utanmaz... Peşimden gezdi sonra... Pislik."

"Seni rahatsız mı etti?" diye sordu ciddiyetle, sesi alev alevdi. "Sülalesini sikerim onun, sana bir şey yaptı mı?"

Başımı iki vana salladım, dalgındım. "Hayır... öyle biri değil. Sadece " dedim ama kafamı toparlamak güçtü. "Yeniden deneyelim, dedi. İstemedim. Karşıma çıkıp durdu." Sustum. "Konuşmayalım onu."

Burnundan sert bir nefes bıraktı. Gözlerine yayılan öfke, tenine de benzer bir sıcaklık dağıtıyordu. Avucumun altında hissediyordum bunu.

"Ayılınca sana soracağım, anlatacaksın. Her haltı söyleyeceksin," dedi ama şu anda konuşmak ister gibi bakıyordu. "Ayrıca Yiğit diye isim mi olurmuş ulan?"

"Niye olmasınmış? Güzeldi bence ismi..."

"Güzel falan değil," dedi tekdüze bir sesle. "İsmi güzel olan benim."

Boğazımdan sesli bir gülüş fırladı. "Boris... Vedran... Karalav," dedim tatlı tatlı. "Yiğit..."

Kaşları daha da çatıldı, belime sarılı kolu sıkılaştığından gülerek sustum. Yeterli gelmemiş olmalıydı ki bir anda beni kaldırıp kucağına çekti. Bacaklarım şimdi iki yanındaydı ve ellerim omuzlarındayken bir eli yüzüme tırmatarak görüş alanımı kısıtlayan saç tutamlarımı geriye itekledi. Sert bir soluk aldı. Gözleri, dağınık ve nemini henüz tam anlamıyla kaybetmemiş saçlarıma dokundu. "Tokan nerede senin?"

Omuz silktim sessizce. "Bilmem..."

Gözlerini devirdi ve sabırla ellerimi avucuna çekti. Bileğime geçirdiğimden bile haberim olmayan tokayı çekip aldı. "Burada."

"Hım hım..."

"Yüzünü görmek istiyorum, saçlarını bağlayalım," dedi, göz bebeklerindeki kendine has bir ateş dağılıyordu.

Oturuşunu dikleştirdi, kucağında biraz kaydığında gözlerim yakışıklı ve yaralı yüzünden çekilmedi. Uzandı, mesafemiz neredeyse hiçken saçlarımı geriye doğru toplayıp dikkatle birleştirdi ve ustalıkla lastiği iki kez geçirdi. Önümde hâlâ birkaç tutam vardı ama ben yaptığı işe tüm odağını veren, kaşları çatık adama bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Bir an yakınımda olan yaralı yanağına dudaklarımı bastırduğimde duraksadı, kalbim hızlı hızlı çarpıyordu. Onun kalp atışları nasıldı? Gözleri gözlerime tutundu. Ellerini saçlarımdan ayırdı ve sırtını geriye vererek, kollarını belime dolayıp beni kendine doğru çekti.

"Evet, güzel," dedi memnuniyetle saçlarıma bakarak. "Şimdi daha iyi."

"Boris," dedim usulca. "Sana bir şey soracağım."

"Sor."

"Sen ne zaman doğdun?"

Biliyordum hâlbuki. Söylemişti daha önce.

"2 Ocak."

"Evet... Geçmişti."

"Seninki de geçmişti."

Göğsüne dayadım bir avucumu, teni gergindi. "Bir gün... Birlikte kutlayalım mı?"

"İster misin?" diye sordu.

Başımı sallayabildim. "İkimizin günü olsun," dedim. "Sana hediye alacağım."

"Bak sen?" Belli belirsiz gülümsedi. "Ne alacaksın?"

"Ne hoşuna giderdi?" İç çektim derinden. "Aklıma bir şey gelmiyor ki."

"Biraz düşün," dediğinde kaşlarım istemsizce çatıldı. "Bulursun."

Omuzlarım düştü.

"Seni mutfağa götürelim," dedi çok geçmeden, yüzü yüzüme çok yakındı. Doğrulacağını anladığım an başımı iki yana sallayarak ağırlığımı daha fazla verdim üzerine, sert bir soluk alarak beni kucağına sabitledi. "Kıpırdama, Aksa."

"Müsait bir yerde... ineyim o zaman ben," diyebildim, saçmaladığımdan olsa gerekti ki güldü.

"Beni ne olarak görüyorsun sen?" diye sordu alayla, burnunun ucu burnumun ucuna sürtünüyordu ve etrafımızı sarmalayan sessizlik karanlığa eşlik ederken kalbimi baştan inşa ediyordu sanki. Çok gürültücüydü içimde bir yerler. Parmaklarımı omzuna bastırdım istemsizce, damağımda alkolün tadı vardı ve sarhoşluğuma en büyük sebep bu adamdı. "Hım? Dilini mi yuttun?"

"Sen... beni ne olarak görüyorsun?" diye sordum birden, zaman zihnimden daha ağırdı. "Ben neyim ki?"

"Bir süredir hayatıma ait olan en önemli hazine," dedi bir fısıltıyla, güçlü elleri üzerimdeki kumaşın altından sızıp bel boşluğuma dokundu. Ürperdim, elleri soğuktu ve tutuşunun verdiği his ise tam aksiydi. "Değerli şeyler böyledir... Seni sakladığım için bana kızamazsın."

Alnım güçsüzce alnına dokunduğunda sessiz bir nefes aldı, kalbim savunmasızdı. "Değerli miyim?"

"Çok."

Gözlerimi yumdum bir anlığına. "Ne kadar çok?"

"Ne kadar çok olmasını isterdin?" diye fısıldadı, alnı alnımdan çekildiğinde isteksizce araladımı buzdan gözlerimi. Göz gözeydik, dudakları yanağıma dokundu ama öpmedi. Sürüklendi öylece.

"Sen söyleyeceksin."

"Bunu unutacağını biliyorum." Çenemin ucunu öptü, dudaklarımın köşesini de. "Hatırlayacağını da öyle."

"Sarhoşum diye mi?"

Bir sırtıma ile kıvrıldı dudakları. "Hım..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Unutmayacağım... görürsün."

“Görelim.”

“Unutursam... yeniden söylersin.”

Başını iki yana salladı, dudaklarında silik bir kıvrım vardı. Hâlâ bozulmamıştı. “Hayır.”

“Ben, sana... bir şekilde söyletirim.” Dudaklarımı öptü yumuşak bir şekilde, temastı yeniden. Yine de kaşlarımın çatılmasına mâni olamadım. “Beni öpmeyecektin hani?” dedim huysuzca. “Bana öyle söyledin.”

Güldü. “Susmak bilmeyen çenen yüzündendi,” dedi. “Ve bu temastı, henüz öpmedim.”

“Düzenbaz herif... Yalancı pislik.”

Derin bir nefes aldı, ciğerlerimi bayram ettiren kokusunu soludum ben de onun gibi. “Uslanmaz çenen senin mi yoksa benim mi başıma bela, henüz çözemedim ama...” dediğinde bir eli bel çizgimden aşağı sürüklendi. Duraksadı. “Her neyse.”

“Beni neden kucagında tutuyorsun ki sen?” diye sıraladım kelimeleri ardı ardına, yavaşım. Hiç hoşuma gitmemişti kelimeleri, anlamak için zamana ihtiyacım olduğu bir andaydım ve başım çatlıyordu. Anlayamıyordum da bu sebepten. “Hem bak, söylemedin işte,” diye suçladım kollarımı omzuna gevşekçe sararak. “*Ne kadar çok?* Bak, bilmiyorum. Söylemedin çünkü...”

Belli belirsiz güldü. “Dinle öyleyse.”

Sustum. Nefesimi tutmuş, ona bakıyordum.

“Tüm sevmediklerimi ayıkladım,” dedi sır verir gibi. “Geriye bir tek *sen* kaldın.”

Kirpiklerimi kırıştırdım ağır bir zaman diliminde, göz göze kaldığımızda mantığım uçup yokluğa karıştı. Parmaklarım yüzüne, oradan da yaralı yanığına çıktı. Sessizce okşadım, başparmağımı sürükledim teninde.

“Bu güzel bir şey,” diye mırıldandım bir fısıltıyla, iki kelime arasında bir an için durur gibi oluyordum. Heyecanla kaşlarım havalandı. “Öyle mi gerçekten?”

“Öyle gerçekten.”

“Boris,” dedim kısık bir sesle. İsmi dudaklarımdan çıkmış mıydı, emin bile değildim. “Ben... Seni...”

Yutkundum.

“Sen... hep konuşsana,” dedim ardından çok alakasız bir şekilde. Kalbim çok hızlıydı. “Böyle ama... Tatlı tatlı.”

Güldü tekrar ve tekrardan. “Tatlı tatlı demek...”

“Hım hım... Tatlı tatlı.”

“Her zaman konuşmak mı gerekir?”

Başımı onaylarcasına yavaş yavaş salladım. “Gerekir... çoğunlukla.”

"Susarak da çok şey anlatır insan," dedi. "Ben bakışlarından okuyabilirim seni."

Dudaklarımı birbirine bastırarak ufacık gülümsedim. "Ne anlatıyormuş bakışlarım?"

"Çok şey." Gözlerimin en içerisine baktı. "İnsanın doğrularını sorgulamasına yetecek kadar çok."

Kulaklarım uğulduyordu, kalbim çarpıntıdaydı. Yutkundum. Karanlık, bir an için gözlerinde parlayan birkaç yıldızın gerisine çekildi. Sonra tiz sessizlikte bir an eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Benimki tatlı bir temastı. Bir şeyler hissettiğimi bilmesini istiyordum. Geri çekileceğim an ise tek hamlede dudaklarımı kavradı. Onunki ise yangına adım atmak gibiydi.

Dudaklarım aralanırken kesik bir nefes alabildim, bir sonraki an alt dudagımı dişlerinin arasına çekerek öpüşünü derinleştirdi. Göz kapaklarım sabit durmadığından kapanmıştı. Susamış gibi tüketircesine karışıyordu dudaklanma, kalbim ise zonklarcasına atıyordu. Eli kalçalarımın sürüklendi, çıplak bacaklarımda rüy kadar hafif bir dokunuşla ilerledi ve daha yoğun bir öpüşmenin içerisinde buldum kendimi. Dudaklarımı emdi. Geçen günlerin acısını çıkarmak ister gibiydi. Sarsacak kadar güçlüydü. Büyük bir şiddetle, içine çekercesine öpüyordu beni. Daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını...

Dili ağzımdan içeri karıştığı anda iç içe geçmiştik sanki. Kucağında hareketlendim, kalçalarım istemsizce hissedilir varlığına sürtünüyordu. Kalçamı kavradı ve durdurmak ister gibi uyarırcasına sıktı. Ama bu beni daha da tetiklediğinden bacaklarımdan arasına çöken nabzımı dindirme isteğiyle tuttuğum bir anın içerisine hapsoldüm. Tenim yanıyordu, kucağında kıvrandığım adam ateşlendi sanki. Dudaklarımdan zorlukla koptuğunda ağır nefesleri yüzüme çarpıyordu. Gözlerimi açamadım.

"Yapma," dedi derin bir sesle, bel boşluğumda sıkılaştıran eli beni sabit tutmaya çalışıyordu. Onu istiyordum, alkolün bu istekle bir alakası yoktu. Sadece cesaret veriyordu. Altımdaki sertliğini hissetmemin de etkisi vardı gerçi. Kalçalarımı ona bastırdım, dişleri arasından hırıltılı bir soluk bıraktı. "Aksa, sarhoşsun... Sahip çık şu kıcına, hiç sırası değil."

"Boris... Seni hissediyorum ben," diyebildim sert bir nefesle. İhtiyacım olan neydi, emin değildim ama bacaklarımdan arasında sızlayan yere söz geçiremiyordum. Bana dokunabilirdi. İsteddiği gibi, tüm o söyledikleri gibi... Dairesel bir hareketle kucağında kıvrandım. Dudaklarım aralanmıştı.

"Aman, ne büyük marifet," diye homurdandı Boris, dayanılmaz bir tonda sesi. Kalçamı avuç içinde sıktı sertçe. "Rahat dur."

"Sanırım..." dedim ciddiyetle, aklım çalışmıyordu. Altımdaki kabarıklığa doğru yeniden bastırdım kendimi, sıcaklığı oradaydı. "Büyük... marifet."

Bir an durdu, ardından sesli bir şekilde gülmeye başladığında ben de durdum, başımı omzuma doğru eğerek bu görüntüyü hafızamın en derinine kazıdım. Daha sık gülmediği için yargılanmalıydı.

"Ayyaş," dedi dudaklarındaki silik gülüşle. Eli bacağımanın tekinde bir aşağı bir yukarı giderken parmak uçlarında ateşler yanıyordu sanki. Bir elim usulca omzundan göğsüne, oradan da karnından aşağı sürükleneyeceği sırada bedeni kasıldı ve karın kaslarına gelir gelmez tek hamlede yakaladı elimi. "Nereye?" diye sordu homurdanır gibi.

Kesik bir nefes aldım. Karanlık ve alkol sayesinde utanç adına bir şey de hissetmez hâldeydim. "Bilmem ki..."

Alt dudağını hırıltılı bir nefesle yaladı, bakışları dudaklarıma devrildiğinde alayla güldü. Beni kendine doğru çektiğinde dudaklarım dudaklarının sınırına geldi, göğüslerim çıplak göğüs kafesine baskı yapıyordu. "Bilmez misin?" diye sordu dudaklarımı kısacık öperek.

"Ona bakacaktım..."

Kalçalarımın arasında seğirdiğinde karnım kasıklarına kadar kasıldı, hissettiğim şişliğe boylu boyunca arsız bir şekilde sürtündüğümde kemikli çenesi daha da sertleşti.

"Neye?" diye sordu anlamazdan gelerek.

Avucu içerisinde kaybolan belimi sertçe zapt etti. "O..."

"Zorlaştırma, Aksa."

Nefesi yüzümü ısıtıyordu.

"Seni istiyorum," dedim kısık bir sesle. Durmak istemiyordum. "Sen... Beni istemiyor musun?"

"Sence istemiyor muyum?"

Güldüm, yanaklarım yaşadığımız atmosferden sıcacıktı. "Ben de seni istiyorum," diyebilirdim sanki hiç söylememişim gibi. "Çok, çok fazla..."

"Çok fazla," diye tekrarladı dudaklarımı öperek, kendimi ne kadar ona bastırırsam da yetmiyordu. "Ama şimdi olmaz. Rahat dur, bebeğim."

"Böyle mi duracağım?" Nefesimi tutarak yutkundum, ayak parmaklarım dışı doğru büküldü. "İyi... hissetmiyorum böyle."

Utandığımdan yüzümü boynuna gömdüm, elimin teki karın kaslarında durmuştu. Daha aşağıya inmek istedim, yeniden engel oldu. Başımı kaldırdım, buğulu gözlerle baktım kontrollü gözlerine.

"Sarhoşken izin yok," dedi boğuk, derin sesiyle. Sert bir nefes aldı. "Şimdi kalkmamız lazım."

Sırtını koltuğun arka kısmından ayırdı ve kucağından inmeme müsaade etmeden bir eliyle bacağıma sarılıp ayaklandı. Kollarımı boynuna sarmaladım. Nabzum o noktada çarpmaya devam mı edecekti? Rahatsız hissediyordum.

Sessiz bir nefes aldım. Yüzüm boyun girintisine sokulduğunda kokusu ciğerlerimi işgal ediyordu.

Bir eli bel kıvrımına dayanmıştı, saniyeler içerisinde mutfaktan içeri girdi. Ağır adımları mutfak adasında sonlandığında beni yavaşça mermerin üzerine bıraktı, ardından elleri belimden çekildiğinde boşluğa düşmüş gibi hissetsem de sesimi çıkarmadım.

“Burada bekle.”

Kaşlarım çatıldı, bedeni bacaklarımın arasından kaybolduğunda sırtını döndü ve tezgâha doğru yürüdü. Davlumbazın ışığını açtı, sarı ışık döküldüğü süre boyunca sırtını izledim sessizce. Gözlerim kapanıp, açılırken dik durmakta zorlandığımdan olsa gerekti ki avuçlarımı iki yanıma sabitleyip mermeri sıkıca kavradım. Parmaklarım daha sert bastırıırken sertçe yutkundum. Kafamın içerisinde yıldızlar uçuşuyor gibiydi, kulaklarıma oturan kan sabırsızca taşıyordu. Yanıma gelmesini istiyordum.

“Boris,” diyebilirdim mızızlanırcasına. Başım sağ omzuma doğru eğim kazandı, kalçalarına inen sırt çizgisine kaydı gözlerim. Buzdolabından bir şey aldı, tekrar tezgâha ilerledi.

“Söyle.”

“Ne yapıyorsun?”

Omzunun üzerinden bana baktığında gözlerimin nerede oyalandığını yakalamış olmalıydı ki dudakları kıvrıldı. Bu gece gülmüştü de zaten. Çok da güzel gülüyordu. Kahkahası nasıldı acaba? Onunla ilk tanıştığım sıralarda otel odasında kısa, küçük bir kahkaha atmıştı; sesli bir gülüş bile sayılabılırdi ama o an aklıma kazınmamıştı. Birkaç saniye içerisinde elindeki bardakla yanıma geldiğinde bacaklarımın arasında durdu.

“Kahve mi yaptın?” diye sordum.

“Kahve şu an iyi bir seçenek değil,” dedi bardağı dudaklarıma yaklaştırarak. “Maden suyu, içine limon sıktım.”

Yüzümü buruşturdum ve itiraz etmeden birkaç yudum içtim. O sırada sol gözünün altına düşen kirpiği dikkatimi çekti, dudaklarımdaki bardağı itekledim.

“Boris,” dedim ıslıl ıslıl gözlerle yüzüne bakarken. “Kirpiğin düşmüş.”

Kaşları çatıldı. “Yasını mı tutacağız?” Bardağı ağzıma uzattığında yeniden itekledim. “İç şunu.”

Bir elimi uzatarak kirpiğini baş ve işaret parmaklarımdın arasına aldım. İçimden bir dilek tuttum. “Alt mı... yoksa üst mü?” diye sordum ardından.

“Tercihen üst,” dedi alayla.

“Bir dilek tuttum, eğer üstteyse...” dedim, nedensizce heyecanlanmışım. “Dileğim gerçek olur.”

Parmaklarımı aralayacağım sırada parmakları ile engel oldu. "Öyleyse ben dilek de hen tutacağım ve sen de alt diyeceksin," dedi anlatır gibi. "Aptallık yapmayıp iki türlü de kazanacağız. Anlaşıldı mı?"

Bir an mantıklı gelse de bir sonraki an, "Bu öyle bir şey değil," dedim. "İnanışa göre... olmaz."

"Kırpik benim değil mi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak. Elini elimden çekmişti. "Söz hakkı benimdir."

İçime doldurduğum nefesi sıkıntıyla bıraktım ve başımı salladım yavaş yavaş. "Tamam... bir şey dile."

"Diledim."

"Ne çabuk?"

"Devam et."

"Ben de alt diyorum," dedim iç geçirerek. "Altta olursa... senin dileğin gerçek olacak demek bu."

Yarım bir sırtış taşıyordu dudakları. "Anlaştık."

Dudaklarımı birbirine bastırarak parmak uçlarımı birbirinden ayırdım. Kırpik alttaydı, bu da onun dileğinin gerçek olacağı anlamına geliyordu. "Seninki olacakmış, bak," dedim kaşlarım ile parmaklarımı işaret edip. "Şimdi..."

Birden parmağıma üflledi, kirpiği uçup gitti. "Senin dileğini ben gerçekleştirim," dedi. "Siktir et şunu."

Sesli bir şekilde güldüğümde bana dik dik baktı. "Üfledin... zaten sıralama böyleydi. Dilek tutulur ve gerçekleşsin diye kirpiğe üflenir," dedim. "Yani tamamladık. Dileğin gerçekleşecek."

Gözlerini devirdi ağırca. "Böyle salakça şeylere inanma," dedi, bardağı yeniden dudaklarıma yaklaştırdı. "Şunu içmemek için kırk takla attın, anasını satayım."

"Asıl ben babasını satayım."

Güldü. "Ben de," dedi. "İç şunu."

Elini ittirdim sonra. "Yeter."

"Tamamını bitir."

"Sen bitir," dedim huysuzca, bardağı sabırla yanıma bıraktı. Gözlerime bakıyordu. "Ne? Niye öyle bakıyorsun?"

"Nasil hissediyorsun?" diye sordu gözleri dikkatle yüzümü karış karış dolanırken.

"İyi..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sıcakladım biraz."

"Sıcakladın mı?"

"Ateşim mi çıktı yoksa?" Elimi alınma götürdüm, anlamamıştım. Aynı saniye o da iki parmağının tersini alınma koydu. "Hayır, iyisin," dedi elini indirirken. İki yanımdan tezgâhı kavramış, üzerime eğiliyordu.

"Dışarı çıkacak mıyız?"

Bardağı dudaklarıma tekrar yaklaştırdı, sorgulayamadan biraz daha içtim.

"İstiyor musun?"

Bardağı bir kenara koydu.

"Başka bir şey istiyorum," dedim bu kez.

Bakışlarını kısıp gözlerimin içine baktı. "Bu, ahlaksızca bir şey miydi?"

İstemsizce kızardı yanaklarım. Hâlbuki çok da utanmaz hissediyordum.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayıp. "Hiç de bile, hiç öyle değildi..."

Ben bir kere hayatta öyle şeyler düşünmem. *Hiç* yani."

"Hm..." diye fısıldadı, sıcak nefesi daha yakınımaya süzüldü. Çenemin altını öptüğünde kısacık kıkırdadım. "Sana inanmalı mıyım?"

Başımı salladım onaylarcasına.

Tekrar öptü, çenemin ucuna sürüklendi dudakları, boynuma kadar indi ve mühürlü noktayı da öptü uzun uzun.

"İnanmadım."

"Gerçeği söylüyorum ben," dedim kısık bir sesle. "İnandın mı?"

Başını iki yana salladı.

"Sen bana inanma," dedi, derimi dişleri arasına çekti. Bir elim omzuna ilerlediğinde tırnaklarım tenine saplandı, emdiği yeri diliyle ıslatarak kulak mememe kadar çıktığında isteklerime ket vuramıyordum. Bacaklarımın arasındaki sızı bir anda on katına çıkmıştı. "Seni bir şekilde yiyeceğimi biliyorsun."

"Afiyetle," diyerek bana söylediği şeyi tekrar ettim.

"Hım hım," dedi belli belirsiz gülerek. Biraz geri çekildi ve yüzlerimizi karşı karşıya getirdi. "Afiyetle. Ayıkken ve tüm olanları hatırlarken."

"Sarhoş değilim ben."

"Yalancı seni," dedi dudaklarımı hafifçe öperek. Bir cesaretle ben de onu öptüm. Dudakları kıvrıldı. "İlkine göre iyisin ama tamamen ayık da değilsin." Gözlerime bakıyordu. "Yarın bunları unutma."

"Söz."

Güldü yavaşça. "Tutamayacağın sözler de verme."

Dudaklarımızı bir araya getiren bu kez bendim. Yüzünü avuçlarımdan arasına aldım ve dudaklarını dişlerimle çekiştirdim. Ufak ufak karşılık verse de onu yavaşça ve biraz da çekinceyle öpmeme izin verdi. Keyfini sürebilirdim. Dudaklarını daha fazla araladığında soluksuzca derinleştirdim öpüşümü. Tüm anlarda onu dilediğim gibi öpmeme karşı sabırlıydı. Bana ayak uyduruyordu yalnızca.

"Basit birkaç temas, hım?" diye sordu, sabah bunu söylediğimi birkaç saniye geç hatırladım. Alt dudağımı emdi, beni mermerin ucuna çektiğinde kasıkları kasıklarına dayanmıştı. Nefesimi tutup yutkundum. "Öyle mi?"

Sesimi çıkaramadım ve dudaklarını uzun uzun öpmeye devam ettim. Dudaklarının üzerinde sınıtarak daha büyük bir sabırla onu kendi çapında öpmeme karşılık kontrolü elime bıraktı. Öyle ki dudaklarım sızlıyordu ve yalnızca dudaklarım da değildi. Kısık bir sesle inledim ve sonra acıyan dudaklarımla bir kez daha öptüm onu.

Belli bir süre sonra sessizce geri çekildiğimde belimi sararak beni kollar arasına çekti. Bana sarılıyordu. Sık sık göğsüme vuran nefesleri kontrol altına almaya çalışıyordum. Biraz göğsüne doğru sokuldum, yüzümü boyun girintisine sakladım. Bir süre, kısa bir süreydi bu; sessiz kaldık.

“Boris... ne olacağımı buldum ben.”

“Hâlâ bunu mu düşünüyorsun?” Başını iki yana salladığını hissettim.

“Alfi olurdum,” dedim başımı göğsünden ayırmadan ve karşımdaki boşluğa bakarken. “Olabilirdim çünkü... Onunla çok benziyoruz biz zaten.” Bir an durdum ve yutkundum. “Sen bilmiyorsun; onu da annesi terk etmişti, beni de. Bu yüzden... Alfi olurdum.”

Kalbim ağnyordu. Göğsümdeki şiddet son bulmuyordu. Kolları etrafımda gerildiğinde durdu, kalp atışlarım kulaklarımda çarpıyordu.

“Ne?”

“Senin annen... Çok güzel.” Burun kemiğim sızlandı. “Çok güzel bir anne. Bana... rüyamda bana sarıldığında benim annem... Uzaktaydı. Bana hiç yaklaşmadı, sadece izledi. Sonra dönüp gitti. Öylece... Biliyor musun? Hiç gelmedi yanıma. Hiç sormadı zaten... Ne şimdi ne de çocukken.”

Parmaklarının saçlarıma çıktığını hissettim, çenem titredi hafifçe.

“Annem gittiğinde... çok küçüktüm,” diye fısıldadım, çekiniyordum. Sarhoş hâlime rağmen. Bunu Beliz bile bilmiyordu çünkü. “Babam kaldı yalnızca.”

Sert bir nefes aldı.

“Sonra geldi... Babam görüşmemizi istemedi. Çok kızgındı, ben de kızgındım.” Burnumu çektim sessizce. “Babam kızgın diye daha çok kızgındım. Beni niye bıraktığını sormak istedim ama... hiç yapmadım. Niye, biliyor musun?”

“Niye?”

“Kızar... gider sandım.”

“O kadar kolay gidecekse hiç dönmeseymiş,” diye homurdandı.

“Bir anne gibi sevmedi beni... O yüzden ben de babamı çok sevmekte buldum çareyi.” Gözlerimi sıkıca yumdum, boğazıma düğüm atan kelimelerin bıraktığı hisler kalbimi sancılarla dolduruyordu. Sessizdi, beni dinliyordu. Değil mi? “Babama daha çok bağlandım hep... Beni bırakmayacağına inandım.” Dünya devriliyordu şimdi içime. “Her şeyden... herkesten çok sevdim onu.”

“Baban için de öyle, biliyorsun.”

“Öyle sandım, hep... öyle olacağını sandım,” dedim gözlerime biriken yaşları umursamadan, başım çatlayacak gibi ağrımaya başlamıştı. “Ben neden sudan korkuyorum... biliyor musun?”

Elleri durdu, hareket etmeyi kesti. Temkinliydi. “Söylemek istiyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedim yüzümü kaldırarak, nemli gözlerimi araladığımda artık kendimi taşıyamaz hâldeydim. “Sadece uyumak istiyorum.”

Uyumak istediğimden değildi. En iyi bildiğim kaçış yolu buydu. Ben her zaman kaçmayı bildiğimden, böyle öğrendiğimden... Kimse çocukken göğsüme yediğim tekmeyi bilmezdi de izini sorardı ya; *neden korktun*, der de korkutanı hiç sormazlardı ya... Babam dışında kimse anlamazdı da zaten beni; *bencillik ettin*, derdi her biri. Çocukmuş, kurtulmak istemiş de kaçmış, bir yalan uydurmuş da ona inanmış... Birini kaybetmiş, sorumlusu kendisiymiş... Ya bir yalanı yaşamış ya da o yalana inanmak zorunda kalmış. Sonra bir gün gerçeği öğrenmiş, dayanamamış. Balkondan da atlamış. Babasına yalan söylemiş, aslında bilerek atlayan kendisiymiş.

“Odama gideceğim,” diye mırıldandım zorlukla, zihnim duman altındaydı. Tüm haklarımı gasbediyordu korkularım.

Bakışlarımı kaçırıp gözlerimi bir anlığına yumdum ve derin bir nefes aldım. Keşke biraz daha içebilseydim, taşkınlık yapabilseydim. Darmadağın edebilirdim her yeri, şımarıklık yapabilirdim. Gözlerim aralandığında sessizliği dinledim birkaç saniye.

“Aksa, iyi misin?” diye sordu Boris, sesinde seçebildiğim endişeyi duymazlıktan geldim ve adadan atlayacağım sırada güçsüz düşen bacaklarımla zemine devrileceğimi sandım. Boris kolunu bel boşluğuma geçirerek beni yakaladığında diğer kolunu da bacaklarımdan altından geçirdi ve bedenimi havalandırarak kucağına aldı.

Kolumu omzuna sardım. “Haklıymışsın. İçki beni çarpıyormuş,” dedim histerik bir şekilde gülerek, çatık kaşları altından göz göze geldiğimizde bana inanmadı. İnanmadığını görebildiğim hâlde çıt çıkarmadım.

“Bir kez sözümü dinlesen...”

Basamaklara geldiğimizde dikkatli bir şekilde yukarı çıktı. Saniyeler içerisinde koridora, oradan da odaya geçtik. Kapıyı arkasından kapatarak yatağa ilerledi ve bir saniye sonra yorganın altına bıraktı bedenimi. Üzerimdeki yelegeyi sıyrıp yataktan aşağı fırlatırcasına attıktan sonra başımı yastığa bıraktım ve omzumdan yukarı kadar çektim yorganı.

“Gece lambasını açabilirim,” dedi sorarcasına, sert bir nefes vererek. Tam tepemde dikiliyordu. Benden bunalmış mıydı? Başımı iki yana salladım. Bir ağırlık çökmüştü üzerime, sanırım gerçekten uyuyacaktım.

"Gidecek misin?" diye sordum, perdeler sayesinde içerisi yeteri kadar loştu. Gözlerini görebiliyordum.

"Buradayım." dedi, yatağın ayak ucundan dolaşıp, diğer tarafa geçerken gözlerim onu takip hâlindeydi. Bir elimi yastığın altına sokup yan döndüm ve onu tamamen görüş alanıma aldım. Bir bacağını yatağın üzerine çekip sırtını yatak başlığına dayadığında iç çektim. Kollarını göğsünün altında birleştirmişti, ateşten gözleri gözlerimdeydi. Baş hafifçe olduğum yana düşmüştü. "Gözlerini kapat şimdi."

"Boris... Senin hiç sırrın var mı?"

Çatık kaşları altından baktı yüzüme. "Bu nereden çıktı?"

"Var mı?" diye üsteledim.

"Herkesin vardır," dedi dümdüz bir sesle. "Her zaman olur."

Vardı demek...

"Kimsenin öğrenmesini istemediğin bir sır bile mi?"

"Tam olarak ne duymak istiyorsun, Aksa?"

"Bilmem," dedim. "Peki, ya... başkasını hayal kırıklığına uğratacak bir sırrın var mı?"

Sessiz kaldı.

Dudakları düz bir çizgiydi. Dövmelerle kaplı göğsü derin bir nefesin beraberinde şişti ve bir saniye sonra sırtını dayadığı yerden ayırarak üzerime doğru eğildi. Dudaklarını öptü sessizce. "Uyu, güzelim."

Ufacık gülümsedim. Geri çekildi ve eski pozisyonuna dönerek sessizce beni izlemeyi sürdürdü. Bir süre sessizce onu izledim ben de. Bir noktada gözlerim saniyelik aralıklarla açılıp, kapanırken sonunda kendiliğinden örtüldü ve zihnimdeki tüm renkleri soldurup uykunun derinliğine çekti bilincimi. Her şey sustuğundandı belki, savaş meydanı kâbuslara gebeydi.

Kalbimin içinde korkunun saf dişlerini hissediyordum. Gerçikti, oradaydı; kanlı bir ağzı vardı. Kana susamıştı. Üzerime çöken bir evden fazlasıydı, başımı omzumun üzerinden geriye çevirdim; bir yerde yangını görebiliyordum ve ısısını da hissediyordum. Neredeydim? Kıyamet mi kopuyordu? Üzerime yıkılan duvarların varlığı altında ezilirken başka bir açıklaması yoktu. Kulak mememin altında bir acı hissettim aynı anda. Elim boynuma tırmandı, parmak uçlarım tenimi dağlayan acıya çarptı. Mühür müydü bu? Acısı öyle derindi ki... Elim gözlerimin önüne indirdim. Kan. Kırmızı. Sonra kan çoğaldı, tüm bedenimi kapladı. Ölüyordum, biliyordum.

Bir an sonra başka bir odada buldum kendimi. Tanıdık bir odaydı. Uykuya daldığım yerd. Üzerim temizdi, boynumda kan da yoktu. Kocaman bir yatak, uçuşan tül perde... Bir kadın yatakta uyuyordu ve ışıklar kapalıydı. Camın

ardında rüzgârın süriiklemediği alevleri de görebiliyordum. Patlamayı anımsadım, benzerdi ama aynı değildi. Dalga dalga olduğumuz yere yaklaşan bir felaketti.

Dehşetin ve çaresizliğin tadını damağımda hissetmeye başladım birdenbire. Gözlerimi sıkıca yumduğumu hissettim, yalnızca bir histi; kapanmadı. Her şeyi görebiliyordum. Yangın her an fazlasıyla yaklaşıyordu. Avazım çıktığı kadar bağırdım telaşla. Çığlık attım, öyle ki kafamın içinde yankılandı. Kimdi bu kadın? Karanlık her şeyi yutmuştu, alevler de ölümü çağırıyordu. Kalkmalı, kaçmalıydı; kaçmadan kurtuluş olmazdı. Bana öğretilen ninni buydu çünkü.

Ama sesim bir türlü çıkmadı. Farkındaydım. Bacaklarım ağırlaştı, koştum ve düştüm. Bir kez daha kalktım. Koşar adım yatağa yaklaştım. Sonra uykudaki kadını omuzlarından yakalayıp ansızın kaldırdım. Alevler ikimizi de içine almadan hemen önce ise gördüm gözlerini. Yeşil gözler, tanıdık izler. Küller. Beyaz. Larisa Pavelic.

Nefes nefese bir şekilde gözlerimi açtığımda sıçrayarak doğruldum uzandığım yerden; boğulmaktan kurtulmuş gibi göğsüme çöken nefesleri hissettim beraberinde. Ağır ve yaralayıcıydı. Gözlerimden dökülen yaşlar yanaklarıma kaydığında tek avucumu göğsüme bastırdım, hafifçe titreyen avuçlarımı yüzüme kapattığım saniye ise iç çekerek ağlıyordum. İçimde sönmek bilmeyen bir yangın ateş alıyordu.

Babam demişti bir keresinde; ateş olduğunu bildiğin yere gitme.

Ellerimi yüzümden çektim ve bir çırpıda yataktan çıktım. Hareketlerimin kontrolünü sağlayamıyordum. Uyumak, kaçmak falan değildi; anlıyordum. Sanki yakalanmışım bu kez. Karabasanlar boğazıma yapışmıştı. Kapiya doğru koştum, her an devrilecekmişim gibi hissediyordum; nefes alamadığımdan daha da telaşlandım. Çaresiz hissetmek nedir, biliyorum. Uzun zamandır ezberimde bununla geziyorum ama kimse bilmiyordu. Gün geçtikçe öleceğime inanıyorum, bu gece daha çok emin oluyorum. Gerçek bu. Larisa Pavelic'in gözlerinde gördüm. O da ölüme mahkûm bırakılmış; kaçamamış, kurtulamamış...

Kapıyı açıp bedenimi koridora attığımda koşmaya başladım. Nereye gittiğini bilmediğim adımlarımı merdiven basamaklarına yönelttiğimde bir bedene tosladım.

"Aksa," diyen endişeli sesini, kolları bedenime sarıldığı anda duyabildim. Bir kez daha hıçkırdım. "Aksa! Siktir... Ne oluyor?"

Dehşete düşmüş gibi çırpınan bedenimi daha sıkı sardığında yaşların bir türlü silinmediği gözlerim gözlerine ancak sabitlendi. Sık ve kesik nefeslerim yüzündeydi. "Boris," diyebildim dinmeyen gözyaşlarımin arasında, başımı şiddetle iki yana salladım. "Boris..."

"Evet, benim," dedi bir avucu yüzüme çıktığında. Gözleri donakalmış, dudakları aralanmıştı. "Bak, benim. Sakin ol. Kâbus mu gördün?" Titrerken başımı aşağı yukarı salladım ve sırlıklam suratıma dokunan parmak uçlarının temasıyla irkildim. Gergin bir ifadeyle bekledi. "Gözlerime bak, güvendesin... Aksa, iyisin."

"Değilim..."

Bir an hıçkırdığımda koluyla bedenimi havalandırdı, yüzüm boyun girintisine saklandığında iç çeke çeke ağlıyordum.

"Şşt... Tamam, geçti."

Kalbim akılmaz bir şiddetle çarpıyor, sıkışıp duruyordu. Kalp krizinin eşiğindeydim. "Bıraktın beni... Gittin."

"Telefonumu almaya indim," dedi fısıldar gibi. "Pusat aradı, onunla konuştum."

Burnumu çekerek ağlamaya devam ettim. "Gittin..."

Sıkıntıyla nefes verdiğinde bedenime biraz daha sarıldı. "Özür dilerim, gitmemeliydim."

Bir eli kalçamın altına ilerlediğinde bacaklarımı beline sarmaladı ve adımlaymaya başladı. Sonra bir kapı açıldı, ardından kapandı. Onun odasında idik. Zaten o odayı istemiyordum. Hiçbir şekilde istemiyordum.

Sırtım yatağın soğuk yüzeyine değdiğinde titremem henüz dinmemişti. Islak yanaklarıma yapışan ısrarcı birkaç tutamı yavaşça geri çekti, gözlerimi tam anlamıyla açamıyordum. Elimin tersini gözlerime bastırarak alt dudakımı sertçe ısırdım.

"Kâbusu," dedi bir kez daha. Yanımdaydı. Sırtını yavaşça eğdi ve dudaklarını çıplak omzuma bastırdı. "Kâbus."

Burnumu çektim hafifçe, ıslak kirpiklerimi araladım. "Beni...yalnız bıraktın."

"Yanm saat oldu, seni kontrol ettim." Kurumuş dudaklarını ıslatarak yüzümün her karışında dolaştırdı gözlerini. "Normalde tek uyursun," diye ekledi gergince, sert bir nefes aldı. "Normalimiz bu."

Avuç içlerimi yüzüme kapatarak sırtımı ona doğru döndüğümde zihnim hâlâ kâbusun etkisindeydi. Kolay kolay silinmeyecekti. Ona anlatabileceğimi de sanmıyordum. Bana kızacaktı, konusunu bile açtırmayacaktı ve dahası, annesine dair her ne varsa benden alacaktı. Kalbimin hızlı çarpıntıları dincek gibi gelmiyordu.

Bir an sonra yatağı belirgince çökerten ağırlığı hissettim. Islanan, yaşlarla dolup taşan gözlerimi araladım. Dilim damağımı kupkuruydu, korkudan dermansız kalmıştım. Ellerimi yüzümden ayırdım. Görüş alanıma girdiğinde yorganın altında, hemen yanımdaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum çatlayan kısık sesimle.

Sırtüstü uzanırken bir kolunun üzerinde bana doğru döndü ve bir kolunu belime sarmalayarak saniyeler içerisinde güçsüz düşen bedenimi çıplak göğsüne yasladı. Diğer kolu boynum ile yastık arasındaydı, yüzlerimiz arasındaki mesafe ise bir nefeslikti.

“Artık uyuyabilirsin,” diye fısıldadı, burnumu çektiğimde belirsiz bir gülüş sarmaladı dudaklarını.

“Sen?”

“Buradayım.”

“Uyuyacak mısın?” diye sordum kuru bir sesle, yutkunarak. Yaşlar dinmişti. “Uygun geldi mi?”

“Denerim,” dedi yalnızca, yorganı karnına kadar çekse de bana yetmediği için omuzlarıma kadar çektim. Alt dudağını ıslattı.

“Çok korktum,” diye fısıldadım iç çekerek. Ağlayışlarım dinmişti, gözlerim yanıyordu. “Yanımdan gitmeyeceksin... Değil mi?”

“Nyet.”

“Neyt,” dedim ben de. Biraz aşağıya kayıp boyun girintisine saklandığımda kolumu da göğsüne doğru sardım. Kokusu burnuma çarpıp, ciğerlerime sığınırken çıplak bacaklarım eşofmanının kumaşına değiyordu. Ona biraz daha yanaştığımda gerilse de varlığını kabul etti.

“Boris,” dedim çıplak tenine doğru. “Duş mu aldın?”

“Hım hım.”

“Nedenmiş?”

Güldüğünden olsa gerekti ki göğsünün hafifçe titrediğini hissettim. “Aklimı toparlamam gerekti.”

Dudaklarım tenine dokundu sessizce, biraz daha yaklaştım ona. “Hani... sadece Pusat’la konuşmuştun? Duş bile almışsın.”

“Yalandı.”

“O zaman... senin yalancı ağzına ne yapmalıyız?” dedim onu taklit edip, ses tonumu kalınlaştırarak.

Daha sesli gülmüştü söylediğime.

“İstediyini yap,” dedi eğlenir sesiyle. “Ben cezasını çekmeye razı bir adamım.”

Burnumu göğsüne sürttüm. “Yaparım.”

“Yap,” dedi sessizce. “Uyu şimdi.”

Başımı iki yana salladım. Nefeslendim sessizce. “Çok güzel...”

“Ne güzel?”

“Tenin...” Bir elim sırtında geziniyordu, parmak uçlarımla dokunuyordum. “O kâğıda... ne yazdın.”

“Sır.”

“Bana da mı sır?”

"En çok sana."

"Lütfen... Söylesen?"

"İyi geceler, Alatan."

"Bana *bebeğim* desene."

Söylediğime belli belirsiz güldü. "Bebeğim," dedi fısıldarcasına. "Güzelce uyu."

Ona biraz daha sokuldum. "Öyleyim, değil mi?"

"Evet," dedi. "Benim bebeğimsin."

Bir süre sadece sustum.

"Boris," diye fısıldadım, ardından gözlerimi tamamen yumduğumda, uyumadığını biliyordum. Parmak uçları bel oyuntumda küçük dokunuşlarla gidip geliyordu ve her an daha fazla mayışıyordum.

"Hım?"

"İyi ki yanımdasın."

Saçlarımın üstünü öptüğünü hissettim.

Uykunun derinlerine dalmadan önce yeniden aralayabildim dudaklarımı.

"Uyanıştımda... burada ol. Tamam mı?"

Sessiz kaldı. Ben ise uykuya daldım.

10. BÖLÜM

DIŞARIDA KIŞ

Titrek bir nefes aldım.

Bilincimin karanlığa yatan yanı az da olsa ayıldığında, gözümün önündeki pus henüz dağılmamışken şakaklarıma sinen şiddetli ağrıya yapabildiğim ilk şey bu oldu.

Göz kapaklarım zorlukla aralandığında uykuya geri döneceğimi düşünsem de aldığım nefesin tüm hücrelerimi diriltecek bir etkisi vardı. Aslında daha başka bir şeydi, ezbere bildiğim bir şeydi. Uzun bir süredir ciğerlerimde savaşını veren bir koku.

Kaşlarım tereddüt içerisinde çatıldı. Etrafımı çepeçevre kuşatan sıcaklığı da hissediyordum. Sıcacıktı. Kalp atışlarım daha da hızlandı, yutkunmamı sağlayan hissin tadını aldım ve biraz da alkolü seçebildim. *Ve kolu...* Belimden süzülerek karnıma sarılan, avucu ise göğüs oluğuma yakın konumlanan ve bileğinde de kırmızı bilekliği takılı olan Boris Karalav.

Tüm bedenim tırnak uçlarıma kadar sızladı. Bir anda gerginlikten donakaldım, sırtımda hissettiğim ısı da cabasıydı. Ağırlığını hiçe sayamazdım. Kirpiklerimi ardı ardına kırıştırdım bilincim yerine otururken.

Benimle mi uyumuştum? Bakışlarım çevremi turladı, sabahın ilk ışıkları vuruyordu ve burası benim kaldığım oda da değildi.

Derin bir uykudaydı. Ensem arkasından sokulup kulağımın gerisinden süzülen düzenli nefesleri bana bunu düşündürüyordu. Sabaha karşı uyuduğunu söylemişti, gerçekten de öyleydi. Şu an uykusunu alabildiği o kısacık zaman dilimindeydik ve nefes dahi almak istemiyordum uyanmaması için.

Ona kıyamıyordum.

Boğazımın ortasına biriken yumruyu sertçe yutkundum. Ne zamandır uyku problemi yaşıyordu? Annesi öldükten sonra mı? Ya da öncesinde de böyle miydi? Böyle hayat sürülmezdi ki.

Bir kolum ileri uzanırken başımın altından geçen koluna baktım. Belirgin damarları; kemikli, uzun parmakları ve kumral teninde gezindi gözlerim. Baktıkça bakmak istiyordum. Yüreğimi hoplatan sarsıcı bir etkisi vardı.

Gece içtiğim iki bardağın yeterince sarhoş etmediğini hissediyordum. Çünkü zihnimden belli belirsiz geçen görüntülerin birkaçı netti ve o görüntülerden birinde kucağındaydım. Gözlerimi utançla sıkı sıkı yumdum. İç bacaklarımı ısırarak hislerin farkındaydım; onu istediğimi ve dahası onun da beni istediğini anlayabileceğim kadar sertleşen baskısını inkâr edemezdim.

Unutacağımı söylediği sözlerin kalbimi evire çevire dövdüğünü ve şimdi ise dudaklarımda bastırılması güç bir gülümseme bıraktığını da hissediyordum.

Tüm sevmediklerimi ayıkladım, demişti. Üstelik gözlerimin içine bakıyordu. Alt dudağımı heyecanla dişledim. Dinmeyecek bir heyecandı bu. *Geriye bir tek sen kaldın*.

İtiraf sayılır mıydı? Bana hisleri olduğunu duyabilmişim kendi ağzından. Geceler önce karşıma geçtiği ve bana silah doğrulttuğu bir odada söylediği sözler de kulaklarımdaydı.

Annem öldüğü gün bıraktım ben o boktan alışkanlığı. Tüm sevmediklerimi ayıkladım, geriye tek bir şey bile kalmadı.

Şimdi var olduğunu söylüyordu ve işin en akıl alıcı noktası, var olan şey bendim. Gün Aksa Alatan... Kim inanırdı buna? Sahiden oluyordu. Mimiklerimi kontrol altında tutmak o kadar zordu ki ayık kafayla daha çok idrak edebildiğim kelimeleri sayesinde içimde ayakları yerden kesilen birkaç yer buluyordum.

Göğsümü şişiren derin bir nefes daha aldım. Bir an kıpırdanır gibi olduğunda gözlerimi ölüme yumar gibi yumdum, nefeslerim dizildiği yerde boğulmama sebep olacak kadar hızlanmıştı. Beni daha çok kendine çektiğinde başını hafifçe eğdiğini hissettim. Saçları enseme dokunuyordu şimdi. Nasıl uyuyordu? Rahat mıydı? Huzurlu muydu? Ben kolları arasındayken güvende hissediyordum. İlk kez huzurlu da hissediyordum. Uzun bir zamandır tatmadığım ve artık neredeyse tanımadığım bir duyguydu. *Bu ana kadar*.

Her ne kadar dün geceye dair ilk hatırladıklarımın haricinde yaşananlar belirsizliğini korusa da bir şey aniden netleşti. *Kâbus*. Kâbusun izleri zihnime yığıldığında tüm ifademi yutan korku tarafından yeniden köşeye kıştırıldım. Kan, yangın, üzerime yıkılan duvarlar, altında kaldığım ve kalkamadığım o gözler... Her şey gözlerimin önündeydi. Larisa Pavelic...

O uyanana kadar tek düşünebildiğim bu oldu. Mantıklı bir çıkış yolu bulamadım çünkü yanarak ölmenin bir manuşu olamazdı, yapbozun parçaları eşleşmedi ve daha da karmaşık bir yol seçti. Sessizleştim ben de. Düşünmeye gayret ettim.

Uzun bir süre uyanmasını bekledim, kumıldamadım bile. Garip bir şekilde robot gibi öylece yatıyordu. Normalde de böyle mi uyurdu? Ben bile uyuşmuştum, hareket etmek istemiyordum ancak gövdesine bu denli yakınken küçüldükçe küçülüyordum.

Sonra uyandı. Gözlerini açtığını, soluklarının dinginliğini koruduğunu ve kolunun bel boşluğumdan hafifçe geri çekildiğini hissettim. Uyandığımı belli etse miydim? Ve hatırladığımı... Yanaklarım suç işlemişim gibi kızarıp nabzımı hızlandırdı.

“Akse.” diye mırıldandı boğuk sesiyle. Kolu tekrar belimi sarmaladı, bu kez gerçek anlamda dip dibeydik. “Uyanıksın.”

Reddetmek saçmalık olurdu. Başımı aşağı yukarı ağır ağır salladım. “Günaydın,” dedim kuru ve pütürlü bir sesle, boğazımı temizleme ihtiyacı hissetmiştim.

“Aysın,” dedi enseme ürperten nefesi üzerime akarken. “Erkencisin?”

Derin bir nefes aldım. Kolları arasında yavaşça yüzümü ona doğru döndüğümde biraz geri çekilmiştim. Uyanır uyanmaz onunla yüz yüze kalmak ilk kez deneyimlediğim bir şeydi.

“Dün çok uyudum, sanırım ondan,” dedim gözlerimiz buluşur buluşmaz, mesafe neredeyse sıfırdı.

Tüm sevmediklerini ayıkla. Geri kalanını sev.

Bana bunu söylemişti.

Bir kolu hâlâ belimde, çıplak tenimdeydi. Hava tam anlamıyla aydınlanmamıştı, gri bir renge bürünmüş gökyüzü camın arkasında görünüyordu. Gözleri açılıp, kapanırken iç çekti, uyku sersemişken daha başka müthiş bir manzaraydı.

Dudaklarını yaladığında gece onu ne kadar çok öptüğüm düştü aklıma. Uzun uzun ve tadına varırcasına... Gözlerimi kaçırarak sırtüstü döndüm. Kalkmam lazımdı. Gerilmiştim, elim ayağıma dolaşmadan yanından tüymeliydim.

“Dün gece sadece uyumadın.”

Duraksadım, başımı ona doğru çevirdiğimde yeni uyandığından kısılan bakışları ve uzun kirpiklerini gördüm. Yakışıklıydı. Bu görüntü, mantığımı kolayca devre dışı bırakabilirdi.

“Bu ne demek?”

Sersemce bir şey yapmış olma olasılığım neydi? Her şey dışında?

“Hatırlamıyor musun?”

“Neyi?” diye sordum utançla. “Ne yaptım?”

Belli belirsiz güldü. “Neler neler...”

“Bir şey yapmadım bir kere,” dedim kızarcasına, kısık bir sesle. Emin değildim çünkü kâbustan sonra uyuduğumu sanıyordum.

Sırtüstü dönerek temasımızı kestiğinde dudaklarında çarpık bir kıvrım vardı. Karnına doğru örtülen yorgan sıyrılmıştı, dövmeleri epey dikkat dağıtıcıydı.

Ellerimi iki yanıma bastırarak bir güçle uzandığım yerden doğruldum. Yorganı üzerimden atarak bağdaş kurduğumda gözlerinin odağı olduğumu fark etmek beni heyecanlandırmıştı.

"Kâbus gördüm. Sonra birlikte uyuduk," dedim teyit almak isteyerek, gözlerim üzerindeydi. "Yanımdan ayrılma, dedim sadece. Gitmemişsin, teşekkür ederim."

Gözleri kısıkça gözlerime uğradı. "Bu kadar yani?"

Tüm geceyi mi soruyordu? İçten içe tepkisini merak eden yanıma susturamadım.

"Bu kadar," dedim kaşlarımı sertçe çatarak. "Başka ne olacaktı?"

Histerik bir şekilde güldü. Dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda kalbimde sağladığı hâkimiyeti altında darmadağın olacağımı hissettim. Kolları gergindi. Dövmeleri, göğüs yokuşu ve karın kasları... azıtmıştım.

"Hiç," dedi, gözlerini kapattı derin bir nefes alırken. Ne geçiyordu kafasından? Ardından bana baktı. "Hatırlarsın."

"Bir şey mi söyledin?" diye üsteledim, belki ayık kafayla birkaç şey daha duyabilirdim ondan. Tek kaşımı kaldırdım sorgularcasına. "Hm? Neymiş?"

"Şansına küs, bir kez daha duyamayacaksın," dedi ve uzandığı yerden doğrulup oturdu. İfadesi sezilmezdi. Bir anda uzandı, hızla boynumu öpüp geri çekildi. *Çok tatlıydı.* "Hatırlayana kadar merak etmen daha keyifli. Şimdiden aldığım zevkin tarifi yok."

Hatırlamadığım kısımlar vardı elbette ve beynimi zorlamak için yanıp tutuşsam da onu konuşturmak birden meselem hâline gelmişti.

"Söyleyeceksin, neymiş o? Konuş... Boris ya," dedim üstüne giderek, dizlerimin üzerinde oturduğumda kaşlarım çatılmıştı. Ciddi manada hatırlamıyor olsaydım yakasına yapışabilirdim. Ya gerçekten hatırlamadığım bir şeyler varsa?

"Mız mızlanma."

"Söyle o zaman."

"Asla," dedi rahatça ve yataktan çıktı. Kaşları ile üzerimi işaret etti. Kafamı hafif geriye atmış, ona bakıyordum. "Dışarı çıkacağız, üzerini değiştir."

Gözlerim kısıldı. "Konuyu mı değiştiriyorsun sen?"

Bir eli belindeyken diğer eli saç tutamlarının arasına kaydığında güler gibi oldu. "Kıçını kaldır ve hazırlan, beş dakikan var."

"Ne demek dışarı?" Şaşırmıştım. "Ne yapacağız? Antrenman falan mı? Bir haftadır yapıyoruz, bari bugün olmasın. Lütfen... Hiç hâlim yok."

"Seni kahvaltıya götürüyorum," dedi sırtını dönüp, sol taraftaki duvar kenarına yerleştirilmiş dolaba yönelirken. Sırtındaki kaslar derisinin altında dalgalanıyordu ve bu, inanılmaz bir manzaraydı.

"Ciddi misin sen?"

"Gayet."

Dolabın kapaklarını açtı ve içeriden birkaç parça kıyafet çıkardı. Bacaklarımda sürünerek yataktan aşağı indiğim sırada aklıma dün geceye

ait anılar doluydu, onun dizinin dibine kadar sürünmüştüm ve sonrasında yaşananları hatırlamak kalbime ters takla attırdı birdenbire. Ateş basmıştı.

Boynumdan yukarı tırmanan ateşin ısısı boğazıma kadar yayılsa da gözümün önünde uçuşan görüntüleri hızla kovaladım.

“Dışarıda elimi kolumu sallaya sallaya gezemem ben, biliyorsun değil mi?” diye sordum kirpiklerimi saf bir şaşkınlıkla kırıştıtırırken. “Kolay değil bu, örgüttekiler benim kaçırıldığımı sanıyorlar hani. Tutsağım ben, farkında mısın?”

“Dikkat ederiz.”

“Boris, sen de saklanıyor sayılırsın. Saçmalama,” dedim tane tane anlatmak istercesine, anlaması gerekiyordu. Bedenini bana doğru çevirdi, bana yaklaştığında heyecandan avuç içlerim terledi. Başımı dik tutuyordum, omuzlarım ise sabit durmaktan bitap düşmüştü.

“Sadece Şansal Zaim ve adamları,” dedi dümdüz sesi ve aldırılmaz ifadeyle. Kıyafetlerini yatağını üzerine attı. “Oyalandıktan döneriz, bunları düşünmesi gereken benim.”

Boğazım kupkuruydu, yutkunamıyordum ama çok fazla endişe ediyordum. Kollarımı göğsümün aşağısında bağladığımda sessiz kaldım.

“İstemiyor musun?” diye sordu, kaşları hafif bir kıvrımla çatılmıştı. Yüzümün dört bir yanını kontrol ediyordu.

İstiyordum. Normal bir şeyler yapabilme fikri, içimde filizlenen birkaç duyguyu besliyordu. Ama kâbusun izleri henüz silinmemişken ve korkunç bir şekilde zihnimin her bölümünde oynatılırken korkuyordum.

“Öyle değil,” diyebilirdim yalnızca, ona anlatmak istemiyordum ama ifadem gizleyip hayalete dönüşemiyordum maalesef.

Kaşları daha da çatıldı. “Ne öyleyse?”

“İstemiyorum aslında, boş ver,” dedim kestirip atarak, dudaklarımı yaladım. “Yorgunum zaten... Biraz dinlenirim.”

“Bana yalan söylediğinde bunu anlamadığımı mı sanıyorsun?”

“Yalan falan değil,” diye karşı çıktım, yalandı hâlbuki. “Midem kötü, o kadar içmemeliydim.”

“Aksa, kes şunu.”

“Neyi?” Öfkeyle bir adım geri gittim. “İstemiyorum işte, bu kadar basit.”

Yüzündeki ifadesizlik un ufak olduğunda uzansam parmak uçlarımı yakacak kadar yoğun olan siniri serildi göz bebeklerine. “Aşağıda bekliyorum,” dedi aldırış etmeden. “Gidip hazırlan.”

“Zorla mı götüreceksin?” diye gittim üstüne.

“Zorla bir şey yaptırmayacağımın farkındasın, Aksa,” dedi sert bir nefes vererek. “Şu gözlerin beni neye inandırıyororsa onu yapıyorum.”

Dudaklarımı aralanırken omuzlarımı düşürdüm ve kaşlarımı çatarak ya taşa doğru yürüyen adamı izledim. Elimi gerginlikle saçlarımın arasından geçirerek çatık kaşlarımın aşağısından onu takip etsem de eşofmanını çıkardığında bakışlarımı kaçırarak gözlerimi tavana çevirdim ve derin bir nefes aldım. Böyle ani hareketler yapmamalıydı, aramızdaki bu çekişmeli gerilimde tüm mantıklı yanımla ona kayarken buluyordum. Yüzümü sıvazladım ve oflayarak sırtımı döndükten hemen sonra kapıya doğru ilerledim, odadan çıkarken sırtımdaki bakışlarını hissediyordum.

Her ne kadar beni dinlememiş olsa da korkumu bir kenara bırakacak olursam onunla birlikte gitmek istiyordum. Karışık bir ifadeyle birkaç adım atıp kapının önüne geldiğimde bir tokat gibi yüzüme inen kâbusun emarelerini öyle ani seçtim ki bacaklarıma beton dökülmüş gibi olduğum yere sabitlendim.

Kâbustan, gerçek olma ihtimalinden ve bu kadar gerçek hissettirmesinden korkuyordum işte. Kapı açıktı, dün bir hışımla ve gözüm hiçbir şey görmeden çıktığım oda bıraktığım gibiydi. Dağınık yatak, tül perdenin ardında görünen gökyüzü ve sessizlik...

Bir nefesle büyük bir cesaret takınarak içeri süzıldüm. Tüylerimi diken diken yapan ürperti benimle beraberdi.

“Unut şunu, Aksa.”

Göz kapaklarımı sıkıca yumup burnumdan sert bir nefes bıraktım. Ardından dolabı açıp gözlerimi kıyafetlerimin arasında dolaştırdım. Israrlı tavırna dayanamadığımdan ve onunla başka bir yerde, normal şekilde vakit geçirmek istediğimden gözlerinin üzerimde olmasını istiyordum. Annesine ait yüzüğü dolabın bir köşesine, en dibine saklamıştım. Yanımda taşıyıp tehlikeye atamazdım.

Dışarı çıkmayalı uzun bir zaman olduğundan mıdır, bilinmez; ne giyeceğimi düşünmek için uzun bir süre harcadım. Altıma siyah bir tayt, üzerime de siyah bir sporcu sütyeni ve lacivert kapüşonlu hırkamı aldım. Ayaklarıma siyah çoraplarımı geçirdikten sonra saçlarımı dağınık bir topuz yapmış, yüzüme güneş kremi yedirip bir de daha canlı görünmek için dudaklarıma ruj basitçe dokundurmuştum.

Koşar adım aşağı inerken Edgar'ın havladığını duydum, Boris ona mamasını veriyor olmalıydı. Rusça konuştuğunu da duyuyordum. Arada böyle konuştuğunda ne söylediğini bilmediğimden bu dili öğrenme isteğim katbekat artıyordu ama şu an nasıl mümkün olacaktı ki? Bildiğim diller sınırlıydı. Belki ileride, tüm bu meseleler kapandığında ve eğer yaşıyor olursam... ya da boş versene.

Sert bir nefes alarak dış kapının önünde durdum. Askıdan paltomu al-
dığım da hırkamin kapüşonunu başıma geçirmiştim. Daha az tanınır olmak
için iş görürdü, kamufle edebileceğine inanıyordum.

Boris birkaç saniye sonra koridorun köşesinde göründü ve gözlerim onun
geleceği anı kollamak istercesine o tarafta olduğundan anında göz göze kal-
mıştık. Bir an beni tepeden tırnağa süzdü. Üzerinde siyah bir kazak, altında
da siyah pantolon vardı. Dümdüzdü ancak hiç öyle görünmüyordu. Ya da
ben ona bambaşka diyarlardan bakar hâle gelmiştim.

“Babama söyledin mi?” diye sordum, gerginliğimi hiçe saymadan.

Aramızdaki mesafeyi neredeyse sıfıra çekerek başımdaki kapüşonu çıkardı
ve düzelterek gözlerimin içine baktı. En içine.

“Rahat ol, Aksa,” dedi. “Tehlike teşkil edecek bir yere seni götürmem.”

Pes ederek omuzlarımı düşürdüm. “Nereden çıktı bu kahvaltı?”

“Farklılık olur.”

“Bizi öldürdükleri zaman ülke gündemi için bayağı bir farklılık olur tabii.”

Gözlerini belli belirsiz devirdi, dudaklarının köşesini yoklarken bana
ters bir bakış attı. “Mekân kontrol edildi, Pusat ve Kutay yanımızda olacak.
Adamlar uzaktan izleyecek. Yarım saatlik bir şey, bu kadar büyütme.”

“Kutay ve Pusat orada mı olacak?” Bu en azından telefonuma kavuşabi-
leceğim anlamına geliyordu. Ama yine de duygularımda bir değişim olmadı.
“Bilmiyorum... Şart değil gibi. Onları buraya çağırabiliriz. Olmaz mı?”

Sabrının sınırını zorladığımı anladığımda gözlerimin tam içine bakı-
yordu. “Neden bu kadar inatçısın?”

“Boris bak, ben gitmek istiyorum ama sadece...”

“Gitmek istediğine göre gerisinin önemi yok,” diyerek kesti sözümü. Üze-
rine paltosunu geçirmiş, tam karşımda duruyordu şimdi yeniden. “Hadi, çı-
kıyoruz.”

“Ama...”

Bıkkın bir ifade gözlerine yayılınca dudaklarımı birbirine bastırıp her bir
kelimeyi yuttum. “Çenenin açmak yasak, korkmak ve endişelenmek de öyle,”
dedi. “Tamam mı?”

“O yasak, bu yasak,” dedim sinirlerim gerilince. “Bana *yasak* demen
yasak. Tamam mı?” Bakışlarım yüzünün her zerresinde öfkeyle dolaştı. “Gece
boktan bir kâbus gördüm, silinmiyor kafamın içinden. Delirtme ya beni!
Keyfimden yapmıyorum ben hiçbir şeyi. Duygularıma söz geçiremiyorum.
Senin kadar kontrollü olamadığım için o kadar üstüme geliyorsun ki... Kor-
kuyorum, endişe de ediyorum, öfkeleniyorum, yeri gelince nefret de edi-
yorum. Tüm bu saçmalıkların arasında bir de senin gibi adamı...” Soluksuz
kalmışım gibi durdum, yutkundum. *Ne?* Bakışlarımı kaçırdım. “Neyse ne
işte, gidiyoruz. Rahat et.”

Sırtımı hızla ona dönüp kapının koluna uzandım, açtığımda yüzümü çarpan hava yakamdan içeri sızdı. Ne söyleyecektim tam olarak? *Senin gibi adamı ne?*

Titreyen bacaklarımı neredeyse koşarcasına harekete geçirdim ve kilidini açtığı arabanın ön yolcu koltuğuna yerleştim.

"Allah'ım, çok utanıyorum," dedim kendi kendime, kalp atışlarım bir hız trenine binmişim gibi hızlanmıştı.

Arabaya doğru yaklaşan adımlarını fark edip umursamazlık maskemi takındım çabucak. Kemerimi takarken bir yandan da düşünüyordum. *Seviyorum mu diyecektin?*

"Hayır," diye azarladım kendimi.

Evet.

Utançtan beş on kat yüksekte sallanan kalbimi yerine koyamıyordum. Kapı açıldı, kapı kapandı ve ben yalnızca kollarımı önüme birleştirdim. Sırtımı geriye yaslarırken şoför koltuğuna oturan adama kaçamak bakışlar attım. Neden bir şey söylemiyordu? Cümlelerin devamını merak etmiyor muydu? Duymak mı istemiyordu? Belki de tahmin ediyordu.

Tamam, o da bana... *Tüm sevmediklerimi ayıkladım ve geriye bir tek sen kaldın*, demişti. Aynı şeydi. Dolambaçlı yollardan söylediğine göre bana karşı bir şeyler hissediyordu. Doğruca söylememiştii, demeye getirmişti.

Klimayı son seviyeye getirip arabayı bir manevrayla asfalt yola çıkardı. Sessizlik etrafımızı saran ikinci bir hava dalgasıydı. Ateşten gözleri bir anlığına üzerime değdiğinde direksiyonu kavrayan ellerine bakıyordum. Çok güzellerdi.

"Ne gördüğünü bana anlatacak mısın?" diye sorarak sessizliği böldü. Başımı omzumun üzerinden çevirip profiline astım bakışlarımı, kirli sakalı daha temiz görünüyordu ve büyük bir olasılıkla ben kıyafet seçerken oyalandığım sırada o yakışıklı yüzünü kontrol ediyor olmalıydı.

"Sanmıyorum," dedim kuru bir sesle. "Bilmemen daha iyi."

"Benim bilmemem mi yoksa herkesin bilmemesi mi?" diye sorduğunda bir anlığına gözlerimiz buluştu ve belirgin ateşin arasında kül olan soru işaretlerinin doğduğunu gördüm.

Dürüst kalmayı seçtim. "Senin bilmemen."

Histerik bir soluk bıraktı burnundan, dudaklarında ruhsuz bir kıvrım belirse de bu öyle hızlı ve ani geçti ki dudaklarından, bir sanrıdan ibaret olduğuna inanmak daha kolaydı. Verdiğim cevap onu rahatsız etmişti, bunu bilerek fırlamıştı dudaklarımdan kelimeler. Beni anlamadığını fark etmeliydi. Anlıyor olsa bile bu konuda hassasiyetimi de bilmeliydi. Onun yöntemi artık açığa vuran korkularımı yok etmeye veya bastırmaya yetmiyordu.

"Bunun sebebini söyle," derken ürpertici bir sakinlik vardı sesinde, sanki kasırga çıkacaktı da öncesinde nefesini üzerimize üflüyordu. Gözleri yüzüme uğradı, ifademi birkaç saniye içerisinde radarına aldı ve derince baktı. "Annemi gördün, değil mi? Sebebi bu..."

Başımı önüme çevirdim ve gözlerimi yumarak omuzlarımı düşürdüm. Altında ezildiğim ağırlığın adını koyamıyordum ama bildiğini biliyordum.

"Aksa," dedi üsteleyerek, istediğini almakta kararlıydı. "Dinliyorum."

"Sadece bu değil," dedim gözlerimi araladığımda. Ona bakmadım, hız ibresi her an daha çok ileri atılırken boş yola bakıyordum. "Başka başka şeyler..."

"Annemi gördün," dedi tekrar ederek. "İkinci sebebi?"

Dilimi dudaklarımda gezdirerek, ıslatırken başımı iki yana salladım. Ona bakum sessizce. Buzdan gözlerimin ardına kadar erişmek istiyordu ancak erişebileceği kapılara aniden kilit vurup anahtarını bambaşka dehlizlere atmışım.

"Korktuğumu bilmeni... ya da bunun için bana kızmanı istemediğimden," dedim cümleleri toparlamaya çalışarak. "Şimdi olduğu gibi. Her zaman olduğu gibi... Bu konuda bana iyi gelmiyorsun. Ne sen ne de babam."

Kaşları çatıldı. Anlamak ister gibiydi ama ifadesini süpüren fırtına, şimşekler eşliğinde geçiyordu gözlerinden. "Kim iyi geliyor sana?"

"Bilmiyorum. Mesela Kutay öyle değil," dedim hiç tereddüt etmeden, gözlerimiz bir saniyeliğine kesişti. "O beni dinliyor, yargılamıyor, korktuğum için saçmalıyorsun demiyor..."

Dudaklarının arasından sert bir soluk verdi. "Tamam," dedi. Kafasını belli belirsiz iki yana salladı. Direksiyonu sağa kırarak bir başka yola saptı. "Birine anlatabiliyorsan anlat."

Kirpiklerimi kırıştırdım, gözleri yoldaydı. Yüzünden okunmuyordu düşünceleri. "Bu kadar mı?"

"Tartışmamamız için evet, bu kadar," dedi soğukkanlılıkla. "İçindekileri kusabileceğin birinin olması iyidir, yalnız kalmazsın."

"Sen..." Gözlerim kısılır gibi oldu. "Yok artık."

Kaşları daha da çatıldı, bana baktı kesik bir açıda. "Ben ne?"

"Bana trip falan atmıyorsun, değil mi?"

Histerik bir şekilde güldü, ifadesi suratından silindi. "Saçmalık."

Gülecek gibi oldum. "Saçmalık," dedim tekrarlayarak, çehresini irdelercesine onu uzun uzun izlerken. "Yalnız kalmazsın, demen manidar."

"Kendini yalnız görüyorsan kalmazsın," dedi mesafeli bir sesle, sesinde esen soğuk rüzgârlar neredeyse kulaklarımı uğuldatıyordu. Kısa bir an gözleri gözlerime yandan bir bakışla ulaştı. "Anlaşılmayacak bir şey yok."

"Kendimi yalnız görmüyorum," dedim takıldığı noktayı anında kavrayıp. "Bu yola beraber çıktık, yalnız olduğuma nasıl inanayım?"

Ona, o arabaya biner miydin, diye sorduğumda her şeye rağmen bu yolda hâlâ yalnız olduğunu düşüneceği kadar çok susmuştu ve ne hissettiğini tam da şu an anlayabilmesini umuyordum.

İnanmamış olmalıydı ki sadece başını histerik bir tavırla iki yana salladı. "Öyle olsa da önemi yok. Ben her koşulda yanındayım," dedi ardından "Bunu hiçbir şey değiştirmez, ne düşündüğün bile."

"Ben böyle bir şey düşünmüyorum ama." İçimdeki nefesi tutarak ona hakakaldım. "Sen varsın yanımda, biliyorum. Babam da bir şekilde yanımda. Bunun da farkındayım." Nasıl anlatmam gerektiğini bilemiyordum. "Bu konuda yalnızım sadece, sen ya da babam... İkiniz de ben size uyayım istiyorsunuz. Korkmama gerek yok. Neden? Çünkü Boris korkmuyor, korkacak bir şey yok! Ama benim dünyamda işler öyle yürümüyor işte. Duygularım başkalarının duygularına göre şekil almıyor." Yutkundum sertçe. "Anneni gördüm, evet. Sana anlatmak istemiyorum çünkü... annenin beni etkilediğini söyleyip daha başka şeyler düşüneceksin. Sebebi bu, başka bir şey değil."

Sinirleri bozulmuş gibi güldü ancak bu, sandığımdan da kısa sürdü. "Bal gibi de etkiliyor seni," dedi sert bir sesle. Gaza biraz daha asıldı, direksiyonu sıkıca avuçlayan elleri bembeyaz görünüyordu şimdi. "Konuşmayalım en iyisi, Aksa. Hiç sırası değil."

"Kızma bana..."

"Kızmıyorum," dedi sert bir soluk vererek, kırmızı ışıktaki durmuştu. Bedeni bana doğru döndü. "Kızmıyorum. Sana kızmam."

Durdum. Sözlerinin etkisinden miydi, bilinmez ama bir an sonra kemeri çözüp oturduğum yerde yükseldim ve dudaklarımı kirli sakallarla çevrili yanağına bastırdım. Aramızda bir şeyler artık daha netti, ondan duymuştum çünkü. Belki de hatırladığımın farkındaydı, ilk andan beri biliyordu ve öyle olsa bile önemli değildi. Anlamış olması işime gelirdi.

Geri çekilip yerime oturduğumda anlık afallamış ifadesini toparladı, yeşil ışık yandı ve araba yeniden harekete geçti.

"Bu ne içindi?" diye sordu baskın gelen utançla önüme döndüğümde.

Birden cebindeki telefonun titremesi aramıza güçlü bir şekilde düşerek dört bir yana yayıldı. Kollarımı göğsümde daha da sıkılaştırdım. Önüme dönmüştüm ama kulağım ondaydı. Telefonu açtı, karşı tarafı dinlerken sert bir soluk çekti içine. Aramızdaki gerilim havayı karıştırırken çarpacak derece de artıyordu.

"Yaşadığımı anlamışlardır," dedi düz bir sesle, karşı taraf her ne söylediyse kaşlarını çatıldı. "Çok sürmez, çıkarım ortaya..." Kısa, yorucu bir sessizlik daha geçti. "Yapıyorum lan işte, kapat. Gelince konuşuruz."

Ardından telefon kapandı. Yanağımın içini dişlerken kimin aradığını merak ediyordum ve elbette ne konuştuğunu da.

"Atilla beni bulmalarını istemiş," dediğinde başım istemsizce ya da bu anı heklermiş gibi sabırsız bir şekilde ona doğru çevrildi. Göz göze geldik.

Beklediğim bir şey olmalıydı, şaşırmamıştım nedense. "Bunun limanda yaşanan olayla alakası var mı sence?"

"Belki," dedi, bu ihtimali hesap ediyormuş gibi bakıyordu. "Gözden kaçan birileri haber uçurmuşsa bile Kuzat yanımızdaydı. Hallederiz."

"O adamın olayı ne?" diye sordum merak ederek. "Senin gibi... Babamdan yana ama sebebi yok mu? Kim bu adam?"

"Kız kardeşi kayıp, onu bulmak istiyor," dedi Boris. "Aslında kayıp demeyelim, çok küçükken kaçırılmış." Sertçe nefes aldı. "Örgütün pis bir yüzü daha... *Ya kendi içindekini eğitirsin ya da kendi içine çeker eğitirsin.* Güvencekleri adamları kendileri büyütmeyi tercih ederler, baban haklı anlayacağın... İçlerine bugüne kadar yabancı kimseyi almadılar. Kartacalı mesela... Çelik'in dostu olduğunu bilir herkes, küçük yaştan beri tanırımış Barut Kılıçhan. Yanına almış, büyüttmüş, içlerine sokmuş."

Tenimden buz gibi bir soğukluk geçti. Kafamın içi karmakarışık. Sindirmem gereken birkaç şeyden birini duyduğumdan olsa gerek bir dakika kadar tutulup kaldım.

"Pusat da mı öyle?" diye sordum aklıma gelen ihtimalle. "Yani... Kutay'ın babasını duydum en azından, sizin aranızdan biri olduğunu biliyorum. Ama Pusat... Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimden *olabilir mi*, diye düşündüm."

"Pusat yanıma geldiğinde Sencer'in yeğeni olarak tanıtıldı," dedi, kaşları düşünceli bir tavırla çatılmıştı. "Annesi ve babasını trafik kazasında kaybetmiş, kardeşi yok. Kimliği bundan ibaretti." Gözleri bir yola bir de gözlerime uğruyordu. "İki yıl önce Sencer'in ailesinin tek çocuğu olduğunu öğrendim, yeğeni yok anlayacağın. Pusat'ın da bildiğine eminim, belki de ilk günden bu yana biliyordu ama çok da önemsemedi."

"Neden önemsemesin ki?"

Yavaşça omuz silkti. "O da çocuktu, ikna etmek daha kolaydı."

Bir kez daha boğazımın ortasına batan dikenli hissi yutkundum. "Baban da o adamlar gibi, Pusat'ı kaçırıp getirmiş olabilir mi yanına?"

"Pusat'ın ailesi var, trafik kazasında ölmeleri hikâye değil. Kayıtlarda geçiyor," dedi bir elini yüzüne götürüp alt dudağını belli belirsiz okşadığında. "Babam yapar mı?" Düşünceli bir ifade belirdi suratında, ölçüp tartıyordu. "Hayır, yapmaz."

Şehir içine girmiştik o esnada.

"Baban hakkında ilk kez iyi bir şey söyledin," dedim gülerek. "İlginç."

Dirseğini kapıya dayadı, dudaklarını ıslatırken dudakları belirsiz bir çizgi çekercesine kıvrıldı. "Bazen olur öyle."

"Örgütte sık sık yapılıyor mu bu peki?" diye sordum, parmaklarının lıw kesmişti. "Yani... gelenek gibi mi? Ya da onun gibi bir şey... Bilmiyorum işte"

"Bir dönem yapmışlar," dedi dümdüz bir sesle. "Şu an devam etmiyorlar aldıkları çocukların hepsi benim yaşına gelmiştir zaten."

Kaşlarını havalandı. "() kadar mı?"

"Evet."

"İtiraz etmiyorlar mı peki? Sonuçta kaçırılmışlar, sinirlenmiyorlar mı? Öf keli değiller mi?"

Böyle olmalıydı, değil mi?

"Daha iyi bir hayatları var. Bu yüzden umurlarında değildir belki de. Üzerinden yıllar geçmiş... Arkalarına bakmıyorlar, şu ana kadar kimse çıkıp da isyan etmediğine göre durumu kabullenmişler," dedi sorularıma karşılık.

"Bunları yapan kim peki?"

"Barut'un yalnızca kendi dönemini sürdürebileceği kadarını yanına aldığı biliniyor, büyüttü ve içlerine yerleştirdi. Söylentilere göre böyle." Başparmağı alt dudaklarını yokladı sessizce. "Ölüp giderse başka birinin bir daha böylesine sağlam bir düzen kurmasını da istemiyor."

Şaşkınlık kısıvrak yakalamıştı beni. "Neden?" diye sordum daha bir merakla. "Her ne kadar dünya için yapacağı tek iyilik olsa da... İçlerindeki adamlara karşı bencillik bu. Her şeyin kendisi ölene kadar olması, böyle istemesi... Korkunç bir herif."

Dalga geçer gibi güldüğünde kırmızı ışıktaki frene yavaşça bastı ve durdu. Gözleri gözlerime çevrilmişti, yağmur çiselemeye başlamıştı bir de.

"() manyağın aklından geçenlerin ne olduğunu düşünürsün, her biri sadece olasılıktan ibaret," dedi. "Belki de öldüğünde bile yerinin doldurulmayacağını ispat ediyordur kendince, bir şekilde devam ederler ama bu kadar güçlü olmayacakları ortada."

Duyduklarımı idrak etmek her zamankinden daha güçlü sanki. Aralık kalan dudaklarımı ısıtarak sertçe yutkundum. "Bu adam hiç görmememe rağmen beni korkutuyor."

"() adam bittiğinde her şey bitecek," dedi, ışık yandığında gaza yeniden asılmıştı. Bana baktı. "Anlaştık mı?"

Tereddüt ederek de olsa başımı ağır ağır salladım. Daha fazla düşünme yetimi işleve sokmak istemiyordum, çünkü her seferinde ipin ucunu kayırıyordum. Yolun geri kalanı ise sessiz geçmişti. Camın ardında akıp giden asfaltı izliyordum sakince.

Yağmur yağışı hızlanmıştı. Yol kısmen boş sayılırdı ve saat sabahın yedisini gösteriyordu, geçip giden günlerin hesabını yapamadığımdan hafta sonu olduğunu yalnızca tahmin edebiliyordum. Beliz ile sık sık yaptığımız kahvaltı sofralarını düşünüyordum şimdi. O ne yapıyordu? Beni aradığında ve

ulaşamadığında ne düşünmüştü? Babamı aramış olmalıydı, kapımıza kadar gelmişti belki de. Ne söylemişlerdi ona? Nasıl bir yalana maruz kalmıştı?

Yaklaşık yirmi dakika sonunda arabayı sahilde park ettiğinde başımı yasladığım koltuğun köşesinden ancak ayırabildim. Kontağı kapattı. Etraf sakin, yağmur yağışından dolayı hava karanlık bir atmosferdeydi. Emniyet kemeriimin tokasını sökerek ona döndüğümde göz göze kaldık. Göğsümün içini şişirdiğim derin nefes geçtiği her yere diken gibi batıyordu ve yol boyunca süren gören endişem şimdi hat safhadaydı.

"Bizimkiler geldi," dedi kaşları ile yanımadaki boşluğa giren aracı işaret ettiğinde. "İnelim."

En azından silahsız sayılmazdık. "Peki ya babam?" diye sordum araba koluna uzanırken, duraksamıştım. "Ona haber verdik mi?"

"Verdik, Aksa," dedi ve sabır dilenir gibi başını salladı. "Hadi, bebeğim."

Başıma kapüşonu geçirerek kapıyı açtım ve bedenimi dışarı atarken kafamın içerisindeki düşünceleri savuşturuyordum. Kapıyı örttüm, Boris yanıma gelirken Kutay sürücü koltuğundan inmiş ve siyah güneş gözlüklerinin ardından gözlerimi yakalamıştı.

"Çarşamba, yine neşe saçıyorsun," dedi alay edercesine, kapıyı kapatmamıştı ve bedeninin yarısı da içeride duruyordu. "Bu sıfat ne?"

"Korkuyormuş," dedi Boris dümdüz bir sesle. Yandan bir bakışla ters ters diktim gözlerimi gözlerine. "Şu bakışlara bak."

"Karışma ya bana, sen kendine bak," dedim kollarımı önümde bir araya getirerek, ondan bir adım uzaklaştım. Kutay'a çevrildi buzdan bakışlarım. "Ayrıca sıfatımda bir şey yok. Korkuyorum ama bu da normal."

"Normal," dedi Kutay da omuz silkererek. "Ben de korkuyorum." Alaycı bir sırıtış kapladı dudaklarını, sert bir nefes aldı. "Ama endişe edecek bir şey yok. Çok zor duruma düşersek ne yapacağımız bile belli, kızım. Ne korkması? Önlere Pusat'ı atıp kaçacağız, işte bu kadar basit."

Sesli bir şekilde güldüğüm sırada yanımdaki adama bir an olsun bakmıyordum. Kutay ifademi dikkatle izledi, ardından aracın içine eğildi ve bir şey alıp, arkasında tutarken sırıttı. Merakla ona bakıyordum. Ne saklıyordu? Telefon mu?

"Bil bakalım, sana ne aldım?"

Durdum. Boris yanımda dikildiğine göre böyle bir aptallık yapmazdı, öyle değil mi? Kalbim telaşla renkten renge boyanırken kirpiklerimi kırptırdım. Yağmur üzerimize hızlı hızlı yağıyordu ve Pusat'ın hoşuna gitmemiş olmalıydı ki sıkıca avuçladığı siyah şemsiyeyi tepesinde açtıktan sonra ön kaputun etrafından dolanıp yanımda belirmişti.

"Ne aldın?" diye sordum odağımlı Kutay'a vererek, Boris sabırsızca yerinde kıpırdandı.

Kutay dışlerinin bir kısmını gösterecek kadar derinden gülümsedi. "A hakahım," dedi ve arkasından üç adet kırmızı gül sarılan siyah, parlak kâğıt çıktı. Şaşkınlıkla aralanan dudaklarını ve kirpıttığı kirpikleriyle ona bakıyordu. Buketi bana uzattı.

"Bana çiçek mi aldın?"

"Akşaya çiçek mi aldın?"

Boris ile aynı anda konuştuğumuzda benim şaşkın ses tonuma sinirli ve karıştı. Bir kez bile dönüp ona bakmasam da ifadesi gözlerimin önünde yedi alıyordu. Büyük ihtimalle kaşları çatılmıştı ve dik dik bakıyordu.

"Evet," dedi Kutay, elindeki çiçekleri elime sıkıştırırken güldüm ve göğsüme yasladım. "Kadınlar sever böyle ufak şeyleri. Biraz örnek al, oğlum."

"Teşekkür ederim," dedim içten bir tebessüm dudaklarımda can bulduğunda. İç geçirerek güllere indirdim bakışlarımı. Ardından ona sarılmak için bir adım atsam da Boris, Kutay'ı tek hamlede yanına çekti. Duraksadım. "Se gelsene şöyle," dedi, bir kolunu Kutay'ın omzuna sardı ve birlikte uzaklaşmaya başladılar.

Pusat arabasının açık kalan kapısını kapattı. Çekinerek kısa bir bakış attığım yüzündeki düz ifade daha çok gerilmeme yol açıyordu. Ne geçiyordu aklından? Benden nefret mi ediyordu? Hiç hazzetmediği ortadaydı. Kapılar kilitlendiğini duydum, hava buz gibiydi ve bu adamın bakışları daha da iştiyordu sanki. Gerginlikten titriyordum zaten.

"Gidelim," dedi bir eli ile önden geçmem için işaret vererek. Kuruma dudaklarımı yalayarak titreyen alt dudagımı dışladım. Başımı ağır ağır salladığım sırada tam yanımda durmuş, beni de şemsiyesinin altına çekmiş.

"Gerek yoktu, sağ ol," dedim yan yana yürümeye başladığımızda. Umasamadı, sesini çıkarmamıştı ve bu, fazlalıklı hissi veren birçok şey arasında zirveyi de çoktan kapmıştı.

Boris arkasını dönüp kısık bakışları arasından kontrol ediyordu, yağmur yağışından dolayı da kısmış olabiliirdi gözlerini. Kutay da bir an durup gülen bana baktı, ardından Boris'e bir şeyler söyledi ve her ne söylediye kızıyordu ortadaydı. Bu mesafeden bile gerilen çenesinin belirginliğini seçebiliyordum.

"Burada yeterince güvende miyiz?" diye sordum başımı Pusat'a çevirerek. Laf ebeliği yapmadan doğruca gerçeği söyleyecekti, biliyordum.

"Yeterince değil," dedi. "Yine de güvendeyiz, rahat ol."

Başımı yavaşça salladım. Mekan gözden uzak, şehrin daha sessiz bir kısmında sesindeydi. İçeri girdiğimizde normalden daha erken vakitte açıldığını söyleyen bir adam tarafından denizi görebildiğimiz bir masaya yönlendirilmişti. Pusat şemsiyesini kapatmak için birkaç saniye geç girmişti içeri, o sırada Boris yanımdaydı ve etrafta tek rük insan vardı. Derin bir nefes aldım. Çevremes her şeye temkinli ve kaçamak bakışlar atmayı bir an önce kesmeliydim.

Üzerimdeki montu çıkardım, ardından başıma geçirdiğim kapüşonluyu indirdiğimde saçlarımın kenarlarından fırlayan birkaç tutamı düzelttim. İçerisi sıcaktı. Boris karşımdaydı ve Kutay yanımdan kalkmadığı için ters bakışlar atıyordu. İstemsizce güldüm, omuzlarıma çöken gerginlik saniyeler geçtikçe siliniyordu. Pusat, Boris'in tam yanında oturmuştu. Masa kuruluyordu.

O sırada Kutay kulağıma eğildi. "Montunun cebine koyacağım," dedi, karşımda oturan adamdan ayıramadım gözlerimi. Boris'in şüphesini üzerime çekmek istemiyordum ama oradaydı işte.

Hiçbir şey söylemedim. Sırtımı dikleştirerek kucağımdaki gülleri masanın kenarına bıraktım, hâlâ göz gözeydik.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye sordum masaya doğru eğilerek. Ateşten gözleri açık yakama düştü, ardından gözlerime tırmandı ve dilini dudaklarında dolaştırdı.

"Nasıl?"

"Sinirlerin bozulmuş gibi."

"Hiç mümkün mü?" diye sordu dudağının bir köşesindeki sahte kıvrımla. Dirseğini sandalyenin kenarına dayamıştı ve sırtını geriye vermişken elini dudaklarına götürdü. Başparmağını alt dudağının üzerinde sürükledi. Bakışları masanın üzerindeki üç adet güle kaydı, tekrar göz göze geldik ardından. "Güzelmiş."

"Öyle," dedim bir bacağıma diğer bacağımın üzerine atarak. "Uzun zamandır hiç çiçek almamıştım."

Kaşları belli belirsiz kalktı, yalandan bir ifade vardı yüzünde. Dudakları bir şey söylemek için aralandığı saniye yanında oturan Pusat boğazını hafifçe temizledi ve elindeki telefonu Boris'in önüne doğru itekledi. O andan itibaren tüm merkezinden çıkmış gibiydim. Sırtını doğrultarak telefonu eline aldı, kaşlarını çatarak ekrana baktı. Pusat'ın kasten yaptığı bir şey yoktu, beynimi ele geçiren sebepsiz gıcıklığın manası da yoktu bu yüzden.

"Bana neden çiçek aldın?" diye sordum Kutay'a baktığımda, o an sağ kaşından uzanan belirsiz kızarıklığa çarptı gözlerim. Yeşil gözleri gözlerime çevrildi.

"Şu sıralar çok mutsuzsun, iyi gelir diye düşündüm," dedi. "İyi misin şimdi?"

"Aslında daha iyiyim," diye fısıldadım, sandalyemi biraz ona doğru çevirdim. "Bir şeyler değişti biraz..." Düşünür gibi birkaç saniye ona baktım, gözlerim kısılmıştı. "Çok az."

Şok dalgası gözlerine kadar vurup hızla geri çekildi. "O ne demek?" Kaş göz yaptı. "O konuda mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım sabırsız bir hisle. Boris Karalav'ın yakıcı bakışlarının ağırlığı aramızda gidip, gelirken çenemi açmak için geri

duruyordum aslında. Dudak okuma potansiyeli olan bir adamdı. Hınavacılıkla ona neler öğretmişlerdi bilmiyordum ama ustaca okuyabiliyordu dudakları. Hiç bundan bahsetmemiştir gerçi. Ben sadece hiçe yakın bir sesle konuştuğumuzda bile duyabilen bir adamın bu konuda ciddi boyutta eğitim görmüş olduğuna inanıyordum. Sadece olasılıktan ibaretti.

“Önemli bir şey değil,” diye geçiştirdim onu. “Bir ara yine konuşuruz.”

Bir süre garsonlar masaya gelip gittiler. Kahvaltı sofrası tamamen kurulduğunda ve çay bardaklarımız da önümüze bırakıldığında gözlerim dışarıdaki denizin dalgalı sularındaydı. Yağmur damlaları hızlı hızlı çarpıyordu ve oluşturduğu küçük noktaları izlemek zevkli sayılabilirdi. Korkunç olan diplerdi. Sıkıntıyla yutkundum. Gece neredeyse Boris’e anlatacağım şeyin karnımı tekmelediği yerde bir uyuşukluk baş göstermişti. Nasıl anlatabilirdim ki öylece? Sarhoş kafayla aldığım cesaretin ayarı bazen fazla kaçırıyordu ve bunun bir üçüncüsü olmamalıydı. Kontrolsüz, ayarsız bir şeye dönüşüveriyordum. Ancak gecenin geri kalanını düşünecek olursam... Tenimi kaşındıran ateşi, bacaklarımin arasına kadar uzanan sızıyı yeniden ister hâldeydim tam da şu an bile. Ve o itirafı... Her ikisini de... Ayrıca kesinlikle ayık bir kafayla...

Kahvaltı boyunca sessizce tabağıma odaklandım. Sırtımı kapıya dönerek oturduğumdan her an bir şeyler olacak korkusuyla bakabileceğim bir kapı yoktu önümde, Boris vardı ve gözleri de arada yüzüme uğruyordu.

“Atilla, Şansal ile küçük bir toplantı yapacak,” dedi Pusat ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra. Gözlerim çaprazımda oturan bedene kaydı. Kahverengi gözleri öyle dikkatli ve en ufak bir harekete karşı bile doğuştan programlı gibiydi ki gün geçtikçe bu görüntüde gaddarlık seziyordum. “Senin yaşadığından emin, Talya’nın söylemiş olma ihtimali yüksek. Toplantıya senin de dâhil olmanı istiyor. Akşama sen de katıl, gösterişli bir duyuru olur. Birkaç gün sonra da Atilla’nın davetine katılırsın.”

Kulaklarıma ulaşip zihnime dolan ismi hiç duymamış gibi yaptım. Tabağıma çevrildi gözlerim, o kızın hiç var olmadığını düşünebilirdim. Üstelik *sevebileceği tek şey* bendim söylediğine göre. *Sevmediklerini ayıkla ve geri kalanını sev...*

Ama bir dakika? Ne akşamından bahsediyordu?

“Haldun’un ifşa edilmesine tepkilerini düşünsene... Ulan, ne oyunlar dönüyordur şimdi,” dedi Kutay. “Şu an ilk düşünceleri... Babür’ün bir dostunun, bir yakınının bunu yapmış olma ihtimali. Çelik’in yokluğunu fark etmediler. Haldun ötecek mi? Hah işte, asıl mesele bu.”

“Şimdilik ötmez,” dedi Boris, sessiz bir şekilde onları dinliyordum. “Akşamı da düşünüyoruz.” Pusat’a yönelik söylüyordu bunu.

"Ben gideceğim kesin," dedi Kutay, merakımı bastırıp ona da bakmadım. Tabaklarındaki domatesi ağzıma attım. "Geceye de kalırım, bizimkilerle çekeceğiz."

O ne demekti be?

"Sadece ondan mı?" diye konuştu Pusat alayla. "Kimler olacak, say bakalım."

"Gereksizler ve çok daha gereksizler..."

Çay bardağıma uzanıp buharı azalan bardağı dudaklarıma yaklaştırdım, soğumuştur. Genelde soğutarak içmezdim hiçbir şeyi ama şu sıralar düşünme kotamın sınırları her defasında patlak veriyordu ve şimdilerde zamanımın çoğunu zihnime ayırır olmuştum. Gecikiyordum bu yüzden bazı şeylere. Far- kına da geç varıyordum.

"Ayrıca bence şimdi çıkma, kardeşim. Şu tipin düzelsin önce," dedi Kutay, kurumuş dudaklarını ıslatarak karşımdaki adama değdirdim gözlerimi. Böyle daha çekici bir havası vardı, böyle bir yere gitmemesi işime gelirdi. *Ayrıca nereye gidecekti?* "Kızlar ne olmuş bu yakışıklıya demesinler sonra."

Ölümcül bakışlarımdan asıl hedefi yanımdaki geri zekâlıydı. Dişlerimi sıkıp Kutay'a baktığım aynı saniye içerisinde bir ayağımı kaldırdım ve yanımdaki ayağına vurdum çaktırmadan. Suratını buruşturarak sandalyesini birkaç santim yana kaydırdı.

"Yani şey demek istedim... Yanına gelip de *ulan yakışıklı, ne oldu sana* gibi tatsız muhabbet açma yöntemleri seçmesinler," dedi ardından, yüzünde garip bir sırıtış vardı ve burnumdan sert bir soluk verirken her an elimin tersini çenesine geçirebilirdim. "Öyle, Çarşamba... Allah belamı versin."

"Bana ne? Beni ne ilgilendirir? Bana niye açıklama yaptın ki şimdi?" diye sordum umursamaz bir şekilde, gergince çatılan kaşlarımı yumuşatmak için fazladan birkaç saniyeye ihtiyacım vardı. Boris Karalav'ın bana baktığının bilinciyle mimiklerimi herhangi bir değişime karşı sabit tutmaya çalışıyordum.

Alayla güldü Kutay ağzına zeytin atarken. "Aynen, ne ilgilendirir?" dedi yandan küçümseyici bir bakış fırlatıp. "Birazdan ağzıma gülleri sokacakmışsın gibi bakma bana. *Renkli gözlülerden uzak dur*, derdi annem. Haklıymış."

"Sen de yeşil gözlüsün, geri zekâlı," dedim omzundan itekleyip.

"Canım, boş ver şimdi... Ha yeşil, ha mavi? Düşmanımıza bir bak," dedi karşıma işaret ederek, bir an gözlerimi Boris'e kaydı; dilini dudaklarında sürükledi, gözlerine bu andan memnun olduğunu gösteren bir ifade serilmişti. "Sevindirelim mi şunu? Aramız mı bozulsun yeşiline, mavisine?"

Burnumdan sert bir soluk vererek sırtımı geriye yasladım ve karşımdaki adama dik dik baktım. Sinir bozucuydu. Sonunda vardığım bir gerçek vardı ki bu üç adam tam anlamıyla sinir bozucuydu. Omuzlarımı düşürerek

bakışlarımı üzerinden çektim, sandalyeyi geriye çekip, "Lavaboya gidiyorum," dedim ve oturduğum yenden kalktım ardından.

"Yalnız gitme," dedi Boris sandalyesini geriye çekerek. "Ben de geliyorum."

"Aynen, gel de daha çok dikkat çekelim, Boris," dedim kısık sesle homurdanarak. "Gidip geleceğim hemen. Zaten korkudan oyalanmam, tahmin ediyorsundur."

Durdu. Sesli bir nefes çekti içine. Hoşuna gitmemişti bu durum, belliydi. Beni kadınlar tuvaletine götürecek kadar kafayı yemişse bile ben henüz o kadar yememiştim, en azından toplu alanda dikkat çekici bir şey yapmamalıydım.

"Şu çaprazda tuvaletlere giden koridor, görünüyor buradan. Üç dakikaya gelmezsen basarız," dedi Kutay alayla. "Şu korku işini abartmayalım."

Kafamı salladım yavaşça. Bir kez daha onlara bakmadan sırtımı döndüğümde adımlarım koridora yöneldi. Artığım her adımda diken üzerinde hissedeceğim bakışları da üzerimdeydi. Beni benden daha çok düşündüğünden korkum arada hafifleyip susturabileceğim kadar azalıyordu. Boris'e haksızlık mı ediyordum bu konuda? Bazen yalnızca kendi düşüncelerim tarafından o kadar kapana kısınlıyordum ki kimin ne yaptığını veya söylediğini duymaz hâle geliyordum.

Kadınlar tuvaleti koridorun bir ucundaydı, oldukça temizdi. Başka kimse de yoktu. Ellerimi yıkayıp, aynaya düşen yansımaı kontrol ederek tuvalet kapısından çıktım. Nemli avuç içim enseimde, dalgın bakışlarım ise adımlarımdaydı. Uzun koridoru aşan adımlarımın sonunda bir bedeni toslama sebebim buydu. Bir adım geriledim hızla.

"Özür dilerim," dedi geçmişten kopup gelen bir ses, kaskatı kesilen bedenim ile birkaç saniye sabitlenerek, donup kaldı bacaklarım. Gözlerim karşımdaki yüze çevrildi. Şaşkınca açılan gözleri gözlerime baktı doğruca. "Gün?"

Yiğit.

Sertçe yutkundum. Ne işi vardı burada?

"İyi günler," dedim mesafeli bir sesle, yanından geçip gideceğim sırada bileğime sarıldı avucu ve adımlarımı bir çırpıda kesti. Önüme geçti tekrardan, bileğimi kendime çektiğimde ancak bıraktı.

"Dur iki dakika," dedi, sesindeki şok hâlâ silinmemişti. Beni tepeden tırnağa süzdü, çenemi sıkarak gerildiğimde kollarımı göğsümün altında birleştirmiştim. "Seni gördüğüme sevindim."

"Kendim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim..."

"Yapma," dedi omuzları çöktüğünde. "Bu kadar kötü bir muameleyi hak etmiyorum."

Ciddi misin der gibi baktım yüzüne.

"Her neyse," dedi beni yeniden inceleyerek. "O kadar güzelleşmişsin ki... Üç ay oldu mu seni görmeyeli? Bu kadarı mümkün mü?"

Kaşlarım sertçe çatıldı. "Ne saçmalıyorsun sen, Yiğit?"

Başını iki yana salladı ve yutkundu. "Gördüğümü söylüyorum. Zaten güzeldin ama şimdi daha farklısın," dedi çekince hissetmeden. "Yurt dışına çıktığını söylemişti Beliz, geri mi döndün?"

"Allah aşkına sana ne ya? Ne önemi var bunun?" diye kısık bir sesle soludum, sorun çıkmasını istemediğimden bir an önce yanından tüymek istiyordum. "Geri döneceğim zaten, beni hiç görmemiş gibi yap."

"Beliz sana kırgındı," dedi birdenbire. "Onu gördüm, haber vermemişsin, bu yüzden sana küsmüş... Ona bile haber vermeden bir anda ortadan kaybolmuşsun." Ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Arkadaşımın ismini duymak kalbimi terletti. "Önemli bir şey mi var?"

Bakışlarımı kaçırarak masaya baktım ve Boris'le göz göze kaldık. Bir eli sandalyenin kenarındaydı, her an ayağa fırlayacakmış gibi bakarken Pusat'ın bir şeyler söylediğini görebiliyordum. Mantıklı bir şeyler olmalıydı ki ifadesiz suratından geçen ateşi sıçramadan söndürebilmişti. *En azından o ana kadar.*

"Hayır," dedim Yiğit'e bakarak. Dağınık, koyu saçları; beyaz teni ve kah-verengi gözleri... "Olsa da seni ilgilendiren bir şey olmaz. Anla şunu."

Sesli bir nefes aldı. Gözlerini bir anlığına yumdu ve biraz daha yaklaştı. "Bak, Gün... Geri dönecek misin? Bana bunu söyle," dedi, sesi sanki yalvarır gibiydi.

"Niye soruyorsun bunu?"

"Şansımız olup olmadığını öğrenmem lazım." Titrek bir nefes daha aldı, gür ve uzun kirpikleri arasından daha büyük bir dikkatle bakıyordu. "Lütfen, bunu duymaya ihtiyacım var."

"Senin hâlâ yüz­süz gibi şansımızın olacağına inanman o kadar komik ki..." dedim çıldırmışçasına. Dik duruşumu bozmadım. "Senin benimle bir şansın yok. Unuttun mu? İlgisizin tekiyim ben, soğuşum ve her şeyi hak ediyorum. Ama *seni* asla."

"Sondakini söylemedim," dedi sertçe.

"Onu ben söylüyorum, geri zekâlı," diye çıktım. "İroni... Biliyor musun nedir?"

"Ne sikim olduğu umurumda bile değil," dedi kaşlarını çatarak. "Özledim seni... Gerçekten özledim."

"Özlemişmiş ya, bak sen şuna..." diye histerik bir nefesle soludum, dişlerimi sıkarak. "Beliz'den uzak dur, arkadaşımın yanına yaklaşayım deme."

Güldü. "Beni Beliz'den mi kıskanıyorsun yoksa?"

Ne? Sinirlerim bozulmuş gibi sahte bir şekilde güldüğümde bu bir saniye sürdü, ardından ifadem tuzla buz olup kayboldu. "Şu an sakın kalıyorsam senin gibi bir aptal yüzünden rezil olmamak için. Bilmem anlatabildim mi?"

Dudaklarını yaladı ve başını iki yana salladı. "Yaptığım şeyin boktan olduğunun farkına vardım, seni kaybetmek yaptığım en kötü şeydi. Allah belamı verdi. Aksa, bak bebeğim..."

Boris görüş alanıma girdiği gibi kalbim boğazımda sertçe çarpmaya başladığında saniyeler içerisinde Yiğit'i ensesinden yakaladı ve sert bir hamleyle geri çekerek aramıza kapanmaz bir mesafe koydu. Telaş ederek birkaç adım öne gideceğim sırada bedeni yanımda belirdi, aralanan dudaklarıma parmak uçlarımı kapatsam da ayaklarım zemine mihlanmış gibi kalakaldım. Ona baktım şok içerisinde, gözleri alev alevdi.

"Sıkıntı mı vardı?" diye sordu, sesindeki ölümcül sakinliğin ayak izleri öyle güçlüydü ki başımı hızla iki yana salladım. "Tanıdık biri galiba?"

Yiğit kaşlarını çatarak elini ensesine sardığında öfkeliydi. Görebiliyordum bunu. "Bu kim, Gün?" diye sorarken Boris'i baştan ayağa inceliyordu.

"Sana ne, Yiğit?" diye çıkıştum sinirle. "Git artık."

"Yiğit?" Boris'in ses tonu sert ve kül olana kadar yakacak kadar alev alevdi. Dudaklarımdan sert bir nefes bırakarak, bir elimi saçlarımdın dibine götürüp sıkıntıyla çekti. Boris'e kaydı gözlerim, gergin çenesi ve kemikten suratıyla ifadesini sezdirmiyordu. Gözleri karşısındaki adamdaydı. "Yiğit demek?"

"Evet," dedi Yiğit terslercesine. "Sen kimsin asıl lan? Benim enseme yapışmak... Ne haddine lan senin?"

Boris ruhsuz bir şekilde alayla güler gibi oldu, belli belirsiz bir hareketti.

"Boris," diyebildim sonunda konuşmasına fırsat tanımadan bir elimi koluna sararak. "Gidelim, uğraşacak biri değil."

"Boris ne be?" diye anlamsız bir tavırla konuştu Yiğit. Aptalın tekiydi.

"Bir dakika," dedi Boris bana bakarak, ardından dudaklarını ıslatarak gözlerimde uzunca gezindi ateşten gözleri. "Eşyalarını al, bekle beni. Bir işim var."

"Ne?" Anlamamıştım. Kaşlarım çatıldı. "Ne işi?"

Başını birkaç santim üzerime doğru eğdi. "Kısa bir iş."

Yanağımın içini dişlerimin arasında ezmeye başladığımda nefesimi içime hapsettim. Bir an tereddüt ettim ama Kutay'ın olduğu yerde bana eliyle yaptığı *gel* çağrısı daha fazla tetikledi bedenimi ve bakışlarımı kaçırarak, yanından sıyrılıp masaya doğru yönlendirdim adımlarımı. Diğer masalara bakamıyordum. Omzumun gerisinden onlara baktım kısa bir zaman zarfında, kalbimde pompalanan duygular karmakarışık. İçim titredi. Yiğit'in beni görmesi sıkıntı yaratır mıydı?

Alt dudacağımı dudaklarımın arasına yuvarlayıp masanın kenarında durduğumda Pusat hesabı ödemek için kalkmıştı. Şimdi yalnızca Kutay vardı.

"() kim?" diye sordu heyecanla, nefesini tutmuştu. "Hassiktir... Boris'e hak, öfkeli dana... Davaristan centilmeni. Belgesel tadında..."

Suratımı buruşturup, montumu üzerime giyerken bakışlarım karşılıklı dikilen adamlara ulaştı. Yanlarına gitmemek için zor duruyordum işin aslı. Ne konuşuyorlardı?

"Eski sevgilim," dedim istemsizce, donuk gözlerimi bir anlığına kaçırdım. "Kutay..." Ayaklanan adama baktım. "Yanlarına gitsene. Yiğit geri zekâlısının ayanı yoktur. Sinirlendirir, tatsızlık çıkmasın. Gidelim şuradan."

"Okuy," dedi oturduğu yerden ayaklandığında, masanın kenarında duran gülleri kucakladığım saniye etrafımdan üzerime yöneltilen bakışları hissediyordum.

Yiğit'i yeniden karşımda görmek huzurumu kaçırmıştı. Neden o olmak zorundaydı ki? Beliz'i görmeyi dilerdim mesela. Ayrıca o... Bana küsmüş müydü? Öğrenmişti demek apar topar gittiğimi... Bir an tüm moralim bozuldu, sıfırın altındaydım ve tek arkadaşımı kırmanın getirdiği ağlama hissini kontrol etmeye çalışıyordum.

"Dışarıda bekleyelim," diyen Pusat dikkatimi üzerine çektiğinde ifadem fazlaca gergindi. Kafamı salladım. Elimdeki buketin kâğıdını sıktım istemsizce.

"Pusat," diye mırıldandım çekinceyle. Adımlarımız yan yana dış kapıya ilerlerken bir anlığına ona baktım. "Onun beni görmesi sorun yaratır mı?"

Mekânın kapısından geçip buz gibi havaya çıktığımızda yağmur yağışı az da olsa hızını yavaşlatmıştı.

"Tanıdığın biri değil mi?"

"Eski sevgilim."

"Öyleyse sorun yaratamayacak kadar büyük bir sorunla karşı karşıya," dedi alayla omuz silkerek. Yağmur üzerimize yağıyordu. "Boris Karalav."

Adımlarım arabanın kenarında durduğunda Pusat yanımdan ayrılmamıştı, gözlerimi kapatıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Başımı yağmurlu göğe kaldırdım ve nefesimi bıraktım sıkıntıyla. Planı batırmış mıydık? Tüm endişem bunun içindi. Yüzümün her karışına damlayan yağmur suyu çeneme doğru sessizce süzülürken içimden saniyeleri saydım. Yiğit piçi yüzünden planın batmasını hazmedebileceğimi hiç sanmıyordum.

Boris bir dakika sonra kapıdan çıktığında kalp çarpıntım katlanarak işgalci bir tavırla dört yanıma saldırdı. İçime nüfuz eden sıkıntıdan arındım birkaç saniyede, derin bir nefes aldım. Dikkati üzerimdeydi, benim de onun üzerinde olduğu gibi. Bir elinde paltosunu tutuyordu. Omuzlarına dökülen damlalar pek umurunda değildi belli ki. Boris arabanın kilidini açtı, Pusat

birkaç adım atarak karşısına geçtiğinde bir şeyler söyledi ve Kutay ile birlikte ortadan kayboldular.

Kapıyı açıp oturduğumda bir saniye öylece dışarıda hızlanan yağmurun altında durmasını izledim. Çok geçmeden sürücü koltuğuna yerleştiğinde emniyet kemerimi takmış ve sırtımı yorgunca geriye vermiştim.

"Planı batırdık mı?" diye sordum dakikalardır aklımı kurcalayan soruyu dile getirerek, motoru çalıştırdı ve geri geri çıkardı arabayı. Kısa bir bakış attı yüzüme, paltosunu arka koltuğa fırlatırcasına bırakmıştı.

"Bu nereden çıktı?"

"Bilmiyorum." Boş yere endişe ediyor olabilirdim. "Eskiden hayatımda olan birilerinin beni görmesi tehlikeliymiş gibi geliyor kulağa. Görmesini geçtim... Bu kadar rahat olduğumun bilinmesi sıkıntı yaratmayacak mı?"

"Hayır," dedi gaza asılırken. "Örgütten biri olmadığına göre sorun ne?"

"Öyle, öyle tabii ama..." Ofladım, gerçekten neyin endişesiydi bu? Gözlerimi yumarak ofladım. "Saçmalıyorum, haklısın."

"Sana ne söyledi?"

Sorusu karşısında göz kapaklarım isteksizce aralandı ve üzerine çevrildi. Bu ayrıntıya gerek var mıydı? "Beni gördüğü için şaşırmış, bunu söyledi."

"Başka?"

"Çok önemli şeyler değil."

Bir elini direksiyona gevşekçe sarıp hafifçe kıldığında dirseğini kapı kenarına dayadı. "Seni üzecek bir şey söyledi."

"Beliz'i görmüş," dedim gözlerim dolarken. "En iyi arkadaşımı yani... Bana küsmüş."

"Şu sarışın kız mı?"

Huysuz bir tavırla duraksadım. "Sen nereden biliyorsun sarışın olduğunu?"

"Uzun mesele, anlatırım," dedi, kaşlarındaki belli belirsiz çatık kıvrım hâlâ yerli yerindeydi. "Şu Beliz'e telefon açarsın. Ayarlarız."

Donakaldım. "Ciddi misin?"

"Evet," dediğinde heyecanla güm güm çarpan kalbimin teklediğini hissettim. İfadesi nötrdü, sabitlenmiş bakışları gözlerimin içerisinden geçip yola döndü. "Sıkıntı yaratmaz."

İçime soğuk su dökmüştü bu kelimeler. En azından geride beni bekleyen bir arkadaşım olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Okulum, mesleğim, hayallerim... Her şeyimin bir gün yeniden döndüğümde beni coşkuyla karşılayacağını bilmeye ihtiyacım vardı.

"Peki sen, Yiğit'e ne söyledin?" diye sordum, göğsümdeki yük hafıfladığından asıl meseleye dönebilirdim. "Ne konuştunuz?"

"Olması gerekeni, fazlasını değil."

“Neymiş olması gereken?”

“Sana *bebeğim* diyemez, Aksa.” Gözlerinden geçen keskin parıltıyı gördüm. Bana baktı, kalbim midemde atmaya başlamıştı. “Sana o kadar vakun olamaz, etrafında bile gezemez.” Göz gözeydik. “Bitmişse bitmiştir. İsrar edemez.”

Sesli bir nefes aldı. Yetememiş gibiydi.

“O puşt sana Aksa da diyemez, bunu unutmayalım.”

Bir an güler gibi oldum. “Aksa benim adım, bazen böyle seslenen de oluyor.”

“O it seslenmeyecek,” dedi kaşlarını çatarak, gözleri yola döndü. “*Dönecek misin*, diye soruyor bir de piçin oğlu...”

Bir an aniden fark edebildiğim şey ile gözlerim dondu, ardından şüpheyle kısıldı. “*Bebeğim* dediğinde yanımıza gelmiştin, duydum ama o kadar uzak mesafeden tüm söylediklerini duyamayacağına göre...” Bedenimin bir kısmını ona doğru çevirdim. “Dudaklarını mı okudun? Şaka yapıyorsun!”

Hiç oralı olmadı. “Kim demiş?”

Nedensizce tahminimi tutturmam heyecanlandırmıştı. “Biliyordum işte!”

“Hayır.”

“Yalancı ya...”

Kırmızı ışıktaki durdu, silecekler cama düşen damlaları süpürüyordu sağa sola. Sigara paketini çıkardı, camı fazladan açtı ve çakmağı ateşledi. Çevremiz boştu, şehrin dışına götüren yolların çoğunun bomboş olduğu bir zaman dilimindeydik. Sonra onun olduğu taraftan bir korna sesi geldi. İrkilerek başımı omzumun gerisinden çevirir çevirmez camın arkasındaki *Lamborghini* görüş açıma girdi. Camı aşağı indirdiğinde gördüğüm yüz ile yeni bir şok dalgası çarptı.

“Boris...”

“Bekle, Aksa.”

Sırtımı iyice geriye verdiğimde camı kaldırmadan önce Ezel Edremit’e baktı.

“Seni nasıl buldu?” diye sordum şaşkınca.

“Zırdeli,” dedi dişlerini sıkarak. “Derdini biliyorum ama... Piç herif.”

Yeşil ışık yandığı saniye Boris aniden gaza asıldı ve ibre fırlarcasına tırmanırken bana da ıslak asfaltta yaptığı hızın endişesine düşmek kaldı. Boğazımın ortasına çöken hissi yutkundum.

“Hava yağmurlu,” dedim anlam veremeyerek. “Kaza yapacağız... Bu kadar hızlı gidemezsin. Tekerler kayar.”

Boris sert ve sesli bir nefes aldı. Hızı azaltarak, dikiz aynası üzerinden arka tarafı kontrol ettiğinde bakışları kısılrken sağ aynaya indirdim gözlerimi, geriden yaklaşan Ezel’in arabasını görebiliyordum.

Birdenbire telefonu çalmaya başladığında pantolon cebine götürdü elini ve telefonunu çıkardı. O an pantolonun iç cebindeki telefonun da varlığını hatırladım, eve gidince bakmak için sabırsızlanıyordum.

Aramayı yanıtlayıp hoparlöre almasına şaşırsam da tüm dikkatimi bu ana vermem için yeterliydi.

"Güzel araba," diye söze girdi Ezel doğruca. Sesi neşeli ve içtendi. "Yakışıklı yüzünü de gördüğüme sevindim ama şimdi... Peşinden gelen Kutay'ın arabasını fark edince sen olduğunu anlamıştım, teyit ettik. Tam senlik araba Rengi de iyiymiş." Sırıtiyordu sanki. "Yüzüne ne oldu bu arada? Çok geçmişler olsun, bir de sadede gelecek olursak Güneşçiğim orada mı?"

Beni mi soruyordu? Gün, Güneş, Aksa...

"Bugün sözleştiniz mi lan siz?" diye çıkıştı Boris, kaşları çatılmıştı ve kemikli çehresi ölüm kadar ürkütücü bir kıvrım taşıyordu. "Sağa çekip seni gebertmeden önce siktir git, Ezelciğim. Uyarı mahiyetinde... Bilmem, anlabildim mi?"

"Ama oldu mu şimdi?" diye alaycı bir şekilde konuştu Ezel, telefonun diğer ucundaydı ve arabası da hâlâ arkamızdaydı. "Ah, bu arada ikinci kez geçmiş olsun. Talya nasıl? Babası alınmış geçenlerde, büyük talihsizlik."

Tırnaklarımı etime bastırarak dudaklarımı sıktım. Bakışlarımı kaçırarak karşıma çevirmiştim.

"Talya'yı merak ediyorsan onu ararsın," dedi Boris. "Başımı ağrıtmak için aradıysan yanlış zamanlama."

"Onunla pek samimiyetimiz yok, sen daha samimisin diye sordum," dedi Ezel, daha da gerildim. "Ama birkaç kez gördüm şimdi kızı, merak ettim. Sormasam ayıp olur. Siz takılıyorsunuz, kime soracağım oğlum? Kim daha iyi bilecek?"

Takılıyorsunuz. İçimde bir volkan gibi kabarıp patlamaya hazırlanan o kızgın lavları hissettim. Her şey bir planın çizgisinde olsa da hislerimin önüne geçemiyordum.

"Çenenin yayını sikeyim senin," diye homurdandı Boris, hafiften gergindi.

"Ama öğrendiğime göre akşam Talya da orada olacak... Ona sorarım. Zaten kimler yok ki? Tüm veliahtlar orada, gece *Dip'e* geçeceğiz. Sen şimdi yeni geldin, bilmezsin oraları. Öyle eğlenceli olur ki..." Derin bir nefes aldığını işittim. Bu akşam o kız da orada olacaktı demek. *Dip* neydi? "Ha, bir de... Bizim bir yarış işi vardı. Aslında tam da sırası, biliyor musun? Güneş de oradaymış. Ama bundan ötürü hava yağmurlu, kışkançlık ediyor galiba. Ne zamana diyelim? Akşam *Regnum'dayız*, sonra *Dip*. Büyük eğlence var. Çıkışta da yarış diyelim bence."

İtirafı karşısında istemsizce güldüğümde Boris ters bir bakış fırlattı suramın ortasına, kucağımdaki gül buketini sıkıca tutup dudaklarımı birbirine bastırdım ve omuz silktim *ne var* dercesine. Komik, eğlenceli bir adamdı. İnkâr edemezdim. Ama komik ya da eğlenceli olması umurumda değildi, sonuç olarak ne ateşten gözleri vardı ne de etkisinde olduğum Boris Karalav'dı.

Ve akşamdan bahsediliyordu ikidir, önemli bir gece miydi? Talya'nın da olacağı gece... *Gereksizler ve çok daha gereksizler*, demişti Kutay. Talya ikinci kısıma aitti.

"Tamam," dedi Boris tek solukta. Ölümcül bir sesle, garip bir şekilde hırslı geliyordu kulağa. O kızın olduğu yere gidecekti yani? Ya *ben*? "Görüşelim, son kez."

"Son kez?" Telefonun ucundaki adam güldü. "Son kez diyorsak büyük eğlence var desene."

Fark edilmesi güç şeyler için çok daha keskin gözlere ihtiyaç vardı. Düşünüyordum şimdi. Boris ve ben yan yana olduğumuzda aramızda neler döndüğünü fark edebilecek kimler vardı? Kutay fark etmişti. Ya çok iyi gözlemciydi ya da yalnızca tahmindir. Babam bile hissetmişti. Onun hisleri keskindi, anormal olan hiç yanımızda olmamasına rağmen tekte tutturabilmiş olmasıydı. Boris'in babası da fark etmişti. Peki, başka kimler fark edebilirdi? Mesela Talya... Bizi yan yana gördüğü anda bunu anlar mıydı?

Konuşmalara odaklanamadım. Sebebi daha başka şeyler düşünmemdi. Aramayı sonlandırıp boş bir benzin istasyonuna çekene kadar zaman ağırlaşmış ve ben bir noktada saniyelerden bağımsız hareket eder olmuştum. Yağmur yağışı süratle devam ediyordu hâlâ.

"Bir şey istiyor musun?" diye sordu Boris kapı kulpuna uzanırken, bana bakarak. Dalgın dalgın başımı iki yana sallayabildim.

O an telefonu bir kez daha çaldığında sabrı kalmamış gibi aramayı yanıtladı ve kulağına götürdü.

"Efendim, dede?"

Kaşlarım havalandı. Dedesi miydi arayan?

"Yaşıyorum, evet." Sessizleşti. Karşı taraftan bağırان adamı duyabiliyordum. "Kafa dinliyordum. Tamam, sinirlenme, tansiyonun falan yükselir şimdi. Uğraş dur sonra... Babam mı? Haberim yok. Gelirim. Birkaç güne." Sesli bir nefes aldı. "Kızma, tamam. Yarım saate."

Şokla açıldı gözlerim. Ne yarım saati?

"Neredesin sen?"

Karşı tarafı dinledi tekrar.

"Kimse olmasın," dedi Boris, gözleri gözlerime doğru kaydı. "Yalnız olmayacağım çünkü."

Dudaklarımı kıpırdatarak *ben mi*, diye sordum hızla.

Güler gibi oldu.

"Kim olduğunu ne yapacaksın? Gelince görürsün."

Birlikte gidecektik gerçekten. *Ciddi olamazdı.*

"Görüşürüz."

Ve aramayı sonlandırdı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Birlikte dedenin yanına mı gideceğiz? Şimdi mi?"

"Evet," dedi rahatça, dudaklarını ıslatarak. "Çok durmayız ama uğramam şart."

"Bu kılıkla?"

"Güzelsin," dedi beni süzerek. Bir eli uzandı, sporcu sütyenimin kıvrılan üst tarafını düzeltirken karartılı hareleri gözlerimle buluştu. "Dert etme."

Yanaklarım hafifçe kızardı. "Ama..."

"Aması yok, Aksa. Gideceğiz."

Son bir bakış atıp elini tenimden çekerek arabadan indi ve kapıları kilitleyip, hızlı adımlar atarak köşedeki marketten içeri yöneldiğinde aralık dudaklarımla arkasından bakakaldım.

Dedesiyile mi tanışacaktım?

Yok artık!

11. BÖLÜM

BİR GECE, BİN HİS

Kalp, krize girmeden hemen önce birkaç belirti verir.

Nefes darlığı, belli noktalarda ağrı ve uyuşma, dur durak bilmeyen bir çarpıntı ve buz kesen eller... Sanırım birkaçı bu ve düşünüyorum da tam da şu an her birine sahiptim. Paranoyak falan değilim aslında, sadece hislerimi açıklayabilecek daha iyi bir şey bulamıyordum.

Tüm bunları Dede Karalav ile tanışacak olmama yorabilirim elbette, en azından benim için oldukça yeterli birkaç sebepten ilkiydi. Her ne kadar yanımdaki adamın eğlenir ifadesini görmüş olsam da benim için o kadar da eğlenceli olduğu söylenemezdi.

Bu kılıkla nasıl karşısına çıkacaktım dedesinin? Abartıyor muydum? Gerginlikten değnek yutmuşum gibi oturuyordum yolcu koltuğunda.

Birkaç dakika kadar olmuştu benzinlikten ayrılalı ve ben stresten her an kendimi aşağı atabilirdim. Saçlarımı da bozmuştum yapayım derken, darma-dağındı ya da bir tek bana öyle geliyordu. *Pekâlâ, Boris Karalav'ı öldürmek için kaç seçeneğim var?* Üzerimdeki tek bir şey bile uygun değildi üstelik. Uyumsuzdum. Göz ucuyla ona baktığımda dudaklarında belli belirsiz bir kıvrım yakalamıştım, içimde kıvam kazanan öfkenin sorumlusu da oydu. Adi, sahtekâr, ayrıca çok da yakışıklıydı. Bir de kendime bakıyordum. Özensizdim, rezil hâldeydim.

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda henüz ifademi toparlayabilmiş sayılmazdım. Kollarımı göğsümde birbirine dolamış ve kaşlarımı da son derece çatmışken önüme bakıyordum. Yanan ışığa uyum sağlayan arabalara değdiriyordum gözlerimi.

"Bak bana," dediğinde zihnimin içerisine kavuşan sesine karşılık gözlerimi ona çevirdim bir anlığına, sağ kolu uzanarak parmak uçlarını çenemin altına kadar getirdi ve çenemin ucunu parmakları arasında tutup tamamen kendisine çevirdi başımı. "Saçını niye açtın?"

Duraksadım, yutkunarak ona baktım. "Kötü mü?"

Omuzlarımdan aşağı dalgalanan kumral tutamları süzdü, son durağı yeniden gözlerimdi.

"Güzel," dedi başparmağı tenimde belli belirsiz yolunu çizerken. "Ne bu yüz peki?"

"Kötü mü?" diye sordum yeniden.

Gülecek gibi kıvrıldı dudakları hafiften. "Güzel," dedi ifadesinden ödün vermeden, göz bebeklerine yansıyan parıltıları seçebiliyordum. "Karadeniz'de gemilerin mi battı? Şu bakışlara bak."

"Kötü yani?"

Gözlerini devirdi yavaşça. "Devam mı edeceğiz böyle? *Kötü mü?* Hayır, ihtimal bile değil." Ateşten hareli gözleri, gözlerimin arasında mekik dokuyordu. "Niye bu kadar gergin olduğunu söyle bana."

"Öyleyim işte."

"Kaçamak cevapları sevmediğimi öğrenmen gerek."

"Yok bir şey."

"Aksa," dedi dik dik suratıma bakarken. "*Ne oldu, dedim.*"

"Moralim bozuldu sadece," dedim çenemi tutuşunun ağırlığından kurtarıp, başımı geriye yaslarırken.

"Nedenini söyle."

"Kıyafederim kötü, saçım da bozuldu zaten," dedim, yeşil ışık yandığından hızla gaza asıldı. Her saniye kendimi daha dibe çekiyordum. Böyle bir manyaktım. "Dedenin yanına gidiyoruz."

"Ha, dedemin yanına gittiğimiz için mi moralin bozuk yani?"

"Dedene bunu söyleme, öyle bir şey değil bak," dedim anında. "Bu... Tamamen benimle alakalı. Bu kılıkla gitmek istemiyorum." Başımı yavaşça sallarken hiç tereddüt etmemiştim. "Baksana üstüme başıma..."

"Ne varmış üstünde başında?" Bakışları tenimin ötesini izliyormuş gibi hissettiriyordu bazen, sanki gerçekten karşısında çınlıçıplaktım. Ensem arkasından üflenene ürperti arasında göz göze kaldık tekrar. "Kahvaltıya bununla gelmedin mi? Sevmiyorsan neden üzerinde?"

"O başka, bu başka bir kere."

Dudaklarının hizasında bir yerde derin olmayacak kadar belirsiz bir çukur belirirdi genelde, arada alt dudagını dişleri arasına alıp aklından geçen herhangi bir şeyi ölçüp tarttığı kısacık zamanlarda da görüyordum o izi ve akıl uçuklatacak kadar seksi geliyordu gözüme. Şimdi de olduğu gibi.

"Farkı ne?"

Ailenden biriyle ilk kez tanışacağım çünkü.

"Farklı işte."

"Üzülmeni gerektirecek bir şey değil." Umursamaz görünüyordu. "Her ne olursa olsun güzelsin. Bilmiyor musun sen bunu?"

Güzelsin.

O kadar sık tekrar ediyordu ki bu kelimeyi, inanmaktan başka seçenek de bırakmıyordu bana.

İç çektim sessizce, omuzlarım aldığım nefesin etkisiyle havalandı. "Uygun değilim ama..."

“Uygun olman şart mı?”

“Değil mi?”

“Neden olsun?” Hafifçe çatılmıştı kaşları.

Direksiyonu sağa doğru kırarak başka bir ayrıma saptı. Kalbim her saniye daha da keskin sapaklara takılıyordu. Neden bu kadar önemsiyordum nasıl göründüğümü? Onu önemsiyordum çünkü. Ona dair her şeyi. *Kan bağlarını bile.*

İçimde bir noktada körüksüz atan kalbimin ayarları o saniye bozuldu bir sebepten. Açık bir sebeptendi aslında. Bu zamana kadar kaç kızı tanıştırmıştı bir yakınıyla? Sertçe yutkundum. Onun için basitti belli ki.

Babası yanında olmamıştı, tüm büyükleri ondan uzaktaydı ve onun yanında yalnızca annesi vardı. Hiç onunla tanışan bir kız olmuş muydu? O denli özel birinin olma ihtimali burkuyordu içimi.

“Tamam, değil. Giderim böyle,” diyebildim sadece.

“Eve gidemeyiz, Aksa. Zamanımız yok, biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedim, birkaç saniye sonra gözlerimi üzerinden çektim, bir şey söylemek için aralanan ve hemen ardından tekrar kapanan dudaklarını görebilmiştim yalnızca.

Sessiz kaldım. Sıkıca birbirine bağladığım kollarımı gergince daha sıkı düğümledim, başımı cama doğru düşürmüştüm ve düşünmemek için debelenip duruyordum. Öylesine zordu ki bu benim için, sudan delicesine korkup her saniye zihnimin içerisinde habersizce boğuluyordum.

İki katlı, dış cephesi beyaz ve büyük bir yapının önünde durduğumuzda yaklaşık yirmi dakika kadar olmuştu yola çıkalı. İkimiz de tek bir an bile konuşmamıştık. Bugünlerde çoğu şeye hazırlıksız yakalanıyordum ve her birine karşılık kilitlenip kalırken öylece izlemeye programlanmış gibiydim. Yiğit’i gördüğümde de olan buydu mesela, şimdi olan da buydu... Burada ne işimiz vardı?

Çatık kaşlarımın aşağısından önünde durduğumuz lüks mağazanın çevresine bakakaldım birkaç saniye, kontağı kapatmıştı o sırada. İstemsizce kirpiklerimi kırıştırırken bir anlığına ona doğru çevrildi gözlerim.

“Ne işimiz var burada?” diye sordum anlam veremeyerek. “Ne yapacağız?”

Anahtarını, sigara paketini bir eline alırken diğer elini kapı koluna götürmüştü. Gözlerime bakıyordu.

“Yüzün gülebilsin diye birkaç parça bir şey alalım,” dedi, gözleri kıyafetlerimi çok kısa bir an radarına çekip incelemişti. “Hadi.”

Şaşkınlığın gözlerime kadar sindiği noktadan gözlerine bakabildim. “Alışveriş mi yapacağız? Cidden mi?”

“Evet,” dedi kolu çekip kapıyı açmadan hemen önce. Başıyla dışarıyı işaret ederken birkaç saniye gözlerime bakmıştı. “İnelim.”

“Ya geç kalırsak?”

“Yirmi dakika geç kalabiliriz.”

“Ya... başkası görürse?”

Sabırını haddinden fazla sınıyordum sanırım, ifadesinde tek açık buydu. Anlıyordum. “İniyoruz, Aksa.”

Seslice nefes verdim ve kalbim yeni bir ritim tutturup, kuvvetle çarpmaya başladığında dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kaçırdım. Ona bu kadar çabuk aldanmak suç sayılmalıydı, babam beni parmaklıklar ardına tıkmalı ve birkaç gün orada tutmalıydı. Öğrenseydi neler yaşanırdı? Tüylerim ürpermişti.

Kapıyı açtım ve peşinden dışarı çıktım. Kaputun önünden dolaşıp kaldırıma çıktığında gözleri üzerimdeydi. Avcı edasıyla gözleri belirsizce kısılmıştı, bir yandan etrafı da kolaçan ediyordu. İfadesinde güven veren şeylerden bin de buydu, sanki tehlike sezdiği an beni çekip alacaktı kolları arasına. Güven verecekti. Ev gibi, sığınak gibi. Aslında sadece *Boris Karalav* gibi.

Yanaklarımı ısırın ısı dalgası bakışlarımı kaçırmama sebep olduğunda kapıyı kapatarak yanına doğru adımladım, kapıları kilitlemişti bir saniye sonra.

“Oyalanmak yok,” dedi düz bir şekilde, yanına gittiğimde, duruşumu dikleştirip gözlerimi gözlerine çevirmiştim. Bedeni tamamen bana dönüktü. “Anlaştık mı?”

Saçlarımda soluklanan rüzgâr onun kokusunu burnuma kadar taşıyordu. Kısık bir nefes aldım, *bir kez daha*. Çok güzel kokuyordu.

Başımı ağır ağır salladım. “Anlaştık.”

Bir adım üzerime yaklaştığında kalbim göğüs kafesimde yeni bir kargaşa daha yarattı.

“İçine sineni bir şeyler bulursun, çıkarız.”

“Hım hım...”

“Garip,” dedi birden.

Kaşlarım hafifçe çatıldı. “Ne garip?”

“Buradayız,” dedi, alt dudağını ıslatırken tek bir an bile göz temasımızı kesmedi. “Sadece yüzün gülsün diye.”

Saçlarımı geri savurup omuz silktim histerikçe. “Bu, kötü mü? Yüzümü güldüreceğiz işte... Bedavadan cenneti garantiledin, biraz da iyi tarafından bakalım.”

Bakışları yavaşça kısıldı. “Şirinlik yapma.”

Tenimi eş zamanlı basan sığağa yenik düşüp, “Bu benim her zamanki hâlim,” dedim daha kısık bir sesle. “Bilerek yaptığım bir şey yok.”

“En fenası da bu.”

“Ama benim için önemli,” derken hislerim nedensiz bir utançtan takla atıyordu. “Seni uğraştırdığım için özür dilerim.”

Bana haklı uzun uzun. Keşke bir ayna olsaydı karşımda, bana bu kadar bakmasını sağlayan o bakışları fark edebilseydim. Ya da edebilir miydim?

“Beni uğraştır, Aksa,” dedi sonrasında. “Sorun etmem.”

“Hiç mi?”

Kafasını düşünür bir ifade ile bir o yana bir bu yana sallarken dudaklarındaki silik kıvrım derinleşti. “Hiç.”

“O zaman baban haklı sanırım,” dedim sır verircesine gülerek. “Kalan aklını ben alacağım.”

Bakışlarımız birbirine kenetlenmişti ve güldüğünde yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi ölçüp tartamadım bile. “Bak sen?”

Çenemi hafifçe dikleştirdim. “Baktım.”

Parmaklarıma dokunan soğuk parmak uçlarını hissetsem de kıpırdamadım. Boğazıma doğru yokuş yukarı tırmanan ateş bir anda boğazımın orta yerine oturduğunda aklım büsbütün kaymıştı, başımı önüme eğdim. Kaldırıma düşen gözlerimi bir süre sabit tuttum, bir anlığına içime biriken hislerin ağırlığı avucumu göğsüme bastırma ihtiyacımı tetikliyordu. Hislerimle baş edemiyordum. Avuç içlerim terden ıslanmıştı, parmaklarımı tenime sapladım. Gözlerimi gözlerine kaç saniye sonunda kaldırabilirdim, bunu bile sayamadım.

“Sen beni akli kolay alınan adamlardan sanıyorsun galiba?” diye sordüğünü duydum, tek kaşını belirsizce kaldırdığında gün ışığı yüzüne vururken kirli sakallı çehresine daha derinden bakmayı ve onu daha fazla izlemeyi istiyordum. “Öyle mi, Alatan?”

“Sen beni aklını başından alamayacak kadınlardan sanıyorsun galiba?” Meydan okurcasına baktığım kısa anda aklıma yön veren çok daha başka bir düşünce ele geçirdi tüm içimi. “Var mıydı öyle kadınlar? Kadınlar falan yani?”

Gözlerini devirdi sessizce, derin bir nefes aldı. İfadesini bir çözüme kavuşturamadan bir an sonra bir elimi elinin içine çekerek yapboz gibi birbirine oturtduğunda afallamışçasına kalakaldım, tüm yük şimdi göğsümün ortasındaydı. Bir saniye sonra beni peşinde sürüklemeye başladı.

Sarsak adımlarla adımlarına yetişmek zordu. Her ne kadar elimi tuttuğu için nabzım tavan yapmış olsa da düşmediğim için şanslıydım, kirpiklerimi kırpıttırdım yalnızca. Dışarıdan ifademi koruduğum için ayrı bir tebrik hak ediyordum.

“Verme zaten cevap,” diye mırıldandım geniş omzunun bir kısmını dikizlerken.

Kafasını omzunun gerisinden çevirerek ters bir bakış fırlattı yüzümün orta yerine, başımı *ne var* dercesine salladım. Kaşlarım da çatılmıştı, o önüne dönerken çenemi sıkarak susmaya çabaladım.

Mağazaya girdüğümüzde hızı yavaşlamıştı. Düzgün giyimli iki çalışan bizzat doğru yaklaşırken beyaz duvarlar arasında hoş aydınlatmalar tarafından aydınlatılmış dört yanı tanyonda gözlerim.

"Hoş geldiniz," diyen sarışın kadının sesi beni olduğum ana çekerek tüm odağımı tek hamlede üzerine topladı. Uyuşukluğumdan çabucak sıyrıldım. Kadın gülümsüyordu ama bana değil. Boris Karalav'a. "Yardımcı olalım."

"Birkaç bir şey alıp çıkacağız," dedim düz bir sesle araya kaynayıp. Bana baktı, sevimsiz bir ifade takındı. "Teşekkürler, ben hızla bakınırım."

"Ne aradığınızı söylerseniz daha kolay olur."

Elimi parmaklarının yumuşak tutuşundan kurtararak sesli bir nefes aldım, askılara yönelen bakışlarım bir ara Boris'in duruşuna uğradığında kollarımı göğsü altında birleştirip dikkatle beni izlediğini fark ettim. Alt dudakımı ıslatarak yutkundum ve onu bekletmek istemediğimden askılıkların arasına ilerledim. Çalışan kadınlardan sarışın olan peşimdeydi ve elbette Boris Karalav da.

Aradığım net bir şey olmadığından kafamın içerisindeki karmaşayı keserek beğendiğim bir kazağı almış; altına da siyah, mini bir etek seçmişim karıştırdığım başka bir askılıktan. Normal hayatıma devam edebilseydim eğer kendime yakıştırdığım ve kullandığım tarzdaydı. Sonuç olarak beni beğenmesini isteyeceğim bir adam vardı şimdi. Şu sıralar beni korkunç düşüncelerimden, gördüğüm kâbuslardan ve *ölümden* uzaklaştıran da oydu.

Kabinlerden birine girmeden önce uzun kollu bir tişörtü elime tutuşturmuştu çalışan kadın. İlk an ters hisler beslesem de şu an bana yardımcı olduğundan her biri uçup gitmişti. Ona baştan bir kombin yapacağımı söylediğimde uzun, siyah ve birkaç santim topuklu çizmeler bile getirmişti.

Üzerimdeki kıyafetleri sıyrarak duvar askısına astıktan sonra her parçayı teker teker üzerime geçirdim. Kazağı kollarımdan geçirmediğim tişörtü giymiştim. Yalnızca ön kısmı pileli etek fazla kusaydı ama üzerimdeki kazakla birlikte çok tatlı görünüyordu. Saçlarımı kazağın içerisinden kurtarıp, sırtıma bırakırken stresten terleyen avuçlarımı eteğe sildim.

Kabinin kapısını açarak dışarı çıktığımda alt dudakımı ağzımın içerisine yuvarladım, kalp atışlarımın kafayı bozduğu aşıkardım. Başımı kaldırıp gözlerimi doğruca onunkilerle buluşturduğumda beynim de çalışmıyor gibiydi.

"Burada mı bekledin?" diye sordum ona doğru birkaç adım atarken, topuklu çizmelerin zeminde bıraktığı ses boşlukta yankılanıyordu. Sabahın erken bir saati olduğundan ya da elit kesimin geldiği bir yer olduğundan mağazada pek kimse yoktu. "Çalışan kadın gitti mi?"

"Yolladım," dedi bedenimi tepeden tırnağa incelerken.

"Niye ya?"

Gözleri gözlerimi dokundu saniyesinde. "Niye olmasın?"

(Omuzlarım düştü. "Kombinimi puanlatacaktım belki?"

"Bu *üst düzey* görevi ben üstleniyorum," dedi başını karizmatik bir tavırla sallarken. "Boris Karalav olarak."

Dudaklarımı aralamadan güldüm istemsizce, ardından titrek bir soluk aldım. Üst bedenini saran kazağın kollarını dirseklerinin biraz aşağısına kadar çekmiş ve kabinin olduğu koridorun girişindeki kolona omzunu yaslamış bir şekilde duruyordu.

"Nasılım öyleyse?" diye sordum hemen, kendi etrafımda küçük bir daire çizerek döndüğümde ateşten gözlerinin kuvveti altında zemine dağılmadığım için bir sıfır önde sayılırdım.

"Düşünmem lazım," dedi, durduğum saniye göz göze kalmıştık. "Yaklaş yanıma."

Bir adım ona doğru attım. "Olmamış mı?"

"Bir şeyler eksik," dedi bakışları bir an bacaklarımı teğet geçerek gözlerime ulaştığında. "Bayağı bir eksik."

Ona doğru biraz daha yaklaştım. "Neden bacaklarıma baktığını sorabilir miyim?" diye sordum gözlerime sinen heyecanın kırıntılarıyla.

"İlgi çekiyor," dedi dümdüz. "Gözlerimin suçu olduğunu sanmıyorum."

Sıcak bir şeyler içime doğru akarak kalbime yol aldığı anda derin bir heyecan ve şok dalgası çarptı göğüs kafesime. Dudaklarımdaki kıvrımı saklayamadım. "Bacaklarımda mı suçu?"

"Bacaklarına yüklenmek olmaz," dedi alaycı bir sesle. "Sorumluluk senin."

"Ben kendimi beğendim ama böyle."

Yaslandığı yerden ayrılıp başını iki yana salladı, zihninin terazisinde neyi ölçtüğünü delicesine merak ediyordum. "Üşürsün *böyle*."

"Arabamız var," dedim bir an, sonra gaflete düşmüşüm gibi hissederek yutkundum. "Araban yani..."

Güldü sessizce. "Arabamız var," diye tekrarladı, yeterli gelmişti cevabı. "Yine de bir şeyler eksik."

"Şort etek ama bu. Bak, hiç anlamadın bile şortlu olduğunu. Mükemmel bir seçim."

"Zerre umurumda değil ne olduğu," dedi keskin bir sesle. "Bacakların ortada, ilgilendiğim sadece bu."

Bir mıknatıs gibi ona çekilircesine birkaç adım daha atarak alanına girdiğimde gözleri yüzümden ayrılmadı. Bir basamak yukarıdaydım ondan, platformda duruyordum.

"Ne yapalım yani?" diye sordum saf merakla.

"Biz bunun altına çorap giyelim bence," dedi bir kolunu bel boşluğuma sarıp bedenimi daha yakınına çektiği saniye. Ateşten gözleri gözlerimin en

üçra noktasına kadar ilerliyordu, yüzü bu kadar yakınımdayken ellerim is-
temsizce omuzlarına kaydı.

"Siz kimdiniz?" diye sordum birden, kaçamak bir bakışla dudaklarıma
doğru kayan gözlerine baktım. Dudaklarımı birbirine bastırıp kalbimin üze-
rini çiğnercesine kateden hissi sindirmeye çalıştım.

"Ben ve bacakların."

Güldüm bir an. "Bacaklar bana ait."

Başını iki yana salladı, beni daha yakınına çekmişti bu esnada. Dibine,
sınırına, son noktasına... "Ve sen de bana."

Kelimeler kalbimi ani bir sarsıntıyla kısıkvrak yakaladığında nefesim
içime kaçmış gibi duraksadım. Alık bir ifade ile gözlerinde donmuş bakışla-
rına karşılık sıntışı derinleşti.

"Öyle olması için... Başka şeyler duymalıyım," diyebildim yutkunarak,
sesim kısık sayılırdı; parmaklarımı tırnaklarım beraberinde omuzlarına serçe
bastırdım. "Bir şeyler mesela."

Parmak uçları belimi tüy kadar hafif dokunuşlarla kıyafetim üzerinden
okşuyordu. "Dün gece yeterince duymadın mı?" dediğinde nabzım hızını
beşe katladı, gece yaşananlar aramızdaki gerginliği artırıyordu. "Hatırlamıyor
musun yoksa, Alatan? Hâlâ mı?"

Utanç hissetsem de geri durmadım. "Yoo," dedim. "Önemli bir şey ol-
saydı hatırlardım demek ki."

Kısılan ateşten gözleri koyu ve keskin tavrıyla yüzümü dolaştı. "Haur-
latmam lazım öyleyse."

"O ne demek?"

Dün geceki gibi miydi?

Kafasını alaycı bir ifadeyle bana doğru yaklaştırdı, kalp atışlarım hızla-
narak gardımın bir kısmını düşürmeme neden olduğunda mideme kramplar
girmeye başlamıştı.

"Üstünden geçeriz diyorum," dedi fısıltıyla. "Kucağıma sevdiğini bili-
yorum ama bu kez..."

"Ya Boris!" diye çıkırdım utançla, çevreme kaçamak bakışlar atarak. "Üs-
tünden bir geçerim, görürsün bak."

"Korkmam mı gerek?" diye sordu, alt dudağını sıyıran diline düştü
buzdan gözlerim. Tenim kavrulur gibi hissettiğimde tekrar gözlerine baktım.
"Bayağı zevkli geliyor kulağa."

Dudaklarım bir şey söylemek için aralandığı sırada kabinin olduğu kori-
dora elinde askularla yaklaşan başka bir müşteri görüş açıma girdi. Durdum,
çenemi kapatıp bakışlarımı kaçırdım ve tutuşundan sıyrıldım hemen. Yavaşça
iki adım geri giderek kirpiklerimi kirpiştirdiğimde yanımdan geçen kadının

adamları boş kabinlerden birini izledi. Bir kadın çalışan da görüş açıma girdi o sırada.

“Bunları alalım o zaman biz,” dedim, söylemek için yanıp tutuştuğum tüm cümleler hiç olmuştu sanki. “Beğendim böyle.”

Boris başını iki yana sallayarak omzunun üzerinden çalışan kadına baktı. “Siyah çorap alabilir miyiz?”

“Tabii.”

Gözlerimi devirdim ve kadın sırtını dönüp gideceği sırada, “İnce olsun,” diye seslendim arkasından, durdu ve bana dönerek başını salladı.

“Hayır, kalın,” dedi bu kez Boris çatık kaşları altından bana ters bir bakış atarak.

Gözlerim kısıldı, göz göze kaldık kısa bir süre. “İnce dedim.”

“Ben de kalın olması gerektiğini söyledim.”

Başını dikip içimde direnen sese ayak uydurmak, tepkisini ve ifadesini hafızama kazımak istiyordum.

“O zaman hiç giymiyorum,” dedim omuz silkerek, kollarımı göğsümün aşağısında birbirine bağlamıştım. “Gidebiliriz.”

Histerik bir soluk vererek alt dudağını dişlerinin arasına kaydırды. Başını küçük bir kıvrım yaratarak geriye devirdiğinden âdemelması belirgince öne fırlamıştı, dipsiz bir kuyu gibi beni ona çekilmeye zorlayan en seksi şey bu olabilirdi. Etkisi tartışılmazdı.

“İyi,” dedi düz bir sesle. İfadesiz çehresinden birkaç anlam çıkarabildim, idrak edemedi onları da içimdeki uçurumlara fırlattım. “Ne çok kalın ne de çok ince olsun, orta bir şeyler istiyoruz.”

Görevli kadın hızlı bir onayla uzaklaştı yanımdan. Hafif kısık gözlerle gözlerini yakaladığımda karşı karşıya kuşandığımız gardın gerisinden baktım ona. İkimiz de konuşmadık.

Yaklaşık on dakika sonra bacaklarımda ince, siyah bir çorap ve elimde de çıkardığım kıyafetlerin bulunduğu karton poşetle arabaya ilerlerken heyecanın karnımı yumruklayan kıpırtısını hissedebiliyordum.

Ön koltuğa geçip yerleştim saniyeler içerisinde, emniyet kemerimi bağlamadan poşeti arka koltuğa bırakmıştım. Saçlarımda dalgaları sıkıydı, en azından fena durmuyordu. Dudaklarımı ıslatarak, geriye doğru yaslandığımda Boris arabayı çalıştırıp yola çıkardı. Kabindeyken katlayıp poşete koyduğum kıyafetlerimin arasına kaşla göz arasında sakladığım telefonu görme ihtimalini düşündüm bir süre. Tepkisi ne olurdu? Kutay’ın başının yanmasından ödüm kopuyordu.

“Hani Ezel bahsetti ya...” diyerek uzun süren sessizliği böldüm, duyduğu isimden olsa gerekti ki kaşları çatılmıştı ve bir saniyeliğine bana çevrilen ifadesiz gözleri bile kuvvetli bir ateşle yanıyordu bu sebepten. “Akşama bir

yere gideceğinizden... Kutay falan da söylemişti." Derin bir nefesle kollarımı önümde birleştirdim. "Gidecek misin?"

"Evet, gitmem gerek."

"Anladım." İfadesini derinlemesine incelemek istedim, gözleri yoldaydı. "Ben kalacak mıyım?"

"Doğal olarak."

"Tek başıma yani?"

Bana doğru döndüğünde kaşları anlamsız bir kıvrım yaratarak çatılmıştı. "Yanında Pusat olur."

"İstemiyorum," dedim başımı iki yana sallayıp, kaşlarımı içimden geçen sayısız düşünce ile çatılmıştı. "Bana sormadın ama fikrimi söyleyeyim, evde kalmak istemiyorum."

Gaza biraz daha asılarak, direksiyonu ayrıma doğru kırarken direksiyonu saran avuçları güçlüydü. "Aksa, tehlikeyi biliyorsun."

Orada kimlerin olacağını da biliyorum. İç sesim bir kalp gibi atıyordu göğsümün boş bir yerinde. Gerçekten o kızın olduğu yere gidecekti ve bir arada mı olacaklardı? Nasıl bir ortamdan bahsediyorduk? Ben de evde tek başıma sinirden duvarlara tırmanırdım artık.

"Benim için tehlike olabilecek bir şey yok, herkes beni Pusat'ın kardeşi Güneş olarak bilmiyor mu zaten?"

Yüzüm düşmesin diye çaba harcamadım, moralim bozulmuştu açıkçası.

"Ben bu adamlarla karşı karşıya geldim, Aksa. Senin için," dediğinde sesine sinen sakinliğin etkisini sıfırlayan, bir saniye gözlerime çevrilip teğet geçen gözleriydi. O sırada tekrar yağmur çiselemeye başlamıştı. "Uzun süre sonra ilk kez ortamlarına giriyorum, akşam eğer bir hamle yapacak olurlarsa tek başıma olmam daha iyi. Aklımın sende kalacağı bir durum yaratma."

Pekâlâ, yine ve yine haklı geliyordu sözleri kulağa ama bir yanımda ikna olmak istemiyordu ısrarla.

Bir elimi yüzüme çıkarırken bakışlarımı kaçırarak ön camın arkasında akan asfalt yola çevirdim. Kendimden ve sorunlu hâlimden nefret ediyordum. Orada olmalıydım çünkü... Sebeplerim vardı işte kendimce. Boris de yalnız kalmamalıydı hem. Ya başına bir şey gelecek olursa?

"Pusat senin yanında olsun," dedim soğuk bir sesle, mesafeli çıkışlarıma engel olamadığım bir andaydım ve biraz idrak etmek için kendime zaman tanıyıp ikna olmalıydım. "Onu istemiyorum... seninle kalsın."

"Bu, seçim yapabileceğin bir konu değil," dediğinde kelimelerin keskinliği ona bakma isteğimi artırdı, baktım da. Başını iki yana salladı yavaşça. "Nedenini biliyorsun, yeniden konuşmamıza gerek yok."

"Zaten benim seçim yapabildiğim ne var ki?" diye sordum, sinirlerim bozulmuştu ama sebep bambaşkaydı.

"Trip atma bana," dedi, sesi sertleşmişti şimdi. "Başka mantıklı bir seçeneğimiz olsaydı böyle bir hakkın da olurdu. Bu, benim seçim yaptığım bir konu da değil. Olması gerekeni yapıyoruz, düşürme yüzünü."

"Yüzümü düşürme sebebim bu değil," diye fısıldadım, yine de duymuştu.

Başını çevirdi, bana kesik bir bakış attı. "Ne öyleyse?"

"Boş ver."

"Veremem," dedi net bir sesle. "Söyle."

Yola bakıyordu, kaşları çatıktı ve mimiksiz yüzündeki ifade benim de kaşlarımı çatmamın asıl nedeniydi.

"İstemiyorum, çok gereksiz bir mevzuydu zaten. Sadece Pusat yerine Kutay'ı tercih ederim," dedim bir anda, öyleydi gerçekten. Kaygılarımı sezmelerini istemiyordum ama bunu bilmeliydi. "O yanımda olamaz mı?"

"Kutay böyle eğlenceleri kaçırmaz," dedi, dikiz aynası ve yan aynaları kontrol ederken. "Yanımda olmak istese bile seni koruma konusunda ona güvenebileceğimi sanmıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Pusat benden nefret ediyor yalnız," dedim. "Kutay en azından beni sevdiği için beni korur."

Kısa bir bakışma geçti aramızda. "Bu nereden çıktı?" diye sordu anlam verememiş gibi.

"Nefret demeyelim ama benden hazzetmiyor adam." Kurumuş dudaklarımı ıslattım, doğru cümleleri kurabilmek için zaman tanıyordum kendime. "Sorun ettiğimden değil de..."

"Sen istediğin için Edgar'ı buraya getirdi," dedi hatırlatırcasına. "Benim kızacağımı bile bile."

"Biliyorum ama..."

Durdum, aldığım nefesi keserek omuzlarımdan çökmesine izin verdim.

Bir noktaya kadar öyleydi. Ama bir an sonra bir şeyler yokuş aşağı dağılmaya başlamıştı. Hem de henüz inşa bile edilemeden. Mesafe çekmişti aramıza hızla, zorunda kalmadıkça benimle muhatap dahi olmuyordu. Saldırıya uğrayıp ayrı kalmadan önce dağ evinde bir arada geçirdiğimiz günlerde yanımızda sadece Pusat vardı. Korumaları gönderip rahatça nefes alabildiğim sabah vakitlerinde Boris ve ben antrenman yapmak için evden ayrıldığımızda o evde kalırdı. Yine de yanımdaydı. O arada bir şeyler tepetaklak olup değişmişti işte.

Bir anda farkındalık soğuk bir su gibi yükselerek sertçe içime çarptığında sarsıldım. *Hayır.* Kaşlarım daha derin çatılırken zihnimi işgal eden ihtimalin ipine sarıldım fark etmeden. Olabilir miydi böyle bir şey? *Hayır.* Bartol Karalav'a o evde yalnız olacağımı söyleyebilecek kaç kişi vardı? Pusat bunu yapmış olabilir miydi?

"Saçmalıyorum," dedim düşüncelerime karşılık ensemeye sokulan krampla dindirme isteğiyle. Başımın arkasını koltuğa bastırdım ve aracın tavanına çevindiğimi gözlerimi sıkıca yumdum. Kulaklarımı sıcak buhar gibi basan uğultuyu kesebilecek bir şeyler düşünmek istedim ama bir kez işin içerisinden çıkamadığınızda yola koymak için ondan büsbütün kurtulmak gerektiğini bilirdiniz. İçime bir şüphe tohumu ekilmişti, öylece söküp atamazdım.

"Saçmalık," dediğini duydum gözlerimi araladığımda. Aynı saniye ona baktım, ibre hız sınırına yakın bir noktaya gelmişti. "Pusat sözünden çıkmaz, seni korumasını istediysen gözünü kırpmadan çok şeyden vazgeçmesini istediğimi bilir."

"Belki de..." dedim karman çorman sesimle. "Ben abartıyorumdur."

Sessiz kaldı. Ben de sustum, sessizliğimi içimde daha da büyüttüm. Başımı çevirip alt dudağımı ısırdım ardından, dudaklarım aralanmış ve sıcak hava boğazımdan aşağıyı kupkuru kesmeye başlamıştı. Yüzümde asılı kalan ifadeden kurtulmam şarttı, gözüne batacaktım diğer türlü. Pusat'ın beni öldürmesi için onun babasına olanak tanınması gerçek dışı bir ihtimal miydi? Normal şartlarda kafamda çürütüp durduğum senaryolara bir yenisi daha eklenebilirdi ama ihtimal verdiğim bir insan ile karşı karşıyaydım. Sindiremeyeceğim çok şey vardı ama bu şimdi ilk sıraya geçmişti. Tehlike arz ederek...

Yaklaşık yarım saat sonra açılan siyah, demir kapıların arasından geçtiğimizde kocaman bir malikâne gözlerimin önüne serilerek düşüncelerimden kopmamı sağladı. Stresle dudaklarımı dişlemeye başladım; etrafı inceliyordum, bahçenin ve dış cephesi beyaz evin büyüklüğüne bakarken süs havuzunun etrafından geçip arabayı boş bir alana park etti. Yutkundum. İstemsizce başımı ona çevirdim ve profiline baktım. Camın dışarısında beliren adama bakıyordu. Başımı hafifçe eğdim, yüzünü görmediğim takım elbiseli adamın gövdesine baktım ben de. Gerginlikten taş kesmiştim.

Kapı kulpuna uzanmadan önce bana baktı. "İnelim."

Tereddüt içerisinde başımı salladım. Kalbim heyecandan dörtmala koşuyordu, biraz sakin olabilmesini diledim ama benim kalbim arsızdı. Soğuk havaya çıktığımda yağmur yağışının kesildiğini fark ettim. Yol boyunca öyle dalgındım ki cama çarpıp duran yağmur damlalarıyla bile irtibatı koparmıştım. Pusat dangalağından kendimi korumam gerektiği sonucuna da varmıştım elbette.

Kapıyı arkamdan kapattım ve saçlarımı dağıtarak kollarımı önümde birleştirdim. Boris takım elbiseli adamın karşısında çatık kaşları altından yüzüne bakarken bir şeyler söylüyordu ama kulağım orada değildi. Her yeri beyaz, gerici bir atmosfere sahip eve dikmişim gözlerimi. Boris'in amcası, dedesi ve kuzenleri olduğunu biliyordum ama bir gün Dede Karalav ile tanışma ihtimalimin aklımın ucundan bile geçtiği yoktu.

Boris arabanın arkasından dolaşarak ellerini deri ceketinin ceplerine sıkıştırdı, beni süzdü. Bacaklarımda biraz daha oyalandı.

“Bacakların dondu galiba,” dedi tek kaşını kaldırarak alaycı bir ifade eşliğinde. “Kimıldamadığına göre.”

“Çok komiksin,” dedim ters bir bakış atarak, ona doğru birkaç adım ilerledim. “Dedenin ismi ne?”

“Baykal.”

Ellerini ceplerinden çıkardı, bir elini bel boşluğuma yaslayarak adımlarımızı yan yana ilerletmeye çalışıyordu. Adımlarımız ağırdı, gözlerim ise dış kapıdaydı.

“Yüzünü görünce kalbine inmesin adamın,” dedim yanağındaki çizikleri ve yara izlerini işaret ederek.

“Öldüğümü söylemişler, hâlâ sağlamım,” dedi. “Yaşadığım için ses etmez.”

“Peki, nasıl biri?” diye sordum. Başımı omzumun üzerinden kaldırmış, boy farkımızı daha aza çeken topukluların üzerinde ona bakıyordum.

“Bir dakika içerisinde tanışacaksın,” dedi, önümüzdeki üç basamağı tırmandık beraber. Gözleri gözlerime dokundu. “Yol boyunca sorman gereken soruları şimdi sormak tam da senin yapacağın bir şey.”

Zile bastığında kalp atışlarım heyecandan daha da yoğunlaştı. “Kusura bakma ya,” dedim gerginlikle ona bakarak.

Bir an eğildi, hesap edemediğim bir şekilde dudaklarını dudaklarıma basıyordu. Kirpiklerimi hızla kırptıştırırken nefesimi tuttum. Çok anıydı. Geri çekildi. “Kusurluk bir şey yok.”

Dudaklarım şokla aralanırken göz kapaklarım da hafifçe ayrıldı. Yanaklarım, tenim sıcacık kesilmişti saniyesinde. Tam karın boşluğuna yumruğumu geçireceğim sırada kapı pat diye açılınca omuzlarımı dikleştirip başımı önüme çevirdim. Bir yandan da sırtıtmak istiyordum, kalbimin bin bir köşesinde patlayan mayınların yarattığı gürültü yankılanıyordu içimde. Birbirine bastırmama rağmen dudaklarımın bir yanı da kıvrılmıştı. Aptaldı işte, neden aklımı bulandırıyor? Böyle bir anda bile.

“Hoş geldiniz,” dedi ellili yaşlarındaki bir kadın yardımcı güler yüzle. Kenara çekilmişti, suratımdan silinmeyen ifademle başımı eğerek selam verdim. Ardından, “Hoş bulduk,” demeyi akıl edebildim.

İçeri doğru yürüdüm önden, belimdeki elini geri çekmişti. Üzerimdeki paltodan kurtulup, Boris ile beraber bekleyen kadına verirken kapı da ardımızdan örtülmüştü.

“İçeride mi?” diye sordu Boris.

Başını salladı çalışan kadın, ismi neydi acaba? Sorsa mıydım? “Siz başka kimse olmasın, dediğiniz için herkesi gönderdi.”

Alt dudaklarını ıslatarak kafasını onaylarcasına salladığı sırada gözleri tır rime çevrilmişti, bizi karşılayan kadın saniyeler içerisinde gözden kayboldu. gunda eteğimi düzelterek kazağımın uçlarını düzelttim. Dudaklarımı dış lemekten neredeyse kanatacaktım. Benim hiç dedem olmamıştı. Babamın babası ben çok küçükken ölmüştü. Babaannemi ise daha erken kaybetmiş lerd i babamın anlattığına göre. Bir halam vardı, yurt dışında yaşamını sür düren. Babam ile bağı kopalı çok oluyordu, nedense hiç görüşmüyorlardı. Onun dışında herhangi bir akrabamız yoktu İstanbul'da. Bugüne kadar aile kavramında gördüğüm tek yüz babamın yüzüydü. Annemin ailesinden bile haberim yoktu. Belki de bu sebeptendi gerginliğim, böyle bir ana alışkın ol madığımdandı. Babamın arkadaşları olsaydı mesele, Giray abiyi ağırlasaydık evimizde ya da daha başka bir silah arkadaşı... Alıştım bunlara. Geri dönüp baktığımda aslında ne çok eksik biriktirmiştım şu hayatımda.

Birkaç saniye üst üste geçip, kaybolurken derin bir nefes alabildim. Boris bel boşluğuma dayadığı eliyle adımlarımı ileriye atmak için yön verdiğinde birkaç adım atmıştım ki geniş koridorun sapağında heybetli bir beden be lirdi. Yaşlı bir adam, elinde bastonu ile beraber görüş alanımdaydı.

Adımlarım anında kesilirken bacaklarıma beton yığılmış gibi olduğum yerde kaldım. Baykal Karalav biraz ötedeydi. Seyrekleşen, ak düşmüş saçları; düzgün giyimi ve yılanmış kırıksıklıklarına rağmen hâlâ keskin bakan açık kahverengi gözleriyle yanıma yürüyordu. Ateşten gözler genetikti ve garip bir şekilde Boris, dedesini anımsatıyordu.

"Demek geldin..." dedi Baykal Karalav. Daha fazla gerildim. Birkaç adım daha atarak ağaç kabuğu rengindeki parkeye vurdu bastonunun ucunu, du ruşunu olabildiğince dikleştirdi ve ben gözlerimi üzerinden alamazken bana düştü bakışları. "Merhaba küçük hanım, evime hoş geldin ama şimdilik biraz uzaklaşmanı rica edeceğim."

Kirpiklerim istemsizce kırıştı, kalbim küt küt atıyordu. Beynimin çalışma sistemi çökmüş gibi yalnızca başımı salladım. "Hoş buldum," diyebildim, is temsizce bir adım geri gittim. "Ama... Gideyim mi yani? Anlamadım ben."

Güldü yavaşça. Etraf tıraş losyonu ve ağır bir parfüm kokuyordu. "İsmin neydi senin?"

"Gün, efendim."

"Ben kimsenin efendisi değilim, yavrucuğum, *Dede* de sen bana..." Bas tonunu bir kez daha parke zemine vurduğunda sertçe yutkundum, kısılan bakışları torununa döndü. Ardından tekrar bana baktı. "Şu eşeğin oğlunu bir güzel döveceğim, o yüzden uzaklaşmanı istedim. Yanlış anlama lütfen."

"Dede, ayıp oluyor ama..."

"Ayıbı göstereyim ben sana, gel lan buraya... yüzünün hâline bak. İt herif!" Siniri soluklarına karışıyordu. "Sizi bana sayıyla mı gönderdiler lan?"

Dudaklarımı birbirine kilitlemiştim, karşımdaki manzaraya pürdikkat bakıyordum. Baykal Karalav bastonunu kaldırdığında gözleri kısıldı ve sıkı çenesi korkunç gözüktürken son derece çatık kaşlarıyla torununa sabitledi bakışlarını.

"Baban gibi mi olacaksın ulan sen başıma? Söyle! Öldürecek misin sen beni?" diye sordu, yanağının bir kısmını kaplayan yara izlerine karşılık ifadesinde beliren acının bir benzeri kalbimi karıncalandırırken tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. Boris'e kıyamamış olmalıydı ki bastonunu zemine sertçe vurarak bıraktı ve sert bir soluk aldı. "Gel buraya."

Boris başını iki yana ağır ağır sallayarak, üzerine yürüdüğünde dedesi elinin tersini kaldırıp engel oldu.

"Sana söylemedim mi? Kocaman adamsın, öğren artık oğlum. Bak, sana kız veren de olmaz. *Bir şey öğrenememiş bu oğlan*, derler." Elini uzatmıştı, otoriter bir havası vardı. "Önce el öpülür."

"İstemeyiz biz de," dedi Boris elini öpüp alnına koyarken. Onu hiç böyle göreceğimi düşünmediğimden bu anı hafızama kazıdım, garip ve sıcacık bir his bırakmıştı kalbime.

"Kaçırarak mısın, utanmaz!" diye kızdı dedesi, kolları arasına alırken sıkıca sarıldı ve avucunu pat pat sırtına vurdu. "Bir bu eksikti. Sıpa seni..."

"Bana kim kız vermeyecekmiş?" diye sordu Boris alaycı bir sesle, yavaşça geri çekildi ve göz göze geldiklerinde dedesi parmaklarını bir omzuna sardı.

Boy farkları birkaç santimden ibaretti.

Baykal Karalav'ın gözleri üzerime uğradı, gözlerime denk düşen bakışlarına parıltılar sinmişti. "Baban ne iş yapıyor, kızım?"

Kalp atışlarım vücudumun dört bir yanına aniden yapıştı, hızla çarpmaya başladı. "Emniyet müdürü."

Kaşları şaşkın bir tavırla havalandı Dede Karalav'm, başını iki yana salladı ve Boris'in gözlerinin içerisine baktı. "Zaten bize bok verirler bu kızı," dedi gülerek. "Babanın ismini duyacak olursa sen gör cennet mahallesini."

Yanaklarıma oturan kanın sıcaklığını hissettim. *Çok utanmıştım. Çok hem de.*

"Öyle bir durumumuz yok, bunları düşünmenin zamanı değil şimdi."

Dolu bir silah belde durmadığı gibi kelimelerin ağırlığı da *öylece*, hiçbir etki bırakmadan yitip gidemiyordu. *Silah patladığı an, kurşun saplanacak bir yer arar. Kelimeler ağızdan çıktığı an, insan saklanacak delik arar.* Biliyordum aslında *öyle bir durumumuz* olmadığını. Ama nasıl bir durumdu bahsi geçen? Beni ne olarak tanıştıracaktı? Daha eşikte öpmüştü beni, birkaç dakika önce-sine kadar. *Ama şimdi...*

"Arkadaşız biz," dedim ona fırsat tanımadan belli belirsiz bir tebessümle. Takındığım ifadeyi nötr tutarken, bir adım gerisinde olduğumdan başını

omzunun üzerinden çevirip yüzüme astığı bakışlarının farkındaydım. "Tanışalı çok olmadı ama arkadaşız."

Baykal dede kaşlarını hafifçe havalandırdı, tüm dikkati suratıma yerleşen o *garip* ve gizlediğime emin olduğum fazlaca kırılgan ifade üzerindeydi. Okuyabiliyor muydu bunu?

"Öyle mi?" diye sordu tok bir sesle, insanı diken üzerinde hissettiriyordu. "Öyleyse bizim oğlanın aptallığı. Gel bakalım tanışalım seninle."

Titrek bir soluk çektim içime. Ona bakmadım, dedesi bana bir adım yaklaştığında önce davranarak mesafemizi azaltıp eline yöneldim. Geri çevirmedi; elini öpüp alnıma koyduğumda yüzük parmağındaki işlemeli, iri yüzüğün soğukluğu çarpmıştı tenime. Başımı kaldırdım.

"İsmin Gün demek."

Başımı salladım hafif hafif. "Gün Aksa."

"Aksa..." Gülümsedi, çizgilerine bir derinlik dolmuştu. "Ne hoş. *En uzak, ulaşılmaz yer*, derdi rahmetli eşim."

"En uzak, en son..." diyebildim yalnızca, parmaklarımı önümde birleştirmiştim.

"Baykal Karalav ben de," dedi silinmeyen tebessümüyle. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Ben de."

"Sana nasıl seslenmemi istersin?" Elinin teki bastonundan ayrılmıyordu, dinç görünse de aksesuarı bile olabilirdi. "Gün mü yoksa Aksa mı?"

"İstedığınız gibi seslenebilirsiniz ama *herkes* bana Aksa der."

Bir sessizlik birikti aramıza, Baykal dede bir bana bir Boris'e bakarak, "İçeri geçelim çocuklar, ayakta kaldık," dedi sonrasında. "Filiz Hanım, bize kahve getiriver."

Sırtını ağır bir ifade ile eş zamanlı döndüğünde kollarımı birbirine sarmalamış, bakışlarımı parke zemine indirerek düz adımlarla arkasından yürümeye başlamıştım. İçimde fırtına kopacak neredeyse. *Öyle bir durumumuz yok*, derken ne düşünüyordu? Aramızda hiçbir şey olmadığını mı? Yoksa yalnızca evlilik miydi karşılığında kurduğu cümlelerin nedeni?

İçerisi büyük bir salondur, ağır bir dizaynı vardı. İşlemeli mobilyalar, vitrin ve tepeden sarkan şatafatlı bir avize... Her şey baştan aşağı lükstü. Benim için ise göz yorucuydu. Ben sade şeylerin insanıydım. Sıradan ve artık kalp de yormayan... *Öyleyse* nasıl Boris Karalav?

İkili koltuğun bir köşesine oturduğumda tam çaprazımdaki tekli koltuğa yerleşen Baykal dedeye kaymıştı gözlerim.

"Çok oturmayacağız," dedi Boris ve aramıza çok mesafe koymadan yanımdaki boşluğa oturmuştu.

"Yeterince geç kaldınız zaten, otur oturduğunuz yerde."

Bakışlarımı başka tarafa kaçırdım hızla.

"Trafik vardı."

"Bu saatte mi?"

"Herkesin çıkışı gelmiş işte."

"Onu bunu geç, neredesin oğlum sen? Bir geldin bir gittin. Gidiş o gidiş," diye homurdandı Baykal dede, kollarını koltuğun kolçaklarına yerleştirmiş ve sırtını geriye yaslamıştı. "Ne bu ölüm işi? Baban eksikti, bir de sen mi çıktın başıma?"

Derin bir nefes aldı, ona bakmıyordum. "Kaza geçirdim, magazin abartıları."

"Abartı dediği şeye bak! Ölmüş beyefendi!"

"Gözünün önünde olduğuma göre yaşadığımı görüyorsun," dedi Boris, geriye yaslanmıştı ve bir kolu koltuğun sırtına doğru uzanmıştı. Neredeyse yakınımdaydı. "Dert edinme kendine."

"Dert edinmeymiş!" diye söylenmeye başladı Baykal Karalav. "Kimsenin acısını görmeden şu dünyadan göçüp gideyim diyorum ama ne sen ne de senin o baban durmak biliyorsunuz, evladım. Allah bana sizin ölümünüzü göstermesin diye dua ederim hep... Mecbur muyum ben? Kalbime indirme, oğlum benim."

"Kalbine dikkat et, sen bana lazımsın," dedi Boris, ona bakma isteği ile doldum ama göz ucuyla bile bakmadım. "Unutma bunu."

"Ben unutmam da asıl sen unutma." Güçlü bir nefes aldı. "Sen benim evladımsın, evlat acısı yaşatma bana."

Kalbimde bir yere, bir yaraya sızı düşürdü bu sözler. Bir bıçak yutmuşum da kalbimden geçip sırtımdan çıkıyormuş gibi hissediyordum.

Saniyeler içerisinde çalışan Filiz abla kahve bardaklarını getirmiş ve önümüze getirilen sehpalara bırakmıştı.

"Baykal Bey, kaldırıyım mı albümleri?" diye sordu geri çekildiğinde. Elindeki siyah tepsiyi göğsüne yaslamış, kahverengi gözlerini dikkat yaşlı adama yöneltmişti.

"İyi hatırlattın bak. Buraya getir, Filiz Hanım... Aksa kızım la bakarız."

Kahve bardağını dudaklarıma götürürken kısa bir onayla salonun aralık olan çift kanatlı kapısından uzaklaşan kadının arkasından baktım bir saniye.

"Eee, kızım, sen kendinden bahset," dedi Baykal Karalav, gözlerimi gözlerine çevirdim. Yüzümün her bir karışını dikkatle inceledi. "Kimlerdensin? İşin gücün nedir?"

Parmaklarımı kucağıma çıkardım ve tırnaklarımı etime saplayıp kendimce gerginliğimi eksiltmek için bir oyun yarattım. "Gazetecilik son sınıf öğrencisiyim ben," dedim kuru bir sesle. "Bu yıl... Bitireceğim."

Kaşları ilgili bir şekilde havalandı. "Baban emniyet müdürü," dedi tekrar aklına bu detay düşmüş gibi. "İşin için kolaylık olur."

Ne demezsiniz. "Bazen olur tabii..."

"Tek çocuk musun? Bir abin ablan ya da kardeşin yok mu?"

"Tek çocuğum ben," dedim, stresten tırnak etimi itekliyordum bir diğer tırnağımla.

"Ben de tek çocuktum," dedi sıcak, samimi bir sesle. Bakışları da öyleydi. "O yüzden en az iki çocuk diye anlaştık rahmetli eşimle, öyle de oldu... Allah kalbine göre veriyor insanın, dilinden dökülene dikkat etmek lazım. Her cümlenin bir karşılığı var bu dünyada, dönüp dolaşır bulur seni. Hem iyilik etmeli, kötüye direnmeli... Çok nasihat ettim bunu." Buruk, acı çeker gibi donuk bir tebessüm gözlerine kadar yükseldi. "İki evladım var işte. Biri Atahan, diğeri... Turgut."

"Ne güzel..."

"Güzel güzel olmasına da..." İç geçirdi. "Dert sahibi oldum, eğer biliyorsan *ne anlatıyor bu adam* deme bana. Böyle olsun istemezdim ama elden de bir şey gelmiyor."

"Yok, öyle şey olur mu hiç?"

"İnsanız, aklımıza çok şey düşer... Bilmem mi? İçimize de bir o kadar şüphe..." dediğinde sesli bir nefes alıp sert bir şekilde verdi. "Ama bilmeni isterim, Turgut'un gençliği kalsaydı, hiç böyle olmadığını görseydiniz keşke... Şimdi geldiği hâlden çok utanıyorum, yakıştıramıyorum hiç. Baban müdürmüş, karşında mahcup bile oldum."

Başımı iki yana salladım hemen. "Lütfen öyle söylemeyin," diyebildim, kelimelerim hazır bile değildi ve şoka uğramış hissediyordum. "Ben sizinle Baykal Karalav olduğunuz için tanışmak adına geldim, çok da memnun oldum."

Derin bir gülümseme sundu sözlerime karşı. "Kalbinin temizliği yüzüne vurmuş senin, ne de güzelsin," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Benim başka bir torunum var, eğer..."

"Dede," diye kesti sözünü Boris, başımı omzumun üzerinden çevirerek gözlerimi çatık kaşlı çehresine diktim. "O konular kilit, girme."

Kaşlarım çatıldı sertçe. Ne konusundan bahsediyordu? Kafamın içerisinde işleyen mekanizmayı bugün hepten çökertmişti ve dün gece yaşananların etkisi silinmezken onu boğmak istiyordum yalnızca.

Baykal dede güldü, gözlerimi de ancak o an Boris'ten ayırabildim. Ona baktım. "Kilitse girmeyiz, evladım," dedi, ardından yeniden göz göze kaldık. "Babanın ismi neydi senin, kızım?" diye sordu bu kez.

"Sergen," dedim doğruca. "Sergen Alatan."

İfadesinde bir şeyler mi altüst oldu yoksa ben mi öyle sandım, bilemedim. Kasları çatıldı, dudakları aralandı ve bakışlarını başka tarafa kaçırdı bir süre.

Ardından Boris'e çevrildi gözleri. "Sen tanıştın mı küçük hanımın babasıyla?"

"Tanıştım."

Baykal Karalav yeniden içine çektiği nefesle şişirdi göğsünü, omuzları hareketlenmişti. Sırtını dikleştirdi, sindirmek istediği bir şeylerin varlığı kolaçan ediyordu onu belli ki.

Aynı saniye kapıda Filiz Hanım'ın bedeni göründü, elinde siyah bir kutu tutuyordu. Boris ayağa kalkarak yarı yolda kucağına aldığı kadını gülümsemiş ve işlerini halletmek için mutfaka çekilmişti. Boris elindeki siyah kutuyu orta sehpanın üzerine bıraktığında Baykal Karalav oturduğu tekli koltuğun arka kısmına dayalı bastonunu eline almıştı.

"Siz bakmaya başlayın, ben geliyorum," dedi ayaklanarak. "İlaçlarımı alayım, bacaklarım da açılsın biraz. Çok oturmak iyi gelmiyor bana."

Başımı kaldırıp yaşlı adamın kapıdan düzgün adımlarla çıkışını seyrettim. Tiz bir sessizlik kalmıştı geride. Ardından bakışlarımı orta sehpanın üzerine kaydardım, siyah kutunun içerisinde aile albümleri mi vardı? Tüm Karalav ailesi...

İstemsizce öne doğru kaydım, koltuğun ucuna kadar geldiğinde kollarımı ileri uzatarak kutunun kapağını araladım. O sırada Boris yanıma yaklaşmıştı.

"Gider misin? Niye geldin dibime dibime?" diye sordum, sesim küskündü.

Ona bakmamıştım, kutunun içerisine sıra sıra dizilen albümlerin kenarlarındaki tek tük kelimeleri de fark ettiğimden odağım yazılardaydı, yine de her zamanki gibi her şeyi zorlaştırıyordu.

"Arkadaşız demek?"

Yutkundum. Ona inatla bakmadım.

"Öyle bir durumumuz *yoksa* arkadaşızdır demek."

"Dedemin bahsettiği şey evlilikti, Aksa." Sert bakışlarını hissediyordum. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

Gözlerimi sıkıca yumdum ve burnumdan histerik bir nefes vererek, başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır," dedim net bir sesle, bu hâlde böyle bir şey düşünemezdim. "Ama senin bahsettiğin şey ikimizin arasındaydı. *Arkadaşız*, dedim ama inkâr bile etmedin. Çünkü dedenin de böyle düşünmesi gerekiyordu. İstediyin buydu," diye devam ettim sinirle. "Beni daha bir dakika önce öpmüştün ya, bir!"

"Aramızdaki bu şeyin yayılmaması ikimiz için önemli. Bir şeyleri yoluna koymadan olmaz, Aksa," dedi ciddi bir ifadeyle. "Önceliğimiz hâlâ

değişmedi. Her şeyi batırma ihtimali olan bir pürüz yaratamayız. Bana lazı
vermen gerek, burada konu sensin."

Muhür, örgüt, bu aptal düzende benim ölümüm...

Çenemi sıkarak buzdan gözlerimi suratının her bir yanında gezdirdin,
Dirseklerimi dizlerime dayamış, ellerimi önümde birleştirmiştin.

"Deden tehlikeli bir adam mı?" diye sordum dilimi alt dudaklarında dola-
tırarak.

"Hayır."

"Öyleyse neden..."

"Yine de bilmemesi gereken bir adam," dedi sözümü keserek. "Söz ko-
nusu o değil, sürekli yanında olan amcam ya da başka insanlar."

"Amcan kötü bir adam mı? O adamlar gibi mi? O adamların içinden mi?"

Sabırla bana baktı. "Tanımadığım bir adam," dedi. "Temkinli olmam ge-
reken insanlar."

"Tamam," dedim pes ederek, bir elimi saçlarıma götürüp, diplerinden
itibaren sıyrıp geriye iteledim. "Bir şey söylemiyorum." Saçlarımı geriye sa-
vurdum, omuz silkerek elimi indirdim. "Öyleyse gittiğimiz yerlerde yanlış
düşüncelere sebep olacak hareketlerde bulunma."

İfadesiz bir gülüş geçti dudaklarından. "Hareketler kısmını biraz açalım."

Bildiğine emindim hâlbuki.

"Beni öpme, elini belime koyma ve ayrıca..." Mesafemizin hiç oluşuna
haklım. "Bana yakın da durma." Bakışlarım belli belirsiz kısıldı. "Eski sevgi-
liniden beni korumana da gerek yok, yanımızda da bir anda beliremezsin...
Bunu unutmayalım."

Kaşları kalkmış, tansiyon gözlerinde yükseliyordu. "Hayal dünyana göre
sizi sadece izlemeliydim anlaşılan."

"Olması gerekene göre evet," dedim umursamaz bir tavırla omuz silkerek
"Özelime müdahale bunlar."

Histerik bir hareketle güler gibi oldu, dudaklarındaki kıvrım gözden
kaybolurken bir eli yükseldi ve önüme dönmek üzere olan çenemin ucunu
yakaladı parmak uçlarıyla. İşaret ve başparmağı ile başımı sabit tutmaya zor-
luyordu beni, her ne kadar dolgunluğu yumuşak olsa da kasıp kavurucu bir
etkiye sahipti.

"Çok yanlış bir kelime seçimi. *Özelin*, öyle mi?" dedi yarı alay okunan se-
sinin geri kalanı ürpertir cinstendi. "O piçi gösterişli bir şekilde dövmediğim
için pişman olmaya başladım şimdi... Ama onu bulurum, bunu biliyorsun
değil mi?"

"Vahşi misin sen?"

"Öyleyim," dedi. "O yüzden sınırlarımla oynama."

“Çok korktum ya,” dedim alayla. “Bir kere... Yiğit de seni dövebilir. Böyle bir ihtimal de var.” Fiske dahi vuramazdı hâlbuki. “Güçlü bir adam yani.”

Yeni bir ateş daha yandı göz bebeklerinde, çenemin ucunu yüzüne doğru çekti. “Şu çeneni kapatmak için her seferinde aklıma daha farklı yöntemler geliyor ama sen... Çeneni kapatmak gibi bir halt da yapmıyorsun.”

“Deden gelecek, biraz uzaklaş,” diyebildim zorlukla, geri çekilmek istedim ama bırakmadı. Gözlerim göz bebekleri arasında mekik dokuyordu.

Çatık kaşları derinleşti. “Bana böyle bakma.”

“Nasıl?” Boğazımın ortası yanıyordu. “Bir dakika önce öpülüp bir dakika sonra *hiç* yerine konmuşum gibi mi? İnan bana, çok normal. Beni o kadar kırılıyorsun ki bakabiliyorum bazenleri.”

“Aksa,” dedi bana döndüğünde, bakışları kelimelerimin içinde bir yere dokunduğunu anlayacağım kadar *öyle* bakıyordu. *Öyle işte.* “Sen kırıl diye değil hiçbir şey.”

Çenemin ucuna asılı parmakları yanağımın hizasında sürüklendi, istemsizce sırtımı doğrultup bedenimin bir kısmını ona çevirmiştim.

“Kırılıyorum ama,” diye fısıldadım sessizce. “Sen başka şeylere programlanmış gibisin. Sonuca gidene kadar çoğu şeyi gözden çıkardığını görüyorum ben sana baktığımda. Bazen paramparça olmamak için kırıklara razı gelinir, o hesap... Ama ben yutamıyorum bunları. *Kırılmam değil, yaşamam için.* Üzülmüyor muyum? Evet. Ama yaşıyorum, nefes alıyorum. Senin tek düşündüğün bu.”

“Öyle,” dedi. “İnkâr etmiyorum.”

Dik duran omuzlarım çöktü. “İyi bir şey mi bu?”

“Her şey bitene kadar idare edecek bir şey.”

Birkaç saniye geçti, öylece gözlerine baktım; çıkmaz sokakta kalmışım gibi izledim ateşten gözlerini. Aynı sokakta karanlıktaydık bir süredir, çıkmazdaydık beraber. Biliyordum bunu, zorlamak işi yokuşa sürmekti ve yapabilecek kadar enerjim de yoktu.

“Anladım,” diyebildim yalnızca.

Başımı histerik bir şekilde salladım ve saniyeler birbirini kovalarken bakışlarımı önüme eğdim. Biraz uzaklaştım ondan, duruşumu düzelttim. Siyah kutunun içerisinden rastgele bir albüm çektiğimde derin bir nefesin beraberinde sırtımı geriye yaslayıp kucağıma indirdim eski albümü. Üzerinde *Boris* yazıyordu.

“Senin albümünü almışım yanlışlıkla,” diye mırıldandım ona bakmadan.

“Bir şekilde bana ait şeyleri buluyorsun.”

“Deden sana ait albüm yapmış,” dedim onu duymazlıktan gelerek. “Çok tatlı.”

Göreceğim şey merakımı cezbetmişti.

"Birkaç çocukluk fotoğrafı." dedi, bir bacağını koltuğa çekmişti ve kolu koltuğun sırtından arkama uzanırken gözlerinin ağırlığı profilimdeydi, hissediyordum.

"Benim albümlerim o kadar fazla ki..." dedim istemsizce, sırtıyordum. "Babam her yaşımı, yaptığım her şeyi koymuş resmen." Başımı kaldırıp ona baktım. "Senin var mıydı albümün?"

Başını salladı. "Annem yapmıştı."

Ne durumdaydı peki? Yangında onlar da mı kalmıştı?

"Belki de Sencer'in bahsettiği eşyalar arasındadır... Olabilir mi?"

"Bulduğumuzda anlarız."

"Hiç haber yok mu?" İç çektim düşünür gibi. "Aramadın mı? Sencer babana söylediye o senden önce bulmuştur ama... Ona sordun mu hiç?"

"Bulmuş olabilir," dedi, bu ihtimalin hoşuna gitmediğini anlıyordum. "Öyleyse ondan alınız."

Bir şey söylemek istemedim, içini eşleyip durmak ya da daha fazla soru ile aklını meşgul etmek yersiz geliyordu. Kafamı önüme düşürüp albümün kapağını araladığımda önüme çıkan çocukluk fotoğrafına baktım. Tahminen beş yaşında falandı, dudakları kapalı bir şekilde kameraya gülümsüyordu.

"Çok tatlısın," dedim, kalbimi saran damarlar sıcacık yapmıştı göğsümü. Başparmağımı yüzünde kaydırdım hafifçe, o yaşlardaki bir çocuğa göre çok karizmatik görünüyordu; ardından bir sonraki fotoğrafa geçtim. Kısık sesli bir gülüş boğazımdan yukarı tırmandı. Pilot kıyafetleri içerisindeydi.

"Komik mi?"

Alt dudağımı ısırarak ona baktım. Kaşları çatılmıştı. "Değil ama sen olduğuna inanmak çok zor," dedim. "Çok güzel bakıyorsun." Bir an duraksadım, uzun ve birbirine giren kirpiklerimi kırıştırdım. "O yaşta yani."

"Bu yaşta sadece güzel şeylere bakıyorum."

"Ben onlardan biri miyim?"

Belli belirsiz güldü. "Sen hayatımdaki güzel olan tek şeysin."

İfadesi kalp ritmimi çalkaladı birden, çok içten bir yerden bakıyordu gözlerime. Parke zeminde yankı bulup kulaklarıma ulaşan tok ses, beni daldığım noktadan çabucak ayırdı ve başımı önüme çevirerek boğazımı temizledim kapıldığım sözlerinden sıyrılabilmek adına. Sırtımı düzleştirmiştim.

Baykal dede az önceki yerine ağır adımlarla geçip, yerleşirken derin bir nefes aldığı anda gözleri bir bana bir de Boris'e kayıyordu. "Boris'in albümü," dedi, gözleri elimdeki albüme kaymıştı. Uzun uzun inceledi fotoğrafı, hiç görmemiş gibi derin derin baktı. Birkaç saniye sonra derin bir nefes alarak gözlerime baktı. "Çok fotoğrafı yok. Geldikçe çekerdim ya da o geldiğinde getirirdi. Annesi... Allah rahmet eylesin, koyardı cebine. Gönderirdi."

Boris'in telefonu çaldığında dikkatle ona baktım, elini cebine götürüp telefonunu çıkardı. Ardından sessizliği sırtlanarak ayağa kalktı ve salonun çıkışına doğru yürüdü saniyeler içerisinde. Sırtını izlemek istesem de utanmıştım, dedesine baktım doğruca.

"Larisa Hanım ile hiç tanışmadınız mı?" diye sordum merakla.

Başını iki yana salladı. "Hiç," dedi düz bir sesle. "Turgut ne ara onunla tanıştı, ne oldu, bilemiyorum tabii... Larisa hayatına girmeden önce böyle bir adam da değildi, tek bildiğim bu."

"Burada evlenmediler mi?"

Alayla güldü ya da saflık ettiğimden garipliğime gülmüştü. "Onlar hiç evlenmediler ki güzel kızım," dedi. "Turgut, diğer oğlum Atahan'ın üzerine kaydettirmek istedi Boris'i. Uğraştığı işlerle ismi anılmasın diye... En azından bize öyle söyledi."

Her ne kadar üstünkörü bildiğim birkaç şey olsa da içimi taze bir ateşe boyamakta gecikmedi. Birbirini seven iki insan, çocukları olmasına rağmen hiç evlenmemişler miydi? Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Boris'in o yaşlarda neler hissedebileceğini az çok tahmin ediyordum. Yanında olmayan babasına, kimlikte babasının amcası gözükmesine ve evlilik olmadığını bildiği bir evde yaşadığı günlere... Babasına duyduğu öfkenin birçok sebebi olabilirdi. Belki de günah keçisi seçmişti onu ama hakkı da varmış gibi geliyordu.

"Anladığım kadarıyla zenginsiniz," dedim sesimi bulabildiğimimde, parmak uçlarımı albümün kılıfına saplamıştım. "Sizce Turgut amca bunu neden yapmış olabilir? Neden böyle bir hayatı seçsin ki?"

Bir süre bana baktı, aklında bir mahkeme kurup sayısız kez oğlunu bu konuda yargılamış gibi bakıyordu. "Değil mi?" diye sordu. "Hayatına bir kadın girdi, babasını bile gözü görmedi."

"Larisa Hanım mı?"

"Başka bir ihtimal var mı?"

Aklımdaki karmaşa sebebiyle yalnızca başımı belli belirsiz sallayabildim.

"Turgut amcayla en son ne zaman görüştünüz?" diye sordum nedense.

"Yıllar oldu, o sıralarda genç bile sayılırdı," dedi, gözlerini yaşlarla dolduran bir şeyler vardı ve ben o sınırdan çok oyalandığımı hissedip pişman olmuşum. Yarayı kaşımaya hiç gerek yoktu.

"Anladım..."

Salonun kapısında Boris'in bedeni görüldüğünde üzerine deri ceketini giydiğini fark edebildim. Bir elinde telefonunu tutuyordu. Dedesini ifadesiz gözlerle süzdü.

"Gidelim artık," dediğinde biraz öne kayarak şaşkınlıkla başımı salladım, bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum.

"Biraz otursaydınız, oğlum," dedi Baykal Karalav. Bastonunu alıp yavaşça ayaklanmıştı. "Daha bakacak çok albüm var, yeni başladı kızcağız."

"Çıkmamız lazım," dedi Boris, aynı saniye telefonu tekrar çaldığında sabırsız bir nefes aldı ve koridora doğru giderek görüş açımdan çıktı. Elimde kapağını kapattığım albümle birlikte ayaklandığımda Baykal dedeye çevirdim başımı, göz göze gelmiştik.

"Fotoğraflardan istediğin varsa alabilirsin," dedi kaşları ile elimde sıkıca sarmaladığım Boris'e ait albümü işaret ederken.

Bir an sıcak bastı, kalp atışlarım bir kafesin içine sıkışmıştı sanki. "Hiç gerek yok. Albümler çok güzel... düzeni bozulmasın."

"Yarın bir gün bu dünyadan göçüp gittiğimde ona ait şeyleri verebileceğim biri olsun. Diğer torunlarımla ya annesi alır ya da babası, bir sahibine ulaşır elbet ama onunkiler... Araya kaynar, kaybolup gider," dediğinde kalbimin bin bir köşesinde yutkunma ihtiyacı hissedeceğim kadar dinmez bir acı hissettim. "Anılar güzeldir, çocukluğu kalsın bir yerlerde."

Nefes aldım ama veremedim. Bir an öylece tutulup kaldım. Belimi büken bir histi göğsüme sokulan, başımı aşağı yukarı salladım sessizce. Tek kelime etmedim ama elimdeki albümden bir fotoğrafı da çekip aldım. Siyah kaplı albümü kutuda onun için ayrılan boşluğa itekleyip, kapağını kapatırken gözlerimi yumdum ve kendime birkaç saniye tanıdım.

Bir an sonra oturduğum yerden doğrularak gözlerimi karşımdaki adama değdirdim. Bir adım atarak vedalaşmak adına eline uzanmak için sırtımı eğdiğimde ise izin vermedi. Tek omzumdan tutarak engel oldu.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi gülümseyerek. "Tekrar gel, küçük hanım."

İçten bir tebessüm sarmaladı dudaklarımı. Birkaç saniye sonra Boris salona giriş yaparken, bir köşede dikilerek vedalaşmalarını izlemiş ve fotoğrafını kazağımdan içeri iteklemiştim. Görmesine gerek yoktu, o bana aitti. Dönüp birlikte kapıya yürüdük, çok geçmeden de dışarı çıkmıştık. Arkamızdan örülen kapı sesini duyduğum sırada montumun fermuarını çeneme kadar çekiyordum. Ellerimi montumun ceplerine sıkıştırıp, peşimizde bıraktığımız sessizliğin uğultusunu dinleyerek arabaya kadar gelmiş, ön yolcu kapısını açıp koltuğa yerleşirken ona bakmamıştım. Emniyet kemerimi bağladım, o, sürücü tarafına geçtiğinde ise kapıyı kapatır kapatmaz klimayı açmış, ardından arabayı park alanından geri geri çıkarmıştı.

Uzun süren yol boyunca hiç konuşmadık. Araba tanıdık dağ yoluna ulaşana kadar profilini izlemiş, çatık kaşlarından çıkarabileceğim anlamları ölçüp tartmıştım. Canını sıkan bir şey vardı, biliyordum.

Araba evin önünde durduğunda sırtımı geri çevirerek arka koltuğa bıraktığım karton poşete uzandım. Beni beklemeden arabadan indi, ben de elime

aldığım poşetle peşinden indim. Arabayı kilitledi ve eve doğru yürümeye başladı. Bir adım arkasında ilerlediğim sırada gerici sessizliği, bir mengene gibi sarmalamıştı bedenimi. Kazağımın içine sakladığım fotoğrafını poşetin içine iteklemiştim o sırada.

İçeri girdikten hemen sonra kapıyı kapattı. Edgar patilerini önüne atıp, belini eğerken geriniyordu, bizi gördüğünde hantal adımlarla bize yaklaşmaya başladı. Çizmelerimi bacaklarımdan indirerek ayaklarımdan çıkardım, dolabın bir köşesine itekledim ardından.

Kollarımdan sıyırdığım montumu dolaba aceleci bir tavırla asarken, "Benim uykum geldi, biraz uyuyacağım," diye mırıldandım, aslında tek derdim telefondur. Bir an önce kavuşmak ve saklayacak bir yer ayarlamak istiyordum.

Parmaklarımı sıkıca doladığım karton poşetle beraber üst kata koşmak için adım atacağım sırada ayaklarımın zeminle teması kesildi, tek hamlede havalandım. Öyle anıydı ki gözlerim irice açılmıştı ve dudaklarımdan kaçmak için ağzıma biriken çığlığı zar zor bastırmıştım. Kalbimin hızlandığını hissettim, poşeti düşürmemiştim ama kayıp zemini boylasa foyam meydana çıkacaktı. Bunun ihtimali bile gerilmeme yetmişti.

"Boris," dedim tek solukta, boştaki avucum kendiliğinden ensesine gitmişti. Bacaklarım beline sarmalanırken tek koluydu bel boşluğumdan yakalayan. Nabzım bulduğu her boşluğa sızıp, kalp gibi dört bir çevremde atarken yutkundum.

"Birlikte uyuyalım," dedi Boris kuru bir sesle.

Başımı küçük bir açı ile geri çektiğimde merdiven basamaklarını tırmanmıştı. Saniyeler içerisinde göz göze kaldık, bir elim omzunun aşağısında poşeti tutuyordu ve karton her adımında sırtına çarparak ses yapıyordu.

"Uykun mu geldi?" diye sordum koridoru adımlarken, kuruyan dudaklarımı ıslattım. Boynumu bir ateş sarmalamıştı, onunla bu kadar yakın olabilmek her defasında garip hissettiriyordu.

"Çok," dedi. "Uzun bir uykuya ihtiyacım var."

Sola döndü, odasının hafif aralık kapısını ayağıyla itekleyip içeri girdiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Kapıyı arkamızdan örttü ve doğruca yatağa ilerledik.

"O kadar uzun süre uyuyamazsın," dedim bir mırıltıyla, dudaklarını boynuma bastırarak birden öptü. Tenim ateşe verilmiş barut gibi tutuşmuştu. "Biliyorum artık."

"Uyurmuş gibi yaparım," dedi bir fısıltıyla, sırtını hafifçe eğerek bedenimi yatağa bıraktığında poşete canım pahasına yapışmıştım ve bir an önce saklamak istiyordum. *Onunla uyumak da istiyordum.*

"Hiç uyumuş gibi yapılır mı?" diye sordum başımı kaldırıp ona bakı-
gımda. Bileğindeki saatin kayışındaydı parmakları, çıkarıyordu.

"Yapılır."

Kaşlarım havalandı. "Önceden yaptın mı?"

"Çok."

"Hım..."

Saatini komodine bıraktı ve kafasını kaldırarak gözlerimi yakaladı.

"Çorapla uyuyamam ben," dedim hızla. "Hem elimdeki kıyafetlerimi de bırakmam lazım."

Bakışları belli belirsiz kısıldı. "Hızlı ol."

Başımı salladım ve yataktan fırlayarak odadan koşar adım çıktım. Sa-
niyeler içerisinde odaya girdiğim gibi dolabın içinde bir yere sıkıştırmışım
telefonu, adrenalin tamamıyla vücudumu kaplamıştı şimdi. Ondan bir şey
saklamak rahatsız ve suçlu hissettiriyordu ama *ufak* bir sırda yalnızca. Üstelik
kötü bir yanı da yoktu.

Şort eteği çorapla birlikte bacaklarımdan aşağı indirdiğimde gündelik bir
şort almak istedim ve bir an sonra vazgeçtim. Alt dudağımı dişlerimin arasına
kaydırıp titrek bir nefes bıraktım. Üstümde *oversize* bir kazak vardı, kalçala-
rımı kapatması yeterliydi ve görevini de yerine getiriyordu.

Sabırsız adımlarla kapısının önünde soluğu aldığım da omuzlarımı dikleş-
tirdim ve birkaç saniye sonra, saniyeler üst üste devrilip, ortadan tüyerken,
yatağın kenarında oturup üst bedenine kısa kollu, siyah tişört geçiren adamın
yanına ilerledim. Yorganı kaldırmıştı, dizlerimin üzerinde sürüklenerek yor-
ganın altına girdim. Başımı yastığa koymuş, ona dönmüştüm. Çok heyecan-
lıydim, *çok*.

Çıplak bacaklarını birleştirip, karnıma doğru çekerken derin bir nefes
aldı, yanıma yattığında ağırlığından çökmüştü yumuşak yatak.

Başını yastığa bıraktı, yan dönmüştü ve bir kolu çok geçmeden sırtımın
aşağısına dayanmıştı. Kısacası bir nefes kadar yakınındaydım, bir karışlık
mesafe vardı suratlarımızın arasında; güçlü tutuşu aklımı puslandırıyordu,
sağlam ve sarsılmaz adamlara zaafım mı vardı acaba? Tek kişiydi bu kriteri
sağlayan, şimdiyse o adamın kolları arasındaydım.

"Sanırım uyku düzenim bozuldu," dedim esneyerek. "Artık birlikte
uyumak zorundayız."

Güldü, parmak uçları kazağın içine sızmıştı ve *ufak* dokunuşlarla ritmimi
değiştiriyordu.

"Bir düzenimiz olur," dedi. "Hiç fena fikir değil."

"Hım hım..."

"Kırgınlığın geçti mi?" diye sorduğunda ona biraz daha sokuldum. Bur-
numun ucu hâlâ buz gibiydi, ısınamıyordum; kansızlık için kullandığım

ilaçlara devam etmeliydim, aklımdan çıkıyor olsa da bir şekilde alışkanlık edinmeliydim.

“Biraz,” diyebilirdim, kokusunu soluyordum usul usul. “Akşam... orada kimler olacak?”

“Veliahtlar.”

“Tam olarak kim oluyor onlar?” diye sordum, daha önce bahsetmişse bile hatırlayamıyordum.

“Örgütteki önemli adamların çocukları.”

“Sen de veliaht mısın?”

Her ne düşünüyorsa dudakları kıvrılmıştı. “En havalısından.”

“Adi,” dedim karnına yumruğumu geçirerek, avuç içi bel oyuntuma kadar indi. Bir şey fark etmiş gibi kaşları çatıldığında aklım farklı bir yerdeydi. “Şu kız da orada olacak ya...”

“Altında bir şey yok mu senin?” diye sordu sözümü keserek, yanaklarım kızarsa da çenemi dikleştirdim.

“Kazak uzun ya...”

Gerildi birden, tenimin aksine parmakları sıcacıktı.

“Uyu.”

“Sana soru sordum ama.”

“Duymadım,” dedi düz bir sesle, eli sabitlenip kalmıştı bel boşluğumda. “Neydi?”

“Kimler olacak dedim işte.”

“Tanıyacaktıysın gibi sormana hastayım,” dedi alaycı bir sesle. “Kimden haberin var?”

“Ezel’i biliyorum.”

Hoşuna gitmedi cevabım. “Gözlerini kapatma zamanı.”

Güldüm, iç çektim. Gerçekten uykum vardı, kolumu beline sarıp onun parmak uçlarıyla çıplak belime çizdiği dairelerin bir benzerini ona yapmak için gövdesine sığındım. Gözlerimi de kapatmıştım.

“Bugün... Uzun zaman sonra çok mutlu hissettim,” diye fısıldadım gocunmadan itiraf ederek. Düşünmemiştim de aslında. “Dışarıda bir hayat olduğunu görünce yaşayası geliyor insanın.” Tişörtünün ucuna, aşağıya sürüklendi parmaklarımı. Kumaşı avucuma hapsedip tutundum bir alışkanlık gereği. “Teşekkür ederim.”

Saçlarımın üstünü öptü sessizce.

“Sabah erken kalktığım için uykum geldi, hem çok yoruldum ya... Uzun süre sonra dışarı çıkmak yordu beni, saatlerce uyuyacağım sanırım.” Esnedim bir kez daha, yüzüm boyun girintisine denk düşüyordu. “Sen de uyu, dinlen.”

Uyku sersemi hâlimle başıboş kelimeler edebilirdim ama sustum. Göğsüm çöktü ve yükseldi derin bir rahatlamayla. Sonra, *çok* sonra uykuya daldım.

Turgut üzerine geçindiği ceketin yakalarını titizlikle düzeltti. Ardından aynanın karşısına geçip saçlarını kontrol etti. Özenli olmalıydı. Dışarı çıkarken nasıl görüldüğüne önem veriyordu. Babası da böyleydi. O da böyleydi... Yüksek ihtimalle onun çocuğu da böyle olacaktı. Babasının dikkatli bakışları tarafından çevrelenmişken duruşunu dikleştirdi ve dudaklarındaki istemsiz kıvrımla babasına doğru döndü. Göz göze kaldılar.

“İyi miyim?” diye sordu babasına teyit etmek ister gibi. “Bayağı yakışıklı oldum sanki, ha? Gelirken sana gelin getirme ihtimalim arttı.”

“İyisin elbet ama yakma başkasının başını,” dedi babası dalga geçer gibi. “Çocuk büyötmeye mi evlenecek kızcağız? Büyü de gel derler adama.”

“Yapma, baba. Ben şimdi evlensem bacak kadar torunun olurdu.” Tek gözünü kırptı. “İsmi de Baykal koyardım hatta. Ama olursa sözüm söz.”

“Eğer koymazsan... takışınız sizinle.”

“Eğer koymamış olursam...” dedi Turgut aynı babası gibi. “Takışmışızdır sizinle.”

“Atahan olsa inanırdım da sizinle kavga etmek zor iş,” dedi Baykal Karalav çatık kaşlarının altından oğlunu tepeden turnağa derinlemesine inceleyerek. “Bu akşam kesin tanışıyorsunuz yani şu kızla.”

“İnanılır gibi değil ama evet,” dedi Turgut, omuz silkerek. “Sergen öyle söyledi. Bir saate orada olurlar, erken çıkayım ki biraz sahil havası alayım diyorum.”

“Al,” dedi Baykal Karalav kollarını göğsünde birleştirerek, çenesini hafifçe dik bir konuma getirdi. “Yarın şirkete geleceksin, aklından çıkarma.”

“Geleceğim,” dedi Turgut dış kapıya doğru ilerlemeye başladığında. “Eve gelirken bir şey ister misin?”

“Canının sağlığı.”

“Eyvallah.”

“Sıpayı bak. Eyvallahmış,” dedi Baykal Karalav arkasından ağır adımlarla yürürken. “Dikkat et, arabayı da düzgün kullan.”

“Tamam, baba,” dedi Turgut Karalav, kapıyı açmadan önce babasına dönerek güldü. “Niye kapıya kadar geldin ki? Sanki uzun yola gidiyorum.”

“Çok konuşma,” dedi çatığı gür kaşları aşağısında oğlunu inceleyerek. Birkaç adımla aralarındaki mesafeyi kapattı ve kollarını omzuna sararak avuç içini sırtına vurdu. “Aslanım benim, aslan oğlum benim... Selam söyle Sergen'e.”

Turgut belli belirsiz güldü. Sanlışına karşılık verdi. “Söylerim.”

Saniyeler içerisinde Turgut evden ayrıldığında seri adımlar atarak bir köşede park hâlinde duran arabasına atladı ve çok geçmeden gaza asıldı. Demir

kapılardan çıktığında hava henüz tam anlamıyla kararmamıştı. Bakışları bileğine taktığı saate düştü. Akşam altıyı geçmişti.

Derin bir nefes aldı Turgut. Şu sıralar geçmişe özlemi sandığından daha çok hatırlatıyordu kendini. Sergen'in yoğunluğundan, onun hayatında istediklerinin olduğunu görmesinden ama kendisinin bir adım ötesini göremeyişinden olsa gerekti ki çok düşünüyordu. Sergen'i kıskandığından değildi, kendi hayatını böyle hayal etmediğindendi.

Şu an askeri eğitimine devam ediyor olabilirdi. Annesi de yaşıyor olabilirdi. Babası hem anne hem baba olmaya çalışırken bu denli üzgün bakmayabilirdi gözlerine. Bir kadına âşık olabilirdi. Düşük bir ihtimal olsa dahi *ihhtimaldi işte*. Sonra o da evlenmek için sabırsız olup en yakını bildiği dostu ile tanıştıracabilirdi. Sonuncusu belki de uzak bir hayal sayılmazdı ama tepe taklak olan hayatında bir hastalıkla savaşmışken anın tadım çıkarmanın en doğrusu olacağına artık emindi. Bir şeyleri yoluna koymak için işin bir ucundan tutmak lazımdı. Ama önce bazı hayallerinden vazgeçmek zorundaydı.

Sahil yoluna inene kadar düşüncelerinin sesi soluğu kesilmişti. Zaten böyle olurdu genelde. Düşünür, çıkmazda hissederse de kendisini sahile atardı. Havalalar yavaştan ısındığından sahil daha kalabalıktı ve hep geldiği kısma gitmek istemedi bu kez. Arabayı sahil yolu boyunca sürmeye devam etti. Daha sakin bir köşe bulana kadar ilerledi ve sonunda arabayı park ettiğinde aşağı inmiş, doğruca banklardan birine geçip oturmuştu. Buluşmak için seçtikleri mekân şimdi yürüme mesafesindeydi. Karanlık, göğü koyu griye boyadığından sessizlik ona eşlik eden tek şeydi. Gözlerini usulca yumdu, elleri ceplerindeydi ve derin soluklar alırken dinginleşmiş hissediyordu daha şimdiden.

Bir sigara yakası geldi ama babasına verdiği bir söz vardı, çiğnemek istemedi. Dalgaları izledi bir süre.

İlerleyen dakikaların sonunda ayağa kalktı ve buluşacakları yerde beklemeyi seçerek yürüyüş mesafesindeki yere doğru adımlamaya başladı. Aynı saniye omzuna doğru çarpıp boynuna sarılan kolun varlığını hissetti. Tam da tahmin ettiği gibi dostunun sesini de duydu.

"Kocaman adamın sokağın ortasında yaptığına bak!" dedi Turgut homurdanarak, başını ona doğru çevirdiğinde. Bir anlığına duraksasa da yan yana ilerlemeye devam etmişlerdi.

"Ayıp ediyorsun, bak dingil. Sevgimizi de mi göstermeyelim?" dedi Sergen ellerini ceplerine sıkıştırdığında. Başını iki yana sallamıştı. "İyi, bir daha yapmam."

"Küsme lan şimdi," dedi omzuyla omzunu dürtüp. "Hem sen nereden çıktın? Daha erken değil mi?"

"Biraz erken çıktım, ekiptekiler bıraktı. Baktım ki senin araba, indim hemen," dediğinde içine derin bir nefes aldı. "Peşinden geldim."

“Hazan mıydı, neydi? Onu alıp gelseydin ya. Ne diye peşimde geziyorsun lan sen?”

“Onun çıkışına daha yirmi dakika var, buraya da yakın. Vakti yaklaşıncı gidip alırım.” Koluna geçirdi kolunu, sırtıyordu. “Hem sen benim ilk göz ağrısın.”

Sabır dilenerek nefeslendi Turgut Karalav. “Başkası duysa ne sanır. Ya sabır anasını satayım.”

Sergen dudaklarını bir şey söylemek için aralamıştı ki kahverengi gözleri ansızın bir köşeye dokundu. Aynı anda silah sesi ile birlikte yükselen bağırış sesleri kulaklarına ulaştı. Adımları duraksadı, anbean çatılan kaşlarının altından metrelerce ötede kaçışan kalabalığa baktı. Kargaşanın içerisinde yükselen simsiyah dumanı da beraberinde görebilmişti.

“Ne oluyor lan orada?” diyerek aralandı Sergen’in dudakları. Turgut’un da adımları durmuş, gözleri aynı tarafa çevrilmişti.

Sergen daha fazla beklemedi. Gözleri donakaldığı ilk saniyeye fırsat tanımadan yerinden fırladı ve koşar adımlarla caddenin karşısına geçerken trafik kilitti. Turgut bir adım arkasındaydı. Az önce geceyi kaplayan silah sesinden dolayı insanlar koşturarak bağırıyordu. Kıyamet yeriidi.

Mekânda yangın çıkmıştı. İçeriden gölgesi yükselen alevi görebiliyordu iki arkadaş. Karşı kaldırımında toplanmıştı herkes. Turgut’un açık kahverengi bakışları hızla etrafı taradı, öksürük krizine giren insanları fark etti.

“Karım içeride lan, karım!” diye bağırان adamı gördü aynı anda, birinin yakasına yapışmıştı ve yeri göğü inletiyordu. “Öldürürüm lan seni! Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Gebersen de gireceksin içeri!”

“Benim... Benim çocuğum da içeride,” dediğini duydu Sergen yakınındaki kadının ağlayışları arasında, sesi çaresiz çıkıyordu. Hızla yanına doğru yürüdü. Karşısına geçti. Kalbi telaşlı, bakışları keskin ve dikkatliydi. Karşısındaki kadın derinden öksürüyordu. “İçeride kaldı! Oğlum! İçeride...”

“Neredeydi en son?” diye sordu Sergen ciddiyetle, gözlerine bakarak. Birden mekânın camları patladı, etraftakiler daha da uzaklaştırılıyordu. Bir tek *karım*, diye bağırان adamın bağırışları dolduruyordu geceyi.

“Tuvalete gitmişti. Yangın... Yangın çıkmış...” Cığerdan öksürdü arka arkaya. “Saklandı belki de... Bulamadım! Fuat! Oğlum! Anneciğim!”

“Tamam, abla. Ben getireceğim sana oğlunu,” dedi Sergen keskin bir sesle. “Polisim ben, endişe etme. Sakin ol.”

Turgut bir adımla yanında bitti. Koluna sarılıp, birkaç adım geriye çekerek, “İçeri mi gireceksin?” diye sordu sertçe, göz göze kaldılar. “Delirme lan akşam akşam, ölmek mi istiyorsun?”

“Durup izleyemem, Turgut,” dedi Sergen başını iki yana sallayıp. “Yeminim var, görevim bu. Oyalama beni.”

“Başlatma lan görevine. Sergen!”

Sergen ikinci saniyeyi beklemedi ve kolunu arkadaşının tutuşundan kurtararak mekânın arka tarafına koşar adım ilerledi. Turgut sıkıdığı dişleri arasından bir küfür savurup arkasından koştuğunda her adımda havaya sinen is ciğerlerine sızıyordu. Elini yüzüne kapattı.

Sergen önüne geçen adamlara polis kimliğini gösterip mekâna daldı bir sonraki dakikanın içerisinde. Turgut hemen arkasında olduğundan büyük ihtimalle onu da ekip arkadaşı sandıklarını tahmin ediyordu ama umursamadı. Dostunu yalnız bırakacak değildi.

Sertçe öksürdü Turgut. Gözleri suratına çarpan dumandan dolayı yanıyordu. “Sergen! Uzaklaşma!”

“Fuat! Neredesin? Ses ver! Fuat!”

Sergen’in sözünü dinlediği yoktu. Bir kez daha öksürdü ve dumandan dolayı yaşaran gözlerini kısarak etrafa bakındı. Ceketini kollarından sıyrarak çekiştirdi ve bedeninden çıkararak ağzına tuttu. Hızlı adımlar atarak ilerledi. Mekânın iç kısmını kaplayan alevlerin her saniye daha da yayılması zamanlarının kısıtlı olduğunu gösteriyordu.

“Allah belanı versin, Sergen!” diye bağırdı Turgut, bir de arkadaşını gözden kaybetmişti. Nefesleri ağırlaşıyordu. “Senin... senin ben amına koyayım, şerefsiz! Gebereceksin lan! Gebereceksin!”

“Birlikte inşallah!”

“Siktir git!”

“Şehit düşeriz işte,” dedi Sergen öksürerek. “Aynı anda! Daha ne?”

Üst kata çıkmak için merdivene yönelen arkadaşının sırtına ters bakışlar attı Turgut. Dişlerini sıkı öfkeyle. Canını hiçe sayıp ne sikime gidiyordu? Sert bir küfür savurarak öksürdü ardı ardına. Nefesleri ağırdı. Sandalyeler ve masalar devrilmişti. *Mekânı tarayıp kundaklama...* Nasıl bir düşmanın yapacağı şeydi?

“Kimse var mı?” diye bağırdı nefeslerinin arasında. “Yoksa... yoksa gidiyorum bakın. Alo!”

Yumruklanmış bir kapının ya da bir şeyin sesini duyması da eş zamanlı oldu. Duraksadı. Gözleri hedefini arar gibi sağ taraftaki koridora yöneldi ağır adımlarla. Önündeki alev alan masayı ayağıyla itekleyerek kenara devirdi.

“Yardım... Yardım edin...” Turgut donakaldı. Sese dikkat kesildi. “Ben... varım...”

Çıkan cılız sesi duyduğu saniye tek odağı da oydu. Kaşları sertçe çatıldı. Öksürdü. Sesi takip ederek birkaç adım daha attığı saniye gözleri öyle aceleliydi ki tavana kadar sıçrayan ateşin derdine düşmüştü. Kaçıp gidemezdi. Yaşayan biri vardı ve yardım dileniyordu. Vicdanı kör kalamazdı.

“Neredesin?” diye sordu sertçe öksürmeden hemen önce, sırtını hafıf, eğerek hengâmeden arta kalan iç içe geçmiş eşyaların arasından sıyrıldı.

Attığı adımların onu çıkardığı kenarda iki büküm olup yarı baygın yatan kızı görebildi. Bir anlığına durdu. Ardından çevik bir hamleyle öne fırlayarak genç kızın yüzüne dökülen saçları iteklediğinde endişeden kirpiklerini kırpamaz hâldeydi.

“Geldim,” dedi Turgut tek nefeste, elindeki ceketini kızın çıplak omuzlarına örttüğünde hiç beklemeden bir kolunu bacaklarının altından ve diğerini sırtından geçirerek havalandırdı. Başını omzuna düşmüştü. “İyi... İyi misiniz? Hanımefendi!”

Turgut’un sorusu yangının arasında asılı kaldı. Göğsünde tükenen nefesleri daha fazla konuşmasına vermedi ve adımları geldiği yöne doğru hareketlendi. Ara sıra duraksayarak gitgide büyüyen alevlerin içinden kulaklarındaki uğultu kesilmezken kucagındaki kadınla kurtulmaya çalıştı.

Saniyeler sürdü. Açık havaya çıktığı saniyede kolları arasında tuttuğu kadınla bir köşeye çökerek, sert nefesler alıp vermeye başladı. Temiz havayı soludu. Kulaklarını basan uğultunun silinmesini bekledi. *Yaşıyordu. Birini kurtarmıştı üstelik.* Bir koluyla kadının yüzünü göğsüne yapıştırdı. O sırada bir memur yanlarına gelmişti, uzattığı pet şişeyi hızla açarak genç kıza yöneleceği saniyede elinden almıştı şişeyi. Kız nefes alıyordu ama yarı baygındı.

Turgut açtığı şişedeki suyu yanaklarına, gerdanına döktü. Ayılması için yanağına ufak tokatlar atıyor, iki yandan sardığı yüzünü sarsıyordu. “Uyan! İyi misin? Şşt! Baksana!”

“Ölmüş mü?”

“Nabzını kontrol et. Nefes alıyor gibi ama...”

Tepesinde dikilen insanlara bakmadı. Kontrolü elden bırakmamak için çabalarken dudaklarını ıslatarak odağını kollarındaki genç kıza verdi.

Genç kızın bilinci ağır ağır yerine oturmaya başladığında göğsüne doldurduğu sıkı nefesleri ciğerlerine ulaştırmak için çabalıyor, yaşadığına ikna olmak için ise sımsıkı kapattığı gözlerini aralamakla uğraşıyordu.

Yanağına ufak bir fiske daha yedi. “Uyansana, kız!”

Gözlerinin açılışı aniydi. Önce is kaplı suratıyla yabancı bir adam görüş alanına girdi. Kirpiklerini yavaşça kırıştırdı. Kimdi bu? Öksürdü nefes alabildiği ilk fırsatta. Adam şaşkınca yüzüne bakıyordu bir de. Saçları dağılmış, endişe ve yaşadığı andan kaynaklı adrenalinle parlayan keskin gözleri gözlerine sabitlenmişti. Tekrar ve tekrar öksürdü.

“İyi misin?” diye sordu Turgut endişeyle. “Bak... nefes al. Yaşıyorsun.”

Genç kız karşılık veremeden yalnızca öksürdü ve söylendiği gibi nefesler alıp vermekle uğraştı. Dermanı kesilmişti sanki. Başını göğsüne yasladığı adamı fark edememişti.

“Leni!”

Sonra o şeytanın sesi duyuldu. Korkusu katlandı, eğer ölümden korkmıyaydı yangının ortasında kalmak daha cazip gelirdi. Gözleri irice ayrıldı. Can havliyle başını kaldırdı ve korkuyla bakındı çevresine. Kollarında durduğu adamın gözlerini yakaladığının anı ise, “Beni... Beni kurtar,” dedi bozuk Türkçesiyle. “Ondan... Kurtar. Lütfen...”

“Leni! Hayatım... Yaşıyorsun.”

Barut Kılıçhan attığı adımların sonunda dizlerinin üzerine çöktü ve sevdiği kadını kollarının arasına çekti. Turgut kalakalmıştı. İsminin Leni olduğunu öğrendiği kadının güçsüz elleri hareketlenmişti. Kollarından çekerek göğsüne yaslayan bedeni itekliyordu. Hem ne söylemişti o? *Beni kurtar. Ondan.*

Turgut bakışlarını kaldırdı ve tam o saniye haftalar önce bir dosyada gördüğü siyah beyaz fotoğraf karesini hatırladı. Şok dalgası ile sarsılan iç duvarlarının arkasına sığınıp ne olduğunu anlayacak zaman tanıyamadan karşısında dizleri üzerinde duran adam başını eğdiği için bakışlarını kaldırdı. Göz göze kaldılar.

“Sağ ol,” dedi Barut adamın yüzünü derinlemesine inceleyerek.

Turgut konuşmadı.

“Çelik! Gel lan, yengeni hastaneye götüreceğiz!”

Emirler yağdırmaya başlamıştı bile Barut Kılıçhan. İş bağlamak için kendi mekânında düzenlediği akşam yemeğinin içine sıçılmıştı. Öfkeliydi, delicesine sinirliydi. Burnundan soluyordu. Ölenler vardı, yaralılar da çoktu. Mekânı kül olmuştu. *Yine de Leni burada. Yaşıyor.*

Kaskatı kesilen yüzü az da olsa gevşedi. Karşısındaki delikanlıya baktı. Derin bir nefes aldı sonra. “Sayende...” dedi tok bir sesle, ağır çıkıyordu sesi. “Sayende... karım iyi. Bunun benim için anlamını bilemezsin.” Kurumuş dudaklarını ıslattı. İfadesi düz olsa da gözleri ilk kez bu denli samimiydi. Gecenin karanlığında parlayan kararlılığı da hissedilir kıvamdaydı. “Bu iyiliğini yazdım kenara. Bizde ne yapılan iyilik ne de yapılan kötülük unutulur. Eyvallah.”

Turgut Karalav, o gece tanıdığı adamı son nefesini verene kadar tanımamış olmayı dileyeceğinden bihaber, uzun uzun gözlerine baktı. Zaman tepelerinden aşağı çöktü.

Sonra yıllar sandığından daha hızlı aktı ve *bir yangında* tanıdığı adam, uğruna öleceği kadını yaktı.

12. BÖLÜM

VELİAHTLAR VE YAZGILAR

Uyandığımda Boris'in yatağında tek başımdaydım ve yalnız olduğumu fark etmek yüzümün düşmesi için geçerli bir sebepti. Onunla uyanmak istemiştim çünkü. *Yoktu*. Odanın içerisi gri karanlığa boğulmuştu ve perdeler de kapalı olduğundan uykunun ağırlığı üzerime çökmüş vaziyetteydi. Birkaç saniye boş gözlerle tavanı izledim, ardından yorganı bir ucundan tutarak, üzerimden fırlatırcasına açtığımda bir elimi yatağa bastırıp destek almıştım.

Sağ gözümü ovuşturarak sertçe yutkundum, damağımda acı bir tat vardı. Suratımı buruşturdum yavaşça, kazağım da sıyrılmıştı belime kadar. Esnedim bir kez daha. Birkaç saniye sonra yataktan ancak çıkabildim. Saat kaçtı?

Odadan çıkıp kendi odama geçtiğimde önce ışığı açtım, saçlarımı tepemde bağlayıp dağınık bir topuz yapmıştım çok sürmeden. Altıma düz, siyah bir şort giyerek banyoya geçtikten sonra avuçlarımı doldurduğum soğuk suyu tenime çarptığımda hafiflemiş hissediyordum. Tenim soğumuştur. Dişlerimi fırçalayıp ağızımı çalkaladım, temiz bir havlu ile dudaklarımı sildikten hemen sonra odadan çıkıp merdivene yönelmiştim.

Boris salonda, tekli koltukta oturuyordu. Üstünde bu kez beyaz bir gömlek vardı ve parmakları uzun zaman sonra taktığını gördüğüm yüzükler taşıyordu. Koyu kahverengi saçları düzgün bir şekilde kısaltılmış, geriye yatırılmıştı. Kirli sakalları ve yutkunma isteğini artıran imza ifadesiyle uzun kirpikleri arasından dikkatle bir şeyler anlatan adama bakıyordu.

Pusat'a.

Pusat gelmişti; tam çapraz köşesinde koltuğun en ucundaydı, ona yakın bir noktaya yerleşmişti ve basamakları sertçe, ses çıkararak indiğimden konuşmayı yarıda kesip başını belli belirsiz çevirdiğini fark ettim. Bana bakmıyordu, kulağını vermişti; geldiğimin farkındaydı sadece.

Boris adisi bu gece daha fazla mı özenliydi? Yoksa bana mı öyle geliyordu? Basbayağı özenliydi işte. İfademi sabit tutmaya çalıştım, kıskançlık şimdiden ruhumu sıkıyordu. Kollarımı önümde birleştirdiğim saniye omuzlarım dik ve suratım ifadesizdi.

"Çok erken değil mi? Gidiyor musun?" diye sordum yanlarına yaklaştığımda.

Tepeden tırnağa inceledi bedenimi, gözleri son durağı olarak buzdan bakışlarıma sabitlendi. "Başka işlerim var," derken dirseklerini dizlerine

davranıştı. Erkeksi, uzun ve kemikli parmaklarındaki o aptal yüzükleri çıkar-
malıydı *bence*. "Pusat gelirken yiyecek bir şeyler almış, mutfakta."

Başımı aşağı yukarı salladım. "Ne işin var?"

"Haldun'la alakalı," dedi düz bir sesle. "Adamın üstüne gidip çözülmesini
sağlayacak birkaç fikri daha var babanın."

"Talya da vardır kesin işin içinde," dedim histerik bir nefesle. "Ve elbette
sen de." Parmak uçlarımı kavuran uyuşma daha üst seviyeye tırmanıyordu,
kalbime mesela. O kızıdan fena hâlde bunalmıştım. "Her neyse... Acıktım
zaten ben, siz konuşmaya devam edin."

Sırtımı dönüp adımlarımı parke zeminde sürükledim. Hareketlerim fev-
riydi, hislerim de öyle. Orta tezgâhın çevresine sıra sıra konulmuş yüksek
taburelerden birine geçip otururken bir dirseğimi mermere dayadım ve par-
maklarımı kumral saç tutamlarımın arasına kaydırdım. Diplerini çekiştirdim,
ritmi bozulan kalbimin sakinleşmesini ve bu geceyi daha başından sindirme-
sini bekledim. *Bekledim*. Tezgâhın ortasına iteklenmiş meyve sepeti gözüme
ilişince içerisinden bir mandalina alıp kabuğunu soymaya başladım, öyle per-
vasız davranıyordum ki kendime de uyuz olmuştum.

"Aptal," dedim sinirle, tırnaklarım dış gövdesini sarmalayan kabuğa sertçe
saplanıp soyuyordu. Yanaklarıma dolan derin nefesi oflayarak verdim, bir
yandan da mandalina dilimini ağzıma atmıştım ve hırsla çiğniyordum. "Piç
kurusu..."

Tüm gece böyle geçecekti. İçimi eşleyip başımı ağrıtabilecek kadar yoğun
bir his sayısız senaryo kurduracaktı bana, ben böyleydim. Ne yapacaktı tüm
gözleri üstüne toplayıp?

Bir an sonra güçlü adım sesleri kulaklarıma doldu, kasıldım ama tepki
vermeden bir dilimi daha ağzıma tıkadım. Kendisine has kokusu burnumun
ucuna çarpıp, ciğerlerimi altüst ederken gölgesini üzerimde hissetmem ge-
cikmedi, ardından göğsünü sırtımda ve iki avucunu da yanımda... Kolları
uzanarak bedenimi kafeslemişti, yüzü yanağımın hizasına kadar geldi. Kımıl-
damadım.

"Yemeğini ye," dediğinde inatla ağzıma mandalinaların yarısını da sokup
çiğnemeye başladım. Gözlerim karşımda, boşlukta asılı kalmıştı.

"Yerim," dedim sonra düz bir sesle. "Nasıl olsa benim gecem uzun."

"Olsun, karnını bunlarla doyurma," dedi. "Önce yemek."

"Hallederim ben."

"Ne oluyoruz?" diye sordu, kaşları çatılmış olmalıydı.

"Hiç..."

Ilık nefesi boynuma çarptı ağırca, dağınık topumuzun her santiminden
süzülerek, ensemeye birikirken nefesimi tutmuştum.

"Hiç öyle gelmiyor," dedi fısıltıyla, dudaklarını kulağımın dibine bastırdı.
"Hım?"

"Ne zaman gideceksin sen?" diye sordum ısrarla ona bakmazken.

"Beş dakikaya çıkarım," dedi bu kez boynumu öperek, mühürlü tarafa
denk geliyordu dudakları. "Odamda bilgisayar var, bir şeyler izlersin."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı, bir saniye sonra omzumun üzerinden başımı
çevindim ve yüzlerimiz yakın olduğundan nefeslerini karşıladım.

"Bilgisayarını mı veriyorsun bana?" diye sordum.

Kafasını salladı yavaşça. "Vermeyecek bir adam gibi mi duruyorum?"

"Telefonum bile yok bir kere... vermiyorsun yani."

"Alınız," dedi. "Dikkatli kullanırsın."

Sertçe yutkundum.

"İçine izleme cihazı falan yerleştirirsin, hiç gerek yok. Ben kendi alanım
olsun istiyorum."

Bir şey söylemedi, ne kabul etti ne de inkâr. Çünkü yapacağını bili-
yordum. Bu konuda gerçek anlamda babama benziyordu.

"Bilgisayarı istediğin kadar kullanabilirsin, Aksa."

Çenem dikti, bir anlık gevşeyen ifadem ise yine de sertliğini koruyordu.
"İstemiyorum, ben sıkıntıdan patlamayı falan düşünüyorum bu akşam."

"Şifremi söylememe de gerek yok öyleyse."

Omuz silkdim. "Söyleme."

Bir yana kıvrılan dudaklarını izledim. "Tamam."

Şimdi sinirlerim çok daha bozulmuş, kaşlarımı da öfkeyle çatmıştım.

"Git öyleyse."

Dilini alt dudagında gezdirdi. "Merak ediyorum," dedi bakışları dudakla-
rına ağırlığını verdiği saniye. "Bu sinir, bu boya fazla değil mi?"

"Boynumu mu beğenmiyorsun bir de?" Dudaklarım titredi, başımı öyle
abartı der gibi salladım. "Tamam anladım, git, daha uzunlarını bul o zaman."

Sesli bir gülmüş döküldü boğazından, yüz yüzeyken ve daha bir dibin-
devkten aldırmı başından alabilirdi. Almıştı da çenesini açana kadar.

"Sen benim iflahımı sikeceksin belli..." Başımı hafifçe kaldırdığımdan
boynum belirsiz bir kıvrımla şekillenmişti. Biraz daha eğildi, üstten açık
düğmelerinin bıraktığı aralıktan göğsüne işlenmiş birkaç mürekkep izni seç-
tiledim. Bu aralık neydi? Yanağımı öptüğünü hissettim, dudaklarımın köşe-
sini de öyle. "Gelirken sana neffle alayım."

"Alma bana bir şey," dedim gözlerimi zorlukla düğmelerinden çektiğim
sırada. İlgisizce başka bir yere bakmaya çalışsam da göz ucuyla gözlerini yaka-
ladım. "Sen gelecek kadar ben uyurum zaten."

Başını iki yana salladı, derin bir nefes çekti göğsüne. "Güzelce uyu öy-
lene," dedi. Yünü boynuma kadar indi ve tenimi öptü.

Çıplak bacaklarımı birbirine bastırdım, ellerim kucağımda bir aradaydı. Daha fazla düşünüp kendime çektirdiğim işkenceyi onun öpüşleri dinginleştiriyor olsa da kalbim hâlâ öfkeliydi. Çocuk gibi mızızlanmak ve bu gece yanımda olacağı her harekette bulunmak, bir şekilde yalnız kalmamak istiyordum. *Onun* yanımda olması gerekirdi, Pusat veya bir başkası değildi istediğim.

Geçmek bilmeyen saniyeler sonunda hafifçe geri çekildiğinde yüzü yüzümün çok yakınında durdu. İfademin her bir karışını dolanırken eli saçlarıma yükseldi, alnıma dokunan birkaç tutamı geriye çekti.

“Uyuyor olursan yanına gelir, seninle uyurum,” dedi kalbim boğulurcasına renklere boyanırken. “Uygun mudur?”

“Soruya bak... Kim senin pilot olup bir de onca dil bildiğine inanır ki? Tarife yapmak isteyen müşteri hizmetleri gibi soruyorsun. *Uygun mudur, efendim?* Uygun değildir, tarifemiz hiç hoşuma gitmedi, beyefendi. Beni cezbeden bir yanı yok.”

Bir an kaşları derince çatıldı. “Tek bir soru, tek bir cevap istediğim anlamına gelir, Aksa.”

“Uyandığımda yalnız bırakacaksan sağ ol canım, üstü kalsın,” dedim sevimsiz bir sırıtmayla.

Güldü, parmak uçları çenemin altına kaydı ve başparmağı ile tüy kadar hafif bir şekilde okşadı. “Yanımda olacağım,” dedi yalnızca ve sonra saniyelerdir süren işkenceyi bitirdi ve dudaklarımızı birleştirdi.

Hiç beklemeden aralandı dudaklarım, gözlerim istemsizce kapanırken, bir elim sorgusuzca gömleğinin yakasına giderek kumaşı sıkıca kavradı kumaşı. Dudaklarımın üzerinde sırtır gibi kıvrım kazandı gülüşü, alt dudağımı verdiğim karşılığın beraberinde ısırdı ve dudaklarımı ağzının içerisine çekerek emdi. Daha fazlasını, derine inmesini, beni tüketir gibi öpmesini isteyen yanıma çelme takarcasına geri çekildi bir an sonra. Ona kapılmama fırsat tanımamıştı. Loş aydınlıkta iç içe dolanan kirpiklerimi aralayıp gözlerini bulduğumda başparmağı belli belirsiz bir dokunuşla yanağımı okşadı.

“Görüşürüz,” diye fısıldadı, elini dayadığı tezgâhtan ayırdı ve yakasını tutan parmaklarına götürdü.

Kirpiklerimi kırıştıtırıp, tutuşumu gevşeterek titrek dudaklarım arasından bir nefes çektim içime, kokusu da beraberinde taşındı. Elimi kucağıma çekeceğim sırada bir parmağımı ısırdı, kalp atışlarım şiddet kazanarak kaşlarımı çatmama neden oldu.

“Niye ısıırıyorsun beni ya?” diye huysuzlandım, ayağımla bedenini iteklediğimde gülererek bir adım geri gitti. “Hayvan.”

“Yemeğini yemeyi unutma.”

İçini kapıdan çıkmadan önce bir saniyeliğine gözlerime baktı ve *uma* gözden kayboldu. Dış kapının sesi gelene kadar boşluğa açılan mutfak kapısına diktim gözlerimi, kalbim bu denli yaşarcasına atmayalı uzun bir süre oluyordu. Bir adam tarafından ilk kez bu kadar etki altındaydı ve her seferinde daha da tutuluyordu.

Yarım saat mutfakta tek başıma zaman geçirdim, boğucu saniyelerde içim sıkıldığından davlumbazın ışığını açmış ve Pusat'ın getirdiği kebaptan yemiştim. Yeşillik sevmemediğimden ayıklamakla uğraşmıştım bir de. Etrafı toplayıp bulaşık makinesini çalıştırdıktan sonra mutfaktan çıktığımda elimde iki kahve kupası tutuyordum.

Pusat salondaydı, onu ilk gördüğüm yerden ayrılmamıştı. Televizyon açıktı, bir reklam dönüyordu ekranda. Gergince ona doğru yürüdüm ve üzerinde buhan tüten kahve kupasını ona doğru uzattım. "Kahve."

Başını kaldırıp gözlerime değdirdi kahverengi gözlerini, oturuşunu bozdu ve sırtını eğerek kendi eline çekti bardağı. "Teşekkürler."

"Rica ederim," dedim mesafeli bir sesle, kafamın içerisinde tüm gün onun hakkında dönen mahkeme öyle yargılayıcıydı ki bir sonuca varamamıştım. Bu yüzden soğuk, duvardan bir ifade takınıyordum ister istemez. "Ben odadayım, Boris bilgisayarını kullanabileceğimi söyledi. Kaçırdığım dizilerimi falan izleyeceğim, yani başıma bir şey mi geldi diye sık sık kontrol etmezsen sevinirim."

Temkinli bir bakış yakalamıştım göz bebeklerinde, sürekli ve etrafında gözünü çevirdiği herkese karşı eksilmeyen tanıdık bir bakıştı bu. "Tamam," demekle yetindi beni de şaşırtarak.

Başka bir şey söylemedi, ben de söylemedim. Tek istediğim onun hakkında düşüncelerimin boşa çıkmasıydı çünkü tedirgin hissetmek beni yoruyordu. Sırtımı dönerek merdivene doğru yöneldim ses çıkarmadan, odama girer girmez de kapıyı arkamdan kilitledim. Elimdeki kupayı komodinin üzerine bıraktım ve doğruca dolaba yürüdüm. Sakladığım telefonu saniyeler içerisinde açığa çıkardığımda alt dudagımı heyecanla ağzıma yuvarlamış dışlıyordum.

Yatağa oturup bağdaş kurmuş, elimdeki küçüklük fotoğraf karesini önüme bırakmıştım. Telefon ekranını aydınlatıp tam dolu şarj ibaresine baktım, dudaklarım kapalı gülerken ilk önce rehbera girdim. Tahmin ettiğim gibi sadece Kutay kendisini kaydetmişti. *Cuma* olarak.

Sesli bir gülüş daha çıktı dudaklarımın arasından. Mesaj bölümüne girerek Kutay'ın numarasına tıkladım.

Teşekkür ederim, iyi ki varsın!!!

Birkaç saniye geçmemişti ki ekran başında olduğundan olsa gerek mesajımı gördü ve anında cevapladı.

Kızım nerelerdesin sen ya?

Yakalandın sandım, götümden terler akıyor kaç saattir

Boris bir yerden çıkıp ağzıma sıçacak diye.

Boris'in evden gitmesini bekledim, ne yapayım?

Ayrıca korkma, senin için ekstra dikkatliyim. :)

Gülme, kız.

Bak, Instagram'da senin için fake hesap açtım.

Gördün mü?

çarşambapazarı kullanıcı adın.

Kısa bir an şaşırıp gülmeme sebep olduğunda gözlerim donmuş ve hızla uygulamalar arasında geçiş yaparak *Instagram*'ı açmıştım. Gerçekten ciddiye. Alt dudağımı ısırđım, takip edilen tek kişi de elbette Kutay'dı. Profiline girdiğimde yirmi sekiz gönderisine, tahminimin aksine gizli kullandığı hesabına ve sınırlı takipçisine baktım. Üstten bir mesaj düştü.

Sen geliyor musun bu gece?

Mesaj kutusuna geri dönerek parmaklarımı klavyede gezdirdim.

Hayır...

O kız da orada olacakmış.

Çok düşünme, siktir et Talya'yı.

Keşke burada olsaydın, böyle geceler bayağı eğlenceli geçer genelde.

Kimse taşkınlık yapmaz, belli insanlar geliyor çünkü.

Gece bitmeden Dip'e iniyoruz, orası tam bir kumar masası ama bildiklerine hiç benzemez.

Kumar dediğime bakma, aslında oyun alanı ama sadece veliahtlara ve onların özel misafirlerine özel.

Omuzlarımı düşürdüm. Tehlikeyi hiçe sayıp oraya gidemeyeceğimi biliyordum ama bir yandan da orada olmak istiyordum.

Tehlikeliymiş, Boris ilk kez ortaya çıkacakmış falan filan...

Beni götürmedi tabii. Pusat yanımda.

Ama...

Durdum. parmaklarım havada kalmıştı ve devamını getirmek istemediğim birkaç cümle daha ekranda belirmek için kıvrandı. Pusat konusunda aklımı kurcalayan şüphelerimi açmalı mıydım? Neden ispatı olmayan düşüncelerim yüzünden onu hedef tahtası hâline getirecektim ki? Ona karşı doldurmaktı bir yerde bu, yapamazdım.

Ne ama?

*Ona güvenmiyorum sadece.
Sevmediğimden yani.
Ya da o beni sevmediğinden.*

Boris bu gece için haklı.

Şansal Zaim son olaylardan sonra ne yapacağı kestirilmeyecek bir adam. Haldun onun yönetimindeydi, yakalandı. Çelik ortalarda yok, yatta ölüsü olması gerekmez mi? DNA'sı yok adamın, büyük ihtimalle paçayı kurtardı.

Çelik yaşıyor muydu? Aralanan dudaklarımdan histerik bir nefes kaçtı.

Şaka yapıyorsun.

Çelik'e Barut Kılıçhan'dan önce ulaşırsak haneden bir kişi daha eksilir. İyi yönden bakarsak Çelik daha korkak, onu bir şekilde konuştururlar.

*Bu konular başımı ağrıtıyor, boş ver.
Sen gitmedin mi şu eğlenceye?*

Birazdan çıkacağım.

Bir fotoğraf göndermişti o sırada. Bayılmış gibi uyuyan kedisinin fotoğrafıydı. Güldüm.

Bu da benim şekerim.

*Çok tatlı! ☺
Buraya getirsene onu.
LÜTFEN.*

Aynen, getireyim de Edgar tek lokmada yesin.

Edgar öyle bir köpek değil.

Sen bilmiyorsun tabii.

Senin sıçanını kuyruğundan tutup ağzında Mezdeke oynattı,

bir o yana bir bu yana.

İşin ilginç yanı, senin suratsız sıçanın galiba bundan memnun.

Köpeğin ağzına giriyordu en son.

Sizin evde olaylar çok ilginç.

Şaka yaptığını biliyordum. Yani sanırım.

Erkek seçimi berbat.

Aynı annesi.

Boris duyarsa çok üzülür.

Tamam, o hariç...

Ama bazen çok sinirimi bozuyor.

Ne yapabilirim?

Sen de onun sinirini bozuyorsun, Çarşamba.

Kardeşıme de laf ettirmem şimdi.

Güldüm. Gözlerimi devirdim.

Aman, kardeşini sevsinler.

Kimler :D

Kaşlarım çatıldı.

Doğru, sevmesinler.

Sen sev, ben seveyim, bir de Pusat.

Babası da var tabii.

Sergen Müdür'üm de seviyor ama belli etmiyor masmaalesef.

Neyse bu kadar yeter de artar, daha fazlasına Pusat'ın kalbi dayanmaz.

çzcxözöcöçzözcxm

Cevabına karşılık gülerek başımı iki yana salladım, ardından uygulamalar arasında dolaşmaya başladım. *Instagram* en çok ilgimi çekendi elbette ama telefonsuz yaşamaya o kadar alışmıştım ki yarım saat sonunda sıkıldım ve sırtımı geriye vererek elime aldığım çocukluk fotoğrafına indirdim bakışlarımı. Alt dudağımı ıslatarak gülümsedim, bu görmediklerimden biriydi ve altı yaşında falan olmalıydı. Sağ profili, çatık kaşları ve bir şey söylemek için aralanan dudakları ile yakalamıştı fotoğrafı çeken kişi. Yüzümdeki gülümseme genişledi. Saçları dağınıktı ve boynunda bir zincir kolye asılmıştı.

"Bu yaşta bile böyle görünür mü bir insan?"

İç çektim, bir yanıma döndüm ve avuç içimi şakağıma bastırarak ifadesinden alamadığım gözlerimi yumdum bir anlığına. Çünkü... Böyle bir oğlan çocuğu hayal eder gibi olmuştum. Bunu fark edince köşe bucak kaçmak için hareketlenen ellerimi yüzüme çıkarıp ovuşturmuştum.

Sonraki iki saat boyunca yalnızca film izlemiştim telefondan. Sadece bir ara bundan da sıkıldığımdan kısa bir duş alıp odaya dönmüş ve üzerime pijama takımımı giydikten sonra tekrar telefonun yanında almıştım soluğu. Saçlarımı kuruttuktan sonra yatağa yüzüstü serildiğim saniye *Instagram'a* girdim. Kutay birkaç hikâye paylaşmıştı üst üste. Bacaklarımı bir ileri bir geri sallarken her birini tek tek izledim. Klasik erkek hikâyeleriydi, bir gece kulübünden kısa videolar ve fotoğraflardı. Birçoğunu inceledim, attığı son hikâyede ise aradığımı buldum: Boris Karalav'ı.

Uzandığım yerden doğrulup dizlerimin üzerine oturduğumda alt dudığıma geçti dişlerim, sertçe ısırdım kan tadı dilime birikene kadar. Biraz arka köşede, oradaydı; tesadüf eseri kadraya girmişti. Ayakta dikiliyordu, ezbere tanıdığım vücut yapısı ve saniyeler önce avuç içimde ezdiğim gömleği dikkatimi bu kadar çekmeseydi tanımam belki de zor olurdu. Ama yine de önünde sonunda yoğun kalabalıkta bile ayırt ederdim.

Tam karşısında bir kadın duruyordu, hararetli bir şekilde bir şeyler anlatan kadını dikkatle dinliyordu Boris. Renkli ışıklar ifadesini yalayıp, geçerken yeterince seçilmiyor olsa da aklım öyle algılıyordu bu anı. Kadın kolunu kaldırmış, simsiyah saçları yüzünün bir kısmını kapatırken elini koluna dayamıştı ki video bitiyordu. Başa sardım, izledim. *Yeniden, yeniden ve sekizinci kez.* Talya mıydı? Kimdi bu kadın? Soluklarımla ritmi şaşmıştı birden. Sakin olmam ve düşünmek yerine telefonu bir kenara bırakıp o siktiğimin dizisini izlemeye geri dönmem gerektiğini biliyordum. *Ever.*

Sanırım cevap asla *ever* olmayacaktı. Bir an bile olsa mantıklı düşünseydim eğer, bir şekilde içimi ateşe veren kıskançlığın aklımı kaçırarak hissiyle baş edebilirdim. Devre dışı olan sadece mantığım da değildi, şimdi kafam da çalışmıyordu ve tüm hücrelerimi tıkamıştı. Düşmanca hissin geçmesi için telefonu bir köşeye fırlatıp dişlerimi sıkmak verdiğim ilk tepkiydi. Küçük bir çocuk gibi saniyeleri teker teker saydım; bir, iki, üç... Gelmesine saatler vardı ve çok daha uzun da sürebilirdi. Herkes orada olacaktı, gecenin devamı olacağına emindim ama ne kadar süreceği kesin değildi. Saat henüz dokuzdu ve saniyeler üst üste boğulsa da beraberinde beni de boğuyordu. *Dört, beş, altı...* Sakin durmam, fevri hareket etmemem gerekiyordu. Bir an sonra, eğer yerleri değişmiş olsaydık Boris'in ne yapacağı sorusu uçtu kafamın içerisinde. Hiç tereddüt etmeden bir cevap yankı buldu karşılığında; oraya gelirdi, hem de uçarak. Öyleyse ben neden yapamıyordum? *Yedi, sekiz, dokuz...* Derin bir nefes aldım, tansiyonum yükseliyordu. Üstelik aramızda ismini

koymadığımız bir şeyler olduğunu bildiğimiz ilişkiden kimsenin haberi de yoktu. Herkes onun yalnız olduğunu sanıyordu. Haberleri olmaması gerektiğini de bugün yeterince açıklamıştı, ben de ikna olmuşum. Kendim için... Bir süre idare edecek bir şey. *Ya da yalnızca bahaneler.* Yerimden fırladım.

Yataktan kalkıp dolabın kapaklarını açtım ve hiç düşünmeden asılı elbiselerin arasından en uygununu çekip aldım. Gözümün bir şey gördüğü de yoktu. Gece mavisi, straplez bir elbise olduğunu yatağın üzerine fırlattığım an fark edebildim. Saçlarımın uçları kurduğundan dalgalı görünüyordu ama yine de saç şekillendirici kremlerimi sürüp tenime hafif bir makyaj yaptım. Dudaklarıma kırmızı bir ruj sürerken, boğazımın ortasına atılan düğümü çözüp bir türlü itekleyemiyordum. Gözümü kararttığım için pişman olacağımı hissediyordum yalnızca.

Pusat'ın arabasını mı kaçırsaydım acaba? Anahtarı neredeydi?

Yatağın kenarına oturup telefonumu elime aldım ve ilk çare olarak Kutay'a mesaj atmayı seçtim.

Kutay, mesajımı görünce dönüş yap.

Hemen

Lütfen hemen

Sabırım yetmedi bir dakika sonunda, cevap gelmediğinden oturduğum yerden hızla kalktım ve giymem için yatağın üzerinde bekleyen elbiseye kısa bir bakış atarak odadan çıktım. Pusat'ı ikna etmem imkânsızdı. Öyleyse ne halt edecektim? Vazgeçip oturabilirdim o an, hâlâ geç kalmış sayılmazdım ama yapamıyordum da. Kontrolü ele almak, ölümün bir köşeden çıkıp beni kısıvrak yakalama ihtimalini düşünmek istemiyordum; bilinçsizce büyük sayılabilecek aptallıklar yapmak, cesur davranmak ve en sonunda tüm her şeyi gençliğime verip yoluma bakmak istiyordum.

Titrek dudaklarımı yalayarak ıslattım düşüncelerimle boğuşurken.

Alt kata indiğimde Pusat'ın mutfaktan çıktığını gördüm, son basamağı da geçerek omuzlarımı dikleştirdiğimde kaşları çatılmış ve olduğu yerde durmuştu.

"Makyaj mı o?"

"Pusat," dedim anlam veremeyen bakışlarına bir an olsun aldırmayarak. Sertçe yutkundum. "Şey... Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Seni asla oraya götürmem," dedi keskin bir sesle, anında kavraması beni bir anlık şoka sokmuştu. Dudaklarım aralanmıştı hissettiğim şaşkınlığın etkisiyle.

"Götüreceksin," dedim salona doğru yürüyen adamın peşine takılıp. Elinde su bardağı vardı ve orta sehpanın üzerine bıraktıktan sonra yerine oturmuştu. "Önemli olmasa istemezdim zaten!"

"Nereden çıktı bu? Hani dizi izliyordun sen?"

"İzledim," dedim. "Ama sıkıldım. Gitsek ya... Lütfen?"

"Bunun ihtimali bile yok, bana kalırsa hiç yorma çeneni."

"Sen eğlenmek istemiyor musun?" diye sordum aklıma gelen fikirle. "Bak, yanımda sen varsın. Bir köşede uslu uslu duracağım, sadece hava almak istiyorum. Görmek istiyorum ortamı, Kutay çok bahsetti. Anlamıyor musun?"

"Olmaz," dedi başını iki yana sallayıp. "Boris izin vermediğine göre ne yapacaksın orada?"

"O ortamda ben Güneş'im ve sen de benim abimsin," dedim nedensizce. "Benden nefret etmek yerine bu gecelik *abimmiş* gibi davranırsan beni de mutlu etmiş olursun. Ama beni mutlu edecek bir şey yapmayacağını biliyorum. Tamam, istemedim say."

Belki duygu sömürsündendi, belki içinde bir yerlere dokunmuştum ama bir sebeple ifadesi değişmişti. "Senden nefret falan etmiyorum."

"Ediyorsun," dedim. "İnkâr etmene gerek yok, hissediyorum ben." Derin bir nefes aldığımda son kozlarımı kullandım. Son ve gerçek... "Yaşamak için uğraşıyorum ben sadece, nefret edeceğin bir şey de yok bu yüzden ama yaşamak için uğraşırken hiçbir şeye geç kalmak istemiyorum. Yarın bu plan patlak verse, ifşa olsak o adamlar beni daha hızlı öldürürler. Bu kadar yakınım işte ölüme, sadece yaşıtlanmanın yaptığı gibi şeyler istiyorum. Bunu bile çok görüyorsun bana."

Dilimi damağıma bastırarak sinirimin dinmesini diledim, tarifsiz bir aptallıktı belki de yaptığım ve *öyleydi de aslında*, ağlayıp kusmak istiyordum içimi.

Sert bir nefes aldığını işittim. Gözlerini yumup elini alnına çıkardı ve ovuşturarak sıkıntı içerisinde ofladı.

"Tamam," dedi pes edercesine gözlerime bakarak. "Boris bizi bir şekilde görür. O yüzden sen git hazırlan, ben onu ikna etmekle uğraşayım. Sadece bir saatliğine ortamı gör ve dönelim. Tamam mıdır?"

Gerçek şuydu ki bu kadar çabuk ikna olabileceğini düşünmemiştim. Başımı aşağı yukarı hafifçe sallayarak, "Tamamdır," dedim içten bir şekilde sırılarak.

Sırtımı hızla dönüp merdiven basamaklarını ikişer ikişer çıkarken, birkaç saniye içerisinde odaya girip kapıyı üzerime kapatmış ve elbiseyi bedenime geçirmiştim hız kesmeden. Miniydi ve son derece dikkatli olmam gerektiği ortadaydı. Bir yandan telefonumu yatağın kenarından alıp, bildirimleri kontrol ederken Kutay'ın birkaç cevapsız aramasını ve mesaj bildirimini gördüm. Üstüme boca ettiğim parfümü komodine bıraktım aynı saniye.

Ne oldu?
Edgar sıçanım mı yedi?
Ooo, böyle merakta bırakacaksan adamı...
Çarşamba?
Siktir, anladım galiba.

Sonrasında üst üste aramıştı. Kafamı iki yana sallayıp interneti kapattım ve sesli bir nefes vererek telefonu dolabın derinliklerine itekledim.

Alt kata indiğimde Pusat ayağa kalkmış, telefonla görüşüyordu. Kaşları çatık ve ifadesi sıkıntılıydı. Girişe doğru yürüdüm, bu sabah giydiğim çizme-leri ayaklarıma geçirip üzerime de siyah kabanımı geçirdim. Gitmeme ihtimalimiz yoktu artık. En azından *benim için*.

Pusat telefonu kapatıp pantolon cebine iteklerken yanıma kadar geldi.

“İzin verdi mi?” diye sordum merakla.

“Kısmen,” dedi başını belli belirsiz sallayarak, üzerine montunu giyyordu. “Eve sağ salım dönmezsek ikimizi de geberteceğini söyledi, kısmi bir izin.”

Yavaşça devirdim gözlerimi. Dışarı çıktığımızda hava buz gibiydi, içim ürperirken Pusat’ın arabasına yürüdüm saçlarımı uçuşturan dağ rüzgârı içerisinde hızlı adımlar atarak. Kığım donmuştu gerçekten, çorap giymediğim için tenime dokunan soğuk hava iç çamaşırlarıma kadar yol alıyordu ve elbisenin modelinden dolayı sütyenim de yoktu.

Ön yolcu koltuğuna geçtiğim sırada Pusat şoför koltuğunda yerini aldı, önce klimayı açtı ve ardından arabayı yola çıkardı. Emniyet kemerimi bağlamıştım, gözlerim önüme sabitlenmişti.

Yol boyunca sessizlik çığ olup çökmüştü aracın içerisine. Çok daha kötüsü ise fazla gergindim. En azından Boris’in bilgisi dâhilinde gidiyor olduğumuzu düşünerek kendimi rahatlatıyordum ama her ne olursa olsun nafileydi. Öfkeli yüzü gözlerimin önünde beliriyordu. Benim gözlerimin önünden gitmeyen kareler ise bambaşkaydı. Gözü dönme hakkına sahip olan bendim bu yüzden.

Kollarımı göğsümde birleştirdim, bir süre sessizce yolu izledim.

Yaklaşık yarım saat sonra çıt bile çıkmayan araba kapalı bir otoparka ilerledi ve sağa dönüp, uç noktaya giderek saniyeler içerisinde park alanında düzgünce durdu. Sonunda gelmiştik. Kalbim hızını beşe katladı, ateş olup her şeyi tutuşturabilecek kadar öfkeliydim bir süre önce ama şimdi onun karşısına geçip ne söyleyeceğimi bile kestiremiyordum.

Kapı kulpuna uzanarak açtım ve araçtan inerek kapıyı kapattım ardından. Pusat araba kapılarını kilitledi ve başıyla onu takip etmem için işaret verdi. Cesaretim buhar olup uçmuştu sanki. Arkasından ilerledim sessizce, bir saniye sonra yan yana yürüyebilmemiz için adımları durmuş ve geri kalan yolu

onun adımlarının yarısı olan adımlarıma eşlik ederek geçirmişti. Kollarım göğsümün aşağısında birleşti ve ifademi korumaya odaklanmıştım.

İçeri arka kapıdan girmiştik anlaşılan, geçtiğimiz koridor boyunca bu koruma bizi durdursa da Pusat'ın Boris'in ismini vermesi yeterli olmuştu elbette. Girdiğimiz mekân epey gürültüydü, müzik sesi dört yanı öldürücü bir ritimle kaplamıştı ve bu, suratımı buruşturmama sebep olan ilk şeydi. İkincisi, dans eden bedenler arasından sıyrılıp, arkadaki localardan birine geçerken üzerimde hissettiğim bakışların ağırlığıydı. Kafamı önüme eğmiş ve içimden kendi kendime agresif küfürler dizmeye başlamıştım.

Pusat bir elini sırtıma koyup kulağıma doğru eğildi gürültüden dolayı. "Yanımdan ayrılma, ben abimim ve sen de kardeşim... Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Kalabalığın arasından sıyrılıp en arkada kalan locaya geldiğimiz saniye başımı kaldırıp karşıma bakabildim. Kutay şaşkınlıkla aralanan gözlerini üzerime çevirdi ve bir saniyelik tutukluktan sonra ayağa kalktı. Etrafında iki kız olduğunu fark etmiştim. Veliahtlar mıydı?

"Oha, Çarşamba" dedi tam karşıma geldiğinde, göz göze kaldık. Boris etrafta görünmüyordu. "Sen nasıl buradasın? Lan... Pusat'ın nasıl aklına girdin?"

Güldüm, gergindim aslında. "Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır."

"Şeytan tüyü sadece," dedi Pusat, temkinle etrafta gezinen gözlerini bir anlığına devirdiğini göz ucuyla görebildim.

Bakışlarım kısıldı. "Sen bana şeytan mı demek istedin?"

"Sen de bana yılan dedin."

İkimiz de sustuk. Kısa bir bakışma geçti aramızda, sabır dilenir gibi bakışında derin bir nefesi ciğerlerime doldurarak Kutay'ın koyulaşan yeşil gözlerine çevirdim gözlerimi.

"Boris nerede?" diye sordum fısıltıyla.

"Bilmiyorum, buralardaydı..." Sırttı bir anlığına. "Älem yapıyordur belki."

"Komik mi bu?" diye sordum huysuz huysuz. "Bayağı *âlem* bir çocuksun ya sen."

Suratını buruşturdu hoşnutsuzlukla. "Çocuk ne ya?" dedi homurdanarak, içki onun üzerinden mi yükselip aldığı nefeslere karışıyordu yoksa etrafta delicesine eğlenceye ayak uyduran insanların karmaşasından mı geliyordu, emin olamıyordum. Yüksek masaların çevresinde bazıları ayakta, bazıları da taburelerde oturan insanlara yetişmeye çalışan garsonların biri hemen yanımdan geçtiğinden elindeki içki dolu tepsiden de geliyor olabilirdi gerçi.

"Ayakta durduğumuz yeter," dedi Pusat o sırada. "Oturalım."

Birbirine sıkıca bastırdım dudaklarımı, içime hapsolan gerginlik kontrolünden çıkarak kalbime kadar yayılmaya başlamıştı. Uzun bir süre sonra yeni insanlar tanımak rahatsız hissettiriyordu beni. Omuzlarımı dik tutmaya gayret ederek sırtını dönüp ilerleyen adamın arkasına takıldım. Boris neredeydi?

“Bakın, kimler gelmiş...” diyerek kenara çekildi Kutay, bir eli ile yan yana dikildiğimiz adam ile beni işaret etti. “Abi kardeş sonradan dâhil oldular, asolistler hep en son gelir zaten.” Elimin tersiyle bir tane geçirmek istesem de yalnızca gülümsedim. “Pusat’ı bileniniz, duyanınız vardır. Pusat ve kardeşi Güneş.”

Işık dalgasının müziğin ritmine eşlik ettiği loş ortamda başlarını kaldırmış ve gözlerine sinen merakla profilimi radarına alan kadınlara dokundurdum bakışlarımı. Dudaklarım kapalı gülümsedim.

“Memnun oldum,” diyebilirdim, Pusat yalnızca başını ağırca sallamıştı.

İçlerinden sarışın olan ayağa kalkıp elini uzattı. “Laden ben.” Üzerinde siyah bir elbise vardı ve bembeyaz teni göz alıcı şekilde parlıyordu. Aurası yüksek bir kadın olduğunu metrelerce öteden tek bakışta anlayabilirdim. Kesinlikle doğuştan bir veliahttı. “Pusat sensin?” diye sordu ardından, gözleri omzumun gerisindeki adama takıldığında.

“Aynen.”

Gözlerimi devirmemek için zor zapt ettim kendimi. Tam bir salaktı.

“Aynen,” dedi Laden, mimikleri anlamsız bir duraksama yaşamıştı nendense. “Oturmaz mıydın?” diye sordu biraz yana kayarak açtığı boşluğu işaret ederken, titrek bir gülüş dudaklarımı sarmaladı.

Masanın kenarından dolaşarak, yanına geçtiğimde montumu çıkarıp koltuğun köşesine bıraktım. Boris hâlâ ortalarda yoktu. Sinirlerim daha çok gerilirken ifademi sabit tutup diğer yanıma oturan kıza baktım, aklımı meşgul etmem gerektiğini hissediyordum.

İsmi Ezgi’ydi. Koyu kahverengi saçları tepesinde atkuyruğu yapılmıştı, bu hâliyle bile dümdüz bir şekilde omuzlarından aşağı inecek kadar uzundu. Teni beyazdı, kahverengi gözlerini siyah bir makyajla öne çıkarmıştı ama bakışlarında rahatsız edici bir tavır yakaladığımdan olsa gerekti ki soğuk bir duvar örmüştüm aramıza istemsizce. O da varlığımdan rahatsız olmuş olmalıydı, bu da *o bakışları* açıklardı. Bir dakika geçmeden bir bahane uydurup ilerideki localardan birine doğru yüksek topukluları üzerinde yürümeye başlamıştı.

“Davetsiz misafir oldum biraz ama...” dedim Laden’in gülen gözlerine bakarak.

“Asla öyle düşünme. İyi ki gelmişsin,” dedi başını iki yana sallayıp. “Ezgi pek kafa dengim değil, sıkılmaya başlamıştım.” İç çekti, masaya bıraktığı bardağına uzanmıştı bir yandan. “Bir şeyler içmez misin?”

“Yok, reşekkür ederim,” diyerek kibarca reddettim.

İçki çarpıyordu beni, kabul etmek zorundaydım bunu. Mekânda kıyır, gürültülü müzik eşliğinde kahkahalara boğulan insan kalabalığını dikkatle inceledim, aslında mekânın büyüklüğünü göz önüne alacak olursam çok kalabalık değildi ama bunun da ötesinde dikkatimi çeken iki şey vardı: İlk, herkes birbirini tanıyor gibiydi ve ikincisi, herkes parça parça gruplara ayrılmıştı.

Bir köşede elleri üstündeki tişörtü çıkarmak için ensesine yönelip bedeninden ayıran genç bir adama gözlerim kaydıığında bakışlarımı çabucak kaçırdım. Burada soyunmak serbest miydi? Başımı eğdim bir anlığına, Kutay’ın kaşlarını çatarak odaklandığı noktaya baktım sonrasında, yüksek masalar arasında dans eden bir kız grubunda kıvrak bir şekilde yarınlara yokmuşçasına sallanan bir kıza bakıyordu. O kimdi?

“Baksana, seni hiç görmedim buralarda,” dedi Laden, bardağı yasladığı dudaklarından çekerek önüne koyduğunda kulaklarıma dolan tok ses irkilir gibi ona bakmamı sağladı ama belli etmeden sırtımı dikleştirdim. “Bu eğlenceler dört yıldır yapılıyor tabii ama... Genelde en tanıdıklar alınır, Pusat’ın kardeşi olduğunu bile bilmiyordum mesela. Pusat’ı da hiç görmemiştum gerçi.”

“Abim beni pek sokmaz bu ortamlara,” diyebilirdim hazırcevap bir şekilde. “Hem... Ben de yurt dışındaydım, birkaç aydır buralardayım.”

Bedeninin bir kısmını bana doğru çevirdi yavaşça. “Şimdi seni daha çok merak ettim,” dedi. “Kendinden bahset biraz.”

Bir yalanı sürdürmek, söylemek kadar kolay olmuyordu. En azından benim için. *İsmim Güneş falan değil*, demek istiyordum mesela. Hakkımda üstünkörü bilgi verirken dün gece Pusat hakkında öğrendiğim birkaç şeyi kendi hayatımdanmış gibi anlatmak da istemiyordum. *Ama her birini yapmıştım.*

Saniyeler üst üste devrilip dakikaları peşine katarak ilerlediğinde mekânın merkezinde bir ara kavga çıkmıştı, Laden buraya yalnızca silahsız olanların alındığını söylemiş olsa da inanılmaz gerilmiştim. Bir an sonra tavandan merkez alana doğru köpükler dökülmeye başladığında zaman ağır çekimde gibiydi, başımı omzumun üzerinden geriye çevirdim. Biraz ilerideki yan yana camdan odalar görüş açımı girerek dikkatimi çekti, bu mesafeden seçebildiğim kadanyla içeride oyun alanı vardı.

“Tuvalete gideceğim,” diye mınıldandı Laden derin bir nefesin beraberrinde ayağa kalktığı sırada, açıkçası ben de bunalmıştım ve teklifini geri çevirmek istemiyordum. Zaten bozuk olan keyfim daha da kaçmıştı, Boris de yoktu çünkü. Neredeydi?

“Yalnız gitme, ben de geleyim.”

"Çok iyi olur gerçekten, midem bulanmaya başladı," dedi Laden yüzünü hafifçe buruşturarak. Başımı aşağı yukarı salladım ve ayağa kalktım.

Pusat da oturduğu yerden ayağa kalktı bizimle birlikte, Kutay ise ayakta dikilen üçümüzü izliyordu.

"Size eşlik edeyim."

"Hiç gerek yok," dedi Laden yüzünde sahte bir tebessümle. "Yakın zaten."

"Buradaki herkeste kafa bin beş yüz, o yüzden bu bir soru cümlesi değildi," dedi Pusat dümdüz bir sesle, başıyla zemini işaret etti. "Önden buyurun, hanımlar."

Belli belirsiz sıyrılan eteğimin kumaşını aşağı çekiştirip masanın kenarından yürüyerek soldaki duvarın sapağında görünen koridora ilerledik. Tuvalet orada olmalıydı. Laden'in koluna girmiş, içtiği bardakların sonucu devrilme ihtimalinin önüne geçmiştim kendimce. Pusat gölge gibi peşimizdeydi ve güvende hissettirdiğini de rahatça söyleyebilirdim.

Kızlar tarafının kapalı kapısını itekleyerek açtım. Pusat anca kapıdan bir metre kadar ötede durmaya ikna olmuştu, tam kapı ağzında durup gelen geçeni rahatsız edeceğinden habersizce dikileceğini söylemişti aptalca bir fikir ortaya atarak. Laden'di onu azarlayan. İçeride dört kişilik bir kız grubu vardı, sesli bir şekilde bir şeyler anlatıyorlardı birbirlerine.

Laden onlara tek bir an bile bakmadan kabinlerden birine geçtiğinde ben de lavabo mermerine yöneldim. Ayna üzerine düşen yansıma gözü atıp, kendimi kontrol ederken ellerimi sabunluyordum bir yandan. Bol su ile duruladığım sırada aynadan beni izleyen dörtlüye kaydı buzdan bakışlarım, *dördünün* tek odağı bendim sanki. İçlerinden biri Ezgi'ydi, bir saniye sonra fark edebildim. Tanıdık bir diğer sima ise esmer olandı. Talya'ydı. Farkındalık yüzüme sert bir tokat gibi inip irkilmeme neden olduğunda dişlerimi sıkarak yetindim. Bakışlarımı kaçırdım aldırış etmemeye çalışarak, görmezden gelmem gerekiyordu.

"Seni ilk kez gördüm burada," dedi içlerinden biri, ayna üzerinden göz göze kaldık. Sarışın olandı cümlenin sahibi ve bebe mavis, straplez bir üst ile siyah bir mini etek giyyordu.

Kâğıt havludan birkaç parça kopararak, ellerimi kurularken onlara döndüm, suratıma asılı ifade ciddi ve istemsizce buzlandı. Bakışları kısıp olan ve baştan aşağı beni inceleyen kadına değdirmiyordum gözlerimi.

"Böyle ortamlar pek sarmıyor beni," dedim dümdüz bir sesle, duruşumu dikleştirerek kâğıt havluyu çapraz köşede kalan çöp kutusuna attım tek hamlede.

"Sarmaz zaten," dedi, sahte bir gülüş dudaklarına sarılmıştı. "İsmin neydi, canım?"

"Güneş."

"Bera ben de," dedi, bir adım gerisinde de Talya duruyordu. Biraz yana kaydı Bera, tam karşımda Talya dikiliyordu şimdi. "Tanıştırayım; Ezgi, Mehna ve Talya ama siz Talya'yla tanışmışsınızdır zaten. Şimdi..." Kaşlarım hafifçe çatıldı, gözlerim yeşil gözlerine denk geldi. "Pusat'ın kardeşiymişsin öğrendiğime göre, Boris ve Pusat çok yakındır..." Dudaklarının kıvrımı derinleşti, histerik bir soluk aldı. O sırada Laden kabinden çıkıyordu. "Talya, Boris'in nişanlısı sayılır. Tanışmış olman lazım şimdiye kadar."

Kalbim ağrıyla tekledi. Kirpiklerim titrerken nefesimi tuttuğumun bile farkında değildim. *Yalan olduğunu biliyorum, nişan mezusunu biliyorum, nişanlısı sayılır deme amacını da biliyorum ama...* Hiç iyi hissetmiyordum.

"Tanışmadık," dedim titremediğine emin olduğum tok bir sesle, parmak uçlarım uyuşmuştu sinirden. Kalbimin ortasına saplanan ağrı iki büklüm olup ağlama istediğimi tetiklerken fark ettirmemek için ekstra dikkatliydim. "Boris hiç bahsini geçirmede, öyle bir şey olsaydı bilirdim. Aynı evde yaşıyoruz çünkü."

Talya alay edercesine ya da sinirleri bozulmuş gibi güldü ve bana bir adım yaklaştı. Bir santim dahi kımıldamadım, kollarımı göğsümde birleştirmiştim.

"O böyle bir adam, özelini pek paylaşmaz," dedi kendinden emin bir sesle. "Çocukluğumdan beri tanıyorum."

Fotoğraf karesindeki o küçük çocuğun hayatının bir döneminde olduğunu bilmek berbat hissettirmişti. Bilmeden, çok doğru yerlerden alt ediyordu kelimeleri. Parmak bastığı noktalardan güçsüz düşüyordum çok geçmeden. *Aptalsın, Akşa.*

Bir şey söylemek istedim ama yeterince emin olacağım türden kelimeler bulamadım. Sertçe yutkunup sadece gıcıklık olsun diye alayla güldüm ve o ifadeyi, aşağılar bir tavırla anladığından tam da istediğim bakışlarla bakıyordu bana. Sinir olmuş gibi. *Niye sırtıyorsun* diye parlayacak gibi.

"Çıkabiliriz," dedi Laden birden yanımda belirerek, ardından karşımda dikilen kızlara ters bir ifadeyle baktı. Sesli bir nefes aldı ve koluma girdi, yanlarından geçerek kapıya doğru ilerledik birlikte.

Tuvaletten çıktığımızda sırtımı delik deşik eden o düşmanca bakışları hissediyordum. Koridora adım atar atmaz yaşlarla ıslanan kirpiklerimi görseydi eğer, düşman bile saymazdı beni. İstemsizce burnumu çektim, bakışlarımı başka bir tarafa çevirdim ve nefesimi düzene sokmak için yutkundum arka arkaya. Kulaklarım uğulduyordu.

Koridoru aştık. Pusat yeniden peşimize takıldı.

Kafamı eğdim ve gözlerimi sıkıca yumdum bir anlığına. Cığerlerime benzin taşıyordum sanki, bir yangın çıkmış gibi kırgın hissediyordum. Burnumu yeniden çektim, ortamın gürültüsü bastırıyordu her şeyi.

"Ne söylediler sana?" diye sordu Laden kulağıma doğru yaklaşarak.
"Yüzün düştü."

"Hiçbir şey."

"Ben tanımam mı onları ya? Dürtmüşlerdir seni. Bera özellikle."

Öyleydi ama sesimi çıkarmadım. Bu gece buraya gelmek aptalcaydı ve o andan itibaren pişman da olmuşum.

"Onlar da veliaht kesimden galiba?"

"Öyle," dedi gülerek. "Bera benim kardeşim hatta."

Gözlerimi şaşkınlıkla ona çevirdim. "Ciddi misin?"

"Evet." Omuzları aldığı nefesle düştü. "Ama farklıyız biz, o biraz daha uç noktada takılır, rahatsız edicidir falan filan... Diğerlerinden ayrılmaz. Ben de Kutay'la zaman geçiririm, bence tam kafa dengi çocuk."

"Bence de... Çok iyi ayrıca."

"Bence de," dedi beni tekrar ederek. "Çok ilgili mesela. Yanına geldim, beni hiç tek bırakmadı, muhabbet ettik. Gerçekten işini biliyor. Melina salağının erkekten anladığı falan yok."

"O kim?"

"O da bizden biri."

Söylemek istemiyordu belki de. Başımı kaldırdığımda eğlenceye kapılan insanların başka bir noktaya akmaya başladığını gördüm. Kaşlarım çatılmıştı.

"Ne oluyor şu an?" diye sordum Laden'e.

"Fazlalıklar defediliyor," dedi gülerek, çıkış olması muhtemel olan tarafa ilerleyen insanları işaret etmişti. "Sonra *Dip'e* ineceğiz, oraya veliahtlar ve onların girmesini istedikleri kişiler girer. Daha samimi bir ortam yakalamak için."

Sesi gitgide kısılarak kulaklarımdan silindi, ileride Boris'in ayakta dikilen bedenini görmüştüm çünkü. Kalbimde amansız bir çarpıntı başladı, adımlarım teklese de çenemi dikleştirip sinirli ifadesiyle Kutay'la konuşan hâlini izledim. Bir an omzunun üzerinden başını çevirdi ve anında göz göze kaldık. Çatık kaşlarının altında alev alan göz bebeklerini karanlık kaplamıştı, zifiri bir karanlık.

Çenesini bu mesafeden görebileceğim kadar sıktı, ardından bu tarafa doğru yürümeye başladı. İstemsizce duraksamıştı adımlarım. Mesafeyi kapatıp, soluğu karşımda alana kadar geçen sürede tepeden tırnağa bedenimi incelerken, karanlık artarak çekiliyordu gözlerine. Laden kolumdan çıktı, bir terslik olduğunu sezmiş gibi bana bir bakış atarak locaya yöneldi. Bakışlarımı başka bir yöne çevirdim.

Aldığım nefesi veremeden göğsüme sarılı koluma yükseldi eli, oradan da bileğimi yakaladı. "Benimle geliyorsun."

"Boris."

Bileğimi çektim tutuşundan, çatık kaşlarım alnımı ağrıtmaya yeten kadar uzun süredir bu hâldeydiler ve öfke gözlerimin en içine kadar inmişken ifademi silemiyordum. Ona baktım, göz göze kaldık. Pusat'ı bir baş işaretleriyle locaya geri göndermişti.

"Eve gitmemi söyleyeceksen kendini yorma, gideceğim zaten," dedim dümdüz bir sesle. "Sana iyi eğlenceler."

Bakışları kırmızı ruj sürdüğüm dudaklarıma değerek dikkatimi dağıttı. Sert bir solukla daha fazla ciddiyete büründü. Bir adım üzerime yaklaştı. "Bu gece buraya gelmek için ısrar etme sebebini söyle bana."

Aptalım çünkü.

"Bir sebebi yok," dedim kuru bir sesle. "Geldim... Pişman da oldum zaten." Başımı iki yana salladım. "Keşke gelmeseydim."

Kaşları daha derin çatıldı. "Biri bir şey mi söyledi?"

"Hayır, ben bir şey söyleyemedim," dedim alayla, sinirlerim bozulmuş gibi ofladım ve ellerimi kaldırarak saç tutamlarımın arasına itekledim parmaklarımı.

"Bu ne demek?" diye sordu anlamsız bir sesle. "Yeterince gerginim, Akse. Açık konuş."

Ellerimi iki yanıma indirdim, omuzlarım çöktü yavaşça. "Bir şey yok" dedim. "Biraz kötü hissettim, kafam dağılsın diye buraya gelmek istedim ama işte..." Tartışmak istemiyordum, ortam bu kadar gürültülüyken ve sebebi yalnızca kıskançlıkken *hayır*. "Boş ver, eve gidip uyuyacağım."

"İyi misin sen?"

Değildim ve gözlerim yaşlarla dolarken ışık seli arasında belirgin olmadığını umuyordum.

"İyiyim," dedim sadece. "Sen... Neredeydin?"

"Klasik birkaç iş."

"İş," dedim tekrar edip, başımı yeniden sallayarak. "İş önemli." Alt dudakımı ıslattım. "Ezel'le yarış yapacaktınız. Yaptınız mı?"

"Ezel *abinle* yarış yapmadık," dedi kısıtçı gözleri arasından gözlerime bakarak. "Ezel *abin* yenileceğini bildiği yarışın arsız işte, ne yaparsın?"

Gözlerimi devirdim. "Bu gece sinirim o kadar bozuk ki yaptığın kıskançlığa bile gülemiyorum."

"Bir şey olduğunun farkındayım, bana söylemediğinin de," dedi, çenesi gergindi ve gözleri dudaklarımda oyalanıyordu. "Evde konuşacağız."

"Sen gelene kadar uyumuş olurum, işin uzun belli ki," dedim aklıma başka bir şey gelmeyince. "Konuşamayız muhtemelen, sabah da unutmuş olurum."

Bugünlük sinir kotam dolmuştu ve belki de yapmam gereken tek şey eve gidip doğruca uyumaktı. Gece döndüğünde yanıma gelmemesi için de odaya

girer girmez kapıyı kilitlemeliydim. Unutmak istiyor olsam da kâbus gördüğüm yatakta bir kez daha uyuma fikri beni açık bir şekilde boğuyordu. Acaba onun odasında mı uyusaydım? Ya da başka bir oda?

Burnundan aldığı sert nefesle göğsü kalktı ve omuzları da aynı saniye içerisinde hareket etmişti. Üzerinde baktıkça bakmak istediğim siyah bir takım elbise vardı. Mesafemizi biraz azalttı ardından, bir şey söylemek için dudaklarını aralayacağı sırada ismim tanıdık bir sestен duyuldu.

“Gün!”

Aynı anda sesin geldiği yöne çevrildi gözlerimiz. Ani bir şok dalgası çarptı yüzüme hızla ve dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken içimdeki nefes ağırca kaçtı. Beliz de yüzünde bir benzer ifadeyle bakıyordu, donup kalmıştı. Sonra bir şey oldu. İçimi deşen bir şey... Dakikalardır kirpik diplerimde asılı kalan bir damla yaş yanağıma süzüldü. Yorgunluğumu da ilk o an hissettim, oldukça derin ve dizlerimin üzerine düşmemi sağlayacak türdendi.

Büyük adımlarla yanıma doğru yürümeye başladı, ben bir adım atmıştım ki kollarını boynuma sarmaladı.

“Gün! Nerelerdesin sen?” diye isyan etti sesini yükselterek, hâlâ şoktaydım ve daha fazla ağlamamak için direniyordum. Bir arkadaşın, *eskilerden* birinin varlığına ihtiyacım olduğunu o ana kadar fark edememiştim bile. Sıkıca sarıldı bana. “Çok kırgınım sana, çok! Ama öyle özlemişim ki seni... Aylar oldu!” Başını geriye çekti ve yüz yüze kalacağımız bir boşluk yarattı. Sarı saçlarını yanağından geriye itip gözlerime dikti gözlerini. “Nasılsın? Sergen amca Kanada’da olduğunu söylemişti. Numaranı değiştirmişsin. Ulaşamadım sana. Ne ara döndün? Döndün mü? Beni unuttun... Çok kırıldım sana, çok hem de.”

“Beliz,” diye fısıldadım çatallı bir sesle, ağırlık çökmüştü üzerime. Boris birkaç adım geri çıkmış, bizi dikkatle izliyordu. “Öyle gerekti.”

“Ne demek öyle gerekti?” diye sordu kaşlarını sertçe çatarak. “Yiğit aradı, seni gördüğünü söyledi ama inanmadım. *Gelmiş olsaydı beni arardı*, dedim adama. Sen unutmuşsun gerçekten beni. Bir şey mi yaptım bilmeden?”

“Hayır, hayır... Öyle değil. Ben kimseye söylemedim geldiğimi, günübirlik geldim sadece,” dedim geçiştirmek için, kalbimde bir korku belirince yutkundum. “Beni gördüğünü kimseye söyleme ama tamam mı? Tek bir kişiye bile.”

Anlamıyordu. Gözlerinde görüyordum soru işaretlerini.

“Sergen amcanın haberi yok mu?”

“Yok,” dedim. “Söz mü, Beliz?”

“Söz, söylemem.” İlgilenmiyordu sanki bunun sorun olacağını düşünmediğinden. “Bir şey mi var? Kötü bir şey? Ne oluyor sana, Gün? Saklanıyor musun? Anlamıyorum...”

Bir an işin içinden çıkamayacağımı hissettim. Dışarı çıkmak tehlikeliydi belki de... Batırabilirdim her şeyi.

"Evet," dedim bir anda, kirpikleri titredi ve göz bebekleri dondu birden. "Bir süre... Ortalarda olmayacağım, öyle gerekiyor. Buradaki insanlar beni Güneş olarak biliyor, bunu da unutma. Diline sahip çık. Başka bir şey söylememi isteme benden, sadece şunu bil... sen benim için hâlâ kıymetlisin."

"Güneş mi?" Koyu atmosferden yeşil gözleri de kopkoyu görünüyordu. Bir an sola, Boris'e doğru kaydı bakışları. "Bu herif tehdit mi ediyor yoksa seni?"

"Hayır ya," dedim sinirlerim bozulmuş gibi gülerek, bana baktı yeniden. "Olay bambaşka. Her şey bitince sana anlatırım ama beni seviyorsan eğer beni hiç görmemiş gibi yap. Ağzından kaçırma, tamam mı?"

"Çok seviyorum ben seni," dedi, güçsüz düşen bedenimi kolları arasına çekip sıkıca sarıldı. "Söz, aramızda." Yanağımı öptü, geri çekildi ve karşı karşıya geldik bir kez daha. Bir eli destek olmak istercesine kolumu sıktı. "Ne işin var peki burada? Nasıl girdin?"

"Çok kolay oldu."

Kaşıyla yanımızı işaret etti. "O da mı veliaht? Başka türlü giremezsin. Kesinlikle öyle o zaman."

Güldüm. "Bilmiyorum, sanırım..."

Derin bir nefes aldı, gülümsüyordu. Sarı saçları iri dalgalar hâlinde şekillendirilmişti. Üzerinde zümrüt yeşili, askılı bir mini elbise vardı.

"Aslında Yiğit'i de gördüm girişte," dediğinde mekânın içerisindeki ses kısılmıştı, daha net duyuyordum sesini. "Ama içeri alınmamış."

"Onunla görüşüyor musun?" diye sordum bakışlarım belli belirsiz kısılrken.

"Hayır tabii ama arada arıyor, boş muhabbet yapıp kapatıyor falan..."

Kafamı aşağı yukarı salladım sessizce. "Sen nasılsın?"

"İyiyim, olduğu kadar işte," dedi, bir saniye sonra göz kırptı. "Senden n'aber asıl? Bu kim?"

Boris Karalav.

"Bir arkadaşım," diyebildim sadece, insan kalabalığından yavaş yavaş arınan mekâna baktım. "Sen gitmiyor musun?"

"Eve mi?" Başını iki yana salladı. "Yok canım... daha değil. Gecenin devamını merak ediyorum, daha sonra tüyerim."

Eğlenceye mi kalacaktı?

"O insanlarla çok takılma," dedim rahatsız hissederek. "Kiminle arkadaşsın, bilmiyorum ama tekin kişiler olmadığına eminim."

Örgütün içindendi her biri, tehlikeli oldukları ortadaydı.

"Ezgi bir tanıdığım, diğerleriyle de tanıştık ama Han'ı görmem lazım. Çocuk inanılmaz seksi! Havalı! Dörtte dört ama çok flörtöz. Ben de öyleyim, o yüzden bizim iş yaş. Zaten ben başka biriyle konuşuyorum, henüz yüz yüze tanışmadık, o beni görmüştür ama onun profili bile yok! İnanabiliyor musun? Çok gizemli biri ama mesajlaşırken eğleniyorum. Ha bu arada Han bence tam senlik! Çok..."

"Aksa." Boris birkaç adım atarak yanıma geldi. Beliz başını kaldırmış, ona rahatsızlığını belli edercesine bakıyordu; sözü kesildiğinden kaşları da çatıktı. "Yeterli bu kadar."

İtiraz etmedim, inada bindirecek sınırı çoktan geçmiştim. Başımı usulca salladım. "Tamam," dedim. "Gideceğim, beni bekleme gerek yok. İstersen git sen, önemli bir işin varsa erteleme."

Gözleri kısıldı. Sanırım itiraz etmeden kabul etmem onda ters etki yaratıyordu, sakinliğinin bile fırtınalı olduğu zamanları biliyordum ama gözlerinde kopan gürültünün böyle bir anda çıkacağını düşünmemiştim. Bir an telefonu çalmış olmalıydı ki alt dudaklarını sabırsızca ıslatıp elini cebine götürdü ve sırtını dönüp aramayı yanıtladı. Parmağı ile locada oturan Pusat'a işaret vermişti. Ardından sessiz bir köşeye ilerledi, gözden kayboldu. Bu gece ne dönüyordu, bilmiyordum ama gergindi. Pusat başını emre itaat eden bir asker gibi salladı ve ayağa kalkarak keskin gözleriyle olduğumuz tarafa doğru yürüdü.

"Sen *Dip'e* geçmiyor musun şimdi?" diye sordu Beliz, dikkati üzerimdeydi. "Hem çok kalabalık olmayacakmış. Birlikte biraz daha zaman geçirdik, olmaz mı?"

Kararsızdım işin aslı. Onu uzun süredir görmüyordum ve berbat ötesi geçen gecemin tek elle tutulur yanı onu görüp bir tanıdığın varlığına sığınmaktı. Kafamın karmaşası arasında iyi gelmişti. Gecenin devamı için ise endişeliydim. Sonuç olarak Talya orada olacaktı ve ben onunla yüz yüze gelebileceğim bir ortama girmek istemiyordum. Ama onu mu düşünecektim? Pusat'ın kardeşi olarak tanıdığım bir yerde şu ana kadar bir aksilik yaşamamıştım ama şimdiden sonra da zordu.

"Olur sanırım, yarım saat kadar kalırım. Bakalım nasıl bir şeymiş bu eğlence..."

Hiç ait olmadığım başka bir yere ilerlerken, Kutay ve Laden'in bizden önce davranarak alana geldiğini söylemişti arkamızdan ayrılmayan Pusat. Arada sırada Beliz'e kayan dik bakışlarını fark etsem de gerginlikten bir an sonra tuz buz oldu tüm fark edişlerim. Beliz onun da kim olduğunu sorgulamıştı elbette ama onu yurt dışında yaşayan halamı bildiğinden kuzenim olduğunu söyleyerek geçiştirmiştim.

Mekânın siyah kapısına doğru kol kola yürüdüğümüz arkadaşımın eskisi gibi hissediyor olmak bu anı doğru kulan tek şeydi. Önceden de böyleydik,

bir aradaydık. Bu gece sahte bir zamanın içerisinde yuvarlanıp duruyordum sanki. Bir kapıdan geçtik, daha sonra kırmızı halı döşenmiş siyah basamakları indik. Beliz burayı nereden öğrenmişti, bilmiyordum. Alt kata indiğimizde koridorun bir ucundan boylu boyunca akan müziğin kısık sesi kulaklarıma kadar geliyordu. Bir koruma dikiliydi mavi, neon ışıklarla *Dip* yazan kapının önünde.

“Sen burayı nereden öğrendin?” diye sordum kulağına eğilerek.

“Kızlar söylemişti.”

Tam kapının önünde durduğumuzda elinde tablet olan bir adam başını kaldırdı ve saygıyla gülümsedi. “Hoş geldiniz, efendim,” dedi, Pusat birkaç adımla adamın karşısına geçtiğinde bizi yanına almıştı. Korur gibiydi. Beliz’in parıltılı gözlerinin onun üzerinde olduğunu fark ettim. Erkileneceği ortadaydı, o böyleydi. Gözlerimi devirdim.

“Boris Karalav,” dedi Pusat kurduğu cümleler arasında.

Çok geçmeden adam elimize üzerinde sayılar yazan rozetlerden tutuşturdu. Bana gelen on ikiydi. Kaşlarımı çatarak parmak uçlarımda çevirdiğim rozetin arkasının siyah olduğunu görebildim, Beliz’in elindeki ise kırmızıydı.

“Ne oldu şimdi? Takımlara mı ayrıldık?” diye sordu Beliz alay edercesine gülerek.

Görevli, başını salladı ağırca. “Evet, efendim,” dedi, ciddiyeti havayı kaplıyordu sanki. “İçeride eğlenmeniz dileğiyle. Ekranları takip etmeyi unutmayın.”

“Ne bok yiyoruz, bilmiyorum ama...” dedi Pusat homurdanarak bana ters bir bakış attığında. “Sakın yanımdan ayrılma.”

“Ayrılmam zaten,” dedim derin ve sert bir nefes vererek.

Aralanan kapıdan içeri geçip gözlerimi ilgiyle çevremde dolaştırdım. Üst kattakine benzer bir tür eğlence alt katta devam ediyordu ama tek fark ortamın atmosferi daha başkaydı. Müzik gürültülü çalmıyordu, gülüşme ve konuşma uğultularını perdeliyor olsa da birbirimizi anlayabileceğimiz dozdaydı. Kumar masaları da vardı, etrafındaki insanlar henüz hazırlık yapıyor gibiydi.

İçeri adımladıkça karşıda, tavana yakın bir yere konumlanmış büyük ekran dikkatimi çekti. Üzerinde geri sayım vardı. Ne oluyordu burada? Geriye sarılan şey neydi? Kaşlarım çatıldı sertçe. Gerçek anlamda takımlara ayrılmıştık ve Beliz bir dakika içerisinde ona işaret edilen tarafa yürürken bana dönüp göz kırptı. Nasıl bir oyundu bu? Bir saniye sonra başımı geriye çevirdiğimde Kutay’ın yanımıza doğru yürüdüğünü fark ettim, Pusat’ın karşısında durduğunda ifadesi gericiydi.

“Lan siz gitmediniz mi?” diye sordu, ellerini belinin iki yanına gevşekçe koyup aldığı nefesi sertçe verdi. “Hani gidiyordunuz?”

"O işler karışık, Kutay ya," dedim oflayıp, çevreme kaçamak birkaç bakış attım. Beliz'in kaybolduğu yönde tanıdık birkaç sima seçebildim ama onların beni görmesine fırsat tanımadan Kutay'a bakmıştım. Ezel Edremit mesela... "Ne dönüyor burada? Oyun mu oynayacağız?"

"Kızım var ya, Boris senin burada olduğunu öğrenirse bu kez net seni de öldürür."

Homurtusu dinmedi. Birlikte yan yana yürüyüp, bizi bir alana yönlendirmesine izin verirken diken üzerinde ve haddinden fazla tedirgindim. Yanımda bu adamlar varken bile... Yutkundum istemsizce. Kocaman bir masanın etrafını çevrelemiş tanımadık yüzleri gördüm, Laden de buradaydı, gülümsedim ona. Karşılık verdiği sırada yan yana dizilmiş diğer masaların kalabalığı gözlerime değdi. Şimdi buradaki herkes tamamen örgütle alakalı kişiler miydi? Öyle olmalıydı.

"Çocuk musunuz siz amına koyayım, her yıl oyun mu oynuyorsunuz?" diye homurdandı Pusat rahatsız olduğunu belli eden sesiyle. Bir diğer yanıma oturmuştu.

"Bu öyle bir oyun değil yalnız," dedi Kutay. "Sana söyledim, katılmadan bilemezsin. Dip'te olan Dip'te kalır, yazılı olan kural bu." Dirseklerini masaya yasladı, ondan yükselen içki kokusunu alıyordum. "Bak şu ekranlara... Ne işe yaradığını biliyor musun?"

Ekran kocamandı. Biri tam ortada, diğer ikisi ise her iki yandaydı ve biri bizim olduğumuz tarafa yakın dururken diğeri karşı tarafa yakın duruyordu.

"Ne?" diye soran ben oldum, merak ediyordum. Kollarım üşüdüğünden avuçlarımı çıkararak sıvazlıyordum bir yandan.

"Mantığı basit aslında, doğruluk ve cesaret oynadın mı daha önce? Oynamışsındır." Başımı salladım kısa bir cevap vererek. "Hah, işte... burada insanlar eğlenmeye devam ederken oyun oynuyoruz, bazen tat kaçıyor ama kimsenin belinde silahla girmesine izin verilmediği için can güvenliğimiz tam. Biri muhakkak diğerini kollar, düşman olsalar bile. Bak, üç dakika kalmış. Sonra hoparlör açılacak ve bir moderatörün sesini duyacaksın. Kimse tanımaz onu; konuşur, heyecanlandırır ve kuralları söyler."

"Şey gibi mi? *Squid Game*?"

Kahkaha attı Kutay. "Burada amaç eğlenmek, öfkeni kusmak, galibi belirlemek, âşıkları bir araya getirmek ya da daha pis şeyler... Yani yetişkinlere özel."

"Kulağa hiç benlikmiş gibi gelmedi," dedim suratımı buruşturarak, ona bakıyordum doğruca. "Senlik de değil gibi."

"Eşleşme güzel olursa ve güzel bir şeyler gelirse tam benlik aslında."

"Nasıl bir şeyler?"

"Bak, eşleşmeler karma yapıyor, kime ne çıkacağı belli olmaz. Sonra şu ortadaki ekranda sana görev verilir, cesaret ya da doğruluk... Seçersin birini. Sonra moderatör yönlendirir. Bana bir keresinde Melina geldi." İç geçirdi. "Hayatımın en güzel anıydı."

"Saçmaymış," diyebildim. "Ya istemediğimiz bir şey olursa?"

"Senin burada olmaman gerek zaten," dedi gözlerini devirerek. "Ne olduğuna göre değişir. İstemediğin şey geçerliyse yüksek miktarda para ödersin, diğer türlü eğlenmeye bak. Ama sen sadece oturup izle, parası neyse verimiz."

Güldüm, güvende olduğumu hissediyordum. Elimdeki rozeti usulca çevirdim. Laden yanındaki kızlarla sohbet ediyordu. Cesaret bulabilseydim onun yanına gidecektim ama kıpırdayamıyordum da böyle bir ortamda Kutay'ın telefonu çaldığında elini cebine götürdü ve başını ekrana eğip kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdıktan hemen sonra aramayı yanıtladı.

Karşı taraf dinlediği saniye, "Bilmiyorum, benden önce çıktı," dedi Kutay. "Açmıyor mu? Mezarlığa gitmiştir belki, arada kafası bulanıyor onun. Sakinleşince döner, Karal bu."

Kısa bir sessizlik yaşandı, başını salladı, gözleri boşluğa dikilmişti.

"Ezelciğim, Boris ecelin olsun diye mi böyle yapıyorsun?" diye alaycı bir sesle konuştu, Ezel Edremit miydi konuştuğu? Önüme döndüğümde karşıma ulaştı bakışlarım, ayakta dans eden kalabalık arasında karşı locada oturan adamı teğet geçecektim ki Ezel olduğunu gördüğümünden duraksadım. Kaşları çatıktı ve doğruca bana bakıyordu. Rahatsızca yerimde kıpırdanıp bakışlarımı boş bir alana kaçırdım. "Sadece otuz saniye," dedi Kutay, ardından telefonu bana doğru uzattı. "Seni istiyor."

Şaşkınlıkla karşıma baktım. Ciddiyetle harmanlanmış ifadesi esmer teninde belirgince gözüme çarpan ilk şeydi. Pusat, "Hoparlöre al," dese de Kutay, "Adam bizi izliyor zaten salak, anlar. Konuşsun kız, bize de söyler," diye araya girdi, telefonun sesini kapatmıştı tüm o anlarda.

Elime aldığım telefonu kulağıma götürdüm sessizce, buzdan gözlerimi masanın üzerine doğru kaçırdım. "Efendim?"

"Çok vaktini almayacağım," dedi telefonun ucundaki ses, yanağımın içini stresle dişlerimin arasında eziyordum. "Karal bir şeylerden bahsetti. Seninle alakalı."

Kaşlarım ağırca çatıldı. "Ne?"

"Güneş... *Gün Aksa Alatan?*" Kalbim hızla çarpı, donup kaldım. "İsmin bu, öyle değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve telaşın kontrolsüz ateşi bedenimi kuşatırken duruşumu dikleştirdim. Birkaç saniye sustum, dilimi ısırma isteğimi bastırdım.

“Öyle,” dedi. Derin bir nefes verdiğini duydum, o sırada ekrandaki geri sayım son ona giriyordu. Gürültü arttı. “Konuşmak için ilk sıra bizim, gelmen gerek.”

Biz?

Midem karışıp, boğazıma baskı kurarken telefon kapandı, bakışlarım karşıma uzandı ve ifadesiz gözlerle baktım aramızdaki mesafeye, bir görünüp bir kaybolan bedenlere rağmen bile...

Telefonu indirip, Kutay’a verirken sıfırı gördü sayaç ve bir *ding* sesi duyuldu.

“Ne söyledi?” diye sordu Pusat çatık kaşlarının altından gözlerimi yakaladığında.

“Kim olduğumu biliyor,” diyebilirdim zor bulduğum kelimelerle, Kutay sert bir küfür savurdu ama bir şey belli etmemeye çalıştıklarından ikisi de ifadelerini bozmamıştı. *Gözler sezdirir*. “Karal söylemiş, onunla tanışmıştık ama aklımdan çıkmış söyleyebileceği. Bana ismimi söyledi, konuşmamız gerektiğini de.”

“Tamam,” dedi Pusat dümdüz bir sesle. “Kaçırılma oyununa devam edeceğiz, ona söylemen gereken tek şey bu. Fazlası değil. Boris seni kaçırdı, örgütün haberi var ve örgütün isteği senin onunla kalman.”

Alt dudağımı ıslattım. Bir dizim titriyordu sabırsızca. Göğüs kafesime çarpan kalbimin dişleri kemiklerime geçerken tek yapabildiğim mantığımı dinlemekti.

“Bu sizinle olan samimiyetimi açıklamaz, bunu söyleyeceğim ama... Of! Bilmiyorum.”

“Alıştığını söyleyeceksin, iyi yerden bak. Alıştığını sezdirirsek planda ileri atlarız,” dedi Pusat mantığından çıkmadan. “Yapman gereken tek şey bu, tamam mı?”

Bir şey söylemek isteyeceğim sırada bir yerden yükselen ses tüm mekânı kapladı.

“Hanımlar, beyler ve çok daha önemlisi sevgili veliahtlar... Özlediniz mi beni?”

Birden hep bir ağızdan *evet* bağıırışı çevreledi etrafı. Moderatör kadındı. Şaşırdığım buydu. İrkilir gibi olsam da fark ettirmeden kollarımı göğsümde birbirine bağladım.

“Bakıyorum da herkes burada... Bayağı kalabalıgız bu gece. Bir dakika, bir dakika...” Arka planda müzik hoş bir ritimle çalmaya devam ediyordu, ben ise sesin nereden ve kimden geldiğini arıyordum başıboş gözlerle. “Şu kusan arkadaş... Hah, veliaht değilmiş. Biliyorsunuz, hepinizi tanırım. Evet, onu dışarı atın. Mikroba tahammülüm yoktur. Temizleyin oraları.”

Bir an sonra gerçekten biri dışarı atıldı, sorgusuz sualsizdi.

"Ben korktum," dedim Kutay'ın kulağına eğilerek ama benim aksime herkes eğleniyor gibi görünüyordu.

"Alışırısın, bizim gizemli kimlik böyledir."

Omzum katbekat ağırlık çökmüş gibi kendiliğinden düştü. Başımı bir diğer tarafa çevirdiğim saniye Boris Karalav'ın çatık kaşları ile olduğumuz yere güçlü adımlar atışını izledim.

"Gelene de bakın... Kusura bakmayın, beyler ama hepinizi cleyebilecek tek adam ortama giriş yaptı. Benim bile aklım şimdiden kaydı, sizleri düşünemiyorum." Kadın kahkaha attı. Her kimse izliyordu bir de ve bahsi geçen adam Boris olduğundan tüm gözler hemen üzerine kaymıştı.

"Bu kaltak kaç yaşında?" diye sordum Kutay'ın kulağına eğilip.

Kahkaha attı Kutay birden. "Kızım, ne bileyim ben?" diye sordu. "Hem Boris sinirli duruyor, benden söylemesi..."

Bir an sonra Pusat'ın varlığı yanımdan kalkarken Boris onun yerini almış ve bedenini de bana çevirmişti doğruca. Beni de oturduğum yüksek taburenin altından tek hamlede yakalayıp kendisine doğru döndürdü ani bir şekilde. Pusat ise diğer tarafa oturmadan hemen önce kulağına bir şey fısıldamıştı.

"Aksa," dedi Boris, öfkesi nabız gibi çarpmaya başlamıştı aramızda. Bir bacağıma diğer bacağımın üzerine atmıştım ve eteğim sıyrıldığından gözleri bir an çıplak bacaklarıma, ardından çevremize dokundu. Ceketini çıkardı, kemikli çenesini sıkarak bacaklarıma örttü ceketini. "Bu gece sabrımı ne kadar sınıdığını biliyor musun?"

"İahmin ediyorum," dedim kokusunu çaktırmadan içime çekerken. "Hallederiz."

"Edemeyiz," dedi sırtını hafifçe eğerek yüzünü daha yakına getirdiğinde, aramızda hâlâ mesafe vardı ama dizlerim üst bacağının içine dokunuyordu. "Tam olarak sınınmdayım, tam anlamıyla. Anladın mı beni?"

"Pardon ama sadece buraya gelme planım yoktu, bir tane şeye kızabilirsin," dedim mantıklı olduğunu sandığım bir şekilde hatta yüzde yüz emindim. "Anladın mı?"

Göz bebeklerinde kopan kasırga dinmek yerine yeri göğü birbirine katıyordu. "Buraya geldin, hem de üzerinde bu siktiğimin kıyafetiyle. Dudağındaki şu sinir bozucu şeyi saymıyorum bile," dediğinde alt dudağımı ısırıp, çatık kaşlarının kıvrımı daha da sertleşmişti. "Eve gidecektin benden önce buradasın... Delirtme beni."

O sırada moderatör kadın başka başka kişilere takılarak etrafta küçük çaplı bir kaosa sebep oldu, köşede bir kavga çıkmıştı.

"Bir kere kıyafetim çok güzel," dedim kısıp bir sesle, saçlarıma omzumun gerisine itekleyip belirgin köprücük kemiğimi öne çıkardım. "Burada suçum bile yok. Abartıyorsun."

“Bak, hâlâ...”

“Ne *hâlâ*?”

“Çeneni kapat, buradan çıkana kadar sabırla bekle,” dedi ürpertici bir sesle, dudaklarını yaladı. “Seninle evde özel olarak görüşeceğiz.”

Heyecanlanacak kadar kafayı bozmuştum anlaşılan. Şişelerce alkol tüketmiş gibi beyinsizce düşünmemin arkasına sığınabileceğim bir sebep bile edinmemiştim. Birkaç kadeh içse miydim acaba? *Saçmalama!*

“Eşleşmeler yapılsın, bakalım çark kimin için dönecek?”

Dijital ekran bir sesin beraberinde sayıları birbirine katıp, hızlı hızlı geçirirken önce karşı ekranda bir sayı belirdi. Hafifçe önüme dönmüştüm. Boris’in ateşten gözleri profilimde asılıydı, öfke alevleri saçıyordu çehreme.

“İki, kırmızı,” dedi moderatör kadın sonra facia olacak diğer sayıyı söyledi. “On iki, siyah.” Herkes birbirine baktı, ekranda kelimeler dönmeye başladı ve saniyeler bir çığ gibi üst üste yıkılırken büyük ekranda bir yazı belirdi. Kadın seslendirdi. “Ayaklanın efendim; on dakika, ikinci kat, üçüncü kapı.”

On iki bana verilen numaraydı ve kalbim şiddetini aynı anda üçe beşe katladı. Boris’e döndüm bedenimi.

“Boris, on iki benim...”

“Sikerim öyle işi,” dedi keskin bir sesle, gözleri karşıya kaydığında benimki de takip edip karşıya ulaştı. Ezel Edremit’i ayağa kalkan ve o an kafama *dank* etti bir uğultu. Planlı yapmıştı. *Konuşmak için ilk sıra bizim.*

Kutay’a çevirdim şoktan sarsılan bedenimi. “Bilerek ayarlamış,” dedim, adrenalın damarlarımı karışlarcasına gezerken kalbimin dört odasını birden titretiyordu. Boris bunu anlamazdı. “Ne yapacağım?”

“Git, anlatırsın,” dedi Kutay tereddütle, ne söylemesi gerektiğini bilemiyor gibiydi. “Ezel’i tanırım, sana yaklaşımı kötü olmaz.”

Kirpiklerimi kırıştırdım ve nefesimi tutarak Boris’e döndüm. Başını Pusuat’a çevirmiş, beni buraya getirdiği için sınırsız bir öfkeyle homurdanıyordu. Yakasına yapışacak gibiydi. Bir adım atmama dahi izin vermeyecekti, biliyordum. Bacaklarımın buzu çözülmemişti ama ceketini dizlerimden alıp ayaklanmışım doğruca. Boris saniyesinde bana döndü, başını kaldırdı ve son derece çatık kaşları altından vahşi gözlerle gözlerimi radarına çekti.

“Pusuat’la eve gidiyorsun, doğruca,” dedi net bir sesle. Çenesini sıkı, yanakları içeri çökerken bir kas seğirmişti. “Buradan çık ve git. Hemen.”

“Herkes küçük hanımı bekleyecek galiba, eşleşme iptal edilemez ama isterseniz çok daha absürt şeyler isteyebiliriz bu ikiliden,” dedi moderatör, alaycı gülüşleri hissettim. Bakışlarımı kaçırdım ve düştüğüm durumdan daha çok utandım.

“Öyle yapacağım,” dedim çenemi sıkarak, yüzüne doğru eğilmiştim. “Şu tavırlarından vazgeç, insanlar yanlış anlayacak.”

"Boris," diye araya girdi Pusat, yanıma geleceği kadar yaklaşıp onun da tam karşısına geçtiğinde ceketi kalktığı tabureye bıraktım. "Ezel konuşmak istiyor sadece. Güneş mevzusunu öğrenmiş. Kafasında ne kurduğunu anlamamız gerek. Sadece on dakika, daha sonra gideceğiz."

Başımı salladım onaylarcasına.

"Asla olmaz," dedi Boris sert bir sesle. "O adamla aynı ortamda, tek başına... *Asla*. Sikerim öğrendiği her şeyi, asla diyorum."

"Sen görev icabı Talya'yla saatlerce yalnız kaldın ama..." dedim dilime hâkim olamayarak.

"Aynı şey mi?"

"Evet, aynı şey değil! Sizinki daha derin!" Sığ nefeslerim sertçe havaya vururken ayağa kalktı ve bir adım ile aramızdaki mesafeyi daha aza çekti. Nabzum, adrenalinden ve bağırduğımdan olsa gerek soluksuz atıyordu. "Hatta o kızla nişanlanma mevzunun hâlâ dillerde olacağı kadar unutulmaz. O yüzden ben gidiyorum... Basitçe halledip gelirim."

Bir şey söylemesine fırsat tanımadım, sırtımı dönüp, onu arkamda bırakırken Pusat'ı iteklediğini ve ağır küfürler savurduğunu duydum. Öfkesinin boyutunu seçebileceğim kadar uzun bakmamıştım ve şimdi yakıp yıkabilecek kadar delirdiğini anlayabiliyordum. Yalnızca *gürültüsünden* bile. Çıtımı çıkarmadan görevli bir adamın eliyle yönlendirdiği koridora ilerlerken elbisemin eteğine sildim ter ile kaplanan avuç içlerimi. Gürültüden çıkmıştım saniyeler içerisinde, koridorun ötesinde Ezel Edremit dikiliyordu. Üst kata giden basamakları işaret etti bir eliyle.

"Sen önden çık," dedim mesafeli bir şekilde, başını salladı ve basamakları güçlü adımlarla tırmanmaya başladı. Eteğimi tutarak arkasından ilerliyordum.

Üst kata çıktık. Sonra bir üste daha. Katta birkaç görevli hariç kimse yoktu, koridor boyunca ilerledik ve üçüncü kapının önünde durduk. Kapıyı sessizce açıp önden girmem için bir kenara çekilmişti, gergince adımladım içeri doğru. Çift kişilik bir yatak vardı, tam karşıda yapay bir şömine ve pencere kenarında ise bir masa duruyordu.

Sırtımı çevirerek olduğum yerde durdum, kollarımı önümde birleştirmiştim. Çok kalmak gibi bir niyetim yoktu. Rahatsız hissediyordum.

"Güneş demek?"

Sessiz kaldım.

"Gün Aksa Alatan diyelim, daha doğru," dedi Ezel Edremit, sakın bir nefes alarak yanımdan geçip yatağın ayak ucuna yürüdüğünde düşünceli tavrı yüzünde sandığımdan uzun süredir asılıydı. "Senin hakkında birkaç şey daha öğrendim aslında..." Yatağın ucuna oturdu ve kara gözlerinin odağı çok

sürmeden üzerime geldi. "Baban emniyet müdürü ve sen buradasın. *Güneş* olarak."

Başka ne biliyordu?

"Çünkü?" diye beni konuşmaya teşvik etti. "Sebebini söyler misin, güzelim? Yoksa öğrendiklerimi ben mi anlatmalıyım?"

Alt dudakımı dişlerimle ezerken, "Bu senin için neden önemli?" diye sordum soğuk bir sesle.

"İşin içinde Boris Karalav olduğu için," dedi rahatça, Boris'in açığını aradığını tahmin ediyordum. "Çok daha önemlisi, senin onun hayatındaki yerini öğrenmem için."

"Karal mı söyledi sana?" diye sordum, sadece vakit kazanmak istiyordum.

"Onunla daha önce tanışmışsınız," dedi. "Söyledi. Kardeşim olur kendisi, genelde çok yanıma gelmez. Bugün bir aradaydık, konu sana geldi. *Gün Aksa* güzel isim ama..."

"Kaçırıldım," dedim sözünü pat diye keserek. Tereddüt etmemiştim. Ezbere bildiğim hikâyeyi anlatmaktı tek çarem. "Birkaç ay önce... Kanada'ya gidecekken yolda kaçırıldım."

İlk an şaşkınlıkla durakladı, sonraki saniye ise alaycı bir şekilde gülmüştü. "Öyle mi? İnanmalı mıyım buna?"

"Gerçek bu."

"Kaçırılan bir insana göre fazla sakınsın sanki," dedi sahte bir ifadeyle. "Sence de öyle değil mi?"

Sertçe yutkundum. "Sen bir de ilk anları görseydin," dedim birkaç adım atarak, gözleri üzerimde olduğundan diken üstündeydim ve tam da bu sebepten yatağın ucuna, aramıza boşluk bırakarak yanına oturdum. Gözlerimi yapay şömine alevlerine dikmişim.

"İlk an?" Güler gibi oldu. "Her ne olursa olsun, bu kadar sakın olman fazla ilginç."

Başımı ona doğru çevirdim. "Çaresiz kaldığında mantıklı düşünmek için sakın olman gerektiğini anlıyorsun."

"Kaçırılan tek kişi bile bu hâlde olmaz," dedi. Sesi ciddiyete bürünmüştü, kuşkuluydu. Göz göze kaldık saniyeler içerisinde. "İstedğin zaman dışarıdasın, eğlence kulübündesin. Bir şeyler..."

"Öyle değil işte," dedim sözünü hızla keserek, bedenimin bir kısmını ona doğru çevirmiştim. "Önce neler olduğunu bilmiyorsun, görmedin bile! Dalga geçer gibi konuşma o yüzden rica edeceğim."

Gözlerini devirdi. "Travmaların mı tetiklendi?"

"Normal... Ne yaşadığımı bilmeden ağzını açıyorsun çünkü," dedim sinirlendiğimi hissederek. Derin bir nefes aldım. "İlk zamanlar... O kadar çok öfkelen dim, kaçmaya çalıştım ki şimdi şu tavrın yüzünden her an seni

öldürebilirim. Her şeyi yaptım bir de ya! Babam bana ulaşmak istememesi rağmen çabalayıp durdum. Vuruldu ya o arada..."

Sert bir nefes verdim, gözlerimi sıkıca yumup başımı iki yana salladım ve araladığım gözlerimi tekrar onunkilerle buluşturdum.

"Sonra... Bir şeyler değişti."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Değişti işte," dedim tek nefeste, kalbimi kazıyan bir şeyler su yüzüne çıkıyordu yavaştan. "Boris... Nasıl anlatsam... Bana kötü davranmadı. Ne yaparsam yapayım ne söylersem söyleyeyim hep iyiydi. Babamın benden vazgeçtiğini düşünüyordum. Bilmiyorum işte... Bir şeyler oldu, sakinleştim. Şimdi ayak uyduruyor gibiyim ya da alıştım. Bilmiyorum gerçekten."

"Ha, duygusal anlamda," dedi hiç gocunmadan, sert bir tekme yemişim gibi karnıma kramp girdi. Dudaklarım titredi. "Adama âşık mı oldun?"

"Yok öyle bir şey."

"Duygular insanı zayıflatır, mantığından da uzaklaştırır," dedi, kafasında bir şeyler yerli yerine oturuyormuş gibiydi. Alt dudağını ıslatarak zihninde bir şeyleri terazide tartar gibi salladı başını. "Kaçırılmışsın ve adama âşık mı oldun? Sen harbiden manyaksın."

"Ya öyle söylemesene!"

"Burada bizi kimse duyamaz," dedi alay edercesine, sırtını doğrultarak bedeninin bir kısmını bana çevirdi. Üzerinde siyah bir takım elbise taşıyordu. "Babanın senin için hiçbir şey yapmaması çok şaşırtıcı."

"Ona çok sinirliyim bu yüzden," dedim rolümü bozmadan. *Örgüte alıştığını göster.* "Beni öyle kolay gözden çıkarmış ki... Bir insan kızını öylece bırakabilir mi?"

Sırıttı. "Üveysindir belki de..."

"Kapat çeneni," dedim sertçe, kaşlarını çatarak.

İç çekti, dudaklarını yaladı usulca. "Pusat'ın kardeşi olmadığına eminiz en azından."

İstemsizce tebessüm ettim. "Böyle ortamlara girdiğimde öyleyim aslında. Onun kardeşi olarak anılmam örgüt büyüklerinin işine geliyor. Ben alışana kadar... kaçırıldığının sanılması yasak. Senin ya da sizin beni fark ettiğinizde uydurulan kılıf yani."

"Alıştın mı bari?"

"Boris sayesinde... biraz."

"Annen, arkadaşların ya da sevgilin yok muydu?"

"Girme o konulara," dedim sadece. "Sevgilim zaten yoktu da neyse."

Kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Senin gibi bir kızın?" diye sordu inanamaz gibi. "Hayatta inanmam."

"Sen şimdi aldatıldığımıza da inanmazsın."

Duraksadı. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim," dedim, gerilen kaslarım teker teker gevşiyordu. "Hem de en yakın arkadaşıyla."

"Seni aldatanı bul, seni kaçıranı bul ve yetmezmiş gibi bir de âşık ol... Berbat erkek seçimleri konusunda kız kardeşimin üstüne tanımazdım ama sen zirveyi oynuyorsun."

Sevimsiz bir şekilde gülümsedim. "Komik misin sen?"

Yüzündeki gülüş silikleşerek hiçliğe karıştı bir an sonra. "Sana bir şey itiraf edebilirim sanırım."

"Ne?" Alayla güldüm. "Sen de mi kaçırıldın?"

Derin bir kahkaha attı birden, boğazının gerisinden dökülürken kaç dakika geçtiğini tutan hesap makinem yerimde kıpırdanmamı sağladı.

"Hayır," dediğinde gözleri gözlerimdeydi. "Ben de aldatıldım."

İrice açılan gözlerimle suratına bakakaldım. Nedensizce şaşırmıştım. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hem de nişanım tarafından."

İkinci bir şok daha dudaklarımı aralamama sebep olduğunda birkaç saniye sessizce yüzüne baktım.

"Sen bayağı yaşlısın anlaşılan... Nişan falan yani."

"Otuz yaş," dedi iç çekerek. "Yirmi yaşında olduğunda baya bir yaşlı geliyor ama iyidir."

Siktiğimin üç ve sıfırı! Boris'in zihnimde yankılanan sesine karşılık neredeyse gülecektim.

"Ben yirmi iki yaşındayım," dedim. "Aslında yirmi bir, henüz günümü doldurmama aylar var..."

"Öyleyse yirmi birsin."

"Hım hım..."

Beni izlediği hissine kapıldım bir saniye sonra, gözleri yüzümde ağır ağır ilerliyordu.

"Üzülme, kader ortağıyız," dedim sessizliği bozmak için çok daha saçma bir şekilde. Dudaklarımın bir köşesi kıvrıldı. "Kaçırılırsan tam ortak oluruz."

Bir kahkaha daha boğazının gerisinden döküldüğünde içimden saydığım saniyelerin pili tükenmişti, tek dizimi sallamaya başladım istemsizce. Gözleri yüzümde ağır ağır ilerliyordu.

"Kalkalım mı?" diye sordum gergince.

"Tehdit mi edildin yoksa?" diye sordu, bakışları karşılığını bulamadı çünkü o sırada gözlerim etrafta saat arıyordu.

"Kısmen."

"Bak, sana bir teklifim var," dediğinde ortamı delip geçen ciddiyeti tarafından sarsıldım ve gözlerine baktım. "İstersen seni babana götürürüm."

Siktir!

İfadem yüzümde donup kaldı. Böyle bir şeyi tahmin dahi edemezdim. Dudaklarım aralandı, daha sonra tekrar kapandı.

"Şu an duygularınla çelişkiye düşmen normal," dedi anlayışlı bir sesle. ceketinin iç cebinden bir kâğıt ve kalem çıkardı. Sürüklenen birkaç saniye boğazıma dolanmış gibi yutkunamadım. Bir şeyler karaladığı kâğıdı bana doğru uzattı, bakışları gözlerimi bulmuştu. "Numaram burada yazıyor, ilk fırsatta beni ara. Seni babana sağ salim götürürüm."

Bir kâğıda bir de koyulaşan kahverengi gözlerine bir bakış attım. "Sana neden güveneyim?"

"Neden olmasın?" diye sordu, kâğıdı elime tutuşturduğu saniye gözleri yüzümden aşağı kaydı ve boynumda bir noktaya takıldı. Anlıktı, anidendi. Kaşları çatıldı. "Bu ne?"

Boşta kalan elim istemsizce boynuma yükseldi ve buz gibi parmak uçlarım tenime sürüklenip ilerisine dokundu. "Ne?"

"Bir şey var, yaralandın mı?" Dalga geçercesine güldü. "O adamın yanında ne olacağını düşünüyordun ki?"

Aynı saniye yüzü, radarına aldığı her ne ise daha yakından bakmak istercesine boynuma doğru yavaşça eğildiğinde bunun *mühür* olduğunu birkaç saniye geç kavradım. Tam da o anda kapı yerinden sökülürcesine açıldı ve şiddetle duvara çarparak nabzımı vücudumun en uçralarına kadar kaçırdı. Boris Karalav buradaydı.

Boris ne olduğunu anlamadan mesafeyi sıfıra çekti ve Ezel'i yakalarından tutup havalandırdığı gibi yüzünün orta yerine kafasını gömdü. Yerimde fırlayıp bir elimi ağzıma kapattım. Ezel burnunu tutup, inleyerek yatağa devrildi, bir çığlık kaçtı dudaklarımın arasından, gözlerim dehşetle açılmıştı. Peşinden bir yumruk geldi.

"Evveliyatını sikerim lan senin!"

Arbede, birkaç saniye sonra ateşten gözler üzerime takıldığı anda havada asılı kalan yumrukla durakladı. Saniyeler içerisinde bacaklarımın altından kavrayıp beni omzundan aşağı attığında alt dudağımı koparırcasına bastırdım dişlerimi, çığlığım boğazıma dizilmişti. Hiç beklemiyordum böyle bir şeyi. *Delirmiş gibiydi.* Avuç içlerimi sırtına dayayıp, doğrulmaya çalışırken bile ses çıkarmadım. Öfkesini şaşkınlığının beraberinde yutmaya çalıştım. Yatakta inleyen adam görüş açımdan çıktığı gibi koridorlardan birine daldık ve şok üzerimden silinmeden çıplak bacaklarımın baskı kuran sıkı parmaklarının ısını fark edebildim. Öfkesi benzindi, tenime sinmişti ve yetmezmiş gibi ciğerlerimi de ateşe vermişti.

Bir odaya girdik, ışıklar kapalıydı ama tül perdenin ardından içeri sızan ışık loş bir atmosfer bırakıyordu. Kalbim teklledi, kapıyı kilitlediğinden

hevecanım arsızca artçılar yaratıyordu içimde. Karanlık daha da büyüdü ve nüm odayı sarmaladı, bir an sonra bir döşemenin üzerinde buldum kendimi. Bir yatağın ortasında birkaç kez zıplayıp geriye kaymışım hiç beklemediğimden. *Fırlatmasını yani.*

"Boris," dedim sesimi bulduğum saniye, bacaklarımı istemsizce dikleştirip sokla ona baktığım sırada ereğimin çoktan karnıma sıyrılarak yığıldığını fark ettim. Nefesim hızlandı, bir dizini yatağa bastırıp göğüs kafesimde bir kez daha dağıtıcı bir deprem daha yarattı.

Soğuk ve kemikli parmakları ayak bileğime sarıldı ve bedenimi tek hamlede önüne kadar çekti. Karnımın altında bir sızı başladı, bacaklarım uyuşmuştu ve çığlık atmam gerekirken neredeyse inlemiştim bir de.

"On dakika, ha?" diye sordu ölümcül bir sakinlikle, bir kolu yanıma dayandığında bedeni üzerime bir dağ gibi serilmişti. Karnım gergince içeri göçtü, bacaklarımın arası karıncalanıyordu. "On dakika?"

"Takip edemedim," diye fısıldadım çeneme hâkim olamayarak, bir eli aramızdan süzüldü ve çenemin ucuna gelip iki parmağı arasına sıkıştırdı. Hareketleri yumuşak olsa da gözleri tam aksiydi.

"Edemedin," diye tekrarladı bir fısıltıyla, nefesleri yüzüme dökülüyordu. "O piçle zamanın nasıl geçtiğini bile anlamadın, öyle mi?"

Kirpiklerimi kırptırdım. İstemsizce gülmek için savaş veren yanıma susuracağım kadar kaba bir istek karnımda derin bir uğuldama başlatmıştı.

"Öyle değil," dedim gözlerine bakarak, çenemin ucunu sertçe tutarak belirsiz bir açıyla yüzünün yakınına doğru kaldırdı.

"Öyle değil," dedi tekrar ederek, öfkeden delirmiş gibiydi. "Sana dokundu ve öyle değil?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"O siktiğimin iti... Boynunu öptü." Gözlerinde açılan girdap beni yutmak için hazırды. "Senin. Boynunu."

Yanlış mı anlamıştı?

"Öyle bir şey olmadı. Sadece..." Dudaklarımı ıslattım. "Mühre bakıyordu, bana dokunmadı."

Sert bir nefes çıktı dudaklarından.

"Bakamaz," dedi tek solukta. "Sana ait olan hiçbir şeye bakamaz. Gözünü bile değdiremez..."

Nefes nefese kalmışım ve sığ nefeslerimin hiçbirisi yeterli gelmiyordu. Sustum, dudaklarım birbirine kilirlenmişti ve öylece ona bakıyordum. Gözlerim kırptı, sertçe yutkundum.

"Bir şey söyle, Aksa," dedi bir an sonra, sessizliğim onu çığırından çıkarıyormuş gibiydi sesi ve aslında bunu bilerek de yapmıyordum. Alnı alnıma sürtünecekti neredeyse, gerginliğini hissediyordum. "Aç şu çeneni."

"Adamı boş yere dövdün," dedim aklıma ilk gelenle. "Bir şey yapmadı konuştuk sadece. Her şey yolundaydı, ikna bile olmuştu. Sohbet ediyorduk."

"Onunla tek başına kaldın," dedi ürpertici bir sesle, sözlerim bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu belli ki. "Sana *gitme*, dedim. Sen ne yaptın? Gittin, o siktiğimin herifini de büyüledin."

"Büyülemedim," diye itiraz ettim kaşlarımı çatarak. "Konuştum ya sadece. Bunun nesi büyülemek?"

"Adam on dakika daha istedi," dedi sesi sertleşirken. "Bu mu büyülenmemiş hâli? Ben de o herifi gebertmezsem..."

Kaşlarım kalktı derinden bir şaşkınlıkla. "On dakika daha mı? Hangi ara istedi ya onu?"

"Konumuz bu mu?"

"Konumuz yok," dedim geri durmadan. Üstüne mi gidiyordum, emin değildim ama duymam gereken birkaç kelime vardı. "Sadece on dakika. Konuştuk ve bitti. Kimsenin evine gitmedim, kimseyle şarap içmedim, kimse karşına geçip de kendini nişanlıymış gibi tanıtmadığına göre?"

Sinirleri bozulmuş gibi dudaklarından histerik bir soluk kaçtı. Karanlık, yüzünü kaplamış, göz bebeklerinde büyüyüp beni de içine almak için hedef tahtası seçmişti.

"Esmerler, kötü adamlar, senin tipin olan piç kurusu... Bunlar senin kelimelerin," dedi, gözlerinin gerisinde parlak ve kırmızı bir ışık yanıyordu sanki. Ona birçok kez Ezel ismini anmamdan bahsediyordu sanırım... *Pekâlâ*. Kalp atışlarım körüklenmiş gibi daha hızlandı. "Karşına geçip o kız hakkında tek kelime bile etmedim."

Hafızamı yokladım hızla ama onda olan odağım düşünme yetimi kısıtladığından üstünde çok duramamıştım.

"Bu seni haklı çıkarmaz," diyebildim başka bir şey söyleyemeyince.

"Seni haksız çıkarır," dedi. "İlgilendiğim de yalnızca bu."

"Manipülatif adinin tekisin işte," dedim dişlerimi sıkarak, avuçlarım iki yakasından omuzlarına kaydı ve kavurucu bedenini iteklemeye çalıştım ama santim dahi oynamadı. Dudaklarına düştü bakışlarım. Kasıklarım sızladı. "Eğer hayvanlık yapıp adamı dövmeseydin her şey normaldi."

"Normaldi?" Bakışlarındaki karanlık daha koyu bir tona büründü. Bileklerimi tek avucuyla sarmalayıp başımın üstüne yasladığında heyecanım arsızca katlandı. "O adamla aynı odada olman normal miydi?"

Nefesi dudaklarımı talan ederken sadece sustum. *Uzun uzun*. Kalbime ağırlık yapan tonlarca his arasında gözlerine bakıyordum. Boğazımda sertleşen yumruyu yok etmek için yutkundum.

"Akse." dedi sessizliğe doğru, yoğun hava tepemizde geriliyordu her saniye. "Sana söyledim..." Darmadağın zihnimi toparlayamadan dudakları dudaklarıma sürtündü. "Sen bana aitsin."

"Sen?" diye sordum nedensiz dolan gözlerim gözleri arasında gidip gelirken. Bu gece o kızın karşısında ne kadar kötü hissettiğimi bilmiyordu. "Sen de bana?"

Sorar gibiydim. Kelimelerine muhtaç şekilde bir şeyler duymak istiyor gibiydim.

"Sana," dedi. "Tamamen *sana*."

Kalbim yerinden sökülürcesine atmayı sürdürdüğünde anlık bir tekleme göğsümün orta yerine kuruldu ve henüz sindirememişken dudakları dudaklarıma kapandı. Kısık bir inilti dudaklarında söndü ve gözlerim kapanırken dilini ağzımın içinde hissettim. Tüketmek ister gibiydi öpüşü, susamış gibiydi; buz gibi ellerim kirli sakallı yanaklarına sarıldı ve ihtiyaçla daha fazla karşılık verdim.

Bir elini elbisemin üzerinden sürükledi ve bel boşluğuma giderek, parmaklarını bastırırken bacağıma araladım. Bir an sonra sol göğsümü kumaşın üzerinden kavrayarak uçlarının sızlamasına neden oldu. İnledim tekrar, aralık bacağımanın tekini beline sardım. Dudakları dudaklarımdan güçlkle koptu, çizmelerim de ayaklarımdan kurtulduğunda kendimi çoktan kaptırmıştım ona. Zemine düştüklerine dair tok sesi duydum, üzerindeki ceket kollarından sıyrıp bir yanıma attıktan sonra ise bedenimi yeniden kafesledi.

"Boris," dedim nefeslerim arasından, aralanan gözlerim gözleri ile karıştı ve yeni bir yıkım yarattı bakışları.

"Bir karış eteğin altına hiçbir halt giymeyi akıl edemedin mi?" dediğinde dudaklarımı yaladım, bakışları ağırlığını dudaklarıma devirdi ve dişlerini sıkarak kaşlarını çatı. "Bu rujun da..."

"Çok mu yakışmış?" diye sordum sözünü keserek kısık bir sesle. "Bacaklarım da böyle çok güzel duruyor mesela. Peki ben... Güzel olmuş muyum bu gece?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Huysuzca çatıldı kaşlarım. "Konuşma o zaman benimle."

"Seninle planlarım konuşmaktan çok daha başka," dedi dudakları kıvrım kazanırken. "Eve geçince yakından görüşelim."

Bir eli çıplak bacaklarımda aşağı yukarı hareket ederek, tüy kadar hafif dokunuşlarla tenimi ısıtırken bedenim istekle uğulduyordu.

"Beni beğenmeyen adamla işim olmaz benim," dedim çenemi hafifçe dikleştirip. "Zaten biliyorsun, kötü adamlara zaafım var," diye sürdürdüm bilerek. "Sana değil."

“Kötü adam?” diye sordu ateşten gözlerinde bir fırtına kopup, atamıza sıçrarken. Tahminimden hızlı bir şekilde alabora etmeye başladı tenimi. Üzerimden hafifçe doğruldu, dirseği de yanımdan ayrılmıştı. “Ben göstereyim sana kötü adamı.”

Bir an bacaklarımın arasında bir dağ gibi yükseldi, göğsüm sertçe yükselip alçalıyordu ve tek bir an bile kırpmadığım gözlerimle ona bakıyordum. Birden beni ayak bileklerimden kavradığı gibi ters çevirdiğinde yüzüm yatağa gömüldü ve kısık sesle inledim. Saçlarım, dünya tersime döndüğünden önüme yığılıp yanaklarıma yapışmıştı ve şaşkınlıktan dilimi yutacak gibi olsam da arsız bir yönüm beklenti içerisinde kasılıyordu. Başımı kaldırıp saçlarımı itekledim çabucak, omzumun gerisinden ona bakmak istedim. İri avucunu belimde hissettim, dizlerimin üzerine kolayca çekildiğimde göğsü sırtıma doğru uzandı.

“Boris,” dedim tek nefeste, avuçlarımı yatağa bastırıp. Nefesimi kesen bir ihtiyaç doluydu sesim ve bunu gizleyemediğim için kendimi öldürmek istiyordum. “Ne yapıyorsun?”

Eli elbisenin eteğini kalçalarımın üstüne kadar sıyırdı, karanlığın izin verdiği ölçüde gözlerinin önünde olduğum gerçeği bir tokat gibi çarptığında dilim damağım kupkuru kesilmişti. Dahası, ne yapacaksa onu istiyordum. Kalçamı kasıklarına çekti ve her ayrıntısını hissedebileceğim kadar bastırıp bedenine. Kalçam cayır cayır yanıyordu. Hoşuma gidecek kadar...

Avuç içi, parmak uçları ve tırnakları kalçamda belirlediğinde parmaklarını sertçe bastırmıştı. Külotun şeklinden dolayı kalça yanaklarım meydandaydı.

“Sana patronun kim olduğunu gösteriyorum,” dedi, nefesi tenimdeydi. Kalçamı okşadı sessizce, titredim. “Kötü adam dilinde.”

Bacaklarımı birbirine basurma ihtiyacı hissederek kasıldım. Erkeksi sesi, büyüleyici kokusu, aklımı başımdan alan kelimeleri ve herhangi bir tavrıydı bunun olmasını sağlayan. Kalçama yaslanan bedenini, hafiften şişkin varlığını hissettim beraberinde. Kalçamı avuç içinde ezdi. İnlememek için yatağın çarşafını avuç içlerimde ezdiğim sırada dudaklarını bir tarafa bastırıldığını hissettim, dudaklarım hazla aralandı.

“Aklım ile oynamamayı öğreneceksin,” dedi boğuk, derinden bir sesle. İradem dışında kısıkça inleyip ona itekledim bedenimi, pantolonun altında belirginleşmeye başlayan erkekliği de oradaydı. Sıcak nefesi saçlarımın arasından sıyrılıp kulaklarıma ulaşıyordu. Kalçamı avuçladı. “Anladın mı?”

Başımı iki yana salladım inatla, eli birden kalçamla buluşunca kısık bir nefes fırladı ağzımdan.

“Anlamadın demek?” Kalp krizi geçirecektim. İç kaşıyan türden bir sızı yayıldı bedenime. “Seninle ne yapmalıyım öyleyse?” Avucu ile sıkıştırdı kalçamı. “Bu kucunun yerinde durması gerek, sikeyim ki söz dinleyeceksin.”

O da biliyordu ki günün sonunda hiçbir zaman söz dinlemiyordum. Ama bu an, beni sessizce kabullenmeye itekledi. Onun bu hâli... Parmakları daireler çiziyordu tenimde, kafamın içerisinde çakan şimşeklerin gürültüsünü bile duymayacak kadar alevlenmişti nabzım. Sessizdim, soluksuz kalmıştım.

“Dilini mi yuttun?” diye sordu, sesi bir renge bulanacak olsa kızılca bir siyah belirirdi. “Güzel.”

Kasıklarım zonkladı, başım döndü ve gözlerim perdelenip örtüldü. Kendimi ona ittirdim, kalçama yeni bir darbe geldiğinde külotuma biriken ıslaklık daha da arttı. İnledim. Etkisi öyle güçlüydü ki yangınlar içerisinde kalmıştım sanki. Kulak mememi ısıtacak kadar sıcaktı nefesi, kalçama sürtünen iri kabarıklığı...

“Hoşuna gitti anlaşılan.” Göğsü sırtıma sürtündüğünde alt dudağımı ısırdım. Avucu kalçamı okşuyordu ağırca. Bir an parmakları tehlikeli bir noktaya kaydı, külotumun üzerinden ıslanan kadınlığımı buldu ve belimi daha çok eğdim adını inleyerek. Islaklığı külotumdan parmaklarına geçirmek ister gibi bastırduğunda etkisini hissetmiş olmalıydı ki saçlarımın arasına karışan sıcak nefesi tenimde harlandı. “O kadar arsızsın ki...”

“Boris,” diye inledim ihtiyaçla. “Lütfen...” Nefes nefese çıkıyordu sesim.

Sırtımdan ayrıldı göğsü. Sırtımı yeniden baş döndürücü bir kuvvetle yatakla buluşturdu ve bir saniye sonra bedeni üzerime kapandı.

“Benim gibi adamla işin olmaz demek?” Arzudan alev alevdi gözleri, beni kafeslerken içim gider gibi ona bakıyordum. Beni inceledi derinlemesine. “Seni yalancı...” Loş ışıklar karanlığı bölerek, yüzündeki sınıtışı ortaya sererken dilini alt dudağında gezdirdi ve güçlü parmakları bacağımanın iç kısmına doğru yol aldı. Nefesi tüm tenime yayılırken kasıklarım sürtünme ihtiyacıyla nabız gibi atıyordu dakikalardır. Beni ne kadar etkilediğini okuyabiliyor muydu gözlerimden? “Benim seninle hiç bitmeyecek bir işim var,” dedi, çenemi öptü. “Şansına küs.”

Kollarım boynuna sarmalandı, tırnaklarım ensesinin bitimine sürüklendi. Dudakları dudaklarıma öyle yakındı ki nefesleri boğazıma kadar iniyordu. Parmakları iç çamaşıırıma dokundu, dudaklarım titredi ve onu kendime daha çok çektim. Soğuk ve sert parmak uçlarına buzdan yüzükleri eşlik ettiğinden kısık sesli iniltimi bastıramadım, karşılığında dudaklarının bir köşesi kaydı.

“Parmakların çok soğuk,” dedim nefeslerim dudaklarına doğru hızlı bir iç çekişle aktığında. “Üşüdün mü?”

“Sinirden.”

“Seni çok mu sinirlendirdim?” diye sordum, dudaklarımı dudaklarına bastırıp geri çekildiğimde. “Hım? Ne kadar çok?”

“Tahmin bile edemezsin.”

Yüzüme yakın duran eli saçlarımın arkasına, enseme doğru kayarak tırnanda dudaklarımı sertçe öpmeye başladığında soluksuz kalmış gibi daha yoğun bir şekilde karşıladım onu. Gözlerim kapanmıştı, isteklerim karanlıkta son hızla yanıyordu. Dili aralık ağızımdan içeri kaydığında parmakları da külotumun üzerinden ıslanan noktaya sızdı, yavaşça okşamaya başladı. İsmi inleyerek bilinçsizce bir bacağıma daha çok yana araladım, daha fazlasına muhtaç bir şekilde dudaklarının kuvvetine aynı oranda karşılık vermeye başlamıştım. Gürültülü bir uğultu daha kulaklarıma ulaştı, öpüşü öyle derin ve tüketmek istercesine vahşiydi ki odada yankı buluşunu duyuyordum.

Dili çeneme sürüklendi, dişlerini sürterek boynuma kadar ilerledi. Kadınlığım ısrarla seçirirken parmakları ızdırıp verircesine o noktadaydı. Tüm mantığım devre dışıydı artık. Gözlerim de doğrudan onun üzerindeydi.

"Boris..."

Dudakları çıplak gerdanıma, oradan da göğüslerimin dolgun sınırına kadar diliyle birlikte sürüklendi. Sağ göğsümün sınırına ıslak diliyle darbeler bırakıp dişledi. Kafasını kaldırdı, dudaklarını çıldırtıcı bir şekilde yaladığında yüzünü yavaşça yüzüme yaklaştırdı. Dudaklarımı kuvvetli bir baskıyla öptü. Parmakları iç çamaşırımın tepesine yükseldi ve incelen belim daha da içeri çekildi büyük bir istekle.

"Siktir," diye fısıldadı nefeslerime doğru. "Şu memelerin..." Bir an duraksadım, yanaklarımı ateş basmıştı. İç çamaşırımın kumaşını bir kenara çektiğinde sert bir soluk aldı. "Sikeyim, Aksa... Evde seni çınlçıplak önümde istiyorum."

Ensesine sapladım tırnaklarımı. Gergince gülümsedim, utandığımı hissediyordum. *Çok fazla.* "O zaman Alfi şoka girebilir."

Alaycı bir sınıtma dudaklarına belli belirsiz yayıldı. "Ben de şoka girebilirim."

Kıkırdadım birden. Başparmağı şişen yumruyu ezdiğinde alt dudağıma ısırarak gülüşümü sildim ve kesik bir nefesle inledim.

"Boris..."

"Kaç gecedir beni öyle çileden çıkarıyorsun ki..." dedi, sesi dalgalıydı, ateşi odanın tavanına kadar uzanıyordu. "Uyku uyutmuyorsun bana."

"Ben ne yaptım? Ne yapmışım ki? Sen zaten uyumuyorsun bir kere." Küskün bir bakış attım yüzüne. "Dün mü yaptım bir şey? Belgesel izledim sadece. Sonrası bende yok maalesef."

"Haydi ya," dedi alayla. "Ben sincap olsam, sen kurt olsan beni yer miydin, Boris?"

"Kültürlenelim diye sormuşum," dedim kısık bir sesle gülerek, elimi kaldırıp dudaklarına yaklaştırdım ve dudağına bulaşan ruj lekelerini temizledim. "Fena mı?"

“Ben Boris olarak da seni yerim,” diye nefeslendi tenime doğru, elimi geri çektim. “Nasıl yapacağımı öğrenmek ister misin?” Kalbim takla atıyordu. “Çok da açım zaten.”

İçimi kaplayan elektrik akımını hissettim. Kelimeleri dalgalarını kasıklarına çarpıyordu. Hızlı hızlı dudaklarımdan sızan nefeslerimle yutkunup başımı aşağı yukarı salladım.

“Beni yiyecek misin?”

Güler gibi oldu. Dudaklarımı öptü. “Seni tüketeceğim.”

Keskin bir ateş tenimi kolağan ederek geziniyordu ama utanç daha belirgindi, her şeye rağmen onu istiyordum ve bu sebepten kızaran yüzümün hesabını yapmak gibi bir işe girişmiyordum.

“İnsanlar bizi bekliyorsa ya? Kurallar var... Öyle söyledi Kutay.”

“Burada benim kurallarım geçer,” dedi karanlık bir ifadeyle, çenemin ucunu ısırduğunda tatlı bir sızı hissettim. *Buradan kastı yatak mıydı?* “Çünkü patron benim.”

Ardından geri çekildi ve aralık dizlerimin ortasında yükseldi. Eli ıslak nokta ile temasını kesmişti ve beraberinde ortamdaki tüm hava dalgası oraya hücum etti. Bacaklarımı daha çok açtı, diz kapaklarımı kavramıştı; sertçe yutkundum, çok uygunsuz hissediyordum ama bu his beni *a* noktasından *b* noktasına götürmeyecek kadar arsızlaştırıyordu.

Gözlerini kaldırıp buzdan gözlerime dokundurdu. Saçlarım darmadağındı, kollarım iki yanıma gevşekçe düşmüşken bana bir yırtıcının gözlerini taşır gibi bir edayla bakıyordu. Ne geçiriyordu aklından?

Diz kapaklarımdaki avuçları aşağıya kaydı ve elbisemin karnımın alt kısmına toplanan kumaşını daha yukarı çekti. Oda *iyi ki* karanlıktı.

Üzerime eğildi ve karnımın bir yanına avuç içini bastırarak bedenimi gölge gibi kapladığında parmakları tekrar o noktada belirdi ve yumuşak bir hareketle klitorisimi okşamaya başladı. Eze eze ovalarken parmakları arasında belirgince çarpıyordum.

“Uzun uzun tadını çıkarmak istesem de evde değiliz ve benim önceliğim sensin,” dedi titrememi sağlayacak bir sesle. “Rahatlamak ister misin, be-beğim?” İki parmağı boylu boyunca şişen yumruyu ezdi, inleyerek kalçamı avucuna doğru kaldırdım. Sert bir nefes aldı. “Beni zorlama, Aksa.”

Kollarım ona doğru uzandı, gözleri mimiklerimi ve ifademini aldığı en ufak şekli kaçırmak istemez gibi suratımda dolandığından kızarıp bozarmak yerine ona sarılarak bu hissi dindirmek istiyordum. İzin verdi, yüzüme eğildi ve dudaklarımı derin bir öpüşmeyle araladı. Parmağının aşağı yukarı hareketleri de beraberinde sertleşmişti, bacaklarım kasılarak bilinçsizce inlememe neden oluyordu.

Uzun sürmedi, kendimi onda kaybetmiştim çoktan ve güçlü bir sesle dudaklarımdan koptuğunda bile mızızlanma sebebim buydu. Bir elim kontrolsüzce yakasına sarılmıştı ve nefeslerim hızlıca dudaklarımı terk ediyordu.

Beyaz gömleğinin kolları dirseklerine kadar katlanmıştı ve yakasında iki düğme açıkken bu görüntü karşısında bile kadınlığımdaki isteği katlayan nabzımı dindirebilecek tek şey yine *oydu*. Parmakları kumaşı sırlıslam yavana kadar hareket etti. İki parmağını kaydırıp vajinamın dudakları arasında, sertleşen dokunuşlarına karşılık yalnızca inliyordum.

Kolu yanımdan çekildi ve sert bir nefes alarak külotumun iki yanından lastiklerine geçirdi parmaklarını ve sonra bacaklarımdan aşağı çekerek çıkardı. Bir yanıma düşen iç çamaşırımın yokluğu tenimi ürpertse de alev alan kasıklarımın çarpan havanın da etkisiyle kasıldım, bu anın verdiği hazdan titredim aynı anda. Bacaklarımdan arasına doğru eğildiğini fark ettiğim saniye ise artık boyut atlayan isteklerimin gölgesi tarafından eziliyordum.

“Boris,” dedim derinden bir inilti bırakıp. Dirseklerimi yatağa bastırarak başımı kaldırdım ve yüzü kasıklarımın yönelen adama baktım utançla. Bacaklarımı yitirdiğimi sandığım aklımla kapatmaya çalıştım ama izin vermedi.

“Bacaklarını aç,” dedi emir verircesine. “Ne kadar ısladığını göster bana.”

Ne yapıyorduk biz? Kalbim bir çarpıntı tuttururken alt dudağıma dişlerimi bastırdım, sıcak nefesi iç bacağıma yayıldı. Bacağıma içerden ısırdı, dişleri daha aşağı indi. Dilini hissettim, gergin tenimi yalayarak kasıklarımın hayali bir darbe indirdiğinde bilincimi kaybetmiş gibi yumdum gözlerimi. Bacaklarımı daha fazla araladı, Rusça ya da Hırvatça birkaç sert küfür sıraladı ıslaklığıma doğru. Sonra yüzünü yavaşça yaklaştırdı ateşten nefesini üfledi sırlıslam noktaya. Belimi yay gibi kıvrıp sert bir şekilde inlediğimde gözlerim arkaya kaymıştı. Daha fazlasını istiyordum, verebileceği her şeyi istiyordum.

Zonklamaktan karnıma ağırlar sokan noktayı öptü sertçe. Beraberinde başım yana düştü, parmaklarım sıkıca kumaşa sarılırken gücünü kaybeden dirseklerimin üzerinden devrilmişim bile.

Sessizdi, işine odaklanmış gibiydi ve nefesleri her noktayı tarumar ederken ıslak dili kasıklarımı başka bir titremeye sürükledi. Baştan sona, boylu boyunca hissettim dilini. Neredeyse ağlayacaktım. Kalçama kaydı avuçlarından biri ve beni ağzına doğru çekti. Dudakları arasına çekerek emdiği yumruyu dişleriyle ezdi, dili daha derine ilerledi ve o andan itibaren yüksek sesli inilimi, avucumu ağzına örterek dindirmeye çalıştım.

Kalçama uyarıcı bir darbe yedim beraberinde, engel olamadığım bir inilti kaçtı dudaklarımdan. Burnunun ucu şişmiş yumruyu dürttü ve iş bilir dilinin ıslaklığını dört yanıma sürerek kalçamı avucunda ezercesine yoğurdu. Emdiği yerde bir artçı meydana geldiğinde omurgama kadar sarsıldım, bacağıma

dizimden kırdı sonra ve beklemeden karnıma yasladı. Öyle arsızdı ki tek bir kelime dahi edemedim.

Boşta kalan eli devreye girdiği sırada sert okşayışlarına dilini de ekleyip, içimi kızıştırırken, bir avucum aşağıya kayıp saçlarının arasına sızdı. Bir an sonra kadınlığıma dilini sürtüp beni sınıra getirdiğinde yüzünü kaldırdığını hissedeceğim bir boşluk yarattı bacaklarım arasında, hangi ara kapandığını bilmediğim gözlerimi zar zor araladım ve hazdan yaşayan kirpiklerimin arasından yüzünü buldum. Parlayan dudaklarını yalayarak parmaklarını ağzına görürdü ve parmaklarını ıslattı, dişlerimle kanatmak istercesine ezdiğim dudaklarımı parçalayacak şiddette ısırma neden olan da buydu. Seksiydi, üstelik bu denli dağılmış ve baştan çıkarıcı görünürken...

“Gel buraya,” dedi boğuk bir sesle, bir eli yanıma dayanıp üzerimde yükseldi ve ıslak parmaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. “Aç ağzını.”

Karnım bir kez daha kasıldı, sıırılsıklamdım ve öyle erotik bir andı ki sorgusuzca aralandı dudaklarım. Parmakları dudaklarımın arasında kaydı, dilime kadar ilerledi.

“Em,” dedi dudaklarıma inen bakışlarıyla. Parmaklarını emdim istediği gibi, gözlerine daha yoğun bir karartı düştü. “Yeterli değil. Biraz daha, dilini kullan...” Deddiğini yaptım ve üst üste emdim parmaklarını. “Evet, yala. Bunları içine alacaksın.”

Tüm göğüs kafesim parçalara ayrılıyordu sanki. Parmakları yavaşça dudaklarım arasından çıktığında bedenlerimiz arasından aşağılara kayıp az önceki yerini aldı ve tek dirseği yanıma dayanırken ıslaklıkla kaplı kemikli parmaklarından birini içime itekledi. Dudaklarım sert bir solukla aralandı ve başımı geriye yasladım. Dudaklarını boynumda hissettim, küçük ısırıklarla öptü.

“Sikeyim ki tenin çok hassas,” dedi diliyle çeneme kadar ısırp tırmanırken. Parmağını bir bariyeri aşmak istercesine öteye itekledi, yaşadığım yeni his öyle zevk veriyordu ki ağlayabilirdim bile. “Ve burası...” İçimde kayan parmağı bir anlığına dışarı çıktı ve vajinama bir fiske vurarak beni darma-dağın etti. Sonra tekrar sorgusuzca kaydı içeri, daha sertti. Başparmağı tepemi eziyordu. “Şuna bak... Gevşe ve daha derine al, bebeğim.” Fena bir şekilde düşecektim tırmandığım yerden. Eli, parmakları beraberinde daha sert çarptı kadınlığıma. “Siktir gerçekten... Şimdi biraz daha arala bacaklarını.” Hareket etmeden durmak zordu, bu yüzden bacaklarım kıpırdayıp duruyordu. Bacaklarımı karnıma çektim ya da çekmeye çalıştım, ne olduğunu bilemiyordum ama bir hız treninden boşluğa düşüyor gibi hissediyordum. Çenemi öptü, kalçamı sıkarak bir tokat daha geçirdi ve avuçlarıyla eze eze yoğurmaya devam etti. İnledim çığlık atarcasına. “Bir gün buraya gireceğim, biliyorsun değil mi? Tam buraya.” Parmağı daha ileri girip çıkıyordu, heyecan ve büyük bir

istekle kasıldı kaslarım, parmakları daha da sıkıştı. Dudaklarının kıvrıldığını gördüm belli belirsiz bir pus arasında, nefesi üzerime sızıyordu. Hızlandı darbeleri, tamamen geri çekilip yeniden içeri çarptı. İnledim sertçe. "Sırılsıklam olacaksın, böyle... Her zerreni yaladıktan sonra beni de içine alacaksın."

İniltimi, beni öperek kesti ve parmağı bir tempo tuttururken ağzımın içine doğru hırlarcasına bir soluk verdi. Öpüşü derindi, kalbime taklalar atıracak kadar da delirmişçesineydi. Bir parmağının yanına diğerini de eklediğinde alışılmadık bir sızlama hissettim, hiçbir zaman cinsel anlamda kendimi tatmin etmemiştim ya da buna ihtiyaç da duymamıştım ama artık ihtiyacımdı. Boris Karalav, ihtiyacım olandı.

"Boris," diyebilirdim zar zor, bir yüzüğünün soğukluğu da oradaydı ve daha aşılmaz bir his bırakıyordu. "Bu..."

Parmaklarını sert bir şekilde daha dibe gönderdi.

"Ne bu?"

Diğer eli kalçamı avuçladı, kabarıklığını iç bacağımda hissettim bu kez, hırıltılı bir nefes aldı.

"Ah... Çok güzel."

"Bebeğim benim," dedi dudaklarıma doğru.

Parmakları hızlandı, öpüşü gözlerimin önüne karartı düşürdü ve sınıra götürdü saniyeler içerisinde. Parmakları içimde derine saplanırken, ilerleyemediği her saniye dişleri arasından nefeslenip dudaklarıma sarılıyordu. Baskı altına girdiğim bir sonraki an boşluğa çekildim, Boris'in varlığı yeniden bacaklarım arasına girdi ve bu kez hissettiğim ağzını dayadığı noktada büyük bir patlamaydı. İniltiLERİMİ bastırmadım, nefes nefese tüm gerginliğimin acısını çıkarırcasına boşalırken algım da silinmişti.

Bacaklarımin arasından bir süre ayrılmadı. Yatağa yığılmıştım ve her zerremi utanç basmadan önce son damlaya kadar beni tükettiğini hissettim.

Birkaç saniye sonra kafamın içerisindeki pus dağılmaya ve kulaklarıminı basan uğultu yok olmaya başladı. Ardı ardına sertçe yutkundum, dudaklarıminı birbirine bastırdım. Pelte kıvamına gelip, titreyen bedenimin üzerinde yükselirken gözlerimi yakalayan adamın ateşten bakışlarına bakakalmıştım. Kolları iki yanıma hizalanmış ve bedenimi kafeslemişti. Dudaklarını yaladı yavaşça.

"Selam," dedim bir an titreyen sesimle, aklımı kaybetmişim gibi.

Dudaklarıminı kıvrıldı, saçlarıminı okşadı birkaç saniye. "Selam," dedi, dudaklarıminı küçük bir öpücük bıraktığında kendi tadımı aldım hafifçe. Utandığımı hissettim. "Dağıldın mı?"

Başımı bilinçsizce salladım bir kez.

"Ben..." dedim dağınık bir sesle. Nefeslerim düzensizdi henüz, göğüs uçlarımin sızlıyordu. "Şey... Güzel hissettim."

"Hım..." Burnu burnuma dokundu, dudaklarımı emerek ağır ağır öptü. "Sık sık yaparız bunu."

Altım çıplaktı ve bacaklarımın arasında uzandığından, her ne kadar ağırlığını vermiyor olsa da kasılmıştım fark eder etmez.

Dermansız düşen kollarımı kaldırıp boynuna doladım sessizce. "Yalnız kıskanınca bayağı manyak bir şey oluyormuşsun sen."

Bakışları kısıldı, eli bacaklarıma kaydı ve oradan da kalçamı buldu. "Konu sensin, Aksa," dedi. "Bir başkası değil. Bu konuda otokontrolüm yok, anla şunu."

Güldüm istemsizce, iç çektim. "Bir başkası olmadığımı duymak... Sevdim bunu."

"Sen var ya, tam bir akılsızsın."

"Ben ne yaptım?"

"Az önce parmaklarım içindeydi ve sen hâlâ bir başkası olduğunu mu düşünüyorsun?" Kalçamı sıkı uyarırcasına. "Hım? Öyle mi?"

"Değilim bir başkası, biliyorum," dedim başımı sallayarak, ardından esnedim ve yanağını öptüm. "Eve gidebilir miyiz artık?" Bir kez daha öptüm yanağını, gözlerini ağırca devirerek güldü. "Gidebilir miyiz?" Tekrar öptüm yanağını. "Gider miyiz?"

"Gidebiliriz," dedi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Rahat dur."

Birkaç saniye sonra üzerimden yavaşça doğruldu ve bir kenara fırlattığı külotumu yataktan alarak bacaklarımdan geçirdi. Kalçalarıma kadar çıkarıp, diz kapağımı öperek kalp atışlarımı kalbimi saran damarlara kadar doladığında yutkundum. Üzerime giymem için ceketini verirken ayağa kalkmış, dikkatle beni izliyordu. Derin bir nefes aldı. Uzandığım yerden ağır hareketlerle doğrulup oturduğumda bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtarak çizmeleme uzandım. Bacaklarımın arası hâlâ sızlıyordu. İkisini de ayaklarıma giydikten sonra ayağa kalktım ve ceketini giydim. Üzerime büyük geldiğinden kaybolmuştum içinde ama sorun etmedim. Tam karşısına geçtim sonra, aynı anda bir adımla tam önüme geldi ve çenemin ucunu kaldırdı iki parmağıyla. Sanki o parmaklar hâlâ içimde duvarlarıma çarpıyordu, kasıklarım titredi yeniden.

"Önden çık," dedi dudaklarımdan etrafını başparmağıyla silerken gözleri de dudaklarıma inmişti. "Pusat'ın yanına git, arabaya geçin."

"Sen?" diye sordum anlam veremeyerek.

"Biraz toparlanmama izin ver," dedi homurdanır gibi, kaşlarını çatarak.

"Nasıl yani?"

"Tüm kızların sebep olduğun şeyi izleme fikrini sorun etmiyorsan hay hay," dedi. Sanırım pantolonunun önündeki kabarıklığı kastediyordu. Alt dudaklarımı ısırdım yeni bir ateşle. "İnelim."

"Yok, sen kal biraz. Tatsızlık çıkmasın." Dudaklarımı yaladım, *orayı* dı dık izleyip hayal kurmaları fikri başka bir kâbus gibi geliyordu kulağa. "Peki Eski hâline nasıl gelecek?"

"Sayende hiç gelmeyecek," dedi sır verir gibi. "Bir çaresine bakarsın artık."

Utanmışım ama tam zıttı açıldı dudaklarım. "Şey yani... Bakarız belki."

İfadesi gerildiğinde göz bebeklerine sinen karanlıkta ateşten oyuklar açıldı, sert bir nefes daha aldı. "Çeneni açman işleri daha zora sokuyor," dedi derinden sesiyle. "Aşağı in, güzelim."

Karnıma sıkı bir düğüm atıldı, başımı salladım ağır ağır. "İnerim tabii."

Güler gibi bir nefes verdi. "Ben de hemen gelirim, çok sürmez."

"Tamam..."

Başparmağı dudaklarım ve çenem arasında kalan boşluğu sıyrırken gözlerime bakıyordu uzun uzun. Bir an sonra eğildi ve dudaklarımı öptü güçlü bir şekilde. "Git, beni bekle."

"Az önce söyledin zaten bunu," dedim gülerken. "Benden ayrılmakta zorlanıyor olabilir misin acaba?"

"Zorlanıyorum bayağı," dedi fısıltıyla. "O yüzden yanımdan ayrılma."

Kalbim tekledi kelimeleri karşısında. Başımı usulca salladım. Ellerimi saçlarıma çıkarıp, çekidüzen vermek için tutamlar arasına kaydırırken, parmak uçlarımda yükselip boynunu öptüm ben de. Bir an sonra beni izlediği dikkatli bakışları arasında sırtımı dönüp kapıya doğru yavaşça adımladım.

Kapının kilidini açtım. Aralanan boşluktan sızıp bedenimi koridora atmadan önce ona dönüp son bir kez bakmışım. Bu gece yaşadıklarımın üzerimdeki etkisi uzun bir süre benimle kalacak gibiydi. Anın verdiği alevden hâlâ başım dönüyordu.

Kapıyı arkamdan kapattım. Koridor boştu, merdiven basamaklarına doğru yürürken dudaklarımı birbirine bastırdım. Her saniyesi zihnimde şimdiden dönüyordu. Tüm bunlarla ne yapacaktım? *Sık sık yapalım*, demişti. Daha ahlaksızca şeyler de çıkmıştı dudaklarından, her birini isteyeceğim kadar ikna ediciydi gözleri. Sert ve söz dinleten tavırlarının daha fazla hoşuma gittiği bir yer vardı artık: *Yatak*.

Kendime gülerek basamakları hızlı hızlı indiğim sırada zemin kata giden basamaklardan bir grup insanın çıktığını ancak fark edebildim. Gerginlikle duraksadım, ceketin alt kısmını avucum içinde ezerken yutkunarak son basamağı indim ve takım elbiseli adamların arasından geçmek istedim ama yaşını almış biri beni gözüne kestirerek ifadesindeki tehlikeli bir parıldama ile basamakların önünü kapattı.

Kalbimde beliren tehlike çanı zihnimde daha çabuk çaldı, yankısı kulaklarıma kadar ulaştı.

‘Yakalayın küçük hanımı,’ dedi birdenbire, gözlerim şokla açılmadan hemen önce çılgılık atacaktım ki fırsat tanımadan bir el ağzıma kapandı. ‘Binniz de burada bekleyin, o Karalav’a Şansal Zaim ile kumar oynanmıyacağını söyleyeceksiniz.’ Derin bir nefes aldı ellilerinin ortasında olduğunu rahmin ettiğim adam. ‘Biraz bizim misafirimiz olacaksın, küçük hanım... Tanışalım, Şansal Zaim ben.’

The first of these is the fact that the
 government has been unable to
 secure the necessary funds to
 carry out its policy. This is due
 to the fact that the government
 has been unable to secure the
 necessary funds to carry out its
 policy. This is due to the fact
 that the government has been
 unable to secure the necessary
 funds to carry out its policy.

13. BÖLÜM

DİBİ GÖRÜNMEYEN BATAK

Musluğu açtı ve buz gibi suyu ardı ardına üç kez yüzüne çarptı.

Su deliğe süzülürken musluğu kapatmadan önce kısa bir an düşünmüştü. Her şeyi. Başının belasını... Alt dudağında dilini dolaştırıp avuçlarını iki yandan mermere yasladı ve su damlaları suratından çenesine doğru usulca süzülürken aynaya çevrilmişti bakışları. Aynaya yansıyan görüntüsü zerre umurunda değildi. Aklı tamamen *onunla* doluydu. Baktığı yerde karşı karşıya kaldığı gözler şu sıralar hiç değişmiyordu. Sert ve güçlü bir nefes çekti içine, birkaç saniye nefesini tutarak çatık kaşlarının altından gözlerine baktı. *Kendi gözlerine. O gözlerden saklanmayı başardığı tek yere.*

Kontrolünü sağlamak için kaç kez başa dönüp saydığını hesap edemiyordu. Alt katta, tüm kayışları kopmadan hemen önce yirmi yedi yıllık hayatında tek bir saniye bile böyle hissedip hissetmediğini düşünmüştü. Parmakları masanın zemininde ürpertici bir ritim tutarken aklından tek bir şey geçirdiğini hatırlıyordu. O piçi öldürecekti. Artığı her adımı kafasında bir noktaya kodlarken öyle hızlı ve aceleliydi ki ikinci katın kapısına dayanması saniyelerini dahi almamıştı.

On dakika?

Kanı, kalbini yakacak kadar bozuk bir titremeyeyle kaynadı. Dişlerini birbirine bastırırken, bilinçsizce gözlerini kapatıp o vahşi hissi yenmek için birkaç saniye beklemedi. Bekledi. Bekledi... Tenini adi ve varlığından bihaber olduğu bir ateş ele geçirmişti tekrar: *Kıskançlık*. Birkaç dakika öncesine kadar kontrolünü sağlamayı başarmıştı hâlbuki. Öyle sanıyordu. Bu saçmalıkla baş etme yöntemini henüz bulamamıştı belli ki. Daha önce hissetmediği duyguların kontrolünü sağlamakta zorlanmasına tek sebep Gün Aksa Alatan olacak sinir bozucu ama akıl bırakmayacak kadar akıl çelen baş belasıydı. Pekâlâ, onu nasıl tanımlaması gerektiğini bile bilemiyordu.

Dudakları belli belirsiz bir gülüşle bir yana sıyrıldı. Ellerini köşedeki dolaptan bulduğu havlu ile kurularken derin bir nefes aldı, düşüncelerinin hiç yeri değildi. Aksilik istemiyordu; bir an önce eve gitmeleri gerekti. Havluyu demir askılığa asarak, banyodan çıktığında istemsizce kaşlarını çatarak etrafı süzdü. Tül perdelerin ardından dökülen ay ışığı haricinde tek bir ışık bile yoktu odada. Yatak tam karşısında, yan bir açıda giriyordu radarına.

Sıkıntılı bir nefes verirken birkaç saniyeliğini olduğu yerde öylece durdu.

Bir zayıf noktası vardı. Tek bir korkusu. Hayatı pahasına dikkat etmesi gereken tek bir kişi. Binlerce kilometre yürümüş de hiç hesap etmediği bir anda sert bir kayaya toslanmış gibi hissettiği bir kadın vardı. Hâlbuki bu yola çıkarken önünü kesebilecek herhangi bir engele karşı tahammülü sıfırdı, istememişti. Şiddetle karşı çıkmıştı. Kalbini yönetmekte ve kontrolü bırakmamakta da ısrarcıydı. Köpekleri, hayalini kurduğu mesleği, birkaç dostu... Artık yoktu. Buraya bir hiç uğruna gelmemişti ve istediğini almadan da gitmeyecekti.

İstekleri değişmemişti elbette. Ama bir yenisi daha eklenmişti.

Aksa.

Kapıya doğru yürüdü. Bu kata girişin normal şartlarda yasak olduğunu o Ezel piçi dâhil herkes bilirdi. On dakikanın önceden planlı olduğunu anons yapıldığı andan beri biliyordu. Yetmezmiş gibi bir de on dakika daha istemişti. Gözünün önünü karartan öfkenin sorumlusu yalnızca bu olamazdı. Üst üste birikerek önünde bir dağ gibi yığılan tüm sıkıntısı tek bir kişiye bağlanıyordu. Aksa. Sözüünü bir türlü dinlemediği için tüm gece patlamaya hazır bir bomba gibiydi ve koca depremler yaratıp hiçbir şey olmamış gibi karşısına geçeceğini de biliyordu.

Aklını kaçırmamasına sebep olacaktı.

Kapıdan çıkıp arkasından kilitledi hızla. Bu oda ona aitti. Veliahtların her birine ayrılan özel odalardan biriydi, onlar hariç kimsenin girmesine izin yoktu. Onun için tek özelliği ise bu gece Aksa ile yaşadıkları anlardı. İmha edip odayı ortadan kaldırması lazımdı.

Sırtını geriye dönerken anahtarı cebine itekledi. Merdivenlerin olduğu alana doğru ilerlediği sırada koridorun köşesinden fırlayan bedeni gördü. Pusat'ı telaş içerisinde gördüğü anların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve şimdi fark edebildiği tek şey üzerine kalıp gibi oturan endişeydi. Kaşları sert bir kıvrımla çatılırken adımları istemsizce duraksamıştı.

İkinci saniye içerisinde Pusat'ın gözleri gözlerini yakaladı ve anlık bir duraksama sonrası üzerine doğru yürüdü. "Şansal Zaim..." dediği saniye yanına varmış bile değildi.

Boris, içinde bir şeylerin rayından çıkarak yolundan saptığını hissetti. Kaşları daha derinden çatıldı, zamanın akışı ağır çekimdeydi artık. Sormasına dahi gerek yoktu. Neler olduğunu, sonun nereye bağlanacağını kahretsin ki biliyordu.

"Aksa nerede?"

Pusat dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini gözlerinden ayırmamaya dikkat ederek sertçe yutkundu. "Götürdüler."

Boris kulaklarına ulaşan kelime ile eş zamanlı avuç içini onun göğsüne çarparak önünden iteklediğinde merdiven basamaklarına doğru koşar adım

ilerledi. Nereye gittiğini bilmiyordu. Duyduğu birkaç kelime yeterliydi, bunu biliyordu yalnızca.

Basamakları güçlü adımlarla inerken gözü dönmüş gibiydi. Tüm gece hamle beklediği adamların onu en zayıf anında kısıvrak yakaladıkları gerçeğini kabul edemezdi. Kafasının içi bir şimşegin yankısıyla boğuldu. Onu öylece kaybetmiş olamazdı. Kalbi tekledi, sağır olan tüm hisleri aynı anda ona kafa tutuyordu şimdi.

Basamakları bitirir bitirmez alt kata giden merdivenin başında dikilen in iki adamı fark edebildi. İçlerinden biri ona doğru bir adım attığı anda kimin adamları olduğunu anlaması uzun sürmedi ve saliseler içinde yakasından tuttuğu gibi en yakın duvara sırtını çarptı adamın. Adamlardan diğeri ise aynı anda belindeki silaha yönelip üzerine doğrultmuştu ama zerre kadar umurunda değildi. Pusat'ın aksine.

Pusat, silahı mekânın girişinde alındığından yapabileceği en doğru şeyi yaparak yerinden fırladı ve namlunun ucuna geçti. Düşünmesine gerek yoktu. Silah göğsünü hedef alsa da adama doğru tereddütsüz bir adım daha atarak silahın metalini yakaladı. Tek kaşını kaldırmış ve keskin, kahverengi gözlerini deli görmüş gibi bakan adamın gözlerine dikmişti.

"Deneme bile," dedi Pusat ürpertici ve tehditkâr bir tavırla.

"Nereye götürdü?" diye soru Boris tek solukta, dirseğini kaldırıp, adamın boğazına baskı kurarken doğruca gözlerine kilitlenmişti. Adamın belindeki silahı ne ara çıkarıp çenesinin aşağısına dayamıştı, ne ara Aksa'yı bir anlık bile olsa yanından ayıracak kadar ahmaklaşmıştı; en ufak fikri yoktu. İçinden sert bir küfür daha savurdu, ölümcül ifadesinin aksine aptal hissediyordu. "Aç şu çeneni! Kırmamı mı istiyorsun? Yaparım öyleyse... Aç, dedim lan sana!"

"Bilmiyorum," dedi adam soluk borusu güçsüz düşerken nefesleri anbean ağırlaştı ve çaresizce üzerindeki bedeni iteklemeye çalıştı. "Şansal Bey'in mesajı..."

"Başlatma amına koyduğum Şansal Bey'inin mesajına! Nerede, orospu çocuğu?"

"Bilmiyorum!"

Adam kıpkırmızı kesilmişti.

"Öldürürüm lan seni!"

"Boris," dedi Pusat başını omzunun üzerinden geri çevirerek. Dostuna bakmak istese de kontrolünü sağlamaya çalıştığı silahın hedef değiştirme ihtimalini görmezden gelemiyordu. "Çıkarken Dip'ten geçmediler, eğer mekânın başka çıkışı varsa vakit kaybediyoruz."

Boris burnundan sert bir nefes verdi. Göğsünde yakılan körük, göğüs kafesini sertçe indirip, kaldırırken nefessiz kalan adama baktı ve son kez itekleyip geri çekildi. Adam duvarın dibine kuvvetli öksürükler eşliğinde

ngılırken nefes almaya çalışıyordu. Pusat, karşısındaki adamın gözlerinin duvar dibindeki adama doğru kaydığı anı fırsat bildi; silahı tutarak adamın bileğini yakaladı ve çevik bir hamleyle saniyeler içerisinde yere sererken silahı da eline aldı. "Ağzına sıçtığımın puştı," diye nefeslendi ve silahı adamın üzerine doğrulttu.

"Bunları sakın bırakma," dedi Boris, Pusat'ın bir şey söylemesine fırsat tanımadan hızlı adımlarla merdiven basamaklarına yürüdü ve başını zonklatan ağrı şiddetlenirken bedenini aşağı kata attı. Ağrıdan başı zonkluyordu. Tam karşıda Dip'e açılan kapı vardı ve sesler kesildiğine göre eğlence başlamadan bitmişti. Şansal Zaim'i ortaya çıkaracak kadar öfkelenmişti öyleyse.

Ağrısı şiddetini artırdı. Elini saçlarının arasına götürüp tutamları çekiştirildiğinde burnundan verdiği nefesle koridoru yürüyordu. Kameraların kapalı olacağını tahmin ediyordu, bu yüzden vakit kaybetmek yerine saniyeler içerisinde arka çıkışa ulaştı. Göğsünün orta yerine saplanan bıçağı hissediyordu; hata yapmıştı, olabilecekleri tahmin etmeliydi. Etmmişti de aslında, ta ki Aksa yerinde durmayana kadar. Burada olması başlı başına saçmalıktı. Avucundaki silahın kabzasını daha sert kavradı. Kemikli çenesini sıkı, ateşten gözleri aralık kapının üzerindeydi ve demir kapıyı geri çekerken kulaklarında pimi çekilen uğultunun dineceği de yoktu.

Saniyeler arka arkaya geçip zihnine yıkıntılar bırakırken, kapıyı açarak buz gibi havaya çıktı. Soğğun esir aldığı bedeni titremedi bile. Ateşler içerisinde kalmış gibi yanıyordu. Dakikalar önce onun varlığıyken şimdi yokluğuydu bunun olmasını sağlayan. İçinden bir küfür savurdu. Adımları etrafı turladı, gözleri de beraberinde dört bir yanda dönüyordu ve gece üzerine çökmüş gibi omuzlarına yüklenen yük katlanarak boğazının ortasına yerleşmişti. Bir tuzağa karşı boşluğa doğrulttuğu silahı yanına indirdi ve hislerini körükleyen karmaşanın içerisinde parmaklarını avucuna sapladı.

"Aptal," dedi boştaki avucunu şakağına çarparak. Çıkmazdaymış gibi hissediyordu. Ne halt edecekti? Aksa... korkardı. "Ulan sen..." Sığ bir nefes aldı, nefesleri soğuk havaya karışırken göğsünü dalgalandırdı. Gece etrafında dönüyordu sanki. "Ağzına sıçayım senin... Senin kafanı sikeyim, Boris."

Gözlerini sıkıca yumdu. Aksa'nın günlerdir zihninde çevrilen ezbere senaryoları adı gibi biliyordu. Öleceğine, kaçamayacağına, kurtulamayacağına, boşa kürek çektiklerine emindi... Her birini kafasından silip sıfırlamak için tüm odağını değiştirmeyi seçmişti ve çok geçmeden tek gecede güvenini de sarsmıştı. Tüm yanılgılarının gerçek olduğunu düşünecekti. Ona bir kez daha güvenmeyecekti.

"Bugün uzun zaman sonra çok mutlu hissettim," demişti uykuya dalmadan önce, nefeslerinin ısısı boynuna vuruyordu o sırada ve ona fena hâlde tutulup kalacağı yeni bir an daha yaratıyordu. Dip dibelerdi. Nefesleri kıymetliydi.

Tenindeydi ve paha biçilemezdi. "Dışarıda bir hayat olduğunu görünce yavaş gidiyor musunuz."

Sıkıdığı dişlerinin arasından sert bir küfür daha bıraktı. Kapattığı gözlerini açtığı sırada dış kapı sertçe açıldı ve Pusat'ın bedeni görüş açısına girdi.

"Adamları odaya kilitledim, sıkı."

Öfkesinin sınırlarında yeni bir savaş patlak verdi, silahsız kalmış gibi hissettirdiği an kontrolden çıkmıştı. Pusat'ın cümlesi aralarında asılı kaldığında saniyeler ya da saliseler içerisinde onu yakasından tutup en yakın duvara yastı.

"Sana *beşyaz* gelme, dedim. Değil mi?" diye sordu ölümcül bir sakinlikte. Sırtını daha fazla geriye bastırdı. Fırtına kopacak, tüm köklerini parça parça edecekti. "Sıkıdığımın sözünü sen dinle diye sana söyledim." Boğazında çarpan nabız öfkesini daha da ateşledi. "Sana *onunla kal*, dedim. Öyle değil mi. Pusat? Sen ne yaptın?"

Pusat ifadesini bozmamak için nefes dahi vermedi. Ardından, "O istedi," diyebilirdi. "İstediyi için getirdim."

"O istedi! Ben sana ne söyledim, amma koyayım? Ne söyledim ben sana? Konuş!"

"Seni aradım."

"Gelme, dedim sana! Niye ısrar edersin ki lan? Niye?" diye sorarken çenesi kaskatıydı. "Çeneni açıp... sözümün üstüne söz bile söylemezsin normalde. Niye bu gece ulan?"

Kaşları sertçe çatıldı Pusat Erzen'in. "O istedi, getirdim. Bir saat durcaktık, tahmin ettiğimiz gibi olmadı."

"Onun sözü ne zamandır senin için kıymetli, Pusat?" diye bağırdı Boris bir adım geri çekildiğinde ellerini de üzerinden çekip ağır bir nefes almıştı. "İsrar ettin oğlum bana. İsrar ettin!"

Haklı olduğunu biliyordu ama... Aması vardı işte.

"En son senin yanındaydı."

"Sen getirmeseydin olmayacaktı zaten!"

"Şansal Zaim'i karşısına alan kim o zaman?" diye sordu Pusat ipini bırakmadığı sakinliğe daha sıkı sarılarak. Boris'in ateşten göz bebeklerini yutan kararı artık daha belirgindi, öfkesinin hedefi aslında kendisiydi ve nasıl baş edeceğini bilemediğinden düşmanca bakıyordu gözlerine. "Sen," dedi Pusat geri adım atmadan. "Ne için? Kim için?"

Boris dişlerini birbirine daha sert bastırdı, çenesinde bir kas seğirdi karanlıkta. "Aksa'yı istediler, piç," dedi dişleri içinden soluyarak, bir adım atarak avucunu omzuna sert bir tavırla dayadı. "Ne yapsaydım? Ne sikim önerecektin?"

"İstediklerini yapacağını söyleseydin," dedi Pusat sinirleri her saniye daha ötelere tırmanırken. İfadesi bir duvar gibi düz, nefesi kontrolsüzdü. "Kız ortada bile yoktu, söyleseydin anasını satayım! *Getiririz* deseydin! Oyalasaydın adamları!"

Boris göğsünden itekleyerek tekrardan duvara çarptı sırtını sertçe. "Bu mu lan dâhiyane fikrin?" diye sordu, kulaklarını delip geçen bir ısıklık gibiydi nefesi. "*Gelin alın* diyecektim. Ya sonra? Sonrası ne, Pusat? Bekleyecekler miydi? Ben söyleyeyim... Kapımıza dayanacaklardı. Sonra ne bok yiyecektik? Söyle. Aç şu çeneni!"

"Gelselerdi amına koyayım!" diye bağırdı Pusat. "Gelip alsalardı! Bize ne lan o kızıdan?"

Gözlerinde bir cehennem ateşi daha yandı, dudakları aralandı. "Bize ne?"

"Bize ne?" diye tekrarladı Pusat dişleri arasından, dikildiği yerden bir santim bile kıpırdamamıştı. "Gözleri üzerine çektin! Ne oldu şimdi? Ne değişti? Ben söyleyeyim sana... Biz normalde sona yaklaşacağımız yolda bir sikim bile ilerleyemedik! Üstüne üstlük bir de düşman çoğalttın lan sen! Sebebi ne? Söyleyeyim ben sana!" Nefeslendi yavaşça. "O kız."

Derin bir sessizlik kapladı geceyi. Boris karşısındaki koyu kahverengi gözleri izledi bir saniyeliğine, bir an sonra omzundan duvara doğru ittirip bir adım geriledi. "Siktir git buradan."

Derin, sert bir nefes aldı Pusat ve daha hızlı bir şekilde verdi. Kemikleri gerilmişti. "Gitmeyeceğimi biliyorsun."

"Git," diye tekrarladı Boris, bakışları nasıl buz gibi soğuyup ateş gibi yanabilirdi? Ona bakan gözlerin tek bakışta hızla kavrayacağı kadar karışık. "Gözümün önünde dolanma, kalbini kırarım. Siktir git."

Pusat kafasını belli belirsiz sallayarak sırtını pütürlü duvardan ayırdı ve üzerine doğru ilerledi. Suratındaki ifade yoksundu her şeyden.

"Bir yerde yolundan saptın sen, oğlum. Bu yüzden hiçbir şey planladığın gibi gitmiyor. Farkındasın, değil mi?" diye sordu Pusat, içinden daha fazlasını söylemek geliyordu. Boris silahı beline sıkıştırdığında boşluğa odaklanan bakışlarını kanı ile beraber buz kestiren kelimeleri duydu. "Ha, böyle devam edersek hiçbir zaman da gitmeyecek. Yolun sonunda babana dönüşeceksin..."

Cümlelerin kesilip bir anda parçalara ayrılmasını sağlayan ise suratına yediği yumruk oldu. Her şey anidendi. Yumruğun etkisiyle sarsılsa da yüzünde sinirinin fırladığını belirten acımasız bir ifadeyle doğruldu ve aynı sertlikle Boris'e karşılık verdi. Küfürler havada uçuşurken aynı saniye ortalık kızıştı, birbirine giren ikilinin kavga etmek için birden fazla sebebi de vardı. Yok saydıkları, gizledikleri türden bir öfkeydi bu.

Boris hırsı ve üstesinden bir türlü gelemediği öfkesi, mantığı ile savaşından galip geldiğinde yüzüne patlayan bir sonraki yumruğun etkisiyle kesik

bir nefesle belli belirsiz savruldu. Berbat hissediyordu, bunun bir tarifi bile yoktu. Bir sonraki an betona serdiği bedeninin üzerine çıkmış, daha sert bir yumruk geçirmişti Pusat'ın yüzüne.

"Lan! Lan ne yapıyorsunuz?"

Kutay, Boris'i kollarından tutup zorlukla geri çektiğinde Boris sendeler gibi geri adım attı ve duvar köşesine çekildi. Kutay irice açılan gözleri arasından bir yerde uzanan ve aldığı derin nefeslerle göğsü alçalıp yükselen arkadaşına bir de duvar kenarında avuçlarını dizlerine bastırmış Boris'e baktı. Üzerinde yalnızca kırışmış beyaz gömleği vardı ve o da dağılmıştı. Kapının hemen tepesine yerleştirilen sarı lambanın ışığı altında yakasına sıçrayan birkaç damla kanı fark edebildi, belli ki dudağı patlamıştı.

"Siz ne mal adamlarsınız lan," dedi Kutay yüzünü hafifçe buruşturarak, koyulaşan yeşil gözleri iki beden arasında mekik dokuyordu. "Gün yok, geri zekâlılar! Siz burada kavga mı ediyorsunuz? Siktirmeyin oğlum belanızı... Ulan kız yok!"

Boris çenesini sıktı ve gözlerini bir kez daha sertçe yumdu. Uzun zaman sonra gücü tükenmiş gibi hissettiği tek an olduğuna emindi. *Gün yok*. Daha önce Sergen Alatan onu yanından götürdüğünde en azından kimin yanında olduğunu ve o kişinin yanında güvende olduğunu biliyordu. Yerinde durmasa da biliyordu işte. Şimdi ise...

Göğsü daraldı, nefesi güçsüzleşti. Birbirine geçen kirpiklerini araladığında zemine dikti ateşten gözlerini. Bir şeyler düşünmeliydi. Ya Sergen Alatan? Ona ne söyleyecekti? Bir kez daha *asla* Aksa'yı yanına bırakmazdı. Planı hiçe sayabilecek kadar gözünü kararttığı anı ezberinde taşıyordu. Konu kızıydı. Onun kızı olmaktan da öte, konu Aksa'ydı. İçinde bir şehir daha altüst olmuş gibi kasvete boğulduğunu hissetti, bu gece göğsünde aşılmaz bir ağırlık taşıyordu.

"Gün'ü bulalım, ondan sonra birbirinizi öldürün. Şimdi kavga mı edilir, beyinsiz herifler?"

"Bana bak Kutay! Hakaret edip durma, almayayım aşağı," dedi Pusat sinirle, uzandığı yerden ağır hareketlerle doğrulup ayaklanmıştı saniyeler içerisinde. Eli yüzüne giderken omuzları akıllalmaz bir sertlikle kasıldı, hayatında yediği en sert yumruklar için hesap sormayacaktı. Sanki bir noktada böyle bir terapiye ihtiyaçları vardı ve bu sebepten sorun da etmiyordu.

"Hem Aksa'yı buraya getir..."

"Kendisi istedi amına koyduğum! Başlama sen de!" diye sertçe sözünü kesti Pusat, bakışları Kutay'ın birkaç adım gerisinde dikilen sarışına kaydı sonrasında. Burnundan soluksuz bir nefes fırladı. Dengesi sarsıldığından birkaç saniye geç fark etmişti. "Konuşacak zaman değil. *Güneş*'i bulmamız lazım."

Tam o an Boris başını eğdiği yerden ağır ağır kaldırdı. İfade­siz, bomboş bir maske takınmıştı, sırtını yavaşça doğrulturken bakışları biraz ileride Kutay'ın arkasından yaklaşan genç kıza dokunduğunda kaşları daha sert çatıldı. Laden.

Kutay bakışlarını fark ederek, "Kızı korkutur gibi bakmayın," dedi uyarıcasına, Laden kollarını göğsünün altında birbirine bağlamış ve gergince ortama bakınıyordu. Atmosfer başlı başına belaydı. "Bize yardım edecek."

Boris'in kaşları daha sert bir şekilde çatıldı. Sırtını duvarın yüzeyinden çekti, onlara doğru bir adım yaklaştı. "Bu ne demek?"

"Siz kavga ederken ben çözüm buluyordum demek," dedi Kutay omuzlarını dikleştirip, küçümser bir tavırla onlara bakarken. "Laden, Şansal Zaim'in kızı." Başını kendinden emin bir tavırla salladı, tek gözünü kırptı. "Kızı kaçırdığını biliyor, az önce anlattım."

Boris'in gözlerini daha sert ve yoğun bir öfke bürüdü. "Ne yaptın, ne yaptın?"

"Bir kısmını," dedi Kutay gözlerini çaktırmadan belerterek bir şeyleri anlatmak istercesine. "Mesela aşkınızı biliyor. Mesela şeyi de... Yani aşkınızdan dolayı gelişen olayları da. Yani mesela bizim kız kaçırıldı ya hani, dedim ki *bizim Boris dayanamaz*. Laden'in babası ile ilişkisi berbatmış zaten. Yani... Biz de Laden'i kaçırmayacağız tabii ama..."

Sustu. Durması gereken nokta bu değildi ama gözlerine ölümcül bakışlar atan bir çift göz büyük bir tehlike sinyali yaktığından çenesini kapatması gerekti. Dudaklarını birbirine bastırdı.

Boris gözlerini kırpmadan birkaç saniye Kutay'a baktı, ardından Laden'e döndü. Kısa bir an dikkatli ve temkinli bakışlarının radarında tuttu genç kıızı. Düşünüyordu. Üç büyüklerin çocukları genelde saklı tutulur, çok göz önüne çıkarılmazlardı. Kendisinden biliyordu. Dakikalar öncesine kadar içeride olanların her biri birinci kademedeki adamların çocuklarıydı; Han, Talya, Karal, Ezel, Ezgi, Bera ve üçüzler... İlgilendiği yoktu hiçbirleriyle. Barut Kılıçhan'ın çocukları var mıydı? Bildiğine göre yoktu. Babasının bir zamanlar öyle söylediğini hatırlıyordu. Ya Çelebi? Bir fikri yoktu. Ama Şansal Zaim... Demek onun bir kızı vardı.

Laden omuzlarını dikleştirdi ve bir adım atarak öne çıkardı bedenini.

"Ne yapabileceksen yaparım," dedi çenesini hafifçe havaya kaldırıp. "Yardım edebilirim."

"Bunu neden yapasın?" diye sordu Pusat temkinle, Boris'in yanına ve Laden'in karşısına geçmişti. Birkaç dakika öncesine kadar ağız burun birbirlerine dalmamış gibilerdi. Kutay'a değdi gözleri. "Adamın kızına ne diye anlattırısın ki lan sen? Adamın bizi oyuna getirmedeği ne malum? Nesini tanıyorsun bu kızın?"

Kutay burnundan bıkkın bir nefes bıraktı. "Hiçbir şey anlatmadım," dedi tek solukta. "Boris, Gün'ü kaçırdı; sonra bunlar körkütük âşık oldular ama Şansal Zaim'in gözüne batan özürlü arkadaşımız yüzünden kız yine kaçınıldı. Olay bundan ibaret, tamam mı?"

Boris kısılan bakışları arasından ateşten gözlerini yakınında duran adama dikmişti. "Özürlü sensin, it."

"Körkütük âşık olma kısmını kabullenmen ne hoş..."

Boris yakasına yapışmak için bir adım atacağı sırada Pusat, "Bu kızın bize yardım edeceği yer neresi tam olarak, geri zekâlı?" diye sordu. "Adamın kızı zaten bunu biliyordur, aklını çalıştır."

Laden hafifçe çattığı kaşlarının altından ona baktı ama bu adamın varlığını hiçe sayarmış gibi bir tavrı vardı ve sinirleri tam da o andan itibaren gerildi. Attığı tek adımla Kutay'ın tam önüne geçerek odağını üzerine çektiğinde göz göze kalmalarını sağladı ve ifadesi beton gibi olan adama aynı oranda sert bakmayı sürdürdü.

"Beni dinle," dedi soğuk bir sesle, duruşunu ve ifadesini bozmadı. "Size yeterince adil bir sır vereyim öyleyse. Babam, annemi öldürdü. Gözlerimin önünde." Sertçe yutkundu. "Ha, ben de yanınızdayım şu an. Koz olarak yani, karşılık olarak kaçırabilirsiniz. İzin veriyorum. Kardeşim var, Bera. Ama ona bulaşmanızı tavsiye etmem çünkü babamı asla satmaz."

Pusat güldü, kahkaha atacak gibi histerik bir ses çıktı dudakları arasından. Siniri yüzüne vurmuştu şimdi. Tuzla buz olan gülüşleri silinirken ciddiyeti çatık kaşlarına kadar sindi.

"Babası, annesini öldürmüş," dedi dudağındaki gülüşün kırıntılarıyla. "Yani? Baban dünyanın anasını sikmiş ama anneni de öldürmüş... Bu bilgi bizim için ne kadar da kıymetli!"

Laden kaskatı kesilen çenesini birbirine yaslarken kalp atışları adrenalininden dolayı yüksek dozda çarpıntıdaydı göğsünde.

"Babamın arkasından iş çevirebileceğime dair yeterli sebep veriyorum size," dedi sertçe. "Gün ya da Güneş... Bilmiyorum. Babamın yanında olmamalı, bunu biliyorum sadece." Samimiyetini anlatacak herhangi bir kelime aradı zihninde, ufacık bir an duraksadı. "Kendi karısını kızının gözü önünde hiç düşünmeden öldürebilecek bir adamdan bahsediyoruz. Güneş'i bu gece tanıdım... ama ölümü hak etmediğine eminim."

"O kadar ileri gidemez." Boris dişlerini sıktı, kalbi aniden patlayacak şiddetle atmaya başlamıştı. "Kılıçhan'ın buna izni yok."

"Bilemezsin," dedi Laden, istemsizce çattı kaşlarını. "Üç büyüklerin aralarında neler döndüğünü tahmin bile edemezsin, ben de edemem. Ama onları küçümsemek gibi bir şey de yapmam, senin aksine." Ciddiyetini tek bir an bile bozmadı. "Üçün biri olmadığın müddetçe hiçsin, yazar Şansal

Zaim'in evinde. *Sıfır*ın yani. O yüzden o adamlara güvenemezsin, babama bile güvenmem ben. Anlarsın ya."

Boris'in damarları arasında buz kesen kan akışı algılarını öyle hızla dondurmuştu ki kalp atışlarıydı kulaklarına yükselen uğultu yalnızca. Bir elini saç diplerine geçirip sırtını dönmüştü, öfkeden cayır cayır yanıyordu teni. "Sikeyim senin babanı..."

Pusat dudağının kenarından süzülen kanı silerken bir an duraksadı. Başını omzunun üzerinden küçük bir açıyla çevirerek Boris'e değdirdi sabit bakışlarını.

"Doğru," dedi ardından dümdüz bir sesle, Laden'e bakarak. "Kimseye güvenemeyiz. Seni koz hâline getirmek ortalığı kızıştırmaktan başka bir halta da yaramaz."

"Hiçbir fikrin yok," dedi Laden alaycı bir sesle kollarını daha sıkı birbirine sararak, saçlarının arasında sürüklenen rüzgâr tenini abluka altına almıştı. "Karışma."

"Bana bak..."

"Pusat," dedi Boris tek nefeste, bir eliyle ensesini ovalarken başına şiddetli ağrılar girmişti. Bir adım geride dikilmiş, dikkatle düşünmeye çalışıyordu. Tek bir hata bile yapamazdı. Gün aymadan Aksa'yı bulmak zorundaydı. Sergen Alatan'ın bilgisi dahilinde olmasına gerek yoktu. *Olmamalıydı*. Aksa'yı bulacaktı.

Aynı saniye yanlarına yaklaşan topuk sesleri gecenin içerisinde yankı buldu. Sessizlik çoğalarak büyüdü ve tüm gözler yaklaşan adımların sahibine çevrildiğinde Boris kafasının içerisinde hızla dönen çarkların ve hamlesini planladığı taşların gürültüsünü bastıramadı.

"Gece erken bitti, dönüyoruz," dedi Talya gerginlikle. Laden'e bakmak için direktse de gözleri bir tek kişiye kayıyordu: Boris'e. "Arabalara geçeceğiz, geleceksen... öyle yani, Bera sormamı istedi."

Laden sahte bir şekilde tebessüm etti. Gerçek şuydu ki kız kardeşinin böyle bir gecenin sonunda arayacağı en son kişi kendisi olurdu. Bu yüzden aslında Talya'nın yanına gelmesindeki tek sebebin karşısında duran adam olduğunu biliyordu.

"Kutay'la bara falan gideriz," dedi Laden anında uydurduğu yalanla, omuz silkerek. "Ha Talya, sen Güneş'i gördün mü?" diye sordu birdenbire.

Talya kirpiklerini kırıştırdı, ürperdi ve topuklamak isteyen yanını bastırarak bakışlarını kaçırdı. Sonra sanki *hiç* umurunda değilmiş gibi güldü. "Ondan bana ne ki?"

"Görmedin yani?"

"Görmedim, Laden," dedi Talya ters bir tavırla. "Niye ısrarla soruyorsun?"

Laden dudaklarını birbirine bastırarak başını belli belirsiz salladı. "Tamam öyleyse, kızma canım," dedi bedeninin bir kısmını ona doğru çevirerek. "Boris sevgilisini merak etmiş. Sorup durdu. Ben de görmediğimi söyledim, belki sen görmüşsündür diye sormak istedim."

Talya donup kaldı birkaç saniye. Boris de öyle. Aslında diğerlerinden tek farkı daha önemli bir sebebi olmasıydı. Aksa ortalarda yoktu. Delirecek gibi hissediyordu.

Talya bir şey söylemek için aralanan dudaklarını zorlukla birbirine mühürledi, ardından gözyaşlarıyla dolan gözlerini kaçırıp burnunu çekti ve başını ağır ağır sallayarak uzaklaştı yanlarından.

"Kız, ne yaptın sen?" diye sordu Kutay omzundan itekleyip, görüş alanından çıkan kızın sonrasında ağzını açabilen ilk kişiydi. "Lan bu bilgi gizliydi!"

Laden şaşkınca bakakaldı. "Neden gizli?"

"Acaba neden, üstün zekâ?" Homurdanarak genç kıza baktı. "Neyse, sen bu kısmı bilmesen de olur. Sen niye kıza ötüyorsun böyle şeyleri?"

"Ağzı sıkı değil belli ki," dedi Pusat kollarını önünde bir araya getirip. Temkinli ve son derece kuşkuluydu.

"Sen hep böyle konuşacak mısın?"

"O hep böyledir işte."

Boris sabırla sırtını döndü ve gözlerini kapatarak zihninde birkaç olası senaryo daha döndürdü. Sakinliği elden bırakmamalıydı. Yakıp yıkmak bir işe yaramıyordu. *Yoldan saparsan babana dönüşürsün.* Kaybeden taraf olmayacaktı. Olamazdı. Zihninde kurduğu her kötü ihtimale karşılık bile. Her birini geçersiz kılacak planlar üretirken kelimelere kulak tıkamaya ve zihnine odaklanmaya çalışırken bile.

"Güneş ile beraber tuvalete gittiğimizde kız resmen nişanlısı olarak tanıttı kendini, o zaman bu aşk meşk mevzularını bilmiyordum tabii ama şimdi düşününce ne kadar üzölmüş olabileceğini tahmin ediyorum," dedi Laden o sırada ardı ardına. "Şimdi yerini bulmuşken söylemek lazım."

"Siz kızlar öyle fenasınız ki," dedi Kutay. "Ağzımıza sıcılmadan hemen önce bir güzel sıvayalım dedin, bu yüzden tam bizliksin sen. Gün burada olsaydı mekânın anasını sikerdik beraber var ya... Yapalım ama bunu bir gün. Tabii, bizim Boris artık nah izin verir ama sen Gün'ü bir gör... Dünyanın en hokkabaz insanı, altındaki donunu alır da haberin olmaz."

"Kes şu sesini," dedi Pusat homurdanarak, ardından sırtını dönerek Boris'in yanına yürüdü.

Aralarındaki gerilim tam anlamıyla dinmiş olmasa da mevzusunu yapacak durumda değillerdi. Pusat boğazını hafifçe temizledi ve düz bir surat ifadesiyle kulağına eğildi küçük bir açıyla.

“Sergen Alatan’a haber verecek miyiz?”

“Hayır,” dedi Boris doğruca, bir eli yüzüne yakındı ve arasında burun kemiğini iki parmağı sıkarken başını iki yana sallamıştı. Elini indirip ona baktı. “Yarın akşam bu saate kadar bulamamış olursam veririm.”

“Yarın akşama kadar *asla* bulamayız,” dedi Pusat kısık bir sesle. “O adamın Gün’ü yurt dışına kaçırmayacağı ne malum? Önlem almak lazım, geç kalamayız.”

“O zaman önlem al Pusat, aklına gelebilecek en ufak bir pürüze karşı bile önlem al,” dedi keskin bir sesle. Bedeninin tamamını dostuna doğru çevirdiğinde aralarındaki mesafe azalmıştı böylece. Doğrudan, kararlı gözlerle gözlerine bakıyordu. “Çünkü benim şu an zerre kadar sabrım yok, kimseye yok. Ne kendime ne de Sergen Alatan’a. Onu yarına kadar yanımda istiyorum, bu kadar.” Çenesi keskin ve kemikli bir hatla belirginleşti. “Ve isteklerim konusunda ne kadar gaddar olabileceğimi biliyorsun, öyle değil mi?”

Pusat kalan son sabrıyla, “Ne yapacağız o zaman? Bana bir şey söyle de onu yapayım,” dedi, yüz hattı gergindi. “Şansal Zaim’e ulaşmak bile o kadar kolay değil. Ne olacağını sanıyorsun, Boris?”

“Bu noktada kızı devreye giriyor,” dedi Boris tok bir sesle, gözlerini gözlelerinden çekmedi. “Şansal Aksa’yı aldıysa biz de Laden’i kullanacağız.”

Çatık kaşlarının aşağısına bir karanlık çöktü, keskin ve geçit vermez bir ateş yanıyordu.

Pusat başını sinirle iki yana salladı. İdrak edemiyordu bu gece yaşananları. “Ya kızı adamın umurunda bile olmazsa? Bunu hiç düşündün mü?”

“O adamları tanımıyorsun, araları bok gibi bile olsa o kendi adını lekelememek için kızını düşünmek zorunda,” dedi Boris. “Kimsenin kızını arkasında bıraktığını düşünmesini istemeyecek, namını ayaklar altına almaz. Onunla anlaşmanın tek yolu bu.”

Pusat tahmin edebiliyordu ama bir şeyler onu huzursuz ediyordu. “Şansal’ın bu hamlesinden Kılıçhan’ın haberi olup olmadığını öğrenelim,” dedi pes ederek. “Eğer haberi yoksa Kılıçhan’a karşı itaatsizlik yapmış sayılır. Otoritesine meydan okuyan adamı gözüne alır Kılıçhan, bu da bizim işimize gelir. Adamları birbirine kırdırırız böylece. İşe tepeden devam etmek demek bu, ne Haldun ne Kartacalı ne de Atilla... Şansal ve Kılıçhan’ın aralarında çıkacak savaş tüm dengeleri bozar, biz de geri çekilip birbirlerini bitirmelerini izleriz. İnan bana...” Güldü. “Bu ihtimal tutarsa sonun başlangıcındayız demektir.”

14. BÖLÜM

KORKTUĞUN KARANLIKLAR

Gün Aksa Alatan

O adamın, "Biliyor musun, küçük hanım?" dediğini duyduğum sırada bir aracın içerisinde hızla yol kateden tekerlerin kulaklarıma varan uğultusunu dinliyordum bir süredir. *Şansal Zaim*. "Her avcı peşine düştüğü avı bir gün yakalar. Doğanın kuralı bu. Kaçmak nafiledir, olacak olan olur." Gülüşünü işitmiştim. "Ölecek olan da ölür."

Korku.

Buzdan bir kapan.

Tek yapabildiğim gözlerimi biraz daha kuvvetle yummak oldu, sıkıca ve bir kez daha açmak istemezcesine. Hâlbuki hiç gerek yoktu. Gözlerimin önünü kapatan siyah kumaş dört bir yanı zifirî karanlığa bürümüştü ve bu sebepten kulaklarım daha keskindi. Dermansız düşen kollarım bir süredir geride, bileklerim bel boşluğumun altında sıkıca birbirine bağlanmıştı ve uyuşmuş bir hâlde öylece bekliyordum. Ne beklediğimi, beni neyin beklediğini dahi bilmeden. Tahminimce iki saatlik bir süredir... Öylece.

Çırpınışlarım nafileydi. Tanıdık tek bir kişi bile yoktu yanımda ve ben gecenin bir köründe burada yapayalnızdım işte. Arka kapıdan kimseyi gözümün görmeyeceği bir hızla çıkarılmış ve doğruca yol kenarında hazır bekleyen siyah bir arabanın içine tıkulmuşum. Gözlerime kumaş bağlanmadan hemen önce görebildiğim tek şey ise şakağıma bastırılan susturucu takılmış bir silahtı. Çenemi bir an bile açmama sebebim de buydu, hislerim hâlâ bir silahın radarında olduğuma dair beni ikna ediyordu. Kesinlikle oradaydı. En ufak bir hamlemi gözlüyordu.

Aksa. Bir kez olsun dikkatle dinle, boş değil sana söylenen hiçbir kelime. Artık çok daha fazlasını biliyorum ama bir o kadar da geç sanki. Geç kalmışım. Her avcı, peşine düştüğü avı bir gün kuşkusuz ki yakalar. Aksa, diyorum sonra kendime. İnsanı da er ya da geç, korktuğu karanlıklar yutar. Bu ne bir su ne de bir intihar.

"Nereye gideceğimizi merak ediyorsun, öyle değil mi?" Kalp atışlarımdan şiddeti göğsümü karıştırmaya başladığı saniye damarlarım arasından çekilen kan kulaklarıma tırmandı. Tedingindim, nefes dahi alamaz hâldeydim. Tam karşımda oturan adam her ağzını açtığında içimde bir şeyler koparken yok olmaktı tek dileğim. "Eh, biraz tatil hepimizin ihtiyacı."

Fırfırımı saran akışa yetişemiyordum. Saatler önce bir yatakta karnıma kramplar sokan keskin bir his tatmıştım, bambaşka ve tarifi yeterince zor bir histi. Şimdi hiç tanımadığım adamların arasında, sonumu göremediğim bir yolda ilerliyordum.

“Sesinin çıkmaması oldukça ilginç,” dedi bu kez, çıtımı çıkarmadığım tiz sessizliğe karşılık. “Bunu uzun zamandır düşünüyorum gerçi. Partiler, eğlenceler ya da şu yemek davetleri... Emniyet müdürünün kızı için hızlı bir adaptasyone oluş.”

İstedikleri zaten böyle olması değil miydi? Aralarına alıp yetiştirmek... Şüphe çeken, tüm bunların bir anda geliştiğine inanması mıydı? Geçerli bir bahane bulabilirdim elbette. Zihnimde kaçmak için on farklı yol üretmekle uğraşmasaydım...

“Yeni evine neredeyse geldik, açın şunun gözlerini.”

Yeni ev. Bu hissi biliyordum aslında; evimde ve babamın kolları arasına sindiğimde ait olduğum yeri tanıyordum çünkü. Benim evim babamın yanıydı. Belki birkaç ay öncesine kadar iteklendiğimi sanıp içerlediğim o ev ve his *benimdi*. Benim gerçeğimdi. İnsan döner dolaşır, bir çıkış uğruna evinin yolunu arardı; bulurdu da tanırdı, yabancılaşmazdı... Düşünüyordum da bir yabancının kollarına daha içten bir hisle sarılmak hiç benlik bile değil ama tekrar ve tekrar düşünüyordum da... Boris Karalav sadece bir histen ibaret de değil.

Gözlerimi saran kumaş çözüldü. Birbirine düğüm düğüm geçen kirpiklerimi sıktım, karanlığa alıştığımından olsa gerekti ki suratım bir anlığına buruşmuştu.

Araç taşlı zeminde ilerlerken arabanın hızı azaldı. Kalbimin bozuk bir saat gibi atan ritmi arasında sakin kalabilmek adına derin bir nefes aldım. Ceketinden yükselen koku burnuma çarptığından olsa gerek, yol boyunca dolmayan gözlerime kafa tutarak sızladı burnum.

“Şu bakıcı... İzin istiyordu,” dediğinde gözlerimi zorlukla araladım ve başımı eğdiğim yerden kaldırdığım an karşımda bulduğum adama diktim. Yanında oturan adamına doğru çevirmişti başını ve ona hitaben konuşuyordu. “Evine bırakın, kovulduğunu söylersiniz. Onunla işimiz bitti.” Üzerindeki takımın ağırlığı ve suratındaki ifade ürpertici bir hava taşıyordu. Boris yokluğumu çoktan fark etmiş olmalıydı. Beni bu adamdan kurtarabilir miydi? Parmaklarımı avuçlarıma doğru büktüm, etime saplandığı yerde başlayan ağrıyı bile hissedemiyordum. Uyuşmuştum. “Artık bu küçük hanım yardımcı olur.”

Kaşlarım derince çatıldı. “Bu ne demek?” diye sorabildim sesimi bulduğumda, uzun süredir sessiz kalmaktan çatallandığını fark ettim.

Şansal Zaim güldü. Bu gülüşün kaç katliam sayıldığını düşünemedim bile. Dirseklerini oturduğu tekli koltuğun iki yanına yaslamıştı ve parmaklarını

önünde iç içe geçirirken silinmez ifadesiyle gözlerime bakmayı sürdürüyordu Şakağımı hedef alan bir silah yoktu neyse ki.

"Merakını cezbedebildik demek," dedi neşeyle. Bir psikopatın bakışları ne kadar korkunç gelebilirse göze, bu adamın bakışları da aynı oranda korkunçtu. "Söylesene, Boris sana iyi baktı mı?"

Tenimi ruzağına düşüren ateş onun ismini duymaktı. Ürperti kaplanan bacaklarımı birbirine kenetledim, kafamın içerisine çarpan kelimeler ve görüntülerin ne yeri ne de zamanıydı. Korkudan geberirken, ölmekten beter edebilme ihtimali olan adamların yanındayken Boris Karalav'ı düşünecek kadar aklımı kaçırmamıştım. En azından şimdilik.

Sessiz kaldım.

"Onunla daha önce tanıştığınızı duydum. Türkiye'ye geldiği ilk zamanlar... Doğru mu?" diye sorduğunda nefesimi göğsümün içerisinde tutarak gözlerine baktım. "Birkaç kez görüşmüşsünüz, sen aramıza dâhil olmadan önce."

"Ben sizin aranızda falan değilim."

Adam deli cesaretime karşılık gerçek bir kahkaha attı. Düpedüz manyaktı. Karanlığın uğradığı arabanın içerisinde zerreler hâlinde dağılıp kaybolan ifadesini izledim; yutkundum, sessiz kaldım ama yutkunuşum öyle bir gürültü doldurdu ki kulaklarıma, taşlı zeminin sesi bile kesilmişti. Ya da sadece düz bir yola girmiştik.

"Öyle mi? Ben de bu rahatlığını artık alıştığına veriyordum. Sonuçta istegimiz de bundan başka bir şey değil," dedi saniyesinde beni gafil avlayarak, kalbim telaşın eşiginde zehir yutmuşum gibi çarpmaya başladı. "Diğer türlü-süne başka bir ihtimal de vermemiştim."

Vermişti. Bunu o kuşkulu ve köşeye kusturmak isteyen bakışlarından anlamak mümkündü. Dudaklarımdan çıkan kelimeleri ölçüp tartmak için birkaç saniye dahi tanımayacak kadar telaşlıydım üstelik. Beni avlaması istediğı kadar çabuk olacaktı dilim yüzünden.

"Çok yanlış yorumlamışsınız," dedim dışarı hiçbir şey yansıtmadan. Oturuşumu dikleştirdim ve bileklerimi hareketlendirdim, canım feci yanıyordu. "Ben size değil, Boris'e alıştım."

Sözler aramızda yuvarlanıp havada asılı kaldığı saniye söylediğim şeylerin etkisini düşünemedim bile. Tek bildiğim Ezel ile aramızda geçen konuşmalardı. *Hislerin rüm olanları açıklar*, demişti bana. Bu adamların en ufak bir şüphesini silebilecek tek gerçek belki de bu yalanı sürdürmektir. *Yalan?* Hayır, gerçektir. İnce bir ip üzerinde, kesiklerle dolu ayaklarla adım atmaya çalışmak gibiydi kabullenmek ama ediyordum artık. Ona âşık oluyordum, sevmek buyusa eğer onu seviyordum da.

Yanaklarımı kızartan kabullenışı sindirmek için vaktim dahi olmadı. Çok geçmedi, birkaç saniye içerisinde araba ağırca yavaşlayıp durduğunda Şansal Zaim gözlerini tek bir an bile kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu. Siyah camlardan dışarı bakmıyordum korktuğuma ihtimal vermemesi için. Dizlerimi titretecek türden bir korkuydu hâlbuki hissettiğim.

"Hepiniz aşağı inin," dedi oturuşunu bozmadan. Adamlarına kayan bakışları tekrar yüzümde durakladığında tek kaşını kaldırmış, meydan okurcasına bir tavırla bedenimi abluka altına almıştı. Ne geçiriyordu kafasından? Planı neydi?

Biraz misafirimiz olacaksın, demişti. Ne kadar bir süreden bahsediyordu? Boris'i cezalandırmak için mi yapıyordu bunu? *Üç büyüklerden ikincisi*, diye fısıldıyordu zihnimin berilerinden bir ses. Şansal Zaim. Uzun boylu, kalıplı gövdesinde koyu gri bir takım taşırken yeni tıraş olduğunu anlayacağım kadar temiz görünen yüzü ve özenle geriye taranmış, bir kısmı kırlaşmış saçları ile yaşına oranla dinç görünüyordu. Yüzük parmağında işlemeli bir yüzük vardı; bir figürdü tahminen ama karanlıkta yeterince çözemiyordum ne olduğunu. Boğazımın orta yerine saplanan yumruyu zar zor itekledim, adamlar emrine itaat edip araçtan indiğinde kapılar kapandı ve araba dibine çekildiğim sessizliğin izleriyle doldu.

"Boris Karalav..." Düşünceli bir nefes çekti içine, bir bacağına diğerinin üzerine atmıştı ve keskin gözleri gözlerimdeydi. "Nasıl biri sence?"

Tuzak mıydı bu soru? Evhamlanıyor muydum?

Kirpiklerimi kırıştırdım ilk an. "Bilmiyorum."

İnanmadı elbette, zaman kazanmak için konuşuyordum ama sinirlerini bozacağım noktada geri adım atmaya itekleyecek şeylerden uzak durmalıydım. Biliyordum.

"Ona alışmışsan üzerine fazlasıyla titremiş demektir."

Sustum yalnızca.

"Söz dinlemiyor ama pek," dedi başını santimlerle geriye atıp üstten bir bakış fırlattığında. "Aramızda yeni. Yaşına verelim diyoruz, şansını çok zorluyor. Sana sormak lazım. Nasıl bir adam? Gözlemlene fırsatın olmuştur, aylardır yanındasın."

Aralık dudaklarımdan içeri bir nefes süzüldü, boğazımı kurutup çok daha derinlere geçti. Dudaklarımı gerginlikle ıslattım.

"Bunu bana neden soruyorsunuz?" Göğsüme bir ağırlık çöktü, kollarım da ağlayacağım kadar uyuşmuştu. Suratım kasıldı. "Şu ellerimi... çözebilir miyiz?"

Umurunda olmadı.

"Onun hakkındaki fikirlerini merak ediyorum çünkü." Bacağını bir ileri bir geri sallıyordu. "Fikirlerin önemli."

"Beni kaçıran da beni o adamın yanına gönderen de sizsiniz, bana bunu nasıl sorabiliyorsunuz ya?" diye çıkıştım sıfırlanan tahammül seviyemle.

"İstersen sana daha yaşanılabilir bir hayat vadedebilirim," dediğinde suratımda anlamsız bir ifade ile bakakaldım. "Bir daha onun yanına dönmediğin daha yaşanılır ve..." Ellerini etrafı işaret edercesine çerçeveledi çevresini. "Eh, çokça da zengin."

"Bu saçmalıklarınızı daha fazla dinlemeyeceğim," dedim hiç düşünmeden, ürkütüyordu beni. "Ben babamın yanına dönmek istiyorum."

"Ama babanın seni istediği yok." Acımasızdı. "Çok yakında evleneceğini duydum, seni pek dert ediyormuş gibi değildi."

İlk şok dalgası suratıma bir tokat gibi çarpıp kalbimi sersemlettiğinde ciğerlerime taş dolmuş gibi nefes alamadan donakaldım. *Saçmalıyor, Akxa. Unutma, bu bir oyun.*

"Yalan söylüyorsunuz," dedim kısık bir sesle, zemin ayağımın altundan çekilip başıma çalınsa daha az kötü hissederdim. Her ne olursa olsun, hedef aldığı yer kalbimdi. "Böyle... Böyle bir şey yapmaz babam."

"Çok yakında davetiyesi elden ele dolaştığında sana da getiririz, endişen olmasın," dedi. Neşesi sesine serilmişti. *Ciddi olamazdı.* "Her neyse, konumuz neydi? Boris Karalav. Bana ne yaptığını bilmek ister misin?"

"Hayır," dedim dişlerimi sıkarak, dişlerim beynime ağırlı sinyaller gönderiyordu. "Ne o ne de siz umurumda bile değilsiniz." *Falan filan.* Bileklerimi hareketlendirdim. "Çözün şunu!"

"İtaatsizlik," dedi rahatça, sözlerimin zerre kadar umurunda olmaması sinirimi ateşe veriyordu. "Hiç hoşlanmam." Güçlü bir nefes daha aldı, hareketlerim de nefeslerim gibi soluklaştı. Alt dudağım titrerken silik bir tebessüm gördüm suratında. "Bir şeyi ikinci kez tekrarlamak hiç benlik değildir, ona seni getirmesini söyledim. Piç kurusu inada bindirdi. Patronun kim olduğunu öğretelim öyleyse."

"Siz misiniz patron?" Alaycı bir şekilde güldüm. "Barut Kılıçhan'ı duymuştum, siz benim için de sürpriz oldunuz. Bayağı hem de. Hiç duymamıştım."

Güldü, keyiften yoksundu. Küçümseyici baş kaldırışım üzerinde nasıl bir etkiye sahipti, emin değildim ama ifadesiz yüzünde bir girdap açılıp beni öldürmek istercesine karardığında kışkırtma fikrinin hiç de iyi sonuçlar vermeyeceğini anladım.

"Yok ettiği her şeye rağmen gölgede kalabilmek o insanı iyi bir kumarbaz yapmaz mı öyleyse?" Tehlikeli bir kıvrım birikti dudaklarında. "*Doğru yalanı söylemek bir sanattır,* derler. Bir yerde iyi bir sanatçı bile sayılırım, ne dersin?"

"Her şeyin bir sonu vardır ama," dedim sert bir sesle. "Sonunuzdan kaçamazsınız. Bir gün saklandığınız o gölge sizi ele verir. Bu olurken farkına bile varmayacaksınız belki de."

"Bizim dünyamız böyle bir yer değil, küçük hanım," dedi doğruca. "Suçu işleyen değil, ona bakan suçludur. Bu dünyada herkese bir masal lazım, ya izleyecekleri ya da yaşayacakları. Emin ol, kötüler bu işte daha başarılı."

"Kendinizi kandırmaktan başka ne bu? Masallarmış, oymuş, buymuş... Körülüğü meziyet gibi anlatamazsınız," diye homurdandım suratımı ekşiterek, gözlerine düşen gölge daha karanlıktı ve nefes almaktan da öte, bu adamdan kurtulmak için dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı. "Çok şey biliyormuş gibi konuşuyorsunuz bir de."

Bir an boğazının gerisinden dökülen kahkaha havada asılı kaldığında yelimde sıçrayacak gibi oldum. Delinin tekiydi, öyle çok tedirgin oluyordum ki...

"Diline sahip olmazsan..." diye mırıldandı rahat bir soğukkanlılıkla, ruhsuz bir şekilde güldü. "Keserim. Neyse ki aptal, küçük bir kız çocuğunun keyfimi bozmasına izin vermem." Tek omzunu hareketlendirdi, tiki olduğu hissine kapıldım. "Ne diyorduk? Hah, masallar..." Psikopatça bir duruşu vardı. "Herkes sonu kimin yazdığıyla ilgilenir, değişmeyecek tek şey bu. Bazı sonlar başlangıçlardan daha güçlü bile olabilir. Belki de öyle bir son olur ki dâhil bile olmak istersin. Nasıl geliyor kulağa?"

"Başımı ağrıtıyorsunuz," dedim oturduğum yerde rahatsızca kıpırdanarak. "Niye bekliyoruz? Neyi bekliyorsunuz? Beni öldürecekseñiz öldürün..." Sertçe yutkundum, umarım yapmazdı. "Yoruldum gerçekten."

Gözlerinden bir gülüş daha geçti, garip ve kızıl bir parıltıydı gördüğüm. "Ölümün benim inisiyatifimde olmayacak kadar değerli," dedi kafamı daha da karıştırarak. "Şimdi de olmayacak."

"Ne öyleyse? Niye buradayım ben?"

"Biraz da birlikte zaman geçiririz," dediğinde kanım ters yönde akmaya, midemi çalkalandırmaya başlamıştı apansızın. "Sonuç olarak nerede olduğunun önemi de yok."

"Siz..." Doğru kelimeler neydi? Birden kusacağım kadar daralmıştı arabanın içi. Hiddetimin boğazıma sarılıp nefesimi kestiği noktayı hissedebildim. "Eğer bana bir şey yapacak olursanız sizi..."

"Sorularıma cevap ver, her şey daha kolay olsun." Derin bir nefes aldı ve başını omzunun üzerinden çevirerek bir anlık camın ardında duran sessizliğe odaklandı. Sonra yeniden gözlerime döndü. "Boris sana olanların ne kadarını anlattı?"

"Hiç-hiçbir şey," dedim tekleyerek, endişem artıyordu.

"Babanın artık seni aramadığını biliyor musun peki?"

Sorulan dikkatli ve gözleri her an kelimelerimi yarıp gerçekleri bulacak kadar bilircesine bakıyordu. Öyle olmadığını biliyordu ama amacı da buydu Beni bir masala inandırmak... *Köz* hâline getirmek ve babama karşı kullanmak... Beni kendi silahları yapıp harcamanın hayalleriyle uyuyor olmalıydı. İyi de bu adam Barut Kılıçhan bile değildi ki!

"Biliyorum," dedim bakışlarımı kaçırarak, başımı eğmiş ve doğruca kucağıma kaydırmıştım buzdan gözlerimi.

"Baban için hiç olsan da bizim için her şey olabileceğini biliyor musun?"

Tırnaklarımı parmaklarıma geçirdim istemsizce, gözlerimi yumup sakın olmaya çalıştım. Cevap vermedim. *Planı hatırla, Aksa*. Her kelime bir tuzak, her adım bir hesap.

"Öyle kolay olmaz kabullenmek," dedi baskın ve hâkimiyet kokan sesiyle. "Ama konu Boris olunca işler değişiyor anladığım kadarıyla... Hızlı bir kabul leniş. Ya da daha başka bir şeyler mi?"

Kaşlarım ağır ağır çatıldı. Başımı kaldırıp gözlerine bakabildim ardından. "Ne gibi?"

"Onun görevi seni kendisine âşık etmekti, işleri kolaylaştırmak için yapması gereken buydu," dedi pat diye. Donup kalmamı sağlayan cümle buydu. "En başından bu yana... Görüyorum ki bunu başarmış."

Gözlerimden kınıp parçalara ayrılan birkaç şeyi seçebilirdi. O an hislerim yerini yadırgamış gibi dönüp duruyordu göğsümün ortasında, kalbimin derinlerinde.

"Görevi?"

"Evet, öyle konuştuk."

"Nasıl bir görev?" Bu piç kurusunun yapmaya çalıştığı şeyi biliyordum ama doğru yere parmak bastığından berbat da hissediyordum. "Beni kendisine âşık mı edecekti? Oyun... Bu mu?"

"İçlerinden biri buydu."

"Plandı yani... Plan?" diye sordum, kalbime çizikler atan kocaman bir sessizlik hissettim zihnimde. "Beni âşık edecekti?"

Başını onaylarcasına salladı. "Öyle," dedi ifadesiz bir şekilde. "Seni kendisine âşık ederse daha hızlı adapte olacaktın."

Gerçek şuydu ki karşımdaki adam yalanın kitabını yazıyor olsa da tüm bunları gerçek saymak bile beni alaşağı ediyordu.

"Başarmış olsa... Öyle bile olsa siz..." diyebildim titrek bir sesle, ardı ardına sertçe yutkundum. Bakışlarını izledim birkaç saniye. "Şimdi bunu niye söylüyorsunuz? Size alışmamı isteyip... Kendinizi neden açık edesiniz?"

Omuz silkti yavaşça. "Onu karşımıza, seni de yanımıza almak istiyordur belki de," dedi. "Her şeyi bilmen, yapacağın tercih için önemli. Boris Karalav'ın hayatında ait olacağı yer bizim tercih edeceğimiz sınırlar dâhilinde,

görüyorsun ki babanın da hayatında önemli bir yere sahip değilsin. Ama bizim için her şey olabilirsin, sana söyledim. Sen ya her şeysin ya da hiçbir şey. Seçimin aslında bu kadar basit.”

İçimdeki fırtına bir anda savaş yerine dönüşürcesine daha büyük bir kargaşa yarattı. Karşımdaki bu adamın Boris'i saf dışı bırakmak istediği açıktı. Tüm yanlışları doğrularıma katıp, beni dolduruşa getirirken seçim yapmamı istiyordu; bir tekliften ziyade, kurduğu tuzığa çekmekti derdi. Eğer hiçbir şey bilmiyor olsaydım bir kandırmacanın içinde ihanet edebileceğim kadar manipüle ediciydi. Ya Barut Kılıçhan? Boris'i hangi planlarının kurbanı edecekti?

Kalbim farkındalıkla titreyip çırpındı.

Başka bir oyun dönüyordu.

“Boris... Sizin tarafınızda ama,” dedim dilim damağım kupkuru kesilirken. “Sizi seçersem o ne olacak?”

“Bunları seçiminden sonra konuşalım,” dedi düz bir sesle, hiçbir şey sezdirmiyordu. Tedirginliğimin asıl nedeni soğukkanlı yüzü, nötr tutabildiği ses tonuydu. “Bartol'u anlattılar mı sana? Bunu söyle bakalım.”

Her düşünce birbirine karışırken endişem öyle şiddetle fırlamıştı ki aklım darmadağındı. Boris hakkında daha başka planları mı vardı? Bunu nasıl öğrenecektim?

“Hayır,” diyebilirdim dudaklarımı zorlukla araladığımda.

“Oğlunu bu yaşa kadar saklayabilmesi mucize gibi değil mi?” Çok normal bir konu gibi kapatıp geçmişti birden. Hâlbuki ben öylesine dalgındım ki... “Sadece oğlunu da değil... Ama bizim camiada böyle şeyler sık olur, zaafın varsa saklarsın. Bu kadar basit.”

Tekrar sessiz kaldım.

“Baban da seni saklıyor muydu?” Parmak uçları koltuğun kenarında bir ritim tutturmuş, kafamın içinde daha büyük yankılar bırakmak istercesine kuvvetle çarpıyordu. “Boris gibi.”

“Evet,” dedim dalgınca. Her şey bir yana, tiksindircesine yüzüne baktığımın gayet farkındaydım. Üzerimde Boris'in ceketi olduğundan kıvrımlarımın gizlenmesi bile az da olsa güvende hissettiriyordu. “Evet.”

“İkisi de beceriksizin teki.”

Çenemi açabilecek gücüm kalmamıştı.

“Her neyse,” dediğinde camı tıklattığını işittim, gözlerimi üzerine çevirdim. “Bu gecelik sen bunları düşün.”

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve aşağı inen Şansal Zaim'in arkasından kolumdan tutularak dışarıya çekştirildim. Ayak bileklerim birbirine geçse de kolumdan yakalayan adamın tutuşu öyle güçlü ve sertti ki dizlerimin üzerine devrilmeden bedenimi yakalayabilmişti. Bileklerimi çözdü ve dağılacak

kıvamdaki bedenimi duvardan ifadesini tek bir an bile gevşetmeden çekirtirdi. Birkaç adım daha tökezleyerek sürüklendim peşinden ama takatim olmadığı hissettim bir an sonra.

“Zeynep’in odasına götürün, bizim cimcimeyle tanışsın.”

“Yavaş ol,” dedim geri gitme isteğiyle adımlarımı zemine bastırduğım da, Şansal Zaim kocaman malikânenin kapısına doğru yürüyordu. Etrafta en az on kişi vardı ve kaçabilme şansım her an daha da dibi görüyordu sanki.

Sağ bileğimi avucuma alıp ovuştururken bir adım daha ilerledim ve sonra bir adım daha. Tam da o saniye, “Efendim, Hazan Hanım’ı evine mi bırakalım?” diyen yabancı ses ya da dudaklarından çıkan isim ile olan tanışıklığım tüm dikkatimi o noktaya çekti, kapıdan çıkan kadını da o an fark edebildim.

Annemi.

“Bırakın.”

Adımlarım donup kaldı. Göğsüm bir an balon gibi sönüp zamanı akışından daha yavaş bir şekilde içimde sıkıştırdığında hissettiğim sarsıntıyla dudaklarım aralandı. Kelimeler boğazımda düğümlenip kaldı ve bir sonraki an gözlerim yaşarken aramızdaki mesafeden silikleşen görüntüsüne baktım. Annem buradaydı.

“Yürüsene be!” diye soluduğunu duyabildim kolumdan çekiştiren adamın. “Yürü!”

“Anne,” dedim fısıltıyla ama o fısıltı öyle güçlü koptu ki içimde, sessizliği yerle bir eden tek kelimeydi sanki. Annem sonunda başını çevirip bana baktığında göz göze geldik. Aralanan dudakları, şaşkınlıkla parlayan göz bebekleri ve çok daha baskın bir *mesafe* hissettim. “Anne!” diye çırpındım saniyesinde, vakit kaybetmek istemediğimden ona koşmak istedim ama kollarımdan yakalayan adam bir reflekse yakalayıp olduğum yerde beni zapt etti. “Anne! Bu adamlar kaçırdı beni! Anne! Anne! Yardım et bana!”

“Lan, bu senin kızın mı?”

Annem donup kaldı, sesini bile çıkarmadı.

“İçeri götürün!” diye bağırdı Şansal Zaim, gözlerim annemin gözlerine kilidenmişken içimde bir duvar daha yıkıldı. “Hemen dedim!”

Gözlerime biriken yaşların yanaklarıma döküldüğünü hissettim, boynuma doğru süzülen her damla tenimde buz kesti. Çırpındım, saniyeler içerisinde havalandım ve sürüklenerek, çekiştirilirken daha yüksek sesle bağırmaya başladım: “Anne! Anne... bırakma beni! Lütfen! Bırakma beni!” Hıçkırarak yanından çekiştirildiğim sırada parmaklarım ona tutunma ihtiyacıyla uzandı. *Tutunamadım.* “Anne! Yardım et bana! Bırakma! Bu kez yapma! Anne!” Hıçkırarak başımı iki yana sallamaya devam ettim, bilinçsizce hareket ediyordum artık. “Anne!”

“Beni bırakma... Anne!”

"Lütfen! Anne, yapma..."

"Anne..."

Gözyaşlarımla kontrolü kaybolup gitti. Bir an sonra dış kapıdan geçirdim, kapı sertçe çarpıldı ama ben bir an olsun bağırmaı kesmedim. Yaşlar yanaklarımı sırlıklam yapıp, içimde daha derin bir boşluk açarken evin içindeki merdiven basamaklarından yukarı sürükleniyordum. Sesimin yankısı kulaklarımdaydı, sertçe hıçkırdım. İçimde dağlanan acıyı kalbime kambur yaptım.

"Anne, neden valizini hazırlıyorsun? Yoksa..." Öylesine heyecanlanmışım ki gözlerim parıl parıldı. Hissediyordum, kahretsin ki kendime acıyordum. "Yoksa birlikte tatile mi gideceğiz? Gidecek miyiz sahi? Babam hiç söylemedi ama..."

Sessizlik, hapsediğim anın içerisinde tüm yaşlarımı boğacak kadar gadarlaştı. Annem susuyordu.

"Havuzda girer miyiz?" diye sormuştum, henüz yüzme bilmiyordum ama korkum da yoktu o sıralar. En büyük korkum olmak için gitmeyi seçiyordu annem, bilmiyordum o güne kadar. "Anne, girer miyiz? Lütfen girelim. O zaman... bana kolluk alalım mı? Benim kolluklarım yırtılmıştı hani, babam söylemişti ya, şişiremedi. Mavi elbisemi de alalım, babam çok yakıştırdım söylüyor bana." Kalbim çok kırıldı, eksikti, paramparçaydı. "Anne, neden bana bakmıyorsun?"

Duraksamadan valizini kapatmıştı, o sesin yankısı kısıklı geçmişti kulaklarımdan ama bir *bitişi* andırıyordu. Bir kitabın son sayfasını çevirmek ve vedalaşmak gibiydi. Hâlbuki o da çok ağlıyordu ama ne için? Çok mu üzül-müştü? Ne kadar? Gitmesini engelleyecek kadar değil öyleyse. Sessizce çekip gitmişti işte, hangi gözyaşı akardı ki bunun için?

"Ben gideceğim," demişti, çocuk aklımla hissettiğim endişeyle eteğine dokunmuştu parmaklarım, sıkıca sarmıştım ellerimi. Sanki gitmesini engelleyebilirmişim gibi. Bana bakmadı, mavi bir tekerlekli valizdi elindeki. Ben maviyi çok severim hâlbuki. Hiç unutmamıştım. "Sen babanla kalacaksın."

"Ama... Bensiz mi?"

"Sensiz."

"Ben... Ben ne yapacağım ki sensiz?" diye sormuştum aptal gibi ağlamaya başlamadan hemen önce. "Anne, beni korkutmak için mi söyledin? Anne... Ben üzdüm mü seni? Yaramazlık mı yaptım? Söz, bir daha çıkmayacağım o ağaca. Özür dilerim, anne. Söz verdim bak, gidecek misin?"

Sessizlik büyüdü. Sanki ölümdü.

"Anne... Ben çok üzülürüm. Babam da çok üzülür... Gidecek misin gerçekten? Nereye gideceksin? Biz de gelelim. Olmaz mı? Anne..."

Sert bir nefes almıştı. O nefesin ağırlığı hatıramdan silinmeyecek kadar yer etmişti içimde. Sessizliğin içinde, belki de ilk kez o an bana döndüğünden bir an olsun unutmadığımdan yükü bir o kadar ağırdı. Hem bir şeyler üy-lemek hem de susmak ister gibiydi ifadesi ama dudakları kıpırdamamıştı. Tereddüdü de yoktu. Ben çok ağlıyordum hâlbuki, beş yaşımıdaydım da zaten. Niye gitmişti?

"Baban da beni çok üzdü, yapamıyorum ben... Gün, yapamam ben." Ağla-ması şiddet kazandığında parmakları titredi ve yüzüne çıkararak ovuşturdu yüzünü. Tam üç kez ofladı, sertleşen nefeslerini düzene sokmayı bekledi. Sonra yapamadı. Elbisesinin eteğini avuçladığım elimi çekmişti sinirle. Ver-diği nefes bir zehir daha ördü yüzüne. *"Evden sakın çıkma, babanı bekle."*

"Anne..."

"Bana anne de deme," dediğinde ikinci kez bile bakmamıştı suratıma. *"Bana hiçbir şey deme, sakın söyleme."*

Bir odanın kapısı açıldı saniyeler içerisinde, kafamın içerisinden çıka-bildim ama hiçbir şeyi görmüyordu gözüm ve zamanın dışarısında acıyan bakışlarla hâlime yanmaktı tek bildiğim. O gün yükünden kurtulmak ister gibi bakmıştı bana, az önce de öyleydi; sahi neden bakmıştı? Neden bir kez bakmıştı bana? Hiç bakmasaydı hatırlamazdım belki de bu denli. Şimdi de bakmıştı yalnızca. O yaşında merdivenden düşe kalka indiğimi, peşinden giden küçük adımlarımla kaç kez yere düştüğümü, dizlerimin yaralandığını, acımdan değil de gidişinden ağladığımı ve onun bana bir kez daha bakmadı-ğını... Her şeyi bile bile, her adımda düştüğümü göre göre gitmişti de. Şimdi olduğu gibi.

Aksa.

Sen çocuksun, yok sayarsın. Öyle olduğunu sanırsın, alışıksın; bazen ka-narsın, yara alırsın, arkanda bırakır ve hiç çocuk olmamış gibi yaşarsın. Ama en nihayetinde yaş alırsın, büyürsün ve bazen öyle kolay da yok sayamazsın. Her gözünü açtığında en çok sen aldanırsın, başa sarar ve her gün kendini de aldatırsın.

Odadan içeri iteklendiğimde kapının sertçe kapanıp kilitlendiğini duydum. Sesli bir şekilde hıçkırdım. Dizlerimin üzerine, avuçlarım zemine denk düşecek şekilde devrilmişim. Güçsüzdüm, ağlıyordum ve beş yaşındaki o çocuk gibi hissediyordum.

"Baba," diye fısıldadım istemsizce boğulan sesimle, gözlerimi daha sıkı yumarak. Zemine damla damla dökülen yaşların buğusu arasında iç çekerek ağladım bir süre, saçlarım yanaklarıma yapışıp ıslak tenimi çevrelemişti.

Kalbim öyle çok yanıyordu ki o yaşta olduğu gibi babamın eve dönme-sini beklemek istiyordum. O gün saçlarımı bile taramamıştı annem, elbisesini giymiş ve gitmişti. Akşama kadar babamın gelmesini beklemiştim ben de.

Annemi geri getiririz diye. Sonra... Babama sarılabilmiştim yalnızca. Şimdi de olsaydı ya... Oysaki ne evdeydim ne de babamın ulaşabileceği bir yerdeydim.

"Ağlama. Şşt..." diyen ince sesi duyduğumda ve aynı saniye omzuma dokunan parmakları hissettiğimde irkilerek yerimde sıçradım ve refleksiyle geriye gittim.

Sırtım duvarla buluşana kadar dayanmışım duvar köşesine ve ıslak kirpiklerim arasından buzdan gözlerimle karşımdaki ufacık bedene baktım. Bir çocuğa. Kaşlarım şaşkınlıkla ağırca çatılırken, göğsüm az önce hissettiğim telaşın kurduğu baskıyla beraber içeri çöküp yükseliyordu. Dağılmışım ve kulaklarıma tırmanan kan akışının da etkisiyle halüsinasyon görüyor olma olasılığım fazlaydı. Üzerinde uzun kollu ve ayıcıklar olan, siyah bir pijama takımıyla tahminimce beş altı yaşında bir kız çocuğu bulmamın başka açıklaması olamazdı. Kahverengi saçları ufacık yüzünü kapatırcasına omuzlarından aşağı kıvrır kıvrır iniyordu ve üzüldüğünü belli edercesine bana bakıyordu.

"Sen..." diyebilirdim boğazım bağırmaktan ve ağlamaktan dolayı dikenli bir telle kazınmış gibi acı verirken. Yutkundum sertçe. "Sen kimsin?"

Bir adım atarak tam önümde bağdaş kurarak oturdu ve başını omzuna doğru eğdi. "Zeynep," dedi, küçücük elleri kucağında birbirine kenetlenmişti. "Üzüntün geçti mi?"

Zeynep... Çocuk muydu?

Beynime kan gitmiyormuş gibi tutulup kaldım birkaç saniye.

"Neden ağlıyorsun ki hem?" diye sordu, dudaklarını birbirine bastırarak burnumu çektiğim sırada. "Kim üzmüş seni?"

Gözlerim tekrar yaşlarla doldu.

"O amca mı? Ama o amca hep böyle ki zaten," dediğinde kirpiklerimi ağır ağır kırptırdım. Gülümsedi dudakları kapalı bir şekilde. "Ağlama lütfen, sana oyuncaklarımı vermemi ister misin? Hm? Vereyim mi? Susarsan veririm ama..."

Güler gibi oldum, buna rağmen gözlerimden yaşlar döküldü. O da güldü.

"Eğer oyuncaklarımı istemezsen sana sarılmamı ister misin?" Dizlerinin üzerine oturup biraz daha yaklaştı yanıma. "Annem bana sarılınca ben ağlamamın geldiğini unutuyorum. Sana sarılayım mı?"

Çenem titredi usulca. "Bana da babam söylemişti, sarılınca oluyormuş öyle," dedim kısık bir sesle, bir elimi yanağıma çıkarıp ıslak yüzümü kuruладım. "Ama bu kez olmaz."

Küçük omuzları düştü, yüzündeki ifade de düşmüştü. "Ama neden?"

"Boş ver," dedim yutkunarak. "Senin yaşının kaldırabileceği şeyler değil bunlar."

"Beş yaşımıdayım ben bir kere," dedi küskün bir tavırla. "Neredeyse altı olacağım."

Güldüm. "Çok küçüksün," dedim, onu dikkatle süzüyordum. Çok tatlıydı. "Ayrıca... Senin burada ne işin var?"

Alt dudağını büzerek ellerini dizlerinin üzerine yasladı. "Bilmem," dedi ardından. "Bir sürü gündür buradayım."

"Neden geldiğini bilmiyor musun?" Onu da mı kaçırmışlardı? "Kim getirdi seni buraya?"

"Annemin kocası," dedi durgun bir şekilde, merakla doldu göz bebekleri. "Senin kocan var mı?"

"Hayır," dedim dudaklarım kıvrılırken. "Kocam yok."

"O zaman senin kimsen yok mu?"

"Olmaz olur mu? Var," dedim anlam veremeyerek. "Babam var, arkadaşlarım var ve... Biri daha var."

"Annem bana kocası dışında kimsenin olmadığını söylemişti," dedi. "Senin etrafın çok kalabalıkmış."

"Hiç değil aslında."

Derin bir nefes aldı. "Senin adın ne?"

"Gün," dedim. "Aslında Gün Aksa ama... bana Gün derler."

"Gün mü?" İlginç bulmuş gibiydi. "Gün, Gün, Gün..."

"Niye tekrar ediyorsun?"

"Günleri unutmamak için."

Tekrar güldüm. "Sen bana Aksa de öyleyse."

"Aksa çok güzel... ayy, sen çok güzelsin," dedi iç çekerek, saçlarına uzandı ardından. Yüzümden ayırdı tutamları, dudaklarımın köşesinde buruk bir kıvrım vardı ve gitgide çoğalıyordu içimde. "Aksa... Sen neden geldin yanıma?"

"Sen neden buradasın asıl?" diye sordum merakla, yenik düşeceğim tek şey her seferinde bastınılmaz bir merak hissetmekti. "Şansal Zaim senin baban mı yoksa?"

Suratını buruşturur gibi oldu. Başını iki yana sallarken, omuzlarını indirip kaldıran bir nefes çekmişti içine. "Hayır," dedi kısık bir sesle, alt dudağı titredi. "Zaten ben annemi çok özledim."

Kaşlarım daha derinden çatıldı. Sırtımı birkaç dakikadır sindiğim duvar kenarından ayırdım ve yan bir şekilde katlı duran bacaklarımdaki çizimleri üzerine dokundurmadan ona doğru eğildim. Göz gözeydik.

"Sana bir şey yaptılar mı bu adamlar?" diye sordum aklımda bin çeşit korkunç senaryo arka arkaya sıralanırken. "Sana dokundular mı? Vurdular mı?"

"Benimle oyun oynuyorlar onlar," dediğinde endişem daha çok büyüdü. "Selçuk bana vurunca... Büyük amca çok kızdı ona, bir daha da yapmadı."

Birden tüm endişem ikiye katlanıp dağ gibi dizildi içime. "Ne tür bir oyun?" diye sordum sakın olmaya çalışarak. "Oyuncakların olan bir oyun

mu? Bana anlatır mısın?" Yutkundum sayısız kez olduğu gibi. "Senden bir şey istediler mi?"

"Bebeklerimle oyun, saklambaç oyunu, sonra... Benimle satranç bile oynadılar. Ben artık satranç oynamayı da biliyorum. Ama bazen çok kızıyorlar, korkuyorum." Herhangi bir istismar fikri dehşete düşürüyordu beni, henüz doğru anlayıp anlamadığını bile bilemiyordum. "Hem biliyor musun? Hazan teyze bana bugün ev bile almış."

Kirpiklerim kırıştı, ateşe dokunmuşum da canımdan can almış gibi ani bir farkındalık hissettim. "Sana ev mi almış?"

"Pembe prenses evi... Böyle odaları var," dedi heyecanla ellerini sallayarak, anlatırken. "Bak hatta orada. İstediyse oynarız ama yarın oynarız, bugün yorulduk. Üstelik havuzu da var! Hem de kaydıraklı!"

Alt dudakımı ısırarak gülümsedim, sonrasında kirpik diplerime asılı yaşları iteklemek için birkaç saniye tavana diktim gözlerimi. Atılan sayısız düşümün boğazımdaki varlığını hissediyordum. Gözyaşlarım durmak istemiyordu. Neden böylesine zoruma gidiyordu?

"Hazan teyzen neden geliyor buraya?" diye sordum gözlerimi gözlerine çevirerek. "Senin için mi?"

Başını onaylar anlamda salladı hızlı hızlı. "Evet," dedi. "Onu çok seviyorum... Annem gibi bakıyor bana."

"Öyledir..." Bakışlarımı usulca kaçırdım. "Öyle bakar."

"Sen onu tanıyor musun? Ayy Aksa... Gördün mü onu? Az önce gelseydin görürdün."

"Yok, tanımıyorum; görmedim."

Esnedi derince, yutkundu sonra. "Çok iyi biri," dedi gülümseyerek. "Bana masal okudu uyuyayım diye ama uyuyamadım hiç. Bu gece annemi çok özledim çünkü... Çok özleyince hiç uyuyamıyorum, biliyor musun?"

Masal da mı okumuştum? Yanağımı içeriden dişlerimle ezerken canımın acısı katlanmadı ilk kez, sadece daha fazla bir şey duymak istemediğime emindim. Bir avucumu yanağıma çıkarıp elimin tersiyle suratımı sildim. Etrafıma bakındım, burası bir çocuk odasıydı. Temiz, düzenli ve cıvıl cıvıldı. Odanın zeminini saran tozpembe bir halı seriliydi, üzerine birkaç oyuncak bebek saçılmıştı ve bahsettiği oyuncak evi ileride bir köşeyi kaplıyordu. Pencerenin kenarında çift kişilik bir koltuk, köşesinde de üzerine kırmızı battaniye örtülen kocaman bir ayı duruyordu. Odanın bir köşesinde kocaman yatak, karşısında da krem rengi dolap vardı. Gece lambası açıktı, sarı ışığı güçlü bir şekilde odayı aydınlatıyordu. Komodinde boya kalemleri, masal kitabı ve bir saç tokası gözüme çarpmıştı. Öyle çok inceliyordum ki annemden bir iz bulup kendime acı çektirmektir sanki niyetim.

Zeynep'in tam olarak kim olduğunu ve annemin neden ona bakmak için buraya kadar geldiğini merak etsem de daha fazla dayanamayacağım ayrıntıları duymak istemiyordum. Varımı yoğumu kaybetmişim gibi hissederken en azından... Bir süre sustum, Zeynep beni izledi ama ben ona hiç bakmadım. Başımın arkasını duvara dayamış, buzdan gözlerimi yummuştum ve yalnızca dinginleşmeyi bekliyordum.

Birkaç saniye geçmişti ki kapı kilidinde dönen anahtar sesi göz kapaklarımdaki ağırlığı kaldırdı. Sindigim köşeden toparlanarak gelen kişiye bakmak için çevirdim başımı. Kapı sertçe açıldı, içeri giren kişi beni odaya sürüklercesine getiren adamdı. Gözleri doğruca beni buldu, kısa bir an Zeynep'e baktı. Ellerindeki kıyafetleri üzerime doğru attı bir an sonra.

"Üzerini değiştir," dedi tok bir sesle. "Senin için alınanlar da yarın gelir."

Kaşlarım sertçe çatıldı. "Benim için alınanlar?"

"Burada kalıcısın, ihtiyacın olan her şey alındı." Son bir bakış attı. "Yarın hepsi gelecek." Seslice nefeslendi. "Şansal Bey, Zeynep'le kalmanı ve onunla ilgilenmeni istiyor. Sakın yanlış bir hareket yapayım deme."

Sonra bir şey söylememe fırsat tanımadan odadan çıktı ve kapıyı çarparak, kapatıp üzerimize kilitledi. Tınaklarımı avuçlarımdan içerisine batırdım, kanasa dahi umurumda değildi. Burnumdan verdiğim nefesin beraberinde gözlerimi sabitlediğim kapıdan öfkeyle çektim ve bacaklarımdan dibinden bir santim oynamayan çocuğu da o an fark ettim.

"Artık benimle mi kalacaksın?" diye sordu birden, gülümsüyordu. Öyle olmasını istiyor gibiydi. "Birlikte uyuyabilir miyiz öyleyse?"

Bir an sinirim ateşlendiğinden oturduğum yerden ayağa fırladım ve avuçlarımı yüzüme çıkararak öfkeyle sıvazladım. Tek bir gecede yaşananlara yetişemiyordum. Aptallık etmişim, Boris'i dinleyip o evden hiç çıkmamam gerekiyordu. Söz dinlemek artık daha cazipti ama dinleyebileceğim bir söz bile kalmamıştı ortada. Batırmıştım. Babam öğrenmiş miydi peki? Boris'i tek bir an bile sorgulamadan öldürecekti. Tüm suç benim olsa da sonuca götüren nedenler umurunda olmayacaktı.

Yanaklarımdan içini aldığım nefesle şişirdim ve odanın ortasında dikildim öylece. Bana dokunduğu anılar zihnime sızıyordu o sırada, çok aptaldım. Hiç uygun bir zamanlaması yoktu. Aslında *zamanlarmamız* yoktu. Şu an kaçırılmışken nasıl böyle ahlak dışı şeyler düşünürdüm? Gecenin böyle biteceğini tahmin bile etmezdim de zaten. Parmakları, iş bilir ağzı, kelimeleri ve daha fazlası... Utançtan inleyerek dudaklarımı yaladım. Şu an delirdiğini tahmin edebiliyordum. Öfkesini bile hissederek gibiydim.

Birkaç saniye geçmemişti ki çizmelerimi sıyrarak bir köşeye bıraktım ve odanın içerisinde bomboş adımlar atarak ilerledim. Ne yapacaktım böyle? Buraya tıkilip kalmıştım. Parmaklarımı saç tutamlarımdan arasına geçirip

ağlamak istercesine histerik bir nefes bıraktığımda pencerenin olduğu tarafa yürüdüm. Perdeleri açtım, dışarıda uzanan ormanlık alanı görebiliyordum ve bir dağ başında olduğumuzu hesap edecek olursam, etrafta dolaşan insanların fazla olduğunu da söylenebilirdim.

“Allah’ım, ben gerçekten bela mıknatısıyım galiba.”

“Aksa, sen beni sevmedin mi?”

Bir anda yerimde sıçrayarak iki adım gerilediğimde avucum refleksiyle göğsüme kapanmıştı. Gözlerimi biraz ötede dikilen çocuğa çevirdim.

“Zeynep,” dedim ardından yutkunarak, onun çocuk olduğunu ve onun için buraya gelen annemin ona okuduğu masalların ya da aldığı evin sorumlusu olmadığını kendime fısıldıyordum. Başımı iki yana belli belirsiz salladım. Bir çocuğa ne söylenebilirdi ki? “Sevdim seni... sevmez olur muyum?”

“Sen de bana kızacak gibi bakıyorsun.”

Öyle mi bakıyordum? “Özür dilerim,” diye fısıldadım. “Ben... Çok kötü hissediyorum sadece. Sana kızmam ben, asla kızmam.”

“O zaman benimle uyur musun?”

Boğazıma batan yumruyu yuttum. “Sen... sen yatağa gir, üzerimi değiştirmem gerek,” dedim kelimelerimi bir türlü seçemeyerek. “Tamam mı?”

Gülümsedi. Heyecanla yatağa koşar adımlarla yürüdü ve hızla zıpladı. Gerçekten zıplayarak tırmanmıştı, yaşıtlarından daha kısa olduğunu fark ettiğimden sevimli gelmişti de gözüme. Ofladım ve fırlatıldığı yerde beni bekleyen kıyafetleri kucaklayarak tam karşıdaki banyoya yöneldim.

Saat gece yarısını geçmiş olmalıydı. Eğer tüm bunlar yaşanmamış olsaydı sıcak bir duş almış, Boris’in kolları arasına girmiş olurum. *Birlikte uyumaya başlamıştık çünkü.* Kalbim titredi. Üzerimde onun ceketini taşıyordum, parfümünü hissetmek de iyi geliyordu. Ama onu düşünmek özlemimi katlıyordu.

Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp gri bir eşofman altı ve lacivert bir *sweatshirt* giydikten sonra saçlarımı toparlamak adına dolapları karıştırdım. Bulabildiğim tek şey her renkten ince lastiklerdi. Saçlarımı örgü yaparak ucuna lastiklerden birini geçirmiştim ben de. Alnıma, yanaklarıma devrilen perçemlerime ise çözümüm yoktu.

Çıkardıklarımı sıkıca kollarım arasında gövdeme bastırarak odaya geçtiğimde dinmek bilmeyen sıkıntı içime yeniden doldu. Daha tanışalı bir saat bile olmayan beş yaşındaki çocuğun yatakta uzandığı yerde ayaklarını indirip kaldırışı çarptı gözlerime. Kendince bir oyun tutturmuştu, varlığını hatırlatırcasına oradaydı. Gerçi onun alanını işgal eden bendim.

Ağır adımlar atarak yatağın diğer ucuna geçtim. Yatağa uzandım ve sırtımı başlığa yaslayarak elbisemi yanıma koydum. Onun ceketini ise kucağımdaydı.

"Hadi, uyu," dedim bağdaş kurup, göz ucuyla ona bakarken. "Üzerini de ört."

Yüzüstü döndü yatakta, avuçlarını çenesinin altına dayamıştı ve gözleri üzerimde geziniyordu.

"Benim de saçlarımı örer misin?"

Sert bir nefes aldım. "Şimdi uyu, yarın yaparız."

"Biliyor musun? Ben tek başıma uyumayı hiç sevmem. Allah'a çok dua ettim, o kadar çok ki hem de," dedi kısık bir sesle. "Allah çocukların duasını gerçekten kabul ediyormuş, Aksa... Bana seni gönderdi."

"Annenin gelmesini isteseydin öyleyse," dedim bir an *çünkü* ben hep öyle istemiştim.

"Ona da dua ettim," dedi. "Ama olmadı... Sence annem beni unutmuş mudur?"

"Anneler çocuklarını unutmazlar."

"Dua ettim, olmadı ki ama..."

"Ben de etmiştim," dedim istemsizce. "Benimki de olmadı."

"Annenin gelmesini mi?" Şaşırmış gibi uzandığı yerden doğruldu ve dizlerini bükerek üzerine oturdu. Yine yanıma yaklaşmıştı. "Senin annen de mi gitti? Nereye gitti?"

"Tatile," dedim alay edercesine. "Tatile gitmiş."

"Seni neden götürmemiş?"

Histerik bir nefes çıkmıştı dudaklarımdan. "Çok yaramazlık yapmıştım."

"Ben de çok yaramazlık yapıyorum... Allah o yüzden annemi göndermiyordur belki."

Gülmek istedim ama suratımdaki kasları kaybetmiş gibiydim. "Anneni ne zamandır görmüyorsun?"

"Çok, çok, çok zamandır," dedi eliyle parmaklarını kaldırıp rakamlar yaparken.

"Kim getirdi seni peki buraya?" diye sordum tüm dikkatimi ona verdiğimde. "Annenin yanından mı aldı? Ne söyledi sana buraya gelirken?"

"Gürkan amca getirdi sonra büyük amca da bana burada yaşayacağımı söyledi," dedi. Gözlerine hüznün oturmuştu, annesini özlediğini anlıyordum. Biliyordum. Karşımda kendimi görüyordum ve bu sebepten çok rahatsız hissediyordum.

"Gürkan amcan kim?" diye sordum sessizce. "Amcan mı?"

"Annemin kocası..." İç çekti yavaşça. "Beni sevmiyormuş, ben ona bir şey yapmadım ki. Neden sevmiyormuş?"

Çatık kaşlarının aşağısından yüzünü izledim. "Annen... O adamı bırakmadı mı?"

"Gürkan amca çok kötü Aksa, çok kötü," dedi, korkar gibi biraz daha yakınıma geldiğinde bir eli bacağımın üzerine inmişti. "Annemi çok üzdü, hep ağlatıyordu... annem gideceğimizi söyledi bana, Gürkan amca bizi yakaladı." Başını iki yana sallarken gözleri yaşlarla dolmuştu. "Çok kötüydü Aksa."

Bir elimi kaldırarak yüzünün yakınına getirdim ve saç tutamlarını kulağının ardına sıkıştırıp gözlerine baktım ürpertiyle. Kim bilir neler yapmıştı piç herif.

"Peki ya baban?" diye sordum. "O nerede, biliyor musun?"

"Annem, babamın yanına gideceğimizi söyledi," dedi fısıldar gibi. "Babamın çok güçlü olduğunu söyledi bana. Beni çok seveceğini de."

"Sen babanı görmedin mi daha önce?" diye sordum karışık bir sesle.

"Hayır... senin baban var mı peki?"

"Var tabii," dediğimde kafamın içerisinde köşe bucak kaçan kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyordum. Bedenimin bir kısmını ona doğru çevirdim. "Annenin ismi ne senin?"

Tatlı tatlı gülümsedi. "Peyker," dedi. "Mahpeyker."

Bir şok dalgası hızla ve kuvvetle suratıma çarptığında donup kaldım. Hafızamın karanlık kuytularına sızan anılar odanın dört bir yanında oynatılıyordu sanki.

"Nasıl ağlamam?" Endişe biriken kahverengi gözlerini kaçırarak ellerinin dış yüzeyini yanaklarına bastırdı. "Beş yaşında bir kızım var, yanımda bile değil," demişti. "Çok küçük. Nasıl ağlamam?"

Kaşlarım çatılmıştı sözleri üzerine. "Niye yanımda değil?"

"Eşim öyle istiyor."

"Emin misiniz? Bir baba bunu neden istesin?"

"Öyle olmuyor işte... Çocuğum ondan değil, eski eşimden. Bu yüzden istemiyor."

Dudaklarım arasından bir hah sesi çıktı. "Ama bu çok saçma."

"Ona göre öyle değil," demişti. "O kendi kanını taşıyan bir çocuğu istiyor."

Bu ismi bir gece, bir yerlerde, kızı için ağlayan çaresiz bir kadının titrek sesinden duyduğuma emindim. O geceyi silik de olsa hatırlıyordum. Çünkü Boris Karalav bana silah doğrultmadan hemen öncesine denk gelen zaman diliminde görmüştüm o kadını. Bu kız, o gece tanıştığım kadının kızıydı.

"Zeynep," dedim şok içinde yüzünü avuçlarım arasına aldığımda, ne tepki vereceğimi şaşırmıştım birden. "Ben senin anneni gördüm, onunla tanıştık..."

"Gerçekten mi?!" diye heyecanla sordu, gözlerine sinen parıltılar gözlerime sızıyordu. "Gördün mü annemi?"

"Gördüm."

"Annemin saçları böyle sırtına kadar. Saçları öyle miydi? Annem miydi? Annemi mi gördün gerçekten? Gözleri de çok güzel miydi? Annem ya mı miydi?"

"Gerçekten annendi," dedim ellerimi kucağına indirip, ellerini tutarken "Seni çok özlediğini söyledi bana, o da seni arıyordu."

"Yaa..." Gülümsedi. "Annem de beni mi arıyormuş?"

"Evet," dedim. "Çok üzgündü, seni görmediği için üzölmüştü."

"Gürkan amca ona bir şey yapmış mıydı peki?"

Beş yaşındaki bir çocuğun endişesini duyduğu şey, annesinin zarar görme ihtimali miydi sahiden? *Siktiğimin dünyası.*

"Yapmamıştı," dedim, hâlbuki o gece yüzünde gördüğüm izleri hatırlıyordum. Babama söylemeyi nasıl unutmuşum? Aklıma not etmişim olsa. Pişmanlık göğsümü avuçları arasında sıkıp, bırakırken nefes almak şimdi çok daha zordu.

"Beni ne zaman almaya gelecekmiş, Aksa?" diye sordu titreyen sesiyle, başını küçücük omzuna doğru yatırdı. "Ne zaman gelecekmiş? Söyledi mi sana? Hemen gelir miymiş? Eğer hemen gelecekse sadece resim defterimi götüreceğim. Anneme bir sürü resim yaptım çünkü."

"Gelecekmiş," dedim zorlukla. "Hemen değil ama... gelecekmiş."

Aylar önce gördüğüm o kadının nerede olduğunu bile bilmiyordum. Bir an kalp atışlarım ürpertici bir hisle çarptı.

"O gelmezse ben seni ona götürürüm." Bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum, belki de onu sadece kandırıyordum. "Anlaştık mı?"

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Gerçekten ya..."

Birden ağlamaya başladı. Her damlanın ağırlığı kendi çocukluğuma biriktiğinden çaresiz hissettim önce, ardından ne olduğunu anlamadan kucağıma çıkıp kollarını boynuma sarmaladığında küçük gövdesini sarsan hıçkırıktan dinledim bir süre. Bir avucum sırtını okşarken ne söylesem ya yetersiz ya da fazlaya kaçacakmış gibi hissediyordum. Onu annesine götürecektim çünkü beş yaşındaki hâlimin elleri avuçlarımda ve *anne* deyişleri kulaklarımdayken yapmam gereken tek şey buymuş gibi geliyordu. Kurtulmaya, annesine gitmeye ihtiyacı vardı. Aynı benim gibi.

"Ağlama," dedim fısıltıyla, şampuan kokan ince telli saçlarına gömdüm suratımı. "Annenin yanına gideksen hiç ağlamamalısın."

Burnunu gürültülü bir şekilde çekti. "Çok özledim ben annemi..."

Sırtımı geriye verip başlığa yaslandığımda sırtını ağır ağır sıvazlıyordum. Sakinleşmeliydi.

"Bak, seninle bir anlaşma yapacağız. Ağlama bakayım..."

Birkaç saniye içerisinde sustu ve başını omzumdan ayırarak geri çekildi. Kucığımda olduğundan göz göze kalmıştık kısa sürede. Yanaklarını kollarıyla sildi.

“Neymiş?”

“Buradan çıkmak için...” diye fısıldadım, sesim öyle kısıktı ki ben bile duymakta zorluk çekiyordum. “Bana uyum sağlayacaksın.”

Seyrek kaşları havalandı. “Kaçacak mıyız?”

Tepkisi nedensizce güldürmüştü beni. “Kaçacağız,” dedim sır verir gibi. “Ama bunu gizlice, kimseye hissettirmeden yapacağız.”

“Aksa, kaçmak zaten böyle bir şey.”

“Sen sus,” dedim. “Beni dinle, kabul et.”

“Tamam.” Gülümsediğinde nemli suratı bu kez daha canlıydı. “Ben an-neme kavuşacağım. Ya sen?”

“Ben...” Sertçe yutkundum. “Babama ve *sevdiğim* adama.”

Beş yaşındaki çocuğa yaptığım itiraf öyle utandırmıştı ki kalbime ve kar-nıma peş peşe tekme yemişim gibi hissediyordum şimdi.

“Hani kocan yoktu?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Varmış işte.”

“Kocam değil zaten,” dedim gülerek. “Aslında... Ne olduğumuzu da bil-miyorum.”

Adam seni yedi resmen. Neydik öyleyse? Yemek olduğum kesindi. *Allah'ım, affet.*

“Çocuğunuz da mı yok?”

“Höh ama Zeynep, ne çocuğu? Babam duysa beni ayaklarımdan tavana asar. Bir de çocuk diyorsun!” Kafam öyle dağılmıştı ki derin sayılabilecek bir gülümseme yapışmıştı dudaklarıma. “Ama bak şimdi... İki evcil hayvanımız var, onları da çocuk yerine koyabiliriz. Öyleyse iki tane de çocuğumuz var sayılabilir, mesela yani... Öyle olduğundan değil.”

“Ayy... İsimleri ne ki onların?”

“Alfi, Edgar, aslında Poe da vardı...” Omuzlarım çöktü bir anlık. “Pusat ve Kutay’ı da sayabilir miyiz acaba hayvan yerine?” Sesli bir şekilde güldüm. “Ama o zaman Boris’i de saymalıyız. Tam bir davar çünkü.”

“Davar ne demek?”

“Boris Karalav işte...”

“O senin kocanın ismi mi?”

“Zeynep, kocam değil dedim ya...”

Esnedi, başını omzuma koydu sonra. “Baban kötü biri mi?”

“Hayır, benim babam dünyanın en iyi babasıdır,” diyebilirdim, kollarımı ona dolayıp sırtımı geri yaslamıştım. “Beni de çok sever.”

“Ama seni... tavana asacakmış.”

"Abartıyorum canım, yani umarım..." Göğsümü bir nefesle şişirdim.
"Boris'i sevdiğimi öğrenirse yaşanacakları düşünemiyorum gerçi."

"Kocan olur..."

"Taktın kafaya sen bunu," dedim, çocuk akıydı işte. Kim bilir, ne olduğunu sanıyordu? "Neden kocam olsun ki?"

"Çok seversen kocan olurmuş. Öyle söylemişti annem."

"Annen kocasını seviyor mu öyleyse?" diye sordum, yalnızca onu konuşturmaktı niyetim.

"Hım hım... öyle."

Sessizleşti, birkaç saniye sonra hırıltılı nefeslerini duydum. Uyumuştı. Bakışlarım karşımdaki boşluğa sabitlenip kaldı bir süre, kafamdaki planı ölçüp tartmam ve her olasılığı hesap etmem gerekiyordu. Zeynep'i geride bırakamazdım ve bu sebepten kaçmak için akıllıca bir şeyler düşünmem şartı. Ne yapabiliirdim? Kafamı çalıştırmak için biraz dinlenmeliydim belki de.

Zeynep'i yatağın ortasına yerleştirip üzerine yorganı örttükten sonra etrafı daha detaylı aradım. Her köşeye baktım, aklıma gelebilecek fikirleri analiz ediyordum bir diğer yandan.

İkinci kattaydı bulunduğumuz oda. Bir alt kata inebilir ya da yan odalara giden bir pencereye tırmanabilirdim ama bir bacağımı kırma pahasına alacağım risk yeterli gelmiyordu. Başka bir şeyler düşünmem için önce malikânenin içerisini dolaşmam, hafızama atıp yoluma bakmam lazımdı. Etkili bir hamle yapmadığım sürece kendimi tehlikeye atamazdım.

Yarım saatin sonunda gece lambasını kapatıp yatağın bir tarafına yerleştiğimde sırtımı dönüp camın ardındaki geceye dikmişim buzdan gözlerimi. Sarıldığım ceketinden yükselen kokusunu soluyarak biraz da ağlamışım.

15. BÖLÜM

ÖFKELER VE ESKİ ÂŞIKLAR

“Sergen! Sergen! Aç kapıyı... Sergen!”

Daha fazla dayanamadı. Boğazından yukarı tırmanan yangın nefeslerini göğsüne düğümlediğinde sertçe hıçkırdı ve tutmadığını hissettiği dizleriyle kapının eşiğine yığıldı. Yumruklarını ardı ardına dizdiği kapının arkasında koşarak yaklaşan adım sesleri duymuştu son saniye ama yeterli değildi, kulaklarından bir türlü silinmeyen çığlıkları bastırabilecek bir güç yoktu. Nefesi daraldı, buz kesen avucunu göğüs kafesine dayayıp gözlerini sımsıkı yumdu.

Bu kez bırakma beni! Anne!

İçindeki ağrı katlanılmaz boyuta ulaştığında avucunu göğsüne çarptı. Kapı da aynı saniye hızla açılmıştı.

Sergen Alatan, uykusuz geçen gecenin bir saatinde yumruklanan kapının iyi bir haber getirmeyeceğini bilecek kadar görmüş geçirmiş bir adamdı. İlk kez ağır bir haber aldığında kapısını yumruklayan Turgut’un kardeşi Atahan’dı ve *abim de kanser olmuş, o da mı ölecek*, diye ağlıyordu kapısında. O günü aklına kazımişti. O gün de çok ağlamıştı. *Dostu için*. Kaybetmek istemediğinden... öleceğini sandığından ciğeri parçalanmıştı. Ama zamanla öğrendiği bir şey vardı. Onları ayıran ne ölümdü ne de hastalıktı. Ama zamanın birinde ayrı ayrı, karşı karşıya kalmışlardı. *Bu gece, benzer bir gece*. Kalbinin orta yerinde nükseden ağrının sebebi buydu. Göğsünden aylardır silinmeyen bir ağırlık da vardı. Aklına da bir tek *o* geliyordu. *Kızı*.

Yıllardır silinmeyen ağırlığın sorumlusu ise kapısında idi. *Hazan. Karul olanından*.

“Hazan,” dedi Sergen şok içerisinde, bir anlığına donup kaldığında dudaklarını birbirine bastırıp sert bir nefes verdi ve temkinli gözlerle etrafı taredi. Görünürde hiçbir şey yoktu ama kapının önünde kalmasına izin vermezdi.

Eski karısını kollarından yakaladı. Hazan ağlamaya devam ediyordu ve içini daraltan düşüncelerin sorumlusu bu ağlayışlarıydı. Levent piçi mi bir şey yapmıştı? Sabah avukatı olarak Haldun Karsu ile birebir görüşmesi olduğunun haberi gelmişti kulağına. Şeytanın tekiydi. Hazan o herifi nasıl yanına yakıştırabilirdi ki zaten?

Kapıyı arkasından kapattı. Belinden tuttuğu kadını salona doğru ilerletip koltuğa oturttuğunda endişesi boyut atlamıştı. Perişan hâldeydi. Ne halt dönüyordu?

"Hazan," dedi Sergen orta sehpanın üzerine oturarak eski karısının karısına geçtiğinde. Başını hafifçe eğdi ve yaşlarla ıslanan mavi gözlerine baktı. *Bir zamanlar bakmaya doyamazdı.* "Ne oldu? Anlat, endişelendirme adamı"

"Sergen," dedi Hazan ağlayışlarının arasında, başını istemsizce iki yana sallayarak hıçkırmıştı. "Gün... O adamların elinde. Gözlerimle gördüm... yardım istedi benden. Çok korktum. Sergen, Gün... Çok kötüydü..."

"Bir dakika, bir dakika... Ne saçmalıyorsun sen?"

"Gün... Kaçırılmış, benden yardım istedi, Sergen. Ben..."

"Ne diyorsun sen, Hazan?" diye çıkıştı Sergen, öne kayıp kollarından yakaladığı kadını sabit tutmaya çalıştı. "Ağlamadan anlat. Nerede gördün sen Gün'ü? Hazan! Ağlamadan anlat diyorum... Hızlı ol."

"*Kaçırıldım*, dedi," diyebildi Hazan zorlukla, gözyaşları dinmiyordu. "Birin yanında... Şansal mıydı ismi, bilmiyorum. Sergen... Benden yardım istedi. Benden." Gözlerini sıkıca yumup başını önüne düşürdü ve titreyen alt dudağını ısırdı. "Hiçbir şey yapamadım. Hiçbir şey!"

Sergen Alatan duyduklarını sindirebilmek için birkaç saniyeye ihtiyaç duydu. Belli belirsiz aralanan dudakları, gerilen çehresi ve sıkıca birbirine bastırıldığı çenesi ile zamanın yavaşlayan akışında kalp atışlarının sesiyle çevrelendi dört bir yan. *Gün. Kaçırılmış. Şansal Zaim'in yanında.* Bu... Öyle bir şey olamazdı. Boris'i düşündü. Gözü karaydı, kızını ne kadar önde tuttuğunu biliyordu ve eğer kızı o adamların eline düşmüşse bunun tek ihtimali vardı: *Boris öldürülmüştü.*

Eğer tam tersiyse durum, onu kendi elleriyle öldürebilirdi.

Çünkü Sergen Alatan'ın aklını bürüyen kanın bir sınırı yoktu.

"Nerede gördün, Hazan?" diye sordu Sergen sesini bulabildiğinde, aklını kaybedecekti. "Sen... Ne demek hiçbir şey yapamadın? Ne demek?"

"O-onu gördüm... Korktum. Çıkınca... beni tehdit ettiler. Ben... senin yanına geldim. Başka şansım yoktu... sana geldim."

"Sen nereden tanıyorsun ulan bu adamları?" Kelimeler birbirine karışmış nereden nasıl çıkacaklarını bilemez gibi pervasızca fırlıyordu dudaklarından. "Kim olduklarının farkında mısın acaba?! Sen ne halt etmeye içlerindesin onların?! Ulan benim kızımı..."

"Sergen, Levent bana çok kızacak."

"Başlatma Levent'ine!" diye bağırdı Sergen yüzüne, çenesi kaskatıydı. "Levent aşağı, Levent yukarı! Kızım yok ortada, kızım!"

Hazan daha yüksek sesle ağlamaya başladığında Sergen sert bir soluk vererek oturduğu yerden fırladı. Kalkarken orta sehpanın üzerinde duran bardak devrilmişti. Salonda ışıklar kapalıydı ve aradığını bulması sandığından uzun sürdü. *Belki birkaç saniye.* Eğer tecrübesi sakinliğini kontrol altında tutmasını

aramasaydı dünyayı daha erken ayağa kaldırabilirdi. Önce araması gereken biri vardı.

Hızla kayıtlı numaraya tuşladı. Telefon çaldı, çaldı, çaldı...

"Senin ağzına sığmazsam..." Elini saçlarına götürdü ve sert bir soluk vererek tekrar aradı. Ölmüş olma ihtimali neydi? *Umarım hiçtir.*

"Sergen," dedi Hazan ayağa kalktığı anda, sırtını dönüp adama doğru ilerledi. Elleri titriyordu. "Ben... Bir işte çalışıyorum. Yüksek bir meblağ... Çocuk bakıcılığı, Levent buldu. Onun... Onun bildiği birinin çocuğu sanırım. Adamları hiç görmedim, yolu bile göstermeden götürüp getiriyorlar. İçeri telefon sokmak yasak. Öyle bir yer. Saatlerce kalıyorum. Beş yaşında, kız çocuğu..."

"Sen kendi kızını beş yaşındayken bırakmadın mı, Hazan?!" diye bağırdı Sergen yüzünü Hazan'a döndüğünde, göğsü sertçe inip kalkıyordu. Telefonu kulağından ayırmıştı. "Gidip el âlemin çocuğuna annelik mi yapıyorsun?!"

"Açma o konuyu!" diye bağırdı Hazan geri durmayarak, suratında donan yaşlarla bakıyordu karşısındaki adama. "Sen suçluydun!"

"Sikerim suçluluğunu! Sen bizi terk ettin ulan! Terk ettin!" Konu bu olmamalıydı ama susmak istemiyordu. "Sokaktaki itte bile vicdan var. Sokak-takinde bile..." Nefesini verdi ağırca. "Geçmişsin karşıma, *suçlu sendin*, diye tutturuyorsun bir de!"

"Kötüydüm! Sana söyledim! Atlatamadım, inanamadım!" Başını şiddetle iki yana salladı Hazan. "Kabul... Edemedim."

"Ben de kötüydüm!" diye bağırdı Sergen dişleri arasından. "Ama o bizim kızımızdı! Benim kızımdı! Bırakıp da gitmedim!"

Hazan avuçlarını suratına çıkardı ve ağrılar saplanan başıyla bir adım geri giderek gözlerinden akan yaşlarla kanepeye çöktü yeniden. Omuzlarına ağır geliyordu her şey. O hatalıydı, biliyordu. Sergen de hatalıydı.

"Sana öyle düşkündü ki..." Sergen her ne olursa olsun yediremiyordu. "Beş yaşındaki çocuğu eve atıp... Atıp gitmek ne demek? Aç, susuz, ağlıyor... Akşama kadar! Ben o eve girene kadar! Lan sen ne biliyorsun da konuşuyorsun? Ne biliyorsun?" Çenesini kırılacak kadar birbirine yasladı Sergen. "O yaşta psikolog psikolog gezdiğini! En yakın arkadaşını gözlerinin önünde kaybettiğini! Neredeyse boğulduğunu lan! Boğulduğunu! Sudan korktuğunu sonra! Aksa'nın sekiz yaşında... Balkondan aşağı atladığını biliyor musun sen?! Yoğun bakımda yattığını hatta! Ben vardım yanında! Ben! Daha çocuktu! Sen neredeydin?!"

Sertçe yutkundu Hazan, kalbine batan dikenleri ilk kez bu kadar derinde hissediyordu.

"Ama hata bende... doğru söylüyorsun," diye devam etti Sergen tek anlıkta, karşısına geçip oturan kadından ayırmadı gözlerini. Alt dudağını ıslattı yavaşça. Boğazı yanıyordu. "Kimseyi zorla anne yapamazsın. Hiç kimseyi."

"Onu aylarca karnımda taşıdım..." dedi Hazan avuçlarını suratından aşağı indirerek, çenesi titriyordu. Ayakta dikilen eski kocasına baktı. "Sen bunun ne demek olduğunu bilemezsin."

"Kapat bu konuyu, Hazan. Ne senin... ne de benim kavgam bitmez," dedi Sergen sertçe. "Gün'ü en son nerede gördüğünü söyle. Arabalarının plakası, modeli, her şeyi lazım bana."

Sergen'in haberi olmasa da telefonun diğer ucunda duran Boris kelimesi kelimesine duymuştu her şeyi. Nefes dahi almadan dinlemişti. İfadesini tutmak, kulaklarına dolan her şeyi hazmetmek için birkaç saniyeye ihtiyacı vardı. *Aksa*. Boğazının orta yerinde sancılanan yumru büyüdü ve daha fazla tahammül edemediğinde telefonu kapattı. Kaskatı kesilmişti bedeni.

Aksa'nın hayatına dair bildiğini sandığı her şeyin kocaman bir hiçten ibaret olduğunu idrak ediyordu duyduklarıyla ağırlaşan her saniyede. *Sekiz yaşında balkondan atlamış... O yaşta intihar edebilen bir çocuk...* Göğüs kafesinde büyüyen sıkıntı içine sığmıyordu. Bir elini yüzüne kaldırdı ve başını milimlik bir açıyla aşağı eğerek burun kemerini parmak uçlarının arasına sıkıştırdı.

Intihar. Yapamazdı.

Ama annesi yapmıştı.

Kafasını iki yana salladı, göz kapaklarını yumdu. Her gece gördüğü kâbuslar uyanıkken işgal ediyordu artık zihnini. İçinde bir girdaba dönüşen kasırga uğultular eşliğinde her şeyi kökünden koparıırken alt dudağını dişleriyle çekti.

"Boris," diyen ses ile beraber başını kaldırdığında elini yüzünden çekti ve omuzlarını dikleştirdi. Pusat'ı görmek istemediğine emindi. Yanına yaklaşan adım seslerini duydu. Kimildamadi. Kutay'ın evine gelmişlerdi bir saat önce, Laden içeride bildiği her şeyi döküyordu. Bunu sıkıntı etmediği de ortadaydı. Babasına duyduğu nefreti gözlerinden okuyabiliyordu. Çünkü benzer gözleri aynada görüyordu ara sıra, oradan biliyordu. "Annesi ve babası kısa bir dönem ilişki yaşıyorlar, kadın Şansal Zaim'den uzaklaşıyor falan... O sırada bu kız doğuyor. Annesinin soy ismini almış, Laden Atlas kısıacası. Babası bunları bulunca kadınla evleniyor ama kız soy ismini almıyor. Olay bu. Babasını arayıp onunla görüşmek isteyebileceğini söyledi ama şüphe çekermiş, babası öyle salak bir adam değil güya. Yarın toplantıları olduğundan bahsetti. Bunu da Melina'dan öğrenmiş. Atilla'nın kızı. Eğer toplantıya gidersen orta yolu bulursun. Ayrıca..."

“Pusat,” dedi Boris sözünü yarıda keserek, Pusat dudaklarını birbirine bastırarak iki adım gerisinde beklemeyi sürdürdü. Balkona çıkmıştı Boris, sigara içmeye. Ama... Sergen Alatan’ın aradığını da görmüştü göz ucuyla. Onu kandıramazdı. Sırtını çevirdi, üzerindeki gömlek inceydi. Hasta olur muydu? Sanmıyordu ama endişe ediyordu işte. Pusat böyleydi. Boris için neydi, fikri yoktu ama Boris onun için hayatında vazgeçemeyeceği tek insandı.

“Ne oldu?” diye sordu Pusat sanki saatler önce kavga etmemişler gibi.

Boris sırtını geriye çevirdi. Bedenini saran soğuk rüzgâr tenine hiç değmemiş gibi titrememişti bile.

“Aksa küçükken intihar etmiş.”

Pusat kaşlarını sertçe çattı. “Küçükken mi?”

“Sekiz yaşında,” dedi Boris, çenesinde bir kas seğirirken bakışlarını kaçırmak istedi ama inatla zapt etti. Buza dönmüştü ama içi nasıl yanıyordu? “Bir çocuktan bahsediyoruz. Bunu yapmak için sebebi ne olabilir?”

“Aksa’ya sor. Ya da Sergen Bey’e.”

“Bu kadar küçükken olması... Akıl alır gibi değil.” Boris dalgındı. “Niye yapar ki bunu?”

“İntihar değildir,” dedi Pusat aralarındaki mesafeyi hiç çekerek, tam karşısında durmuştu. “Düşmüştür. O yaştaki çocuk intiharın anlamını bile bilmez.”

“Atlamış.”

“Kimden duydun bunu?”

“Sergen Alatan,” dedi Boris. “Telefonu açtığımı fark etmedi.”

“Çocukken olmuş...” dedi Pusat ifadesini sabit tutmaya çalışırken. “Endişe mi ediyorsun? Yapma... Çocukken neyin ne olduğunu bile bilmeyiz.”

“O yaşıta intihar eden bir çocuğun büyüdükçe bunu aklından geçirme olasılığı ne kadardır?”

Pusat ciddiyetle bakan gözlerde gezdirdi gözlerini. “Paranoya yapıyorsun,” dedi ardından. “Büyüdü. Hepimiz büyüdü. Hangimiz on yıl önce davrandığı gibi davranıyor ki?”

“Pusat, cesaret isteği körükler. O yaşıta bunu yapabilmiş. O yaşıta cesaret etmiş.” Derin bir nefes alarak başını onaylamaz anlamda hareketlendirdi. “Şimdi... Bunu aklmdan geçirirse?”

“Saçmalama,” dedi Pusat doğruca. “Eğer yaşamak istemeseydi boynundaki o mührü razı gelirdi.”

Boris hiçbir türlü ikna olmazdı. *Asla* olmazdı.

Kafasının içerisinde ona söylediği her kelimeyi süzgecinden geçiren bir düzenek kurulmuştu sanki. Dikkatle düşünüyordu. “Son zamanlarda bana annemden bahsedip durdu, onun son bir ayda ne yapabildiğinden tut

siktiğimin her şeyine kadar... Razi gelmek için düşünüyor. Eğer aklına böyle bir ihtimal gelirse..."

"Sen Kutay'a söyledim demedin mi?" diyerek kesti sözünü Pusat, kafasında kurduğu felaket senaryolarının devamını getirmemeliydi. Ona *dur* diyen olmak için buradaydı. "O doktor, endişe edeceğin hiçbir şey olamaz."

"Söyledim," dedi Boris uzatmadan. "Kötüydü. Onunla konuşmaya devam etmesinin iyi olacağını, dinlemesini ve bana anlatmasını..." Evet, isteği buydu. Kontrollü bir manyak olduğunun farkındaydı. *Kahretsin ki*. "Psikolojisinin ne boyutta olduğunu önceden bilmeliyim. Ama yeterli de gelmiyor. Başka bir şeyler daha düşünmem gerek."

Aksa bunu öğrenseydi kendisini de Kutay'ı da asla affetmezdi. Biliyordu.

Pusat dudaklarının arasından sert bir soluk daha verdi. Elleri belinin iki yanına çıktı, gevşekçe tutundu. "Delirdin sen, farkında mısın?"

"Delirdim, anasını satayım... Delirdim."

"Belli."

Boris ellerini yüzüne çıkardı ve sıkıntıyla sıvazlayarak dirseklerini balkon demirliklerine dayadı. Şehrin alacalı ışıklarını, manzarasını izledi kısa bir süre. Pusat tam yanındaydı, aynı şekilde durmuştu ve başını omzu üzerinden çevirmiş ona bakıyordu. Hissediyordu Boris. Ateşten gözlerini gözlerine çevirdiğinde dudakları düz bir çizgi hâlinde gerildi. "Yolun sonunda gerçekten babama dönüşeceğim belki de."

Pusat sessiz kaldı. *Annene dönüşme, yeter, diye geçirdi içinden. Yanma, ölme, arkanda bırakma.*

"Tek bir farkla," dedi Boris sonra, başını gökyüzüne doğru kaldırarak bomboş karanlığa dikti gözlerini. "Benim sevdiğim kadın yaşayacak." Belli belirsiz mınıltı eşliğindeki kelimeleri silinip gidecekti bu gece, o yüzden konuşurken düşünmek istemedi. "Hem de doyasıya."

Pusat onu duymuştu. *Sevdiğim kadın* sözünü istemsizce söylediğini düşündü. Üstünde durmadı. Sessizliğe uyum sağladı ikisi de.

Aynı saniyelerde koridorun sonundaki geniş salonda Kutay ve Laden yan yana oturmuş, konuşuyorlardı. Önlerinde birkaç kâğıt parçası açıktı. İkisi de Aksa'yı kurtarmak için ekstra seçenekler üretmeye çalışıyordu ama Boris'i beklemeğe karar vermişlerdi. Telefon görüşmesi bitince gelirdi.

"Babanın seninle baş göz etmek istediği biri var demek?" diye sordu Kutay şaşkın bir sesle, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar katlamıştı ve sırtını bükerek, dizlerine dayanıp yanında oturan sarışına bakıyordu. "*Bu yaşta ne evliliği olan bunak*, diyemedin mi?"

"Babamdan herkes kadar ben de korkuyorum," dedi Laden gözlerini devirerek. Annesini öldüren adamdan bahsediyordu. "Acıması yoktur, sana söyledim. Aksa'ya da olmayacak. O yüzden hemen harekete geçmemiz gerek."

"Eve girmen lazım işte," dedi Kutay kaşlarını sertçe çatarak. "Eve girersin. Aksa ile kalırsın bizim kızı kurtarana kadar. Sonra sen yoluna, biz yolumuza bacım... hem tek kalmaz bizim kız."

"Ay ne salak herifsin ya..." Gözlerini devirdi Laden. "Sence babam benim gireceğim bir yerde mi tutuyordur kızı? Asla almaz beni."

"O zaman niye yardım edeceğim diye atlıyorsun, kızım?"

"Edeceğim çünkü!" dedi Laden sesini yükselterek, gözlerini kıstı ardından. "Zaten bak... O Pusat dangalağına ayar oldum, üstüme gelme. Yapabileceğim her şeyi düşünüyorum. Babamla buluşup üzerine cihaz yerleştirebilirim, takip cihazı falan... Hm? Ne dersin?"

"Mantıklı ama bunu yarın yapabilir misin? Önemli olan bu," dedi Kutay göğsünü şişirdiği nefesten sonra. "Ayrıca... Pusat'a ben de ayar oluyorum, hemfikir olduğumuz çok konu var. Kavga etmeyelim, Perşembe."

Laden duraksadı. "Ne perşembesi be?"

Kutay güldü. "Takma lakap, kızım," dedi. "Aksa, Çarşamba. Ben de Cuma. Sen de Perşembe ol ki ardı ardına gelelim."

"Kutay, ne saçmalıyorsun ya? Başım çatlayacak," diye homurdandı Laden, her an çığlık atıp kaçacak gibiydi. "Bir dur! Bir..."

Birdenbire telefonu çalmaya başladığında derin bir şekilde ofladı Laden ve orta sehpanın üzerinde duran telefonunu eline aldı. Kardeşi Bera arıyordu. Kulağına yaslayıp sırtını geriye doğru kaydırды.

"Efendim?"

"Neredesin sen?" diye sordu kardeşi yarı sert bir sesle. "Saat kaç oldu, farkında mısın?"

Laden bir anlığına sessiz kaldı. Belli belirsiz çatılan kaşları aşağısından geniş salonu süzdü. Normal şartlarda Bera'nın onu aradığı görülmüş şey değildi. En azından böyle bir gecede. Bu saatte...

"İyi misin sen?" diye sordu Laden. "Ne oluyor?"

"Ne demek ne oluyor?" diye sordu Bera hafiften çıkışarak. "Hâlâ Kutay'la mı berabersin?"

Laden göz ucuyla Kutay'a baktığında Kutay konunun kendisi olduğunu saniyesinde anladı. Bir yandan da onları dinlemeye başladı.

"Evet," dedi Laden. "Kutay'ın muhabbeti inanılmaz sarıyor. Bu gece buradayım. Merak ediyorsan yani..."

"Onun mu muhabbeti?" Bera sahte bir kahkaha atmıştı. Sinirlerinin bozuk olduğu anlaşılıyordu. "Duy da inanma."

"İnanamazsan inanma," dedi Laden umursamaz bir sesle, omuz silkerek. "Melina tam bir salak. Bunu eklemekten geçemeyeceğim. Arkadaşına ilet, iyi geceler."

Telefonu kapatarak sessize aldı Laden. Sesli bir şekilde oflayarak alt du-
dağını ıslattı. Kısa bir an esnese de bacaklarını koltuğun üzerinde bir araya
toplayıp karşısına dikkat kesilmişti önü arkası kesilmeyen düşüncelerle. Ba-
basının geçen haftalarda işleri yoluna koymak için Bera ve kendisi arasında
seçim yaptığını, iş insanı görünümlü bir Rus mafya liderinin oğlu ile evlen-
dirmek istediğini aklına getirdi. Haldun'un eline yüzüne bulaştırdığı şeyin
kefareti olacaktı böylece. Şansal Zaim her koşulda işi düzeltmeliydi. Kavg
etmiş, bağınıp çağırılmıştı. Babasını tanıyorsa peşlerini bırakmayacaktı. Hatta
daha da kötüsü, başka bir ihtimal daha vardı. Bir an sonra bu ihtimali başını
iki yana sallayarak aklından kovdu. Kendi derdi bitmemişken Gün'ü baba-
sının elinden kurtarmanın peşine düşmüştü. Düşünmekten kafayı yemek
üzereydi.

"Babamı arayıp konumunu tespit edelim," dedi Laden bir fikir daha or-
taya atarak. "Ya da bak... Kendimi yakma ihtimalim olan bir fikrim var. Eğer
babama bunu söylersem koşa koşa gelir. Ben de takip cihazı işini gizlice hal-
lederim. Ciddiyim."

"Boris'e bunu da söyleriz," dedi Kutay düz bir sesle. "İçinden birini yapa-
cağız zaten."

Laden ona baktı dikkatle. "Ne oldu sana?" diye sordu ifadesine anlam
veremeyerek.

Omuz silkti Kutay. "Hiç..."

"Var bir şey," dedi Laden sessizce, bir eli omzunu sıvazlıyordu. "Anlat
bana."

"Yok," dedi Kutay hiç oralı olmayarak.

"Melina mı? Onun ismini duyunca bir garip oluyorsun."

Tam o sırada salonun girişinde Pusat'ın bedeni belirdi. Kutay sırtını dik
bir konuma getirerek düzelttiğinde Laden ona kesik bir bakışla baktı. Ko-
nuşmak istemediği ortadaydı. Üstüne gitmek istemedi ve derin bir nefes
alarak oturduğu yerden ayağa kalktı.

"Su içeceğim, isteyen var mı?"

"İstemez," dedi Pusat, birkaç adım daha atarak salonun ortasına kadar
gelmişti.

"İstemezmiş..." Gözlerini devirdi Laden. "İstesen bile sana bir kaşık geti-
rirdim. Boğmak için."

Kutay gülecek gibi oldu. Pusat'ın kısılan bakışları arasından dik dik baktı
genç kıza. Yanından geçerek mutfığa yol alana kadar sırtına sert bakışlar at-
maya devam etti. Ardından sinirle soluyarak Kutay'ın diğer tarafına geçti.

"Sanki kendi evi, rahatlığa bak..."

"Sus oğlum lan, kız duyacak şimdi," dedi kısık bir sesle. "Kimmiş arayan?
Onu söyle."

“Sergen Alatan,” dedi Pusat. “Her şeyi öğrenmiş.”

Gözleri irice açıldı Kutay’ın. “Hassiktir!” dedi. “Ne olacak peki şimdi?”

“Bilmiyorum... Boris ikidir her şeyi batırıyor.”

“Bunu söyleyip de onu üzme,” dedi Kutay bir anlığına koridora bakıp, gelip gelmediğini kontrol ederek. “Toparlar, eminim. Sadece bocalıyor. Bir bildiği vardır ama.”

Seslice nefes verdi Pusat. Bir eli ensesine, saç dibine çıktı. “Vardır,” dedi. “Ama öncekinden daha büyük bir problemimiz var.”

“Ne?” diye sordu Kutay, kaşlarını çatıp dikkat kesilmişti.

“Boris,” dedi Pusat keskin ama fısıltılı bir sesle. “Fena çarpılmış.”

Kutay gözlerini devirdi ağırca. “Bu, sorun mu? Ne garip adamsın ya.”

“Bu, şu ana kadarki en büyük sorun,” dedi Pusat. “Hata yapmasına neden olan da bu. Fark ettikleri an da... Ne olacağını ben söyleyeyim sana. Aksa’ya oynamaya kaldıkları yerden devam edecekler. Sergen Alatan’ın ve Boris’in ortak zaafı... Bir taşla iki kuş hesabı. Çünkü dengeleri bu... Zaafı olanı avlarlar, Kutay.”

“Bunu ona söyle,” dedi Kutay soru işaretleri uçuşan sesiyle. “Önlem alır.”

Histerik bir soluk verdi Pusat. “O sınırı çoktan geçti,” dedi homurdanarak. “Şansal, Gün konusunda inada bindirdiyse sorumlusu Boris. Geri adım atmalı, umursamadığını belli etmeliydi. Adamlar unutup gidecekti.”

“O sırada Gün babasıyla birlikteydi, inada bindirmekten başka şansı yoktu.”

“Hata yaptı,” dedi Pusat sıkıntıyla. “Sergen Bey’in de Boris’in de hatası...”

“Gün’ü en çok korumak isteyen iki kişi...” Kutay durgunlaşmıştı, başını önüne düşürdü. “İkisinin verdiği zararın altından kalkmaya çalışıyor kız.”

“Duyguların girdiği her yerde mantık devre dışı kalıyor işte. Bunu bir anlatamadım ben.” Sinirleniyordu. Çığırından çıkan her şey ayaklarına bağ olacaktı, bunu nasıl anlatmalıydı? “Dua edelim ki anladıklarında her şey için geç olmasın.” Kutay’a çevrildi bakışları. “Ne Boris için ne de o kız için.”

“Gün ikisinden de uzakta, başka ve güvenli birinin yanında olursa her şey daha kolay olmaz mı?”

Güldü Pusat alayla. “Ne yapacaksın? Bu kez sen mi kaçıracaksın kızı?”

“Canım benim, Çarşambacım kesinlikle beni seçerdi zaten,” dedi Kutay net bir sesle. “Çünkü o da ne olduğunun farkında.”

“Babası neyse... Ondan uzak kalabilir çünkü alıştı,” dedi Pusat. “Ama Boris... ondan ayrı kalamaz.”

“*Face Time* ile görüşürler, ne olacak?”

“Bunu bir değerlendirelim,” dedi Pusat gülerek.

16. BÖLÜM

ÖNÜNDE DURAMAYACAĞIN ÜÇ ŞEY

Zamanı geleni tutamazsın. Henüz küçük bir çocukken öğrenmiştim bunu. Babam söylemişti, o yüzden altını çizmiştim, karşıma çıkacağına öyle çok emindim.

"Bak, ne kadar ağlarsan ağla, giden gelmez geri. Zamanı gelmiş, ölmesi gerekmiş, ölmüş. Hem bir tane daha alırım ben sana." O yaşta yapabildiğim tek şey ağlamaktı. Sebebi de ölen balığımdı. "Ağlama, güzel kızım. Önünde duramazsın böyle şeylerin, dilin düğümlenir, gözün bağlanır. Nasıl engel olacaksınız? Yaşanması gerekmiş."

Çünkü önünde duramayacağın üç şeyden ilkidir *kader*. Ara sıra kendini hatırlatır bazı kelimeler; *hiçbir güç, kader karşısında galip gelemmez* de derler. Fark etmezsin. Bir tuzak kör eder insanı, çekilirsin. Ölümüne giden yolu ezbere bilirsin. Bilirsin ama yine de yenilirsin.

"Aksa... uyuyor musun?"

Bir duvar köşesine sinmiş, bacaklarımı kendime doğru çekip kollarımı da etrafına sarmalamıştım. Dakikalardır. Başımı dizlerime gömmüş, düşüncelerimi bile uykuya yatıramamıştım. Tüm gece olduğu gibi. Kötü yanı ise şu... saniyeler durmuyordu. Karşısında duramayacağın üç şeyden ikincisidir zaten *zaman*, akan her saniye tıklandığım odada farkına varıyorum bunun.

Başımı ağır ağır iki yana salladım, kafam omuzlarıma ağır geliyordu. "Uyumuyorum."

Uyku ile bir süredir, *uzunca* bir süredir kanlı bıçaklı düşmanınız. Uyuyamıyorum birden çok sebepten; bir türlü uyku tutmuyor beni. Hâlbuki yorgunum, fazlaca da uykusuzum. Gözlerim acıyor, yanıyor ve hâlâ ısrarla direniyordu. Uyuyakalmam gerekmeli, her an sızabilirim bir köşeye ama o bile uzak bir ihtimalden ibaret şimdi.

"O zaman neden hiç konuşmuyorsun?"

Boğazımın orta yerine oturan yumruyu zorlukla itekledim ve yorgun bir nefes daha çektim ciğerlerime. Kollarımı doladığım bacaklarımdan geri çekip, avuçlarımla yükselterek acıyan gözlerime bastırdım ve yanaklarımdan içeri doldurduğum nefesi oflayarak verdim. Sırtımı duvara yasladığımda ellerimi iki yanıma indirmiş, gözlerimi de ancak aralayabilmişim.

Yakınımda oturuyordu. Bir süredir ona bakmasam bile varlığını da yok sayamıyordum, dizlerimin hizasında bir yerdeydi ve gözleri üzerimden tek bir an bile ayrılmıyordu.

"Bilmiyorum," diyebildim yorgun bir sesle, onu baştan ayağa incelerken. Mor, çiçek desenli bir üst ve gri bir eşofman altı giymişti sabah kalkar kalkmaz. Saçlarını da örmemi istemişti. "Başım ağrıyor sadece."

Alt dudağını büzdü ve elindeki bebeğini bir köşeye bırakarak üzerime doğru emekledi. Dudaklarımı birbirine bastırması, dermanım çekilmiş gibi hiç kılmıdamadan yalnızca onu izliyordum.

"Sana masaj yapmamı ister misin?" diye sorduğunda dudaklarımın bir köşesi istemsizce kıvrıldı, dizlerinin üzerinde tam dibimde oturuyordu. "İster misin? Hım? Üzülme sakın... Yaparım."

Başımı iki yana salladım tekrar. "Zeynep," dedim kısık bir sesle. "Nasıl çıkacağız biz buradan?"

Tüm gece, başım ağrıdan çatlayacak gibi olana kadar düşünmüştüm. Ne kadar ileri giderek bu adamların sınırlarını zorlayabileceğimi... Üstelik yalnız bile değildim. Kalkılabileceğim neydi sanki? Kontrollü olmak zorundaydım ve bu sebepten sinirlerim bozuktuk. Atacağım her adımı iki kişilik düşünmeliydim. Sonucu Zeynep'i etkileyecek herhangi bir hamle yapamazdım.

"Senin kocan gelmeyecek mi?" diye sorduğunda içimdeki karanlığın katlanarak geceye dönüştüğünü hissettim. Alt dudağımı dişlerimin arasına kaydırarak ısırduğымda gözlerimin dolması da gecikmedi.

Israrla *kocan* diyordu bir de ve düzeltmekten daha önemli meselelerim vardı. Buradan defolup gidebilmek gibi... Onunla birlikte. *Peyker'in kızı*. Babası kimdi acaba? Bilmiyor olsam da onunla buradan çıktığımızda işimize yarayacak birçok seçenek doğuyordu düşündükçe. Çıkış bileti olmazdı ama bitiş için ihtimali vardı.

"Gelebilir mi?" diye sordum kollarımı önümde bir araya getirip omuzlarımı düşürdüğümde.

"Nasıl gelecek ki?"

"Bilmem, bir yolunu bulur."

"Güçlü bir adam mı? O zaman kesin gelir..."

"Çok güçlü," dedim buruk bir şekilde gülerek. "Bilmiyorum... bence çok güçlü."

Tatlı bir tavırla güldü. "Keşke uçabilseydi... o zaman camdan girerdi."

İstemsizce kıvrılan dudaklarım bir saniye sonra tebessümümü yutarak sildi. "Pilot, biliyor musun? Hem de en havalısından."

Bir anda gözleri heyecanla parlayıp irice açıldı, aralanan dudaklarını birbirine bastırmadan önce dizleri dizlerime dokunacak kadar yaklaştı.

"Gerçekten mi?" diye sordu katıksız bir heyecanla. "Aksa... Pilot mu kocan?"

Başımı salladım usulca. "Evet," dedim kalp atışlarımı nedensizce hızlandığında. "Üstelik beni uçurmuşluğu bile var."

"Yaa..." Gözlerinden kalpler fırlıyordu resmen. Boris Karalav'a âşık mı olmuştu bir de? Gözlerim belli belirsiz kısıldı. "Uçağı da var mı?"

"Var," dedim tek kaşımı sorgularcasına kaldırarak. "Ne yapacaksın?"

"Beni de bindirir mi?"

"Yoo..."

"Bindirmez mi?" Yüzü omuzları ile beraber düştü. "Lütfen bindirsin, Aksa... Ben çok severim uçakları... Hem çok da usluyum ki ben."

Tam bir şey söylemek için dudaklarım aralayacaktım ki anahtar sesi tüm hareketlerimi sıfırladı, bakışlarım doğruca kapıya ulaştı. Kilit açılmış ve dün gece kıyafet poşetini üzerime fırlatan adam aralanan kapıdan içeri girmişti. Çenemi birbirine bastırarak oturuşumu dikleştirdim, çatık kaşları aşağısında odayı taradı sessizce. Son nokta ise oturduğumuz duvar dibiydi.

"Şansal Bey kahvaltı için sizi bekliyor," dedi tok bir sesle, iri bir adamdı ve korkunç görünüyordu. Başı ile kapıyı işaret etti. "Çıkıyorsunuz."

"Aç değilim," dedim dümdüz bir sesle, Zeynep bir bana bir de kapıda dikilen adama bakıyordu. Gözlerinin ağırlığını hissediyordum.

"Ama... Ben acıktım."

"Uzatma, aşağı dendiye başka seçeneğin yok. Kalkacaksın," dedi adam bir anda üzerimize doğru gelerek. Zeynep korkmuş olmalıydı ki göğsüme doğru sokuldu, sertçe yutkundum. "Kalk lan."

İçimi soğuk tutabilmek için kontrolsüz atan kalbimin sakinleşmesini istedim. Köşeye sineceğimi sanmasını istemiyordum ama yanımda küçük bir çocuk olduğunu da sık sık tekrar ediyordum kendime. Elim kolum bağlıydı. Üstelik elimde belirgin bir planım bile yoktu. Aksine, hangi yöne baksam bir çıkmaza düşüyordum. Durup bekleyecek miydim peki öyleyse? Neyi bekleyecektim ki sanki? Ya da kimi? Boris'i... Ya da babamı.

"Kalkın dedim lan size," diye soludu adam hırlarcasına, iri bedeni tam tepemizde durduğunda eğilip koluma sarılacağı sırada, "Tamam!" diye bağırdım suratına, aynı saniye geri çekilip sırtımı hızla duvara yaslamışım. Bana dokunmasını istemiyordum.

"Aksa..."

Bakışlarım bir kolunu karnıma doğru sarıp yüzünü de göğsüme gömen çocuğa indi. *Beş yaşında. Beş.*

"Zeynep," diyebildim kısık bir sesle, görüş alanıma yalnızca saçları giriyordu. Yüzünü saklamıştı. "Acıktın, öyle değil mi?" Başını tereddütle göğsümde sürükledi, yine de bana bakmadı. Elimi karnımın üzerinden uzanarak

üzümdeki kumaşa sarılan avucuna çıkardım ve elini avucuma aldım. "Birlikte aşağı inelim o zaman, hadi gel."

Bir an sonra başını kaldırarak gözlerini gözlerime çıkardı. Bakışlarımız arasına kurulan köprüden sayısız duygu geçiyordu. Bana güvendiğini, kaçış noktası olarak beni gördüğünü hissedince fark etmiştim ve bu hissin ağırlığını geri çevirme şansım olabilseydi keşke.

Tereddütle ağır ağır salladı başını. Birlikte ayağa kalktığımızda avucumun içerisinde kaybolan ufacık elini daha sıkı tuttum. Birkaç adım ilerimizde, gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadan dikilen adama ters bir bakış fırlatarak önünden geçtim.

Yan yana kapıya doğru ilerlediğimizde omuzlarım gerginlikten kaskatı keşilmişti. Her adımda bir ağırlık çöküyordu sanki üzerime. Koridora çıktığımız andan itibaren gözlerim ulaşabildiği her noktaya dokunmak peşindeydi. Bir plan yapabileceğim bir ipucu diliyordum yalnızca. Geniş, dönen bir koridor uzanıyordu önümde. Merdivene yaklaştığımız yerde aralıklı odalar vardı. İçerisi boş muydu? Yoksa Zeynep haricinde başkaları daha mı vardı?

Titrek bir solukla şişirdim göğsümü. Döner merdiven basamaklarını inerken güçlü adım sesleri sırtımın gerisinden varlığını hatırlatıyordu. Adamın bel boşluğuna taktığı silahı da görmüştüm üzerime yürüdüğü sırada. Bir şekilde onu almalıydım. *Canım pahasına*. Ama nasıl?

Alt katta bu yaşıma kadar gördüğüm en büyük salon karşıladı beni. Dün gece kendimi kaybederken geçtiğim herhangi bir yeri bile gözüm görmemişti. Sebebi gözyaşlarıydı. *Annemin gözü de beni görmemişti zaten*. Ama etraf beklediğimin aksine krem tonlarında, temizdi; bu tarz adamları aklımda oturtuğum yere hiç yakışmıyordu. Dikkatimi çeken bir diğer şey ise inanılmaz oranda düzenli oluşuydu.

İki basamaklı salon girişinden geçtiğimizde bir köşeye yürüdük. Uzun ve büyük bir masanın başköşesine yerleşen Şansal Zaim'i de o an fark ettim.

"Günaydın," dedi sahte bir tebessümle bizi görür görmez, kaşları belirsizce kalkmıştı. Adımlarım ağırca durdu. Peşimizdeki adam da üzerine düşen görevi yerine getirmiş olmalıydı ki masanın biraz ötesinde dikiliyordu şimdi. Şansal Zaim bir elinde parmak uçlarının arasına sıkıştırdığı yanan sigarayı küllüğe bastırıp sandalyesini geri itekledi ve gözlerini elimi sıkan çocuğa çevirdi. "Zeynepçğim... Saçların ne kadar da güzel olmuş."

"Teşekkür ederim," dedi Zeynep gitgide alçalan sesiyle, bacağıma doğru yaklaşmıştı.

"Ablan mı yaptı?" diye sordu, sesinin altında yatan tınıyı sezemiyor olmak beni öylesine tedirgin hissettiriyordu ki sürüyle içimi işgal eden korku öleceğime ikna etmişti beni. "Gel bakalım buraya." Bakışları gözlerime tırmandı saniyesinde. "Sen de otur."

İtiraz etmek için aralanan dudaklarım bir an geçmeden sımsıkı kapandı. Dilimi tutmak zorundaydım. Zeynep elimi tereddüt ederek de olsa bıraktığında ağır adımlar atarak yerinden zerre oynamayan adama doğru yürüdü. Ben ise öylece, kaskatı bir yüzle masanın bir metre uzağında dikilmeye devam ediyordum.

“Sevdin mi ablayı?” diye sordu Şansal Zaim, Zeynep’in ellerini tutarak sahte bir gülümseme sarmalanan dudaklarını araladığında. “Artık seninle kalacak.”

Parmaklarımı bir refleks gibi avuç içlerime batırdığımda yanağımın iç kısmını ısırdım. Bu adamların şimdiki planları neydi? Ne olabilirdi? Beni yanlarında tutmaları, Boris’i saf dışı bırakmaları anlamına mı geliyordu? Düşünüp duruyordum. Ona zarar vereceklerdi. Başka türlüşünü açıklayamaz hâldeydim. Eğer onu çekmek istedikleri bir tuzaksa bu, engel olabilme olasılığım var mıydı sanki? Yoksa bile var etmekten başka bir seçeneğim yoktu. Söz konusu olan oydu.

“Otur, Gün!” diye aniden yükselen ses irkilmeme sebep olduğunda neredeyse gözlerim dolacaktı. Ya da gözlerimin dolmasının sebebi ucu bucağı olmayan düşüncelerimdi. Boris’ti. Ona bir zarar gelme olasılığıydı. *Bir olasılıktı.* Her olasılık bir his ile başlardı. Biliyordum, *hissediyordum.* Şansal Zaim gözlerimi bir çırpıda yakaladığında kaşları ile çaprazındaki boş sandalyeyi işaret etti. “Geç şuraya, ikiletme.”

Ağızma kadar tırmanan kelimeleri zorlukla da olsa yutarak sadece söylediğini yaptım. Boş sandalyelerden işaret ettiğine geçtim ve çitimi bile çıkarmadan bakışlarımı önümdeki boş tabağa diktim. Gerginliğim tüm odayı kaplayacak kadar artmıştı. Engel olamıyordum. Endişemi yenemiyordum. Buradan kurtulacağıma dair ümidim sıfırlanıyordu.

Zeynep’i yanına çektiği sandalyeye oturtmuştu. Eliyle beslediğini de göz ucuyla görebilmiştim. Kaşlarım çatmama neden olan görüntü de tam olarak buydu. Merhamet ettiğini sanmıyordum. Göz mü boyuyordu? Neydi yaptığı?

“Gün ablanın da annesi yok,” dedi Şansal Zaim sert bir kayaya toslamışım gibi hissettiren bir sesle. Beklenmedik bir noktadan yakalandığımdan donakalmıştım. “İyi anlaşıcağınızı tahmin ediyordum.”

Başımı kaldırmak ve ona bakmak istemedim. İçimde sağlam kalan tek bir şey bile kalmadığından olsa gerekti, birkaç saniye tutulup kalmaktan başka bir tepki de veremedim. Dün gece beni arkasında bırakıp giderken yerle bir ettiğini sandığım her şeyin aslında bir yeri bile yoktu çünkü. Kabullenmek eskisi kadar ağır gelmiyordu. Kalbi sağır bir anneydi benimki, attığım çığlıklara da sağırdı bu yüzden. Beş yaşımdan bu yana hep bir yer arayıp duran

benmişim zaten. Zorlamışım, kırılmışım, ağlamışım... Sığındığım birkaç
mm bile çerçevelere asıp içimi boştan yere işgal etmişim. *Hiç yere, hiç olan
mine.*

Yine de *kalbim ağrıyor işte.*

"Ama benim annem var," dediğini duydum Zeynep'in, sesinin altında
atan belli belirsiz korkuyu seçebiliyordum.

"Ama hayatında yok," dedi Şansal Zaim, altını belirgince çizmek istiyordu
belli ki. *Piş kurusu.* "Hem bak Gün ablana..." Tırnaklarımı avuç içlerime ba-
narak gözlerimi sımsıkı yumdum, sıkıttığım çenemin kırılacağını düşün-
ceğim kadar derinden bir ağrı hissediyordum. "Onun annesi de Hazan, onu
burada bırakıp gitti. Bir daha da gelmeyecek. Onunla iyi anlaş, gerisini ne
yapacaksın?"

Bilerek yapıyordu. Açığımı vermiştim ve fırsatı ziyan etmek yerine yaramı
deşiyordu. Bile isteye.

"Hazan teyze mi?" diye sordu Zeynep, sesindeki şaşkınlığı anlayabili-
yordum. Başımı kaldırdım ve aralanan gözlerimi gözlerine çevirdim. Ufacık
kaşları kalkmış, gözleri kocaman açılmıştı. "Hazan teyze mi senin annen?"

"Hayır, annem falan değil. Şansal Bey doğru söylüyor, benim annem
yok," diyebildim buz gibi bir ifadeyle. "Hiç olmadı."

"Belli ki onu leylekler getirmiş Zeynepçğim," diyen Şansal Zaim'e döndü
gözlerim. Sırtını geriye vermiş, rahat ve ürpertecek kadar soğuk bir ifadeyle
bana bakıyordu. "Dün annenin ne söylediğini duymak ister misin?"

"Hayır."

"Arkasını dönüp gitmeden önce söylediklerini bilmen gerek," dedi
dümdüz bir sesle. "Bunu kaçıramazsın, Akşa ablası."

Kalbim patlayacak kadar hızlı atmaya başladı.

"İstemiyorum," dedim çenemin ucunu dikleştirip, boğazımı temizle-
yerek. "İhtiyacım yok."

"Benim öyle bir kızım yok," dedi ve gitti. Önce onu öldürebilme ihtima-
limden korktuğu için böyle bir cevap verdiğini düşündüm. Bir ihtimal belki...
Olabilirdi." Damarlarımın arasındaki kan uğultular eşliğinde kulaklarıma
yükseldi, boğazım sıcacıktı ve çevresine dikenli teller örülmüş gibi batıyordu.
"Ama kocası Levent'i severim. İşini bilir, karısına iltimas geçeceğimi de öyle.
İsteseydi eğer seni bırakma ihtimalim bile vardı." Yalan söylediği apaçık orta-
daydı. Derin bir nefes aldı. "İyi bir çocuk mu değildin yoksa kötü bir anneye
mi sahipsin? Belki de anne ve babaya demeliyim. Hım? Bu sorunun cevabını
dün akşamdan beri merak ediyorum."

İçimdeki saf kırgınlığın öfkeden beslendiği son sınıra taşındı kalbim, kuv-
vetli çarpışları göğsümü yormaya başlamıştı. "Sizi ilgilendirmez," dedim yine

de itirazını hissetmeden "Benim annem yok onun da hiç biri yoktu" dedi.

"Sessizliğim gibi" Bu eli masanın kenarında bedirah bir ritim tuttuğu ve gözetli birinden çekilmiyordu. "Dün söylediklerimi de düşünmüştünüz öylemi? Annemin tavırını da gördükten sonra" Yüzü bir hafifçe buruştu. "Manukli olanın ne olduğunu anlamış olman yetti."

"Ben ne hissettim ya da her şey denmişti bana. Heri Karalari'ye karşıma bir avarnma almak istiyordumdu belki de."

"Senin yanınızda kalmayı mı seçeceğim? Bu mu seçenecek?"

"Öğütürce benim yanımda kalmak," dedi tok bir sesle, Zeynep'i yanından bakış atarken dudaklarında sahte bir tebessüm sarılıyordu. "Ve Zeynep'e de. Onun da bir ablaya ihtiyacı var sonuçta."

"O neden burada?" diye sordum kaşlarını çatılırken. "Beş yaşında bu çocuğu annesinden ayırıp buraya nasıl getirirsiniz?"

Karanlık bir tebessümle kıvrıldı dudakları. Zeynep başını önüne eğmişti. bacaklarını bir ileri bir geri sallarken ağzındaki lokmayı çiğniyordu. Yüzü de kulağı buradaydı, ağzından çıkacak kelimelere dikkat kesilecek bir çocuğu.

"Pek umurumda değil," dedi Şansal Zaim rahat bir tavırla, omuz silkerdi. "Zeynep burada mutlu, bir süre bizimle kalacak."

"Sonra?" diye sordum endişemin önünü kesemezken. "Onun için planımız ne?"

Yüzü bir gülüşle daha karanlık bir atmosfere büründü. Boğazıma oturan yumru eş zamanlı olarak soluğumda büyüdüğünde nefesi alamadım.

Şansal Zaim köşede put gibi dikilen adamına değdirdi gözlerini. "Zeynep'i odasına çıkar, kahvaltısına orada devam etsin."

Endişe bir sözlük anlamına sahipti ve tam karşılığı bendim. Bu adamla yalnız kalmak, isteyeceğim son şey bile olamazdı çünkü.

"Ama Aksa abla..." dedi Zeynep isteksizce, sandalyeden hafifçe öne kayarak gözlerini gözlerime çevirmişti. "Sen de gel."

"Biz Aksa ablanla biraz konuşacağız," dedi Şansal Zaim. "Arif abin seni odana götürsün, kahvaltısını bitir."

"Ben..."

"Zeynep," dedi uyarıcı bir tonla. "Odana."

Zeynep'in çekingen bakışları tereddüt ve korkuyla gözlerime uzansa da ağzımı açıp her şeyi daha fazla zora sokmak istemedim. Sonuçta o odasına güvende olacağı bir yere gidiyordu. Kendi derdime düşme sırasıydı.

Zeynep ve Arif denilen adam salondan çıktığında büyüyen sessizliğin arasında suskundum. Buzdan gözlerim tabağın köşesine ilıştırılmış kahvaltı bıçağına kilitlenmmişti ve kafamın içerisinde hâkim olamadığım senaryolar dönüyordu. Bu bıçağın keskinliği ne boyuttaydı? Zarar vermek konusunda sıfır

aşağısından fotoğrafa bakmak için kendimle savaşı veriyordum ama dik dik bakmayı kesmek istemiyordum. "Babanın hayatındaki kadını görmek istersin diye düşündüm. Küçük bir sürpriz."

Kalbim teklledi üst üste. Buz kesmişim, ifademi kontrol altında tutabilecek kadar kontrolüm artık ellerimde değildi. Gözlerim görmek istiyordu. Yalan olduğuna inandığım şeyin ispatı saydığı şeyi çıkarıyordu bu herif önüme. Başıma saplanan ağrı ense köküne kurduğu baskıyı artırdı. Ne hali dönüyordu şimdi? *Plan neydi? Gerçek neydi?* Bakmak istiyordum.

"Al hadi, incele. Öz annenin veremediği her şey belki de üvey annedir." Histerik bir şekilde güldü. "Baban için de senin için de."

Titremesini bastıramadığım elim ani bir hamleyle kucığımdan ayrıldı ve fotoğraf karesine uzandı. Yüzleşmek istiyordum her ne varsa. Parmak uçlarıma çektiğimde dişlerim sınıksı, kaşlarım son derece çatık ve kalbim kıvrılır hâldeydi.

"Baban zevkli herifmiş, hakkını yemeyelim şimdi."

Gözlerim o kareye indi, saniyesinde zaman ağırlaşarak etrafımda tur atmaya başladı. Fotoğraf bir akşam vakti çekilmişti, haftalardır uzak olduğum evimizin dış kapısından bir görüntüydü. Yakın açıdan yüzlerine düşen ışık dalgası altında yüz hatlarını seçebileceğim bir pozisyonda yakın duruyorlardı. Kadının gece karanlığında daha koyu görünen saçları tepesinde toplanmış ve babamı öpüyordu.

Göz kapaklarımı sıkıca yumdum. Göğüs kafesime kuvvetli bir tekme yemiştin sanki. *Gerçekti.* Kulaklarım uğuldamaya, kanım ısınıp boynuma tırmanmaya başladığında titremeye kapılan elimi kucığıma indirdim. *Gerçek olamazdı ama oradaydı.*

"Ağır mı geldi? Yapma şimdi... Çocukluk etme. Adam yıllardır yalnız, belki de senin gitmeni beklemiştir. Daha rahat olduğuna göre..." Bir çıkmak sesi duydum, sigara yakmıştı. Midem çalkalandı, ağlamamak için verdiğim savaş bitap düşürmüştü beni. "Hem bu kadar ağır gelen ne? Sen *babam* diye sayıklarken babanın gününü gün etmesi mi?" Zevk alıyordu bundan, belki de. "Sana söyledim ama... Uyardım kaç kez, baban yakında evlenecek. Önceden sindirmek her zaman daha iyidir..."

Birden oturduğum yerden fırladığımda elimin tersi refleksiyle yanağıma çıkmış, asılı kalamadan yanağıma dökülen yapı silmişti. Sandalyenin devrilme sesi yankılandı dört duvar arasında. Umursamadım. Sırtımı dönüp, bir adım atamamıştım ki dirseğimden yakalanıp kalkuğım gibi sertçe sandalyeye oturtuldum.

"Otur şuraya!"

Sadece ağlamak istiyordum ben. Sığamıyordum olduğum yere.

“Ben sana *git* demeden kalkamazsın buradan.” Verdiği solukla yerine geçti yeniden, öfkeliydi. “İtaatsizlikten hiç hoşlanmadığımı söyledim sana, küçük hanım. Beni sakın ikiletme!” diye devam etti sert ve otoriter bir sesle. Başımı küçük bir açıyla bir yana eğmiş, göz teması kurmak istemediğimden masa örtüsüne kilitlenmiştim. “Bana bak şimdi. Bana bak!”

Bir şeyler o andan itibaren daha sancılıydı. Hislerimi tanıyamıyordum. Babama duyduğum kırgınlık için haklı mıydı sebeplerim? Yirmi bir yıllık hayatım boyunca yanında annemden başka tek bir kişi bile görmemiştim. Şimdi ben ortalarda olmadığım için mi fırsat bilmişti? İçim kaynıyordu. Küskün bir çocuk geçmişti başköşeye, kolları önünde bağlanmış bir şekilde kızgınca duruyordu. *Babasına*. Evlenecek miydi peki? Bu kadarının gerçeklik payı var mıydı?

Bir saniye daha geciktirmedim ve başımı kaldırıp, burnumu çekerek Şansal Zaim’e baktım.

“Haklısınız,” dedim ardından boğuk sesimi bulabildiğimde, ıslanan gözlerimden bir damla daha yaş dökülmesini istemiyordum. Âciz görünmek, acıyan bakışları yüzümde büyütme... “Odaya çıkabilir miyim? Bunları... sindirmem gerek.”

Kaşları çatıldı Şansal Zaim’in, ifadesi hâlâ bulanıktı. “Eğer kurallarına uyarasan babanın yanında olduğun yaşamdan daha fazlasını vadediyorum sana,” dedi sözlerimi es geçip. “Boris’i artık aradan çıkaracağız. O Kılıçhan’ın avı, işi bitince sonu babasından farklı olmayacak. Ama bonkörlük edip sana bu fırsatı tanıyorum, bir kez daha Boris’in yanına dönmeyeceksin. Bunu aklına kazı. Kuzu kuzu burada kalmak ya da zorla başka uğurlarda harcanmak... Yapacağın seçim bu.”

Nefeslerim ciğerlerime hapsoldü. Başım dönüyor, boş mideme sayısız kramplar giriyordu. Boris... *Sonu babası gibi olacak*, ne demekti? Kalbim avuçlandı, paramparça birkaç his kaldı.

“Barut Kılıçhan’ın planı mı bu?” Gözlerim yaşlarla dolup duruyordu. Göz bebeklerimin titrediğini hissettim. “O... Boris’e ne yapacak?”

“Kendisine ihanet eden adamın oğlunu yanında mı besleyecek?” diye sordu aklımı çalıştırmamı ister gibi. “Bir hata bir kez yapılır, Bartol ihanetinin bedelini yeterince ödememişken... oğlunu gözden çıkarmak saniyemizi almaz. Bunu tahmin etmeyecek kadar aptal değilsiniz, sen de Boris de.”

Boris’in hesabını yaptığı çok şey vardı ve çoğundan haberim dahi olmuyordu işin aslı. Yine de takıldığım daha başka bir şeydi.

“Bedelini ödememiş mi?” diye sordum kendime hâkim olamayarak, alevler tütüyordu içimde. “Adamın karısını yakmışsınız ya! Karısını! Bu mu bedel ödememiş hâli?”

"İhanetini yeterince karşılamamış demek ki," dedi zerre sıcaklık taşımayan bir gülüşle. Kabul de ediyorlardı artık. "Neyse ne... Benim mecbur Kılıçhan'ın hamleleri değil. *Hainin kanı damarda durdukça güven bir daha var olmaz*, derler. Oğul, babanın gölgesinde büyür. O da babasının bir eşi kafanı çalıştırman şart."

Sinirlerim yıpranmış gibi burnumdan histerik bir gülüş bıraktım. Göz kapaklarımı yumup açtığımda kısa bir sessizlik yaşanmıştı. Ardından, "Beni neden yanınızda istiyorsunuz?" diye sordum pat diye, göz göze gelmiştik. "Ne işinize yarayacağım sizin?"

Sigarasını küllüğe bastırdı. Hareketi yavaştı, etraftaki hava onun hareketinin yavaşlığından daha da ağırlaşmıştı sanki. "Yetiştirecek birine ihtiyacım vardır belki de. Bu kadar zekisi... Bulunmaz kumaş," dedi. "Doğru ellerde şekillenirse zekâsı kılıçtan keskin olan kız çocukları... her yerde iş görür. Birlikte babanı da pişman ederiz böylece, ne dersin?"

Başka bir planı olduğuna adım kadar emindim. Karmaşanın göbeğinde, etrafımdaki soru işaretleriyle karanlıkta kalmıştım. Bir adım öteme kördüm şimdi.

"Benim zeki olduğumu nereden çıkardınız?" diye sordum temkinle. "Kafanızda her ne kurduysanız bunun aracı ben değilim. Olmaya da hiç niyetim yok."

Tekrar güldü, daha ruhsuzdu ama göz bebekleri parıldıyordu. "Dinle beni, küçük hanım. Biz Boris'e seni kendisine âşık etmesini söyledik," dedi ardından. "Gözü kara bir çocuk, dediğim dedik. Tek bir zayıf noktası yok. Kabul etmek gerek, aslında iyi de saklanıyor. Babasını gözden çıkarmış diyemeyiz, göze bile almamış demek daha doğru. Etrafındaki dostlarına karşı zerre samimi değil." Kaşlarını her saniye daha da çatılıyordu. "Ama... o da babası gibi. Açığa çıkması için bir sebep vereceksin ve izleyeceksin. Şimdi bak, onun bakışlarında değişen bir şeyler var, hırsını kör eden ve zaafı olmayı başarabilen... Acaba kim?"

Ben.

"Sen," diye devam etti sözlerine. "Bunun olmasını sağlayan kim? Hiç düşündün mü?"

Sertçe yutkundum.

"Biz." Rahat ve profesyoneldi. "İşleri tersine çevirip fark etmeden kontrolü eline alan bir kızdan daha tehlikeli ne var şu dünyada? *Bizim dünyamızda* paha biçilemez." Alaycı bir tebessüm ışık hızıyla geçti gözlerinden. "Bu seni yeterince zeki yapmaz mı peki?"

"Beni gözünüzde çok büyütmüşsünüz."

"Ya da sen kendini fazla küçümsemişsindir."

"Boris bana iyi hile davranmıyor," dedim ne söylemem gerektiğini bilemeyecek. "Her ne yapıyorsa benimle alakası yok. Çok yanlış düşünüyorsunuz."

"Benimle zıtlaşmasına sebep sendin, gözünden çıkaramadığı da sensin." Başını salladı. "Daha açık konuşalım hatta. Şu aşk zıvalığı kimleri düşman edip kimleri mahvetti, bilmiyor musun yoksa? Ne yazık... Ama öğrenirsin elbet. Boris seni kendine zaaf yaptığına göre..." Birden yerimde sıçramamı zar zor zapt ettiğim bir kahkaha attı. "Ava giderken avlanmak diyebiliriz buna."

Bir an karnıma ağır bir tekme yemişim gibi hissettim, iki büklüm olacağım kadar sertti sanki. Boris'in beni zaafı hâline getirmiş olmasının bu adamda uyandırdığı zevki, gözlerindeki zafer kırıntılarını ve dahasını görebiliyordum. Bu adamların planlarının bir parçası olduğu fikri düştü kafamın içinde bir yere. *Kabul etmek gerekir aslında, iyi saklanıyor. Açığa çıkması için bir sebep verilmeli.* Kanım aniden buz kesti. Soğudum, titreyecektim neredeyse. Paranoyaklık mıydı yaptığım? *Ama hayır.* Beni Boris'in yanına göndermelerinin altında yatan sebep ona bir zaaf vermek miydi? Onu vurabilecekleri bir hassas nokta... Boris'in bu planlarından haberi var mıydı? Bu kısmı hiç düşünmemiş miydi?

"İstedığınız bu muydu? Bir zaafı olması, onu gafil avlamak... Zaafı... Ben miyim bu? Aklınızı kaçırmışsınız siz..." Yapboz parçaları zihnimde bir araya gelse de aksi gibi dağılan kalp atışlarım vücudumun dört yanına yayılmış, her hücremde çarpıyordu. "Siz..."

"Boris'in düştüğü durum senin için önemli mi?" diye sordu, ne düşünüp sorduğu zerre umurumda değildi. Berbat hissediyordum ve kendimi ele vermemin bir kıymeti yoktu. "Senin sonun belli bile değilken düşüneceğin son kişi Boris Karalav olmalı. Boş ver şunu."

"Seçim falan yapmayacağım. Beni öldürün, umurumda değil," dedim sabit tutmaya çalıştığım sesimle. "Ölmemi istemiyor musunuz zaten? En başından beri istediğiniz bu. Niye uzatıyorsunuz şimdi?"

Öğrenmek istediğim sayısız şeyi bu adamın dudaklarından cımbızla çekiyordum. Bana karşı kurduğu üstünlüğü yok sayamayacak kadar korkunç geliyordu gözüme.

"Kılıçhan gelenekleri şaşmaz elbette. Öleceğin belliydi," dedi. "Şimdi seni yanımızda tutmayı seçiyoruz. Planda değişiklik."

Hiçbir şey anladığımı yoktu. Dengemi yitirmiştim. Dünyamı bir deprem sarsmıştı da hâlâ doğrulamamıştım sanki. Bir sonraki hamleleri ne olacaktı böyleyse? Boris'i mi gözlerine almışlardı? Neydi bu?

"Lütfen... odaya çıkabilir miyim?"

"Hayır," dedi dümdüz bir sesle, avuç içimdeki fotoğrafı daha da sıkıp ezdim. Sanki camdı, parçaları öyle derine batıyordu. Tahammülüm

kalmamıştı. "Akşam bir yemeğe katılacağız, yapman gereken tek şey çeneni açmadan yanımda durmak. Anlaşıldı mı?"

Bu da kurdukları bir rezgah mıydı? Dışarıya çıkacağım herhangi bir fırsatı gözü kapalı değerlendirecektim. Kafamı çalıştırmam gerekiyordu. Bunu tahmin etmediğini sanmak ahmaklık olurdu ve en kötüsü ise... Bunu göze alıyor olmasıydı. Bir dolap çevireceğimin farkındaydı. Amacını anlamak için nötr ifadesinden bir şeyler çıkarmaya çalışsam da mantık terazim bomboştu.

Düz tutmayı başardığım suratımla hiçbir fire vermeden, "Beni neden oraya götüreceksiniz?" diye sordum kuşkuyla.

"Seni ilgilendirmez, uyum sağlaman gerekiyorsa dediğimi yapacaksın."

Yüzüne yumruk atma isteğiyle coştı içim ama yapamayacağımdan çenemi kapatıp, kaşlarımı olabildiğince sert bir şekilde çatarak bir süre ona baktım. Tam o saniye adım sesleri salonun bir ucundan yankılanıp odağımı üzerine topladı, başımı omzumun üzerinden geriye çevirerek gelen siyah takım elbise adamı diktim huysuz bakışlarımı.

"Abi, Kılıçhan'ın araçları yakın mevzide, buraya doğru yaklaşıyor."

Kılıçhan. Barut Kılıçhan.

İstemsizce omurgamdan aşağı sürüklenen ürpertiye karşılık gözlerim Şansal Zaim'e çevrildi. Kalbim göğüs kafesimde körüklenircesine atmaya başladığında düşünebildiğim sayılı şey vardı: *Üç büyüklerin başı, boynumdaki mührün sahibi.* Larisa Pavelic'i gözünü kırpmadan öldüren ve yalnızca onu da değil, ismini bile bilmediğim bir diğer mühürlünün yanına mezarımı kazmak isteyen bir şeytandı gözümde. *Sonuncusu, yani ben karşı karşıya kalacağı kişiyim.*

"Küçük hanımı odasına götür," dediğini duyduğumda kapıldığım girdaptan yaka paça çekilmiş gibi hissederek profile baktım. Bana bakmıyordu. "Kapılarını kilitle. Arif yukarıda; ona da söyle, kapılarında dursun. Ne olur ne olmaz. Etraftaki adamlar da biraz geri çekilsin. Kılıçhan'ın radarından uzak dursunlar."

"Emredersin, abi."

Sonra ne olduğunu anlamadan dirseğimden yakalandım ve saniyeler içerisinde salondan sürüklenircesine çıkarıldım. Adımlarım neredeyse birbirine karışacaktı. Kolumu çekiştirdim öfkeyle. Canım yanmıyordu ama zoraki tavırları karşısında sakın kalamıyordum. Şansal denilen adamın görüş alanını terk ettiğimize göre çenemi tutmak için herhangi bir zorunluluğum kalmamıştı.

"Yolu biliyorum, çek elini," dedim kolumu çekiştirip. Baskısı artarak bir adım önden çıkmaya başlamıştı basamakları, belli ki sözlerime kulak asmıyordu. "Bırak!"

İnadım inattı. Adam ısrarcı parmaklarını sıkılaştırıp, tüm basamakları arkasından çekiştirerek bitirmeme sebep olsa da durmaksızın söyleniyordum. Neyime güvendiğime dair bir fikrim bile yoktu.

Kapının önüne gelene kadar sıklaşan nefeslerim altında bir kez daha kolumu kendime çekip uzaklaşmayı denedim. Adamın profilinden gördüğüm kadarıyla sinirlerini yatıştırmak için sesli nefesler alıyordu ama yalnızca bu kadardı, bir robottan farksız duruşunu değiştirmemişti. İfadesi boştu, bir kez dönüp bana bakma gereksinimi bile duymamıştı resmen.

Kapıyı hızla açtı ve aralıktan bedenimi içeri soktuğu sırada Zeynep'e yemek yediren diğer adamı gördü.

"Aç kız ağzını," dedi Arif sabırla, gözleri kapıya dönmeden hemen önce. Yatağın ucunda, elinde kahvaltı tabağıyla oturmuştu ve Zeynep'i de tam karşısına almıştı.

Gözlerim kendiliğinden kısıldı.

"Kılıçhan geliyor, kızların kapılarında duracaksın," dedi bir adım geride duran adam dümdüz bir sesle. "Şansal Bey istedi. Çıkarken kilitlemeyi unutma."

Arif çatılan kaşlarını düzeltmedi. Ağzının içerisinde savurduğu küfür bir homurtu gibi yayılsa da belli belirsizdi.

"Anlaşıldı."

Sonra odanın kapısı çarpılarak kapatıldı. Arif bana ters bir bakış atarak kaşlarıyla tabağı işaret ettiğinde çoktan ayağa kalkmıştı.

"Devam et."

Burnumdan bir nefes bıraktım. Arif saniyeler içerisinde yanımdan geçip, kapıya doğru ilerlerken dişlerimi sıkıyordum. Bir elimde hâlâ fotoğraf duruyordu. Kapı örtüldü, anahtar delikte dönerken kısa ve derin bir sessizlik yayılmıştı duvarlar arasına. Başımı eğdim bir saniye, gözlerimi yumarak orada öylece dikildim.

"Aksa, nasılsın? Bir şey yaptı mı sana? Aksa..."

Bazı şeylere, bir süredir sınıdığım bu dünyaya, burun buruna kaldığım ölüme veya kulaklarıma kadar ulaşan kelimelere bile takatim kalmamıştı. Omuzlarım dayanılmaz bir ağırlıkla çöktü. Dizlerimin üzerine inip ağlamak istiyordum. Pes etmek istiyordum. O mekânın kapılarından çıkarılıp buraya tıkalışımın üzerinden saatler geçmişti. Uykusuzdum, acıkmıştım, Boris'i öz-lüyordum ve babamın hayatındaki o kadına dünyayı dar etmek istiyordum. *Aptaldım.*

"Delireceğim ya! Delireceğim gerçekten," diye fısıldadım. Gözlerimi araladığım saniye isteksizce yatağa doğru adımlamaya başlamıştım. Burnumu çektim, ağlayabilirdim.

"Aksa... delirecek misin?" diye sordu Zeynep az önce Arif'in oturduğu yere geçtiğimde. Tam karşımdaydı, bağdaş kurmuştu ve dikkatli gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Neden delireceksin?"

"Babam yüzünden," dedim kırılganlığımı bir türlü bastıramayarak. "Beni resmen..." Avucumu sıktım, uyuşmuştu tenim. "Beni resmen kandırdı."

"Ne yaptı ki?"

Ne yapmıştı sahi? Boşluğuma gelmiş de haşatım çıkana kadar tekme tokat dövülmüşüm gibi hissetmemi sağlayacak ne yapmıştı?

"Ağlamak istiyorum sadece, tamam mı?" diyebildim içime daha çok kaplanmak isteyerek. Onu bile yapabilecek potansiyelde bir insan değildim ki ben. "Şu düştüğüm yere bak... Düşünmem gereken son şey babam şu an ama çok kırlıdım, Zeynep. Bir de yanındaki o şıl-" Dudaklarımı ani farkındalıkla birbirine bastırdım ve sertçe ofladım. "Ya küfür bile edemiyorum resmen! Küfür ya! Tıkılıp kaldık zaten buraya."

"Hani çıkacaktık?" diye sordu avuçlarını yanaklarına yaslamış, dirseklerini de dizlerine bastırmışken gözleri buğulanmıştı. "Planımız yok mu?"

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor," dedim fısıltı hâlinde çıkan sesimle. "Zeynep... Sen aylardır buradasın, dışarıyı gördün mü? Başka odalar... Başka insanlar var mı burada?"

Başını iki yana salladı yavaş yavaş. "Yo, hiç görmedim ki ben," dedi benim gibi fısıldayarak. "Aksa, ne zaman kaçacağız?"

Avucumdaki fotoğrafı parmaklarımı gevşeterek serbest bıraktığımda omuzlarımı düşürdüm. "Evin içini gezmem lazım. Her yeri öğrenirsem ne yapacağımı bulabilirim," diyebildim yalnızca. "Akşam bir yemeğe gidecekmışiz. Bir haltlar karıştırarak o adam, adım kadar eminim. Ama buraya döneneğim bir şekilde."

"Birlikte mi gideceğiz?" diye sordu birden, kaşları havaya kalkmıştı ve bir miktar endişe biriken gözleriyle yüzümü tarıyordu.

"Sen burada kalacaksın," dedim alt dudaklarımı ıslatarak. "Yani sanırım öyle."

"Aksa, beni bırakmazsın, değil mi?"

Kalbimin orta yerinde dönen bıçağın açık bir yaraya denk geldiğini hissettirdi. Başımı iki yana ağır ağır salladım. Karşımda kendimi görüyordum her seferinde, bu küçük çocuğun annesi olmasam da beş yaşındaki bir çocuğun hayatında *annem* olmak da istemiyordum. Duyduğum kelimelerden sonra çekip gidecek ve onu da arkamda bırakacak çürük bir vicdana sahip değildim.

"Bırakmam," dedim. "Bir yolunu bulup birlikte çıkacağız buradan." Gülmüsedim sessizce. "Seni Peyker'e götüreceğim, güven bana."

İçten bir gülüş belirdi dudaklarında. "Kocan gerçekten çok şanslı," dedi. "Sen varsın çünkü. Melek gibisin! Melek!"

Güldüm, dudaklarım kapalıydı. Bir an sonra silikleşti yüzüme asılı te-
hessüm. "Bence de çok şanslı," dedim kendimden emin bir şekilde. "Ama
erkek milleti işte. Beni bulduğu ilk fırsatta öyle çok azarlayacak ki... Sinirden
uçığa bile dönüşebilir."

Sesli bir şekilde güldü, yanaklarında gamzeleri beliriyordu her gülüşünde.
"Çok komiksin."

"Öyleyimdir." Omuzlarımı kaldırıp indiren kuvvetli bir nefesle şişirdim
göğsümü. "Aslında bir telefon bulabilsek... Arayabileceğim çok kişi var.
Yardım isteriz. Üstelik Ezel bile bana numarasını verdi."

"Ezel kim?"

"Çok tanımıyorum ama şimdi arasam gelebilecek biri," dedim. "Yani...
Beni babamın yanına götürebileceğini söyledi, iyi biri sayılabilir."

"Abin gibi mi?"

"Yok canım, o kadar da değil."

"Ya yalan söylüyorsa?"

Duraksadım. "Elime telefon geçse ilk onu aramam zaten. Düşünmeyelim
bunu."

"O zaman... Arif'ten telefon alalım mı?"

Kaşlarım havalandı. "Var mıdır?"

Pencerenin arkasından yükselerek kulaklarıma sızan tekerleklerin sesini
duydum aynı saniye. Düşüncelerim buhar olup uçtu. Kalbim yörüngesinden
fırlayıp hızlı çarpıntılara dönüştüğünde oturduğum yerden ayaklandım ve
aceleci adımlarla pencereye doğru yürüdüm. Perdeyi bir kenara itekleyip aç-
tığım gibi yan yana dizilen dört aracı fark etmişim önce. Barut Kılıçhan'ın
adamları... Boğazıma mengene gibi sarılan o hissin üstesinden gelmek için
yutkunabildiğimde gözlerim etrafta karış karış dolaşıyordu. Bakışlarım bir
anlığına dikkat kesilerek kısıldı ve tüm odağımı o arabalar içerisinden inecek,
aradığım bir yüzü bulma ümidiyle kapılara çevirdim. *Lakabı Badraç. İsmi*
Barut Kılıçhan. Yüzünü bir kez bile görmediğim birini tanıyabilmek müm-
künmüş gibi gelmiyordu ama hissediyordum ki görseydim eğer ilk bakışta
kim olduğunu anlardım. Çünkü insan, katilini gözünden tanırdı.

"Aksa, kim gelmiş? Bunlar kim?"

Zeynep'in perdenin altından sıyrılıp bir köşeden pervaza tutunarak camın
ardına baktığını göz ucuyla görebildim.

"Önemli biri," dedim kısık bir sesle.

"Amcanın arkadaşı mı?"

"Öyle."

Üç büyükler olarak bahsi geçen bu adamların elebaşı ve yandaşı bir ara-
daydı. Ben de onlarla aynı yerde, bir üst kata tıklı kalmıştım. İnanılır gibi
gelmiyordu. Ne konuşulacaktı? Benim, Boris'in hatta babamın bile bahsi

geçecekti... Eminim bundan. Onları dinlemem lazımdı. Bir kez daha ~~bir~~ bir fırsat yakalayamazdım.

Nefesimi tuttum. Perdeyi aniden kapatarak geri çekildiğimde gözlerimi boşlukta dolaştırıyordum. Kafamı çalıştırmak için ekstra mesai yapıyordum resmen.

"Bir yolu olmalı..." Ellerimi belime yaslamadan önce yatağa doğru ilerledim ve avucumdan bir türlü bırakmadığım fotoğrafı yatağa attım. "Kafanı kullan, Aksa. Kafanı kullan..."

Bir elimi saçlarıma çıkararak, geri iteklerken sertçe ofladım. O sırada boşta kalan elimde hissettiğim dokunuşla odağım bacağımanın dibinde dikilen çocuğa kaydı. Kaşlarım çatıktı. İfademi bile kontrol altına alamıyordum.

"Eline bak," dedi Zeynep avuç içimi açarak kızaran ve fotoğrafın keskin köşelerinden nasibini alarak kan sızan derime suratını buruşturarak bakarken. "Aksa... Gel, krem sürelim."

Beni çeğiştirerek yatağın köşesindeki komodinin dibine getirdiğinde itiraz etmeden oturdum ama aklım bambaşka çalışıyordu. Kapının önünde olan bir adam vardı üstelik. Önce onu ortadan kaldırmalıydım. Odada herhangi bir kamera da yoktu, gece köşe bucak aramış ama bulamamıştım. Koridora o kadar dikkatli bakma şansım olmamıştı tabii. Arif'in belindeki silaha gidiyordu aklım. Şu an evin içerisinde başımızda dikili olan yalnızca oydu. Kilitli kapının ardında bir başkasının olmamasının nedeni Kılıçhan'ın gelişi miydi yoksa normalde de böyle miydi burası, bilemiyordum. Bildiğim tek şey kilitli kapıyı açmalı, başımızdaki adamı ortadan kaldırmalı ve üstünlük için elindeki silahı almalıydım. Şu an tek isteğim Barut Kılıçhan ve Şansal Zaim'i dinlemektir. Tüm sorularımın cevap bulma ihtimali olan bir anı kaçıramazdım.

Kremin soğukluğu beni kendime getirdiğinde kirpiklerimi kırpıştırıp Zeynep'in ufacık ellerine baktım. Bir şeyler söylüyor, bir diğer yandan da elime krem sürüyordu.

"Sana bunu o amca mı yaptı? Ay..." Dayanamıyormuş gibi yüzünü buruşturmuştu. Kıstığı gözleri arasındaki hüznü seçebiliyordum. "İçim acıdı, seninki de acıyor mu?"

"Çok," dedim istemsizce.

"Canım benim..." Güldüm. Bana baktı, utanmıştı. "Annem bana hep böyle diyordu... Gülme lütfen, Aksa."

Titrek bir nefes daha çektim içime. Başımı sallayabildim. Bir an sonra buzdan gözlerim açık çekmeceye kaydı. Kocaman bir krem kabı vardı.

"Bitti," dedi Zeynep aynı saniye, gözlerimiz kesiştiğinde bir elini sağ gözüne götürüp ovaladı. Aynı anda gözlerini sıkıca yumup bir adım geri gitti. Ellerini çaresizce sallayarak inledi. "Aksa! Gözüm... yandı! Yandı!"

"Elini indir," dedim aceleyle ellerini yakalayarak, ardından eğilip onu kucağıma aldım. "Tamam... Hemen yüzünü yıkayalım."

Banyoya geçerek ışığı yaktıktan sonra yüzünü yıkamasına yardımcı oldum. Bol su ile gözünü temizledikten sonra klozetin kapalı kapağına oturtmuştum bedenini. Elime aldığım peçete rulosundan iki parça koparıp, gözünü temizlerken bir yandan da yavaş yavaş üflüyordum.

"Aksa çok yandı, bak yandı," dedi burnunu çekerek, kızarık gözüne bakıyordum. Biraz da ağlamıştı. "Kör oldum sandım... Olmuş muyum, Aksa? Gözüm mü çıkmış? Canım... canım çok acıyor. Of, anneciğim..."

"Hayır, çıkmamış," dedim başımı iki yana sallayarak. Burnunu çekerek hıçkırdı. "Biraz sonra düzelir fıstık, bekle bak... üfleseyim."

"Ama gözümü açamıyorum."

Üflemeyi keserek göz kapağını usulca okşadım. "Krem bu, yakar işte."

Tekrar burnunu çekti. "Bunların çocuklar için olanı yok mu? Niye bunu almışlar bana? Bak, kör oldum. Allah'ın belaları... Kör oldum işte."

İstemsizce güldüğümde gözleri aralanmış, kaşlarını çatarak gözlerime küskün bir bakış atmıştı.

"Ben senin için kör oldum, neden gülüyorsun Aksa?" diye mırıldandı kısık bir sesle, alt dudağı titremişti. "Gözüme bak... Nasıl da kötü."

"Özür dilerim, haklısın," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp. "Benim sinirlerim bozuk sadece. Biraz açım, o yüzden... Hem..."

Bir an gözlerine bakarken kafamın içerisinde keskin bir kasırga çıktı. Tüm düşüncelerimi toza dumana katarak bir tek mantuğımı geride bırakan bir fikir belirgince parladı. Duraksadım. Kafam zamandan daha hızla çalışıyordu şimdi. *En azından beni şoka sokacak kadar hızlı ve beklenmedikti.* Her şey sessizdi.

"Zeynep," dedim dalgınca ellerimi kucağına indirerek, kalp atışlarım titrekleşmişti. "Aklıma bir şey geldi."

"Neymiş o?"

Göğsümde başlayan çarpıntı damağıma kadar yükselmişti. Tehlikeyi göze alabilir miydim?

"Arif'in elinde telefon vardı, öyle değil mi?" diye sordum kısık bir sesle. "Öyle dedin. Değil mi?"

"Bazen... görüyorum," dedi dikkatle, küskünlüğünün uçtuğunu görebiliyordum. "Normalde yasakmış, Hazan teyze söyledi."

"Yani... bugün de yanında olabilir. Öyle değil mi?" Soran gözlerle baktım gözlerine, başını hafifçe salladı. "Bir ihtimal bile olsa değerlendireceğiz mecburen."

Başını aşağı yukarı salladı tereddüt etse de. "Ne yapacağız ki?"

"Arif'i bayıltacağız."

Gözlerine düşen yansımanı göreceğim kadar büyüdü göz bebeklen.
“Ama...”

“Ama,” dedim sözünü devralarak. “Bana yardım etmen gerek.”

“Nasıl?”

Boğazımın orta yerine batan çatallı bir his nefes alıp verişlerime meydan okudu birden. Üstüne çok düşünmek için zamanım yoktu. Eğer Arif’in telefonu yanıdaysa hemen babamı arayacaktım. Boris’in numarasını hatırlamak için zorladığım aklımda tek bir rakam bile belirmiyordu. Ezberlemediğim için kendime kızacak vaktim de yoktu gerçi. *Telefon yanında değilse ne hal edeceksin, Aksa?* Arif’i bayıltabilmeyi başarabilirsem... elindeki silahı alıp aşağıdaki adamları dinlemeye gitmekti tek planım. *Evet, dâhiyane.* Çünkü Arif her türlü ortalığı ayağa kaldıracaktı. En azından geçerli bir şeyler yapabiliydim. Elle tutulur bir şeyler...

“Dikkatli dinle, tamam mı? En önemli görev senin çünkü...”

Üç dakika boyunca algılaması daha kolay olsun diye her detayı son derece dikkatle anlattım. Zeynep’in yaşına göre kavraması kuvvetli olsa da nihayetinde o bir çocuktu, yine de çaresizlikten olgunlaşmış bir çocuktu ve zorla büyütülen çocukların başka bir çaresi de kalmıyordu.

Birlikte odaya geri döndüğümüzde elbise dolabındaki uzun kollulardan birinin kumaşını zorlukla dört parçaya koparıp sağlamlığını kontrol ettim. Her şey tıkırında ilerleyecek olursa Arif’i bağlayacaktık. İşin güç kısmı bana düşüyordu ve Boris’in öğrettiği her şeyi işleve dökmek için daha bariz bir fırsatım olmayacaktı.

Kendini savunmayı öğreneceksin, Aksa, demişti bir keresinde. *Kaçışın yok.*

Ondan kaçmak istediğim de yoktu hâlbuki. Ne kadar kaçarsam o kadar tutuluyordum zaten. Biliyordu bunu ve bildiğini de ben biliyordum. Ama o sıralarda aramızdaki elle tutulur gerginliği kabul etmek için ikimizin de herhangi bir çabası yoktu. Sonsuza kadar çekişmeli sürdürebileceğimiz bir şeyler vardı ve inatla devam ediyorduk. Birbirimize işkence etmekten zevk alırcasına dip dibe antrenman yapıyorduk. Babası beni vurmadan hemen önceki günlerden birindeydik çünkü. Henüz beni öpmemişti, yakıcı gözleri üzerimde kayıp giderken yaptığı tek şey yalnızca buydu: Tek bir an olsun gözlerini üzerimden çekmemek...

Düzensiz nefeslerim dudaklarımdan kaçarken dilimi üzerlerinde gezdirdim. Akan kan kulaklarıma basınç uyguluyordu, sıcacıktı. Tenimi dağılayan ateşin ıvarlığı gözleriydi hâlbuki. Son kırk dakikadır salonun ortasındaydık. Bakışlarının ağırlığı altında dağılmamak için sesli bir nefesle kendimi toparlamak istedim ama doğru düzgün aldığım nefesler bile içime kaçmıştı. Onun yüzünden.

“Bana böyle bakmaya devam mı edeceksin?” diye sorduğumda ellerim belimin iki yanına gevşekçe asılmış, gözlerim ise gözlerinde kalmıştı uzun uzun.

Üzerinde siyah bir sıfır kollu, altında ise aynı renk basketçi şortlarından vardı ve kalp tekleten türden bir görüntüydü. Özellikle terlediğinde, saçları daha koyu düşüp de kulakları da soğğun etkisiyle kızardığında... Seksi herifin tekiydi. Kimler onu böyle görmüştü şimdiye kadar?

Sana ne, Aksa?

Ama kimler görmüştü? Önemli bir ayrıntı gibi geliyordu kulağa.

"Sadece dikkat ediyorum," dedi düz bir sesle. "Nefes kontrolünü sağlamakta hâlâ berbatsın." Kaşları ile yanını işaret etti. "Gel buraya, işimiz bitmedi."

Kaşlarım sertçe çatıldı. "Nefes kontrolünü sağlamakta berbatsın!" dedim kelimeleri yuvarlayıp homurdanarak, bu sırada ona doğru bir adım atmıştım. "Acaba niye? Nefesimi kestin çünkü aptal. O yüzden olabilir mi?"

Dudakları bir yana kıvrıldığında, kelimelerin etkisi tüm zamana çarpacak kadar körüksüzce göğsüme tosladı.

"Nefesini kestim?" Kaşları alaycı bir tavırla havalandı. "Alışsın."

Neye?

"Şey yani... Nefes almadan devam ediyoruz ya, öyle yani. Haşatım çıktı," dedim sertçe yutkunarak. "Biraz dinleneceğim şimdi, tamam mı? Rahat ver bana, rica edeceğim."

"Veremem," dedi üzerime doğru iki adım daha atarak mesafeyi en aza çektiğinde. Hızlanan ve arsızlaşan kalp atışlarımın derdi neydi gerçekten? Kendimi pataklamak istiyordum. Sadece adım atmıştı. Adım... "Öğrenmen gereken iki şey daha var."

Omuzlarım kendiliğinden düştü. Günün büyük bir kısmını ayırdığımız şeyin günün birinde işe yarayacak olmasını mı istemeliydim yoksa başımın hiçbir zaman belaya girmemesi ve kullanmamak için dua mı etmeliydim, emin değildim.

"Sonra yapabiliriz." Tatlı olmasını dilediğim bir tebessüm yayıldı suratıma. "Lütfen." İfadesi zerre değişmemişti. Anında çirkefleştim. "Lütfen ya! İnsafın yok mu? Az dinleneceğim be! Az..."

"İnsafım yok. Senin de olmayacak," dedi gözlerini belli belirsiz kısararak. "Anladın mı? Çenenin yorma, devam ediyoruz."

Kollarını göğsünde birbirine dolamışken bedeninin ısısının bu denli yakın oluşu bile başlı başına cehennemi burnumun dibine sokmak gibiydi.

"Düşüp bayılışımı inşallah."

"Aksa."

"Ne?"

"Ulan sen var ya..." dedi sabırla. "Bu zekâyla vahşi ormana bir sürüyle birlikte düşsen bile avlanan ilk sen olursun."

Gülecek gibi oldum ama mimiklerime sahip çıkmayı başarmıştım. "Herbei rızkının peşinde işte, ben de birinin damak lezzetine uyuyorsam doğaya karşı mı geleceğiz canım? Ben de avcı olsam kendimi avlardım. Öyle bir şey bu."

"Sen ormana düşsen seni başkasına bırakmadan ben avlardım zaten. Kanalar olarak," dedi alayla. "Benim hakkım olurdun."

Kalp atışlarımın gücü damarlarımdaki kanın arasında donakaldığında kırpıklarım ağır çekime kapılıp kırptı. Bakışlarımı kaçırmamak ve göz temasımızı sürdürmek için sert bir nefes çektim ciğerlerime.

"Olmazdım."

"Olurdun," dedi biraz daha yaklaşarak. "Şimdi dikkatli dinle, karşında her kim varsa..." Bir an aramızda yükselen elini, ardından boynumun yan tarafına gelen parmaklarını hissettim. Gerilsem de ifademi nötr tutmaya çalışıyordum. Parmak uçlarındaki alev tenimin açığındaki her karışına kayıyordu. "Onu bayıltmak için beyni kısa süreli bir şoka sokman gerekir." İki parmağını bastırıp yavaşça. "Karotis siniri. Avucunu aç, sertçe vur. Buraya bir darbe, o kadar. Kan akışını keseceksin. Adam bayılırsa zaman kazanırsın. Eğer silahsızsan daha sert vur, yumruk iş görür, o zaman da öldürürsün."

"Adam mı öldüreyim?" diye sordum inanamaz bir sesle. Gözleri gözlerimdeydi, daha öteyi görmek ister gibi oradan ayrılmıyordu. "O kadar ileri gidemem."

"Zorunda olursan gideceksin," dedi altını çizerek, belli belirsiz çatılan kaşları erkeksi ifadesini karanlıkla büyütiyordu. "Yanında ben olsaydım bunu senin için yapardım. Ama asıl mesele bu. Kendine yetebilmen için uğraşıyoruz."

"Benim için adam öldürür müydün?" diye sordum kaşlarım hafifçe havalandığında.

"Mecburen yapacağız," dedi dudakları bir yana kıvrıldığında. "Başıma kaldın çünkü."

Farkındalık gözlerimi sıkıca kapatmamı sağladığında bulunduğum anın içerisine çekilişim de bir o kadar hızlıydı. Öğrettiği ve ısrarla mız mızlandığım her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum. Ardından göğsünden iteklemiş, bir adım geri gidip yarım saat boyunca çenemi açmamıştım. Başıma kaldın, demişti çünkü bana. Bir an istemsizce güldüm. Bana nasıl katlanıyordu? Bıkmış mıydı acaba? Bunalıyor muydu?

"Bunu mu düşüneceğiz, Aksa?" diye homurdandım kendime, ellerimi yüzüme götürdüm ve sıkıntıyla sıvazladım. Derin bir nefes bırakarak ofladığımda avuçlanmı belimin iki yanındaki boşluğa yasladım. Zeynep tam önümde dikiliyordu. Gözü daha iyiydi. "Hazır mısınız?"

Başını hevesle salladı. "Evet."

"Ne yapacağını anladın, değil mi?" diye sordum dizlerimin üzerine çökerek aynı boya gelme isteğiyle, şimdi göz gözeydik. "Sadece kapıyı yumrukla ve bayıldığımı söyle. Arif içeri girince beni kontrol etmek için yanıma gelir

ondan sonra görev benim.” Büyük ihtimalle avucuma boca ettiğim şeyin ne olduğunu koklayacaktı, ki bu da göz hizasına daha yakın olduğum anlamına gelirdi. Gözünün görmesini engelleyecek tek işe yarar şey buydu. Vakit kaybedecekti her koşulda. “O sırada kapıyı kilitleyeceksin. Sonra... ben onu bayıltacağım, silahını da alıp bağlayacağız.”

Endişesi ve heyecanını gözlerinden okuyabiliyordum. Tereddüt ediyordu ama kurtulmak da istiyordu.

“Peki ya sonra?”

“Sonra... telefonundan arama yapacağız, işte bu en önemli kısmı.” Aklimda beliren senaryolarla başımı aşağı yukarı salladım. “Korkma, tamam mı? Her ne olursa olsun, *ben yaptım* diyeceğim.”

“Kurtulamayacak mıyız ki?”

Dudaklarımı ıslatarak birkaç saniye durdum. Ardından, “Bu adamlardan kaçmak o kadar kolay olmayacak, Zeynep,” dedim kısık bir sesle. “Ama... aşağıdaki adamların ne düşündüğünü öğrenmek için daha iyi bir fırsatım da olmayacak. Benim için önemli. Sen bunun ne kadarını anlayacaksın, bilmiyorum ama... Telefonu varsa babamı arayacağım, benim babam polis. Hemen gelir.” Güldüm. “Ve ben o adamları dinleyebilirsem neler çevirdiklerini öğrenmiş olacağım. Endişelenme, anlaştık mı?”

“Ama ya... sana bir şey yaparlarsa?”

“Yapmazlar.” *Sanırım.* “Sana da yapmazlar. Senin hiçbir suçun yok, her şeyi ben üstleneceğim zaten.”

Neyime güveniyordum, emin değildim ama bir yanımda tüm olanların farkındaydı, denklemini kuruyordu ve bu oyunda her taşın görevini de artık ezberinde taşıyordu sanki. Her ne kadar babama karşı beni doldurup yanlarına çekmek isteseler de babamın zaafı olduğumu bildiklerini biliyordum uzun bir süredir. Ve şimdi... Boris’in de öyle. Beni kolayca gözden çıkarmazlardı bu yüzden. Kafamın içerisinde dolaşan kötü ihtimalleri bir bir silen gerçek de bundan ibaretti.

“Başlayalım hadi,” dedim gözlerine güven verircesine son kez bakarak, içimde kalan birkaç endişe kırıntısı da kaybolmuştu.

Sağ avucuma biraz daha krem döktüm. Adamın gücünü kesmek için önce dermansız bırakmak gerekti. Normal şartlarda doğruca üzerine saldırarak olsaydım beni alaşağı etmesi gecikmezdi ama bir insanın en önemli organı gözleriydi. İşlevini en az hâle getirmek mantığıma daha çok yatıyordu.

Kocaman yatağın pencere tarafına doğru yürüdüm ve zemine sırtüstü serildim ardından. Kalp atışlarım göğsümde soluksuz hızlanırken nefes alıp verişimi ve ifademi kontrol altında tutmaya odaklanmıştım. Başım bir yana düşmüş, koordinasyonumu yeterince iyi sağlamak için kafamda sayısız kez oynamıştım aynı sahneyi.

Kapı birden yumruklanmaya başladı. Zeynep'e düşen en basit kısım buydu.

"Arif abi! Arif abi! Aç! Aç kapıyı! Aksa abla..."

Kilitte dönen anahtar sesini duydum. Ardından bir saniye sonra kapı hızla açılmış ve Zeynep'in de sesi beraberinde kesilmişti.

"Ne oluyor? Şşt, ne bağıırıyorsun, kız?"

"Aksa abla... Aksa ablaya bak! Bak, bayıldı." Nefes nefese ve telaşlı geliyordu sesi. "Arif abi! Baksana... bak orada!"

"Ya sabır... Bir bu eksikti."

Bir an sonra adım sesleri daha yakınımaya geldi. Kıpırtısız tutmayı başardım, bedenimden bıçaklar geçiren adrenalin damarlarım arasında buz kesmişti. Kalbim çıkacakmış gibi atıyordu. Nabzımı damağımda hissediyordum.

"Bu ne lan?" Kaşlarını çatıldığını, duraksadıldığını ama bir saniye sonra bana doğru hızlı adımlar attıldığını hissettim. Zemin sarsılırcasına titriyordu. "Zeynep, ne oldu lan buna? Elindeki..."

Gölgesinin bedenimin sınırına çöktüğünü hissettim. Hislerimin izini sürüyordum. Başını eğdi, tam da tahmin ettiğim gibi. Zamanın dışına çıkmış ve ağırlaşan akışın içerisinde doğru an ile savaşıyordum. Nefesimi tuttum.

Nefesini bileğimde hissettiğim saniye gözlerimi açtım. Avuç içimi gözlerine doğru kaldırarak sertçe çarptım ve bir ayağımlı kaldırıp yere yakın bedene tekme geçirdim. İniltisi ve küfürleri arasında devrilen adamın boşluğunu fırsat bilip avucumu da boynuna doğru indirdim. Neredeyse elim kırılacak ve kapının kilitlendiğine dair sesi bile yutmuştu hissettiğim adrenalin.

"Senin sülaleni sikeyim! Ah! Ulan gözümü siktin, orospu!" Gözlerini silmeye çalışırken bir eli de boynunda debeleniyordu. Gözlerim irice açılmıştı, yumruk yaptığım elimi bir kez daha boynuna doğru geçirdiğimde doğru noktaya isabet etmiş olmalıydım ki nefesi kesildi. O sırada eli beline gidiyordu. Afallamıştı, beklemediği açıktı. Hızla geriye döndüm, saniyeler içerisinde komodinin üzerinde duran abajuru gözümeye kestirip elime aldım ve saniyeler sonra başına ardı ardına akııalmaz bir hızla geçirdiğimde bu kez cidden bayılmıştı.

"Piç kurusu," diye soludum nefes nefese. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki öleceğimi düşünür olmuştum. "Allah'ın belası..."

Gece lambasını zaman kaybetmeden yatağın bir köşesine fırlattım. Hızla dizlerimin üzerine çökerek, gevşeyen parmaklarının arasından silahı kurtarıp zeminde ileri iteklediğimde titreyen ellerimi yatak örtüsüne sildim ve kremden arındırarak dört parçaya ayırdığım kumaşı aldım. Kendime gelmem lazımdı. İki üst katta olduğumuzdan ve etraftaki adamlara geri çekilme emri verildiğinden az da olsa çıkan gürültünün durdukları mesafeye kadar ulaşmadıldığını ümit ediyordum.

Çok geçmeden adamı yüzüstü devirdim. () kadar ağırdı ki telaşımın karılanmasına neden olan da buydu. Piç kurusu yüzünden zaman kaybediyordum. Ölmüş müydü acaba? Sertçe yutkundum. Köşede gözlerime dokunan silahı hesap edersek bana doğrultmaktı onun da isteği. Bileklerini sırtının gerisinde bir araya getirdim, başı diğer yanda olduğundan bilincinin yerine geldiği anı takip edemeyecektim büyük bir ihtimalle ama nefes aldığına göre çok da vaktim yoktu.

Üç kumaşı bileklerine dolambaçlı şekilde sıkıca bağladım, ardından ağzını da bağlamıştım. Kumaşları çıkarması zordu. En azından tahminimce öyleydi. Kol kaslarım kaskatı kesilmişti gerginlikten ve harcadığım efordan.

Sık nefesler alıp, verirken elimi cebine götürdüm, aynı saniye kilitli kapı açılmıştı. Başımı omzumun üzerinden geriye çevirdiğim saniye Zeynep'in aralıktan beliren suratını gördüm. Korkudan tenindeki renk uçmuştu. Ama onu teskin edebilecek ne vaktim ne de kelimelerim vardı. Telefonu neredeydi bu piçin? *Siktir.*

"Aksa," diye fısıldadığını duydum yakından gelen sesiyle, arkamda olduğunu hissediyordum.

"Bekle, Zeynep."

Ceketinin iç cebindeydi aradığım telefon. Dudaklarımı yaladım stresle. *Bulmuştum.* Üzerindeki temasımı kestim. Biri daha gelmeden numarayı çevirmem gerekiyordu. Öte yandan başımı kaldırıp bir yere serilen iri bedene bir de telefona bakıyordum. Geri çekildim. Telefon kapalıydı.

"Hay sikeyim," dedim dişlerimi sıkarak, yan tuşuna basılı tuttum. Açılması gerekiyordu. Şifreliyse peki? Parmağını okutmak istesem de biri zaten kreme batmıştı. Yüzü ise tanınmayacak hâldeydi. 112'yi arardım doğruca.

Omuzlarım kendiliğinden düştü, telefon açılmamıştı. Burnumdan bir nefes verip çenemi birbirine bastırdım. Telefonu bir köşeye bırakıp hız kesmeden silaha uzandım, kabzasını avucuma çekerek bedenimi Zeynep'e doğru çevirdim.

"Zeynep, çok iyiydin," dedim bir fısıltıyla, bir elimi elime ona doğru uzatarak. Arkası arkasına yutkunmuştum. Dilim damağım kupkuruydu. Kırpiklerimi kırıpıştırdım. "Şimdi... ben o adamları dinlemek için aşağıya gideceğim, tamam mı? Sen burada kalır mısın?"

"Korkarım ben..."

Sert bir nefes verdim. "Tamam, benimle gel... ama sessiz olacaksın. Bak, her şeyi mahvetmek istemezsin, değil mi? Hım? Tamam mı, Zeynep?"

Başını tereddütle salladı. Elini tutarak, odanın kapısına doğru ilerlerken tenim sımsıcaktı. Kendime gelememiştim henüz. Odadan çıkarak, anahtarı çevirip arkamdan kilitledim, hemen sonra anahtarı cebime sıkıştırmıştım. Bir elimdeki silaha sarılıp, sessiz adımlarla koridorda süzülürken ikinci katta

olduğumuz için bir alt katta adamların olup olmama ihtimalini ~~girişim~~ bulundurmam gerekiyordu. Koridorun yüksek tavanına, ~~kamera~~ her köşeye baktım. Gözüme çarpmamıştı hiçbir şey.

Netesimi tutarak bir gölge gibi duvar dibinden süzüldüm, ~~basamaklar~~ hitrip, etrafı kolaçan ederken Zeynep dilini yutmuş gibiydi. Arka ~~çıkışı~~ ~~ula~~ ~~şabilirdik~~ belki. Var mıydı öyle bir yer? Bu kocaman evin içerisinde ~~neyi~~ nerede olduğunu bile bilmiyordum. Sinirim öyle bozuktu ki iki buldu olup ağlamak istiyordum, buradan dönüşüm olmayacaktı. Yakalanacaktım. Akşam dışarıya çıktığımda peki? O zaman korumalar daha fazla olacaktı ~~w~~ burada beni bekleyen beş yaşındaki kız çocuğu için itiraz etmeden dönmek zorunda kalacaktım.

Bir alt kata giden basamakları da hayalet adımlarla indik. Gözüm dön ~~dö~~ nüyordu herhangi bir beklenmedik hamleyle karşı karşıya kalma ihtimaliyle.

"Aksa, ellerin kıpkırmızı... Çok kötü," diye fısıldadı Zeynep elime daha sıkı sarılarak. Başımı ona doğru çevirip, havada asılı kalan adımımıyla işaret parmağımı dudaklarımın üzerine çıkarıp susmasını söyledim. Dudaklarını birbirine bastırıp başını zorlukla salladı.

Son basamakta başımı ileri uzatıp etrafa bakındım. Tek bir kişi bile yoktu. Boğuk gelen sesleri duyabiliyordum ama ne konuştukları anlaşılmıyordu. Kalbime kramplar sokan ağrıyı yok saydım. Sertçe yutkunarak basamağı indiğimde salona yakın duvarın arkasına geçmek için temkinli adımlar atıyordum. Sol kısma doğru daralan koridorda kapalı bir köşe vardı ve sesleri yeterince net duyup saklanmak için idealdi.

"Haldun üstüne düşeni son kez yapacak," dedi Şansal Zaim, kulaklarını daha da keskinleştirdi. Yalnızca sesler vardı. "Kızının sorumluluğu artık bizde, karşılığı da bu." *Talya*. Neden bahsediyorlardı?

"İçeri girecek, bir de bize adamlık yapacak. Sen de buna inandın mı, Zaim?" Ürperdim birden. "İçeride olan, dışarıda olanı satar. Haber yolla, uygun bir zamanda işini bitirsinler."

Barut Kılıçhan. Zerreler hâlinde dağılıp bir köşeye yığılacağını sandım. Karanlıktı artık içime çektiğim, bu adamın varlığı tüm oksijeni zehirlemişti. Zeynep'i arkama çekerek onu herhangi bir görüşten sakladığımdan şimdi yalnızca önümdeki boşluk ve kulaklarımda bir girdap kalmıştı.

"Devletin gözü üzerimizde," dedi Şansal Zaim. "Etraf durulmadan hamle yapmak doğru olmaz. Atilla'ya söylerim, Haldun'un kaldığı koğuştaki adamları tembihler. Ha... İhanetin kokusu burnumuza gelirse o zaman fişini çekeriz."

"Uslu durmazsa kızının parmaklarından kesip hediye yollayın," dediğinde belli belirsiz gülüşünü duyar gibi oldum, kanım damarlarımda çalkalandı.

"Şökle oyunların zevki bir başka. Bizim ihtiyar gücün büyüğü, düşmanın her burundan döğar, derdi de inanmazdım."

Parmaklarımı avucuma doğru bastırdım. Bir anlığına sırtımın gerisini kontrol edip Zeynep'in bacağıma yapışan bedenine değdirdim gözlerimi. Korktuğunu biliyordum ama yapacak bir şeyim yoktu. Bir elimde silah tutarken üstelik.

"Haldun'u düşman mı edindik?" Eğlenir gibi çıkıyordu sesi. "Daha dün bize masada el veren adam."

"Kaybettirdiği kazandırdığından fazla olan adamdan bize bir tek düşman olur," dedi Barut Kılıçhan. "Söylediğimi yapın."

"Müdüre de kızının parmağından birini yollasak iş görür belki," dediği saniye gözlerim yerinden fırlarcasına açıldı ve beraberinde midem repetaklak oldu. *Ciddi olamazlardı.* Sesi alaycıydı. "Düşmansa düşman, intikamsa intikam."

"Ne müdür ne de Bartol... Bu kadar basit bir karşılamayı hak edecek adamlar mı, Şansal? Bir düşün." Sesindeki nefreti soluyordum ağır ağır. Kalbimin zeminindeki sert atışları başıma devriliyordu sanki. "Öyle bir son vereceğim ki onlara, kazandıklarını sandığı her şeyi unutacakları kadar büyük. Tam kazandığını sandığı anda gelen kayıp... Daha zevklisi var mı şu dünyada?"

Korkunç bir adamdı. Tam anlamıyla küçük dilimi yutmuştum. Saniyeler kulaklarımda uğulduyordu.

Kısa bir sessizlik etrafı hâkimiyeti altına aldı. Ya da konuşmayı sürdürdüler ama ben kendime gelemediğimden bir anlığına anın içerisinde kopmuştum ve toparlayamıyordum.

Babam ve Boris'in babası.

Gözlerimi sıkıca yumdum.

Dakikalar sonunda, "Yat patladı, Çelik öldü. Sabahına Haldun yakalandı," diyen Barut Kılıçhan'ın sesi ulaştı kulaklarıma, metalik bir ses geldi ama ne olduğunu çıkaramamıştım. "İkisinin arkasındaki it de bizim itimiz... İçimizden, elimizden yiyen biri."

Çelik denilen adam Barut Kılıçhan'ın kardeşiydi ve Turgut Karalav, yatı patlattığı gece çıkan arbedenin sorumlusuydu. Haldun'u ifşa eden belgelerin tamamını da ondan aldığını söylemişti Turgut Karalav. Bu adamın kardeşinden. *It bizim itimiz,* dediğini hesaba katacak olursam kardeşinin yapığını biliyor muydu? Ya da hissetmişti. Öte yandan bu ihaneti neden yaptığını deli gibi merak eden tarafımı susturamıyordum. Korkağın teki olduğunu çok kişiden duymuştum. Buna rağmen yapmasını sağlayan geçerli neden neydi?

"Bartol'un oğlu mu düşündüğün?"

Kurumuş dudaklarımı ıslattım zorlukla. Her geçen saniye daha da kuruyordu sanki.

“Göze alacak kadar cesur mu? Asıl soru bu.” Cesurdu aslında. “Kendini ispat etmek isterken aptalı oynamayacak bir delikanlı olduğunu unutuyorsun. Şansal. Bize daha içimizden biri lazım.”

“Haldun’un husumetlisi Babür...” O adamın ismini duymuştum. “Adar öldü, Haldun’un elinden aldıklarına bakarsak yakınından biri. Bizim de yakınıımızdan biri olmalı ki düşmanını bu kadar içeriden vurabilsin.”

Doğru bir varsayımıydı, bir noktaya kadar ileri taşıyordu. Ama yapan kişi Çelik’ti ve Babür ile husumeti olan Haldun’u yanında götürüp bir de onu açık etmesi ne denli mantıklıydı? Çelik kimin dostuydu?

“Benim aklımda biri var,” dedi Barut Kılıçhan, kaşlarım daha da çatıldı. Alnım sızlamaya başlamıştı. “Konu burada kalsın, derinine ineceğimiz mesele bu değil. Ben üstünde dururum. Bana müdürün kızından bahset.” Salona çöken sessizliği aldığı nefesle kesti. “Benim sözümü çiğneyip de o kız mekândan aldırarak kadar bana kafa tutar mı oldun, Zaim?”

“Çelik’in bana söylediği bir şey yok. Onun ulaştırmadığı sözün fişini ona kesersin, söyledikleri gibi yaşıyorsa tabii,” dediğini duydum Şansal Zaim’in, sesi bir duvardan farksızdı. “Ben, bana yapılan saygısızlığın bedelini böyle ödetmeyi seçtim.”

“Her şeyin bir zamanı var dedim sana.” Sesindeki soğukkanlılık kanımı üşütüyordu. “Fevri hareket etmek ne olduğun yere ne de benim masama aldığım adama yakışır. Kendini denk tuttuğun adama dönüp bak.” Aldığı nefesi sertçe verdiğini duydum, belki de sigara içiyordu. Ağır kokusunu alabiliyordum. “Mekânlara kendi ayağınla gidip de işini tek sözünle halledemeyecek kadar beceriksiz mi kesildin? Ağırılığı olmayan adamı masamda barındırmam ben. Sözü geçmeyen adamın adını bile yanımda gezdirmem. Tanımadın mı lan beni? Tekrar ettirmeyeceksin sözümü. Bildiğin şeylerin ikincisini söylettirmeyeceksin.” Soğuk öfkesi dalga dalga çarpıyordu yüzüme. Olduğum noktada bile ağırlaştırıyordu atmosferi. “Yanlış taş oyunu yanlış zamanda sokarsan sadece oyunu değil, masayı da kaybedersin. Müdürün kızının yanıımızda olma vakti gelmedi, dedim. Bitmiştir.”

“Kız biraz uzakta vakit geçirsin,” dedi Şansal Zaim, hislerim beni yanıltmıyorsa sesinde patlamaya hazır bir volkan kaynıyordu. Barut Kılıçhan’ın kurduğu üstünlükten kaynaklı olmalıydı. “Ben uygun bulduğum zaman yanına gönderirim, Boris kıza yeterince tutulmuş zaten... Gözlerinle göreceksin.”

Alt dudağımı ağzımdan içeri kaydırıp dişlerimin arasına sıkıştırdım ve ritmini şaşırıp kalp atışlarımla sesini dinledim uzun uzun.

“Ya kız?”

“Aynı,” dediğini duydum. “İstediğin gibi.”

“Güzel...” Sigara içtiğini düşündüğüm kadar kısa bir müddet bekledi. “Çağır da gelsin, tanışalım şununla.”

“Lan! Siz...”

Dalgınlığımın arasına karışan başka bir ses beni öyle derinden ve çabucak yakaladı ki hızlı bir refleksle sırtımı geri çevirip bir uca sıçramam aynı anda oldu. Hemen sonra elimdeki silahı karşıma doğrultmuş, Zeynep’in elini yakalamıştım.

“Aksa abla...”

Cılız, korku dolu sesini duydum. Karşımdaki takım elbiseli adamın üzerime doğru tuttuğu silahı görmüştü. Kalbim yokuş aşağı yuvarlanarak bir kar topundan büyük bir yıkım doğurdu. Bakışlarım titrese bile bir adama bir de salona giden kapıya doğru kayıyordu. Tetikteydim ama korkudan geberdiğimi de saklayacak fırsatım yoktu. Yakalanacağımı biliyordum ama şu anda değil. İçeride Barut Kılıçhan varken ve saniyeler içerisinde yüz yüze geleceğimize bu kadar eminken hiç değil.

“Arif’e ne yaptın lan?” diye sordu birden üzerime doğru yaklaşarak, ciddiyetimi anlamadığını ilk o an anladım ve silahı arkasına doğrultup hiç tereddütsüz tetiğe bastım. Çıkan gürültü attığı adımı da kesmişti.

“Yaklaşma,” diye soludum tek nefeste, bedeninin kenarından sıyrılıp arkasındaki duvara hızla saplanan kurşuna bakacak fırsatım bile yoktu. Zeynep ağlamaya başlamıştı. “Yemin ederim gebertirim seni.”

“Ne oluyor ulan burada?”

Ardı ardına güçlü adım sesleri ulaştı kulaklarıma, titrek kirpiklerimin arasındaki buzdan gözlerimi bir güçle çevirdiğimde iyice sırtımı duvara vermiş ve o adamla göz göze gelmiştim. Barut Kılıçhan... Biraz ötede, tam karşımdaydı; gözlerinde tekrar tekrar ölsem ve farklı hayatlarda dirilsem, yaşadığım herhangi bir evrende bile tanımını yapamayacağım bakışlarla bakıyordu. Kara gözleri zifiriye çalıyordu ve buz kesmiş gibiydi. Boğazımın orta noktasına saplanan yumruyu aşağı iteklemek istedim. Neden *öyle* bakıyordu? Neden bakıyordu?

Tek bir kez bile düşünmeden silahı ona doğru çevirdim.

“Bakma bana,” dedim kusmak ister gibi. Çenemi sıkıca birbirine bastırdım, gücüm kaldıysa ve kalan son bir günüm varsa bile bu adam ile göz göze geldiğim saniyeyi pısrık gibi davranarak heba edemezdim.

“Bu ne terbiyesizlik?” diye bağırdı Şansal Zaim, adamına yaklaştı tereddüt etmeden. “Ver lan şu silahı! Sıkamıyor musun alnınun çatına? Köpek!”

“İndir silahı,” dedi Barut Kılıçhan, diğer adama. *Bana değil.* Deli miydi? Bana bir adım yaklaştığında gözlerim çevreme bir an olsun kaymıyordu. İleri

uzağına kolunu dikleştirip silahın namlusunu kendimden emin yavaş
seseyle tutmaya devam ettim. "İndi dedim!"

Şansal Zaim kaskatı keşilen kemikli çenesi ve başkılığın yanısıp keşik
varkı kaşları altındaki gözlerini üzerinden ayırmadan silahı adamına bıraktı.
"Tut. Arif'e bak," dedi sininden yüreke uçuklatan bir sesle. "Beceriksiz herifler
git lan çabuk!"

Adam başını eğdiği yerden kaldırmadı ve fırtına gibi aramıza açılan boş
luktan geçip gitti. Zeynep'in huşukları dinmemişti. Benim ise gözümünden
bir damla bile yaş düşmemişti. *Katilimdi karşımdaki.*

"Müdürün kızı sensin demek," diye fısıldadığında silahtan zerre kadar
korkar gibi bir tavı yoktu, ısrarla indirmemişim her şeye rağmen. "İsmini
söyle."

"Siktir git," dedim dişlerimin arasından. "Allah'ın belası herif. Sen osun...
Piç kurusu! Beni öldürmek-"

"Ağzını kır şunun!" diye yükseltti sesini Şansal Zaim sözümü bıçak gibi
keserek, donakaldım; üzerime bir adım atacağı sırada Barut Kılıçhan elini
kaldırdı ve gözlerini gözlerimden ayırmadan avucunu yanındaki adamın göğ-
süne çarparak engel oldu. "Dokunma, Şansal," dedi bariton bir sesle. Ger-
ginlikle duvara daha çok sindim, diğer elimle de silahı can havliyle sarmala-
mışım. "Sakin dokunma. Tanışacağız, *anlaşacağız.*"

Bu adamın kafasındaki eksik tahtaların üzerinde koşuyordum sanki.
Düşecektim de yeri boylayacaktım. Göğsümün aşağısına sıkışan nefeslerim
kurumuş dudaklarımın üzerinden sıyrılıp havaya karışıyordu ve parmağım
retikteydi. *Bu kadardı.* Bu noktada onu öldürmek istiyordum. Sonrasında
öleceğime de emindim. Şimdi ya da sonra ne fark ederdi? *Boris'i, babamı ve
edindiğim birkaç arkadaşı bir kez daha göremeden...* En azından bu adamı öl-
dürdüğüm için gurur duyacak bir babam kalırdı geride. Boris üzülür müydü
peki? *Üzülmesindi.*

Yaşlar gözlerimi o an işgal etti. Hiç zamanı değildi hâlbuki. *Üzülmesin,
Tanrım.*

"Sırma, Leni, Larisa..." diye fısıldadığını duydum sessizce, dudaklarında
ruhsuz bir kıvrım vardı ve silikçe duruyordu. Kaşları çatılmıştı. *Sırma? Leni?*
Öldürdüğü diğer kadınlar mıydı? *Larisa...* Yutkundum sertçe. "Öyle çok ben-
ziyorsun ki..."

Kirpiklerini kırpmadan bana baktığından korkumun büyüdüğü saniyede
çenem titredi.

"Allah'ın belası," dedim tek solukta. "Senin... Allah belanı versin. Onları
da öldürdün. Allah senin bin belanı versin!"

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum ve son saniyelerimmiş gibi çareyi bu
adama karşı duyduğum nefreti kusmakta bulmuştum. Hâlbuki ağzımdan

okun tachimeler kulaklarına bir rüfû ulaşmıyormuş gibi bakıyordu sıratına. Varlığını hisseden alevlendiren bir gev gürüyordum. "Leni neydi? Ne geçimide kafamdan?" Diken üzerindeydim. Ölüme bir adım kalmışken anımsı dâvreciğim kadar ürkünçrü göbeleri.

"Saçların, gönderin... (Onun gibisin," diye devam ettiğimle bir adım daha vaddağı. İstemsizce duvarın biraz ilerisine kaydım. Tehditkâr bir şekilde bakıyordum gözlerine. Şansal Zaim çenesini açmıyordu ama tetikteydi. Beni öldürecek olan belki de oydu. "İsmi söyle."

"Öldürürüm seni," dedim korkudan titrememe rağmen. "Yaklaşma bana!"

"İsmi Gün Aksa," dedi Şansal Zaim, bir adım gerideydi. (Ona bakmıyordum ama varlığı rahatsız edecek kadar gözleriyle didikliyordu çehremi. "Konuşmalarına bakılırsa ölmek istiyor. Uzatmayalım öyleyse."

"Tarih tekerrür edermiş Zaim, günün birinde... Tarih muhakkak tekerrür edermiş." Dudaklarındaki kıvrım büyüdü. "O gün bugün." Güldü tekrar. "Leni'sin sen."

Kimden bahsediyordu?

"Sen... ne saçmalıyorsun?" diye çıktım sertçe, cesaretimden kalan harlamayla. "Leni falan değilim ben! Sen..."

"Leni kim, biliyor musun? İsmi duydun mu? Leni," dedi fısıltıyla, çenemi kapatmamı sağlayarak. "Karım, âşık olduğum kadın, oğlumun annesi."

Oğlu mu vardı? Babam bahsetmişti haftalar önce... Vardı.

Kaşlarım daha da çatıldı.

"Ben Leni falan değilim," dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. "Bana şöyle bakmayı kesmezsen..."

"O da böyleydi," dediğinde bir kez daha yutkundum sayısız kez yaptığım gibi. Dudaklarım aralanmış, öylece bakıyordum. "Bana aynen böyle bakardı." Nabzımın yelpazesi bir sağa bir sola gidip gelirken burnumdan verdiğim nefes çaresizlik doluydu. Çıkıp gitmek istiyordum. Eski hayatımı istiyordum. Bir hayat istiyordum. Biraz daha yaklaştı. "Onunla ilk tanıştığımda da gözlerine son kez baktığımda da. Sonra ne oldu, bilmek ister misin?"

"Gitmek istiyorum," dedim korkuyla dolup taşarken, silahı her an ateşleyebilirdim ve Zeynep, yüzünü bacağımın arkasına bastırıp ağlarken onun varlığı bile kafamdan silinmişti. "Zeynep gitsin, en azından o başka bir odaya gitsin."

"Sonrasını ne yapacaksın, değil mi ama?" Güldü. Beni duyduğu falan yoktu. "Şimdiye bak... Karşıma çıkan şu hazineye de bak."

"Kapa çeneni!"

Geri gittim. Duvarın önünde sürükleniyordum resmen.

"Onun sonunu getiren ihanetti."

"Bana ne?! Allah'ın belası! Bana ne? Bırak beni! Ben... hiçbir şey yapmadım sana! Hiçbir şey!"

"Seni bana getiren kader, bana yapılan ihanetin bedeli değil mi şimdi?" Gülerek başını iki yana salladı ağır ağır. Gölgelelerin içine çekiliyormuşum gibi hissettim. "Yaşadığımı yaşatmak... Birebir aynısını yaşatmak."

"Sen şeytanın tekisin. Senin..."

"Aklıma öyle güzel şeyler geldi ki şimdiden..." Yüzündeki sırıtış kanımın damarlarımdan çekilmesine neden olduğunda dehşete kapılmıştım. "Bu, tesadüf değil, işleri lehime çevirecek bir armağan." Yanındaki dostuna kısa bir saniye çevrildi zifiri gözleri. "Tanrı benim yanımda, Zaim. Görüyorsun ya, benim yanımda."

Bir adım daha atarak bana doğru yaklaştığı son noktada gözlerimi kısıp tırakarak tetiğe bastım ve silahı ateşledim. Kurşun yuvasından çıktığı gibi yanından sekerek ileri atıldığında arka tarafa öyle ani saplandı ki kurşun sesi sessizliği çoğalttı ve bir saniye ardından elimden çekilen namluyu hissettim. Zeynep de hızla ayrılmıştı bacağımdan. Şansal Zaim'di her birini yapan. Hâlbuki zaman benim için durmuş gibiydi. Hedefi doğru tutturabilseydim eğer, ellerim korkudan titremeseydi... İki ölü çıkmış olacaktı bu evden. Biri ben, biri katilim. Çünkü bu adamı öldürseydim sağ çıkamazdım. Sanki şimdi çıkabilecek miydim?

"Ulan seni..."

"Geri çekil," dedi Barut Kılıçhan tok bir sesle.

Burnundan soluyan adamın çenemin altına ne ara yasladığını bilmediğim silahın namlusu da geri çekilmiş, dirseğimi sökmek istercesine kavrayan avuç içiyle sırtımı duvara çarpan adamın öfkesi beni terk etmemişti. Titrek dizlerim kenara pusan bedenimi nasıl böylesine dik tutabilirdi?

"Aşağı gel, Zeynep'i odasına götüreceksin."

Şansal Zaim'in sesiydi bu. Barut Kılıçhan keyifli bir tavırla beni baştan ayağa süzüyordu ve zihninde nasıl bir oyun kurduysa rahatsız eden türden bakışlarının gerisinde görünen zafer çılgınlığının sesini duyabiliyordum. Görebiliyordum. Hissediyordum. Gözlerimin önünü buğulandıran yaşlar arasında dişletimi kınacak kuvvette birbirine bastırdım. Avuç içlerimi duvarın soğuk yüzeyine dayamıştım.

"Şunu da aynı bir odaya çıkar," dedi Şansal Zaim sertçe, kaşları ile bedenimi işaret ederek. Ekrem denilen adam kolumdan yakaladı güçlü bir hamleyle. "Görür, gözüm görmesin."

Kolumdan yakalanıp çekistiirildiğim sırada, "Öldür beni!" diye son sesle bağırdım merdivene doğru sürüklenmeme rağmen. "Öldürün beni! Öldürün! Yalvarırım! Burada kalmak istemiyorum! Öldür..."

Bir an sonra basamakları düşe kalka çıkmaya zorlanmış, bağırışlarım duvarlar arasında yankılanırken, kendimi bir odaya kapatılırken bulmam gecikmemişti. Birinci kattaki koridorun en ucundaki kapının ardındaydım şimdi. Delikte dönen anahtar sesini duydum, kapıyı tekmeleyerek, yumruklarımı hız kesmeden üzerine indirirken nefes nefeseydim. Zeynep'i götürürler miydi? Onun başını yakmış mıydım? *Hayır. Dertleri bendim.*

Leni'sin sen.

Karım, oğlumun annesi.

"Öldürün beni... yalvarırım..."

Birden duvar dibine dizlerimin üzerinde indiğimde alnımı kapının sert yüzeyine yasladım. Gözlerimdeki yaşlar ağır ağır yanaklarıma düşerken omuzlarımı titreten iç çekişlerle ağlamaya başladım. Buradan bir kez daha çıkamayacaktım. Tıkılıp kalmıştım. Sonsuza kadar bir kez daha yaşayamayacağımı bu hayatın yasını tutacaktım. Göz kapaklarımı sımsıkı yumdum. Hıçkırdım. Korkaktım.

Hiç sönmeyecek bir ateş yanıyordu içimde. Kaybetmiştim işte, kaybedecektin. Kaçamazdım. Boris'e sayısız kez söylemiştim. Boşa kürek çekmekti yaptığım. Sonunun böyle biteceğine en başından emindim hâlbuki. Endişe etmemem gerektiğini söylemişti. Bana *her şey bittiğinde* ne yapmak istediğimi düşünerek zaman geçirmemi söylemişti. Tüm korkularımın üstünü kapatmış, hepsini uykuya yatırmıştım. Şimdi korktuğum neydi öyleyse? *Barut Kılıçhan.*

Bir süre, uzunca bir süre yalnızca ağladım. Bir saat geçmişti belki de. Gözlerimdeki yaşlar kurumaya başladığında ben kapının yanındaki duvara sırtımı yaslamış, bacaklarımı karnıma doğru çekerek kollarımı da etrafına dolamıştım. Sessizlik kulaklarımdaydı. Alnımı bacaklarıma dayadığımda burnumu sertçe çekerken durulmuş gibi hissettiğim türden yoğun bir sessizlikti. Dün annem tarafından terk edilmiş, bugün babamın hayatında bir kadın olduğunu öğrenmiş ve katilimle göz göze gelmişim. Ya Boris?

Yaklaşık beş dakika sonra kapının deliğinde dönen anahtardan sonra kapalı kapı açılmış ve başımı eğdiğim yerden zorlukla kaldırıp içeri giren iki kadını görebilmiştim. Kaşlarını çatıldı. Duruşumu bozarak oturduğum yerden ayrılmadan onlara baktım.

"Akşam için hazırlanacaksın, Şansal ahiyi daha fazla sinirlendirme. En ufak bir pürüz istemiyor," dedi kapının aralığında dikilen takım elbiseli adam. Konuşana kadar orada olduğunu fark etmemiştim bile. "Sorun çıkarma, bu kadınların seni dinlemesi veya konuşması yasak. Sadece talimat verebilirler, çenenin açmadan uyum sağla. Konuşturacak olursan onların dillerini keseceğiz, ona göre."

Sonra kapı sertçe kapandı. Sessizlik daha sağlam bir dağ gibi yükseldi önümde. Yaptıklarımın rağmen akşam her ne varsa yanında gitmemde

problemi görmüyordu. İçim içimi yiyordu bu yüzden. Düşüncelerimi susturmak için gözlerimi yumup açtım, kadınlar çıtını çıkarmadan etrafa dağılmışlardı. Konuşurlarsa dillerini mi keseceklerdi sahiden?

“Önce duş al,” dedi içlerinden saçları sarıya boyatılmış bakımlı bir kadın. Yatağın üzerine çıkardığı hiçbir şeye bakmamıştım henüz. “Kalk, işimiz uzun.”

Gözlerime bile bakmıyorlardı.

“Ben...”

“Kalk!”

İlerleyen dakikalar pek de farklı geçmedi. Tek kelimeden fazlasını konuşmadılar, ben konuşmaya kalksam da susturmuşlardı. Ardından duş almam için banyoya iteklenmiş, o sırada kilitli kapının önünde nöbet tutmuşlardı resmen. Üzerimdeki her şeyden kurtulup akan sıcak suyun altına geçtiğimde en azından daha iyi hissediyordum. Uzun uzun suyun altında kalmamın sebebi buydu. Tepemden akıp giden suyu izlerken bastıramadığım düşüncelerimden de utanıyordum. *Dün gecedен sonra...* Bedenime dokunduğu her noktada çarpan nabzım kendini hatırlatıyordu.

Getirilen temiz iç çamaşırları üzerime giyip bornozu bedenime doladım, odaya döndüğümde beni bir yemek tepsi bekliyordu. Her ne kadar ağzıma tek lokma sürmek istemesem de gücüm kalmamıştı ve enerjiye ihtiyacım vardı. Sessizce bir şeyler yerken kadınlar bir köşede bana bakarak bir şeyler söylüyorlardı ama aralarındaki fısıldamaları seçemiyordum. Umursamadım. Yorulmuştum. Akşam şansımı yine deneyecektim ama Zeynep... Ona ne olacaktı? Onsuz bir yere gidemezdim. Yeniden eve dönmek zorunda kalsam bile bir telefona ihtiyacım vardı.

Sarışın kadın paketli diş fırçası tutuşturmuştu elime. İtiraz etmeden banyoya yürüdüm. Dişlerimi fırçalayıp yeniden odaya döndüğümde makyaj masasının önüne çekilmiştim doğruca. Bir anlığına aynaya dökülen bakışlarımla göz göze kaldım. Yaşlarla dolup duruyorlardı. Ağlamak istemiyordum. Konuşmak da. Eğer Zeynep geride kalmış olmasaydı bu gece her koşulda ellerinden kaçacağımı biliyordum. Nasıl bir yere götürüleceğimi bilmiyordum ama *her koşulda* en ufak ihtimali bile değerlendirirdim. Gözümü ölme riskini alacak kadar karartmıştım.

Başımı eğip sürekli ellerime, bileklerime bakıyordum. Dün arabaya tıkilip buraya getirildiğim sırada bileklerimi bağladıklarından kızarmıştı, izlerle doluydu. Ellerim ise fotoğrafı ne kadar avucumda ezdiysem bir o kadar çiziklere boyanmıştı. Arif'i bayıltmak için de sınırlarımı zorlamıştım ve kafasında parçaladığımı abajurla yaralanmış olmalıydı ki kanı kurumuş derin bir çizik daha vardı. Acısını hissetmiyordum. Ya da nazlanmak isteyeceğim tek kişi bile olmadığından içimi tartaklayan her şeye rağmen dik durabiliyordum.

Dakikalar boyunca işlerini bitirmelerini sessiz sedasız bekledim. Uzun uzun ilgilendiler benimle, saçlarımı kurutup, dalgalandırarak omzumdan aşağı salmış ve yanlardan aldıkları iki parça kumral tutamı da başımın arkasında zarif bir şekilde tutturmuşlardı. Yüzümde hafif bir makyaj taşıyordum. Ne ara yapıp bitirmişlerdi, bir fikrim yoktu. Bir robottan farksızdım o saniyelerde. Onlar da kadındı hâlbuki ama canları daha kıymetli geliyordu. Anlamak lazımdı.

Dudaklarıma parlatıcı sürdüklerinde gözlerim karşımdaki aynadaydı. Güzeldim ama güzel hissetmiyordum. Ne olacaktı? Boris'in beni bulmak için şehrin altını üstüne getireceğini biliyordum ama bu adamların ellerinden kurtarmak için yeterli miydi? Hiç sanmıyordum.

Saçlarımla işini bitiren kadın elimin tekini kendisine çektiğinde kaşlarımı çatarak gözlerimi kaldırdım. "Gerek yok," dedim buz gibi bir sesle.

"Tepeden tırnağa mükemmel görüneceksin," dedi kadın sözümü es geçerek elimi avuçlarına aldığı anda. "Oje rengini seçebilirsin ama pek de tercihin yok."

"Sana istemiyorum dedim."

Elimi çekmeye çalışsam da ısrarcı tutuşundan kurtaramıyordum. Saçına yapışacaktım şimdi.

"Kılıçhan'ın gelini böyle görünemez, kendine gel."

İlk an idrak edemedim söylediğini. Bir çukur oluşturacak kadar çatılan kaşlarının altından kadının gözlerini yakaladım ve oturduğum yerde ilk kez o an kıpırdandım.

"Bu ne demek?" diye sordum kalbim ağzımda atarken. "Ne gelini? Ben kimsenin gelini falan değilim."

"Öyle söylendi," dedi kadın aldırış etmeden. "Sus ve otur, konuşturma şimdi bizi."

İnđişemi tarif edebilecek bir kelime bulamadım. Ne demekti *Kılıçhan'ın gelini*? Ne saçmalıyordu bu kadın? Kılıf mıydı? Dikkat çekmemem için uydu-rulan şeylerden biri miydi bu da? Güneş olmam gibi...

İçim susmadı. Kadın tırnaklarıma şekil verip, oje sürerken öyle kop-muştum ki andan, kalbimin atış sesleri kulaklarımdaydı. Beni nereye götü-receklerdi? Kime engel olabilirdim bu saatten sonra? Dualar edip duruyordum ama her biri yetersiz kalıyordu sanki.

Saat akşam altıya yaklaşırken kadınlar çoktan gitmişti. Odada yalnız başıma, bir yatağın ucunda üzerimde normal şartlarda peri kızı gibi hisse-deceğim bir elbise ile gerginlikten kemiklerimin uyuşacağı bir hâlde oturu-yordum. Uyumlu topuklular, zarif bir makyaj... Bendim ama ben gibi hisset-miyordum. Kafamın içinde bin tilki dönüyor, bir an sonra bini de ölüyordu. Öyle çaresizdim ki çıldıracak gibiydim. Karşımdaki boş duvarı izliyordum.

Kaşu kilitlendi. Beni neyin beklediğini bilmediğimden daha önce *İlyas*’ı bu korku hissetmemeliğine de emindim.

Kaşu açıldığında gözlerim doğrudan o noktaya ulaştı. Gelen kadınları bu rüya getiren adamdı.

“Kalk, gidiyorsun.”

Bir sonraki an merdiven basamaklarından aşağı iniyordum. Adam silahını belünden çekip almıştı ve yaptıklarını kulağına gitmiş olmalıydı ki gözlerini de namluvu da üzerimden ayırmıyordu. Gururumu okşamıştı korkusunu göstermek. Ta ki Şansal Zaim’in morarttığı dirseğimden yakalayıp dış kapıya çektiğine kadar. Hissettiğim acıydı suratımı buruşturma nedenim. Çenemi sıkıca bastırıp nefesimi tuttum. Zeynep’i görmeme izin vermemişlerdi. Sınır atakları geçiriyordum saatlerdir. Üzerimde bana bol gelen siyah kürk her çektiğinde sıyrılıp düşecek gibiydi. Sıkılı parmaklarından dolayı canım da yanıyordu.

Dış kapıdan çıkıp dün gece ağlayarak geçtiğim yolda ilerlerken beni yönelttiği arahaya kadar ruhum bedenimden ayrılmışçasına ağzımı dahi açmadım. Büyük, siyah bir limuzinin açık kapısından içeri zorla iteklenip bindirilirken en yakın koltuğa oturtulmuştum. Kapı kapandı, karşımdaki iki adamı da o an fark ettim. Barut Kılıçhan tam karşımdaydı, diğer yanında ise Şansal Zaim oturuyordu. Gerginlikle sırtımı koltuğa yapıştırdım. İfadem dümdüzdü.

“Sür, Kadir,” dedi Şansal Zaim tok bir emirle, adam gaza asılmış ve araç harekete geçmişti.

Ellerimi kucagımda birleştirdim, parmaklarımla derimi kazıyordum kanatacağım kadar sertçe.

“Arif’i o hâle getirmek, cüssene göre takdir edilesi bir iş,” dedi Barut Kılıçhan, kalbim göğsümdeki baskısını arırdı. Duygusuz gözlerimi gözlerine çıkardığım saniye nefretim çoğalmış her hücreme akıyordu. Ellerim kaşınıyordu. Üzerinde koyu lacivert bir takım elbise vardı. “Kimden öğrendin bunları? Şu müdürden mi?”

Ebenden.

Cevap vermedim.

“Sergen Alatan...” Tüylerim diken diken oldu. Çenesini hafifçe havaya kaldırıp üstten bir bakış attı suratıma, yüzük parmağında takılı olan yüzüğünü oturduğu koltuğun kenarına çarpıp duruyordu. O ses öyle rahatsız ediciydi ki. “Neden seni tercih etmedi sence? Bir baba, işini evladına tercih eder mi? Eğer geri adım atsaydı şu an burada karşı karşıya olmayacaktık. Biliyor musun?”

Biliyorum. Biliyorum ve çok üzülüyorum.

Bir şey söyleyemedim. Faklı olduğundan kınplığımı bilmesini istemedim.

"Sonra düşünüyorum, belki sen de böyle bir baba olurdun Kılıçhan, diyorum kendime," dedi, alay mı ediyordu? "Eğer oğlumla yaşama fırsatım olsaydı tahmin edebilirdik elbette."

Bu adamın oğlundan haberleri var mıydı? Elinden alınmıştı beshelli. Neredeydi öyleyse?

"Baban... Boynundakinin de sorumlusu. Çocuklar, babalarının günahlarının bedellerini öderler, babanın oğluma yaptığı da buydu..."

"Babam size hiçbir şey yapmadı," dedim dişlerimin arasından, araba daha da hızlandı. "O, sizin gibi illeti bu ülkeden temizlemek için uğraşıyor, görevi bu."

"Uğraşsın, oyalanacak bir şeye ihtiyacı var belli ki." Alaycıydı tavrı. "Ama karşılığı ne olacak? Söyleyeyim." Vereceği cevabı biliyordum, yanılmadım da. "Sensin."

"Ben kimsenin intikamının aracısı değilim," dedim dişlerimi sıkarak. "Kafa tuttuğunuz şey devlet, babam değil. Size söyledim... O, görevini yapıyor. Sadece görevini."

Burnundan bir nefes vererek histerik bir şekilde güldü. "Senin baban, benim oğlumu elimden aldı. Benim oğlumu!" dedi siniri göz bebeklerinde alev aldığı anda. "İşlerime burnunu sokacağına, babası gibi masada yerini alıp yanımızda duracaktı."

Ani bir şok dalgası suratıma öyle sert çarptı ki gözlerime kadar titrediğimi hissettim.

"Babası gibi?"

Güldü. "Sergen Alatan, babasının *hain* olduğunu bilmiyor muydu yoksa? Ne acıklı..." Sırıltısı dudaklarına genişçe yayıldı. "Herkesin kahraman gibi andığı adamın bize çalıştığını bilseydi utançtan geberirdi belki de. İyi bir adamdı gerçi... Çok da işimize yarardı ihtiyar."

"Yalan söylüyorsun," dedim doğruca, nefesim hızlanmıştı. Kabul edemiyordum tüm bunları. Dedemin şehit edildiğinden fazlasını bilmiyordum ama babam hep gururla bahsederdi. Hayrandı. *Öyle adamlara hep hayrandı.* "Sana kim inansın ya? Kim? Sen... Bir kadını canlı canlı yakan caninin tekisin."

"Ha, şu Larisa..." Kaşları havalandı, sinirine dokunduğunu hissediyordum. "Larisa Pavelic... Sana bu masalın ne kadarını anlattılar?"

Kalp atışlarım göğsümde hızlanmıştı. Nabzım kanımda uğulduyordu.

"Ya da anlatmalarına gerek yok," dedi buz gibi bir sesle. "Yaşamak lazım, aynısını yaşatmak lazım."

Şoka girmiştin. Bahsettiği bendim.

"Sen delirmişsin."

"Düzgün konuş!" diye yükseltti sesini Şansal Zaim.

"Konuşmuyorum," dedim dişlerimin arasından. Neredeyse yerimde sıçrayacak olmama rağmen çenemi kapatamıyordum. "Siz ikiniz... Üçün mü demeliyim yoksa? Üç büyükler, öyle diyorlar size. Hepiniz... kafayı yemiş bunaklarsınız. Hep..."

Şansal Zaim'in damarına basmak saygısızlığın ince ipi üzerinde oynamaktan geçiyordu ve yerinden fırlayıp, sağ yanağıma tokadı geçirirken gözüm almışım gibi hissediyordum. Acıyı da hissettim. Kabul ettim, sindirdim. Tüm kemiklerime saplanıp içimde hastalıklı bir hızla yayılmıştı. Başım bir yanıma omzuna doğru düştü beraberinde. Geri çekildiğini hissettim ardından, Barut Kılıçhan sesini yükselterek yanına oturtmuştu ama patlayan dudağımdan sızan kan onlara çevrilen gözlerimi birkaç saniye geciktirdi.

"Şansal!" Yükselen sesinin sabit tonu bile ürpertiyordu bedenimi, kendime gelemiyordum. "Benim gelinime kalkan eli kıranım! Karşında kim olduğunu unutma!"

Sesler boğuklaştı. Kalbim ağır ağır sancımaya başladı. Mideme saplanan kramplar sırtıma kambur olurken boğazıma tırmanan safrayı hissettim. Başımı eğdiğim yerden yavaşça kaldırdığımda gözlerim karşımdaki şerefsizce tırdı.

"Gelinin?" diye fısıldadım korkudan ölümlük. *Ne gelini?* "Sen... Sen ne dediğinin, ne söylediğinin farkında mısın? Farkında mısın? Yaşından utan! Ne gelini?"

Kendiliğinden açılan gözlerimle şeytanıma bakakaldım. Hissettiğim şaşkınlık korkuya karışıp bedenime ikinci bir deri gibi sarılmıştı. Ne saçmalıyordu? *Kılıçhan'ın gelini.* Neydi bu? Kâbusumun kaçınıcı dakikasıydı?

"Gelinim olmanda utanacağım bir şey var demek?" diye sordu ruhsuz bir gülüşle. "Oğlum için bir gelin seçmişim, çok mu? Bartol'un oğlu biraz üzülecek ama olsun o kadar, babasının elimden aldıklarına sayar." Keyiften dört köşeydi ifadesi. "Ayrıca biliyor musun, sevgili gelinim? İntikam babalardan başlar, çocuklarda bitirmiş. Noktayı birlikte koymamız lazım."

Aklıma kaybedecektim. Bu siktirimin delisinin sözleri, gözlerimi çevreleyen kirpikleri titretmekle yetinmedi. Ağzıma dolan ekşi tat yüzünden her an kusabilirdim. Dehşete kapılıp ciddiyetle bakan ve intikam hırsıyla kararan gözlerine kapana kısılmışım gibi bakmasaydım eğer...

"Gittiğimiz her yerde... Artık benim gelinim, oğlumun nişanlısısın," dedi birdenbire, elini iç cebine götürdü ve saniyeler içerisinde bir *yüzük* çıkardı. Tüm merkezim şaşmıştı sanki. Nasıl bir şeyin içine düşmüştüm böyle? Neydi bu? "Karım Leni takmıştı en son, Kılıçhan ailesinin yadigarı. Kim baksa senin hangi aileye ait olduğunu anlar. Oğlum geldiğinde bir kutlamayla duyururuz. Çok sürmez, az kaldı."

"Bu ne demek ya? Ne nişanı?" Dilim damağım kurumuştı. kalp krizi geçirecektim. Gözlerim iki adam arasında delicesine mekik dokuyordu. "Derhdiniz mi siz? Man-"

"Ver şu elini," diye sözümü kesti Barut Kılıçhan, asıl yüzü işte şimdi meydana daydı. Sırtımı daha çok bastırdım geriye. Bana doğru uzandı, kaçacak bir köşem bile yoktu. "Parmaklarını yerinde görmek istiyorsan o elini ver."

"Hayır..."

"Hayır mı?" Kaşları havalandı. "Keselim öyleyse."

"Siktir git!" Ellerimi sırtımın gerisine sakladım. Şansal Zaim eski, katlanabilir bir bıçak uzattı. İleri atılan keskin kenarıyla gözlerimden yaşlar boşalmaya başlamıştı.

"Elini ver. İkiletme."

Başımı şiddetle iki yana salladım. Ağlıyordum. "Hayır, istemiyorum..."

"Parmaklarından kıymetli demek? Hay hay..."

"Saçmalıyorsunuz!"

"Sana o elini ver dedim." Yüzünde tek bir kas oynamıyordu ve delirmiş gibi bakıyordu. Deliydi. Gerçekten... deliydi. Başını belli belirsiz bir açıyla eğdi. "Ya yüzük ya da elin. Gazeteci olduğumu duydum. Fotoğrafları çekerken en çok hangisini kullanıyorsunuz? Başparmak mı?" İlgi çekici bulmuş gibi kalktı kaşları. "Öyleyse ondan başlayalım."

"Lütfen..." Hıçkırarak başımı iki yana salladım. "Ben... Ben... Ben bir şey yapmadım."

"Bunları konuştuk ama... Güzel gelinim benim, başa dönmeyeceğiz," dedi aldırılmaz bir sesle, suratını memnuniyetsizce buruşturarak. Elini uzattı önüme doğru, Şansal Zaim açtığı bıçağı ona vermek için hazırды. "Hadi bana elini ver, canın yanmasın."

"Dokunma bana!"

Çabalarım yetersizdi.

"Elini ver bana! Hemen!"

Aklımı kaybetmişim gibi başımı iki yana salladım. Önüm yaşlarla bulanmıştı.

"Şahin! Durdur arabayı!" diye emir verdi Barut Kılıçhan, araba saniyeler içerisinde kenara çekildi ve durdu. Bana doğru uzandı, elimi bileğimden yakaladı. Sonra ağlayışlarım arasında parmağıma yüzüğü geçirerek yeniden tam karşıma geçti. "O yüzük, o parmaktan çıkmayacak. Anladın mı beni?"

Cevap vermedim, gücüm yoktu.

"Anladın mı dedim?"

Başımı titrek bir kabullenişle salladım. Yüzüğün soğukluğunu tenimde hissediyordum ve gözlerimdeki yaşlar dinmezken ellerimi kucağıma bırakmış, yüzüğe bile dokunamıyordum. Hiç tanımadığımı, hiç görmediğimi

bir adamın nişanlısı mı olmuştum bir de? Bu nasıl bir bataklıktı? Nasıl bir saçmalıklı? Boris ya da babam... beni bulmak zorundaydı. Eğer bulamazlarsa onları hayatım boyunca asla affetmezdim. Çünkü dipteydim, nefes alamaz hâledeydim. Böyle devam edemezdim.

Pencereden dışarı çevirdim gözlerimi, karanlıktı. Şehrin bir ucunda, yol kenarındaydık. Sessizliği kesen şey arabanın çalışması için gelen emirdi. Şoför beklemeden gaza asıldı, sesler çoğaldı ama uğultu kulaklarımdan bir türlü silinmedi. Leni isimli bir kadın vardı. Bu adamın karısı, oğlunun annesi... Yüzüğü parmağımda takılıydı. *Kılıçhan ailesinin yadigârı*. Burnumu çektim sertçe.

Günler öncesine kadar Larisa Pavelic'in yüzüğü boynumdaydı. Boris'e aitti. Benimdi. Öyle sahiplenmişim ki kimse alamazdı elimden. Şimdi ise... parmağımda taşıdığım yüzüğün anlamı ve soğukluğu bile farklıydı. Gözyaşlarımı durduramıyordum düşündükçe, ağlamamak için verdiğim her savaş boşaydı. Nasıl ağlamazdım? Düşüğüm durum, battığım bataklık, boyumu aşan sular... Hepsi aynıydı. Ben belime kadar ancak gelen sulara bile öleceğimi düşünürdüm. Şimdi yaşayacağıma kim inandırabilirdi ki beni?

Yaklaşık yarım saatin sonunda araba durana kadar geçen süre boyunca bir kez bile dönüp karşımdaki bu adamlara bakmamıştım. Kıpırdamıyordum, donmuştum. Dışanda dış cephesi beyaz, büyük ve gösterişli bir mekân vardı. İncelemedim. Gözlerim yanıyordu, lanet olsun ki durmadan yaşlarla ıslanıp duruyordu.

"Bana bak," diyen Şansal Zaim'e çevrildi gözlerim istemsizce. Ruhum bedenimden koparılmış gibi boştum, *bomboştum*. "Herhangi bir şeye yetemeyeceksin. Bu gece yerin belli, parmağında o yüzük varken..." Gözleri parmağımı sıyrıp geçti, gözlerime tırmandı yeniden. "O yüzüğe yakışır davranacaksın."

Gözyaşları tekrar gözlerimde yerini aldı ve ağlayacağımı hissederek titrek bir nefes çektim ciğerlerime.

"Kulağını aç, iyi dinle." Şansal Zaim ruhsuz bir gülüş takındı. "Zeynep'in sonunun ne olacağını sormuştun, değil mi?" diye sordu bu kez, tırnaklarını avuçlarıma batırarak soluklarımin şaşan dengesini kontrol altına almaya çalıştı. "Bir ayı var. Sonra onu evlat edinmek isteyen büyüklerin yanına gidecek. Ne için *kullanırlar*, bizi pek ilgilendirmez." Beş yaşındaki bir çocuk üzerinden tehdit ediyordu beni. Çıldırmanın eşiğindeydim. *Ne için kullanırlar?* Neden bahsediyordu bu piç kurusu? "Attığın adıma bile dikkat et, eğer canımı sıkarsan... Zeynep'in daha erken gitmesi gerekir. Sen bir şekilde eve girersin ama Zeynep'i bulamazsın, bilmem anlatabildim mi?"

Zeynep'i hiçbir koşulda bırakıp gitmezdim. Bu gece tek planım telefon bulabilmekti. Daha fazlasına zaten gücüm yoktu.

"Ben neden buradayım?" diye sordum titrek sesimi bulabildiğimde, kapının açıldığını duydum.

Şansal Zaim güldü. "Anlarsın, az sabret."

Bir sonraki hamlelerini kestiremiyor olmağı kulaklarımın çınlama sebebi. Beynimde her saniye şimşekler çakıyordu. Her adımda, etrafıma her baktığımda ve yüzüğün parmağımdaki varlığını hissettiğim her saniyede içten bir irkilme bırakıyordu göğsüme. *Yüzük*. Geçekten bir yüzük taşıyordum ve bir kez bile neye benzediğine bakmamıştım.

Arabadan indiğimizde rüzgârın suratıma geçirdiği tokat dahi beni kendime getiremedi. Kollarımı göğsümün altında birbirine doladım. Ağlamaktan suratım gergindi ve rüzgâr suratıma çarptıkça gözlerim doluyordu. Kurumuş dudaklarımı ıslattım. Barut Kılıçhan yanımda duruyordu, Şansal Zaim ise diğer yanımdaydı.

"Suratını asma," dedi uyarıcasına bir tınıyla Barut Kılıçhan. "Kılıçhan ailesinin geliniysen ona göre davran."

Ben nasıl bir cehenneme düşmüştüm? Bu adamın oğlu bile yoktu ortada. Olmayan oğluyla beni nişanlamıştı. Sinirden gülecektim neredeyse.

Merdiven basamaklarını ağır ağır tırmandık. Şehrin bir kenarında, çevresinde lüks birkaç yer daha bulunan bir mekândaydık. Yalıya benziyordu ama daha moderndi dışarıdan verdiği izlenim. Boris ile Bolodor'da tanıştığımız zamanları hatırlamıştım. Aylar önce, her şey bir karmaşadan ibaretken ve ben ciddiyetin hiç de farkında değilken görmüştüm onu. Uzaktan, ulaşılmaz bir adamdı gözümde. Şimdi... yakındık ama bir gecedir uzaktaydık ve akan her saniyede ona duyduğum özlem tarafından boğazlanıyordum.

Kapıda bizi karşılayan iki adamın ifadeleri de çeliktendi. Sürekli duvardan yüzler ve korkunç bakışlar görüyordum etrafımda. Pusat'ın suratsızlığına bile razıydım artık. Boris'in sinirine de öyle. *Pekâlâ*, en çok ben sinirlendiriyor olabilirdim onu. Ama olabilirdi böyle şeyler. Şimdi kıymetini anlıyordum.

İfademi bir türlü toparlayamadım. Bizi saygıyla içeri yönlendiren adamın gözlerine bir bakış atıp yavaş adımlarla yürüdüm. Üst kata, teras olarak adlandırılacak bir yere çıktık. Kapalı, boydan boya camlar ardında Boğaz'ı görebiliyordum olduğum yerden. Mekânın bir köşesinde yer alan altı kişilik masaya doğru ilerlediğimizde adamları da terasın girişine yerleşmişti. İçerisi boştu, bu adamların gizlilikle sıkıntıları neydi, bilmiyordum ama kimsenin olmamasının tek sebebinin bu yönde talimat almaları olduğunu tahmin edebiliyordum yalnızca. Çok görünen, ortalarda gezen adamlar olmadığını söylemişti Boris. Barut Kılıçhan sabah bu yüzden yanındaki adama kızmıştı hatta. *Ayağını getiremeyecek adamı yanımda gezdirmem ben*, tarzında bir şey söylemişti.

Üzerimdeki kürkü girişteki çalışanlardan biri teslim almıştı. Sırtım geride, ellerim kucagımda ama kulaklarım onlardaydı. Bir elim, parmak uçlarımla yüzüğe gitmişti istemsizce ve halkayı parmağımda çevirip duruyordum. *Zaten böyle bir şey ancak senin başına gelirdi, Aksa. Süper!*

“Senin şu kızlar...” dediğini duydum Barut Kılıçhan’ın, başköşeye geçmiş ve tam çaprazına oturmamı işaret etmişti. Şansal Zaim masanın diğer ucunda, tam karşıdaydı. “Bir gün tanışsınlar Zaim, ayarla. Sevgili gelinim daha çabuk alışır.”

Duraksadım. Başımı kaldırıp çattığım kaşlarımın altında buz kesen gözlerimi çaprazında oturan adama çevirdim.

“Gelinin falan değilim ben senin.” dedim cesaretimin nereden geldiğini çözemeyerek, dilimi tutamıyordum. Göz göze gelmiştik aynı anda. “Oğlun ortada bile yok. Farkında mısın?”

Sinir bozucu bir tavırla güldü. Bir duygu emaresi okunmuyordu yüzünde. “Geldiğinde isteyeceği her şeyin hazır olmasında fayda var,” dedi dümdüz bir sesle. “Evi, işi, arabası, yazlığı, kışlığı ve elbette... *Karısı.*”

Dişlerimi birbirine bastırıp kendime hâkim olmaya çalıştım birkaç saniye boyunca. Kime ne anlatıyordum ki zaten? Üstelik dakikalar önce parmaklarımı kesecek ciddiyettydi. Maskesi inmişti, şeytani gözlerini görmüştüm. Sının olmayan, her şeyi kendinde hak gören adamların en kötüsüydü Barut Kılıçhan. Beni korkudan titreten de buydu.

O sırada siyah takım elbiseli, bizi girişte karşılayan mekânın sahibi olduğumuz kisma yaklaştığından gözlerim o tarafa kaydı. Adamın yaşı tahminimce ellilerindeydi.

“Abi, bir isteğin var mı?” diye sordu. Bir Barut Kılıçhan’a bir de Şansal Zaim’e dönüyordu gözleri. Saygıyla durmuş ve ellerini önünde birleştirmişti. “Misafirleriniz gelene kadar getirteyim bir şeyler. Kuru kuru bekletmek yakışık almaz.”

“Bir iki kadeh bir şeyler ayarla,” dedi Şansal Zaim. Adamı başını salladığında Barut Kılıçhan, “Gelinime sormayacak mısın, Hüseyin?” diye sordu. “Ne yer ne içer...”

Sesinde benzersiz bir keyif kol geziyordu. Ya beni sinirlendirdiğinden ya da kafasının içerisinde fınk atan tilkilerden... Buz mavisi bakışlarım ondan tarafa dönmedi.

“Gelinin mi, abi?” Adam şaşırmıştı. Oğlu olmamasına rağmen gelin seçmesi zaten zırdelice bir davranıştı. *Aşağılık piç.* “Kusura bakma yenge, tercih ettiğin bir şey var mı?”

“İstemez,” dedim ters bir tavırla.

“Aynısından getir, Hüseyin.”

Başını tek bir hareketle robot gibi salladı ve ağır adımlarla masadan uzaklaştı. Başıma ağırlar sokuyordu bu anın içerisinde bulunmak, yüzüğü parmağımdan çıkarıp bu şerefsizin ağzına sokmak daha cazipti ama ne yazık ki elim kolum bağlıydı.

"Rusların sevkiyat işleri..." Şansal Zaim bir anlığına durdu. Dakikalardır konuşuyorlardı ama ne olduğuna kulak veremiyordum. Sert ve sesli bir nefes çekti ciğerlerine. Bakışlarının bana dokunduğunu hissettim. "Bu kızın yanında bahsini açmasak daha iyi."

Gözlerimi devirecektim neredeyse.

"Bu küçük hanım artık bizim aramızda, öyle de kalacak. Parmağındaki yüzük boşa değil," dedi Barut Kılıçhan, bahsi geçen bendim ve bu kelimeyi her duyduğumda tedirginleşiyordum. "Devam et, Zaim."

Tırnaklarımı avuç içlerime daha sıkı bastırdım. Üstesinden gelemeyeceğim kadar ağırlaşıyordu hislerim. Şansal Zaim dik ve sert bakışlarını üzerimden ayırmadı bir süre. Ona bakmasam bile hissediyordum. Daha saatler öncesine kadar seçim yapmam gerektiğini söyleyen adamın bir kaşık suda boğmak ister gibi beni gözlerinin esaretinde tutmasının tek nedeni, Barut denilen adamın ortada bir seçim hakkı bırakmamış olmasıydı. En azından sözlerinden çıkardığım anlam buydu. *Bizim aramızda, öyle de kalacak. O yüzük boşa değil.*

"Ruslarla işleri yoluna koymak için komutayı Çelebi'ye verelim," dedi Şansal Zaim tok bir sesle, boş sandalyelere kimler geleceğini bilmiyordum, ilk kez merak da etmiyordum ve şimdi garip bir şekilde stresten başım dönüyordu. "Saruhan da emrine girer. İki adım ötede durur, kontrolü sağlarız."

"Çelebi dönene kadar ilgilenecek birini düşündüm. Boş bırakmak olmaz," dedi Barut Kılıçhan dudakları kıvrıldığında. Yanımda rahat konuşur mu olmuşlardı? Sertçe yutkundum. "Arayı bozan düzeltmeli, Şansal. Uygun davranırsa da yerinde kalır." Bir sigara yakmıştı, dumanı havaya doğru uzanarak dalgalandı. "Ama senin artık bunlarla işin yok."

Şansal Zaim'in kaşlarının çatıldığını göz ucuyla görebildim.

"Haldun senin denetimindeydi. Onun elimizde patlattığı işlerin, uğrattığı zararın sorumluluğu da senin boynuna," dedi Barut denilen herif. "Babür'ün benim için değerini bilirsin. Bu beceriksizin benim adamımın sonunu getirdiğini bilip sevkiyatın başına geçmesine neden ses etmedim? Sor kendine. Dışarıda bu kadar fırtına varken içeride taş oynatmaya kalkmak akılsızlık olurdu. İzin verdim ama görüyorum ki hesaplaşmalar gecikmemeli, Zaim. İnfazlar da."

Kavga etseydiler ya tam da şimdi...

Şansal Zaim'in dudakları bir şey söylemek için aralandı ama terann pından yükselen adım sesleri ağzını kapatmasını sağladı; suratı sinirden kıfıye kızarmış, kaşları da son derece çatıktı.

"Abi, misafirlerin geldi."

"Al içeri," dedi Barut Kılıçhan.

Gergince alt dudağımlı kemirerek burnumdan bir nefes aldım. Kafam nterisinde dönen çarkların sesi zihnimi bastırıyordu ama düştüğüm labirene mantıklı bir kaçış yolu bulamıyordum.

Adım seslerini duydum. Gitgide yükselen adım sesleri odağımlı bozma ve tüm dikkatimi o tarafa çekmişti. Dudaklarımı kemirmeyi kesip gerginlik bekledim. Önce tanıdık bir yüz girdi görüş açıma. Atilla denilen adamdı be. Haftalar önce, Ezel'in de geldiği akşam onun evinde tanışmıştık. Arkasında uzun boylu, yabancı biri belirdi birden. Kim olduğunu bilmıyordum ve be tarz adamların olduğu yerde ne halt yediğimi düşünmekten aklımı kapı caktım.

Alt dudağımda gezdirdim dilimi, masaya viski kadehleri geldi. Biri de benim önümdeydi. Boğazım kurumuştu ama asla elimi sürmezdim.

"İyi akşamlar," dedi Atilla, bir bacağı belli belirsiz aksıyordu ve ağı adamlar atarak Barut Kılıçhan'ın yanına geldiğinde saygıyla selamlamaı. Sonra Şansal Zaim'e doğru yürüyerek ona yakın sandalyeye geçti.

"İt dalaşının başrolü de gelmiş," dedi Barut şerefsizi, diğer adam karı daktı sandalyeyi çektiği sırada. "Orası dolu, geliminin yanına geç."

Utancıtan ve iğrentiden geberiyordum bu kelimeyi her duyduğumda. *Gelinim ne, orospu çocuğu*, diye bağırıp yakasına yapışmama ramak kalmıştı.

"Gelinim?" diye sordu adam, kaşları duyduldarını ilginç bulmuş gibi be valanmıştı. Gözleri gözlerime çevrildi. Saçları sıfıra yakın bir kısıklıkta ve kısıktan köşesinden geçip saçlarına doğru giden derin bir yara izi vardı. "Se müdürün kızı değil misin?"

"Sergen Akca'nın birinciği," dedi eğlenir gibi. "Nasıpte düncör olmak e varmış."

"İşallah babam seni bir güzel..." Sustum. Gözlerimi bir anlığına yı marak kısık sesi boğazıma bastırdım. Yanımdaki boşluk birkaç saniye nterisinde dolaştı.

"Burası bekleme mi vardı kızı?" diye sordu aynı adam, sesi hemen yanımda yükseliyordu. "O orospu çocuğu başma..."

"Kurtacak her seferinde haddini daha da aşırıyorsun," dedi Barut Kılıçhan gözlerini araladığı ve önündeki boş tabağı sabirdenmiş. "Seni maimez alırsak haddinle yaparsın diye değil."

Kurtacak mı? Babamın sıradaki hedefi olan adam... Tamı yarımadır. Be elçilerden. Biri de kızı olan oğla, beni almakta ısrarcı olan da. Temizce on

kınkırları batmış gibi çekildiğimde başımı omzumun üzerinden çevirerek profile değdirdim gözlerimi. Yüzünü hafızama kazımak ister gibi çatık kaşlarının altından çehresinin haritasını aklıma çizdim.

“Haklısın, abi,” dediğinde gözleri üzerime döndü, mavi bakışlarının ürperticiliği karşısında donakaldım. Bu Allah’ın belası mıydı elçilerin başı? O mu emir veriyordu? Eğitiyor muydu? Seçiyor muydu? Gözleri ellerime değdi, kaşları belli belirsiz havalandı. “Kılıçhan ailesine girdiğine göre mühür iptal mi?”

“Şimdilik öyle,” dedi Barut Kılıçhan, bakışlarım donup kaldı. Ona doğru çevrildi bir an sonra. Viski dolu bardağından bir yudum alarak sırtını geriye yasladığında ruhsuz bir gülüş tutundu dudaklarına. Zamanın akışı yavaştı. Onun *gelini* olmak mıydı ölümden koruyacak şey? “Parmağında yüzük varken ona uzanan elin bana uzandığını herkes bilir. En başta da elçiler.”

“Bilirler, abi.”

Bir an sonra kapıda dikilen adamlardan biri Barut Kılıçhan’ın yanına geldi ve kulağına eğilerek bir şey söyledi. Kılıçhan’ın ifadesi dümdüz bir hâle büründüğünde dudaklarımı ıslatarak yanağımı içeriden dişlemeye başladım. “Tamam, karışmayın,” dediğini duydum. Adamı başını onaylar anlamda aşağı yukarı salladı, hızla geri çekildi ve terasın çıkışına doğru yürüdü.

“Gecenin son misafiri de teşrif etmiş,” dedi ruhsuz bir tavırla, ifadesinde kıvrımını alan psikopat havayı aklımda kurmuyordum. Gerçekten belirgince oradaydı.

Birkaç saniye geçmemişti ki terasın kapısını teğet geçen gözlerimi apansız yakalayan tanıdık bir sima duraksattı beni. Uzun boylu bedeni, tek bir ifade okunmayan suratı, sıfıra vurduğu yerde sinirini hissettiğim ateşten bakışları... Çatık kaşları aşağısındaki gözleri doğruca gözlerime çarptı, o da durdu. Şaşkınlığın sindiği harelerini aramızdaki mesafeden dahi görebiliyordum. Kafasının içerisinde uçuşan bin türlü ihtimali sezdim aynı saniyede, hızla etrafı turlayan bakışlarının verdiği nefesin altında koyulaştığını da hissettim. İfadesi bir miktar gevşedi, bir parıltı belirdi göz bebeklerinde. Halüsinasyon gördüğümü sanabilirdim başta ama göğsümde hızlanan kalbim, yıkımlar doğuran zihnim ve ağırca bedenimi sıkın zaman her birini tek bakışta doğruluyordu.

Boris buradaydı.

17. BÖLÜM

ATEŞ SARMALI

Gözlerimin önüne barikat kuran yaşlar bulanıklaştırdı yüzünü. *Konuş* ona sarılma isteğiyle oturduğum yerde farkında bile olmadan sandalyenin ucuna doğru kaymamı sağlayan oydu. Yıllar geçmişti sanki. Kendine has kokusunu soludum. Çok yakında, çok içimde, çok fazla benimle... Ağlayacağımı bile düşüneceğim kadar ağırlaşmıştım. Seslerin uğultusu da kesilmişti. Kanımın damarlarım arasındaki sıcaklığıydı şimdi boynuma tırmanan. Boğazıma atılan düğüm daha da sıkılaştı. *Boris*.

Kalbimi hızlandıran ismi zihnimdeydi. O karşımdaydı. Karnıma giren sayısız kramp vardı.

Burada ne işi vardı peki? Bu adamların bir halılar çevirdiklerini tahmin etmiştim ama bu kadarı... bu denlisi değildi.

Boris birkaç adım daha atarak olduğumuz masanın yanına yaklaştığında nefesimin şaşan dengesini hiçbir şekilde düzeltemedim. Dudaklarım kendiliğinden aralanmıştı, tenim üşüyordu. Kokusu buradaydı ama. *Çok, çok, çok fazlaydı*. Üzerinde siyah bir takım ve siyah bir gömlek vardı. *Onu çok da özlemiştim*. Parmaklarım uyuştı ona tutunma ihtiyacıyla ama elbisemin eteğine geçirmekten başka hiçbir şey yapamadım.

“Barut Kılıçhan,” dedi Boris gözlerini ona çevirerek, parmaklarının titrediğini gördüm. *Annesinin katili*. Aynı zamanda babasının eski dostu... “Sonunda tanışabildik.”

Barut Kılıçhan histerik bir nefes verirken güldü. Ardından oturduğu yerden ayağa kalktı. Sahteydi. Her şeyi, tepeden turnağa.

“Yoğunluk, iş, güç... İş adamıyız nihayetinde, koca ülkeyi domine etmek zor,” dedi keyfi eksilmezken. “Ama seni yaşarken görmek güzel, evlat.” Ölüm haberinden bahsediyordu. Çenesini havaya kaldırıp elini önüne doğru uzattığında nefesimi tuttum. Dudakları kıvrıldı. “Yanımda görmek de öyle.”

Boris’in gözleri ona uzatılan ele kaydı bir anlığına. Farkındaydı. Dümdüz, bir duvardan farksız bakan gözlerinde görüyordum. Şu anda bu adamı öldürebilirdi. Kan, vahşet ve daha büyük kötülükleri çıkarma isteğini gözlerinde okuyabiliyordum. Yapabilirdi de ama yapmadı. *Bir sebebi vardı*.

Annem ve sen, demişti bana. Annem ve sen.

“Karşınızda olup kim kaybetmek ister ki?” diye sordu Boris, elini uzatarak kısa bir anlığına sıktı. “Akıllıca davranmak lazım.”

"Öyle ya," dedi Kılıçhan, kirpiklerini bile kırpıyordu. Elini geri çekmişti her ikisi de. "Yüzünde iz kalacak mı? Kötü görünüyor... Bizim doktorlardan birine görün."

"Kalmayacak," dedi Boris buzdan sesiyle. Yanağındaki izler her geçen gün silikleşiyordu. "Zaman gerek sadece, düzelir."

"Zaman gerekir tabii," dedi sahte bir gülüşle. "Geç, otur. Birlikte güzel bir yemek yiyelim."

Boris alt dudağında gezdirdi dilini, başını erkeksi bir hamleyle tek hareketle salladı ve gözleri yeniden üzerime döndü. Ben onun dışında hiçbir şeye bakamıyordum. O da beni özlemiş miydi? Avuç içlerim terlemişti heyecandan. Dilim damağım kupkuruydu ve onu görebilmeyi tarif edebilecek tek bir kelimem yoktu. Sözlükteki hiçbir kelime karşılamıyordu bu hissi.

"Açık konuşmak gerekirse..." dedi Boris gözlerini masadaki yüzlerde gezdirirken Şansal Zaim ve Kartacalı denilen herifte uzun uzun tutmuştu. "Beni karşısına alan adamlarla aynı masaya oturmak pek tercihim değildir." Sahte bir ifade taşıyordu yüzünde, soğuktu. Buzdandı. Kalbine sinen o soğuktan nasibini almıştı sanki. Sandalyeyi çekti, tam karşımdaki boş yere oturdu. "Yine de davetinizi geri çevirmek olmazdı."

Mesela bu hâli... Bu durumda bile aklımı karıştırabiliyor. Ben bir aptaldım. Bakışlarımı kaçırarak dikkat çekmemek için geriye doğru kaydım ve sırtımı sandalyeye yasladım. Sertçe yutkunmuştum.

"İşte... Bize de böyle adamlar lazım." Kelimelerinin caniliğini soluyordum havanın içerisinde. Karşısında oturan adama baktı. "Söz dinlemez, beceriksiz heriflerle iş yapmayı hiç sevmem. Öyle değil mi, Zaim?"

"Saygı konusunda sınıfta kaldığını göz önüne almazsak öyledir elbet," dediğinde yüzlerine taktıkları maskenin ardını görmek ister gibi dik dik bakıyordum gözlerine.

"Bu akşam bu kapıdan çıktığınız an kavganız bitmiş olacak," dedi Barut Kılıçhan. "Kurulda hır gür olmaz. Kim kime borçluysa, kim kimden alacaklıysa çözeceksiniz. Husumeti olan adam istemiyorum."

"Hay hay," dedi Kartacalı, alt dudağını ıslatarak tırnaklarını parmaklarım üzerinde sürükledim. "Zaten Boris'in bu saatten sonra alacağı herhangi bir şey yok. Problem de kalmadı böylece."

Beni kastediyordu. Parmağımdaki yüzüğün varlığı kafamın içerisine yıldıırım gibi düşerek kendini hatırlattığında donakalan gözlerimi karşıma çevirdim. Boris kaşlarını ağırca çatmış, üzerimde gezdiriyordu gözlerini. Tenimin kıvrımlarında dolaşan ateş kalbimi yakarak telaşa sürüklediğinde parmaklarımı saklama ihtiyacı hissettim. Eğer görecekt olursa... Olmamalıydı.

"Önce yemekler yensin," diye araya girdi Atilla denilen adam, gerginliği sesine kadar sıçramıştı. Boris'in karşılık vermesini istemediği açıktı.

Büyüklerinden izin ister gibi baktı yüzlerine, daha sonra içeri doğru seslendi
"Hüseyin! Gel buraya."

Boris'in bakışları çıplak gerdanıma, ince askılı elbiseme ve yüzüme dokundu. Hissediyordum. Kaçamak bakışlar atarak ona bakmamaya çalışsam da... İnkârı güç bir şekilde gözleri üzerime sabitliydi.

Saniyeler sonra siparişler alındığında dahi konuşmadım. Barut Kılıçhan her nasılsa benden *gelinim* diye bahsetmemişti. Ama içten içe öyle çok emindim ki doğru bir anda bunu dillendireceğine ve Boris'in tepkisini ölçeceğine... Sonucunda ne yapacağını peki?

"Önce Boris'in arabası, saatler sonra yatın patlaması; Çelik'in ölüp Haldun'un yakalanması..." Servisler yapıldığında ve yemekler yenmeye başlandığında ilk konuşan Atilla dedikleri adam olmuştu. Bir süredir konuşulanları takip edemiyordum, sebebi parmağımdaki yüzüktü. Derin ve sert bir nefes aldığını işittim Atilla'nın, ardından kadehinden bir yudum almıştı. Gözleri Boris'in üzerindeydi. "Baştan sona planlı olduğu ortada. Rusların yapma ihtimali üzerinde durmayacak mıyız? Adamların baş üyelerinden birini öldürdün."

"O kısasa kısastı," dedi Barut Kılıçhan araya girerek, bardağındaki viskiyi bitirmişti.

"Ama oğlunun da ölüm haberinin gelmesi gecikmedi," dedi Kartacalı bu kez, çatal bıçak sesi yükselen yerde dikkat çekmemek için ağzına az az bir şeyler koyuyordum. Ekmek mesela. Daha iyi bir seçenektir. "Adamların bizi hedef alması için yeterince bahane verdik."

"Ruslar mesaj verecek olsaydı bunu anlamamızı da sağlardı. Hak gördükleri şey konusunda kaçak oynayacaklarını düşünmek ahmaklık olur," dedi Boris dümdüz bir sesle, başı milimlik bir açıyla gerilemiş ve âdemelmesi meydana çıkmıştı. *Sektiriydi*. Dudaklarımı ıslattım usulca. "Denklem basit... Örgütün içinden biri ölmemi istedi." Ruhsuz bir gülüş dudaklarına belli belirsiz uğradı. "O sıralarda peşimde olan tek kişi olduğunu da hesaba katarsak..."

Şansal Zaim.

"Ağır ol, delikanlı," dedi Şansal Zaim, sinirlendiği belliydi. "Ben yaptığım işi gizlemem."

"İhtimalleri konuşuyoruz," dedi Boris soğukkanlılığı elden bırakmayarak. "Öldürülmek istenen bensem her ihtimali düşünüp değerlendirmek de benim insafımda."

"Ölmeni istersem tek bir kurşuna bakar," dedi Şansal Zaim ciddiyetle. "Silahımı çıkarır, alnının ortasından vururdum seni. Şimdi bile gözümü kırpmadan yaparım bunu. Eğer isteseydim..."

"İstiyorsunuz zaten," dedi Boris sesinde gizleyemediği bir alayla, kaşlarının çatılmıştı. "Sizin istemeniz yeterli olmadığı için duruyorsunuz." Barut

Kılıçhan'ın istemesiydi asıl mesele, kastettiği şey buydu, Barut Kılıçhan'sız hiç olduğu muydu? *Evet. "Arada fark var."*

"Öyleyse o gece için tezini kendin çürüttün," dedi Şansal Zaim. "Başka ihtimalin varsa konuş yoksa sus."

"Ya da söylediğiniz gibi yaptığınız işi *gizleme* sebebiniz bu," dedi Boris karşılığında. "Kılıçhan'ın onayı olmadığı için gizlemenize hak verebilirim öyleyse."

Tamam, adamları birbirine düşürmeye çalışıyordu. Anlayabiliyordum. Onu artık tanıyordum. Belki de buraya gelirken beklentisi bu adamları birbirine düşürüp ortalığı karıştırmaktı. Aslında iyi bir akşamı seçmişti. Çünkü bu adamların aralarındaki görünmez çekismeyi birkaç kez hissetmiştim.

Barut Kılıçhan kaşlarını hafifçe çatarak derin bir suskunlukla dinliyordu söylenenleri.

"Hadsiz köpek seni..." Şansal Zaim'in eli beline giderek masanın üzerine ansızın bir silah çıkardığında gözlerim irice ayrıldı ve kalbim telaşla göğüs kafesimi kıracak kadar sert atmaya başladı. Endişeli gözlerimin hedefi Boris'ti. Çenesini kapatmasının tam sırasıydı. "Kime baş kaldırdığının farkına varmadın mı lan sen hâlâ?"

Boris yavaşça alt dudağını ıslattı. Sanki dün gecenin intikamını alıyordu kendince. Adamı hedef hâline getirerek...

"Öldürmek istiyorsanız hay hay," dedi Boris, bacağıma doğruca ileri uzandı ve ayak bileğine topuklumu geçirdim. Beraberinde dudakları titrer gibi oldu ama dönüp bana bakmadı. "Silah elinizde, ben de karşınızdayım."

Şansal Zaim'in tetikteki eli titremedi bile. Sıkabilirdi, ateşleme ihtimali tüm irademi aynı anda boşalttı ve dehşete kapılarak savunmasız hisseden yanıma bastıramadım. Masaya biraz daha sokuldum hızla, çaktırmak istemeyerek kirpiklerimi kırıştıtırırken topuklunun ucunu yeniden ayak bileğine geçirdim ama bu kez geri çekilmeme fırsat tanımadan ayak bileğimden yakalayan parmaklarını hissettim. Gözlerim irice açıldı; yerinden zerre kımıldamadan, ifadesini bozmadan ve bana bir an olsun bakmadan ayağımı sıkıca kavraması beni yakalanacağımızın korkusuna düşürmüştü bile. Profesyoneldi bir de. *Başka kızların da mı ayak bileklerini yakalıyordu öyleyse?*

Sebepsiz sinirim avuç içimi kaşındırdığından olsa gerekti, bir kez daha ona tekme atacağım saniye ayak bileğimi okşadı. Tüm sinir sistemini altüst eden hamle de buydu.

"Öyle bir şey yapamaz," dedi Barut Kılıçhan, çatık kaşlarının aşağısında ateşi tüten gözlerini karşısındaki adama dikmişti.

"İzniniz olmadığına göre evet," dedi Boris kendi tezini ispat ettiğini anlatmak istercesine. "Yapamaz."

Şansal Zaim'in dişlerini birbirine sıkıca bastırıldığını görebildim. Yine de odağım onda değildi, ayak bileğimde gezinen parmaklardaydı. Dün gece te-
nimde dolaşan parmaklar daha önemli geliyordu.

"Doğru, yapmam," dedi Şansal Zaim buz gibi bir sesle. "Patlama işinde
binden fazla alternatif var. Çelik, Haldun... Mühim şeyler elbet." Bakışları
kısıldı. "Yine de benim her şeyden önce öğrenmek istediğim tek bir şey var.
Bu akşam buraya neden geldiğin... Konuş bakalım."

"Davete icabet."

"Kendini de bizi de kandırma. Sebebi karşındaki şu kız, Gün Aksa
Alatan," dediğinde kalbim ağzıma çıkmıştı çoktan. Gergince bakışlarımı ka-
çırdım, ayak bileğimi çekmek istedim ama izin vermedi. Strese girmiştim.
"Burada olma ihtimalini aklına getirmedin, öyle değil mi? Sürpriz olmuştur.
Ama her şeye rağmen onu yanına almak istediğini söylemek için geldin."

Timaklarımı avucumun daha derine sapladım, ittirdim; canımın acısı
gerginliğimi söküp atabilmeliydi.

"Evet," dedi Boris başını belli belirsiz sallayarak. İfadesinde yaprak bile
kıpırdamamıştı. "Plan da zarlar da üstünlük de bende olduğuna göre... hak
benimdir. Üç büyüklerin adapları olduğu söylenmişti. Mekânı basıp yanım-
daki kadını *zorla* götürmek buna dâhil mi değil mi, öğrenmem gerekti."

Bacaklarıma kadar yayılan uyuşukluğu hissedebildim. Çenemi bile açma-
mıştım ilk andan bu yana, kelimeler silik silik ve varlıkları da yetersizdi sanki.

Çatal bıçak sesi kesilmişti şimdi.

"Çoluk çocuğun işine karışmak bizlik değil," dedi Şansal Zaim, silahı hâlâ
masanın üzerindeydi ama eli sigara paketine gitmişti. İçinden bir dal çekti ve
ucunu ateşleyip dudakları arasına koymadan önce şeytani bakışları karşısına
ulaştı. "Ayağıma getirmem adaba uygun olardı. Kılıçhan'ın görüşü de bu.
Ama benim değil, Kılıçhan'ın planının ne olduğunu dinleyelim bir." Pis bir
sırıtiş yerleşti dudaklarının ucuna. "Ağzından çıkan sözler kanun gibidir. Söy-
lediğin doğru, bu yüzden tahmin edersin ki müdürün kızı için verdiği karar
da o kadar mühim."

Duvarlar üstüme gelmeye, nefesim ciğerlerime yetmemeye başladı bir-
denbire. Kalbimin orta yerine sokulan krampları hissettim. Ayak bileğimi
rutuşundan nihayetinde kurtulabilmişim.

"Hatta Kılıçhan'ın da izniyle küçük hanımdan bir şey rica etmem gerek,"
diye devam etti Şansal Zaim sahte bir kibarlık takınıp, odağı yüzüme kay-
mıştı. Bakışlarımı kaçırardım. "Ellerini masanın üzerine çıkar da yüzüğünü
görelim."

Bir kaos kesinlikle istemiyordum. Şehri talan edecek türden bir fırtı-
nanın habercisi olan uğultulu sessizlik etrafımda dört dönmeye başlamıştı.

İstemesem de kaos kaçınılmazdı. Kulaklarıma tırmanan kalp atışlarımla sesi haricinde de bir şey yoktu. *Zeynep'i düşün.*

"Ne yüzüğü?" diye sorduğunu duydum Boris'in, solgun harelerim gözlerini bukdu. Beni anlayacağını biliyordum. Sıkıntı bu değildi. Bu adamlara karşı kontrolünü sağlayamayacak olmasıydı. Şansal Zaim'in istediği de buydu.

"Lavaboya gidebilir miyim?" diye sordum kısık bir sesle, normal şartlarda izin istemezdim ama o an öyle çok kaçmak istiyordum ki istemsizce fırlamıştı kelimeler ağzımdan. "Lütfen..."

"Yarından itibaren Gün benimle kalacak," dedi Barut Kılıçhan otoriter bir sesle, bana dönüp bakmamıştı bile. Sandalyesinde geriye yaslanmış, bacak bacağa attığı yerde sigarasını tütürüyordu. "Oğlumun karısı, benim gelinim olarak."

Boris'in göz bebeklerinde şiddetle çakan şimşekleri görebildim. İfadesi gerildi, dudakları aralandı ve çenesi sıkılaşıırken bakışlarının hedefi gözlerim oldu.

"Bu ne demek?"

"Çok yakında o da bir Kılıçhan olacak demek," dedi Şansal Zaim, dudakları kıvrılmıştı ve sesinden yüzünü seyredebilmek ilk kez bu denli mümkündü. "Anlayacağın bu saatten sonra hiçbir üstünlük sana onu yanında götürme hakkı vermeyecek."

Dudaklarım aralandı, ardından sıkıca kapandı. Söylemek için bulduğum herhangi bir kelimenin ucu gecenin sonunda beş yaşındaki bir çocuğa dokunabilirdi.

Boris birkaç saniye durdu. Bir an sonra beklenmedik anda gürültüyle oturduğu yerden fırlayıp ayağa kalktı ve sandalyesinin kuvvetli bir ses ile devrilmesini zerre önemsemeden ani bir hızla dibimde bitti. Kalakaldım öylece, ansızın beni bileğimden yakalayıp ayaklandırdı.

"Bu mesele çok uzadı," dedi Boris tek solukta, dizlerim titriyordu. Ateşten gözleri bir anlığına elime, oradan da parmağımdaki yüzüğe kaydığında kemikli çenesi kaskatı bir hâle büründü ve ışık görmediğinden zifiriye dönen gözleri gözlerime çıktı. "Yürü."

Masada bir hareketlilik aradım ama yoktu. Kılıçhan rahattı, Şansal Zaim ise ekstra keyifliydi.

"Boris," dedim bileğimi avucundan çekmeye çalışarak. "Bırak lütfen..."

Barut Kılıçhan'ın kıvrılan dudakları arasından çıkan nefesin ağırlığını, ölümün beni her seferinde yakaladığı mühre süzüldüğünü hissettim. Gözleri üzerimizdeydi.

"Gitmek istiyorsa gitsin elbette. Biz kimseyi yanımızda zorla tutmuyoruz," dedi Şansal Zaim, gidemeyeceğimden emindi ses tonu. *Zeynep.* Eğlence

varsa, kendisine "Ama Kılıçhan'ın ölümü ne yakıştırdı, ne hak eden adam
mıdır?"

"Bu ölümün yetimden hemen çıkıyor," dedi Boris ailesiyle
aralarında. Halkın auna, bileğimden çekilirdi her anıya kendimi yıka
mak istiyordum.

"Boris" diye bağırarak yetimden aileme, yitir yitir kaldık. Bakışlarını a
naum'daki alev alan ve gözlerine kulaç atıyarak ölkeyi yutabilmek istiyen
kader kolay değil. "Burak beni" bileğimi çekilirdim "Burak!"

"Ne demek burak?" Üzerime doğru yürüdü. Bizi naad yitirdikleri anı
naum'da değil. Her şeyi hatırlıyordu. Hatırlıyorduk "Benimle yitiriyorsun 'akın
çıkma çıkma."

"Çıkma çıkma," dedim "Burak gitti."

[Annen gözlerindeki ağız harlayan ağızlarının her birinde bakışları ailem
ellerine kaydı. "Bu ellerinin hali ne?" diye sordu tahminimle kalmamış yitir
Zetirliyi yitir bekletimden hilem eden yanın. Bakışları yanına kaydı.
"Nereden mi sana? Kim? Hangisi?" diye sorduğunda bir eli yüzüne yaklaşı
p ailem'den ailem'e adına. Birkaç santim geriledim hızla. "Dokunma bana."
Özellikle bu kez.

"Dokunma!" Eli yeniden yanına indi, ifadesi ölümcül bir havadaydı. Ak
lım'dan geç e gelmiş olmalıydı ve kalbimi ağrıtan da buydu. "Sana bunu kim
yapca, dedim."

Başına oturup kaskatı kesilen ağızla hileyle ifademini korumaya ça
kırarak "Bana hesap sorma hakkın mı var senin?" diye çıkıştım zorlukla, bu
adamların aramızda bir şey olduğunu anlamalarından ziyade kaçırıldığını
bilirken seni duvarlarının Boris'e karşı da olduğunu sanmaları şaşırttı. Boris'in
adının yanında, benim de kaskatılarında olduğumun senaryosuydu bu. "Burak
gitti sana diyorum! Burak!"

"Aha!"

"Gelmeyorum," dedim net bir tavırla, bir elimle masanın köşesine tutu
narak, bedenimi zapt edip geri adım atmadan. Göz bebeklerindeki titreme
baştan ayağa beni de hapsetmişti. "Burada kalacağım, ısrar etme." Serçe yut
kırıldım. Bileğimi zar zar çekilirdim tutuşundan. "Seninle gelmek istemi
yorum."

"Aha!" Çattığı kapları, hayatımda götürebileceğim en öfkeli gözlerle
bitirince ağızla isteğini terikledi birdenbire. "Sani almak için geldim
devrim. Çıkartma beni."

Başımı iki yana salladım umukla. "Seninle bir yere gelmeyeceğim diyorum
beni de," dedim yutkunarak. "Sen gitmek istiyorsan git."

Hızla, anıların bozulmuş gibi bir gülüş dudaklarından silikçe geçti.
Kırışıklarını bile kurtulmıyordu.

"Cim"

"Cim" Cenevni dikleyirdim "Senin de bir adamlardan farkın yok çim... Ha sen ha onlar..."

Bir an sonra Barut Kılıçhan ayaklandı. İlerlediği sahnelere ne anlam çıkar dıgını bilemediğini de memnundu. İliklerine karlar hımmışım banyo Ben aşmamak için direnirken o yalnız a memnundu.

"Celinimi duydun, seçimini yaptı," dedi Barut Kılıçhan. Barut ne gırderini gırderimden hiçbir şekilde ayırtmamıştı. "Bundan sonraki hayatında yeri de yonu de belli."

Cenevni kırılacak kadar birbirine yastadığını gördüğümde bir kez daha gözlerine baktım. Beni anlamamı lazımdı. Sıkıntımı hımmelmeydi. Çünkü... aramızda kurduğumuz baş, böyleydi. Karşı geçmeyeceğin üçten geriye kalan vardır aşk. İlk ikisi ile savayan da sonuncusuna hep ama hep yenilirsin. Benim tüm yenilişlerim oydu, onaydı. Beni okumak, aşk bu ise eğer bakıp da görmek zorundaydı.

Gözlerimi ondan zorlukla ayırdım. Sandalyerne geçip oturduğumda bombay bakışlarımı tabağa sabitlemiş, gölgesi altında birkaç saniye sessizliği dinlemiştim. Sonra güçlü adım sesleri yükseldi ve sırtını dönüp kapından çıkarak gittiğini görebildim. Gitti mi? Artık yoktu.

Sindirmek istedim bu anı. Ayak bileğimde bıraktığı ısı hiç eskimeyecek gibiydi tıstelik, kokusu da burnumun ucuna çarpıp ciğerlerime yol alıyordu ırarla. Bir şekilde geri dönecekti, değil mi? Kurumuş dudaklarında gezdirdim dilimi, ırarla kurudular. Sesler silikleşerek boğulmuş ve geriye dolup duran gözlerimi bırakmıştı. Bir dakika geçti. Peşinden bir dakika daha... Boşluğa sabitlenen gözlerimi çekip de Barut Kılıçhan'a çevirebildim sonunda.

"Lavaboya... Gidebilir miyim?"

Kavga edecek, sert çıkıyacak dermanım kalmamıştı. Çehremi derinlemesine inceledi. Ardından kapıda bir robot gibi dikilen adamına çevrildi gözleri. "Hakan, eşlik et."

Ayağa kalktım usulca. Tek başıma adım dahi atamayacağımı bilmem gerekirdi. Masada dönen konuşmaları daha fazla dinlemeye tahammül edemiyordum. Kollarımı önümde bir araya getirdiğimde bakışlarım ayakka-bıların ucunda, kalbimde dünya yüklü bir ağırlıkla ilerlemeye başladım. Mekanın hangi yönüne bakarsam bakayım adamlar vardı. Buradan elimi kolumu sallaya sallaya çıkmam imkânsızdı. Peki yarın? Barut Kılıçhan olacak şerelsiz beni yanma mı alacaktı sahi? Öyleyse... Zeynep'i alıp kaçmam için tek fırsatım bu geceydi ama nasıl yapacaktım? Bu sabahtan sonra uzak bir hayalden ibaret gibi geliyordu her şey.

Tuvaletin kapısını ittirip içeri girdiğim saniye suratımın yaşlarla ıslanması, her adımda gözlerimin dolup durmasından sonra şaşılacak şey değildi.

“Allah’ım...”

Adımlarımın sonu mermere çıktı. Gürültü yapabilmesi için suyu ağızıma çabucak. Titremeye kapılan ellerimi tezgâha yaslayıp, başımı eğerken ıslak içli ağlayışlarla sarsılan omuzlarımı sabit tutamıyordum. Gözlerimi sıkıca yumdum. Hiçkırıldım sertçe.

O adamların Boris’i bu akşam çağırma nedenleri planladıkları bu gösteriydi. Boris’in benimle ya da benim sonumla ilgilenmediğini söylemesi ve arkasına bile bakmadan gitmesi gerekiyordu ama o... Göz göre göre açık vermişti. Hiçbir şey eskisi gibi olamazdı. Mümkünatı da yoktu. Niye böyle yapıyordu? Tüm bunları hesap etmesi gerekirdi, ederdi çünkü. Normali buydu. Ama yapmamıştı. Her şeyin bu noktada yokuş aşağı yuvarlanıp bir hiç olacağına emindim artık. Neresinden tutsam elimde kalacaktı sanki.

Kendimi o kadar kaybetmişim ki bir an sonra ağızıma kapatılan sıcak avuç içi karşısında çırpınmak için bir saniye geç kaldım. Yaşlarla ıslanan gözlerim irice açılmıştı hızla. Sırtımın gerisinde hissettiğim bedeni tekmelemek için hareketlendiğim saniye, “Aksa,” diyen sesi duydum, kokusunu tanımıştım. Kaskatı kesildim. Soluduğum havanın her katmanına sızan varlığı apansız yakalamıştı beni. “Sessiz ol.”

Donakalmıştım. Refleks olarak koluna çıkan elimle ittirdim ağızımdaki avucunun baskısını. Su hâlâ akıyordu ve ses yapması kapının arkasında olan herhangi birisi için iyiye işaretti. Hızla sırtımı geriye çevirdim ve karşımdaki adamla yüz yüze geldim. Kalbimin vuruşları göğsümü işgal ediyordu.

“Boris...”

“Seni öldüreceğim,” dedi fısıltıyla, üzerime doğru bir adım atıp. Kalbim gümbür gümbür çarpıyordu. Kalçam tezgâha kadar itekleyip geriye yaslandığında dudaklarım aralanmış, nefesim kesilmişti. “Söylediğin her söz için. Kesinlikle yapacağım bunu.”

“Boris,” diye fısıldadım içim gider gibi. “Öyle söylemek zorundaydım. Ben...”

Aniden fırlayıp, parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna sardığımda dudaklarına yapışmam da anıydı. Aldığı sert soluğu dudak çizgisinde yakalamıştım. Dudakları beklemeden aralandı, yaşlarla ıslanan gözlerimi sıkıca yumup ağırlığımı ona verdim. Avuçları yüzüme çıktığında iri elleri tarafından daha sert çekilmiştim dudaklarına. Beni tüketmek ister gibi öpüşüme karşılık verdiğinde kısık sesle inleyip alt dudağını özlemle çekiştirdim.

Bir eli bedenimden aşağı sürüklendi, bel boşluğumdan yakalayan kolu ile ayaklarımın üzerinde kaldırdığında bacaklarımı beline sarmaladım. Tezgâhın üzerine oturtulmam gecikmedi, kalçalarım buz gibi mermere yaslandığında ürpersem de onu daha büyük bir açlıkla karşılamaktan başka bir şey

yapmadım. Dudaklarının baskısı altında dağılıyordum. Bu öpüşmek değildi; öfkeydi, özlem, çok şeydi ama yalnızca basit bir *temas* değildi.

"Vaktimiz yok," dedi dudaklarımdan kopup, nefeslerini yüzüme dizerken. Dudaklarımı sertçe öptü, geri çekildi. Boynum ile yanağım arasındaki boşluğa sardığı eli gevşedi, boynuna sarılı elime doğru kaydı. İsteksizce göz kapaklarımı araladığımda yüzünü gördüm. Yüzük olan elimi tutarken burnumu çektim hafifçe. "Bu siktiğimin yüzüğünü de götüne sokacağım o herifin, şuna bak... Nişanlanmak ne demek?"

"Boris... Yalvarırım, sessiz ol," dedim korkuyla dolarken, gözlerim omzunun arkasında kalan kapıya değmek istese de görüş alanıma girmiyordu. Bir elim tedirgince koluna, oradan da dirseğine indi. "Sen nasıl buradasın? Kimse görmedi mi seni?"

"Görmedi," dedi düz bir sesle. "Yarım saattir gelmeni bekliyorum."

"Gitmiştin..."

"Git dedin çünkü. Onu da unutmadım." Başını ağırca salladığında çenesi keskinleşti. "Bunu da ayrıca konuşacağız."

"Mecburdum," dedim fısıltı hâlinde çıkan sesimle, öfkesi yerli yerindeydi. "Bunu şu an konuşamayız, masaya dönmem lazım."

"Ne demek *masaya dönmem* lazım?" diye dişleri arasından soludu. "Adamlardan kurtaralım diye geliyoruz, hanımefendi *kalacağım*, diyor. Ben çıldırayım diye mi yapıyorsun? İlla delirmeli miyim ben? Bak, Aksa... Sinir..."

"Boris," diye kestirim sözünü. Başımı hızla iki yana salladım. "Sesini duyacaklar, aptal," diye kısık bir sesle soludum hemen. "Etraf adam kaynıyor, elimi kolumu sallayarak seninle gelemem ben."

"Seni tehdit mi ettiler? Baban üzerinden mi? Niye böyle yapıyorsun?" Tahammülü zerre yoktu, anlayabiliyordum. "Anlat bana."

Sertçe yutkunup oturduğum mermerde öne doğru kaydığımda parmakları yüzüğe ulaştı.

"Şunu da çıkar, asabımı daha fazla bozma."

"Olmaz," dedim elimi geri çekerek. "İçeri dönmekten başka şansım yok. Beni götürdükleri yerde yalnız değilim çünkü. Beş yaşında bir çocuk var. Onun üzerinden tehdit ediyorlar beni. Sana anlatacağım olanları ama bu gece değil. Şu an değil, Boris. Ona geri döneceğime dair söz verdim, gitmekten başka çarem yok. Onsuz olmaz... şimdi gelemem."

Çatık kaşları aşağısında uzunca baktı gözlerime. Nefeslerim ağırlaşmıştı. "Önceliğimiz sensin."

"O daha çocuk," dedim kaşlarımı çatarak. "Onu nasıl o adamların eline bırakayım? Şansal tehdit etti beni." Telaşla ne anlatacağımı bilemez gibi sıralıyordum en önemli detayları. "Çocuğu kaçırmışlar. Annesinden ayrı. Bu ne demek, biliyor musun?"

"Aksa..."

"Ben biliyorum," dedim gözlerimi kırpmadan. "Ben bunun ne demek olduğunu biliyorum."

"Kendini tehlikeye atman mantıklıymış gibi konuşma," dedi dudaklarını sinirle ıslatarak. "Benim önceliğim seni buradan götürmek, o kadar."

"Çocuktan bahsediyoruz!" Dişlerimin arasından soludum tek nefeste. "Beş yaşında... Bırakmamı nasıl beklersin?"

"Bırakmanı falan beklemiyorum," dedi suratını belli belirsiz buruşturarak. "Babana söyleriz, bulur. O çocuğu ellerinden almak, seni almaktan daha kolay. Emin ol."

"Eğer gitmezsem yurt dışına kaçıracaklar bu akşam. Resmen satacaklar. Kim bilir kime? Kim bilir ne için? Düşünebiliyor musun?" diye sordum fısıldayarak. "O çocuğu almadan gelemem. Ona söz verdim. Gelemem, Boris."

Birden kapı tıklatıldı. "Yenge, iyi misin?"

Gözlerini bir anlığına yumdu ve açtığı anda daha büyük, karanlık bir sinir karşıladı bakışlarımı.

"Yenge diyor orospu çocuğu..."

Koluna tutundum içime dolan korkunun beraberinde. "Geliyorum!" diye seslenerek bedeninden uzaklaşmaya yeltendiğimde gözlerimi gözlerine kaldırdım. "Zeynep'i de alıp çıkmak için bir yol bulacağım. Beni nerede tuttuklarını bilmiyorum. Gözlerimi bağladılar yolu ezberlemeyeyim diye. O manyak beni yarın yanına alacağını söyledi. O gelmeden kaçmak için fırsatım olursa denerim. Ama... Çok zor. O yüzden sana bir şey söyleyeceğim." Gözlerinde soru işaretleri uçuşuyordu. "Baban... Onların kalacakları her yeri benden, senden ve hatta babamdan bile iyi bilir." Dün gece bunu düşünmüştüm. "Ona sor... Bana bir can borçlu. Beni sevmese bile söyler. Ondan bunu istiyorum."

Dişlerini sıktı. "Seni öylece bırakmam, benden bunu bekleme."

"Sen beni istediğin kadar bırakma..." diye fısıldadım gözlerim tedirginlikle kapıya kayarken, yutkundum ve başımı kaldırıp gözlerine diktim gözlerimi. "Ben bu akşam seninle gelmeyeceğim. Zeynep'i orada bırakmam."

"Beni o kadar sinirlendiriyorsun ki... Sikeyim cidden."

Bedeni ile mermer arasından sıyrılarak ayaklandım, bir adım atacağım sırada, "Gitmem lazım," demiş olsam da dirseğimden yakaladığı gibi bedenimi bedenine çekerek dudaklarını sertçe dudaklarıma yapıştırdı.

Bir eli bel boşluğumda, sert ve güçlü dudakları dudaklarımdaydı. Beni kusa, başımı döndürecek kadar öfkeli bir şekilde öptüğünde darmadağın olduğumu hissediyordum. Parmaklarım istemsizce gömleğine çıkmıştı, tırnaklarımı gömleğinin kumaşına geçirerek, ona karşılık verirken hızlanan kalp atışlarımla saniyeler sonunda zar zor geri çekilebildim.

"Dikkat et," dedim sığ nefeslerim altında dudaklarımı yalayarak, eğildi ve tekrar öptü dudaklarımı. Sonraki durağı yanağımdı. Güler gibi oldum.

"Asıl sen dikkatli olacaksın," dediğinde ciddiyetini yüzünden okuyabiliyordum. "Kaçamazsan... Şu uslanmaz burnunu bir yere sokmadan beni bekle. Anlaşıldı mı?"

İstemsizce sııttım. "Elini çabuk tut o zaman, geldiğinde evli falan olmayayım."

Kıstığı gözlerinin arasından dik dik suratıma baktı. "Evli ol da o zaman gör kıyameti nasıl koparıyorum."

Dudaklarım kapalı bir şekilde güldüm istemsizce. "Pek sevgili nişanlım ortada bile yok."

"Pek sevgili nişanlını sikerim şimdi..."

"Ne dedim ya?"

"Hesap defterin her saniye kabarıyor, Aksa Hanım," dedi çenemi iki parmağı arasına sıkıştırıp yüzümü yüzüne doğru çektiğinde. "Susmak bilmeyen çenen yüzünden ödeşmemiz sandığımdan da uzun sürecektir anlaşılan."

Heyecandan kalbim göğsüme sığmaz gibi atarken yüzüne yarı küskün bir ifadeyle baktım. "Hiç şakadan anlamıyorsun canım sen de."

"Buradan şimdi gitmezsen..." Çenemdeki tutuşu sıklaştı. "Gitmene *asla* izin vermem. Son beş saniye."

Başımı salladım usulca. Parmak uçlarımda yükseldim, boynunu öptüm. Kokusu çevreliyordu kalbimi.

"Tamam."

Bir saniye ardından kollarının arasından kurtularak musluğu kapattım ve kapıya doğru yürüdüm. Bir anlığına geri dönerek ona bakma isteğiyle dolan yanıma susturmak zorunda kaldım. Bakışları sırtımı delip geçiyordu. Dudaklarımı birbirine bastırıp, kapıyı açtığımda omuzlarımı dikleştirerek ifademi düz bir hâle getirdim. Dışarı çıkar çıkmaz kapının kenarındaki adam eğdiği bakışlarını suratıma çevirmişti dosdoğru. Kapıyı arkamdan kapattım.

"Şansal abi acilen geri döneceğimizi söyledi, biraz daha hızlı olun."

Yan yana yürümeye başladık. "Neden acil?"

"Biz sorgulamayız, yenge," dedi adam eliyle ileriye işaret ederek. "Buradan."

Burnumdan nefesimi verip kollarımı göğsümde bir araya topladım. Atığım her adımda bedenime oturan gerginliğe söz geçiremiyordum. Saniyeler önce Boris'in kolları arasındaydım, kalp atışlarımın tüm yaşamsal faaliyetlerimi hatırlatırcasına capcanlı çarptığını hissediyordum. *Beni bırakmamıştı.*

Ağır adımlar atarak dış kapıya doğru yönlendirildiğimde ellerimi yüzüme çıkarmış, tenimi kuruluyordum. İfademi buz gibi tutmak sandığımın aksine zor olmadı. Boris'in olduğu yerden uzaklaştıkça içimi yine sıkıntı kaplamıştı.

"Efendim," diye seslendi arkamızdan biri, o esnada dış kapının önünde, Barut Kılıçhan görüş alanına girmişti. Gözler üzerime çevrilse de Hakan ile birlikte olduğum yerde durmuş, seslenen adama doğru dönmüştüm. Elinde kürkümü tutuyordu. "Kürkünüz."

Birkaç adımlık mesafeyi kapatarak kırklarının sonlarında görünen adama doğru ilerledim. Elinden alacağım sırada, "Ben giydiririm, efendim," dedi kibar bir tavırla. "Sayın Kılıçhan'ın gelinine hürmetimiz sonsuz."

"Gerek yok..."

Tüm reddedişlerim boşaydı. Dışlerimi sıkarak gözlerimi devirdim ve kürkü kollarımdan geçirdim sessizce. Tam o saniye kulağıma sıfıra yakın bir sesle, "Ceplerini kontrol et," dediğini duydum adamın.

Bir an donup kalsam da kalbimin çarpışları yüksek hızdaydı ve beynimin her katmanını saran buzların erimesi için yeterli sebep olarak Hakan'ın çatılan kaşları devreye girmişti.

"Teşekkürler," dedim bozuntuya vermeden. Adımlarımı sekteye uğratmadan ilerlerken ellerimi ceplerime sıkıştırdım.

Dilim damağım kurumuştu. Cebimdeki kâğıdın varlığını hissettim önce, kirpiklerim kırpışır gibi titredi. İfademde yaprak kıvıldamazken soğuk havaya çıktım sessiz soluksuz, Barut Kılıçhan'ın ne söylediği umurumda bile değildi şu an. Basamakları indim. Kâğıdın yanında dokusundan, çıkıntısından anladığım kadarıyla bir çakı vardı. Ve bir şey daha... Ama neydi? Peki, bu Boris'in işi miydi? Başka bir ihtimal yoktu.

Sert ve derin bir nefes aldım. Deli gibi okumak istiyordum o kâğıtta ne yazdığını.

"Kız yarın erkenden yanıma gelecek," dediğini duydum Kılıçhan'ın, arabaya geçmiş ve yerlerimize yerleşmiştik. İçerisi önceden ısıtıldığını anlayacağım kadar sıcaktı, ani bir manevrayla araç yola çıkarken kafamda dönen çarklar kilitlenmişti sanki.

"Getirmeden önce haberdar ederim," dedi Şansal Zaim. "Sana şu haberi salanlar... Eminler mi Çelik olduğuna?"

"Çelik işte, bunun eminliği mi var, Zaim?"

Sinirliydi belli ki. Keyiflerini her ne kaçırdıysa memnundum, en azından morali bozuk olan tek taraf ben değildim. Ayrıca neydi ki bu mesele?

"Sonuncu emir Nisan 5'te, gelecek ayın planlamasını şimdiden yap," diye ekledi Barut Kılıçhan, çatık kaşları hiçbir türlü düzelmemişti.

Yolun geri kalanı derin bir sessizlikle geçti. Ben de gözlerimi çıplak bacaklarıma dikmiş yalnızca avuç içime aldığım kâğıt için sabırsızlanan yanıma ayak uyduruyordum. Şansal Zaim'in gözleri üzerimde gidip geliyordu ayrıca. O da emindi uslu durmayacağımdan. Durmayacaktım da zaten.

Araba uzun bir süre sonra tanıdık evin önünde durduğunda yol boyunca takip edilip edilmediğimizin izi sürülmüştü. Edilen birkaç kelimedden bunu anlamıştım. Kapı ağırca açıldığında dirseğimden yakalayan adam beni apar topar aşağı indirdi. Çenemi sıkıca birbirine dayayıp gözlerimi bir anlığına vumsam da sesimi çıkarmadım.

Kapı açıldığında içeri doğru çekiştirildim. Şansal Zaim geriden geliyordu.

“Bu akşam yorgunum, Selçuk. Bir ağırlık çöktü üzerime. Kızı odaya kapat, kapısını kilitle.”

Göz ucuyla ona baktım. Üzerindeki siyah, kaşe paltosu yanında dikilen bir başka adama doğru uzatırken esnedi.

“Abi Zeynep’in odasına mı?”

Şansal Zaim’in gözleri gözlerime döndü. Kısa bir anlığına bakışları yüzümü talan ederken gergince çenemi dikleştirdim.

“Zeynep’in odası olsun, bu gece sözümü dinlemenin ödülü,” dedi alayla gülerek. “Eh, bizde her şey ödüllendirilir. Ama yaptığın en ufak hatada... alacağın karşılığın geri dönülmeyecek bir şey olacağını da aklına kazı.”

Bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım, ifademi nötr tutmak için çabaladım.

“Kapının önüne birini dikelim mi abi?”

“Kapıyı kilitleyin, yeter. Bahçede beklesinler,” dedi Şansal Zaim. “Evin çevresinde adam lazım, korumaları da iki katına çıkar.”

Kolumu bırakmayan adam başını salladı emri almış gibi.

Bana son bir bakış attığında, “Götür şunu,” dedi homurdanarak.

Saniyeler sonra merdivenlerden sessizce çıkarılırken adamın aceleci ve tahammülsüz adımları karşısında ilk kez ses etmedim bu duruma çünkü ben de fazlaca sabırsızdım. Odanın kapısına geldik, adam kilidi açtı ve bedenimi itekleyerek içeri soktuktan sonra yeniden kapıyı kilitletti.

Zeynep yatağından aşağı atlayıp, “Aksa!” diyerek neşeyle bacaklarıma sarıldığında gülümseyerek eğildim ve kollarımı ufak bedenine sarmaladım.

“Çok özledim seni! Çok!”

“Geldim bak,” dedim fısıltıyla, geri çektim bedenini. Üzerini süzdüm. “Sana bir şey yapmadılar, değil mi?”

Başını iki yana salladı hızla. “Hayır, hayır...” Gözleri açılmıştı. “Ama Arif abinin gözü çok kötü olmuş... biliyor musun?”

“Kötü adamlar kötü şeylere alışıktır,” dedim kafadan sallayarak. “Onu umursama. Şimdi... benimle gel.”

Elini tutarak yatağın üzerine çektişirdim onu. Tam karşıma geçip bağdaş kurduğunda yalnızca tavandaki avize aydınlatıyordu odayı. Gece lambaları artık yoktu.

Açtım ve titreyen ellerle cebimdeki kâğıdı çıkardım önce. İkinci kâğıdı
mağrı

"Bu ne. Akca?"

"Sessiz ol. ne olduğunu anlayacağız."

Kâğıdı hızlıca açtım. Kalbim ağzımda atarken, sert bir nefes alarak çanta
kaplarım altında merakla parlayan gözlerimi notta gezdirdim.

*Sanual'in üç tane güzel evi var. En güvenli Kemerburgaz yakınlarında
Büyük ihtimalle orada. () evin bodrum katına gideceği bir geçit vardı.*

Şifreli bir kapı. Şifresi 120706.

Bodrum katında dışarıyı gözetleyen kameraların olduğu odaya dikkat et

İçeride adamlar olabilir. Odayı geçip soldaki koridora ilerle

Koridordaki ışıkları açmak için olduğu sanılan bir düğme

bulacaksın, onu kaldır. Altında şifreyi gireceğin kutu var.

Sanual'in şimdiye uykusu gelmiştir.

Gece yarısını bekle

Söylediğim gibi oraya ulaş. sonrası bende.

Ben Turgut Karalav.

Dikkatli ol.

Dudaklarım aralandığında üst üste birkaç kez daha okudum yazılanları.
Benim düşündüğümü bu adam önceden düşünmüştü işte. Titrek bir nefes
daha aldım. Bana yardım edecekti. Nereden öğrenmişti? Kaçırıldığımı kim
söylemişti? Kendince bana yardım mı ediyordu? Boris'in haberi var mıydı
peki bundan? Bunu düşünecek zaman değildi.

Kalbimde şiddetli depremler olurken, sertçe yutkunup altını çizdiği is-
minde dolaytındım buzdan gözlerimi. *Turgut*. Özellikle mi çizmişti altını?
Barış Karalav olsaydı eğer... Daha mı farklı olurdu?

"Zeynep," diye fısıldadım düşüncelerimden sıyrılarak, kâğıdı kardayıp bir
kenara bıraktım. Gözlerim gözlerindeydi. "Bu gece çıkıyoruz... bu gece kar-
taracağım seni. Tamam mı?"

"Gerçekten mi?" diye sordu heyecanla. "Hazırlanayım mı?"

"Hazırlan. üzerine kalın bir şeyler giy," dedim belli belirsiz gülümseyerek.
"Ama her şeyi alma, annene götürmek istediğin boya kitapların vardı. Onları
al."

Başını salladı çabucak. Yataktan inip dolaba doğru fırladığında cebim-
deki çakıyı çıkarıp avucuma baktım. Bu ne işime yarayacaktı, akıl yürütemi-
yordum ama *öyle*ine konmadığına da emindim. Ayrıca bir dinleme cihazı da
vardı diğer cebimde. Haftalar önce Boris'in evine girerken koyduğumdan bi-
rebir aynıydı. () aceleyle çabuk tarıyordum. Kaşlarım sertçe çatıyordu. Bir yere

kıymamı mı istiyordu? Çok düşünmedim. Yatağın üzerine bıraktım elimdekileri ve üzerimi çıkarmak için ayaklandım. O sırada Zeynep çantasına bir şeyler tıktırıyordu.

Birkaç dakika kıyafet arayıp durdum ama yoktu. Dün akşam getirilen üzerime giydiğim kıyafetler bile alt katta, banyoda kalmıştı. Bu aptal elbiseyle kaçmak yerine kendime ait olanı giymeyi düşündüm. Çok geçmeden vazgeçtim. Boris'in ceketini, buraya gelirken giydiğim elbisemi aldım. Ayaklarıma botlarımı geçirirken üzerime de Boris'e ait ceket giymiş, elbisemi de Zeynep'in hazırladığı çantasına koymuştum.

"Aksa... Yakalanmayız, değil mi?" diye fısıldadı Zeynep üzerime montunu giydirdiğim sırada, altında eşofman takımı vardı. Ayakkabıları ise yoktu. Odada giydiği tavşanlı panduflarını giydirmiştim mecburiyetten.

Yaklaşık iki saattir bekliyordum ve artık tam zamanıydı. Çıkacaktık.

"Yakalanmayacağız," dedim kalbimde sarmaşıklanan korkuya rağmen, fermuarını boğazına kadar çekip. "Çünkü tek değiliz... çıkacağımız yolu biliyoruz. Korkma, bize yardım edecek biri var. Tamam mı, bir tanem?"

Güldü ve uzanarak sağ yanağını öptü. Dizlerimin üzerindeydim. "Korkmam, bir tanem," dedi tatlı tatlı, saçlarına krem rengi bir bere takmıştı. "Ve bu gece çok güzel olmuşsun... O kadar güzel olmuşsun ki peri kızları gibi."

Dudaklarımdaki kıvrım derinleşti. "Teşekkür ederim."

"Kocan görseydi... sana daha çok âşık olurdu. Olur muydu?" Kurtulaçığımıza duyduğu inançtan dolayı yüzünde güller açıyordu. "Ben oldum ki mesela..."

"Ben de olsam bana âşık olurdum," dedim dudaklarımdaki silinmez tebessümle, saçlarımı geriye savurarak. "Ki zaten benden iyi kimi bulacak? Değil mi, Zeynep? Esmerler mi, ben mi?"

"Sen..."

"Tabii ki ben," dedim. "Bak... hem güzelim hem söz dinliyorum hem zekiyim hem başarılıyım hem vicdanlıyım hem de çok da mütevazı bir insanım."

"Aksa... Mütevazı ne demek?"

"Ben demek," dedim kendimi işaret ederek, ayaklandım ardından. "Şimdi... çıkma zamanı."

Başını salladı ağır ağır. Çantasını omuzlarına geçirdiğinde gözlerim etrafı tarıyordu. Alacak herhangi bir şeyim yoktu. Babam ve sevgilisinin o fotoğraf karesini de almıştım.

Yavaş adımlarla kapıya doğru ilerlediğimde çakıyı çıkardım ve deliğin önüne denk gelecek kadar eğildim. Nasıl açacağıma dair bir fikrim olmasa da adamın anahtarı delikte unutması bu gece şansın benden yana olduğunu

güsteriyordu. Arif olsaydı anahtarı da alırdı. Bu sabah onu saf dışı bırakma-
yımdı bu gece başıma bela olacağı kesindi bu yüzden. Sadece sakın olmayı
bilmeliydim. Zeynep'in boya kitaplarından birini kapının altından uzat-
madım önce herhangi bir gölge var mı diye eğilip kontrol etmiştim. Yoktu.
Çakının sırtı ucu delikten içeri soktum ardından, kaybedecek zamanım
olmadığını hatırlıyordum kendime; ses olması da önemli değildi. Bu gece
adamlar evin çevresindeydi. İçeride yalnızca Şansal Zaim olduğunu, onun
da derin bir uykuya daldığını ya da en azından bu katta kimse olmadığını
düşünüp kendimi ikna ediyordum.

"Akısa... çok korkuyorum."

Yutkundum. Odağımı dağıtmadan dikkatle uğraştım. Bir an sonra
anahtar hareketlendi ve irice açılan gözlerimle biraz daha uğraşıp ince ki-
tabın üzerine düşmesini sağladım. Ardından hemen geri çekilip defteri de
içeri soktum.

"Hallettik işte. bak." dedim kısık bir sesle, anahtarı elime aldığım gibi
boyama kitabını da Zeynep'e uzatım. "Hadi al, annene göstereceksin. Ama...
senin şimdiki görevin hiç konuşmamak, tamam mı? Evden çıkalım, ondan
sonra konuşacağız."

Kitabına sıkıca sarılıp göğsüne bastırarak gülümsedi bana. Derin bir nefes
daha alıp güven verircesine ona baktım kısa bir an. Sonra ayağa kalkarak
doğrudum ve anahtarı delikten sokup yavaşça çevirdim. Sonraki mesele ise
kapıyı açmaktı.

Bir elime bıçağı alıp kapıyı sessizce araladığımda başımı ileri uzatım.
Kimse yoktu. Camın dışarısında dikili adam yığını gözlerimin önünden
henüz gitmemişti. Bu gece dış sarkıtına karşı mı korunuyordu bu ev? Kim-
senin bilmediği gizli bir yerin bile bu denli korunması ürkütüyordu beni.
Yarın beni burada bulamadıklarında verecekleri tepki karşısında da buz kesi-
yordum şimdiden. Üstelik Zeynep'i de yanımda götürüyordum.

Pekâlâ, kaçmayı başarısak tüm bunları problem edebilirdim.

Bir elini avucuma çekerek kapıdan sessiz adımlarla çıktık. Etrafta gezdir-
diğim gözlerim öylesine temkinliydi ki dört dönüyordu. Merdiven basamak-
larına kadar ilerlediğimiz yolda çizmelerimin ses yapma ihtimaline karşılık
ayaklarımdan çıkarıp elime almıştım. İlk katın basamaklarını sessizce indik,
hiç ovalanmadan diğerlerini de. Bodrum katı neredeydi? Titreyen dudakla-
rımı birbirine bastırdım. Evin içerisi loştu. Duvarlarda yanan lambalar ha-
ricinde diken üzerinde hissedeceğim kadar korkunç bir atmosfer hâkimdi.
Girişteki vestiyerin aynasının arkasına dinleme cihazını yapıştırarak geri çe-
kildiğimde avuçlarıma stresten sırlıydım, nefeslerim ise düzensizdi.

Kan basıncım kulaklarıma kadar fırlamış, kırımadığım kirpiklerimin
arasındaki gözlerim çevreme bakırmaktan batmaya başlamıştı. Bir gecedir

uykusuzdum üstelik. Eğer kanımı çalkalayan adrenalin bu kadar güçlü olmasaydı bir köşeye bayılma olasılığım epey yüksekti.

Merdivenin bitimindeki koridorda ilerledik usulca, bodrum katına giden merdiveni bulmak zor olmadı ama basamakları inerken ne ile karşılaşacağımı bilmediğimden öylesine korkaktım ki her an ağlayabilirdim. *Dışarıdaki kameraların gözetlendiği bir oda var. Dikkat et ve soldan ilerle.* Basamakları bitirdiğimizde bir köşeye sinip etrafa bakındım. Işıklar açıktı. Birileri vardı.

Yanağımı içerden dişlediğimin farkında değildim o saniye, ağzıma dolan belli belirsiz kanı aldığımda Zeynep'i bacaklarıma doğru yaslamıştım. Boynumu kırarak bir uca baktım. Sola doğru ilerlemem lazımdı. Pekâlâ. Ama... kapıdan çıkan herhangi birinin görme ihtimali vardı. Elime bıçağı alarak çizmelerimi Zeynep'e verdim. Çıtını çıkarmadan başını salladı.

Elini tutarak hızlı adımlarla sola doğru yürüdüğümde aralıklarla arkama bakıp duruyordum. Koridorun bitiminde hiçbir şey yoktu üstelik. Gözlerim etrafı taradı, bahsi geçen düğmeyi gördüğümde damağımda çarpan kalp atışlarımla çakının sivri ucunu köşesine dayadım ve birkaç zorlama sonrası yerinden oynayan düğmeyi kenara çektim. Tenimden boşalan teri umursamadım.

Şifre. Şifre, Aksa.

Ekran dokunmatikti. 120706.

Bir omzumun üzerinden çevirdim başımı. Biri gelecek olursa işim biterdi. Duvardaki kapı güçlü bir şekilde açılıp kenara kaydığında çıkan sesin üzerimde bıraktığı telaşla küfür savurdum. Koridorun ucundaki odaya ait kapı açıldığında adamın bizi görmesi aniydi. "Ulan!" diye bağırdı üzerimize doğru atılıp, karşımdaki kapı aralanır aralanmaz Zeynep'i de alıp ilk boşluktan kendimi attım.

"Aksa," dedi Zeynep ağlamaya başladığında. "Aksa!"

Kapının kenarında fark ettiğim tuşa basmam gecikmedi. Adam koşarak gelip içeri girmişti. Korkudan ölebilirdim ama eli belindeki silaha gitmeden önce tuttuğum bıçakla ona doğru güçlü ve hızlı bir şekilde atıldım, ardındaki kapı kapanmıştı. Şimdi tünelde silahlı bir adamla tek başımaydım. "Seni kaltak!"

Birkaç santim geri sendeledim. Silahını çıkardığında daha atik davranarak ileri atıldım ve inleyerek, bileğine tekme savurup elimdeki çakıyı göğsüne sapladım. Her şey saniyeler içinde olmuştu. Hareketlerim sertti. Silahı bırakmamıştı ama dengesini de tam anlamıyla koruyamamıştı. Öyle aniydi ki alnımda atan damarın kaskatı kesildiğini hissettim. Nefes nefese kalmıştım. Bıçağı geri çektim. Boşluğundan yakalayıp silahı elime aldığım anda ise bir avucunun göğsüne çıktığını fark edebildim. Kalbinin üzerine. Tırtıyordum korkudan.

“Seni...” Gözleri ayrıldı yerinde, nefesleri ağırlaşmışken çenesi sımışıydı. Ne denli kötüydü, bilmiyordum ama işimi şansa bırakmak istemediğimden silahı bacaklarına doğru tutup ateşledim. Ardı ardına. *İki kez.* Arkamızdan gelemesin diye...

“Piç kurusu.” dedim tek solukta, adamın canı çıkarcasına bağırtılarına karşılık Zeynep’i kolundan tuttuğum gibi tek yöne doğru koşmaya başladım. Bir elimde bıçak ve silah vardı. Ağlamaya başlamıştım bir de sebepsizce.

Koştüğüm yol uzundu. Dizlerim titriyordu, dermanım kesilmişti ama gözlerimden süzülen yaşlar eksilmemesine rağmen pes etmek istemedim. Ne kadar koştüğümün farkında da değildim, kulaklarım uğulduyordu. Ayak tabanlarım acıdan yanıyordu.

Tünelin sonuna yaklaştığımızda kapının üzerindeki kırmızı ışık yayan ampul burayı aydınlatan tek kaynaktı. Burnumu çektim, titreyen ellerimle duvarın içerisine gömülü kutuya şifreyi tuşladım. Ağlamayı kesemiyordum. Bu yüzden yanlış da tuşlamıştım.

Zeynep *anne* diye ağlıyordu bir de. Ben de *baba* diyordum sanki gelecekmiş gibi. Burnumu çektim bir kez daha, iç çekerek hıçkırdım.

Şifreyi nihayet doğru tuşladığımda kısa bir *klik* sesi yayıldı tünelin boşluğuna. Tepeden bir yer açıldı saniyesinde. Bir flaş gördüm sonra da rutan kişiyi.

“Sonunda,” dedi Turgut Karalav sert ve rahatlarmış bir soluk bırakarak, daha çok ağladım. Kaşları çatıktı ve karşısında ağlayıp duran iki kıza bakıyordu. Gözleri bacaklarıma sarılan Zeynep’e değdi. “Bu çocuk kim?”

“Zeynep,” dedim çenem titrerken, aralıksız ağlamama saniyeler kalmıştı. Sert bir soluk verdi.

“Anlaşıldı, bunu sonra konuşuruz. Çocuğu al, Sencer.”

“Gel buraya,” diyen bir başka ses duydum, Sencer tepemizde bir diğer taraftan uzanmıştı aşağı doğru. Tünel alttan, üstteki kapakla dışarıya açılıyordu. Zeynep tereddüt etse de bana baktı, başımı salladım sadece.

Zeynep elini uzatarak önce boyama kitabını verdi. Sencer sabır dilenir gibi oldu, Zeynep’in boyu da yetmediğinden kucaklayıp omuzlarım üzerinden uzattım bedenini.

Zeynep geri çekildiğinde Sencer onu kucaklayıp görüş alanımdan çıktı. Turgut Karalav elini bana doğru uzattı.

“Ağlama, gel bakalım...”

“Adam öldü. B-ben öldürdüm.”

“Bir şey olmaz be kızım,” dedi güven verircesine. “Ben üstlenirim.”

Elimdeki silahı ve bıçağı uzattım önce. Resmen az önce birini deşmiştim. Çok kötü hissediyordum ve kan kaybından öleceğine öyle emindim ki ağlamam kesilmiyordu.

Turgut Karalav silahı bıçakla beraber alıp yanındaki adamı ile göndermişti. Sonra daha fazla eğildi, elini bana doğru uzattı. Nedensizce daha çok ağladım. Nedenini bilmiyordum işte... Çok, çok fazlaydı her şey.

Eline tutunup beni kolayca yukarı çekmesine izin verdiğimde saniyeler zamanın içerisinde ağırlaştı. Bedenimi yukarıda buldum zorlanmadan. Hiç ağırlığım yokmuş gibi kuvvetliydi tutuşu. Dermanım çekilmişti sanki. Islanan toprak zemine dayadım elimin tekini, gözlerim kararacak gibi olmuştu bir an. Gözlerimden yaşlar boşanırken bacaklarımı zeminde bir araya topladım ve tutunduğum kolların kime ait olduğunu hatırlatmadan sarıldım birden.

“Turgut amca,” diye iç çekerek ağlamayı sürdürdüm, sinir boşalması yaşıyordum sanki ve *babamı* istiyordum. “Teşekkür ederim...”

Turgut Karalav’ın omuzlarını saran kasların kaskatı kesildiğini hissettim. Beklemediği açıktı. İçli içli ağlarken bir saniye sonra sırtımda avuç içini hissetmiştim. Saçlarımı okşadı tereddütle.

“Bak, iyisin,” diye içten bir sesle fısıldadığını duydum. “Sakin ol, yavrum benim. Ne ağlak ne nazlı bir şey çıktın sen de...” Güler gibi nefesi saçlarımın arasından süzüldü. “Oğlumun burnundan getirirsin sen şimdi. Yapacak mısın? Bak işte, ona yapma... Oğluma *hiç* kıyamam.”

Güler gibi oldum ama yaşlar yanaklarımdan aşağıya yol almayı kesmedi.

“Ağla, tamam... ağla bakayım. Nereye kadar ağlayacaksın sanki?” Gözlerime dolan yaşlar anında çeneme birikiyordu. “Kim ağlayıp da susmamış ki? İçini dök, susarsın.”

Yine de aldırış etmedim. Soğuktan nasibini alan elleri saçlarımdaydı. Ağlamaya ihtiyacım vardı zaten. Gece güne dönene kadar ağlamaktı isteğim, içimi kusmak için tek çaremde bu. Babamın kollarında... Ama Turgut Karalav babamın kolları gibi hissettiriyordu şimdi. Sanki gerçekten güvendedymişim gibi.

18. BÖLÜM

CANAVARLAR CEHENNEME GİDECEKMİŞ

1994, Nisan

“Ben niye geliyorum, baba? Adamı tanımam etmem...”

“Ben istediğim için.”

Turgut gözlerini devirecek gibi oldu ama yapmadı. Babası gözlerine de bakmıyordu aslında ama saygısından yapamadı. “Ona ne şüphe,” dedi. “Yoksa adamın mezardan kalkıp *Turgut Bey cenazeme katıldı mı*, diyeceğini hiç sanmıyorum.”

Baykal Karalav sağ omzuna doğru attığı siyah kravatı çekip aldı ve oğlunun siyah gömleğinin yakalarını kaldırdı. Henüz göz teması kurmamışlardı. “*Son görev* denen şeyi hiç duymadın mı sen, oğlum?” derken kalın kaşları çatılmıştı ama tüm odağını oğlunun boynuna geçirdiği kravata verdiğinden oğlunun homurtularına karşılık yeterince ilgili davrandığını düşünüyordu. “İnsanı bir düğünde bir de cenazede tanırısın.”

Sıkıntılı bir nefes aldı Turgut. “Adam nasıl ölmüş? Duydun mu?”

Baykal Karalav’ın kravatı düzelten parmak uçları durduğunda ifadesini bozmadan oğlunun yakasında düzeltmeye devam etti.

“Kulağıma gelmedi,” dedi düz bir sesle, siyah kravatı tamamen bağlayıp yakasına bıraktığında avuçlarını oğlunun omuzlarına kadar sürükledi ve iki yanından kavrayarak gözlerinin içerisine baktı. Eşi gibi ağır bir hastalık sonunda öldüğünü bilse de söylemedi. “Eceli gelmiştir. Allah günahlarını affetsin, kalanlara da sabır versin.”

“Çok ezbere bir cümle, *kalanlara sabır versin...*” dedi Turgut belli belirsiz gülererek. “Bu kimin yüreğini soğutur?”

“Sandığından da çok kişinin,” dedi Baykal Karalav kaşlarını çatmaya devam ederek. Oğlunun yüzünü derinlemesine inceliyordu. “Annen öldüğünde en çok duyduğum cümle buydu.”

“İşe yaradı mı?”

“Kısmen.”

“Bende yaramadı.”

“Şimdiye çıktıysak belli ki yaramış,” dedi oğlunun kendisinininkilere benzer gözlerine dikkatle bakarken.

"Annem öldüğünde... İçimi rahatlatan bu değildi," dediğinde kalbinin sıkıştığını hissediyordu. Dilinin ucuna biriken birden fazla cümle vardı hâlbuki. *İşe yararmış olsaydı ben de annem gibi hasta olmazdım*, demek istiyordu mesela ama babasının üzüleceğini bilerek konuşacak da değildi. Babasının, annesinin ardından kendisinin de tüm tedavi sürecinde ne denli kötü olduğunu hafızasından silemediğinin yeterince farkındaydı. Öleceğine öyle çok inanmış olmalıydı ki sürekli elinden kayıp gidecekmiş gibi üstüne düşüyordu. Kardeşi Atahan'ın da en çok buna sinir olduğunun farkındaydı. "*Annenin tüm acıları artık dinmiştir, daha iyi bir yerdedir*, demişti Sergen. Sonra ben de öyle düşündüm... Annemin daha iyi bir yerde olduğunu, hiç acı çekmediğini bilmek ya da buna inanmak... Daha dayanılırdı."

Buna rağmen *dayanamamıştı*.

"Öyle," dedi babası, bakışlarının gölgesi altında parlayan acıyı görebiliyordu Turgut. Özlediğini de... "İnsan ölünce arkasından *ne iyi insandı*, denmeli." Omuzlarını sıktı oğlunun. "Arkandan herkes seni iyi anmalı."

"İşte, tam olarak öyle bir adam olacağım," dedi dudaklarını sarmalayan çarpık kıvrımla, konuyu böyle kapatmak daha iyi geliyordu kulağa. "*Bu adam da tam babasının oğluymuş*, diyecekler."

Baykal Karalav gülerek ellerini omuzlarından çekti. "Hadi lan oradan," dedi yan yana dış kapıya doğru ilerlemeye başladıklarında.

"Bak, cenazeme geldiğinde göreceksin. Tek bir kişi bile *kötü* diyemeyecek arkamdan."

Boş bulunup ettiği laf babasının attığı adımı öyle hızlı kesmişti ki o da durmak zorunda kaldı. Baykal Karalav sertçe çattığı kaşlarının aşağısından ters bir bakışla baktı oğlunun gözlerine. "Bir daha böyle bir laf etmeyeceksin," dedi, sesine uyarıcı bir tını hâkimdi ve ifadesinin de pek bir farkı yoktu. "Allah sıralı ölüm versin, evlat acısının ne kadar zor olduğunu biliyor musun sen?"

"Lafın gelişi..."

"Laf öyle gelmeyecek, ağzına sahip çık. Düşünmeden konuşmak boş adamın işidir, ölçüp tartmadan ağzını açma bir daha," diyerek kesti Baykal Karalav sözünü, o sırada evdeki yardımcılardan biri kapıyı açıp, bir kenara çekilmişken karşılıklı dikilen iki adama bakıyordu. Turgut başını aşağı yukarı salladı hafifçe, babasının gözlerini çevreleyen siniri izledi kısa bir an. "Yoksa sözünün bir ağırlığı kalmaz."

Bir şey söyleyemedi. Ya da söyleyecek hiçbir şeyi olmadığından susmayı seçti. Öğrenecek çok şeyi olduğunu biliyordu gerçi ve bu sebepten sık sık kulak veriyordu babasından duyduğu sözlerle. Belki de bu kadar dikkat kesildiğinin babası bile farkında değildi ama ona duyduğu hayranlığın hayatında kapladığı alan öyle büyüktü ki yürüyüşüne, duruşuna, konuşmasına, yüzünün aldığı şekle, kızdığı anlara, gözlerini karartan her şeye ve daha nicesine

dikkat edip duruyordu. Onun gibi bir hayat sürmek istediğini hissediyordu Turgut son zamanlarda. Ona benzemeyi, onun kadar iyi bir baba olabilmeyi, onun kadar iyi bir eş olabilmeyi, dostlarına sahip çıkabilmeyi... Babası gibi anılmayı diliyordu.

Evden çıkıp onu bekleyen arabalarına yürüdükleri sırada ellerini kaşe pal-tosunun ceplerine iteklerken babası önden ilerliyordu. Arka koltuğa geçerek yan yana oturduklarında çatık kaşlarının kıvrımı silinmiş sayılmazdı. Derin bir nefes aldı ve arabayı çalıştıran adamlarına kısa bir bakış atarak yeniden habasına çevirdi gözlerini.

“Sana bahsettiğim şu adamdan haber var mı?”

Babası kafasını çevirip onunla göz göze geldiğinde bakışları sertleşmiş, çelikten bir hâl almıştı. “Peşine düşmeyeceksin dedim,” diye altını çizdi tekrar, son iki haftadır emniyetten haber alamadığından babasının gücüne başvurmayı düşünmüştü ama babası bu konuya şiddetle karşıydı. “*Sergen, Yavuz’a söyledi, demedin mi? Yeter. Sen bulaşmayacaksın. Adamın ne olduğu ortada, senin meselen değil.*”

“Bir ay oldu, baba,” dedi Turgut kaşlarını çatarak. “Kadın benden yardım istedi, ses seda yok. Yazık, çok gençti.”

O gece çıkan yangında kurtardığı kadının söyledikleri de çaresiz ifadesi de zihnindeydi. Aynı gece Sergen’e de bahsetmişti. Kocasının kim olduğunu gördüğü o dosyadan hatırladığını ve acele etmeleri gerektiğini de... Sergen babası Yavuz Alatan’a anlattığından da bahsetmişti. O gecedен bu yana bildiği başka hiçbir şey yoktu. Sergen’e birkaç kez sorup ne olduğunu yoklamak istese de iki gece önce onunla bir şey paylaşmaya niyetli olmadığını fark etmişti. Belki Yavuz Alatan öyle tembih etmişti ama bu, ona duyduğu kırgınlığı geçirmiyordu. Çok içerlemişti. Birbirlerinden bir şey saklamak huyları değildi ve Turgut garip bir mesafe aldıklarını hissediyordu bu meseleden sonra.

“Emniyette işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyoruz, bir yoluna bakıyorlardır,” diyen babası onu içindeki sıkıntıdan çekip aldığı anda sessiz kaldı. “Öylece işlerine karışamayacağımızı biliyorsun. Adam Köksal’ın oğlu... Temkinli yaklaşıyorlardır, biraz uzar.”

Bir şey söylemek için aralanan dudaklarını birbirine bastırırken, sert bir nefes vererek önüne döndü. Babası bir bakıma haklıydı. O kadının Kılıçhan ailesinin gelini olduğunu öğrenmişti yalnızca ve bazı şeylerin öyle kolay ilerlemediğinin farkındaydı. Tek yapabildiği içten içe ona dua etmektir. *Leni...* İsmi buydu. Türk olmadığını o gece yalvarırcasına istediği yardıma bile dilinin yeterince dönmediğini fark ettiğinden bu yana biliyordu. Yolu nasıl bu adamlarla denk düşmüş olabilirdi? Çok yazıktı.

Yol boyunca aralarındaki sessizlik sürdü. Mezarlığa giden yol sıkışan trafikten daha bunaltıcı geldiği saniye yolun geri kalanını birlikte yürümeyi

tercih etmişlerdi. Mezarlık girişinde yoğun bir araba kargaşası vardı ve sebebinin ölen başka birinin namı olduğu ortadaydı. Babasıyla yan yana mezarlığa girerken çatık kaşlarının aşağısından izliyordu kalabalığı. Birkaç gazeteci olduğunu tahmin ettiği kılıktaki adamlar ve baştan ayağa takım elbise giyen adamlarla doluydu sol taraf.

“Kimin cenazesi bu?” diye sordu Turgut gözleri babasına değdiğinde.

“Nereden bileyim, oğlum? Mezarlık bekçisi miyim ben?”

Turgut ifadesinde bir gevşeme olmadan gözlerini kısarak daha öteyi görebilmek için bakışlarını oradan çekmedi. Mezarın başını çevreleyen kalabalığa bakılacak olursa ülke genelinde tanınır biri olduğunu hesap edebiliyordu. Sebepsiz gerilen omuzlarına serilen ürpertiyle gözlerini başka bir boşluğa kaçırdı ama tam kaçırdığı noktada bu kez ona tanıdık gelen simayı gördü. Bir ay önce dumanlar arasında gözlerinin kesiştiği adamı... Barut Kılıçhan'ı.

Kapkara gözleri, kurşundan şiddetli ve karanlıktan tehlikeli bir tavırla onu hedef almıştı. Turgut o bakışların anlamını henüz bilecek kadar tanımıyordu bu adamı ama onu ilk kez gördüğünde olduğu gibi dikkatini çeken tek bir şey vardı: *Ezici bir baskı*. Ayaklarının altına dünyayı aldığını belirten bir eminlik, korkutucu bir vahşet... Ne kadar kötü bir tanım bulabilirdi, bilemiyordu ama izlenimi bundan çok daha öteye ulaşmıştı birkaç saniyede bile. Yine o gece ona yalvaran kadını hatırlayınca içinde aşılması zor bir vicdani buhran yaşamaya da başlamıştı.

“Başınız sağ olsun.”

Babasının sesi onu kendisine getirmeye yetti. Gözlerini dik bir tavırla uzakta duran adamdan ayırdığında ve sonunda önüne dönmeyi başardığında ifadesi sabitti ama içten içe hissettiği huzursuzluğu bastıramadığından derin bir nefes aldı. Karşılarında duran adama elini uzatarak baş sağlığı diledi bir an sonra.

“Hastalığı ağırlaştı sonra, dün akşam da haberini aldık.”

“İyi adamdı,” dedi Baykal Karalav, göz ucuyla oğlunu yokluyordu. Süratsızın tekine dönüşmüştü bir anda. Sabırsızca omuzlarını hareketlendirdiğinde gözleri yeniden karşısına çevrildi. “Yattığı yer incitmesin.”

Mezarlığın bir tarafını ele geçiren kalabalığın içerisinde ise gidenin arkasından yas tutan tek kişi bile yoktu. Yapılan hesaplar da dönen oyunlar kadar farklıydı. Gecenin birkaçında gelen ani ölüm haberinin dengeleri oynatacağının geride kalan iki oğluna baş sağlığı dileyen adamlar da gayet farkındaydı. Hepsi gösterinin peşindeydi. En çok da Barut Kılıçhan.

“Başınız sağ olsun,” diyordu içlerinden biri, tam karşısına geçmişti. Yanında duran Çelik'e kısa bir bakış atıp Barut'a çevirmişti gözlerini. “Çok büyük adamdı, yeri dolmaz.”

Yeri dolandı. Köksal Kılıçhan kendisinden daha şeytan bir çocuk yetiştirmişti çünkü. Kafasının içinde yaşanan hengâmeye rağmen Barut sessizliğini korudu. İfadesine taktığı maske saatlerdir öylesine sabitti ki mimikleri işlevini kaybetmiş gibi görünüyordu. Yanında titreyen Çelik'e rağmen...

"Nasıl olmuş şu olay?" diye sordu karşısına geçen adam bu kez. İş yaptıkları adamlardan biriydi. Babası sayesinde sık sık karşı karşıya kaldıklarından daha yakından tanıyordu. "Kulaktan kulağa geliyor ama bir de senden dinlemek lazım. Yanındaymışsın öğrendiğime göre."

"Ne yersiz şeyler kulaktan kulağa yayılır olmuş öyle," dedi Barut duruşunu bozmadan. "Ama bunu konuşmanın ne yeri ne de zamanı." Göz ucuyla mezarın başında dualar eden hocaya ve hiç görmediği bir adam tarafından atılan son toprağa baktı. Sert bir nefes çekti soğuk havadan. *Toprak kokusu... Ölü parfümü.* Elini adamın avucundan çekip alarak kabanın cebine ilaştırdı. "Bunlar sonranın meselesi."

Bir dakika geçti. Ardından birkaç saniye daha peşinden zamanı götürürken mezarın başında, edilen dualar arasında bulmuştu kendini. Kara gözleri ip gibi gerilen kaşları altında mezarın ıslak toprağına sabitliyken, cebindeki ellerini sıkıp çenesini zerre üzüntü belirtisi göstermeden küçük bir açıyla kaldırdı. Annesinin mezarı, babasınıninki ile yan yanaydı. Çelik bir adım gerisinde duruyordu. Her zaman olması gerektiği gibi.

Yağmur şiddetini artırmıştı. Üzerine yağdığı yerden toprağına serildikçe gözlerinin ardında çoğalan kanı hissediyordu. Çok kısa bir an için düşüncelerini susturmaya yetmedi öfkesi. Eğer dün gece yaşanmamış olsaydı şu an değişenin ne olacağını hesap etmek istedi. Adı gibi emindi ki ölen babası değil, kendisi olacaktı. Arkasından üzülen tek bir kişi bile olmayacağını da tahmin ediyordu. *Kurtulduk*, denilecekti. Babasının arkasından dendiğinden daha çok belki de... Leni bile üzülmeyecekti.

Biricik karısı.

Onun için gözünü kırpmadan babasını öldürdüğü karısı.

Ondan nefret eden, neredeyse her gün ağlayan, onu istemeyen ve yüzüne tükürüp duran karısı... İçini çevreleyen yangın büyürken çenesi kasmaktan parçalara ayrılacak gibiydi. Gözlerinin önünü karartan birden çok şey vardı gecedен bu yana. Mutlu bir evlilikleri olsun diye çabalayıp dururken hak ettiği ihanet miydi? Babası ile arkasından iş çevirirken sonuçlarının ne olacağını sanıyordu? Tek gecede iki kişiyi öldürmüştü. Biri kendi babası, diğeri de onun babasıydı. İyi mi olmuştu şimdi? Ne diye istediğini yapmamakta diretiyordu? Üzerini çiğneyip geçtiği her seferde dünyayı başına yıkacağını ne zaman anlayacaktı?

"Abi... polisler ifadeye çağırıyormuş. Ali söyledi."

Sesli bir nefes daha birikti göğsünde. Dibinde duran adamına doğru kesik bir bakış fırlatarak bir adım gerilemesine neden olduktan sonra Kartacalı'ya dokundu gözleri. Cebine para sıkıştırdığı hocayı postalıyordu. Gece attığı her adımda da yanı başındaydı. Onun için ne kadar ileri gidebileceğine yakından şahitti. Aynı saniye Çelik'e dokundu bakışları. Dün gecenin izlerini tek bakışta suratından okuyabiliyordu ve işe yaramazın teki olduğunu bilirken sürpriz de sayılmazdı. İçinde kalan son sabır kırıntısıyla ona doğru ilerledi. Babasının mezarına bir kez daha bakmadı.

"Bana bak," dedi yanına yaklaştığında, dün gecenin dehşetinden bir türlü çıkamayan asalak herifin teki olduğundan sinirlerini gerdiği kesindi. Onu da babasının yanına postalamak gibi bir fikri vardı ama kardeşi olduğundan mıdır, bilinmez; içi almıyordu bu düşüncüyü. Mezara kilitlenmiş gözlerini kaldırdı Çelik ve göz göze geldiler nihayetinde. "Tek bir şey belli edecek olursan..."

"Yok abi," dedi anında, korkusu öylesine kuvvetliydi ki saatlerdir küçük dilini yutmuş gibiydi. "Biliyorum... biliyorum endişe etme. Her şeyi biliyorum, yemin ederim."

"Endişe edecek bir şey yok, Çelik," dedi kısık sesli bir uyarıyla. Bir avucunu kardeşinin omzuna doğru çıkardı ve onları izleyen gözler altında kardeşinin başını omzuna doğru çekip kulağına fısıldadı geri kalan tüm sözlerini: "Babam ve Arnaldo birbirine girdi. Boğuşma yaşanınca silahların ikisi de ateşlendi, öldüler. Bu kadar. Bu camiada bu normal karşılanır, aralarında husumet vardı. İkimizin de bildiği bu. Sabaha karşı emniyette öğrendik, anlaşıldı mı?"

Çelik donuk bir şekilde de olsa başını aşağı yukarı salladı yaslandığı omuzda. Tüm derisi yüzölüyormuş gibi hissediyordu. Gözlerini bir anlığına başında durdukları annesinin mezar taşına kayd. Yıllardır değişen tek bir şey bile yoktu hayatlarında. Hâlâ en çok abisinden korkuyordu. Hâlâ annesini kurtarıp çok daha uzaklara gideceğine ve bu cehennemden böyle kurtulacağına inanıyordu. Hâlbuki annesi *tek başına* gideli çok olmuştu. Onu öldüren de babasıydı. Gözünü kırpmadan yapmıştı. Çelik'e düşen de köşeye sıkıştırılıp korkutulmaktı o yaşta. Sonrasında zaman geçmiş, dün gece baba oğlun karşı karşıya gelmesi sonucunda abisi de babasını öldürmüştü. Gözünü dahi kırpmadan. Artık *babası da yoktu*. Onu bir kâbusta abisi ile savrulup durmak zorunda bırakmışlardı. Sıra ona gelecekti. Ödö kopuyordu. Olacaklardan ölesiye korkuyordu bu sebepten.

Barut, kardeşinin ensesini birkaç kez sert bir tavırla sıkıp bıraktı. Destekleyici bir abi gibi görüldüğünün farkındaydı. Huyuna gittiği sürece öyle de olacaktı ama gözünü korkutmadan istediği gözdağını veremeyeceğinin yeterince farkında bir adam olarak yetişmişti. Güç gösterisi her zaman önemliydi.

Babasını alt edip etrafındaki adamları yanına çekerek tek başına kalana kadar uğraşırken öğrenmişti bunu. Gerçi şimdi ona saygıyla bakan bu adamların bir gün onu da babasının kaderine terk edeceklerinden emindi. Bu yüzden de koyduğu sınırların içine, çizdiği o hayali çemberi aşmaktan ödü kopacak kadar sağlam ve güvenilir adamları toplamakla uğraşıyordu son birkaç aydır. Kurmak istediği düzenin iplerini elinde daha sıkı tutabilmek için gecesini gündüzüne katıyordu. Kimse ona hak etmediğini söyleyemezdi. Basamakları ayarlamıştı. Herkes nerede durması gerektiğini bilecekti.

Birkaç saniye sonra kardeşinden ayrıldığında baş sağlığı dileklerini kabul etmek için aile mezarlığından çıktılar. Çıkış kapısına yakın bir yerdeydiler ve iş yaptıkları adamların çoğu ile kısa sürede tekrar görüşme teminatıyla başından defettiği saniye birkaç fotoğraf daha alan gazetecilerin dışarı çıkarılmasını emreden bir bakış gönderdi Kartacalı'ya. O sırada kalabalığın arasında aşına olduğu simayı gördüğünden duraksamıştı. Yokuş yolun biraz aşağısındaydı ve oldukları kısma yaklaşırken, başını kaldırıp onunla göz göze geldi.

Lanet derecede güçlü bir hafızası vardı. Bu sebepten gözünün önünden geçen anlara mâni olamıyordu. Yaklaşık bir ay önce karısını kurtaran adamı hatırlamama gibi bir imkânı da yoktu. Bu genç adam, o gece ona yaptığı iyiliğin belki de hiç farkında değildi ama ona dünyalarını geri vermişti. Yaşayabileceği ve yaşamak istediği tek dünyayı... Leni'yi. Yanında dikilen adamlarına kısa bir işaret vererek birkaç adım gerilemelerini sağladı ve birkaç saniye sonra yanına doğru ilerlemeye başladı.

Turgut başını dikleştirdi ve yarı yolda buluştukları adamın önce uzattığı eline sonra da yüzüne baktı kısa bir an. Düşünmeye fırsat tanımadı ve aralarında uzanan ele karşılık verdi.

"Önce yangın, şimdi ölüm," dedi Barut, göz bebeklerine sinen eğlenir parıltılar gayet okunabiliyordu. "Şu karşılaşmalarımızın sebebi hep böyle tatsız meseleler olacak anlaşılan."

"Kötüyü çağırmamak lazım," dedi Turgut ifadesiz bir sesle. Mezarlığın soğuk havasından sesli bir nefes alarak karşısındaki adamın bir tarafındaki aile mezarlığına ve sıra sıra dizilen adamlarına baktı. "Başınız sağ olsun." Yüzünü döndüğünde odağına giren gözlere baktı. "Yakınınız mıydı?"

"Babam," dedi Barut, dikkatle inceliyordu karşısında duran adamı. "Senin kimin?"

"Babamın yakın bildiği dostlarından, birkaç kez görmüşlüğüm vardı," diye cevapladı Turgut. "Babam için önemli biriydi."

"Çok yakın olsa gerek." Tek kaşını belli belirsiz bir şekilde kaldırdı. "Buraya başka türlü kim gelir? Bir de babasının dostu için?"

"İnsan dostunu en çok böyle günlerde tanırmış." Kurumuş dudaklarını yalayarak omuz silkti. "Bana öğretilen bu; bir kere tanışmışız, yeter de artar."

İlgili bir şekilde tüm dikkatini karşısındaki adama verdiğinde zihninden geçen sayılı şeylerden biri, bir süredir varlığını unuttuğu kalbine doğru yol aldı. Babasını düşünüyordu Barut. Kuşkusuz ki güçlü bir adamdı. Gücün ne demek olduğunu ondan öğrenip gelmişti zaten buralara. Şeytanı dize getirebilen keskin bir zekâsı ve mafya camiasını domine edecek bir ağırlığı vardı. Ve bir gece, oğlu tarafından kalbinin üzerine doğrultulan silahla öldürülmüştü.

Sıfıra vuran gözlerini hatırlıyordu Barut. Son nefesini veriyordu ve kıpkırmızı gözlerle ona bakıyordu. Kaybettiğini bilen gözlerle... Sırtından bıçaklayan oğluna. Dişlerini sıktı o an istemsizce. O bakışlarda sık sık yaptıkları konuşmalardan birini görmüştü Barut. Çok önceleri, uyku tutmadığı bir gece babasının çalışma odasında yaptıkları konuşma aklının dört bir yanını kuşatmışken başka bir şey düşünme ihtimali olamazdı. Köksal Kılıçhan bir gün düşmanı tarafından öldürüleceğini söylerken çok da emindi çünkü. O sıralarda on dört yaşında olan çocuğun hafızasında öylesine yer etmişti ki bu cümleler, etrafına dost seçerken onların zaafalarını bildiğini belli edip dururdu Barut. Böylece ona tek bir hataları olmazdı. Babasının en büyük zaafı ise haysiyetiydi. Bunu, annesini öldürdüğü gece öğrenmişti.

Barut pişmanlık hissetmiyordu. Göğsünü yokluyordu ve tereddüt dahi yoktu. Bu yüzden annesine hak veriyordu uzun bir süredir. O, canavar olduğunu kabul edip yoluna devam etmişti. Geride kalanları arkasında bırakmayı bilmiş ve gerçek bir canavar gibi yaşamayı seçmişti. Babasının etrafında ona sadık tek bir adam bırakmayıp kendi safına çekerken de olduğu gibi... Şimdi cenazesinde başında duran, babasının sağ kolu saydığı dostunun kendi ağzından çıkacak sözü beklediğini de artık bildiği gibi.

Babasına bunu yapan adamların birine bile güvenmeyecekti hâlbuki. O, Şansal'a bile güvenmezken babasını sırtından bıçaklayan piçlere dönüp bakmayacak türden bir adamdı. Babası artık olmadığına göre yol vermesi gerekenleri ayıklamalı ve her birinin yerini sıfırdan inşa etmeliydi. Kendi düzenini kurana kadar beklerdi belki bir müddet. Bunun hesabını elbette sonra yapacaktı.

"Vefalıydın," dedi Barut zihninin içindekilerden sıyrılabilmediğinde. "Babamın etrafında böyle bir tane adam olsaydı şu an burada yatan o olmazdı."

"Turgut kaşlarını çattı. "Nasıl öldü?"

"İtalyan bir iş arkadaşı, uzun zamandır alıp verememe davası," dedi Barut soğukkanlılığını koruyarak. "Aynı zamanda kayınpederim olur kendisi. Ne yaşandıysa dün gece silahlar çekilmiş, ikisi de öldü."

"İkisi de?" diye sordu Turgut, sesindeki garip tınıdan ne hissettiği yeterince anlaşılamıyordu. "Kimse görmemiş mi?"

"Uzaktan tanık olup götleri tutuşunca kaçanlar varmış," dedi Barut cebinden içeri iteklediği sigara paketini ve işlemeli zipposunu çıkarırken.

Gözleri ellerine düşmüştü. "Söylenene göre silahı ilk ateşleyen babam sonra benim kayınpeder karşılık veriyor... ortalık kan gölü tabii." Sigarayı dudakları arasına yerleştirip rüzgârdan dolayı zorlukla yaktığında gözlerini kaldırabilmişti. "Ama onun cenazesini İtalya'ya göndereceğiz, ailesinin yanına. Adam Katolik, biz bilmeyiz âdetlerini."

Turgut gergin geçen birkaç saniye tutulup kaldı. Ne söyleyeceğini ölçüp tartamamıştı bile. Ciddiyeti barızdı ama hikâyenin yalan olduğunun, içinden geçen bastırılması zor hisler farkındaydı. Bir zamanlar tırmanmak istediği askeri rütbesi şimdi ellerinde olsaydı daha net bir şeyler söyleyebilirdi ama şu an yalnızca hislerinin ardına düşebilirdi.

"İki kayıp birden... Kötü olmuş," diyebilirdi ardından. "Köksal Kılıçhan'ın ismini sık sık duyardım, bu şekilde kaybetmek ağır olsa gerek."

"*Nasıl yaşarsan öyle ölürsün, derler,*" dediğinde kontrollü ifadesinden tek bir şey bile sezilmiyordu. Ona dışarıdan bakan biri üzülmeyi söyleyebilirdi ama bunun, içinde bulunduğu camiada sıkça ölüm görmesine yorabilirdi. "Sürekli birileriyle kavgası olan bir adamdı. Öyle de öldü."

Başını ağır ağır salladı Turgut. Gözleri arkasında duran aile mezarlığında gezindi kısa bir müddet. "Vahide Kılıçhan," diye tekrarladı içerisinden okuduğu yazıyı, gözlerini buluşturup. "Annen... Onu kaybedeli de çok olmamış."

"Dört yıl," dedi Barut, babasının yarattığı vahşetin izlerini hatırlıyordu. "Çok sayılır." Alt dudağında dolaştırdı dilini düşünceli bir edayla. "Ama babadan daha çok koyuyor insana."

Yalan sayılmazdı. Annesi ona her seferinde tiksindir gibi baktığından her ne kadar üzülmeyi söylese de şu koca dünyaya çocuk yaşında bile sığamayacağını öğrenmişti. Zaman geçiyordu, giden ise *acaba* ile başlayan onlarca cümleydi. *Acaba* annesinin istediği gibi bir çocuk olup hakkı olan sevgiyi alsaydı nasıl bir adama dönüşürdü? Babasını öldürmeyecek türden haysiyetli bir adam olabilirdi muhtemelen. Ama artık çok geçti. Yaş aldıkça ve kabuğu gitgide daha da sertleştikçe bunun sorumluluğunu da babasına yüklemeyi seçmişti. Babasına benzemişti. Annesi ondan nefret etmekte haklıydı. Çelik'e gösterdiği sevgiyi kıskanma hakkı yoktu. O böyle olmayı seçmişti.

"Zor," dedi Turgut, aynı yerden yara aldıklarından tüm dikkatini karşıdaki adamın gözlerine vermişti. Ne hissettiğini merak ediyordu. Herkes annesini kaybettiğinde onun kadar zorlanmış mıydı? "Yıllar oldu ben kaybedeli."

Barut şaşkınlığına mâni olamadı ama görünürde yaprak dahi kıvılcıdamamıştı. "Zor," dedi aynı onun gibi. "Benim peder de gitti şimdi... Daha zor." Yalandı. Güldü bir an. "Ah, bir de kayınpederi saymak lazım. Etti üç."

"Eşiniz iyidir umarım. Onun için kayıp daha zor olmalı." Sonra yanlış anlaşılacağını düşünüp bir şey daha uydurdu. "Nişanlımdan biliyorum."

"Kadınlar her zaman daha hassastır," dedi Barut, sigarasından derin bir nefes alarak usulca verdi. "Babasıyla çok görüşmüyordu ama benimki. Daha çabuk alışır." Bakışları kısıldı. "Demek nişanlısın?"

"Öyle," dedi, bir kere daha görmeyeceğini düşündüğü bir adama yalan söylemek problem değildi gözünde.

"Evlilik ne zaman?"

"Param ne zaman olursa," diye devam ettirdi Turgut. "Var biraz daha."

Barut tepeden tırnağa süzdü karşısında duran adamı. Para sıkıntısı çeken bir adam olmadığına kalıbını basardı. "Hiç öyle durmuyor."

"Kendi paramı kazanmaktan bahsediyorum," diye karşılık verdi Turgut, bu adama babası hakkında bir şey söylemeyecekti tabii. "Baba parasıyla yapacak olsam şimdiye on kez evlenirdim. Şimdilik sadece nişanlanabildik."

Barut'un dudakları kıvrıldı istemsizce. "İşin yok mu?"

"Henüz yok."

"Ne tarz şeyler yapabilecek bir adamsın peki?" diye sordu bu kez Barut. İsmi bile bilmediği adam tüm içgüdüsüne el koyuyordu.

"Kendi doğrularıma uyan türden," dedi çok da düşünmeyerek. "Uğraştırıcı şeyleri sevmem. Ona göre bir şeyler bakacağız."

"Senin gibi adama el işçiliği yakışmaz zaten," dedi bakışlarını düşünceli bir tavırla kısarak, kesik bir nefes aldı sigaradan. "Yaşın kaç?"

"Yirmi beş sayılır."

"Senin büyüğünüm desene," dedi Barut keyifle. "Adını da öğrenebilseydik..."

Bu tarz bir adama karşı nasıl cümleler kurmalıydı, herhangi bir fikri yoktu ama bakışlarıyla bile kurmak istediği üstünlüğe izin vermeye niyeti yoktu. "Turgut."

"Turgut," diye tekrar etti Barut, ifadesi hafiften değişmişti. "Sana güzel bir iş bulmak lazım, Turgut."

"Benim iş dilendiğim yok," dedi Turgut kaşlarını çatarak. Rahatsızca dikildiği yerde kıpırdanırken çenesini de dik bir tavırla kaldırmıştı. Muhtaç bir imaj mı çizmişti bir de? *Aklını sikeyim Turgut*, diye homurdandı içten içe. "Sohbetin tadını kaçırmamak lazım."

"Kanımı bana bağışladığında da söyledim sana," dedi Kılıçhan aralarındaki mesafeyi biraz daha azaltarak. Biten sigarasını alışkanlıkla avucunda ezip yere atmıştı. "Yapılan iyiliği karşılıksız bırakmam. İş dilenecek adam olmadığını anlamayacak türden aptal bir adam da değilim, senin gibi adamı kaçırmak istemeyecek kadar kazanmayı seven bir adamım."

Ne kazanmasından bahsediyordu bu deli herif? Bir şey söylemek için araladığı dudakları Barut Kılıçhan'ın arkasından çıkan adamın ardından kapandı.

“Abi çıkmamız lazım.”

Başını salladı Kılıçhan. Gözleri karşısındaki adamdan ayrılmamıştı ve onunla biraz daha sohbet etmek istediğini hissediyordu. Yeri de zamanı da değildi üstelik. Sert bir nefes aldı. Ardından sessizliğini koruyarak elini cebine götürdü, kartvizitini çıkarıp aralarında uzattı.

“En yakın zamanda yanıma bekliyorum.”

Turgut çatık kaşlarla baktığı adamın uzattığı kartvizitine kısa bir bakış atarken ters tepki vermesi gereken bir yerde olmadıklarının bilinciyle etrafına bakındı ve biraz ötede onları izleyen tanıdık yüzü görebildi. İfadesi neredeyse dağılacak gibi olduğunda hızla toparladı ve ona uzatılan kartı alarak cebine attı. Birkaç saniye sonra Barut denilen herif peşindeki adamlarla beraber mezarlık çıkışına ilerlerken orada durmuş, ortadan kaybolana dek arkasından izlemişti. Çok geçmeden yanında beliren komutana değdi gözleri.

“Kim olduğunu biliyorsun o herifin, değil mi?” diye sordu dikkatle ona bakarken, saniyeler önce şeytanın tekinin durduğu yerde şimdi Atabey Kayahan duruyordu. Komutan olduğunu ve babasının dostlarından biri olduğunu gayet biliyordu.

“Barut. Şeytanın teki,” dedi Turgut. “Babası ölmüş, duydun mu, abi?”

Başını salladı. “Dün gece İtalyan bir mafya babasıyla beraber ölü bulunmuşlar.”

“Birbirlerine girmişler,” dediğinde aklında oturmayan parçaları düşünüyordu. “Adamın dünürüymüş. İtalyan mafya babası yani. Çok garip...”

“Savcılık olayla ilgileniyor,” dedi Atabey. “Ama konuştuğun şu oğlunda gözleri...”

“Söylediğine göre silahı ilk ateşleyen Köksal Kılıçhan’mış. Birbirlerine sıkmış adamlar. İmkânı var mı? Var ama... Kulağa çok da yalanmış gibi geliyor,” diye mınıldandı, elleri kabanının ceplerindeydi.

“Bu da bir ihtimal,” dedi Atabey, sorgulayan bakışları gözlerinde uzun uzun bekledi. “Sizin bu tanışıklık nereden asıl? Babanın haberi var mı? Etrafında böyle adamlar olduğunu bilse...”

“Çekip vurur,” diye tamamladı Turgut, ikisi de güldü ama Turgut’un yüzündeki eğlenir ifade çabucak silikleşmişti. “Geçen ay adamın karısını yangından kurtardım.” İç çekti. Yağmur dinmişti ve burnuna ıslak toprak kokusu ulaşıyordu. “Tesadüfen karşılaştık şimdi. Tam bir piç.”

“Adam evli miymiş?” Şaşırmış gibi görünüyordu. “Dinî nikâh mı? İki ay önceye kadar resmiyette böyle bir şey yoktu.”

Turgut kaşlarını daha çok çatı. “Yeni evlenmiştir,” diye fikir yürüttü. Sonra aklına gelenlerle, “Ama kadın uzun zamandır yanında olmalı. Kadının adı Leni. Yangından kurtardığımda bana söylediği tek şey onu kurtarmamı istediğiydi. Sergen’e anlatmıştım, Yavuz Müdür’e de bahsetti ama tık yok.”

"Bahsetti mi?" diye sordu Atabey garip bir sesle. "Benim kulağıma niye gelmedi?"

Atabey Kayahan'ın namını az çok biliyordu Turgut. MİT müsteşarı olan abisini de öyle. Öyle derine uzanabiliyordu ki bilmeme imkânı yoktu böyle basit sayılabilecek bir meseleyi.

Turgut birkaç saniye sessiz kaldı. Sergen bahsettiğini söylemişti. Bildiği yalnızca buydu. İçini avuçlayıp ezen o his kalbine sarmaşık gibi dolanırken yutkundu.

"Bilmiyorum, abi," diyebilirdi en nihayetinde.

"Ben bu meseleyi araştırırım," dedi Atabey, bir adım üzerine yaklaşarak elini omzuna çıkardığında göz temasları kuvvetlenmişti. "Köksal Kılıçhan'ın oğlundan her şey beklenir. Bu adamın yanında babası bile masum kalıyor, öyle şeytan bir herif."

"Fark ettim," dedi Turgut, bir an dudakları kıvrıldı. "Bana adresini verdi, yanına çağırıyor."

Kaşları çatıldı karşısındaki adamın. "Sebebi neymiş?"

"İşe ihtiyacım olduğunu sandı," dedi omuz silkerek. "Ya da ben öyle olduğuna inandırdım. Benim gibi adamı kaçırmayacağını falan söyledi."

Atabey neredeyse kahkaha atacaktı, eğer mezarlıkta olmasaydı muhtemelen sesli sesli de gülerdi ama iradesini kullanıp ifadesini sabit tutmayı başardı. "Babanın kim olduğunu bilmiyor mu bu?"

"Babamı bu adama açık etmek gibi bir aptallık yapmam," dedi net bir sesle. "Kılık kıyafetimden anladı tabii. Ama babamın kim olduğunu henüz bilmiyor. Adımı söyledim, bir de nişanlı olduğumu... Evlenmek için kendi paramı kazanmayı beklediğimi uydurdum." Başını iki yana ağır ağır salladı. "Karisini kurtardığım için daha ilgili."

"Nişanlandın mı lan sen?"

"Yok, komutan," dedi Turgut. "Tövbeler olsun. Hem öyle olsa bilirdin."

"O adamın yanına kimseyi yaklaştırmadığını biliyor muydun?" Dikkati bu meseleye yoğunlaştığından başka bir şeye odaklanamıyordu. "Son yıllarda bırak bir yabancıyı, kendi çevresinden biri bile yanına adım atamamış. Kapalı devre. Adam tamamen temassız." Omzunu sıktı hafifçe. "Babasının ölümünün anlatıldığı gibi basit olmadığını düşünüyor bu yüzden bürodakiler. Çünkü... bu zamana kadar babası neyi yapar, neyi yapmaz... Kontrol edebiliyorduk ama bu herifin olayı bu değil."

"Anlattıklarına ben de inanmadım," dedi Turgut doğruca. "Eksik anlatıldığı belli. Adamın karısının adamdan ne kadar korktuğunu da o gece kendi gözlerimle gördüm. Babasının ölümünün altında yatan ne varsa bu adamın elinden çıkmıştır."

"Aferin, bir şeyler kapmışsın," dedi Atabey başını düşünceli bir edayla sallayarak. "Şu askeriye'yi bitirseydin fişek gibi bir şey olurdun sen."

Turgut içten bir tavırla güldüğünde kalbinin ortasına çöken ağrıyı görmezden gelmeye çalıştı. O ağrıyı ölene kadar kalbinin orta yerinde besleyecekti beshelli. Kalbine kramplar girecekti. İçi durmadan ağlayacaktı. Bir gün gözlerini şu dünyaya yumduğunda kalbinde sonsuza kadar yarım kalmış bir hikâyle gömülecekti. Ve bunu kimse de bilmeyecekti.

"Kader böyleymiş," diyebildi sessizliği bozarak, boğazına atılan düğümü hissetti.

"Bak, aklıma bir şey geldi," dedi Atabey. Keskin, kara gözleri adamın yüzünde geziniyordu. "Yarın işin var mı?"

"Yok."

"O zaman abimin yanına gideceğiz beraber, bu anlattıklarını ona da anlatacaksın." Kafasını biraz daha eğerek tüm heybetiyle baktı karşısındaki ateşten gözlere. "Sende akan deli kanı görüyorum ben. Sana yolunu gösterecek türden delikanlıca bir şey. Anladın mı, koçum? Yarın... seni almaya gelirim."

Turgut ilk an sözlerinden hiçbir anlam çıkaramadı. Ta ki ertesi sabah babasına dahi haber vermeden çıktığı eve bir kez daha eskisi gibi dönmeyeceğini fark edene kadar.

Bir yanında komutan, tam karşısında ise MİT müsteşarı Kunter Kayahan'ı bulduğunda kendisine düşünmek için vakit bile tanımamıştı. Barut Kılıçhan'ın yanına gitme teklifi için artık geçerli bir neden edinmişti. Çünkü bir operasyonun parçası olmasını bekleyen, ona da bu görevi yükleyen Kunter Kayahan'a bir sözü vardı.

"Barut Kılıçhan... Yirmi sekiz yaşında. Resmi olarak sabıka kaydı yok. Vergi kayıtları temiz. Ortak olduğu firmalar kâğıt üzerinde yasal. Sivil toplumda adı geçen birkaç hayır işi de var. 1992'den itibaren Orta Doğu'ya ve Balkanlara "tarımsal ekipman" adı altında sevkiyat yapan bir firmaya ortak olmuş. Dikkat çeken şeylerden biri bu. O sıralarda babası hayatta tabii, belki de oğlunun yaptıklarından da haberdardı. Bunu öğrenme şansımız yok maalesef. Bu sevkiyatların Yugoslavya iç savaşı sırasında Sırp milislere ve Arnavut gruplara silah taşıma amaçlı olduğuna dair şüpheler var. Ambalaj düzgün, fatura düzgün, gümrük belgeleri eksiksiz. Ama giden konteynerlerin bazılarının içeriğiyle dış etiketleri tutmuyor, şüpheleri de üzerine tam olarak bu noktada çekiyor. Adamın her hamlesi sanki iki ihtimalli..."

O akşam Turgut parmak uçlarında çevirdiği kartvizite gözlerini dikmiş, ona söylenen şeyleri kafasından geçiriyordu. Babası eve geri döndüğünde onu elbette sorguya çekmişti ama yarın yanına gideceği adamdan söz etmek gibi bir niyeti yoktu. Kunter Kayahan'ın isteklerinin dışına çıkmayacaktı.

Adamın ondan istediği şey belliydi ve Turgut üzerine yüklenen görev bilinciyle içinden atamayacağı kadar kuvvetli bir heyecanla yarını bekliyordu. Yılanın başını büyümeden ezmekten bahsetmişti komutan. Haklıydı. Köksal Kılıçhan'ın kurmaya çalıştığı imparatorluğun başarısız olduğu ama oğlunun, babasının gölgesi altında daha tehlikeli bir şekilde var olmayı hedeflediğini söylemişti müsteşar.

Barut Kılıçhan o gölgenin altında büyümemişti. O gölgeyi giyinmişti.

Turgut sert bir nefes çekti içine. Hevesi öylesine kursağında kalmıştı ki bu zamana kadar, olanlar gerçekmiş gibi gelmiyordu kulağa.

“Hayırdır? Ne bu neşe?”

Gelen sesle hızlıca elindeki kartı pantolonunun cebine gönderdi ve oturduğu yerde arkasına dönerek yan tarafta, bahçe kapısında duran dostuna baktı. Sergen. Karnına kördüğüm atılmış gibi hissedince birkaç saniye uzun uzun izledi arkadaşını ve kaşlarını çatarak arkadaşına kaşıyla karşısını işaret etti.

“Hoş geldin,” dedi Sergen sessizce karşısına geçip oturduğunda. Sırtını sandalyeye yaslarken gözleri de karşısını hedef almıştı.

“Pek hoş bulmamış gibiyim,” dedi Sergen, aralarında esen soğuk rüzgâr onu boğuyordu. Sebebini de biliyordu işin aslı. “Baykal amca nerede?”

“Ankara’ya gitti.” Turgut değişmeyen ifadesiyle bakıyordu gözlerine. “Asker arkadaşının yanına.”

“Atahan nerede?”

“Ne yapacaksın Atahan’ı?”

“Hiç, öyle... havadan sudan işte.”

Turgut burnundan histerik bir nefes verdi. “Havadan sudan fırsat kalırsa beni de sor bir ara.”

“Al işte! Biliyordum bana trip attığını, oğlum!” Sergen sinirle öne doğru kaydı ve ellerini masanın üzerine koydu. “Ne bu suratın hâli? *Siktir git* diyorsun lan resmen! Bakışlara bak!”

“Bağırma lan, dangalak,” dedi Turgut çenesini sıkarak. Siniri tepesine fırlamıştı. “Sürpriz miydi sanki bu? Bana *herkes* muamelesi yaparsan *herkes* gibi davranırım sana. Bu kadar basit.”

“Oğlum bak... Yanlış anlayıp duruyorsun.” Kurumuş dudaklarını ıslattı, parmaklarını masaya bastırıp öne doğru eğildi. “Sen benim kardeşimsin. Ama bu meseleler farklı.”

“Neymiş farkı?” diye sordu Turgut sabrının sınırında kalan sesiyle. Günlerdir kafasında kurup durmaktan bitap düşmüştü. Bu sabah Kunter Kayahan'ın ona söylediklerini gizlemeyi hak görüyordu öyleyse. “Babana söyle diye sana anlatan benim. Bir ay oldu. Bildiğim meselenin gidişatını

öğrenmek benim hakkım değil mi? Kime göre, oğlum? Kim karar veriyor buna?”

“Babam tembihledi.” Nefesini tuttu. Emniyette açılan dosyaların içeriğini herkesin bilmesine gerek yoktu. Onun şu sıralar sık sık duyduğu sözlerdi bunlar. Takıntılı bir adam olarak dikkat ediyordu yalnızca. “O herifin dosyasına eklendiğinden başka bir sikim bilmiyorum. Sen sorunca da merak edip sordum ama bahsetmedi. Daha göreve yeni başlamışken içeride olanın gizli tutulması gerektiğini söyleyince de haklı buldum. Bu zamana kadar neler anlattım... Bundan sonra niye susayım lan yoksa? İleride babam kadar iyi olmak için yapmam gereken neyse onu yapıyorum, ben görev adamıyım, Turgut. Bana ne söylenirse yaparım. Şimdi bu kadar basit bir mesele için aramızı açma.”

Turgut kafasını iki yana salladı ağırca. İçinde eksik kalan bir nokta sürekli aynı yerden kırılıyormuş gibi hissediyordu şu sıralar. Bu işlerin dışında tutulacak bir adamdı, yeri yoktu. Yavuz Alatan elbette böyle düşünüyor olabilirdi ama Sergen’in de bu düşüncesinin peşine takıldığını bilmek onda onarılmaz yaralar açıyordu.

“Doğru,” dedi Turgut pes ederek. “O kadını merak etmeseydim işinize bulaşmak gibi bir niyetim yoktu. Benden yardım istedi, elimden bir şey gelmiyor. Canımı sıkıyor bu, senin nasıl sıkılmıyor ulan asıl? Anlattım sana o kadar. Kız kardeşim yaşımda, yardıma muhtaç... Böyle görmezden gelip kaderine mahkûm ettik. Yakşıyor mu bize?”

“Babam her şeyin sırası olduğunu söyledi,” dedi Sergen. “Karısı için kapısına dayanacak olursak üstüne okları çeken ikimiz olacağız. Yangında sadece biz vardık çünkü. Adamı başımıza musallat mı edelim? Kadın böylesine korkuyorsa gözünü yine korkutup yanında tutacak bir herif bu. Acele ediyorsun ama bunun öyle bir mesele olmadığını anlamıyorsun. Mantıklı düşün.”

Haklı olduğunu biliyordu ve anlatmak istediğini anlıyordu ama bunu iki gün önce söylemiş olsaydı bu raddeye gelmeyeceklerinin de farkındaydı. Sergen onunla düşüncelerini paylaşmaz olmuştu. Asıl sorun da kesinlikle buydu.

“Düşünüyorum,” dedi Turgut sert bir soluk bırakarak. Müsteşarın ona söylediklerini de hesaba katıyordu artık ve Kılıçhan’ın gündemine bu olay düşecek olursa daha şimdiden başlamadan bittiğinin resmîydi. Bu sebepten üstüne düşmemeleri iyiye işaretti. “Ben de böyleyim, oğlum. Sabırsızım. İstedğim şey *tak* diye olsun isterim.”

“Her istediğin anında olacak olsa... İşimiz var seninle,” diyerek güldü Sergen. “Adamın patladığı ilk anda o kızı da kurtaracağız. Bu kadar basit.”

“Leni,” dedi Turgut düşünceli bir tavırla. “Kızın babası İtalyan mafyasındanmış... biliyor muydun?”

Sergen kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Gayet."

"Kızın kimsesiz olduğunu düşünmüştüm," dedi itiraf edip. "Kim başka türlü kızını böyle birinin eline bırakır yoksa?"

"İtalyan mafyasından bir de adam. Gücü yetmemiş olması imkânsız."

"Bu adam kızını satmış olabilir mi?"

Turgut kaşlarını daha çok çattı. Böyle bir ihtimali düşünmemişti. Dün öğrendiklerinin sonrasında da düşünecek vakti olmamıştı ama şimdi ihtimal dâhilindeydi. Üstelik adam öldürülmüştü. Neye dayanarak?

"Dün gece öldürülmüş adam," diye devam etti Sergen sonra sustu. Gazeteye çoktan düşmüştü *flaş haber* başlıklarıyla. "Köksal Kılıçhan ile davalı-larmış güya."

Turgut sesli bir nefes daha aldı. Susması gerekti. Barut Kılıçhan'ı dün sabah gördüğünden bahsetmek istemiyordu. Eğer iş ahlakından bahsedili-yorsa uyum sağlamalıydı.

"Olayları farklı belli ki," dedi Turgut. "Belki de uzlaşmak için çocuklarını evlendirdiler. Kızı da zorladılar."

"Olabilir," diye karşılık verdi Sergen.

"Ama bu adamın oğlu... şimdiden gözünü korkutuyor herkesin."

"Çok ilginç bir vaka," dedi Sergen iç çekerek. "Muhtemelen asla tanışmak istemeyeceğim adamlardan."

"Böyle adamlarla öyle basitçe tanışılmıyor zaten," dedi Turgut ellerini ar-kadaşı gibi masaya koyduğunda. "Yeraltında söz sahibi olman lazım."

Güldü Sergen. "Neyse ne, bizi ne ilgilendirir?" Umursamaz bir şekilde dudağını aşağı sarkıttı ve derin bir nefes aldı. Gözleri parmağındaki halkaya kaydık kısa bir süreliğine. "Yarın damatlık bakmaya çarşıya ineceğim. Benimle gel, sen de bir şeyler bakarsın."

Sergen'in ağustos başında düğünü olacağından şu sıralar aralarına giren mesafenin bir diğer suçlusunun da bu olduğuna inanıyordu Turgut. Dostluk-larına ayıracak vakitleri kalmamıştı. Ama yarın *olmazdı*.

"Yarın işim var," dedi düşüncelerini bölerek. "Pazartesi gidelim."

"Ne işi?" diye sordu Sergen bakışlarını kısıp.

"Sonra anlatırım," diye geçiştirdi Turgut. "Çok önemli bir şey değil. Sen bahset asıl... Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

Sergen karşı çıkmak için dudaklarını aralayacağı sırada vazgeçerek birbi-rine bastırdı ve başını salladı yalnızca. Tartışmak istemiyordu tek dostuyla. Evlilik koşturması içerisinde zaten yeterince yorulmuştu ve dinlenecek za-manı bile olmamasına rağmen soluğu da burada almıştı. Turgut'un onun ha-yatında kapladığı yeri son zamanlarda daha fazla hissediyordu ve ona mesafe aldığı hissettiği gecedan bu yana gözüne uyku da girmemişti. Bu onun için

ceza idi. Kafasında kurup durmuştu. Ya böyle kırgın hissederken, öyle olmama-
lık, birinden biri ölüp gitsaydı ne olacaktı? Bu vicdan azabıyla başını ya-
tığa namlı korardı? Cehennem saydığı bu dünyada ondan değerli kimni vardı
sanki? Babası bile onu böylelerine sevmiyordu. Hazan henüz kalbini açmakta
tereddüt ediyordu. Etrafında onu olduğu gibi kabul eden tek kişi Turgut'u.

"Boş ver şimdi düğün hazırlıklarını," dedi Sergen, içindeki bunalı kal-
bine sığınarak doldurmuştu. "Bir daha bana gönül koyma. Bu her şeyden
daha önemli, bu konuda anlaşacağız."

Turgut dudaklarının belli belirsiz kıvrıldığını hissetti. Kardeş saydığı dostu
ona böyle baktığı için kalbinde çözölen buzlardan sebepti. "Gönül koyacak
iş yapma o zaman."

"Yapan taraf kim olursa olsun, diğer taraf gönül koymayacak," dedi
Sergen başını iki yana onaylamaz anlamda sallayarak. "Kızmak, bağırarak,
sövmek bile serbest ama... Böyle uzak durmak olmaz. Kabul etmiyorum lan
ben böyle bir şeyi."

"Yok ya."

"Öyle bir var ki..." Sergen dik dik baktı suratına. "Senden neredeyse bir
yaş büyüğüm, ben ne dersem o olur."

"Sekiz ay büyüksün, abartma da sen şimdi..."

"Başlatma lan sekizine, ayına," dedi Sergen sinirlendiğini hissederek. "Ben
ne diyorum, sen ne diyorsun? Ya sabır amına koyayım ya..."

Turgut güldü bir an. "İki gün küstük diye çok mu içerledin sen şimdi?"

"Çok," dedi Sergen dürüst olarak. "Bin şey geldi aklıma... Düşün şimdi,
şu iki gün içerisinde birimize bir şey olsaydı... Hele sana? Sonra ne olacaktı?
Küs gitmiş sayılmaz mıydık? Gayet de sayılırdık. Değer miydi? Şu dünyada
kalan her şeyi sikeyim oğlum, neyine degecek lan? Ağlayıp dururdum ar-
kandan. Kafama sıkma ihtimalim bile var."

"Hazan var, yapmazdın," dedi Turgut alayla. İçinde kapanan birkaç kapı
sonuna dek aralanmıştı ve kalbine dikenler batıran bir hisle içeriği kara bulut-
larla dolduruyordu. Gözleri bile dolmuştu. "Yapma da zaten."

"Küs gitmişsek... O iş çok farklı olurdu." Sergen başını sıkıntıyla iki yana
sallayıp duruyordu. Derdini anlatamadığına inanıyordu üstelik. "Çok kötü
kavga etmiş olsak bile... Ben hiç sırtımı dönmem sana, büyüklük buradan
geliyor. Sen bir adım at, ben on. Yeter ki ayrı gayrı olmayalım."

Turgut dudakları kapalı bir şekilde güldü. İçindeki kara bulutları dağıtan
cümleler kuruyordu bu gece. Daha günler öncesine kadar öyle kötü hisset-
mişti ki bu konuda, bunları duyduğu için aynı oranda iyiydi şimdi. Günün
sonunda tek parça çıkabilmek mesele. Hiç sarsılmadan, sıkı sıkıya bağlı bir
dostluk... İkisi de bunu istiyorken neden zorlaştırmak isteyecekti ki?

"Olmayalım," dedi Turgut, elini aralarından uzatıp serçe parmağını öne çıkardı. "Söz mü?"

Sergen güldü. Elini uzattı ve parmağını yakaladı sıkıca. Gözleri birbirine kenetliyken, "Söz," dedi.

İki Gece Önce
Leni Cardile

"Cehennemî canavarlar dolduracakmış..."

Kime neydi bundan? O canavarın kendi cehenneminde yaktığı hayatını bir daha kim geri getirebilirdi? Hangi öç, ona yaşayamadığı hayatının intikamından bahsedebilirdi? Kim onu dağıldığı yerden eskisi gibi toparlayabilirdi? Kim ona *onu* geri verebileceğini söylerdi? Verseydi de bu muydu armağan? Hak ettiği şeyin dilencisi olana neydi armağan?

Kendini kaybetmişti. Bu nasıl bir cezaydı? Bu hangi günahın karşılığıydı?

Okuduğu bir kitapta şöyle yazıyordu: *Ama neyle ödenebilir bunlar? Var mı böyle bir şey? Bir öç mü sadece? Öcü ne yapayım ben, canavarlar cehenneme gidecekmiş; cehennem, yaptıkları kötülüğü, mahvettikleri hayatı geri getirebilir mi?*¹³

Getiremezdi. Getirmeyecekti. Bu yüzden bir süredir küsmüştü Tanrı'ya. Araları bozuktu. Yaslandığı yerde onu aradığı her seferde sırtı boşluklara dost olduğundan, onu ağladıkça yutkunmaya mecbur bıraktığından, yandığından ve sürekli yandığından...

Birden fazla defteri vardı sakladığı. İçlerini doldurup duruyor, Tanrı'ya her gün küsüyor ve dibi gördüğü yerde kalemi eline alıp ona nefretini kusuyordu. Günahtı çok. Korkuyordu da ama hep aynı soruyu soruyordu. Neden tek bir cevabı bile yoktu? *Tanrım*, diyordu tuttuğu günlüğüne. *Nasıl yaşanır böyle? Kendimi bulamadan ölecekmişçesine.*

Bir silah sesi patladı. Yerinde sıçrayarak bilinçsizce inlediğinde gözlerini daha sıkı yumdu. Zifirî karanlıktı. Gözleri açıkken de öyleydi. Her şeyini ondan söke söke aldığı andan bu yana yalnızca karanlık vardı. *Abisi, annesi, kendisi ve artık babası da...* Kollarını bacaklarına daha sıkı doladığında gözlerinden akan yaşları yeni yeni hissediyordu. Durduramıyordu. Ağlıyordu. Ağladıkça ağlıyordu... Her gün, her saniye yaptığı tek şey buydu.

Bağırış sesleri kopuyordu ama uğultular öyle derindi ki net bir şeyler duyamadı. Sağır olmuş olmayı diledi. Ölmeyi de onun ölmesini de... Çok şey diledi. Tanrı'nın unuttuğunu sandığı bir köşede acıdan kıvranırken bir an görülmeyi de dilemişti. *Keşke dilemeseydi.*

¹³ Fyodor Mihayloviç Dostoyevski, *Karamazov Kardeşler*, s.326. (e.n.)

Yedi saniye sonra kapı açıldı. İçinden sayıyordu. Büzüştüğü köşede hıçkırıklara boğulurken kolundan yakalayan gücü hissetti. Tavanda yanan beyaz ışığa bakmamak için gözlerini açmadı ve kapıdan sürüklenircesine dışarı çıkarıldığını hissetti beraberinde. Sanki gözlerini açmasaydı tüm bu yaşananları reddedebilecekti. Hiçbiri gerçek olmayacaktı.

Bedeni o kadar güçsüzdü ki ayakta duramıyordu. Nasıl yaşamaya devam edebilirdi böyle? Nasıl... nasıl böylesine yaşamak isteyebilirdi? Kaç yaşındaydı sanki? *Yirmi.*

Tanrım, nasıl? Nasıl? Nasıl?

"Bak!" diye bağırdı omuzlarını iki yandan ezercesine kavrayan adam. *Canavar, şeytanın kendisi.* İçki kokusunu alıyordu. Gözlerini daha sıkı yumduğunda dişlerini birbirine geçirerek sustu, iç çekerek ağlıyordu. "Ne yaptığına bakacaksın!"

Ne yapmıştı? Köksal denilen adamı gördüğü ilk fırsatta yardım istemişti. Onun babasından. Öyle kötü ve dayanılmaz bir hâldeydi ki adam insafa gelip akşamına kapılarına dayanmıştı. Üstelik babasıyla beraber. Çok da ciddiydi. *Yıllar sonra ilk kez o an ümit etmişti.* Kurtulacaktı. İtalya'ya gidecekti. Annesinin dizinin dibine sığınacak, günler boyunca da diplerinden ayrılmayacaktı. Babasını bile affederdi. Yeter ki kurtulabilseydi.

Saçlarına yapışan parmakları hissetti. Tutamları kavrayarak, başını geriye çektiğinde çenesinin ucundan yakalayıp sırtını da göğsüne bastırmış ve zorlukla gözlerini açmasını sağlamıştı. Pencerenin arkasında kalan kanını çeken manzarayı gördü aynı saniye. Ağaçlık alana yakın bir yerde Köksal Kılıçhan boylu boyunca yatıyordu. Ölmüştü. *Öldürülmüştü.* Kendi babası da şimdi karşısında dizlerinin üzerindeydi ve hiç tanımadığı bir adam ona silah doğrultmuşken öylece ölmeyi bekliyordu.

"Babamı öldürdüm," dedi Barut kulağına doğru. Midesi bulandı; kusacağı, tiksintiden hastalanıp öleceğini düşündü. "Sıra senin babanda."

Leni ne ağlayabildi ne de çığlık atabildi. Gözyaşları yüzüne asılı kaldı, dehşete düşmüştü ama çenesini de açamadı.

"Sana kimse yardım edemez, demedim mi ben?"

Demişti. Sayısız kez. Koskoca bir yıldır dediği gibi...

Saçlarını daha çok geri çekti. Karnına sardığı koluyla sırtını göğsüne dayarken hıçkırdı sertçe, onun dokunuşlarından iğreniyordu. Midesi daha kötü bulandı.

"Kim kaldı yardım isteyeceğin? Kimi gebertmemi istersin? Kim bu kez?"

Gözü dönmüştü. Leni bunun farkındaydı ama ona duyduğu nefret korkusunu gölgeliyordu.

"Konuş benimle," dedi her gün tekrar ettiği gibi. Barut Kılıçhan bir kez olsun onun sesini duyabilmek için yaptığı onlarca şeyin bir karşılığı

olmayacağını öğrenmişti ama ya ölüm? Babasının ölümü söz konusuyken bile mi?

“Konuşmayacaksın, öyle mi?”

Siniri harlandı. Öfkesi artarak gözlerini kıpkırmızı bir hâle çevirdiğinde göz pınarlarına inen ıslaklığı hissetti. Kaç şişe devirmişti, bilmiyordu ama yeterince ayıktı.

“Konuşma, biz böyle de anlarız,” dedi sabırla, sabrı tükeneli çok olmuştu hâlbuki. “İzle... Babanı nasıl öldürdüğümü izle. Tamam mı? Gözünü ayırmayacaksın... İzle, dedim sana!”

Leni yalnızca izledi. Ağlayarak... gözünde tek damla yaş kalmayınca dek, içi dışına çıkarcasına ağlayarak izledi babasının ölümünü. Yalvarmadı. Gücü yoktu. Bağıramadı. Duyan olmuyorken bağırarak neyinneydi? Öylece izlemekle yetindi. Adam gözünü kırpmadan babasını hedef alıp silahı ateşlerken gözlerinde zerre acıma duygusu yoktu. Bu mesafeden bile seçebiliyordu bunu. Kurşun babasını tamamen yere serdiğinde gözlerini sıkıca yumdu Leni.

Üstesinden gelemiyordu. Kaybetmişti. Kaybedecek tek bir şeyi bile kalmayana dek... Avlanmıştı. *Tanrım*, diyordu sürekli. *Nasıl yaşanır böyle?* Kaybetmişti işte. Tüm hayatını almıştı ondan. Neye susamıştı bu canavar? Savaşı kiminleyse galip geldiğini biliyordu artık. Neye bu kadar çok susamıştı da bir türlü sonu gelmiyordu? Yirmi yaşındaydı ve ona verebileceği hiçbir şey kalmamıştı. Tüm ailesini darmadağın etmişti. Abisini, annesini, babasını... Hıçkırdı. Şimdi hangi cehennem alırdı onun intikamını?

Salonun dört bir yanını saran sessizliğin arasında saçlarından sürüklenmeye başladı tekrar. Sanki ruhu bedenini terk etmişti de her şeyi dışarıdan izliyordu. Yaşamak denilmezdi buna. Katta bulunan odalardan birine çekistirilirken gözlerini açmamakta öyle ısrarcıydı ki ölenin kendisi olduğuna inanmak istedi kısa bir an. Ne olacağını biliyordu çünkü. Aylardır olanı da bildiği gibi.

Başını çaresizce iki yana salladığında bir yatağa fırlatıldığını hissetti. Güçsüz düşen bedeni döşemede sekerken, günler sonra dudakları arasından bir çığlık firar ettiğinde avuçlarını yatağa bastırıp geriledi. Sırtı yatak başlığına yapışana kadar giderken gözleri dehşetle açılmış, tiksindircesine yatağın ucunda dikilen adamı bulmuştu.

“Sesini çıkarmaya mı karar verdin?” Barut öfkeden parlayan gözlerini karısının gözlerine dikmişti. Tam bir deli gibi görünüyordu. Bu gece aklını kaybettiğinin farkındaydı ama kaybetmeseydi de iki ölü haricinde değişen hiçbir şey olmayacaktı. İlk kez birini öldürmüyordu zaten. Ama ilk kez namlunun ağzında babası vardı ve gözünü dahi kırpmamıştı. Leni'nin hıçkırığı düşüncelerini durdurdu. Çenesini sıkıca birbirine bastırarak burnundan soluğunu

biraktı, ellerini ceketinin iki yanına götürdü. "Sana ne söyledim ben? Her gün tekrar mı etmeliyim?"

Leni dermanı çekilen bacaklarına son gücünü vererek yataktan fırladığında tek isteği kurtulmaktı, can havliyle kaçmaktı. Her seferinde aynı şeyi yapıyordu ama her seferinde de gözüne merhametin zerresi uğramayan adamın istediği oluyordu. *Zorla.*

"Beni çıldırtma, Leni!" diye bağırarak, kapının yanında yakalayıp sırtını duvara çarptığında üzerine karabasan gibi çöktü, onu köşeye sıkıştırdığında avucunu boğazına çıkardı. Yüzünü, karısının ağlamaktan sırlıklam olan yüzüne eğdi. "Sen benimsin, Leni... Aklını mı kaçırdın? Benden kaçacağına inanmak ne demek?"

Başını duvara doğru eğdiğinde içine daha fazla gömülmek ve ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar ufalmak istedi.

"Babamın..." Burnundan histerik bir soluk çekti. "Babamın seni elimden alabileceğini mi düşündün gerçekten? Benim arkamdan... babamla iş mi çevirdin?"

Başını iki yana salladı hıçkırarak.

"Yine konuşmuyorsun. Yine! Konuşmuyorsun!"

Üzerine resmen kükreyen adamdan yayılan alkol kokusu midesini deşerken gözyaşları arttı. Olduğu duvar dibinde titrerken nefesleri yetersiz geliyordu. Ondan sakınabileceği bir tek sesi vardı ve aylardır ağzını açmamıştı. Öyle ki konuşmayı unutmuştu. Ağzını açsaydı onu da kaybedecekti.

"Karımsın sen benim..." Alnını karısının alnına yasladı. "Beni niye sevmiyorsun? Ben seni bu kadar seviyorken... neden beni sevmiyorsun?"

Nefret ediyordu. Takıntılı herifin tekiydi ve Leni ondan iğreniyordu.

"Aile olalım istedim. Ne istedim ulan senden?" Öfkeli nefesleri yüzünü yalarken mide bulantısını bastırmakta zorlandı. "Beni istemedin. Hiç istemedin."

Leni başını duvarla iç içe geçmek pahasına geriye yaslariken kaçabilecek bir nefeslik alanı dahi yoktu. Bir kâbusu yaşıyordu. Ağlayışları şiddetlendi.

"Çocuğumuz olsun istedim..." Dudaklarını şakağında hissettiğinde öğüreceğini düşündü. Gözlerini daha sıkı yumdu. "Bana bir çocuk bile veremedin." Dudaklarının baskısı teninde büyüdü, ağzına kadar geldi. Leni ondan kurtulmak için çırpınmaya başladığında boğazındaki kuvvetli tutuşu artmıştı. "Hakkım değil miydi? Benim... baba olma hakkım yok muydu?"

Leni içinden küfrederek avuçlarını, üzerine çöken canavarına doğru kaldırıp, savurmaya çalışırken sesi hâlâ yoktu. Etrafına bakındı. Onu öldürecek bir şeyler aradı. Bomboştı. Bunu bile bile hakındı. Her seferinde yaptığı gibi. Yalnızca duvarı kaplayan dolap ve odanın ortasına kurulmuş bir karyolardı. Pencereleler demirliydi, kolları sökölüp atılmıştı ve kendini öldürebilme

ihtimali olan herhangi bir şey koymamıştı etrafında. Zaten en büyük zararı bu adam vermiyor muydu ona? Ona sayısız kez tecavüz eden, hiç iyileşmeyeceğini düşündüğü yaralar açan, onu defalarca bodrum katına kilitleyip cezasını kestğini söyleyen... Böylesine adi, böylesine iğrenç bir adamın ellerinde değil miydi zaten?

Midesi ağzına kadar geldi tekrar. Ağlayışları arasında kaba kuvvetle yatağa iteklenirken, celladı saydığı adam üzerine çökerken o gece bir kez daha Tanrı'ya küskün yumdu gözlerini. Gözlerinin arkasında bulduğu beyaz ışığa kilitlenip bu kâbusun bitmesini diledi. *Nasıl yaşanırdı zaten böyle?*

Cehennemi canavarlar dolduracakmış, dedi içinden bir yerlere gömülmüş ses. Tanrı öcünü alacakmış. Kimi kanmış, kimi kandırılmış. Senin payına da sadece yanmak kalmış.

19. BÖLÜM SINIRLARI KÜLDEN

Doğruyu ayıkla, yanlış alının çatısından vur, demişti babam bir kere-
sinde.

Sergen Alatan.

Emniyet Müdürü Sergen Alatan.

Bir zamanlar körü körüne bağlanacağım yolu tarif etmişti bana. Ben de
doğrum kabul etmiştim. Doğru yaşayabilmek için. Yanlış adresler, yanlış
sokaklar, yanlış rotalar... Belki de en çok bu sebepten bilmemiştim. Pusula
babamın elindeydi çünkü, babam da ya yanımda ya da yanı başımdaydı.
Dedim ya... *bir zamanlar.*

Donuk, buzdan gözlerim ellerime doğru kaydı istemsizce. Rengini kay-
beden, ince, uzun parmaklarıma baktım. Yaklaşık yedi saniyenin beşinde
de yaptığım gibi.

Kan. Ellerim.

Ellerime bakıyorum. Hiç istemediği kadar tanışıktı artık silahlarla.
Ağırlıklarının avuçlarıma bıraktığı hissi biliyorum. Patlayan silah seslerinin
uğultusu kulaklarımda ve kokusu da ısrarla burnumun ucunda sanki. Te-
nimde nereden aldığımı bilmediğim yaralar ve ağrılar da var.

Görse beni tanımazdı şimdi. *Babam.* Çünkü... ben de onu tanımazdım.

Parmaklarımı bir anlığına avuç içlerime gömdüm ve gözlerimi yumdum
kısacık. Sessizliğin kıyısından ağırca yükselen sesleri duyuyordum. Bulun-
duğum odada bir şömine vardı ve tüm gürültü ona aitti. Odunların çatır-
tısı, birbirine karışan alevler... *Ateşe ulaştığında...* Babamın sesi de duyulu-
yordu sanki. Uzakta değildi. Bana tam da söylediği gibi bir kulağımdaydı.
Son noktada.

Gerçek şu ki kendimi kaybetmeden önce kim olduğumu hatırlayama-
maktan korkuyordum, uzun bir süredir. Oysa kim olduğunu bile unuta-
bilir insan ama ne hissettiğini asla.

Birini öldürmüştüm. Önce göğsünden bıçaklamış, yardım isteyeceği
yolları kesmiş ve hemen ardından iki kez ateşlemiştim silahı. Bile isteye.
Böyle bir insan mıydım ki ben? Kaç zamandır? *Zorundaydın.* Herkes zo-
runda olabilirdi ama insan öldürmek bazı zorundalıklardan daha ağırdı.
Yaşamak için bedeller ödemek gerekir bazen. Dışarıda sessizlik, içimde ise

boşluk çoğaldıkça idrak ediyordum tüm olanları. Üstelik birden çok şey hissetmişim. Başka bir insana dönüştüğümü mesela... İçimde düşmekten usandığım uçurumlardan artık sağ çıkamayacağımı da öyle.

"Aksa," diyen kısık bir ses kulaklarımı çevreledi ve beraberinde zihnimin duvarları arasında kocaman yankılandı, gözlerimi daha çok sıkıp derinden yutkundum. "Aksa... Baksana bana."

Sessiz kalmak faydasızdı. Sandığımın aksine susmak çare olmuyordu. Kalbim kramplarla cebelleşiyordu. Korkuyordum. Ellerime kanı yakıştıramıyordum. Babam için de hiç farklı değildi durum, o da buna inanmıştı. Kızının ellerine silahları da kanı da yakıştıramazdı. Öyle olsun da istemişti. *Sadece...* Gücü yetmemişti.

İçimi kesik bir nefesle doldurdum. Soğuktan uyuşan parmaklarımı avuç içlerime bastırdıkça kalbimi hedef alan batıklar gitgide çoğalıyor gibiydi. Etimi kazımak, geçmiş i yakmak ve kafamın içerisinde takılıp kalan anıları silmek istiyordum. Ama hâlâ ölmek istemiyordum. İstemediğim için başkalarını öldürmeyi artık kendime hak görüyordum.

"Ağlıyor musun? Hım? Aksa?" diye sorduğunu duydum bu kez Zeynep'in, tenimi kolaçan eden soğuk ürpertiyle gözlerimi zar zor açabildiğimde başımı da omzumun üzerinden yana çevirdim ve doğruca L koltuğun şömineye yakın kısmına sinen ufacık bedene baktım. Gözleri kapanıp açılıyordu. Yorgunluktan kızarmış olsalar da uykuya dalmamak için direniyorlardı. Alt dudağını hafifçe bükerek elini üzerine örttüğüm battaniyenin arasından kurtardı ve bileğime uzatarak tenimi avuç içine çekti. "Aksa... Üzülmesen olmaz mı? Ben de üzülüyorum..."

Bir an, oldukça kısa bir an gözlerinde bekledi gözlerim. Mimiklerim uyuşmuşken içime batan acı başıma ağrılar sokmaya başlamıştı. Bu gece üstesinden gelemediğim her şeyin üstüme geldiğini anlatabilir miydim sanki ona? Hayır.

"Ağlamıyorum," dedim, kuru sesim kısık ve çatallı çıkmıştı. Titrek bir soluk dudaklarımdan firar ederek boğazımın ortasına oturan yumruyu ağırlaştırdı. Başımı iki yana salladım. "Yorgunum."

"Ama hiç konuşmadın... Sesini duymayınca kendimi yalnız hissediyorum ben." Gözlerinden gözlerime yayılan hislere tutunamayacak kadar kötüydüm. Birini öldürmek öyle basit bir şey değildi. Kabul edebilmek, sorunsuz sindirmek... Olduramıyordum hiçbir şekilde. Başım yanar mıydı? Ya bir kamera varsa? Sertçe yutkundum. "Aksa... ben seni çok seviyorum. Biliyorsun, değil mi?"

Belaket senaryoları kafamın içerisinde ete kemiğe bürünüp korkularımı karşıma diktiğinden şeytanlarımı susturmayı beceremiyordum dakikalardır.

"Biliyorum," dedim yalnızca, kalbimin soğukluğu hislerimi de donduruyordu. Alt dudakımda gezdirdim dilimi usulca. *Kendine gel artık.* "Uyu bakalım sen hadi."

"Anneme ne zaman gideceğiz?"

"Önce benim evime gideceğiz sonra senin anneni bulacağım," diye karşılık verdim. "Tamam mı?"

Başını ağır ağır salladı. Ardından esnedi yavaşça, seslice nefeslenirken elini üzerimden çekmiş ve çenesinin altına dayamıştı bir avuçluk yumruğunu. "Önce kocanın yanına mı gideceğiz yani?"

Evim onun yanı mı?

"Galiba evet..."

"Niye hemen kocanın yanına gitmedik ki?"

Turgut Karalav uzun bir yol gidip kendi durumunu tehlikeye atmak istememişti. Yarın gidecektik, bildiğim buydu.

"Beni biraz daha özlesin diye."

Dudaklarını büktü. "Ya... Çok yazık ama."

Belirsizce güldüm. "Bana da yazık."

"Sen de onu özlediğin için mi?"

"Hım hım..."

"Aksa," dedi göz kapakları gözlerine devrilip yeniden aralandığı saniye, kirpiklerinin gölgesi yanaklarını perdeleyip, tenine uzanırken yalnızca onu izliyordum. "O amca kim?"

Dalgınlıkla duraladım. Bilsem de sormak istedim. "Hangisi?"

"Bizi getiren amca." Yavaşça iç çekti. "Hep sana baktı... Sen ağlıyordun ya, üzüldü bence. Ben önce baban sandım ama... korkudan hiç konuşmadım."

Turgut Karalav.

Sessiz sedasız geçen yolculuk boyunca sessizce arabanın arka koltuğuna değdirmişti gözlerini. Konuşmamıştı, yine de bizi kontrol edip durmuştu. Gözleri endişe duyduğunu hissettirmişti, göz bebeklerine sinen birden çok duyguyu arka plana atabilen yoğun bir kıvamdaydı. Dakikalar sonunda geldiğimiz ücra evin bahçesinde araba durduğunda uyuklayan Zeynep'i kucağıma alarak tereddüt içerisinde de olsa aşağı indiğimde çevredeki park halindeki birkaç arabaya ve kötü kılıklı adamlara göz ucuyla bakabilmişim.

rumaları mıydı? Bir dakika sonra eve girmiş, peşine takılıp odalardan

birine yönlendiren adımlarını takip etmiştim. Bizi yerleştirdiği oda sade ve az eşyayla döşenmiş olmasına rağmen gözüme küçük gelmişti.

Turgut Karalav odadan ayrılmadan hemen önce, "Gel bakalım, konuşalım seninle," demişti ama Zeynep, koltuğa bıraktığım anda gözlerini açınca uykuya dalmasını beklemek zorunda kalmıştım. Korkmaması, güvende olduğunu hissetmesi ve yanında olduğumu bilmesi için başındaydım birkaç dakikadır.

Derin, sert bir nefesle doldurdum göğsümü. "Bize yardım eden biri," diyebilirdim.

"İyi bir amca mı o?" Kaşları belli belirsiz havalandı. "Aksa... O zaman iyi biridir, değil mi? Bizi kurtardı çünkü... İyidir değil mi?"

Kimdi sahi? Geçerli ve doğru sayabileceğim bir cevap bulabilmek için zihnimin çıkmazlarında gezindim birkaç saniye. *Kötü biri, ölümü kapıma kadar getirdi.* Kendimi ikna etmem gerekmez miydi peki buna? Elimi omzuma uzatıp da yediğim kurşunun acısını hâlâ yoklayabiliyorum çünkü kendimce. Kötü biriydi işte. Bu geceden sonra nasıl olacaktı? Sayısız tanım can buluyordu kafamda, sığdırdığım onlarca kalıba girip çıkıyordu durmaksızın ve bir türlü yerine oturtamadığım sıfatlardan en doğrusunu aralamaya çalışırken ise ilk kez bu denli zora düşüyordum. Kaç yüzü vardı bu adamın? Düşen maskeleri miydi gerçeği yoksa o maskelerin ardından çıkan yüzü müydü? *İyi biri, kurtuluşu ayaklarımın altına kadar serdi.*

Cevapsız sorular, kaçkın gibi gezinen sayısız soru işareti... Başımı ağırca iki yana salladım.

"Bilmiyorum," dedim karmakarışık bir sesle, göz gözeydik. "Sen düşünme bunları. Uyuman gerek, çok yoruldun."

"Yoruldum... ama sen daha çok yorulmadın mı? Beni kurtardın, gerçekten meleksin sen..." dedi gülerek, kollarını kaldırdı ve uzanmak istediğinde bir an tepki veremedim. "Sana sarılayım mı? Çok içimden geldi... çok, çok, çok."

İçime akan sıcak his kalbime yayılırken, sırtımı bükerek bedenimi ona doğru eğdim ve kollarını boynuma dolmasına izin verdim. Kısa bir an sonra geri çekildiğimde saçlarımı öptüğünü hissetmiştim.

"Hadi, uyku zamanı şimdi."

"Hemen mi?"

"Saat çok geç oldu, o yüzden hemen uyumalısın."

"Ben uyuyunca... gidecek misin?"

"Gördüğün o amcayla konuşmam gerek," dedim sır verir gibi. "Sen burada güvendesin, eğer uyanacak olursan ben yine yanında olacağım zaten. Endişe etme."

Başını salladı yavaşça. Tekrar esnedi.

"Uyku zamanı," dedi ardından beni tekrar ederek, ilerleyen saniyelerde dirseklerimi dizlerime bastırarak bir süre sessizce onu izledim.

Çok geçmeden yumduğu gözlerinin karanlıkla bütünleştiğinden emin oldum. Düzenli nefesleri ve durgun ifadesi su gibi gözlerimin önünde dalgalanırken birkaç saniye sonunda ayaklandım. Daldığı uykunun derinliğinde uzun bir süre kalacak gibi duruyordu. Yorulmuştu. Ben de yorulmuştum ama onun yorgunluğu tek gecelik değil, aylardır sürüp gelen ve tıkilip kaldığı yerde çaresizce beklemekten kaynaklanan bir yorgunluktu.

Sessizce odadan çıktığımda kapıyı arkamdan kapattım. Geldiğimiz ev dikkat çekmeyen bir yerdeydi. Koridorda tek bir ışık yoktu ve ışığın vurduğu yer biraz ötede, koridorun başladığı noktadaydı. Turgut Karalav ile aynı çatı altında olduğuma inanmak güçtü. Beni çekip aldığı yeri, uzattığı elini ve hıçkırıklarla ağladığımda kolları arasına aldığı anları hatırlıyordum. Silikçe geçmiyordu. Babamın olmasını istediğim yerde bir zamanlar beni öldürmek için kapımda biten adam vardı. Doğru gelmiyordu. Ama yanlış da hissettirmiyordu.

Aksa. Sonuca götürmez her doğru, bazen yanlış sevmek de bir günahı tanımakla başlar.

Öldürmek gibi.

Kaybetmek gibi.

Kendini.

En çok kendini.

Omuzlarım kendiliğinden çöktü. Kurtulmam lazımdı düşüncelerimden, biliyordum. Öyle kolay olsaydı keşke. Kapının kolunu bırakarak duruşumu dikleştirdim ve omuzlarıma binen dünya dolusu yükü yok sayarak düz adımlarla ilerledim.

Koridorun bitiminde köşeyi döndüğümde biraz öteyi; salondaki tek ışık kaynağı olan dikdörtgen, siyah, döküm sobayı görebildim. Kenarda üzerine bir battaniye atılmış iki kişilik bir kanepede vardı ve en ucunda kızılca yanan odunların arasına bir yenisini ekleyen Turgut Karalav oturuyordu.

Adımlarımı ağırca atarak yanına doğru yaklaştığımda avuçlarımı gerginlikle sıktım. Her adımda sıcağa daha çok yaklaştığımdan tenimde çözülün soğuktan memnun şekilde bir köşeye kıvrılıp uyumak istiyordum sanki. Ellerimi yıkamalıydım önce. Kandan arınmak için.

Bir an duraksadığını hissettim. Adım seslerimi duymuş olabileceğini düşündüm ama o kadar sessizdim ki ruh gibiydim. Ama duymuştu, hissetmişti geldiğimi. Tilki kulaklı herifin tekiydi belki de. Oğlu da öyleydi zaten. Gülmek istedim, yapamadım.

Başını omzunun üzerinden geri çevirerek sırtını doğrulttuğunda gözleri gözlerimi yakaladı. Sobanın içerisinden uzanan alevlerin ışığı gözlerine ters açıyla vurduğundan daha koyu görünüyordu.

“Uyudu mu senin cimcime?”

Başımı salladım usulca. Ardından ifademi bozmadan çapraz köşesine yerleştirilen tekli koltuğa geçip oturdum. Gözlerinin ağırlığı üzerimde ilerliyor, kalbimde bir gerginlik baş gösteriyordu. Her ne olursa olsun, günün sonunda Bartol Karalav olduğunu biliyordum.

“Daha iyi misin?”

Bakışlarım ateşin, yanan odunların üzerindeyken, kulaklarıma soğuk bir ürperti gibi sızan soru başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. Boris’in babasına benzediğini düşünüyordum gün geçtikçe. Bir şeyler öyle hissettiriyordu.

“İyiyim,” dedim dinginlik sinen sesimle, öne eğilmiş ve dirseklerimi dizlerime dayamıştım. Parmaklarımı iç içe geçirirken kurumuş kan lekelerine bakmamaya çabaladım. “Teşekkür ederim yardımınız için.”

“Yapmam gereken buydu,” dedi, üzerinde siyah bir kazak vardı ve yorgun bakan gözlerinden onlarca yaşamın ağrısı geçiyordu sanki. Gecenin bilmem kaçında, derinlemesine dalacak olsam daha fazlasını bulabileceğimi vadeden gözlerinin aklıma getirdiği insanı düşünüyordum. Boris Karalav. “Özür mahiyetinde... Kabul edersen daha iyi hissederim.”

“Sağ salim eve dönersem... olabilir.”

Güler gibi oldu, yüzünden belirsiz bir tebessüm geçmişti. “Eve,” dedi beni tekrar ederek. “Babanın yanı mı kastettiğin?”

Hayır.

O fotoğraf karesi gözlerimin önüne yapışmış gibi bir türlü gitmezken ve uzun süredir hayatında hiç yokmuşum gibi davranmasına bu denli bağışıklık kazanmışken, *ev* dediğim saniye aklıma yalnızca Boris Karalav gelmeye başladığından... Babamın yanı değildi.

“Boris’in yanına götürür müsünüz beni?” diye sordum. “Böylesi daha doğru olur.”

“Yarın götürürüm,” dedi itiraz etmeden. “Aç mısın?”

Düzgün bir şeyler yememiştim. Neredeyse iki koca gündür açtım ve her ne kadar yemek istemesem de güçten düşmüştüm.

"Açsın," dedi cevap vermemi beklemeden. "Sana bir şeyler hazırlarım."

"Kim söyledi size orada olduğumu?" diye sordum tereddütle, konuyu değiştirmek istemiştım. "Boris mi? Yardım isteyen o muydu? Nasıl haberiniz oldu?"

"O eşek sıpası beni hiç aramadı," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım şaşırdığımı hissederek. "Benden yardım istemez, oğlumu tanıyorum. Bir şekilde kulağıma geldi."

"İster," dedim karşı çıkarak, çıplak bacaklarımı sobanın yanına daha da yakınlaştırdım. "Ona söyledim... Sizin o adamların içlerinde yetiştüğınızı ve çıkabileceğim yolları daha iyi bileceğinizi."

"Zeki bir kızsın, mantıklı hareket edebiliyorsun," dedi gülerek, etkilanmış gibi değildi ama takdir ediyordu bakışları. "Benimkinin aksine. O gurur yapar, aramaz. Kindardır."

Boris.

İstemsizce gülerken buldum kendimi. "Boris'in de öyle olduğunu biliyorsunuz." *Zekiydi.*

"Şu sıralar pek değil," dedi başını iki yana sallayarak. "Sandığından da zeki bir çocuktur gerçi. Hep öyleydi. Ama bizim Karalav erkeklerinin ortak bir laneti var. Babadan oğula hesabı... Ben onun ne kadar sersemlediğini de hesap ediyorum, küçük hanım."

"Neymiş o?"

"Aşk olsa gerek," dedi birden. "Uğruna dünyayı yakabileceğimiz o kadını bulduk mu ne dünyamız kalıyor ne de başımızda akıl. Hiç iyi bir şey değil bu. İnsan ağır yaralı ne kadar savaşıabilir ki? Nereye kadar savaşıabilir? Bir de gözünün önündeysen bir noktada teslim olursun. Bana olan da buydu."

Kalbimin çarptıkça içimde derin bir mezarlık büyüttüğünü hissettim. *Aşk.* Ona bu denli yakın bir insanın Boris'in bana karşı olduğunu sandığı duyguları yüzüme doğruca çarpması... Başkaydı. Babasıydı bunu söyleyen. Bambaşkaydı.

"Abartıyorsunuz," diyebilirdim yalnızca, üst üste yutkunup. Tükürüğümde boğulacaktım biraz daha kendimi kassaydım. "Aşk hastalık değildir. Öyle bir bahsediyorsunuz ki..."

"Hasta eder ama adamı," dedi net bir sesle. İnaniyordu buna. Dikkatle yüzümde gezindi gözleri. "Sen oldun mu bari?" İfademi inceliyordu. Hasta mı? "Oğluma?"

Nabzum saniyesinde katlanarak dağlar aşmışım gibi hissettirdi, hızlı hızlı öğüs kafesimi delirken kirpiklerimi kaçamak bir tavırla kırptırdım.

“Yeterince değil mi? Zaten hep bir taraf diğer taraftan ağır gelir kefedeymiş, bizim akılsız mı üstlendi bunu?” diye sordu gülerek. Sesli bir cevap verecek kadar kabul etmemiştim. Ya da bunu duyması gereken kişi bu adam değildi. “Her neyse... Ne diyorduk? Şu mantıklı fikrini ona ne zaman söyledin?”

Yutkundum. Üstüme gelmek istememişti belli ki.

“Cebime o kâğıt sıkıştırılmadan önce,” diye yanıtladım ardından, üzerimde hâlâ o kıyafetler vardı ve ayaklarımın altı yara bere içindeydi. Rahatsız, kirli, yorgun ve katil... Felaket beni içine çekmiş gibi hissediyordum.

“Oradaydı demek.”

“Evet.”

“Barut’u görmüştür.”

Başımı salladım sadece. Ne düşündüğünü bana sezdirmiyordu.

“Ne oldu peki?”

“Gösteri gibiydi,” dedim. “Boris için zor olmalı, değil mi? Annesinin katiliyle karşı karşıya kalmak... Bilemiyorum, çok zor.”

“İradesi sağlam, onun için planları da anlık öfkesinden daha güçlü demek ki.”

“Büyük ihtimalle,” diyebildim. “Yine de kulağa zor geliyor.”

“Sana bir şey yaptı mı peki o piç?” diye sorduğunu duydum yarı sert ve kuşkulu sesiyle. Gözlerinin içinden zebaniler uzanıyor gibi uzun uzun baktı yüzüme. Bir kaşık suda boğacakmış gibi hissettiriyordu şimdi. Sanırım onları. “Konuşsana be kızım.”

“Şey... Şöyle bakmasanız olur mu?” Ürperti sarmıştı bedenimi baştan ayağa. “Biraz korkutuyorsunuz da beni.”

Çatık kaşları anında gevşedi. Sert ve kontrollü bir nefes alarak başını dikleştirdi ama ciddiyetinden ödün vermemişti.

“Korkacağın kişi ben değilim,” dedi altını çizercesine. “Barut ile karşı karşıya gelmişsin, bunun ne demek olduğu hakkında bir fikrin bile yok.”

“O adamdan da korkuyorum, sizden de,” dedim kaslarım gerilirken, göğüs kafesimde dallanıp budaklanan korkuyu körüklüyordu ve bu sebepten çenemi tutamıyordum. “Bir zamanlar dost olduğunuzu düşününce bir de...” Aklıma takılıyordu sürekli bu konu. “O adamla nasıl tanıştınız gerçekten?”

“Yangında,” dedi beni şoka sokarak. Cevap vermesini bile beklemiyordum. “Sahibi olduğu restoranda yangın çıkmış, karısı içeride kalanlardandı tabii...” Bir anlığına dalgın yüzünü seyrettim. “Onu kurtaran bendim. Barut’u da ilk kez orada gördüm.”

Mideme bir kramp girdi. *Yangın*. "Ve sizin karınızı yakarak mı öldürmeyi seçti?" diye sordum kendime mâni olamadan.

"Tam olarak bu yüzden."

"Özür dilerim, bir anda patavatsızlık ettim," diyebildim içimi kavuran gerçeği sindirmeye fırsat tanımadan. Pat diye sorduğumdan ifadesinin sorumlusu tutmuştum kendimi istemsizce.

Sıkıntıyla iç çekti.

"Neyse, söyle bakalım... Boris'in senin için bana ulaşma ihtimali var mı sence de?" diye sordu, dilimi kuruyan alt dudağımda dolaştırdım. Sırtını geriye yasladı, koltuğu dolduran iri bedeninde uykusuzluğa dair bir şey aradım ama yorgun bile olsa bir şekilde dinç görünüyordu. Sanki dünya temellerinden sarsılsa bu adamın tarafında yaprak dahi kımıldatamazdı artık.

Uzun tırnaklarımı derime sürttüm bilinçsizce. "Ulaşıır."

"Çok eminsin."

"Çünkü o böyle bir adam."

"Beni hiç aramadığını bilmiyorsun. Hiçbir koşulda beni aramaz. Kendi yöntemini bulur, sırf bana muhtaç olmamak için." Bir anlığına elini pantolonun cebine götürürken yoğun bir sessizlik çepeçevre sarmıştı dört duvarı. Sobanın içerisinde çatırdayan odunları saymazsak net ve keskin sayılabilecek türden bir sessizlikti. Cebinden sigara paketini çıkardı ve içerisinden çektiği dalı dudakları arasına astı. Çıkardığı çakmakla ucunu turuncu bir alevle boyayarak yakarken kirpikleri altından gözlerimi yakalamıştı. Derin bir nefes aldı sigaradan, dumanını üflerken sırtını tekrar geriye vermiş ve başını iki yana sallamıştı. "Önce babana ulaşması daha doğru olur zaten, büyük ihtimalle de öyle yapacak."

"Babama söylerse sizi yakalayacağını bilir, o yüzden yapmaz."

"Bunu umursayacağını mı düşündün?"

Kaşlarım daha derin bir şekilde çatıldığında alnım sızlıyordu.

"Siz öyle olacağına inanıyorsunuz," dedim. "Boris... Siz yakalanacaksanız bile bunun onun elinden olmasını istemiyor. Babam, beni yaraladığınızda en çok bunun için kızdı ona... Çünkü ondan istenen buydu."

Sigarasından bir nefes daha çekti.

"Böyle bir muhabbet döndü demek?"

İfşa mı etmiştim? O an umursayamadım bile.

"Tahmin etmediğinizi söylemeyin," dedim sadece, batırmış olduğum bir şey yoktu inandığım kadarıyla. "En başından bu yana... babam sizin peşinizde, oğlunuz babamın yanında ve siz de oğlunuza düşkün bir adam-sınız. Her ihtimale hazırlıklı olacak kadar düşünüyorsunuzdur."

Başını ağır ağır salladı. Biliyordu. "Oğluma düşkün olduğumu benim salak oğlum hariç herkes anladı," dedi alayla. "Söylesene, Sergen'in kızı... Benden bahsediyor mu sana?"

Hislerini gözlerine dökabilen adamlardan sayılmazdı ama bu gözler bana *bir yerden* tanıdık geldiğinden birkaç basit tanım bulabiliyordum kendimce. Zihnimi analize sokuyordu. İlgiliydi mesela, görebiliyordum. Boris'in kendisi hakkında neyi ne ölçüde anlattığına dair merakı okuyabiliyordum en azından.

"Bahsediyor," dedim dürüst kalarak. "Bence bu konuda ketum ama ona rağmen bahsediyor. Bazen fark etmeden bile yapıyor bunu."

Dudaklarının bir köşesi hafifçe kenara kaydı. "Ne diyor mesela?"

"Larisa Hanım'la ilişkinizden bahsetmişti," dedim konuştuğça gevşediğimi hissederken. "Ona söylediğiniz cümleleri bana satıyor mesela."

Kısa ama keyifli bir kahkaha döküldü boğazından. İçten bir gülüş yakaladığımdan kanım yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı bu adama.

"Ne diyormuşum ben annesine?"

Bir anlık duraksayıp omuz silktim. "Bahanelerden daha güzel olduğunu söylemiş miydiniz hiç?"

Tekrar güldü. "Öyle bir şey değildi," dedi. "Onu götünden uydurmuş."

"Ne?" Şaşkın bir suratla bakakaldım yüzüne. "Öyle bir şey değil miydi?"

"Tüm vazgeçişlerimin en güzeli olduğunu söylemiştim," dediğinde dudaklarımı birbirine bastırma ihtiyacıyla doldum. "Bir araya gelemiyorduk. Ondan vazgeçtim, sadece onlar için. Bizim oğlan..." İç geçirdi usulca. "O kendince uyarlamış. Belki de ona bahanelerden daha güzel gelmişsindir."

Tüm vazgeçişlerimin en güzeli.

Bahanelerden daha güzel.

"Bana öyle söylemişti," dedim yalnızca.

"Gör bak, başka kızlara neler söylüyor..."

Çatık kaşlarımın çukuru derinleşti. Beni tanısaydı böyle bir şey söylemek için ağzını açmazdı. Mesela... oğlunu gebertme potansiyelim olduğunu bilmeliydi.

"Hiç komik değil," dedim ters bir şekilde. "Gülmedim, komik değil yani."

"Şaka olduğunu kim söyledi?" derken bıyık altından sırıtıyordu ve ciddiye almamak için dirensem de sözleri hiç yardımcı olmuyordu.

"İyi, siz bilirsiniz," dedim gıcık gıcık. "Oğlunuzu gebertirim, görürsünüz."

"Sen tam bir cadalozsun anlaşılan," dedi gözlerini kısıp. İfadesinde, eğlence bir süre silinmedi. "Ee, başka ne söyledi? Ondan bahset."

"Sizin yemeklerinizin daha güzel olduğunu söylemişti bir keresinde," dedim. "Bunu size hiç söylememiş ama... çok güzel yapıyormuşsunuz."

Gözlerinin içinde hâkimiyeti ele geçiren o hisse baktım. Buruk bir mutluluktan sezdiğim. Sanki parçalanmak zorunda olan, yarım kalan hayatların aynasına bakıyordum.

"Öyle demek..." Sigarasını sobanın demirinde söndürdüğünde kalan izmariti de içine gönderdi. "Rusya'ya gittiğimde yapardım. Yaptığım yemekleri hiç yemezdi. İnat ederdi sığa... Ama her seferinde gece herkes uyduğunda aşağı iner, mutfak masasına oturup yerdi. Rahat etsin diye ses etmezdim. Yine de itiraf etmeliyim ki biraz ağırına gidiyor insanın... Sadece izlemek çok ağırına gidiyor benim gibisinin." Bir bıçak gibi içini kestiğini gördüm kelimelerinin. Dirseklerini dizlerine dayayarak düz bir çizgi hâlindeki dudaklarını birbirine bastırdı. "Benim kaderimde bu var. Uzak kalmak... kalmak zorunda olmak."

"Neden zorunda olasınız?" diye sordum dilime hâkim olamadığımdan.

Derin, içli bir nefes çekti. "Ne desem boş," dedi. "Benim hakkımda dediği başka neler var?"

"Bana dedi ki..." Kalbim çalkalanıyordu Boris'in sesi zihnimde yankı bulduğundan. "Eğer bir gün ölecek olursa siz daha önce ölmüşsünüz demekmiş. Başka türlü mü mümkün değilmiş."

İfadesinde dalgalanan garip bir his seçebildim. "Bana güveniyor mu?"

"Evet," dedim, gerçekten öyleydi. "Bu konuda öyle."

Benim babama duyduğum güvenden bile çok.

Güldü, gözlerinin içerisinde yanan ışıkları izledim sessizce. Boris'e dair her şey onu mutlu ediyordu sanki.

"Haklı," dedi, göğsü kabarmış gibiydi. "Ben ölmeden mümkün değil."

"Sevindim," dedim gülerek. "Çünkü bu konuda beni sinir edecek çok şey söylüyor."

Anlamamış gibi kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

Sıkıntılı bir nefes daha aldım. "Yaşayabileceği hiçbir şey yokmuş gibi konuşuyor. Uğruna yaşayabilecek bir şey bulmak neden zor olsun? Ben... Ona bu kadar kıymet veriyorken gözü görmüyor mu bunu?"

Gözlerini devirir gibi oldu. "Sen bizim oğlandan çok şey bekliyor olmayasın?"

“Çok şey mi bu?” diye sordum sesimi hafifçe yükseltip. “Hemen oğlunuzu savunmaya geçiyorsunuz, suçlu bir kere o. Yaşamak için bir amacı yok diyorum. Bu, sizi de endişelendirmeli.”

“Kızım, sen salak mısın?” Sabır dilenir gibiydi. “Sen bu adama baktığında ne söylediğini anlamıyor musun? Eğer kendine bir amaç edinmeseydi senin için bana onca şey söylemezdi. Söylediklerine bakma, yarın ölecek olsa akli sende kalır. Ben gözlerinde gördüm bunu.”

Kalp atışlarım otokontrolünü kaybederek hızlandığında sayısız kez olduğu gibi sertçe yutkundum. “Benim hakkımda ne söyledi?”

“Öncelik benim hakkımda söylediklerindeydi,” dedi gülerek. “Oyunbozanlık yapmayalım.”

Kollarımı önümde birleştirerek sırtımı geriye yasladım. Burada oturmuş; Boris’i, davranışlarını ve söylediklerini düşünüyorduk. *Ne güzel.*

“Nerede kalmıştık? En sevdiği yemekten bahsedecektim sana. Yoğurtlu patates çorbası,” diye ekledi. “Ben de severim. Larisa da biz seviyoruz diye severdi. Üçümüz bir aradaysak muhakkak yedik. Yanına da pilav. Bulgur pilavı.”

Boğazıma biriken yumrunun sertliği, aldığım nefesleri göğsümde birer birer söndürdüğünde avuç içlerimi kollarımın dışına sürttüm sessizce.

“En sevdiği renk ne?” diye sordum dudaklarımı birbirine bastırarak.

“Arabaysa lacivert. Koyu renkleri tercih eder ama arabada koyu lacivert favorisi.”

“En sevdiği yemek ve en sevdiği renk...” *Evet.* “Peki, başka?”

“Yürürken adımlarını sayar, otomatikman... Bundan Larisa bahsetmişti.” Acısı katlanıyordu sanki. *Benim de.* “Alışkanlıkları var. Düzenli olmayı seviyor. Kısa notlar tutar, çoğu Hırvatça. Annesine özenmiş. Geceleri uyuyamıyor, uçak koleksiyonundan zaten bahsetmiştir, başka...”

Düşünür gibi duraksadığında, “Geceleri neden uyuyamıyor peki?” diye sordum merak içerisinde. “Bir uyku düzeni yok. Onu tanıdığımdan beri böyle.”

“Dirseğindeki yara izini gördün mü?”

Bir an dünya durdu, içinde savrulan zihnimin ise elinden tutan olmadı. Kaşlarım sertçe çatıldı. “Ne yarası?” diye sordum anlamayarak. “Bunun ne alakası var?”

“Camı dirseğiyle kırıp aşağı atmış, yarası oradan yadigar.” Keyifsiz bir gülüş dudaklarına dokunup geriledi. “Atlama sebebi de onu uyutmayan şey.”

Duyduklarımı karşısında dudaklarım titredi. Nefesimi tutarak, kılıklı kaldığım gözlere bakarken kalbimde baş gösteren acının bedenimi kuşatmasını hissettim. *Camı kırıp aşağı atlamış.*

"Neden yapmış bunu?"

"Niye hiçbir şey paylaşmıyorsunuz siz?" Sorusu öyle ani yakaladı ki toluğumdan, suratına bakakaldım. "Nasıl fark etmedin?"

"Paylaşıyoruz..." Karnıma bir düğüm atıldı. "O sadece... Sevmediği şeylerden bahsetti bana. Larisa Hanım ona böyle öğretmiş. Neon renklerden nefret ettiğini biliyorum mesela ama en sevdiği şeylerden bahsetmedi... O izi de görmedim. Ben..."

Durdum.

Bu gece çok büyük bir boşluktaydım ve Boris'in bana içini hiç açmadığını idrak ediyordum şimdi. Onu tanımak sandığım kadar kolay değildi, hatırımdan silinmeyecek yüzüne bakıyordum ve görebildiğim her şeyi düşünüyordum. Acılarını hissediyordum, annesinin yanarak öldüğünü biliyordum, babasından uzak bir çocukluk geçirdiğini ve ölen köpeğini... *Her şey bu kadar.*

Ama olmamalıydı.

Bizi bir araya getiren şeyler var. *Ona bakıyorum ve hep daha fazlasını arıyorum.* Annesine bir mühür bırakılmıştı. Ölmüştü. Boris babam ile birlikte çalışıp adaletin yerini bulmasını sağlamak için uğraş veriyordu. Ona bakıyordum. Daha başka şeyler bilmek istiyordum. O bana bakıyordu... *Sık sık bakıyordu.* Aynı mührü bende de görüyordu ve ben sürekli bir kovalamacada köşeye sıkıştırılıyordum. Beni izliyordu. Beni koruyordu. Beni sakınıyordu. Yoruluyordu. Korkuyor muydu benim kadar? Annesi gibi olmamdan... Birlikte çıktığımız bu yoldan ve çok daha fazlasından... *Bana bakıyordu.* Hiç sezemediğim gözlerle bakıyordu. Ne görüyordu? O ne kadarını biliyordu?

"Dert etme şimdi. Sorarsın, ondan öğrenirsin," dediğinde eğdiğimi fark etmediğim kafamı kaldırdım ve gözlerine bir kez daha baktım. "Senin düşünmen gereken daha önemli şeyler var üstelik. Aklından çıkarma bunu, yolun sonuna kadar birbirinize kör kalsanız da olur ama önceliklerine gözlerini kapatamazsın. Bu adamlardan kurtulmak ilk sırada. İşte o kadar."

"Yaşamamı mı önemsiyorsunuz?" diye sordum istemsizce.

"Yaşamamı ve oğlumun benim gibi olmamasını..." İşte, tüm bu kelimeler acımın merkezine çöküyordu. "Önemsediğim bu."

Onun gibi.

"Bir şey sorabilir miyim?"

“Sor.”

“Tüm bunların kolay bir yolu yok mu?” Çaresiz hissediyordum bu rad-
dede. “Ben... çok yorulduğum çünkü.”

“Daha kolayı...” Düşünüyordu ama sonuca giden yolların önü kapı du-
vardı sanki. Keskin bakışları boşlukta sabitlenip kalsa da bir saniye sonra
sohanın ateşine doğru kaymıştı. “Eğer daha kolayı olsaydı ortada bir Bartol
olmazdı.”

“Sizin yöntemlerinizi denesek... Hangisi kolay olurdu?”

“Vereceğim cevap neyi değiştirecek?” Güler gibi oldu. “Yoluna öyle mi
devam edeceksin?”

“Çıkış yolu arıyorum sadece,” dedim yorgun bir sesle. “Kurtulabile-
ceğim daha iyi bir yola ihtiyacım var.”

“Sergen’in yolu seni cezbetmedi anlaşılan,” dedi ciddiyetle. “Yeterince
güven vermiyor mu ya da?”

“Yeterince kolay gelmiyor,” dedim itiraf ederek. “Ben... pes etmekten
korkuyorum şu sıralar. Pes etmek istiyorum ama ölmek istemiyorum. Çok
saçma, biliyorum ama...” Saçmaladığımı fark etmek beni duraksattı. “Ya da
önemli değil ya.”

“Sana daha kolay bir yol bulacak olsam babanı arkanda bırakacakmışsın
gibi bakıyorsun,” dedi parmak uçları diğer elinin tersinde ağır bir ritim tut-
turmuşken, bu adamı sadece izlemenin bile beni gerdiğini hissediyordum.
“Yapar mısın bunu? Gözünü ne kadar kararttın?”

“Bu gece bana babamdan önce ulaştığınızı hesap edecek olursam... Belki
de siz haklıydınız,” dedim içimde tuttuğum şeyi açığa vurup. “Babamın
harekete geçmesi için onlarca yerden onay alması gerek, planı tehlikeye at-
madan ve buna emin olarak. Hayatında ikinci planda olan kızı için bir de...
Geç kalma ihtimali olduğunu bilmesine rağmen önceliklerini hesap edecek
bir adamın yapması gerektiği gibi davranmalı. Devlet görevlisi çünkü. Bağlı
olduğu çok yer var. Bu, kötü bir şey mi? Değil elbette ama... Ben sadece
kendimi düşünüyorum artık.” Ağırına gidiyordu bunlar. “Geç kalmak is-
temiyorum. Doğruyu beklerken, doğru hareket etmek isterken canımdan
olmak istemiyorum. Kurtulabileceksem eğer... yanlışın ne olduğunun ne
önemi var? Silah mı tutmam gerek? Yapabilmeliyim. Beni öldürmek mi
istiyorlar? Öyleyse... ben de onları öldürmeyi bilmeliyim.”

Gözlerinde yanan ateş kızışmıştı. Ne düşünüyordu? Aklımı kaçırdı-
ğımı mı?

"Bu gece ölen adamın sorumlusu benim," dedi kafasının içinden ne geçiyorsa. "Öldüyse bile gebersin. Hak etti. Senin yaptığın yanlış hiçbir şey yok."

"Ben bunu söylemiyorum."

"Ama söylemek ister gibi bakıyorsun. Tekrar ediyorum, senin tek bir yanlışın yok."

Gözlerim yaşlarla dolduğunda dişlerimi birbirine bastırarak titreyen çenemi durdurdum. Tüm sorun bu değildi. Babamdı. Babamın hayatının normalinde benim verdiğim savaştı. Bir kadınla bir aradaydı. Hakkıydı. Ama... ben kıızıydım. Ben önceliği olmamaktan doğan savaşın mazlumuymudum. Neden şimdiydi?

"Biliyorum."

"Bilmiyorsun," dedi sertçe, hoşuna gitmemiştii belli ki gördükleri ya da duydukları. "Kendini kandırma, beni zaten kandıramazsın."

"Bu geceyi sindirmeye çalışıyorum sadece," diyebildim dilim damağım kupkuruyken, yutkundum. "Ne yaşadığımı bilmiyorsunuz."

"Babanı aradan çıkarmak istediğini anlıyorum ben bu sözlerden," dedi dümdüz bir şekilde, bakışlarımı kaçırdım yanan ateşten. "Ne yaşadın da aklına bu geldi?"

Buzdan gözlerim gözlerine ulaştı aynı saniyede. İçimdeki hiddeti alaşağı edebilecek herhangi bir şey aradım, yoktu.

"O adamın karşıma geçip *baban geri adım atsaydı yanımda olmayacaktın*, bile diyebildi... Yeterince açıklayıcı değil mi?" Öfkeliydim boğuluyormuşum gibi hissediyordum. "Babamın hayatında biri var üstelik. Ben bu hâldeyken ona geri adım atması için yalvardığımda kabul etmezken beni yanından gönderdiği ilk fırsatta başka bir hayat kurmuş kendine. Ben nasıl... Nasıl tek başıma ayakta duracağım diye düşünmemiş bile. Şimdi çıkacak bir yol aradığım için suçlu değilim, tamam mı? Benim ne hissettiğim kimsenin umurunda değil. Kimse de beni anlayamaz."

"İster inan ister inanma, küçük hanım... Seni benden daha iyi anlayacak tek kişi bile yok şu dünya üzerinde," dedi gözleri gözlerimden bir an olsun çekilmeden. "Önemli olan bundan sonrası, şimdi Barut itinin ekmeğine yağ sürüp babana sırtını mı döneceksin?"

"Babama sırtımı dönmek değil bu."

"İstedığın şey bu."

"Ben böyle yaşamak istemiyorum sadece," dedim gözlerim dolduğunda, odanın duvarları üzerime üzerime yıkılıyordu sanki. "Tek bir suçum yokken... geri adım atmadığı için babamın günahının bedelini ödemek

istemiyorum. O herifin... Oğlunu elinden aldığı için ölen taraf olmak istemiyorum. Babam..."

"Baban," dedi lafımı tek çırpıda keserek. Bir şey söylemek ister gibi dudaklarını ıslattı, araladı ama sonunda gözlerini sıkıca yumarak kafasını iki yana salladı yavaşça. Vazgeçmişti. "Ya da siktir et."

"O adam..." Boğazıma batıp çıkan sivri uçlu bıçaklar soluğumu ağırlaştırmıştı. "Barut denilen herif... peşimi bırakmayacak. Gözlerinde gördüm bunu. Hastalıklıydı. Siz de biliyorsunuz, böyle olacağını biliyorsunuz." Kalbimin orta yerine bir sancı girdiğinde korku damarlarım arasında akıyordu. "Bana ne yapabilir? Bir fikriniz var mı? Planı yarın beni yanma almaktı ve ben ellerinden kaçtım. Ne yapacak? Bundan sonra ne olabilir? Boris için, benim için?"

"Seni kaçıranın Boris olduğunu düşüneceklerdir, o inkâr etse bile sakladığını düşünürler," dedi. "Bu, ortalığı daha da kızıştırır."

"Kendi başıma kaçtığımı anlamazlar mı?"

"Çıktığın tünelin şifresini bilen adamları sorgular önce," dediğinde yine aklıma aynı kan donduran an geldi. Koşuyordum, yakalanıyordum ve öldürüyordum. "Eğer kimse bilmiyorsa akıllarına ben gelirim. O zaman iş diğer seçenekten daha kolay."

"Kafam allak bullak gerçekten."

"Şu parmağındaki yüzük de onun işi mi?"

İrkilir gibi kalakaldım ilk saniye. Çarpılmış gibiydim. Gözlerim tereddütle parmaklarıma devrildi; bir diğer elim istemsizce soğuk halkaya ulaşmıştı.

"O herif verdi," dedim ardından sertçe yutkunarak, kıpırtırdığım kirpiklerimin arasından yeniden gözlerine baktım. "Barut Kılıçhan zorla taktı."

Durdu. İfadesinde tozu dumana katan bir yıldırım düşüp göz bebeklerine yansıdığı anda kaşları sertçe çatılmış ve kemikli çehresi sıkışmıştı. Çenesi kasılıp yüzüne örülen karanlığı çoğalttığı anda nedensiz bir endişe belirdi göğsümün orta yerine.

"Derdi neymiş?"

"Oğluyla beni nişanlamış." Sinirlerim bozulmuş gibi histerik bir nefesle güldüm. "Güya. Nasıl yapabilir bunu?" Aklıma geldikçe delirmeme ramak kaldığını hissediyordum. Kaşlarım sert bir kıvrımla çatıldı. "Ortada oğlu bile yok ya! Yok! Olmayan bir adamla nişanladı resmen beni, olmayan adamla! Deli saçması. Zırdelinin teki."

"Bu nişan mevzusu öyle kolay kapanmayacak," dediğinde daha da güçlü bir korku sarstı bedenimi. "Seni görmemesi gerekti, görmemeliydi."

"Neden?" diye sordum, o anın dehşetli yüzlerce hayat yaşasam dahi u-
lup de gitmeyecekti sanki. Dudaklarımdan bir nefes daha fırladı. "Çorbu
sıçmaladı, konuştu. Beni yıllardır tanıyormuş gibi baktı bana. O kadar
korktum ki..."

"Bir şey söyledi mi peki?"

"Çok fazla şey söyledi," dedim doğruca. "Leni... Eşiymiş sanırım
Ölmüş, ondan bahsedip durdu."

"Leni..." diye tekrarladı. Gözlerini kapatmış, kirpikleri iç içe girerken
çenesini sıkıyordu. Bana baktı yeniden. "Öldü. İlk mühür ona açılmıştı."

*Üç mühür. İlk Leni, Barut Kılıçhan'ın karısı. Öldü. İkincisi Larisa Pa-
relic, Turgut Karalar'ın karısı. Öldü. Ve üçüncüsü, Gün Aksa Alatan. Yaşıyor.
Tabii, buna yaşamak denilirse.*

"Kendi karısını da mı öldürdü?" diye sordum dehşete kapıldığımı his-
sederek. "Sevmiş... Sevmiş gibi konuştu. Oğlunun annesi... Nasıl? Nasıl
yapabilir bunu?"

"İlk mühür ona açıldığında amacı sadece ona sahip olduğunu göster-
mekti. Leni evden kaçınca delirdi, o sıralarda oğlu Barut'un yanındaydı ve
Barut'un istediği belki de bu değildi. Ölmesini değil, yanında yaşamasını
istedi. Ama Leni'yi evden çıkarmazdı, kimse görmediği bir yüzü bulamaz.
Elçilere izin şeklini verdi," dedi, ateşten gözleri sobanın yanan kısmına
düşmüştü bir saniyelikine. Sonra gözlerimdeydi. "Elbette ikincisi ilkinden
daha kötü bir seçenek, her zaman bu böyledir."

"Leni kurtuldu mu elinden? Yani kaçabildiğine göre..." diye aralandı
dudaklarım ama bir türlü sonunu getiremeyecekmişim gibi hissetmeye baş-
lamıştım. "Ölmüş ama ne kadar süre yaşadı? Bunu başarabildi mi?"

"Onu bulan bendim, gözlerimle gördüm." Kalp atışlarımı boğazıma
sıçradı birdenbire. Suratına, mimiklerine baktım. "Onun yanına yeniden
döneceğine ölmek istediğini söyledi."

Kirpiklerimde yaşlar ılıkça biriktiğinde o anın felaket senaryoları gözle-
rimin önünden kayıyordu sanki. Yüzleri bulanık insanlar vardı ama *Leni...*
Yalnızca o netti. Kafamda bir kalıba sokabiliyordum onu.

"Sonra intihar mı etti?"

Başını aşağı yukarı salladı. Gerçek miydi bu?

"Sizin yanınızdayken mi?"

Başını yeniden salladığında etim kemiğimden ayrılıyormuş gibi ağırlaştı
kanım. Tiz bir sessizlik en diplere doğru yayılıp içimde sıfırı tükettiğinde
sindirmek istediğim gerçekliğe bir pay biçemedim.

"Onu bir an bile durdurmadınız mı? Bir an bile?" Bir sorudan ziyade kabullenmeyi bekleyerek tekrar ediyordum duyduklarımı. "Öylece... izin verdiğiniz. Ölsün diye..."

"Öyle olması gerekti."

"Ölmesi mi gerekti?" diye bağırdım kendime hâkim olamayarak, yerimden fırlamak için öne doğru kaysam da gücüm yetmedi. Yığılıp kalmıştım olduğum yere. "Bu..."

"Hiçbir fikrin yok," dedi sözümü sertçe keserek. Sinirli ya da daha fazlasıydı. "O yüzden bu konu burada kapansın."

"Ben şu an burada, tam da şimdi bunu isteseydim sizden..." dedim dişlerimin arasından. Onu duymazlıktan gelerek. "Benim de başımda mı bekleyeceksiniz?"

"Aynı şey değil," dedi. "Beş dakika önce bana ölmek istemediğini söyleyen bir kızın yalanma *asla* inanmazdım."

Bilincimi yitirmişim gibi başımı iki yana salladığımda yanağıma akan bir damla yaşı silemedim.

"Sana bir not vermiştim, hatırlarsın," dediğinde ben hâlâ iyi değildim ve boşluktaymışım gibi hissediyordum. "Boris hakkında konuşmak... İstedğim buydu. Beni anlayacağını biliyorum çünkü."

Burnumu sessizce çektim. Kan basıncım kulaklarımda kalp gibi atarken odağımı bir türlü toparlayamıyordum.

"Sır tutabilir misin?" diye sordu bu kez, cevap veremedim. "Senin ve benim aramda kalacak bir şeyler. *Ölene* kadar."

İfadem çatırdadı birden. Elimin tersini yanağıma geçirerek gözlerinin içine baktım uzun uzun. Çıt çıkarmamıştım.

Gaflete düşerek gözlerine baktım.

Karanlığı gözlerinde büyütürcesine kaşları havalanmıştı. "İşte, o zaman sandığın hiçbir şeyin öyle olmadığını anlayacaksın."

Bir an sonra ayağa kalktığı anda kaşlarım ifademi sertleştirerek daha fazla çatıldı. Verebildiğim tek tepki buydu. Ama bu adamın yaydığı korkunun etkisi üzerimden hiç silinmeyecekmiş gibi geliyordu. Israrla dik durduğumu söylesem de ardımı görebildiğini ve tüm çabalarımın yetersiz olduğunu hissediyordum.

Göğsüm sıkıştı. Birinin kendisini öldürmesini izlemek canice değil miydi? Nasıl bir adam buna göz yumabilirdi? Ben nasıl bu adamla aynı ortamda kalabilirdim?

Birkaç dakika sonra sırtını dönerek karanlık koridora karıştığı salona yeniden girdiğinde bu kez elinde ortalama boyutlarda siyah bir sandık

duruyordu. Az önceki yerine geçmeden önce köşedeki lambaderlerden birini yakmıştı. Şimdi ortamı sarı ışık sayesinde daha aydınlıktı.

"Bu ne?"

"Larisa'nın günlükleri," dediğinde ciğerlerime oksijenin ulaşmadığı sanıyelere girdim. Gözlerimin tüm ilgisi kutuya kaymıştı. "Yıllar öncesine ait. Tamamını yakacağım ama önce... Senin öğrenmen gereken şeyler var."

"Yakacak mısınız?" Telaş göğüs kafesime bağlanırken neden böyle bir tepki verdiğimi bile bilemiyordum. "Niye yakacaksınız?"

"Boris'in eline geçmemesi için," dedi tereddüt etmeden. "Yapabileceğim son şey bu."

"Bu ne demek ya?" Endişe ediyordum duyacaklarımdan. "Niye böyle konuşuyorsunuz?"

"Gerçekleri istiyorsan bana bir yemin vermelisin," dedi altını çizercesine, orta sehpayı aramıza çekmişti. Kutu şimdi tam merkezdeydi. Parmakları kutunun yanlarına ilişti sonrasında. "Her şeyin burada kalacağına dair."

"Bu kadar önemli bir şey mi?" diye sordum titremekten alıkoyamadığım sesimle.

"Önemli olmasa neden yakayım?" diye sordu ruhsuz bir tebessümle, gözleri kutuya doğru indi. Açmak için asma kilide götürdüğü anahtarı takıyordu. "Larisa günlüklerini Hırvatça tutardı. Yanındakiler okuyamamış diye. Ben de onu okuyabilmek için satır satır çevirerek öğrendim. Tek tek, yazdığı her şeyi. Neredeyse otuz yıllık bunlar."

"Ve siz tüm bunları yakacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Başka türlü nasıl kurtulur insan?"

"Asıl neden ölmüş eşinin anılarından kurtulmak ister insan?"

"Larisa bunlardan çok daha önce kurtulmamı isterdi," dedi. "O bunların benimle kaldığını bile bilmiyordu. Çok daha önceden ortadan kaybolması gerektiğini söylediğinde haklıydı ama yapmadım. Ara sıra açıp okurdum ki güç bulabileyim."

Kutuya vurulan kilidi kaldırdı ve kapağını açarak içinden siyah kapaklı, eski bir defter çıkardı. İnce, yaprakları sararmış ve anıların varlığını seçebileceğim kadar zamana karışmıştı.

"Büyük bir şeyse... benim öğrenmemi neden istiyorsunuz?"

İç i dolu kutuyu biraz yana itekledi ve çıkardığı defteri orta sehpanın üzerine koyarak gözlerini gözlerime çevirdi.

"Boris'i yolundan döndürecek tek kişi sensin," dedi düz bir sesle, parmak uçları deftere sabitlenmişti. "Bunu da ancak durumun ciddiyetini anladığında yapabilirsin."

Damarlarımdaki kan çalkalanıyordu bir süredir. "Ben şu anda hiçbir şey anlayamıyorum," dedim karmakarışık bir sesle.

"Aramızda kalacağına söz veriyor musun? Bana bunun sözünü ver."

Göğüs kafesimde durmaksızın çarpan kalbim, bu soru ile yüzleştiğinden olma gerekti ki tekledi. "Bilmiyorum," diye mırıldandım kısık bir sesle. "Ne öğreneceğimden korkuyorum sadece. Boris'in bilmemesi ve benim bilmem gerektiğine inandığınız şeyin başıma bela olma ihtimali ne?"

Önüme bir defter itekledi. Gülmüştü. "Bir oyunda karşıdakinin hamlelerini bilmek sana ne kaybettirir?" diye sordu ters köşe bir cevapla. "Böyle düşün."

"Bu öyle bir şey mi?"

"Barut'un almak istediği intikam tam olarak böyle bir şey," dedi hiç tereddütsüz. "Sana o adamın dilini anlayabilmen için tüm gerçekleri veriyorum. Takip ettiği şeyin kılavuzu. Üzüleceğinden eminim ama Boris'i üzmeceğinden daha çok..."

O andan itibaren hislerim bedenime fazla gelmeye başladı. "Ondan bir şey saklamamı isteyemeyin, bu..."

Durdum.

"Öğrendiğinde bunu zaten saklamak isteyeceksin," dedi karşı çıkarak. "Yapacaksın da... Ben yıllardır yapıyorum. Anlaştık mı?"

İçimde bir şeyler koptu. Ne olduğunu bilmesem de nabzımı hızlandırıp derinlerime sancılar sokan ağırlı bir histi. Damağımdan boğazıma kadar inen kuruluşun sorumlusu da buydu. Boris'ten gizlememi istediği şey en fazla ne olabilirdi ki?

"Anlaştık," dedim istemsizce, doğru yapıp yapmadığımdan emin değildim ama ben öğrenmeden durabilecek bir insan da değildim.

"Güzel."

1994, Haziran
Turgut

Bir zamanlar güçsüz bir adam olduğuma o kadar çok inanmıştım ki kaldırması zor yüklerin altında ezileceğimi düşünerek geçirmiştim günlerimi. Ama bir noktada bu değişti. Kendimi ölümcül sayılan bir hastalıkla savaşırken bulduğumda, çok da aciz hissettiğimde mesela... Aynanın karşısına geçtiğimi ve tüm yaşananları kaldıramamış bir adamdan başka bir şey

göremediğimi de hatırlıyorum. İşte, o denli güçsuzdüm. Sonra verdiğim savaş kazandım. Ve işte bir o kadar da güçlüydüm, bunu da o an anladım.

Belki hâlâ her acıyı kaldırarak kadar sağlam değil duvarlarım ama elimime koyduğumu alabilecek kadar karartabiliyorum artık gözümü. Her ne için yapacağımı biliyorum. Başkaları yürürken koşacağım yolların a berini geçiyorum. Kara Harp'e dönme şansım hâlâ sıfır ama şimdi geri almayacak kadar kaybettiğimi bildiğimden bazı şeyler için savaşmak daha çok cezbedici. Kendimi kandırmıyorum bu kez. Kabullendim, yoluma da ancak böyle devam edebildim.

Son zamanlarda verdiğim her savaş kazanacağıma beni inandıran gücüm tek kaynağı buydu. İçimde buna hazır bir adam yaşıyordu ve deli gibi kazanmak istiyordu.

Gerçi bir hastalığı yenmek, hastalıklı bir adamı yenmek kadar zor değildi. Barut Kılıçhan'ın yanında geçirdiğim kırk sekizinci günün sonunda farkına varıyordum bunun. Hâlâ çok sabırsız da olsam, aceleci davranmamak için avuçlarımı da kaşısam günler bir şekilde geçiyordu ve bana verilen görevin üstesinden gelebilmek için kendimi daha fazla oyuna girerken buluyordum. Tek bir pürüz yoktu. Olmamalıydı da.

Sigaradan son bir nefes alarak küllükte söndürdüm ve sırtımı döndüğüm gibi karşımda babamı buldum. *Aferin, salak herif! Sigara içip dursun.* Bir şey söyleyeceğini sandım. Bekledim, bekledim, bekledim...

"Seninle eve gelince görüşeceğiz," dedi, ifadesindeki gölge beni bir an korkutsa da yalnızca başımı salladım. "Sergen'e dua et."

Yarın Sergen'in nişan günüydü ve bu akşam birlikte kafa dağıtmak için dışarı çıkmak gibi bir planımız vardı. Önce Sergen'i alacaktım, muhtemelen bekar takıldığı son aylarının dalgasını geçecektim.

"Tamam," dedim babamı karşılıksız bırakmak istemeyerek, yanına ilerlediğim sırada çatık kaşlarını akşam gölgesinde daha net görebildim. *Babaların gölgesinin ağırlığı olur,* demişti annem küçükken. En çok babamı bakışımında hissediyordum bunu. Heride böyle bir baba olmak istediğimi biliyordum bir de.

"Yine mi başladın sen bu merete?"

Dayanamayıp patlamıştı ama kendisini frenlediğini de görebiliyordum.

"Birkaç kez... Öyle aklıma geldikçe içiyorum sadece," dedim, babamı kaçırmamakta zorlanıyordum. "Başlamadım."

"Yalan söyleme," dedi bir adım yaklaşıp. Siniri göz bebeklerine sarıyordu. "Her eve geldiğinde üstün başın sigara kokuyor. Nerede çalışıyorsun ben sen?"

“Baba, sigarayla ne alaka şimdi?”

“Alakana başlatma lan bana,” diyerek üzerime geldiğinde bir adım geri kaçtım. Korku verdiği doğrudu. “Nerelerde sürtüyorsun, oğlum bu kez?”

“Atabey abi ayarladı, söyledi ya sana... Koskoca komutana güvenmiyorsan daha kime güveneceksin, Allah aşkına?”

Etrafımdaki herkese istisnasız aynı cümleleri kurmuştum. Zaten pek fazla insan da yoktu. Babam, Sergen ve bir de çok muhatap olmadığım kardeşim Atahan... Herkes akademi için tanıdıklar aracılığıyla mülakatlara hazırlandığını sanıyordu. Bir de Atabey abinin ayarladığı birkaç işe koştugumu. Babamın sinirine dokunan da buydu. Ona kalsa şirkete gitmeli, çalışan aklımı paramıza para katmaya yormalıydım. Bunun için hevesli olan Atahan'dı hâlbuki.

“Siktir git şimdi, ben Atabey'le konuşacağım,” dediğinde sert bir nefes vererek ona bakmayı sürdürdüm. Gıcığına gitmiş olmalıydı ki, “Yürüsene oğlum,” dedi ters ters.

İçten içe sabır dilenip bahçe kapısından mutfığa girdim önce, ardından dış kapıya doğru ilerlediğimde Atahan salondan çıkıyordu. Aramızda iki yaş olmasına rağmen ikizden farkımız yoktu. Kapıyı açtığım sırada, “Bu kez nereye?” diye sordu. “Baba! Evde durduğu yok bu oğlunun. Hani çok gezen bok getirirdi, hayırdır?”

“Gevşek gevşek konuşma lan,” dedim kaşlarımı sertçe çatarak, bıyık altından sırtan kardeşime bakarken. “Sergen'le dolaşacağız. Sen de gel, başlama yine.”

“Yok, kalsın,” dedi başını isteksizce iki yana sallayarak. “Selam söyle.”

Evden çıkıp kapıyı arkamdan kapattığım gibi arabalardan birine atladım, akşam sessizliği arasında camı sonuna kadar açmıştım. Gaza asılıp dirseğimi cam kenarına yasladım ve önümde akıp giden yolu izledim bir süre. Düşünüyordum. Birkaç aydır değişen düzeni, olduğum tarafı ve bana emanet edilen görevi... İki ay kadar önce Barut Kılıçhan'ın yanına gittiğim sabah gözümün önünden geçiyordu. Verilen adres beni şirketine çıkarmıştı. Beni kendine ait odasına, masasının önüne yerleştirilmiş koltuklardan birine davet ettiğinde kapının önünde bıraktığım her şeyin bugün hâlâ orada olduğunu bilerek yoluma devam ediyordum. O sabah bana sorduğu üç şey vardı: *Ne yapabilirsin? Kimin için yapabilirsin? Ne kadar ileri gidebilirsin?*

Yer almamı istediği taraf kendi yanıydı. Yaptığımı net bir iş ise yoktu. Küçük bir mafyacılık oyunuydu sanki bu. Birlikte gittiğimiz mekânlar, birlikte dâhil olduğumuz kumarlar, uzaktan izlediğimiz pazarlıklar... Henüz görünen kadarını tanıdığım adamın güvenini kazanmak o kadar da kolay

değildi ama gözlemlediğim iki şey vardı: Kafa yordduğu bir statü sistemi yaratmıştı ve dün akşam birlikte yemek yediğimiz sırada kurduğu cümleleri de düşünerek olursam kendine bir kalkan var ediyordu.

"Babamın etrafındaki adamlardan biri bile şerefli olsaydı... Bak, biri bile diyorum. Hiç böyle ölür müydü," diye sormuştu. Masaların çoğunluğunda oturanlar da kendi adamlarıydı ve öyle tetikteydiler ki günler sonra geçirildiğimi hissettiğim ilk an da o andı. *"Akıllı bir adam değildi. Son zamanlarda etrafına bakmadı. Kendisi için dönüp bakacak adamı bile yoktu. İtrafı o kadar boştu ki koskoca Köksal Kılıçhan'ı da sadece biri öyle olmasını istediği için kolayca öldürülebildi."*

Sessizce dinliyordum sadece.

"Ben etrafımdaki adamın gözünün yaşına bakmam," demişti gözlerinde tehlikeli bir karanlık kol gezerken. *"En ufak bir şey sezecek olsam... () adamdan geriye asla da bir şey bırakmam."*

O an içine düştüğüm tehlikenin benden ziyade babama dokunma ihtimali ile yüzleştiğim ve bundan ölesiye korktuğum ilk andı. Betim benim atacaktı neredeyse.

"Babamın iş bilmezliği işte..." Gözlerinde ceset taşıyıcı gibi akılalmaz bir soğukluk vardı. *"Benim etrafıma bak şimdi..."* diye devam etmişti gözleri kısa bir an çevresini turlayıp, adamlarını işaret ederken. *"Bu adamların sadakati nereden geliyor, biliyor musun?"*

"Nereden?" diye sormuştum. Merak ediyordum. Bu adamı eşeledikçe altından çıkan her şeyin ayrı klinik bir vaka olduğuna da inanıyordum tabii.

"Yakınımda tuttuğum adamlardan. Onları aşamayacaklarının farkındalar, bana zaten ulaşamazlar. Bu ölene kadar değişmeyecek işte."

Korkudan doğan sadakat ya da zorla alınmış bir saygınlıktı övündüğü. Gerçekliği hakkında fikir yürütemiyordum ama adamın etrafına çelikten bir çember çizdiğini fark etmiştim. Mesela Şansal vardı. Sıkı dostuydu. Gözünün içine bakıyordu. Çelik vardı. Kardeşiydi. Çok sessizdi, korkaktı ve ilk bakışta bu herifin kardeşi olduğunu düşünmezdi kimse. Buna rağmen abisini asla satmayacak türden bir adamdı. Bunun korkmasıyla alakası da vardı. Bir de Çelik'in yakın dostlarından, lakabı Kartacalı olan adamlardan birini duymuştum. Ya başka? Şahin adında yakın bir koruması vardı sürekli yanlarında gezen. Belleri silahlı adamlardı bunlar. Yanlarında benim de belime taktığım bir silah belirmişti şimdilerde. Babam görseydi muhtemelen çekip alır, beni de alnımın çatından vururdu.

Sıkıntılı bir nefes aldım. Kısa bir sessizliğin ardından yakıt ibresinin yanıp sönen ışığı yüzünden bir benzinliğe çektiğimde on dakika da orada

kaybetmiştim. Sergen kafamı ütüleyecekti haklı olarak. Saat akşam sekizi gösteriyordu çünkü. Yeniden yola koyulduğumda direksiyonu avucumun içinde çevirerek تنها bir yola saptığımda hızım düşüktü. Sergen'i emniyetten alacağım konusunda sözleşmiştik.

Aynı saniye sol şeritten yaklaşıp sinyal veren tanıdık arabayı gördüm dikiz aynasından. Kaşlarım çatılırken, başımı çevirip yan camdan yanaşan arabaya baktım. *Barut.*

Sağa çekmemi işaret eden bir hareket yapınca kalbim birden gümbürdedi. İstemsizce gerilmiştim. Böylesine deli herifin isteklerinin sonucunda neler olabileceğini düşününce çok da doğal geliyordu kulağa. Kontağı kapatıp aşağı indiğimde akşam karanlığında arka arkaya sıralanan iki arabayı gördüm. Birinde sadece şoför koltuğu doluydu ve camları patlamıştı, diğer yanda ise kanlar içinde biri yatıyordu. Sertçe yutkundum. Kılıçhan hızlı adımlarla karşıma geldiğinde gerginlikten kaskatı kesilmiştim. Ne halt dönüyordu?

"Seni gördüğüm iyi oldu," dedi. Küfreder gibiydi dudaklarından hızlı hızlı dökülen nefesleri. "İtalyanlar peşimde... Orospu çocukları tekeri indirdi." Omuzlarımdan garip bir yük kalkmıştı. Üzerime bir adım attığını fark edince bu da silindi aklımdan. "Yanıma yeterince adam almadım, amına koydukларımın pusuya yattıklarını nereden bileceğim? Şansal'ın yanına gidip adamları yanıma almam lazım." Arkada duran arabaya bakıp yeniden gözlerimin içine baktı. "Yanımda Leni var. Karımı benden almak istiyorlar." Siniri gözlerinde alevlendiğinden dört bir yanı kaplayıp üstüme çökmüş kocaman bir yangında kalmışım gibi hissediyordum şimdi. "İzin veremem. Onu sana söylediğim yere sağ salım götüreceksin, anladın mı? Şu an... senden başkasına güvenemem. Anladın mı beni?"

Aylar sonra duyduğum isim yaz akşamında tüylerimi ürperttiğinde tek bir şey bile belli etmeden başımı aşağı yukarı salladım. Bu, karanlık yüzünü bana açık ettiği en net anlardan biriydi üstelik. Kunter Kayahan'ın istediğine ulaşmak için attığımız adımların boşa değil, doluya düştüğünü biliyordum şimdi.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordum ezbere bir soruyla. "Halledebilecek misin?"

"Her zaman hallettim." Egosu zerre zarara uğramamıştı besbelli. İndirilen araba tekerine rağmen. "Şansal'ın yanına gidip adamları toplayacağım," dediğinde gözlerindeki ezici baskı çoğalmıştı. "Bu piçlerin suyu çoktan ısındı. Bu gece istedikleri dilden konuşmazsam yarın benim susacağıma inanıp ahmaklık yapacaklar." Oyalandığını fark etmiş olmalıydı ki

ışıklarını saktı. "Karım önemli. Eve döndüğümde onu ait olduğu yerde bulmamam sadece seni değil, tüm sülaleni yakarım. Biliyorsun artık bunu."

Göğsümdeki buz gibi öfke kelimeleri tarafından ateşe verildiğinde çenemi sıkarak. "Ben tehdit edeceğin bir adam değilim," dedim geri durmayarak. Ben telime basıyordu piç kurusu. "Kalleşlik yapsaydım... Kendime on tane an yaratırdım. O yüzden oyalanmadan yoluna bak. Karını istediğin yere götürürüm."

Onunla restleşmemden aldığı garip bir güven olduğunu hissediyordum. Çünkü etrafı onun söylediklerini birebir yapan aptallarla doluydu. Onlardan biri olmayacağını anladığını biliyordum. Bunu mevki ile yarıştıramayacağını da anlamıştı. Bir şey söylemek için aralanan dudaklarını birbirine bastırdı önce. "Babasını kaybettiğinden beri iyi değil, ani hareketleri oluyor," dedi ardından. "Dikkatli ol, başına bir şey gelirse senden bilirim. Onu evime götür, sen de bahçede bekle. Anladın mı?"

Aramızda geçen kısa bakışma sözsüz bir anlaşma gibiydi. Bir şeylerin daha derin olduğu, bir süredir sakladığı karanlık yüzünün bir kısmını gösterdiği anlardan en önemlisiydi. Çenesinde bir kas seğirirken arabasının anahtarını avucuma bırakıp adresi söyledi ve bir şey söylemememe fırsat tanımadan sırtını dönerek adamının olduğu arabaya yürüdü. Saniyeler içerisinde gözden kaybolan arabanın arkasından bakmayı keserek köşeye çekilen, tekerinin haşatı çıkmış arabaya doğru ilerledim.

Leni. Arka koltuktaydı ve manyak herif arabayı kilitlediğinden bir köşeye pısmıştı. Yan dönmüş bir şekilde oturuyordu, başı koltuğa doğru düşmüşken kafasını en nihayetinde kaldırdı ve işte, oradaydı. Aylar önce gördüğüm gözler, düşmanca ama korkak bakan bakışlar ve çok da kırılgan bir kız...

Sertçe yutkundum. Beni hatırlayıp hatırlamadığını merak etsem de bunu düşünecek zaman değildi. Arabanın kilidini açarak arka kapıyı araladığımda birkaç santim geriye kaydı ama sırtı kapıyla bütünleşince durmak zorunda kalmıştı. Temkinle sırtımı eğdiğimde gözlerim arabadaki kıızı buldu.

"Korkma," dedim kısık bir sesle, dikkatle. "Turgut ben."

Durdum bir an.

"Adım Turgut yani. Önemli bir bilgi değil. Amacım seni korkutmak da değil," dedim. Nedenizce mahcup hissediyordum. Nedenliydi de aslında. Sesli bir nefes aldım. "Seni götürmem lazım bir an önce, arabam arkada."

"Mene..." Durdu.

Kaşlarımla çatıldı.

“Neyce bu?” diye sordum anlamayarak. “İnan ki hiçbir şey anlamadım.”

“Mene,” dedi yeniden ama ifadesi öyle karmaşıktı ki suratını ekşiterek sustu. Yutkunmaya ihtiyacım varmış gibi boğazımın orta yerine oturan yumruyu hissettim.

“Türkçe biliyor musun?” O gece az da olsa dilinin döndüğünü hatırlıyordum ama şimdi tutulup kalmış gibiydi. “Ya da Almanca? Onu da biliyorum. İngilizce de olur. Hangisi var?”

Sustu. Uzun uzun bakarak, sessizliğini korurken sıkıntıyla dolup taşan kalbimin atışlarının göğsümde ağırlaştığını hissediyordum. Niye böyle bakıyordu? Böyle... Ölmüş gibi. Durum ne derece vahimdi?

“Seni dinlerim ama... Sadece şu arabaya geçebilir miyiz?” diyebildim, batırmamam gereken bir görevim vardı ve aylardır sorumlu hissettiğim bu kadın karşımda daha kötü hâlde dururken içimi susturmak sandığımdan daha zordu. “Lütfen.”

Bomboş gözlerle gözlerime baktı. Bir avucu üzerindeki elbisenin eteğini eziyordu ve bilinçsizce yaptığını anlayabiliyordum.

“Leni,” diyebildim aynı anda, gözleri gözlerimde sabitlenip kaldı. “Ben sana zarar vermem.” Bunu ona duyduğum merhametten söylemiştim. “Seni eve götürebilmem için arabama gelmen gerek sadece... Bunu yapabilir misin? Mecburum çünkü.”

Bir an sonra bakışlarını kaçırarak gözlerini ön cama dikti, sonraki saniye elini kapı koluna götürdüğünde derin bir rahatlamayla sırtımı doğrultarak kapıyı yavaşça örttüm ve arabadan indiği yöne doğru yürüdüm. Dağılan saçları karanlıkta rengini belli etmiyordu, zayıf bedeninde dizlerinin altına kadar uzanan siyah bir elbise vardı. Aramızda birkaç adımlık mesafe kalana dek ona yaklaştığımda başını kaldırmış, öylece gökyüzüne bakıyordu. Yüzünde en ufak bir mimik belirtisi yoktu. Dümdüzdü. Tüm renkleri solmuştu sanki.

“Nasıl rahat edeceksen öyle oturabilirsin,” dedim dikkatini çekmeye çalışarak, yine de bana bakmadı. Ruhsuz gözleri yıldızlı gecede idi. “Ön koltuk, arka koltuk... Fark etmez yani.”

Leni bir kez bile bana bakmadı. Başını kaldırmış, her saniye daha da yavaşan gözlerle yıldızlara bakıyordu. Tutulup kalmıştı sanki. Kafasının içinde geçen her düşünceyi bilmek istediğimi hissetmişim hakkım da olmadan. Ona doğru bir adım atmak istediğim saniye başını hızlıca indirdi ve gözleri ile kesti atacağım adımı.

“Arabaya geçmeni isteyecektim,” dedim onu ürkütmek istemeyerek.

Tepki vermedi. Öyle ki sağır olduğu fikrine kapılmıştım ama gözleri bir an sonra arkama doğru kaydığında benim de gözlerimi arabaların gelip geçtiği caddeye dokundu. Ve aynı anda aklını okur gibi olduğumda kalp atışlarım göğsümü parçalayacak hızda çarpmaya başlamıştı. Eğer intihar etme gibi bir fikri varsa...

Kafamı ona çeviremeden caddeden geçmek üzere olan arabaya doğru atılacağımı fark edince anlık bir reflekse öne atıldım ve hızla ona doğru koştum. Kolumla karnından yakalayarak geriye çektiğimde sessiz çırpınışlarına bilmediğim dillerdeki kelimeleri karıştı. Sinirimi ateşleyen, bedenimi saran tüm kanı da beraberinde boşaltan o telaşla bedenini saniyeler içerisinde arabaya yerleştirdiğimde ağlamaya başlamıştı. Ben ise tamamen sokta, dehşet içindeydim.

"Deli misin ulan sen?" diye istemeden yükselttim sesimi, elim ayağım resmen boşalmıştı. Yanımda birinin intihar etme fikri... Nefesimi tutarak dişlerimi sıkıgında kulaklarımdan ateş çıktığını hissediyordum. Nasıl böyle bir bok yapabilirdi? Kalbim yanıyormuş gibi atıyordu. Ağlayan kıza bir kez daha bakmadan kapıyı örttüm ve hız kesmeden şoför koltuğuna geçerek kapıyı kapattığımda gaza asıldım. Ani bir hareket yapma olasılığına karşı diken üzerindeydim ve gözlerim sık sık ondan tarafa uğrayıp dururken paranoyakça düşünceler türüyordu aklımda.

Ve hâlâ ağlıyordu.

"Başımı belaya sokacaksın," dedim, gergindim ve anlaşıyor olmak da beni sinirlendiriyordu. Aylar önce çıkan yangında Türkçe konuştuğunu duymuştum hâlbuki. Ne diye ağzını açıp tek kelime dahi etmiyordu öyleyse? "Ya sabır..."

Trafik akıyordu ve her an kapıyı açıp yola atlama ihtimali kafamın içerisinde dört yanı işgal ettiğinden gerginliğim dinmemişti. Hızı da ortalama tutuyordum bu sebepten. Gözlerim her üç saniyede bir onu kontrol ederken dirseğimi cam kenarına yaslamış, parmak uçlarımla alnımı ovuşturuyordum. Bir insanın ölecek kadar gözünü karartmasını kabul edemiyordum. Son sürat gelen arabanın önüne atsaydı kendini, hiç tanımadığım bu kadının vicdani yükü altından sağ kurtulamazdım muhtemelen. Çatıp durduğum kaşlarımı parmaklarımla ezerek ağrıyan alnımı hafifletmek istedim ama yetmiyordu.

Leni ağlamayı kesmişti neyse ki. Başını cama çevirmiş, öylece dışarıyı izliyordu. Nefes dahi almıyormuş gibi geliyordu ama birkaç kez gözlerini kırptığını görmüştüm. İrkilir gibiydi her biri ve korku dolu titreyişlerle son buluyordu. Kapı dibine sokulmuştu.

Beni hatırlıyor muydu? O gece yardım dilediği yüzü unutabilir miydi insan? O kadar çaresizken...

Görmezden geldiğimi düşünüyordu belki de. Ben olsaydım da aynı şeyi düşünürdüm. Ama o bir mezar kadar soğuk görünen gözlerinde herhangi bir kızgınlık bulamamıştım. Ben olsaydım çok da kızardım çünkü. Yardım isteğini karşılamamıştım, bir de yetmezmiş gibi kurtulmak istediği yere götürüyordum. Sanki kaderine razı olmayı seçmiş bir idam mahkûmu gibiydi. Kim bilir, hakkımda neler düşünüyordu şimdi? Leş bir adam olduğumu, kocasından bir farkım olmadığını...

Sıkıntılı geçen yaklaşık bir saatin ardından iki katlı villanın demirlerle korumalı dış kapısında durduğumda kapıda dikilen adamlardan ikisi önce yanımdaki kadına, ardından çatık kaşlarla bana baktılar. Ne döndüğünü anlamaya çalıştıklarını ifadelerinden görebiliyordum. Camdan çıkardım başımı.

“Açsanıza lan kapıyı,” diye yükselttim sesimi, içlerinden biri başını tereddüt ederek de olsa salladı. Tahminimce yanımda tanıdıkları kadın olduğundan sorgulama dürtüleri sıfırlanıyordu.

Demir kapı bir yana kaydı ve gaza asılarak bahçenin içerisine yöneldim. Etrafındaki ışıktandırılmaları yeterli olsa da verdiği hissiyata bakılırsa fazlaca karanlık ve boş gelen villanın önüne çektim arabayı. Kontağı kapattım ve yayılan derin sessizliğin arasında yanımda oturan kadına dönme fırsatım olmadan açık camdan eğilen korumalardan biri tüm odağımı üzerine çekti.

“Abi nerede?” diye sorarken yüzü duvardan, duruşu dikti.

“İşi var,” dedim ters bir bakış atarak. Avucumu direksiyondan henüz çekmemiştim. “Leni Hanım’ı buraya getirmemi istedi. Şimdi çekil.”

Bir benim yüzüme bir de ön camın ardına boş bakışlarını sabitlemiş kadına baktı.

“Seni daha önce hiç burada görmedim.”

“Ne tesadüf, ben de seni.”

Gözlerimi devirerek direksiyonu saran avucumu gevşettim ve kapıyı açarak bir adım geri gitmesini sağladıktan sonra arabadan indim. Sabırla derin bir nefes çektim gecenin gölgesi üzerimize dökülürken. Arabanın ön tarafını dolaşıp yan koltuğun kapısını açtığımda Leni ısrarla ön camın arkasını izlemeye devam ediyordu. Ruhsuz bakıyordu. Hayattan bu denli kopan başka birini görmemiştim bu yaşıma kadar. Sahi, kaç yaşındaydı? Küçük görünüyordu.

Etrafıma kısa bir bakış attım. İlk kez burada olduğumdan temkinli bakışların radarından kaçamıyordum. Sırtımı küçük bir açıyla eğdim.

"Geldik," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek, bir kalemle çizildiğini düşüneneğim kadar güzel profilini izledim birkaç saniye. Sesimi kısarak devam ettim: "Rica etsem inebilir misin?"

Böylesine kırılgan birini incitmekten ödüm kopuyordu. Yanlışlıkla bir yerine değsem önüme yığılabilecek türden bir kırılganlık bu. Sertçe yutkundum. Kapıyı üstten tutan avucumu sıkıp, kendimi kontrol ederken nasıl yaklaşmam gerektiğini hesap ediyordum.

"Yenge," dedi sonra arkamdan daha sert bir ses, omzumun üzerinden kafamı çevirdiğim gibi biraz ötedeki başka bir korumayı fark ettim. "Eve geç."

Kaşlarım her an daha fazla çatılırken gözlerimi arabadan inen kadına çevirdim. Hiçbir tepki vermiyordu. Bana bir kez bile bakmadı, önümden geçip, evin kapısına doğru ağır adımlarla yürürken arkasından ilerleyen adamlarla beraber kapıları açılan evden içeri girdi ve gözden kayboldu. Sonra kapı kapandı. Tüm o anlar boyunca yalnızca onu izlemiştim. Üzerine kalıp gibi yapışan o hüznü izledim. Uzun uzun, hiç geçmeyen saniyeler boyunca...

O gece hiç geçmemişti.

Evin bahçesinde, arabasının şoför koltuğunda Kılıçhan'ı beklerken gözleri evin açık olan tek ışığında takılıp kalmıştı. İçini sıkıyordu bir şeyler. *Bencil ve acımasız bir dünya...* Ve kimsesiz kalmış bir kız. Uzun sayılabilecek günlerin ardından bu gece annesini düşünüyordu. *Bencil bir dünyada kimsesizin yeri dar olur*, demişti bir keresinde. *Öyle çok unutulur ki bir süre sonra o da kendini unuttur.* Düşünüyordu... O kızın bakışlarında gördüğü şeyin adı buydu: Kimsesizlik.

Tek gecede bir paket sigarayı ardı ardına yakmasının bir diğer sebebi sırtına binen yüklerdi. Babası onu öldürecekti. Bunu bile dert edinemiyordu. Çünkü... kaç yerinden tutarsa tutsun, elinde kalan bir plan belirmişti aklında. Bu kadını daha önce kurtarsaydı ne olurdu? Tam şu an mesela. Ne kaybedebilirdi? İçeri dalsa en az yirmi adamı indirmesi gerekirdi. Sonra o kızı çekip alsaydı o itin elinden, gitmek istediği yer neresiyse sorgulamadan götürseydi... Zararı ne olabilirdi?

Katil olmuş olurdu. Ona hiç yakışmazdı. *Tek gecede yirmi ölü. Kılıçhan da olayın üstüne gelse eder yirmi bir.* Hayatını karartmaya değmeyeceğini biliyordu. Babasının kalbine ineceğini de... İşte, bu noktada kimse o kadar

değerli değildi. Babasını bir kenara koyacak olursa bu kızın kimsesizliğine içerlemek de hiç mantıklı sayılmazdı. Üstelik onun da kaybetmekten korktuğu bir ailesi vardı. Hiç tanımadığı bir kız yüzünden onlardan olamazdı. Arkasında duran iki devlet adamı vardı ve beklentileri de istekleri de ortadaydı. Belki de Barut onu deniyordu. Bu da bir ihtimaldi.

Sigara paketinden bir dal daha çekip dudakları arasına yaslamak istedi ama dibini gördüğünü fark edip sıkıntıyla burnundan sert bir nefes verdi. Aynı anda açık candan uzatılan başka bir sigara paketi fark etti. Düşünceleri tarafından öyle bir işgal edilmişti ki yanı başında biten şeytanın farkına bile varamamıştı. Başını kaldırdı ve ateşten gözleri Barut Kılıçhan'ın karanlık yüzünü buldu.

Göğsüne ızdırap veren nefesi bırakarak başını önüne çevirdi ve ona uzatılan sigaraya bakmadan araçtan aşağı indi. Barut iki adım geri giderek parmakları arasındaki dalı dudaklarına sıkıştırdı. Turgut kapıyı kapatıp karşısına geçtiğinde çakmağını cebinden çıkarıyordu.

“Al,” dedi paketi yeniden uzatıp. Bir yandan sigarasını ateşlerken soğukkanlı ifadesini koruyordu. Göz göze kaldıklarında sigarasından derin bir nefes çekti. “Leni sıkıntı çıkardı mı?”

Turgut bir anlığına duraksadı. “Çıkartıyor mu genelde?” diye sordu bilmezlikten gelerek.

“Dediğim gibi... Babasının ölümünden sonra toparlanamadı.” Şeytani bakışları kısıldı. Ufak bir duygu kırıntısı göremezdi ona bakan herhangi biri. “Ani hareketleri dışında... iyidir.”

Turgut paketten bir dal çekti isteksizce, yine de yaktı ve eşlik etti. “Çıkarmadı,” dedi yalan söyleyerek. “Sessizdi.”

“Konuşamıyor,” dedi bu kez Barut.

Kaşları çatıldı Turgut'un. “Dilsiz mi?”

Öyle olmadığına emindi hâlbuki.

“Sayılır,” dedi Barut sigarasından bir nefes daha alıp. “Neyse ki hâlâ iyileşme ihtimali var.”

Leni uzun zamandır tek kelime etmiyordu. Aylardır yaptığı tek şey yalnızca susmaktı. Ona böyle ceza verdiğini düşünüyordu artık. Başlarda sinirini öyle bir oynatıyordu ki sabrı kalmadığında onu saatlerce bodrum katında kilitli tutuyordu. Çünkü korktuğunun farkındaydı ve korkutmak dışında bildiği bir çözüm yoktu Kılıçhan'ın. Onun üzerinde bu da işe yaramamıştı gerçi.

“*Iyileşme ihtimali var, diyorsun.*” Turgut merakla bakıyordu adamın gözlerine. “Ne tür bir hastalık bu?”

Barut sigarasını tütürürken omuz silkti. "Tahminler öyle, teşhisi yok."

Daha fazla indirmek istedi. Ne yaptığını duymak, her ne yaptıysa ay-
nısını teker teker ona yapmak istedi. Bakışlarını kısıp gözlerini zemine dü-
şürdü. Yapamayacağını biliyordu. Midesine ağrılar girse de o sigarayı bitir-
ene kadar sessizliğini korudu. Yanan izmariti ayağının altına atıp ezerken,
"Bekle, dedin. Bekledim," dedi, gözleri bir anlığına tekrar eve doğru uğra-
da çok sürmemiştii. "Ne olduğunu anlatmayacaksan..."

“Baham olacak piç, Arnoldo’yu geberttiği için belası beni buldu,” diye lafını kesti Barut homurdanarak, kaşları ciddiyetle çatılmıştı. Sigarasını avucunda ezdiğini fark ediyordu Turgut. Her seferinde yapıyordu bunu ve yüzünde tek bir seğirme yakalayamamıştı bu zamana kadar. Avucunun içi yara izleriyle dolu olmalıydı. “Adamın karısı kızını yanında istemiş, kısacası istedikleri karşılık ya kan ya da Leni.”

“Kızını görmeye hakkı var, merak ediyordur,” dedi Turgut dilini çözebilmeyi umarak. “Kalan tek varlığı kızıysa bir de.”

"Bir de oğlu var," dedi Barut, bir an sessizleşti. Bir an sonra ise başını iki yana salladı. "O da pek sağlam sayılmaz."

"Ona ne olmuş?"

“Boş ver. Şimdi düşünceğim son şey o piç,” dediğinde sıkıntıyla nefeslendi. Kafasının içerisinde kuyrukları birbirine dokunmadan dolaşan tilkileri dilini ısırmasına sebep olunca birkaç saniye sessizleşti. “Annesi Leni’yi tamamen yanında istiyor. Benim karımı kimse yanımdan alamaz. Bu kim olursa olsun, böyle.”

Turgut bu adamın suratını dağıtmanın çok iyi bir fikir olduğuna emindi ama sabır taşı olmak yolunda emin adımlar atıyordu. Sıkı bir nefesle doldurdu ciğerlerini.

"Adamları buna ikna ettin yani?"

“Yeterli uyarıyı yaptım,” dediğinde Turgut kaşlarını çatınca, “Sakin bir uyarı,” diye ekledi. “Emniyetin gözü üzerimdeyken yeni bir şüpheye daha gerek yok. En azından *şimdilik*.”

Turgut bir avucunu sıkarak gözlerini tekrar evin dış kapısına değdirdi. Hiçbir şey söylemeden birkaç saniye kapıya baktı.

"Yine de işimi riske atmayı sevmediğimi anlamışsındır," diye devam etti Kılıçhan, aynı saniyede gözleri buluştu. Barut bakışlarını kısarak karşısındaki adamın suratını süzdü. "Kapiya biraz daha adam yığacağımı ama yetmez. Başlarında sen duracaksın."

Kaşları sertçe çatıldı Turgut'un. "Ben mi?"

“Sen,” dedi Barut tereddüt etmeden. Kafasını kaldırmış, dik bakışlarını çehresine indirmişti. “Karımı yangından kurtarıırken tereddüt etmedin, bu gece de sözünden çıkmadığına göre başka kim olacak? Hem sen *dövüşe ilgilirim*, demedin mi? Sana canımı emanet edeceksem önce can saydığımdan başlayalım. Bir süre buraya geleceksin, tetikte olacaksın, en ufak şeyi bile hesap edeceksin. Bilmediğin şeyler de değil.” Ciddiyetini anlıyordu ama bunun onun düzeninde başka bir karşılığı olduğuna adı kadar emindi. Onu mu deniyordu? Kumar oynamayı bilen bir adamın yapacağı gibi... “Anlaştım. Bundan sonra işin bu olsun. Senin şu düğün hazırlıklarına bir yerden başlamak lazım. İtalyanları başımızdan defedince de yedi düveli ayaklandıran bir düğün yaparız. Sözüm olsun.”

Turgut bir kalp atışı süresinde tutulup kaldığını, bir sonraki an ise başını istemsizce salladığını hissetti. Tepkileri kontrolsüzdü ama istediğinin bu olduğunun bilincindeyken başka bir düşüncesi de yoktu. Bu adamın kafasından geçen şeytani fikirleri analiz etmek için düşünmeye zamanı olacaktı zaten tüm gece. Ama şeytanın inine sızacağını bile bile tereddüt etmeyecekti. Rolünü hakkıyla oynayabilmeliydi.

“Düğün şart değil,” dedi tam da bu yüzden, gözünü boyaması lazımdı. “Benden istediğin buysa yaparım.”

“Borçlu kalmayı sevmem, anlamadın mı hâlâ?”

Sergen’in söylediği sözleri hatırladı tam da o an. *Dost dosta borçlanmaz*, demişti ve nasıl hissettiğini dün gibi hatırlıyordu. Bu adamın dostu olmak istediği yoktu ama bir noktada oynadığı hamlelerin onu bir yere taşımasına ihtiyacı vardı.

“Dost dosta borçlanmazmış,” dediği saniye içini karıştıran bir ağırlık hissetti. Sanki yanlış bir şeyler yapıyordu. Yapıyordu da zaten ama bir sebebe bağlıydı her şey. Bunu biliyordu.

Barut Kılıçhan’ın gözlerinde bir parıltı dağıldığında içini boğan hisse inat doğru yolda olduğunu hatırlattı kendine.

“Dost, dostu için başka ne yaparmış?” diye sordu Barut, dudakları ilgili bir tavırla kıvrılmıştı. “Var mı bir şeyler?”

Turgut, Sergen’i getiriyordu gözünün önüne. Onun için yapabileceği şeyleri düşünüyordu. Diğer türlü çok zordu çünkü.

“İhtiyacı olan neyse onu,” dedi Turgut sadece, diline çok şey gelse de Sergen’e ihanet etmiş gibi hissettiğinden durmayı seçmişti.

“İki türlü var derler,” dedi Barut gözlerinde bir yangının alevi tütmeğe başladığında. “Biri, yansa bile dumanını hissettirmez; diğeri, cehennemde yanacağını bilse de peşinden gider. Bana hangisi lazım, söyle şimdi.”

Turgut bu adama dair bir şeyi seçmek istemediğinden sessiz kaldı.

"Bana yanacağını bile bile gelen adam lazım," diye cevapladı kendi sorusunu Barut. Sesli bir nefes aldı sonra, suratında pisçe savaşıyor bir gülümseme peyda olmuştu. "Yarın direkt buraya gelirsin." Daha fazla uzatmak istemediğinden bir adım geri çekilmişti. "Ha, bir de... senin şu nişanlınla tanışalım bir ara. Leni, ben, sen ve nişanlın... İsmi neydi?"

"Sezen," dedi Turgut aklında beliren isimle beraber, üstüne düşünmemişti. İlkokulda vurulduğu bir esmerin adıydı.

"Tanıştır bizi, abin sayılırım. Benimkine de farklılık olur," dedi, keyfi yerine gelmiş gibiydi. "Şu meseleler durulsun, akşam yemeğine gelin. Düğününüzü konuşuruz."

Turgut sahte bir kıvrımla hareketlenen dudaklarına izin verse de gerginliğini sakladı. Başını aşağı yukarı belirsiz bir şekilde sallarken bir şey söylememişti. Bir dakika sonunda arkasını dönüp, dış kapıya yürüyen adamın arkasından bakmayı keserek arabasına atladı ve saniyeler içerisinde yüksek demirler arasından çıkarak gaza asılırken yüzüne yediği rüzgârı tokat saydı. İçinde aşılmaz sıkıntılar dağ olmuş, seriliyordu önüne. Sergen'i ekmişti. Bu da yetmezmiş gibi düşmanları sayılan adama dostluk sözü vermişti. *Yalandan da olsa...* Berbat hissediyordu.

Eve gelene kadar derin sessizlikte yalnızca arabayı sürdü. Akıllı ara ara yarın ne olacağına dair endişelerle dolup taşsa da üstesinden geleceğine emindi. Bünyesine yüklenen stres evin bahçesine girene kadar artarak devam etti. Dineceğine inanmıştı ama bu gece hiçbir şeyin sandığı gibi olduğu yoktu. Bahçeye sürdü, kapının girişinde dikilen iki bedeni gördüğünde kaşları çatıldı ama yüzlerine yerleşen ifadeye bakılırsa bu gece henüz tam anlamıyla bitmemişti. Arabayı park edip kontağı kapattı ve karanlığa gömülen ışıklar ona sessizliği bırakmadan kapısı sertçe açılmıştı.

"Ağzına sıçtığım! Neredesin lan sen?"

Bağırarak babasına kaldırdı başını. Endişesi karanlıkta alev almış yüzünün tamamını ele geçirmişti. Dudaklarını birbirine bastırıp arabadan indiği saniye diğer köşeden yaklaşan Sergen'i de görebildi.

"Baykal amca, müsaadenle..."

Aniden çenesine yediği yumrukla sendeleyip sırtını arabanın açık kapısına çarptığında eli de dudağının köşesine çıkmıştı. Son derece çatık kaşlar ve öfkeyle verdiği nefesle ona dik dik baktı. "Ne yapıyorsun, Sergen?"

"Hem suçlu hem güçlü pezevenk! Kaç saattir neredesin lan sen asıl? Söyle bana! Öldürecek misin sen beni!" diye ardı ardına bağırdı babası,

birkaç adım önündeydi. Çapraz köşede Sergen ellerini beline koymuş, dikiyordu ve Atahan kapının girişinde onları izlemekle meşguldü.

“Aniden işim çıktı,” dedi Turgut afallamış gibi çıkan sesiyle. Ama yediği yumruğun ağırlığı ona iyi gelmişti. İhtiyacı uzun bir süredir buymuş gibi hissediyordu.

“İşin mi çıktı?” diye sordu Sergen, gram inanmamıştı. “Sen beni almaya gelmeyecek miydin? Yanıma gelecektin, köpek. Baykal amca, kusura bakma şimdi ama sinirliyim biraz.” Kendini tutuyordu. Ağzını yüzünü dağıtacaktı yoksa. “İşmiş... Kimi yiyorsun lan sen? Kaç saat bekledim seni! Nasıl aniden işin çıktı, oğlum? Nereden geliyor bu işler? Gökten mi? Vahiyle mi?”

“Yalan mı söyleyeceğim sana?” diye çıkıştı Turgut gerginliğinden sıyrılmadan. Elini yüzünden indirerek yana doğru kayd ve açık kapıyı kapattı. “Senin yanına gelirken yolda bir kadın gördüm.” Onu izleyen bakışlardan uzanan kamçılar yüzüne patlıyordu sanki, ifadesini sabit tutmaya çalıştı. “Araba çarptı gözümün önünde. Çarpan şerefsiz kaçıp gitti. Yardım etmese miydim? Hastaneye götürdüm işte. Tek olunca da yanından ayrılamadım.”

“Bu saate kadar?”

“İnsanlık namına,” dedi Turgut, dostuna. *Dostu...* Sergen’i aldatmış gibi hissetmesi kulağa fantastik geliyordu.

Sızlayan çenesini ovalarken, alt dudağını ıslatıp suratını hafifçe buruşturdu.

“Senin insanlığını sikeyim ben!” dedi Baykal Karalav, öfkeden köpürüyordu. Göğsünden bir ağırlık kalksa da kalbinde baş gösteren çarpıntının geçmesi için dinlenmeye ihtiyacı vardı. Başına bir iş gelseydi ne bok yiyecekti o zaman? Geri zekâlı bir oğlu olduğunu bu gece daha iyi anlamıştı.

“Baba, geldim işte,” dedi Turgut. “Özür dilerim, haklısınız ama işte...”

“Başlama şimdi!” diyerek kesti babası sözünü, eli kalbine gitmişken, sırtını dönüp eve doğru yürümeye başladığında iki genç adam da arkasından ilerliyordu. “Sigara ağzından düşmez oldu! Görmüyor muyum ben! Leş gibi sigara kokuyorsun! Hani bırakmıştın, şerefsiz? Nasıl bir boktasın, haberim yok! Sorsan çalışıyor! Neye çalışıyorsun lan sen? Gir şirkete, döndür sermayeyi!”

“Baba... Biraz sakinleş, tansiyonun daha kötü olacak,” diyen Atahan çıkacağı basamağın başında yakalamıştı babasını, koluna girerken, abisine kısa bir bakış fırlatıp başını iki yana *haklı* dercesine salladı. “Elini yüzünü yıka, bir tansiyonunu ölçelim. Olmazsa ilaç alırsın yine.”

Kapıdan içeri giren ikilinin peşinde ilerledikleri sırada Sergen koldan yakalayarak arkadaşını durdurdu. Atacağı adımı keserken karşılıklı

dikildiklerinde burnundan sert bir soluk vermişti Sergen. "İyi bok yedin," dedi sinirle. "Adam sana düşkün, aklına kaç ihtimal geldiğini biliyor musun lan sen?"

"Sen de başlama, Sergen."

"Seni gebertirim," dedi dişlerinin arasından, kolunu bırakmadan üzerine doğru eğilmişti. Çenesi kasılmıştı. "Hastaneden evi arasaydın ya, it herif! Kaç saattir ortada yoksun. Güya emniyetten alacaktın beni. Baban benim yanımda olduğunu sanıyor, ben onların... Adamın kalbine indi, piç."

Onu almayınca sinirlerine yenilip buraya kadar geldiğinde bir arada olduklarını sanan Baykal Karalav'ın tansiyonu fırlamış, Sergen bir yandan onun başında beklerken bir yandan da dostu için endişe etmeye başlamıştı. Ta ki arabası bahçe kapısından içeri girene kadar. Bu herifin hak ettiği dayak değil de neydi?

"Haklı, tamam," dedi Turgut, ense kökünden yükselen ağrı bu gece başını ele geçirecekti besbelli ve gidip sadece uzun bir süre uyumak istiyordu. "Düşünemedim, büyütme işte. Darlandım lan. Özür diledim zaten. Böyle olacağını ben de tahmin etmedim. Seni almaya geliyordum zaten."

Sergen burnundan sert ve sinirli bir soluk aldı. Kesik bir bakışla bahçeye doğru baktı ve birkaç saniye süren sessizlikte elini kolundan ayırarak yeniden gözlerine baktı.

"Yok," dedi ardından kabul etmez gibi.

"Ne yok?" diye sordu Turgut. Anlamamıştı. İdrak yetisi o anda sıfırdı.

"Bir şeyler çeviriyorsun," dedi Sergen ardından, sesi ölçülü çıksa da içinde patlamaya hazır bir volkan vardı ve her an etrafa dağılabilirdi. "Bensiz bir boklar yiyorsun, gözünden tanırım lan ben seni."

"Hiçbir şey çevirdiğim yok. Abartma sen de." Huysuzlanmıştı. Fire vermesi an meselesiydi. "Babamın yanında sakın böyle bir şey söyleme sonra uğraşan ben oluyorum amına koyayım ya!"

Sergen gram güvenmiyordu bu sözlerle. Çünkü hisleri onu hiçbir zaman yanıltmamıştı. "Yok, kesin bir şey var. Anlatacağım..."

"Hayda... *Yok*, dedik ya oğlum. Üstüme gelip durma," dedi Turgut, kalbinde bir irkilme meydana gelince yanından geçerek az ötedeki merdiven basamaklarına yöneldi ve bedeni olduğundan daha ağır gelirken yavaşça oturdu. Sergen çok geçmeden yanına geçip otururken sessizliğin en can alıcı yerinde olduklarını hissediyordu. Her an kavga edebilir ya da dertleşebilirlerdi. Çok ince bir çizgiydi. "Çenem ağrıyor, senin yüzünden... Elin el değil, fırıncı küreği."

"Hak ettin sen o yumruğu," dedi Sergen.

Sessizlikle karşılık verdi Turgut. Bir şey söylemesine gerek yoktu çünkü iyi hissettirmişti.

“Benimle bir şey paylaşmaz oldun,” dedi Sergen. O sırada ileriye, bahçenin yer yer ışıktandırmalarla aydınlanmış çevresine bakıyordu boş boş. Bir an sonra arkadaşına çevrildi gözleri. Profiline bir bakış attı.

Turgut gözlerini ona çevirdiği an göz göze kaldılar. Birkaç saniye sustu, bir sonraki saniye ise iç çekti. “Birbirimizle bir şey paylaşmaz olduk.”

“Benim anlatacak neyim varsa anlatıyorum, boş konuşma,” dedi Sergen kaşlarını aksi bir tavırla çatarak. “İkimizi aynı kefeye koyamazsın.”

Gözlerini devirdi Turgut. “Senin anlatacak tek şeyin düğün, oğlum. Hazan ne ister, Hazan bu rengi daha çok sever...”

“Çünkü evleniyorum, salak herif,” diye homurdandı Sergen. “Senin mi istediğin olsun? Lafa bak...”

“E olsa fena olmaz şimdi.”

Turgut’un ışıldayan gözlerine yarı ters bir bakışla baktı Sergen. “Evimde sana ayrı bir oda da açayım istersen.”

“O kadar uzun boylu değil canım, yenge hanımı rahatsız etmeyelim,” dedi Turgut alayla. “Ama bir çocuk odası yap... oğlun olunca da adını Turgut koy, yeterli.”

“Konuyu saptırma bak, elimin tersindesin.”

“Konumuz yok işte,” diye mırıldandı Turgut, eli bir anlığına cebine gitti paketini bulma ihtiyacıyla ama bitirdiğini iki saniye geç hatırlayıp sert bir nefes verdi.

Sergen fark etmişti bunu.

“Sigaraya başlamışsın yine.”

“Çok içmiyorum.” Hâlbuki bir paketi bu gece bitirmişti ama bu, tek seferlik bir şeydi. Yarından itibaren böyle devam edeceği yoktu. Canını sokakta bulmamıştı sonuç olarak. “Atabey abinin verdiği işler, antrenman falan zorluyor. Yoruluyorum. Sıkıntıdan da birkaç tane yakıyorum işte.”

“Kendini zorlayacak şeyler yapma. Sıkıntı, stres... Yasak bunlar,” diye kızdı Sergen. “Başında bekleyecek değiliz, kendini kontrol edeceksin.”

“Hallediyorum.”

“Edememişsin besbelli.” Başını iki yana salladı Sergen. Dikkatle dostunu izliyordu. “Sadece Atabey abinin yanında olmanla olacak iş değil bu.” Adı gibi biliyordu bir şeyi sıkıntı ettiğini.

“Çok evhamlısın, Sergen,” dedi Turgut, gerçekten de öyleydi. Sergen tam bir baba gibiydi. Öylesine üzerine titriyordu ki insanın, ileride nasıl bir

haha olacağını tahmin etmek zor değildi. Çocuğunu bunaltacaktı. Hele ki, varsa... Kınağına atıyordu pindiden.

"Hi, ağzımı açıyorum," dedi Sergen, yüzü düşünce başını önüne çevirdi ve dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğildi. Zemini izlemeye başlaması "Narz piş..."

"Başladık gene."

"Tene ne, oğlum? Yine olacak o, dingil. Az doğru konuş." Omzu üzerinden kafasını çevirip ters bir bakış fırlattı gözlerine. "Şerefsiz."

Turgun gözlerini devirdi yeniden. Kuleli'de eğitim görürken yanındaki arkadaşından duyduğu kelimeler vardı ve fark etmeden kullandığı her seferde Sergen arar oluyordu. Güldü istemsizce.

Sergen başını önüne çevirmişti muhatap olmak istemeyerek. Turgun varna yaklaştı sessizce, kolunu omzuna attı ve yanağını sırtına bastırdı. Sergen o kadar sekir ay kadar büyüktü, bu sebepten sanki abisi varmış gibi hissettiği de oluyordu. Yorgun bir nefes verirken gözlerini yumdu.

"Yorulmuşum," dediğinde sesi bunu ele veriyordu. "Çok yorulmuşum."

Sergen omzuna atılan kolu hissettiği saniye sinirinin önüne dizdiği tuğlaları tek hareketle patlatmış, omuzlarına çöken ağırlık da kalkmıştı. Sessiz kaldı sinirini yeneemediğinden.

"İnsan huzen yastanacak omuz arıyor."

Başka bir yerde, geceyi gün edecek kadın ise kâğıtlarla arkadaşlık ediyordu. Hep olduğu gibi.

İnsan huzen yaşayarak bir neden arıyor.

Leni kâğıtta gezdirdiği kalemi geri çekerek şakağını yasladığı kolu üzerinde kaydırdı ve yaşaran gözlerini yumarak burnunu çekti. Kendine sık sık sorduğu bir soru vardı. Yaşayacak nedeni kalmayan insan ne yapardı? Ölüme için erken değil miydi? Yaşı kaçtı? Takvimlerde eksilen yapraklara veri her kez daha dolmayacak mıydı? Annesi, babası, abisi... Onu bir daha soruşturacaklar mıydı?

Gözlerini daha sıkı yumdu. Gözleri yanıyordu. Uykusuz geçen her gecenin sonunda olacağı gibi sızmayı bekliyordu ama gözlerinin önünde hiçbir an sonra kaybolan görüntülerdi bu kez onu uyutmayan. Bir adım sabah doğrulturmuş ve tetiği çekiyordu. Birini öldürüyordu. Kâbus mu görüyordu yine? Gerçekliği onu ürkütüyordu. Ölen, babasıydı çünkü. Neden sık sık öleni anılar öyleyse? Titrek bir nefes aldı. Göz kapaklarını araladığında masanın üzerinde yatan şamdana dokundu gözleri. *Afacan gibi yavaşlatmak, pomp kiti olmak...*

Evi yakmayı denemişti bir kez. Her zaman dibinde olan adamlar yüzünden başaramamıştı. Alevler sıçrayamadan kontrol altına almışlardı ve o günden bu yana mum da vermiyorlardı ona. Bu gece uzun zaman sonra çıtını çıkarmadan vermişti canavarı.

Yazdığı günlüğün sayfalarında geriye gitti. Başını yasladığı kolundan ayırarak sırtını doğrulturken mum ışığına daha da yaklaştı okuyabilmek adına. Hırvatça tutuyordu günlüğü. Kimsenin okumasını istemiyordu. Bilecek kötü de yazıyordu ama yazıyordu işte. Tanrı ile dertleşiyordu. Kime neydi? Denk geldiği bir sayfayı kontrol etme ihtiyacıyla gözlerini gezdirdi yavaşça.

Bana dokunuyor, pis elleriyle. Her gece, her gün... Ne zaman bitecek? Bitir artık, bitir şunu.

Bir sonraki satırda öfkelenildiği için Tanrı'dan af diliyordu. *Sadece beni gör istedim, beni niye cezalandırıyorsun?* Kâğıdın sertleşen ve mürekkep akan kısmına bakacak olursa ağladığını da görüyordu ama parça parça aklımdaydı. Kaşlarını çatı. Aklını mı kaybediyordu? Sertçe yutkunmak istedi, yutkunamadı.

Merhametine ihtiyacım var. Onu öldürmeye ihtiyacım var. Günah olduğumu biliyorum. Cehenneme gideceksem bile ölümünü görmek istiyorum. Onu öldürmeyeceksen beni öldür, öldür ki nefes alabileyim. Onu üzdüğümü bileyim.

Barut'un yaptıklarını açık açık yazmaktan korkuyordu bazen. Çok ağlıyordu çünkü. Sessizce ağlamayı öğrenememişti henüz ve canavarı uyandıracak olursa sonrasını düşünmekten de korkuyordu. Ama bazen... dayanamadığından uzun uzun anlatıyordu. Tanrı belki ona acır da kurtarır diye.

Karanlıktan çok korkarım, bilmiyor musun? Neden izin veriyorsun? O, canımı yakarken sen nasıl sadece izliyorsun?

Tanrı'm... Ceza vermek için beni bir odaya kapatıyor. Günlerce. Daracık, tek bir penceresi bile yok. Nefes alamıyorum, nefes almamı da istemiyor. Beni niye sevdiğini söylüyor öyleyse? Sevgi buysa ondan da nefret ediyorum. İnan bana, ben seni böyle sevmiyorum. Ama sen de beni böyle seviyorsun. Bana sırtını dönüyorsun. Ben kime gideyim öyleyse? İnsan başka kime gider? Odadan bahsediyorum sana... Odada hiçbir şey yok. Beyaz bir ışık dışında... hiçbir şey. Geceleri hep açık. Hep ama. İzliyorum, bakıyorum, gözlerime kan dolana

kadar haklıyım. Kendimi bulamıyorum. Kaç gün geçti? Artık sayamıyorum. Sık sık beton zemine yatıyorum. Cezaymış. Nasıl bir ceza bu? Her yerimde yaralar var... Çok da acıyor, bazen kanıyor ama buna da alıştım. Bir çaresi olmayacak besbelli. Hani yaşanacak bir zaman varsa bana verecektin? Bana artık daha çok şey borçlusun. Bana yaşanacak bir hayat borçlusun. Yoksa nasıl yaşanır böyle?

Her uyandığı gün birbirinin aynısıydı. Uzun zamandır biliyordu bunu.

Canım yanıyor. Çok. Çok. Çok. O kadar çok.

Babam öldü. Babam. Öldü. O. Öldürdü.

Onu. Öldür. Onu. Öldür.

Kirpiklerini kırıştırdı zorlukla. O gece yaşananlar zihnine uğrayıp kaybolduğunda kalbi körük yutmuş gibi atmaya, gözleri delirmişçesine etrafında gezinmeye başladı. Günlüğü masaya fırlatırcasına bıraktı, avucunu ağzına kapatıp gözlerini dehşetle açarken camın arkasında izlediği görünüyü hatırladı. Sonra... ona tecavüz etmişti her gece olduğu gibi.

Midesi bulanınca oturduğu yerden fırlayıp kapıya kadar koşamadan bir köşeye kustuğunda dizleri üzerine devrilmişti bile. Avuçlarını zemine bastırarak geriye itekledi bedenini, içi çıkarcasına ağlamaya başladığında kulaklarına dolan uğultuyu hissediyordu. Sırtı kapının dibindeki duvara çarpana kadar geriledi ve kolunun tersiyle ağzını sildi, etrafında sesler uçuşuyordu. Canavarına ait sesler. Hep aynı şeyleri söylüyordu. *Hep ama.*

"Seni benim elimden kim alabilir?" diyordu saçlarını çekmeden hemen önce ya da bir köşeye sinmesini sağlayacak kadar ağır tekmelerle onu felakete sürüklemekten önce... Ama *hep bir şekilde*. "Baban yapabildi mi? Yapabilmiş gibi mi? Konuş!"

Ağzını açmadığında daha çok sinirleniyordu. Daha da öfkeleniyordu. Nefret ediyordu. Ona saldırıyordu. Özür diliyordu, iğrenç dudaklarını yüzüne dokunduruyordu, Leni bazen kusuyordu, bu da onu daha çok öfkeliyordu.

Sonra kapıyı çekip gidiyordu.

Ya da ona zorla sahip oluyordu.

Hep ama... hep bir şekilde.

Kapı sertçe açılınca karnına doğru çekti bacaklarını, olduğu yerde daha da küçüldü. Ağzındaki iğrenç tadı yutkundu. Başını dizlerine gömerken sesler çoktan kulağından silinmişti. Işık açılmıştı. Beyazdı, yine tepesinde

beyaz bir ışık yanıyordu. Gözlerini alacaktı. Bir canavar bakıyordu ona, hayatını çalacaktı.

“Leni,” diyordu canavarı, küfrediyordu sonra. “Temizleyin şuraları!”

Barut Kılıçhan dişlerini sıkıca birbirine bastırırken, adamlar odaya girip, suratlarını buruşturunca karısına doğru ilerledi ve sorgusuzca kollarından yakalayıp kucağına aldığı anda çırpınan kadının bu hâllerine o kadar alışmıştı ki burnundan sert bir nefes vererek odadan çıktı. Koridorun ucuna yürürken elleriyle onu iteklemeye çalışan kadına karşı sabrını kontrolünde tuttu ve kapıyı açıp içeri girdi.

“Dur lan artık... İnsanlık da yaramıyor sana. Dur!”

Leni’yi yatağa bıraktığında hızlıca bir köşeye kaymış ve yataktan kaçıp kurtulmak istercesine kendini dışarı atmıştı.

“Ben çıkacağım!” diye yükseltti sesini Kılıçhan, öfkesi damarlarını kaşıyarak, kalbine pompalanırken gözlerini Leni’nin üzerinden ayırmadı. “Geç şuraya, asabımı bozma.”

Nefes nefese yatağın başına sinen kadına baktı söylediği gibi odadan çıkmadan önce. Her gün birbirinin aynısıydı. Tek kelime bile etmeyip köşe bucak saklanıyordu ondan. Bir kez olsun gözlerine bakmıyordu. Baktığı kısa saniyelerde korku doluydu ya da nefretle yanıyordu o gözler. *Yeşil gözler*. Onu büyülemeyi başarabilen tek kadındı. Gözleri muhakkak ona ulaşıyor, nefes aldığı da ancak o zaman hissediyordu. Takıntı ya da aşk... Ne fark ederdi? Bu kadını istiyordu hayatının her köşesinde. Çocukları olmasını istiyordu bir de. Ama *kahretsin ki* olmuyordu. Doktora gitmeye gururu el vermemişti ama karısında sıkıntı olmadığını söylemişti doktor. Öyleyse nasıl mümkün olabilirdi? Çocukları olması gerekirdi.

Sabırla nefes aldı ve odanın kapısını örterek kendini sakinleştirmeye çalıştı. Her şeyin olmasını istediği gibi gitmesine karşı takıntılıydı ama Leni ile işler hiçbir zaman yolunda gitmiyordu. Daha bu gece İtalyanların belasından kurtarmıştı onu. Daha ne yapacaktı? Onun için yapacağı en basit şeydi. Kemikli çenesini uyuşana kadar sıkarken kapı kolunu bıraktı ve az önce birlikte çıktıkları odaya yürüdü. İki adam dışarı çıkarken ellerinde bir kova ve bez duruyordu.

“Temizledik, abi.”

“Kaybolun,” dedi Barut dümdüz bir sesle.

Adamlar ikiletmeden merdivene doğru ilerlediklerinde kapısı açık odaya bir bakış atarak içeri geçti. Az önce yanan mum şimdi sönmüştü. Tavana asılı avize yeterince ışık görürken mum neyin nesiydi? Ağır adımlarla pencere önüne konumlandırılmış masaya yöneldi. Odada sadece masa ve

kalemlerini içinde sakladığı bir komodin duruyordu. Sürekli çizimler yapıyordu karısı. Bir şeyler karalıyordu ve ona göstermeden bir köşelere saklıyordu. Odanın altını üstüne getirse de hiçbir zaman bulamamıştı. Tıttığı o kâğıt parçalarını sakladığı bir yer olmalıydı ya da ortadan kaldırıyordu bir şekilde. Bilmiyordu ama ilgilenmiyordu da... Tek bildiği yazdıklarını okumak istediğiydi. En azından onunla böyle konuşabilirdi.

Masanın üzerinde unutulmuş küçük defteri görünce hemen alıp karıştırmaya da bundan sebepti. Hangi dil olduğunu bilmiyordu. Bu sinirini daha çok bozuyordu işte. Dudaklarını ıslatarak sayfalara yazılan dağınık ve okunması neredeyse imkânsız olan kelimelere baktı. İtalyanca olmadığına emindi. Öyleyse hangi dildi bu? Çözebilmek ümidiyle birilerine sormayı aklına not etti ve defteri cebine atarak odadan çıktı.

20. BÖLÜM

EBEDÎ YANGIN

Kalbimin ritmi yavaşça boğulmaya başladığında alt dudağımı ıslatarak buz kesen ellerimi fırsat tanımadan deftere uzattım. Yıllar önce karalanan sayfalara aylar önce ölen bir kadının dokunduğunu bilmek... Bu kadın Boris'in annesiyken çok büyük bir yük gibi geliyordu. Titrek bir nefes fırladı dudaklarımdan.

Elime aldığım defterdeydi gözlerim. Turgut Karalav beni izliyordu. Gergin bir sessizlik hâkimiyetine almıştı geceyi. Dudaklarımı sıktım. Sayfaları araladım, mürekkep akmıştı bazı yerlere. Yazılar Hırvatçaydı ve altlarında, boş kısımlarında Türkçe anlamları yazıyordu. Turgut Karalav bozuk yazısıyla yazmıştı belli ki.

Ölüm gibiydi. Hayır, Tanrı'm. Ölümünden de beterdi.

Bir yere aniden takılan gözlerimi kırptırdım. Ölüm gibi olan neydi? Bakışlarımı kaçırarak karşıma odakladım ve ifademi inceleyen adama baktım. İfadesizdi yüzü. Sertçe yutkundum. Başımı tekrar eğerek gözlerimi defterde gezdirdim.

Ölmek için çok gencim ama yaşamak için de neden bulamıyorum. Kaç gün geçti? Artık sayamıyorum.

Onu. Öldür. Onu. Öldür.

Yapamıyorum.

Odada beyaz bir ışık dışında hiçbir şey yok. Geceleri hep açık. Hep ama. Midem bulanıyor. Ölüme benziyor.

Yazıların bazısı silikti, bazısı koyulaşmıştı. Gözyaşlarından olduğunu anlayabiliyordum. Ağlamıştı yazarken. Ya da Turgut Karalav çevirirken ağlamıştı. Göğsüm biraz daha ağırlaştı. Her sayfası doluydu ve her ne kadar ilk an çok cazip gelse de şimdiden dehşete düşmüş gibi hissediyordum.

Rastgele bir sayfa açtım. Parmaklarım titriyordu.

Bugün farklı... Çok farklı. Bir adamla tanıştım. İsmi duyacak kadar yakınımda olmadığı için üzgünüm. Ama... Gözlerine bakmak sağır ediyor insanı. Çünkü... kimse bana bu kadar güzel bakmamıştı.

İstemsizce gözlerim yaşlarla dolduğunda titreyen çenemi sıkıca bastırdım. Çok fazla yazı vardı. Hangi birini okuyacaktım? Her birini... *Ama ölüm gibi.*

"Sizden bahsetmiş," dedim çenemi zar zor açabildiğimde. Ona bakmamıştım.

Sesini çıkarmadı.

İsmi Turgutmuş. Ama ona böyle seslenmemem gerektiğini söyledi. Yasak. Sır vermem gerekirse... hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam o.

Gözlerini seviyorum. Ela mı? Hiç yakından bakma fırsatım olmadı. Parlıyorlar. Ona baksam... beni yanlış anlar mı? Sadece fikir edinmek istiyorum.

Yalan. Onu seyretmek istiyorum.

Bugün ilk kez gözlerini yakından gördüm. Tanrı'm, aşk mı bu?

Çizeceğim ilk şey onun gözleri.

Gözlerini seviyorum.

İsmini de.

Sesini de.

En çok sesini.

Birkaç söz daha yazılıydı ama onların çevirisi yoktu. Bir sonrakini okudum.

Aşkı aramıyorum. Çünkü... artık baktığım yerde sadece onu görüyorum. Aradığım yerde onu buluyorum.

"Çok tatlı," dedim birden ağlamaya başladığımda, çok dolmuş hissediyordum. Sanki bu cümleleri ben kuruyordum. Öyle içselleştirmiştım ki...

Ses çıkarmadı.

Onu her gördüğümde son kez görüyormuşum gibi bakacağım. Yemin ederim, yapacağım bunu. Aptal olduğumu düşünme. Yarın ölmeyi becerebilirim aklımda yalnızca onun kalmasını istediğime karar verdim sadece.

Belki de yaşadığımı hatırlatmak için Tanrı onu bana gönderdi. Hediyen için sana minnettarım.

Rastgele birkaç sayfa daha açtım. Daha başlardaydı. Aralardan okumalıydım belki de. Nerelerden okumam gerektiğine emin değildim ve bu yüzden seçiyordum.

Canım yanıyor. Çok. Çok. Çok. O kadar çok.

Kaşlarım çatıldı. Devamını okudum. *Canı yanıyor.* Yediği dayaktan bahsediyordu. Midem kanşmaya başladı. Boğazıma bir acı tırmandı ve

gözlerimi tırnakladı. Tekme tokat dövülen benmişim gibi hissetmeye başladım. Kirpiklerim kırıştı. Sayfaları daha hızlı çevirdim, neredeyse sonlara geldim. Sonra bir satıra denk düştü gözlerim. Gerisi uzundu. Sayfalarcaydı. Gözyaşları bulandırmıştı her noktayı. Dikkatle baktım. Zamanın dışına çıkmıştım, aklımda şekil alan her şeye aklımı yitirircesine bakıyordum. Göz bebeklerim titreyerek gezindi yazıların üzerinde. Kimisi zihnimde yankı buldu, kimisi dermanımı kesen her şeyin toplamı olup karşımda durdu.

"Annemi arıyorum, babamı arıyorum, sana yalvarıyorum... Sürekli yalvarıyorum. Dayanamıyorum, vazgeçmeli miyim? Tanrı'm, vazgeçmeliyim. Her gece... katlanmak yerine... Bana zorla dokunan ellerine..." Gözlerimi sıkıca yumup göğsüme saplanan bıçağın ilerleyişini seyrettim. Bu sadece ölmeye yanmak değil, yaşarken yanmaktı. *"Tanrı'm ama ben hâlâ kendimi arıyorum... En çok kendimi arıyorum. Aptalım... Hiç bulamıyorum... Hiç bulamıyorum... Hiç..."*

Devamını okumaya zorladım kendimi. Üç veya beş satırı okumak haddinden fazla uzun sürdü. Ağladığımdan olsa gerek, boğazım da düğüm düğümdü. Hiç iyi hissetmiyordum. Sayfaları çevirdim. Her birini okurken bir elim yüzüme çıkmış, yanaklarımı silmekle uğraşıyordu. Dayanamadım, sonu açtım.

Sanki en çok kendime yabancıyım. Nasıl yaşanır böyle? Kendimi bulmadan ölecekmişçesine.

Sonra... defteri hızla kapattım. Başımı kaldırdım ve ıslanan suratımla karşımdaki adama baktım.

"Bu..."

"Hiçbir şey," dedi sözümü alarak. "Henüz hiçbir şey."

"Böyle bir şey nasıl..." Yutkundum. "Nasıl olabilir? Nasıl..."

Dilimi yutmuşum gibi sesimi de kestim.

"Daha bir şey okumadın," dedi usulca. "Devam et. Dikkatli oku. Neden olduğum adama dönüştüğümü anlayacaksın."

"Boris... Annesinin Barut denen adamla hiç görüşmediğini söyledi. Rusya'dan... Rusya'dan hiç çıkmamış... O..." Yaşlar çoğaldı yüzümde. "Saçmalık. Tam anlamıyla saçmalık!"

"Larisa hiç çıkmadı, evden bile çıkmazdı." Başını iki yana sallamıştı ağırca. "Ama Boris'e sorsan ezberlediğinden başka bir şey söylemez."

"Hayır..."

"Boris'e sorsan annesi Barut'u hiç görmedi," dedi soğukkanlı, son derece profesyonel sesiyle. Ürperticiydi. Çok da haklıydı. Boris bir keresinde

tam olarak bunu söylemişti. "Boris'e sorsan..." diye tekrarladı kelimelerini. "Annesini koruyamayan ahmak herifin teki olduğumu söylerdi. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmeyen adamın tüm ailemi yok etmesine müsaade ettiğimi... Onları yalnız bıraktığımı, başlarına gelen her şeyin sorumlusu olduğumu söylerdi. Boris'e sorsak karşına geçer, annesi yerine benim ölmem gerektiğini de söylerdi."

Boris'e sorsak sadece babasını istediğini söylerdi.

Sustum. Başımı dizlerime doğru düşürürken göz kapaklarımı sıkıca kapatmıştım.

"Bilmiyor..."

"Bilmek zorunda da değil."

"Boris..." diye fısıldadım bilinçsizce, ağlayışlarım arasında boğuk bir sesle hıçkırarak, başımı iki yana sallamıştım iç çekerek. Defteri ellerim yanmış gibi bırakırken darmadağındım. "Ben... Okumamalıydım. Ben ne yaptım? Boris..." Daha çok ağlamaya başladım. "Hiç bilmemeliydim. Ben... Hata yaptım."

"Ver bakalım şunu, biraz sakinleş," dediği duydum yumuşak bir sesle, günlüğü önümden çekip aldığını hissettim. Bakamadım. Avuç içlerimi yüzüme kapatıp dinginleşmeyi bekledim.

"Bu... Çok ağır," dedim avuç içlerimi gözlerime daha sert dayadığımda. Artçı bir deprem uğruyordu içimde kurulu şehre, sayısız bina devriliyor ve ben yığınlar arasında kalıyordum. Ellerimi yüzümden çektim, sıırıslıklam kirpiklerimin içinden gözlerine ulaştım. Önüm buğuluydu. "Bununla baş edemem ki ben..."

"Bu gece sana bunları göstermek iyi bir fikir değildi anlaşılan," dedi sıkıntıyla, günlüğü kutudan içeri kaldırdı ve kilidi geçirdikten saniyeler sonra koltukta öne eğilerek görüş alanımı kapladı. "Devamı kalsın, bunu konuşacağımız vakit gelecek. Şimdi... Elini yüzünü yıka, kendine gel. Burada konuşulan burada kalır, tamam mı?"

Alt dudağıma dişlerimi geçirerek ağlayışlarımı dindirmeye çalıştım.

"Tamam mı dedim, Aksa?"

Başımı salladım yalnızca. Ellerim titriyordu. Nefesimi tuttum bir saniyeliğine. Kafamın içinde bir araya gelen sesler ve parçaları susturmak için oturduğum yerden fırladığımda Turgut Karalav da ayaklanmıştı.

"Tuvalet arka koridorda, ellerini yıkayıp mutfığa gel." Burnumu sertçe çekip gözlerine dikkatle baktım. "Bunu kötü etkilenesin diye göstermedim. Barut'un planını görebilmen için gösterdim. Boris'e attığı adımlarda

nivretini bilerek yardım edebilesin diye. Çünkü Barut'un tek derdi geçmişten bir gelecek yaratmak. Kaybettiği her şeyin bedelini bana ve oğluma ödetecek... Buna izin veremeyiz. Anladın mı?"

"Onu neden öldürmediniz?" diye sordum pat diye, içim alev alevdi ve frenim tutmuyordu. "Onunla dost kalmayı neden seçtiniz? O piçin yanındaydınız. Bu... Bu nasıl olabilir? Nasıl? Leni için... Larisa Hanım için..."

"Sana kaybedilen bir ömürden bahsediyorum. Basit bir şey değil. Anlayabileceğin şekilde, en basit hâliyle... Adamın kurduğu düzeni düşün," dedi kaşlarını çatarak. "En başında onu öldürseydim mesele benden çıkardı. Babamı, kardeşimi, oğlumu, Larisa'yı... Tek bir kişi bile bırakmazdı geride. Bu adamların içlerine girdiğinde senden geriye bir şey bırakmayacaklarını kabullenirsin. Kabul etmezsen bile... kabul ettirirler. Ona çalışan adamların sayısını istediğin kadar küçümse ama elçileri asla." Histerik bir nefes aldı sertçe. "Eğer Boris bunu yapmak isteyecek olursa... Seni sonra da geride bıraktığı herkesi öldürecek biri nöbet tutuyordur etrafında. Boris'in sana verdiği değeri gördüyse iş işten geçti. Yani anlayacağın... Sergen'in zemininden tepeye yöntemi boşa değil. Önce ayıkla sonra yılanın başını ez. Sabır gerektiriyor ama emin ol ki en doğrusu bu."

Dudaklarım bir şey söylemek için aralandı. Kelimeleri dağıldığı yerden toplayamadığımdan kapanarak birbirine dayandığında parmaklarımı saç diplerime kaydurdum ve çekiştirerek sırtımı döndüm. İki adım atarak zonklayan başımdaki ağrıyı silmek istesem de uzun bir süre başaramayacaktım.

"Bu gecelik bu kadar yeter," dedi. "Hadi, doğruca lavaboya. Sonra mutfığa gel, bir şeyler yiyip uyursun."

Ardından salondan çıkarak beni tek başıma bıraktı. Orada, öylece... Attığı adımlarla görüş alanımdan çıktığında burnumu çektim. Sessizliğin ortasında bir süre kendime gelebilmeyi ve her şeyin *geçmiş* olduğunu hatırlatarak gördüklerimi hafızamda gerilere atabilmeyi diledim. Okuduğum birkaç sayfaydı, o günlüğün ve hatta günlüklerin tamamında neler yaşadığından mı bahsedecekti? Bu noktaya gelmelerini sağlayan her şeyi adım adım izlemek ve kendi kaderimde payıma düşeni hesap etmek miydi yapmam gereken? Boris'ten saklayarak. Gözlerinin içine bakacaktım ve susacaktım. Bu kadar mıydı? Bana düşen bu muydu? Yıllardır ona yapılan buydu çünkü. Aşılmasını istemediği sınır annesiydi. Her şey annesiydi.

Birkaç dakika sonra adımlarımın sonu koridorun ucundaki lavabonun önünde durduğunda musluğu açmış, yüzüme art arda su çarpiyordum ve ışıklar kapalıyken un ufak olduğumu hissediyordum. *Oysa ismim bile Gün benim.*

Larisa Pavlovic'i düşünmem gerekirdi. O kısa yazılardan bile bir ömür öğüten acı ile dıp dibeydim. Yaşanmışlıkları ve henüz yeterince fıkırı olmamasına rağmen ağır gelen satırlar hakkında yürüttüğüm tahminler bir çıkmaz daha yaratıyordu içimde. Boris'i düşünüyordum. Bilseydi eğer... Anneme bu kadar düşkün bir adamın yapabileceği şeyleri hesap edemiyordum.

Tuvalette birkaç dakikadan daha fazla kaldım. Ellerimdeki kan gitmişti. O adamlardan birini öldürmüş olmak koymuyordu az önceki kadar. Keşke Barut Kılıçhan'ı da öldürebilseydim. Gözümü kırpmadan ve sonunu düşünmeden... Kendime gelebildiğimde mutfak olduğunu tahmin ettiğim kapıdan ağır adımlarla geçiyordum. Kollarımı birbirine bağlamış, ifademi sabit tutarken hâlim hiç kalmamıştı.

"Daha iyi misin?" diye sordu tezgâhın önünde bana doğru dönen Turgut Karalav. Her ne ile uğraşıyorsa elleri tezgâhtaydı.

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Gel buraya," dediğinde adımlarım bacaklarıma beton dökülmüş gibi kalakalmıştı. Göz temasımız kesilmedi. Kaşları ile önünü, tezgâhı işaret etti. "Bir şeyler yiyeceksin."

"Gerek yok," dedim kuru bir sesle. "Midem kötü."

"Olmaz öyle, aç durulmaz. Laf dinle," diye karşı çıktı, önüne dönmüştü. Soyduğu patatesleri doğruyordu. "Haşlanmış et vardı. Sana şu yoğurtlu patates çorbasından yapayım. Sen de izleyip öğren. Boris'e de yaparsın."

Gözlerim dolarken dudaklarımı dişledim.

"Neden hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsunuz?" diye sordum avuçlarını yüzüme çıkarıp, tenimi sıvazlarken.

Ofladım, birkaç saniye duraksadığımda başımı iki yana sallayıp çenemi kapatmam gerektiğini hatırlattım kendime.

"Üstüne konuşacağımız zaman belli ki şimdi olmamalı," dediğini duyduğumda ellerimi iki yana indirmiş, düşen omuzlarımla yanına doğru yürümüştüm. "Bu, ikimizin arasında kalacak, seninle böyle anlaştık."

"Turgut Bey..."

"Bana Turgut amca diyebilirsin," dedi sözümü keserek, boyu uzundu ve bir anlığına gözleri gözlerime çevrildiğinde yanına yaklaştığımdan başımı kaldırmak zorunda kaldım. "Sana en önemli sırrımdan bahsetmişken üstelik."

Yakmış mıydı o günlükleri?

Borizumun merkezine çöken hislerin kaskatı kesildiğini hissettim. Dilim randı. "Öğrenmek istediğim çok şey var," dedim. "Ama korkuyorum... Sormaya korkuyorum, duyacaklarımdan korkuyorum. Tüm öğrendiklerimden sonra her şeyi bilerek Boris'in yüzüne bakıp nasıl susan taraf olacağımı düşünüyorum. Bu olmaz... bunu yapamam."

"O ne bildiğini bilmediğine göre aptalca hareket etme." Kaşları çatıktı. "Şu an konuşmayacağız bunları. Ne sen mantıklı düşünüyorsun ne de ben senin tepkilerinden sonra doğru bir şey yaptığıma inanıyorum."

"Beni anlamıyorsunuz ki..."

"Anlıyorum," dedi, bana bakmadan küp küp doğradığı patatesleri tencereye gönderirken. "Ben otuz yıldır sindirememişim, senin otuz dakikada sindireceğini düşündüğümü mü sanıyorsun? Ama kafanı meşgul etmen için bir süre konuşmayalım, sonrasında elbet konuşacağız."

Pekâlâ. Belki de fazlaca haklıydı. İçim de karman çormandı. Larisa Pavelic'in günlüğünün tamamını okuyup ne hissettiğini, neleri göğsünde çürüttüğünü okumak şu an yapabileceğim bir şey değildi. Her şeyi bilerek susmak Boris'e yapabileceğim bir şey miydi peki?

"Tamam," diyebildim hızlı bir kabullenişle. "Haklısınız."

"O yüzüğe alıştın anlaşılan."

Belli belirsiz tüm tüylerim ayağa kalktı soğuk ürpertiyle. Parmaklarım kasılınca yutkundum.

"O adamın gerçekten oğlu var mı?"

Yüzüğü çıkaracaktım ama şu an nereye koyacağımı bilmediğimden geçirtmişim. *Atamazdım.*

"Var," dedi. "Boris'ten üç yaş büyük, iki yaş da olabilir. Emin değilim."

"Kaçırıldı mı?"

"Kurtarıldı da denebilir," dediğinde burnumun direği hafifçe sızladı.

"Yaşıyor mu peki?"

"Gayet sağlıklı bir şekilde."

"Siz gördünüz mü yani?"

Güldü sessizce. "Ara sıra görüyorum, haber alıyorum."

Şaşırdım bir anlığına. "Peki... neden bulamıyor oğlunu? Siz biliyorsunuz ama o bulamıyor."

"Nişanlıyı merak mı ettin?"

Alay mı ediyordu bir de? Dudaklarını sarmalayan silik kıvrıma bakılına övleydi. Hiç havamda değildim hâlbuki.

"Dalga geçmeyin lütfen."

"Beğenirsin belki, öyle deme şimdi."

Bakışlarım hafifçe kısıldı. "Bunu oğlunuza da söyler misiniz?"

Güldü tekrar. "Ondan mı korkacağımı?" diye sordu küçümser gibi. "Arayıp şimdi bile söylerim."

"Lütfen yapın ya..."

Kafamın dağılması iyiye işaretti en azından.

"Yapamayacağımı mı sandın?" dedi kendinden emin bir sesle, bedeninin bir kısmını bana doğru çevirdi. Eli cebine giderken saniyeler içerisinde bir telefon çıkarmıştı. "Gel, yapalım."

Kaşlarım çatıldı. "Ciddi misiniz siz?"

"Gayet."

"Sizi sinyallerden yakalarlarsa görürsünüz."

"Hiçbir şey olmaz."

"Niye?" Aptal bakışlar atıyordum yüzüne. "Babamla anlaştınız mı? Artık sizi yakalamayacak mı?"

Duraksadı. "Babanla anlaşabilen adamın aklından şüphe ederim," dedi ifadesiz gözleri gözlerimde kaldığında. "Anlaşılabilir bir türden biri değil."

Burnumdan sert bir nefes vererek gözlerimi yavaşça devirdim.

"Sizce de sizinle anlaşamaması normal değil mi? Emniyet müdürü ya o..."

"Emniyet müdürü oldu da ne oldu? Bok mu oldu başıma?"

"Siz babamı mı küçümsüyorsunuz?" diye sordum gözlerimi kısıp. "Devlet görevlisi adam ya... Pes!"

"Babana gıcığım, hiç girme o konulara."

"Aman, babam size bayılıyordu zaten."

"Sus şimdi. Anma uyuz babanı. Bak, arıyorum. Senin burada olduğunu söylemeyeceğiz, o yüzden sessiz ol," dediğinde ciddi olup olmadığını anlayamamıştım bile. Saniyeler içerisinde telefonun yan tuşuna basarak ekranı açtı ve parmakları ekranda gezinirken hoparlöre aldığını fark edebildim.

Kalbimi artçı bir sarsıntı vurduğunda gözlerim telefondaydı. Gerçekten yapıyordu bunu. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Telefon ilk

çalışta açıldı. Şaşkınlıkla karşımdaki adamın aydınlanan gözlerine diktim gözlerimi.

“Baba?” dedi açar açmaz.

Bazen öyle hissettiriyordu ki onu sarıp sarmalayasım geliyordu. Bir yerlerde saklanan, yorgun sesinin arkasında küçük bir çocuktu hâlâ sanki. İlk günden bu yana hislerimin rotası hiç şaşmamıştı ve ısrarla gözlerimde küçük bir çocuğa evriliyordu.

“Oğlum,” dedi Turgut Karalav, bunu demekten bitap düşse bile son sözü bu olacakmışçasına çıkıyordu dudaklarından. “Ne yapıyorsun?”

“Niye aradın?” diye sordu Boris düz bir sesle, dışarıda olmalıydı. Ya da arabada. Daha muhtemeldi. Rüzgârın uğultusu hissediliyordu. Sesi de boğuktu. Belki de hasta olacaktı.

“Araba mı kullanıyorsun?”

“Da.”

“Dikkatli sür,” dedi Turgut Karalav. “Tek misin?”

“Evet.”

“Telefonu açtığına göre sen de benimle konuşmak istiyorsun belli ki. Öyle mi?”

Reddetmedi ama kabul de etmedi. “Niye aradın, baba?”

Sesli bir nefes aldı Turgut Karalav, çatık kaşlarının altındaki gözleri ekrandaydı. “Canın mı sıkkın senin?”

“Değil,” dedi yarı ters bir sesle. “Seninle konuşurken sıkılıyor ama.”

Niye böyle konuşuyordu? Babasını koyduğu yer öyle karanlık ve korkunç bir yer olmalıydı ki kabul edemiyordu sanki ona iyi yaklaşmayı. *Bana da böyle olsaydı...*

Bakışlarımı kaçırdım sessizce, boğazıma taş oturmuştu birden.

“Sergen’in kızı kaçırılmış,” dedi yanımdaki adam doğruca. “Duydum.”

Buzdan bakışlarımı profiline tırmandı. İfadesi sezilmezdi, karanlık bir perde ile saklanmıştı sanki ama duvardan değildi hisleri ve biliyordum ki oğlunun her kelimesi bir bıçak darbesiydi. *Zoruna gidiyor insanın*, demişti.

“Çelik yanlarında değil, kimden duydun?”

“Sorgulayacağın şey bu değil.”

“Doğru ya... Mutlusundur sen şimdi,” dedi Boris, sinirleri bozuktu. Anlayabiliyordum. “Yanımda değil, kurtuldun.”

"Salak mısın sen, oğlum?" diye çıkıştı Turgut Karalav. "Bana niye trip atıyorsun ulan? Akılsız... Benim derdim sendin, o kız mıydı?"

"Senin dardını bir çözsün zaten..."

Küfredi gibi geliyordu sesi. Çakmak sesi duyuldu karşı taraftan, sigarasını yakıyor olmalıydı.

"Sensin diyorum lan."

"Ben olmayayım baba ya senin derdin, ben olmayayım," derken sertleşmişti sesi, tahammülsüzdü. Her ne yapıyorsan birdenbire sinirlendi. "Hay, sikeyim bunu da!"

"Nişanlamışlar bir de," dedi Turgut Karalav bu kez. "Barut'un oğluyla."

"Öyle bir şey olmayacak. Siktiğimin delisi kafasında ne kuruyor, bilmiyorum ama... Asla izin vermem."

"Niye?" diyerek alayla konuştu. "Belki beğenir kız da... Sana laf mı düşecek?"

"Onun beğendiği tek kişi benim," dedi doğruca Boris. Kalbim sayısız kez ardı ardına teklede. Çarpıntıya tutulması kaçınılmazdı. *Haklıydı*. "Beni sinirlendirmek için aradıysan hiç tavsiye etmiyorum, baba. Zaten yeterince sinirliyim."

Mayın tarlaları patlıyordu içimde. Nefeslerimin düzeni bozulmuştu.

"Oğlunu çocukken görmüştüm. Yakışıklıydı, şimdi de öyle bir adam olduğuna eminim," dedi babası uğraşmaya devam ederek. "Esmer, uzun boylu..."

"Kapat ulan telefonu!"

Gözlerimi devirdim. Turgut Karalav, "Lanli lunlu konuşma ulan benimle," dedi hızla. "Ayrıca Barut'un elinden bok alırsın sen kızı."

Bilerek söylüyordu.

"Benim Aksa'yı geri alamamam gibi bir ihtimal yok," dedi, sigaradan aldığı düşünüşüm derin nefes geçti anlık sessizlikte.

"İstersen sana yardım ederim," dedi, ağzını arıyor gibiydi. "Daha kolay yöntemlerim var."

Kısa bir sessizlik geldi. "Şu hâldeyken kendine mi güveniyorsun?"

Alaycıydı sesi.

"Babanı fazla küçümsüyorsun."

"Sana ihtiyacım yok," dedi Boris, bilerek söylüyordu. Neredeyse emindim bundan. "O piçi öldürürüm, beklemem sıkarım kafasına. Bitmiş olur."

Kalp atışlarım daha da hızlandı göğüs kafesimde.

"Ne annen ne de ben, seni katil olası diye yetiştirmedik," dedi tek solukta Turgut Karalav, son derece ciddiye ifadesi. "Aklını başına topla."

Alay eder gibi güldü. "Sen nesis?"

"Ben ve sen aynı kişi değiliz."

"Ama aynı kana sahibiz."

"Ama kendisine dönüşmene izin verecek bir babaya sahip değilsin."

"Ben bir babaya sahip değilim."

Ağır olduğu kesindi. Turgut Karalav'ı bıçaklasa böyle etkileyemezdi belki de.

"Daha başka şeyler söyle," dedi babası, alaycı sesinin arkasında birden çok duygu can çekişiyordu. "Özel olarak düşün. Babamı kahrından nasıl öldürürüm diye hesap et."

"Bana ne dediğini hatırlıyor musun? *Eğer mecbur kalırsan yok edene kadar durma...*" dediğinde zihnime dökülen anıların içerisinde bana silah doğrultup bedenimi yere serdiği gece çıkageldi. "Seni dinleyesim geldi."

"Ben kendi aklımı sikeyim zaten. Sen benim gibi olmayacaksın, o adamlar gibi de... Çıkar bunu kafandan. O zaman konumuz farklıydı, sana kötü biri olman için de öğüt vermedim. Annene ve sana zarar verilecekse düşünmeden yap, dedim." Siniri, öfkesi parmağımla havaya dokunsam kalbime kadar buluşırdı. Öfkesini soluyordum. "Gördüğün gibi bir başkası için olması gerektiği geçmiyor o cümlede. Sergen'in kızı da buna dâhil."

Başka bir zaman olsaydı üzülebilirdim söylediklerine ama tek bir kelimesinde bile yanlışlık yoktu. Biliyordum. Ben zaten o adamların ellerinden kurtulmuştum, şimdilik sorun da yoktu.

"Anneme yeterince zarar veri-"

"Annen, benim meselem!"

"Aksa da benim!"

Nefesimi tuttum fark etmeden. Ağırlaşmıştım. Her an ağlayabilirdim de. Çünkü babamın olmasa bile *onun* için tam olarak merkezindeydim.

Saniyel

"Baba," diye sert bir nefes verdiğini duydum ardından, göğsümün arasına dolan nabzım sendeledi. Öyle bir söylüyordu ki gözlerimi dolduran yaşlar çoğalmıştı. "Baba..."

Kırpık dibime tutunan bir damla yaş yanağıma süzülüp çeneme akı. Ne söyleyecekti? Çenem titredi.

"Söyle," dedi Turgut Karalav, yutkunduğunu buğulanan gözlerimle görebildim. "Söyle, aslanım."

Sessiz kaldı birkaç saniye.

"Ben sana dönüşmeyeceğim."

Ne apdan? Nereye dışındığı?

"Evet," dedi babası reddetmeden. "Biliyorum, öyle olmayacak. Ben de izin vermeyeceğim, bunu da sen bil."

"Baba," dedi tekrar güçsüz bir sesle. İçmiş miydi? Dağınık gelmiyordu sesi. Sanki... ruhu çalınmış gibiydi. "Onu kaybetmek istemediğimi biliyorsun, değil mi?"

Ağlatmamak için göderimi tavana kaydardım ve gözlerime dolan yaşların geri çekilmesi için boşluğa baktım. Onu seviyordum. Biliyor muydu bunu? Tüm kalbimle... Tüm kelimeleri.

"Kaybetmeyeceksin," dedi Turgut Karalav. "Söz veriyorum."

"Ben sana inanmıyorum," dediğinde sesi uzaktaydı, daha az geliyordu. "Sana inanmıyorum ama... bir yol da bulamıyorum. Bir yolu yok mu?"

Seremi tezgaha verip avuçlarını suratıma kapatmadan önce duyduğum sözlerde bekle. Nereye yolunu bulamıyordu? Babasından neyin yardımını istiyordu?

"Var, her şeyin bir yolu olur," dedi babası, kemikten çenesi ağır bir cırcıma kapılmıştı. "Kuracağız..."

"Yaşatacaz," dedi Boris kafını kasarak. "Kesin bir yolu."

İçim ayyıyordu babasına. İlk kez. Derinlerde hissettiğim duyguların ağır bir ecrineği. Kırdağı üzümlük cüm hayatıma bedeldi. O da mı korkuyordu? Normal şartlarda... Ona bunları söyleyen ben olsaydım eğer. Karşıtımda atacağım büyük bir öfke olurdu. Şimdi ise çaresiz miydi? Benim için enişre mi ediyordu? Burat Kılıçhan'ı kanlı canlı karşısında görmek onu mi getirmeyi belli ki.

"Benden yardım mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi sadece düz bir sesle. "Hayır... Yardım istemene ihtiyacın yok. Ama karşında da darma bıraktığın bu."

"Saçmalayıp duruyorsun," dedi babası sinirle. "Beni gece gece sinirlendirme, dışarıda da dolaşma. Eve git, yat zıbar."

Kısa bir sessizlik oldu. Bana uçsuz bucaksız gibi hissettiren türdendi hâlbuki. Ellerimi tezgâha iliştirmiş, sesi kulaklarıma akan adamın ifadesini zihnime seriyordum.

"Uyuyamıyorum..."

"Kızı yanına getireceğim," dedi Turgut amca sözünü tek nefeste keserek. "Babana güven, kafanı toparla. Tamam mı lan?"

Histerik bir nefes vererek güldü Boris. "Kime ne anlatıyorum ki ben..."

Telefon beraberinde kapandı. Bakışlarımın odağı yanımdaki adama düştüğünde sabır dilenen ifadesi ile karşılaştım. Boris'in insanı sınavan bir yönü olduğu gerçektir ve en çok babasını sınıyordu. Elimde olmadan uzun uzun baktım yorgun çehresine.

"Eşek sudan gelinceye kadar dövsem ya şunu..." Homurtuları eşliğinde telefonu kökünden kapatıp cebine gönderdiğinde çatık kaşlarını düzeltmiş sayılmazdı. Tezgâha doğru döndü. İfadesi gevşemek yerine kararmıştı. "Sinir hastası oldum ulan bunun yüzünden."

"Sizden yardım istiyor aslında," dedim istemsizce. Başını omzunun üzerinden çevirdi ve gözleri gözlerime tutundu. "Fark etmeden adım atıyor size, belki koşarsınız diye... Yani bence."

"Bana bir adım gelse koşarak gitmeyi geç, dünyayı yerinden oynatırım."

Bir süre, sonsuza uzayıp giden saniyeler arasında gözlerime baktı. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama düz çizgi hâlini alan dudakları bir şey söylemek için aralanıp kapanmıştı. Sonrasında bakışları yüzümden koparak tezgâha döndü.

"Neyse," dedi düz bir sesle. "Yapalım şu yemeği."

Yorgundum aslında. Günlerce uyuyacağını türden ağır bir yorgunluk hâkimdi üzerimde ama ses etmeden izliyordum onu. Başımı kasıp kavuran ağrıya rağmen iyi dayanıyordum. Boris'in babası ile çok ortak noktası olduğunu analiz eden beynime söz geçiremeden bir de en sevdiği yemeği noktasına kadar ezberime katıyordum.

"Bak, Sergen'in kızı... Bunu bana Antepli bir arkadaşım öğretmişti. Kıymetini bil, Larisa dışında ilk kez sana anlatıyorum," demişti sözleri arasında, Larisa Pavelic'in ismini yeniden duyduğumdan karartılı bulutlar tepemde yağış bırakmak ister gibi gezinmeye başlamıştı. "Önce kuşbaşı eti ve nohudu haşlayacaksın, sonra patatesleri içine atacaksın. Küp küp doğrayacaksın bak, unutma. Tamam mı?" Arada bir yüzümü yokluyordu gözleri.

“Ha, patates pişti mi? O zaman bir kenara al, yoğurdunu hazırla. Yoğurdun içine bir yumurta kır; biraz karabiber, biraz da tuz atıp ayrı bir tencerede ocağa alıp karıştıracaksın. Baktın ki kaynamak üzere, yemeğe yavaşça dök bunu. Ama bir yandan da karıştır ki yoğurt kesilmesin.”

“Yoğurdu kesilmek ne demek?”

“Tadı bozulur işte.”

“Hım...”

“Üzeri için biraz nane pişir yağda, o kadar.”

“Basitmiş bu.”

Bir saat uğraş vermesinden ötürü ters bir bakıştı aldığım. Duruşu, bakışı ve üç saniyede bir memnuniyetsiz bir ifade ile çattığı kaşları... Bir şey anlatırken sabırsızca ya da bir an önce kurtulmak ister gibi anlatması da öyle, her birini babasında görüyordum.

“Saat neredeyse üç...” Pencere kenarındaki mutfak masasına geçmiş, önüme bırakılan yemeğe bakıyordum. Keyfim yerinde değildi. Saatlerdir ruh gibiydim. “Bana yemek yaptınız.”

“Hadi, başla. Bakalım beğenecek misin?”

Kafamı onaylarcasına salladım yavaşça. Buharı tüten yemeğe bir kaşık daldırarak doldurdum ve birkaç kez üfleyerek ağzıma gönderdim. Uzun saatlerdir midem açlıktan sırtıma yapışmış durumdaydı ve tadı öylesine iştahımı açmıştı ki hiç dokunmam sandığım yemeği dakikalar içerisinde bitirmiştım.

“Gerçekten çok güzel,” dedim bir bardak suyu da bitirerek. “Ellerinize sağlık.”

Dudaklarından belirsizce tebessüm geçerken başını salladı.

“Babanız da iyi yemek yapar mıydı?” diye sordum sessizce.

Duraksadı. İçinde hüzne boyanan gözleri derin bir sisle boğuldu. Görebiliyordum. “Yapardı,” dedi. “Severdi de.”

“Onunla tanıştım, Baykal dedeyle,” dediğimde gözlerimin içine bakıyordu. “Boris beni onun yanına götürdü.”

Kaşları şaşkın bir kıvrım yaratarak havalandı. “Ailemize girmeye mi başladın?”

Yanaklarım eş zamanlı kızardı. Öyle mi oluyordu? *Sanırım.*

“Boris beni arkadaşısı olarak tanıttı, endişe etmeyin,” dedim yarı alaycı bir tavırla. “Ben de bilmiyorum aslında ne olduğumuzu ama bir şeyiz galiba.”

“Babam anlamıştır,” dedi durgun bir sesle. “Bu işleri tek bakışta anlar. Belki bir şey olmaya ihtiyacınız da yoktur, her şey olmak asıl mesele.”

Kontrollü ve fazlaca durağan konuşuyordu ama insanı ürperten de tam anlamıyla buydu.

“Bir şey söyleyebilir miyim?”

“Söyle bakalım.”

“Baykal dede... Onunla neden hiç görüşmüyorsunuz?” diye sorarak aklımdan geçenleri dile döktüm. Gözleri donup kaldı. Biraz çekinmiştim şimdi. “Haddim değil tabii...”

“Bu işlere bulaşınca etrafımda kimseyi tutmamayı seçtim, bana gelen zarara razıyım ama ailem benim sınıırım,” dedi. “Şimdi... karşısına çıkacak yüzüm de yok. Böylesi de daha iyi.”

İstemsizce dudaklarımı sıkıp, “Yine de insan babasını görmeli bence,” dedim.

“Bazen diyorum ki... Ulan Turgut, ölmeden önce kendi oğlunla böyle ayrı gayrı gittiğini düşün bakalım,” diye mırıldandı mutfağın soğukluğuna doğru, bedeninde boğazlı bir kazak vardı ve bakışları düşünceli bir edayla hafiften kısıktı. “Hiçbir karşı karşıya geliş, adamın iflahını bu kadar kesmez. Özlemek başka... İnsanın özleyecek birileri varsa gözü açık gidermiş, o yüzden dağıldığı yerden toplamayı bilmeli insan.”

İçimde varlığını bilmediğim yerlere dokundu kelimeleri.

“Haklısınız,” derken başımı da istemsizce sallamıştım. “Boris, Baykal dede...” dedim ardından kendi kendime. “Özlediğiniz başka biri var mı?”

“Eski hayatım,” dedi gülerek, acıyı sezdim dudaklarındaki kıvrımda. *Ve özlemi.* “Gençliğim...”

“Yakalama kararınız olmasaydı her şey farklı olabilirdi belki.”

“Belki.”

Esnedim o an. Turgut Karalav ise saatlerce uyanık kalabilecek gibiydi. O da mı gece uyuyamıyordu? Benim bedenim bitap düşmüştü ve uykuya yatmak için sayıklıyordu. Nasıl mümkün olacaktı? Kafamı dakikalardır meşgul ediyordum ama yalnız kaldığımda, gecenin karanlığında tavana baktığımda her şey şeklini alacaktı. O yazılar da. Tavana bakacaktım ve orada olacaklardı.

“Şu küçük kız... İsmi Zeynep miydi?” dediğinde dalgın bakışlarımı karşıma çevirdim. Sesi zihnime sızsa da düştüğüm o bataklıktan kurtulmam için yeterli değildi. Başımı onaylarcasma salladım. “Şansal’ın yanındaydı demek...”

“Öyleymiş,” diyebildim. “Pek bilgim yok. Zeynep çok küçük, annesinden bahsediyor sadece. Annesinin ismi Peyker. Bir de üvey babası varmış. Bu işlerin içinden birileri. Yanlış anlamadıysam... Şansal’a teslim eden de üvey babası. Ne için olduğunu ben de bilmiyorum.”

Kaşları çatıldı. “Garip,” dedi düşünceli bir sesle. “Ben içlerindeyken bu küçük hanım yoktu. En azından Şansal piçi hiç bahsetmedi.”

Bir şey söylemedim. Tabacı elime alıp ayağa kalktım. Mutfak küçük olsa da salondan sürüklenen ısı haricinde soğuktu ve üzerimdeki ceketin altında gece giydiğim elbise varken soğuk hava tenimi yırtarak geçiyordu. Umursamadım. Kalbim, hislerim, her şeyim soğuktu bu gece. Tezgâha doğru yürüdüm. Tabacı ve bardacı yıkayarak köşede duran bulaşık sepetine yerleştirdikten sonra sırtımı tezgâha verip yerinden kıpırdamadan oturan adama baktım. Boşluğa sabitlediği gözlerinde bin bir ihtimal uçuyordu.

“Sabah ne zaman çıkarız?” diye sordum.

Bana döndü gözleri. “Yedi civarı iyidir.”

Sandığımdan da erkendi.

“Tamam,” diyebildim sadece. “Siz uyumuyor musunuz?”

Güldü keyifsiz bir şekilde. “Sencer’i bekliyorum,” dedi. “Sen uyu.”

Sencer geldiğimiz andan beri ortalarda yoktu.

“Sencer size bayağı yakın sanırım,” dedim kollarımı karnımda bir araya getirerek, boğazım yanıyordu. Sanırım hasta olacaktım. “Her koşulda yanınızda...”

“Öyle,” dedi. “Her koşulda yanımda. İnsan, dostundan başka ne ister zaten?”

Başımı ağır ağır salladım. Dost sayabileceğim tek bir kişi yoktu etrafımda. Beliz’i nereye koyacağımı bile bilemiyordum. Şu an ne yapıyordu mesela? O mekânda yaşananlardan sonra sorgusuzca kapatmış mıydı bana ait defterleri?

“İyi geceler, Sergen’in kızı. Uyumaya çalış.”

Bir şey söylemeden birkaç saniye öylece baktım. Bana *Sergen’in kızı* diye sesleniyordu çoğunlukla. Nedense daha samimi hissettiriyordu. Tanıdık bir his yayıyordu ama tanıımı da yoktu sözlüğümde. Hemen sonrasında sırtımı dönerek mutfak kapısından çıktığımda gözlerim bir anlığına köşedeki sobanın önünde duran orta sehpa kaydı. Kutu görünürde yoktu. Gerçekten yakmış mıydı onları? *Boris görmesin diye*, demişti. Bana okutmuştu. Daha fazlasını okumaya ihtiyacım vardı. *Boris’ten saklayacak daha fazla şeyin olacak*. Yanlış yapıyordum, biliyordum. Geri çekilmem gerekti.

Mutfaka yeniden girdim. "Larisa Hanım o günlükleri tutmaya devam etti mi?"

"Etti," dedi. "Ama sonradan her birini Leni'ye yazdı. Belki de gnlgne bulduğu isim buydu."

"Leni... Larisa Hanım için o kadar mı önemliydi?"

"nemliydi. Benim sandığımdan bile daha çok."

Aralık dudaklarımı sımsıkı yumdum. "Peki ya..." diyebildim sonunda. "Az önce çıkardığınız günlükleri yaktınız mı?"

Kaşları atıldı. Hâlâ aynı yerdeydi. "Ne yapacaksın?"

"Okumak istiyorum," dedim nabzım drtnala koşturmaya başladığında. "Her şeyi."

Alt dudağını ıslatarak garip bir ifadeyle gözlerini gözlerime dikti. "Bu gece doğru bir seçim değil," dedi sır vermeyen sesiyle. "şimdi uyu, sabaha okursun."

"ğrenmek istediğim şeyler beni uyutmayacak," dedim kısık bir sesle. "Bir daha bu kadar cesaret de edemeyeceğim. Bunu biliyorum."

"Yarın..."

"Bu gece," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben ona neler olduğunu öğrenmeliyim. Çünkü... Barut denilen herifin benim için çizdiği yol da böyle bir şey. Bunu, ne yapacağını, daha ne kadar ileriye gideceğini bilmek zorundayım."

"Larisa'nın yaşadıkları kadar kötü olmayacak," dedi oturduğu sandalyeyi itekleyerek ayaklandıda. "Rolleri değiştirmemizi istiyor. Ona ihanet ettiğimi düşündüğüne göre... Boris'i benim, oğlunu da kendisinin yerine koyacak. Sonra seni kendi sınırlarından ayırmayıp Boris'e benim ona yaşattığımı yaşatacak."

Sertçe yutkundum. I ie geçirdiğim kirpiklerimi kırıştırdım korkuyla. "Size düşen ne?"

"Oğlumun acısını görmek."

"Beni... Beni yerine koyduğu kişi kim?" Dudaklarım aralanmıştı. "Leni mi, Larisa mı?"

Sessiz kaldı. Tek bir şey bile sylemediğinden olsa gerekti ki içimdeki sıkıntı boyut atlamıştı. Kelimelerin içini eşelemek ve çok dahasına erişmek istesem de ilk kez bunu yapmaktan ölesiye korkuyordum.

“Başaracak mı bunu?” diye sordum bu kez gittikçe kaybolan sesimle, sırtıma sayısız kemik batıyordu sanki. Nefes alamaz hâldeydim. “Yapabilir mi?”

“Baban, koskoca emniyet, devlet, Boris... Herkes yanında.” İçimi rahatlatmak mı istiyordu? Hâlbuki artık korktuğum yalnızca ben değildim. “Ve artık ben de. Hamleleri ezbere bilen her zaman daha önde değil midir?”

“O adam... O adam da biliyor ama... Yaşamış bunları.”

“Ama oyunu kuran bendim,” dedi tek kaşını hafifçe ve belirsizce kaldırıp. “Benden iyi bilmesi mümkün değil, ben bu oyunu otuz yıldır oynuyorum. Bu, bir rakibimin olmadığını gösterir.”

“Siz nasıl yanımda olacaksınız peki?” diye sordum titreyen sesimle. “Asıl bu mümkün değil.”

“Mümkün hâle getiririz.”

Kafam o kadar doluydu ki hiçbir şey anlayamıyordum. Tüm algılama merkezim tek gecede çökmüş gibiydi. “Bu nasıl olacak?”

“Bence artık uyu,” dedi birkaç adımla üzerime doğru yaklaştığında. “Dinlenmen lazım.”

“Günlükler...”

Başını sağ omzuna doğru eğerek dikkatli gözleri yüzümü santim santim dolaştı. İtiraz eder sandım ama beni şaşırtan itiraz etmeden salona doğru ilerleyen adımlarıydı. Beş dakika sonra loş salonda, sobanın dibinde araladığım günlüğün devamını okumak için tek başımaydım. Turgut Karalav arka odalardan birine geçerken aynı oranda sessizdi ve sırtından görebildiğim tek şey hayali bir kamburdu. Üzerine aldığı karanlığın eğreti duracağı türden bir kambur taşıyordu. Geçmişin ağırlığını sırtlanıyordu.

Sobanın içinde yanan odunların çatırtılarını dinlerken araladım elimdeki küçük defteri. Sayfalara dokundum, kalbim hastalıklı bir hızla çarparken sırtımı kanepeye dayadım ve bacaklarımı kendime doğru çekerek günlüğe çevirdim gözlerimi. Tarih atılmıştı. 1994. Çok kısa bir yazıydı gözlerime ilk çarpan.

Tanrım, ben sana inandım. Hep inandım. Ama ben... niye hep ben yandım? Beni sen yaktın. Sönmedim, ağladım... Ağladıkça ağladım. Tanrım...

Gözlerimden yaşlar süzüldü, çenem titredi. Daha fazla ağlamaya başladığımda kalbimde de bir ateş yandı.

Son kez diliyorum senden. Beni öldür. Beni öldür ki onu üzdüğümü bileyim, beni öldür de yandığımla kalmadığıma sevineyim ve izin ver, ölmeden önce onun da yandığını göreyim.

21. BÖLÜM

UMUDA TUTULAN YAS

1994, Temmuz

Bütün şeytanların birbirine benzediğini duymuştu bir yerden. İnaniyordu ama asıl doğru kabul ettiği şey tüm şeytanların günahı sevdiği ve insana da bunu öğütlediğiydi.

Sonra Barut Kılıçhan'ı tanımıştı. Ve yörüngesinden şaşan dünyasında şeytanın artık bir tanımı daha vardı.

Turgut, Kılıçhan malikânesinin bahçesinde geçirdiği onuncu saatte bir sigara daha çıkardı paketinden ve sıkıntıyla dudakları arasına yasladı. Temmuz sıcağında nöbet tuttuğu kapının önünde kimseyle muhatap da olmuyordu. İlk zamanlar öyle değildi elbette. Herkesi temkinle izlemiş ve her biri hakkında gözlemini aklına kaydetmişti. Toplam on beş kişi geziyordu evin etrafında. Kimisi dışarıda, evin arka cephesine de konumlanacak şekilde dağılmıştı. Kimisi ise demir kapının önündeki kulübedeydi. Hepsi ona saygı duyduğundan ters bir bakışlarını yakalamamıştı henüz. İçlerinden en suratsız Melih'ti. Adamın yüzü bir an olsun gülmüyordu ve Turgut'un dikkatini en çok o çekmişti. Barut Kılıçhan adamlarına kendisinin ve o herifin sözünden çıkılmamasının talimatını verdiği andan bu yana...

Evin dengeleri öylesine stabildi ki Turgut bir noktada sıkıldığını hissediyordu. Hiçbir şey olduğu yoktu. İtalyanların durumu bile belirsizdi. Ölen öldüğüyle kalmıştı. Kendisi sayılı zenginlerden biri olan Baykal Karalav'ın oğlu olmasına rağmen bu bahçede çürüyordu günlerdir. *Aklına sığayım senin...* Her ne kadar Kunter Kayahan iyi ilerlediğini söyleyip ona destek de olsa, o bir santim bile gidememişçesine sabırsızdı. Geriye dönüp bakınca öğrenmek istedikleri terazide hiç ağır basmamıştı. Bir adım gerideydi işte. Kabul etmesi gerekti.

Leni'yi de görememişti bu süreçte. İçinde, ne hâlde olduğunu merak edip öğrenmek için çırpınan bir adam vardı ve başında dikildiği evin içine gerekmedikçe bir adım bile atması yasak olduğundan başını kaldırıp me-saisi bitene kadar pencereleri kontrol ediyordu. Hâlâ aynı mıydı? Aynı

ölü gözlerle mi bakacaktı? Belki de hiç bakmayacaktı. Turgut sadece ona uzanan bir el olmak istiyordu. Çekip çıkarabilmek, ona bir hayat için nefes verebilmek... Çok gençti, hak ettiğinin bu olduğuna inanıyordu.

“Turgut abi! Kapıya bak.”

Çakmağı dudaklarına sabitlediği sigaraya yaklaştırmak üzereyken duraksadı ve çatık kaşlarla önce kulübeden yükselen sesin sahibine baktı. Hemen sonra dış kapıya doğru çevirdi gözlerini. Evin çalışanı Belgin Hanım'ı gördü. Elindeki tepside limonata vardı ve ona bakıyordu. Kaşları ile işaret edip, onu yanına çağırırken, Turgut duruşunu bozarak olduğu yöne ağır adımlarla ilerledi. Bu kadın eve dört saatliğine uğruyordu gün içinde ve evin işleriyle ilgilenip Barut Kılıçhan gelmeden ortarlardan kayboluyordu. Muhtemelen korktuğundan yapıyordu bunu. Ama işin asıl ilginç yanı, kadın sağır ve dilsizdi. Özellikle seçilmiş gibiydi.

Turgut derin bir nefes aldı. Kapının girişinde durduğunda kadının elindeki tepside duran bardağı aldı ve tek dikişte bitirdi. İçi yanıyordu resmen, dindirememiş olsa da iyi geldiği kesindi. Saat akşam yediye yaklaşırken sıcak her ne kadar çekilmiş görünse de yeryüzüne bıraktığı ısı hâlâ yakıyordu tenini.

“Teşekkür ederim, abla,” dedi Turgut kısıp bir sesle, bardağı tepsiye geri bıraktığında kadın işaret parmağıyla yüzünü işaret etti. Kaşları kalktı anlamamış gibi. “Bir şey mi var yüzümde?”

Kadın kaşlarıyla göğsünü işaret etti. Turgut güler gibi oldu.

“Yüzüm kalbim kadar güzel demek mi bu?”

Kadının sağır olduğunu birkaç saniye geç hatırlayıp mahcubiyetle dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi. Kadın ne anlatıyordu, bir fikri yoktu ama üzerine düşünecek değildi. Bir an gözleri aralık duran kapıya kayıp evin içerisine dokundu. Merdivenden inen kızı da tam o esnada görmüştü.

Turgut anlık bir çarpılma hissedince omuzlarını içgüdüyle dikleştirdi. Üzerinde koyu yeşil bir elbise taşıyordu ve yüzünde artık ona tanıdık gelen o ifade vardı. Merdivenin son basamağından indiği sırada başını kaldırdı ve nihayet onunla göz göze gelebildi. Aralarındaki mesafeden ve akşamın ağırlığı yavaştan çökmeye başladığından ifadesi yeterince net seçilemiyordu ama ne kadar yakından baksa da beş sokak öteden onu gören biri olsa da ruhsuz bakan gözleri ayırt edebilirdi. Hayatında bu kadar soğuk bakabilen birini daha görmemişti.

Bakışlarını kaçırarak önüne döndü ve dikkat çekmeden başını gayet beyefendi bir tavırla sallayarak bir adım geri gitti. Belgin parmağındaki yüzüğü işaret etti aynı saniye. Turgut bir an parmağındaki uyduruk halkaya baktı. Nişanlı sanıldığından buraya geldiğinde takıyordu bunu.

“Nişanlı mı soruyorsun?” diye sordu Turgut çözmeye çalışarak, Belgin gülümsedi. Anlaşamayacakları ortadaydı ve bu sebepten susmayı tercih etti.

Saniyeler sonunda kadın içeri geçip de kapıyı kapatana kadar geldiği yere yürümeyi akıl edememişti. Suratına örtülen kapı onu daldığı yerden koparınca alt dudaklarını ıslatarak kafasını bir yana çevirdi ve bir saniyelik duraksama sonunda çardağın bulunduğu alana yürüdü ağır adımlarla. Cebine iteklediği dalı yeniden dudaklarına asmıştı.

Başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Yaktığı sigaradan derin bir nefes çekti içine. Barut Kılıçhan’a duyduğu sonsuz öfkenin altında debelenip duruyordu. Ne olacaktı bu işin sonu? Bir adım atsa boşluğa düşecekmiş gibi bakan o gözlerin hakkı vardı sanki üstünde. Bazen tavana bakıyor, çok uzun süre izlediğinde o gözleri karşısında buluyordu. Üzerine çöken karabasanları tanıyordu bu sebepten. Plana sadık kalsa da merhameti el vermiyordu bazı şeylere.

Yaklaşık iki saatin sonunda Barut Kılıçhan’ın aracı bahçeye giriş yaptığında Turgut ellerini ceplerinden çıkarmış, diğerleriyle sohbet ettiği kulübeden yavaş adımlarla dışarı çıkmıştı. Araba evin önüne ağır bir manevrayla park edildiğinde arka koltuktan inen adamı izledi durduğu yerden. Barut parıldayan gözleriyle ona döndüğünde keyfi oldukça yerinde görünüyordu. Ona doğru ilerlemeye başladığında Turgut da birkaç adım atarak mesafeyi kısalttı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Barut karşısındaki adamla tokalaştıktan sonra. “Bir yaramazlık var mı?”

“Her şey yolunda,” dedi Turgut düz bir sesle. “Benim için de gitme vakti.”

Başını aşağı yukarı salladı Barut. “Tamam,” dedi çevresine bakarak. “Araban yok mu bugün?”

Baykal Karalav’ın onu takip ettirmek gibi bir fikri olduğunu fark ettiğinden birkaç gündür arabasını kullanmıyordu.

Turgut’un bir şey söylemesine fırsat tanımadan derin bir nefes aldı ve arkasında onu bekleyen kardeşine baktı. “Çelik! Turgut’u evine bırak.”

Çelik ikiletmedi elbette.

“Gerek yok,” dedi Turgut reddederek, bu fikir onun için yeterince gericiydi.

“İtiraz etme,” dedi Barut tok bir sesle. “Hadi, Çelik.”

Turgut yorgun olduğundan bir şey söyleyemedi. İtirazı da geçersiz sayılacaktı yüksek olasılıkla. Her istediğinin olmasına alışık bir adama kafa tutacak kadar dinç değildi bu akşam, başı ağrıyordu ve evinden yarım saat uzaklıkta bir yeri adresi olarak Çelik’e verdiğinde yan koltukta oturmuş, yolu izliyordu. Bu adamlara adresini açık etmek gibi bir ahmaklık yapmıyacaktı tabii ki.

“Barut’la aranızda kaç yaş var?” diye sordu, yolun sessizliğini onu köşeye sıkıştırarak değerlendirmek istemişti. Yan bir bakışla bakıyordu suratına. Çelik Kılıçhan abisinin yanında daha çekingen bir adamdı. Tek kelime etmez, neredeyse nefes bile almamaya dikkat ederdi.

“Beş.”

“Çok küçüksün.”

Çelik güldü istemeden. “Sen yirmi beş değil misin? Seninle de aramızda üç yaş var. Çok da küçük değilim.”

“Doğru,” dedi Turgut, başını geriye yatırıp koltuğun arkasına yaslamıştı ve gözlerini önüne çevirirken gerginliğinden az da olsa sıyrılmıştı. “Bugün yoruldum, kafam daha az çalışıyor.”

“Niye?” diye sordu Çelik. “Yengem yine kaçmaya mı çalıştı yoksa?”

Turgut bakışlarını yeniden ondan tarafa çevirdi. “Kaçmaya çalışıyor mu sürekli?”

“Sürekli,” diye onayladı Çelik sonra duyulması güç bir sesle fısıldadı ağzının içinde: “Hakkı da var.”

“Kaç yaşında?” Turgut bir anlık gafletle sormuştu bunu. “Leni Hanım... Abinden küçük duruyor, ondan sordum.”

“Küçük zaten,” dedi. “Yirmi olması lazım. Bir buçuk yıl falan oldu herhâlde yanımıza geleli.”

“Şu İtalyanlar, babasının adamları yani...” Turgut ağzını arıyordu. Çelik bunun farkına varacak kadar zeki değildi neyse ki. “Neredeyse iki yıl sonra bir anda çıkıp gelmeleri sadece patronlarının ölümü yüzünden mi?”

Sıkıntılı bir nefes verdi Çelik. Vitesi atarken kısa bir an yanındaki adama bakmıştı. "İtalya'da işler nasıl yürüyor, bilmiyorum ama Arnoldo amcanın babası olduğunu duymuştum, onun emri de olabilir."

"Barut bilmiyor mu bunu?"

"Biliyor olsa da ne değişir ki?" Başını iki yana salladı ağırca. "Abim, yengemi hiçbir türlü bırakmaz."

"Fark ettim," dedi Turgut, alt dudağında dolaştırdı dilini içinde büyüyen sıkıntıyla. Bu kadını çekip çıkaracak olsa başına alabileceği belayı hesap edemiyordu. "Seviyor herhâlde... Ondandır. İnsan sevdiği yanında olsun istermiş."

"Sen seviyor musun?" diye sordu Çelik gülerek ona baktığında. "Nişanlını."

"Sevmesem nişanlanır mıyım, oğlum?"

"Öyle ya..."

Çelik birdenbire sessizleşti. *İnsan sevdiği yanında olsun istermiş...* İşte, onun için imkânsız olan buydu. Sırma'yı düşündü. Sertçe yutkundu sonra. Abisi duysaydı onu hiç düşünmeden kurşuna dizerdi. Haklı da olurdu. Kim eskiden abisinin hayatında olan kadınla birlikte olurdu ki? Sevginin gücünün yetmeyeceği şeyler vardı. Barut Kılıçhan gibi.

"Ama bence..." diye söze devam etti Çelik, biraz konuşmak iyi gelmişti. Tüm gün etrafında gerginliğin tanımı olan adamlarla bir aradayken Turgut'un öyle hissettirmemesi iyi geliyordu. "Onun hissettiği sevgi değil. Aramızda kalsın bu söylediklerim, olur mu? Abim duymasın."

"Duymaz," dedi Turgut, kaşları hafifçe çatılmıştı ve tüm odağını ona vererek dudaklarından çıkabilecek her şeyi gözlüyordu. Çelik'e oynamalıydı belki de hamleleri. "Sevgi değilse ne?"

"Yengeme acıyorum işte, kör talih," dedi Çelik sözlerini duymazlıktan gelerek. İçini açmak ya da abisi hakkında bir şeyler dökmek konusunda oldukça katıydı. Yerin kulağı var mıydı, bilemiyordu ama onun için abisi ölse bile peşinde gezinen bir hayalet gibi olacaktı. Diken üzerinde yaşayacak, attığı her adımı hesap etmek zorunda kalacaktı. Her olasılıkta böyle bir hayat bekliyordu onu.

"Konuşamadığından bahsetmişti Barut," dedi Turgut aklına gelen şeyle.

"Konuşuyor aslında," dedi Çelik, boş bulunduğundan yengesi hakkında bir şeylerden bahsetmek daha kolaydı. "Daha doğrusu konuşuyordu."

Aylardır kimseyle konuşmuyor, benimle bile. Hayata küsmüş gibi... Sessiz sadece. Abimle olmak kötüdür ama ne kadar ileri gittiğini bilmiyorum, bu yüzden olmalı.” Omuz silkti ağır ağır. “Türkçe de biliyor ama konuşmamaya yeminli. Annesi Hırvat, babası İtalyan. Konuştuğu da bu. E bizden kimse de bilmediğinden bir süre sonra hiç konuşmamaya başladı. On aydır sesini duymadım, öyle düşün.”

Turgut, içinde raydan çıkan o hissin acı tadını alabiliyordu. Geceler öncesine gidiyordu aklı, arabanın içinde bir köşeye sinmiş kadını hatırlıyordu ve ağzından çıkan yabancı kelimeleri de gayet iyi hatırlıyordu. Onunla konuşmuştu. Ne düşündüğünü bilmiyordu ama tamamen sessizliğe gömülmeden hemen önce bakışlarına saklanan o ağır yaralı ifadeyi de görmüştü. Kalbinde taşa dönen bir yerleri kırmak gibiydi idrak etmek. O kadına öyle çok acıyordu ki tarifi zordu.

Bir şey söylemek için aralanan dudakları, ileride bekleyen trafik polislerini görünce kapandı. Dalgınlığından dolayı ileride duran polis arabalarına değdirmeyi gözlerini. Şakağına bastırıldığı parmaklarıyla ağrıyan yerleri ovalarken Çelik sağa çekmiş, ehliyet ve kimliğini uzatıyordu. Başını kaldırsa biraz ötede onu fark eden dostunu görebilirdi.

Sergen trafikte çalışan iş arkadaşının yanına uğradığı kısa anda, hiç görmeyi beklemediği bir yüzü hiç de tanımadığı bir adamın yanında görünce ilk an donakaldı ve arabaya doğru yürüdü karşısında dikilen adamdan müsaade isteyerek. Tam o an, “Çelik Kılıçhan,” diyen polis arkadaşının sesini duydu, kaşları çatıldı saniyesinde. “Barut Kılıçhan’ın kardeşi olan Çelik Kılıçhan?”

“Benim.”

Şoför koltuğundaki adama baktı kısa bir an. Adımlarının önü kesilmiş gibi durduğunda göğsünün altını darmadağın eden artçıları hissetti. Turgut henüz fark etmediğinden dişlerini sıktı ve sırtını dönerek ekip arabalarının arasına karıştı. Akli allak bullak olmuş, öfkesi tavan yapmıştı. Ne demekti *Kılıçhan*? Ne işi olurdu? Böyle adamlarla? Aylardır bir bok yediğini biliyordu ama böylesi... Ne yaparsa yapsın geçmeyecek türden azılı bir öfkeydi hissettiği. Soğumayacaktı. Emindi. Soğutmaya niyeti de yoktu. Gözlerini sıkıca yumarken sırtını arabanın kapısına yasladı bir süreliğine. Düşündü, düşündü, düşündü...

Dişlerini sıkarken gözleri öyle bir öfkeyle dolmuştu ki o iti arabadan zorla indirip döve döve evine götürmek gibi bir fikir edindi. Araba kontrol

noktasından sıkıntısız geçip yoluna devam ettiğinden bu fikri suya düşmüştü ama çok geçmeden avuçları kaşınınca burnundan nefes verdi ve göz bebeklerine kadar inen sinirle ekip arabasından birine atladı. Saat akşam dokuzu aşarken nereye giderse gitsin, bir şekilde evine geleceğini biliyordu. Arabayı ezbere bildiği yola sürerken fırtına öncesi sessizlik kulağında uğulduyordu. *Barut Kılıçhan...* Aylar önce sorduğu o kadını da düşünüyordu şimdi. Adamın kardeşinin arabasında ne işi vardı?

Yarım saatin sonunda villanın bahçesinde bir an olsun dinmeyen öfkesiyle dikiliyordu Sergen Alatan. Beklediği adam henüz teşrif etmemişti. Baykal Karalav'ın evde olmadığıнын haberini almıştı kapıda dikilen adamdan. Atahan içerideydi ama ona da önemli bir şey olmadığını söyleyerek bahçeye çekilmiş, evin kapısındaki kısa basamaklara oturmuştu. En son burada oturduklarında ona neler söylediğini birebir hatırlıyordu. Üsrüne gitmişti kaç kez, inkâr edip kaçar gibi uzaklaşmıştı ondan.

"Bir şey saklıyorsun benden. Gözünden tanırım lan ben seni."

Biliyordu. Bu adamın her anını birlikte yaşamışken nasıl bilmeyecekti? Bilmece de hissedirdi. Ne bok yiyordu ki böyle adamların içinde? Ne zamandır vardı bu? Kafasında kaç ülke yıkıp yeniden var etmişti, bilmiyordu ama yirmi dakika sonra bahçe girişinde beliren arkadaşını fark ettiğinde soğuduğunu sandığı öfkesi yeniden harlanıp karşısına geçmişti.

Sakin bir tavırla ayağa kalktı Sergen. Turgut onu fark ettiği saniye kaşlarını belirsizce çattı ama ona yaklaşmaya devam etti. Sergen birkaç adımda dostunun yanındaydı.

"Neredeydin?" diye sordu Sergen sakin bir sesle. Tam karşısına geçmişti. Sabırsızdı ama içinde sabrının vurduğu noktada ayaklanan bir şeyler vardı. Belki kurgunluk, belki onun için duyduğu endişe... Kötü giden bir şeyler vardı işte.

Turgut gözlerinde dolaştırdı gözlerini. Kaşları anlamsız bir tavırla anbean çatılırken dudaklarını yaladı sessizce. "Atabey abinin o civarda."

Sergen ihtimal dahi vermediğinden histerik bir şekilde güldü.

"Kiminle?"

"Ne kiminle?"

"Nasıl geldin?" diye sordu bu defa Sergen, neredeyse kulaklarından ateşler fışkıracaktı ve tam anlamıyla sınırdan dolanıyordu.

"Taksi."

Bu onun için yeterliydi. Yumruğunu kaldırıp, arkadaşının yüzüne geçir-
diğinde Turgut afallayarak geriledi ve küfrederek burnunu tuttu refleksiyle.

“Gördüm lan seni!”

Doğrulamadan yakasının iki yanından yakaladı Sergen. Çekiştirerek
yüzünü yüzüne yaklaştıırken, “Ne işin olur lan senin o adamlarla?! Ne işin
olur?!” diye bağırdı suratına, ardından bir yumruk daha patlattı yüzüne.
Turgut inleyerek, elini yanağına götürürken suratı buruşmuş, günlerdir his-
settiği bombokluğun ortasında kanını kaynatan adrenalinle sırtını doğrul-
tabilmişti. “Kimlerle takılıyorsun oğlum sen? Kimlerle?! Ne bok yiyorsun
aylardır?”

“Lan...”

“Öldürürüm lan seni! Öldürürüm! O adamların nasıl insanlar oldu-
ğunu bilmiyor musun? Bilmiyor musun?”

“Sergen... Hay sikeyim! Dursana lan!”

Sergen, Turgut’u hırpalarken nefes nefese kalmışlardı.

“Adi köpek... Kim lan senin arkadaşın?”

Çelik’i gördüğüne hâlâ inanamıyordu ama şansına soksaydı ki yakalan-
mıştı.

“Barut Kılıçhan ama...”

“Ben senin kafanı sikeyim!”

Bir yumruk daha indirdi yüzünün orta yerine. Sert bir solukla inledi
Turgut.

“Siktir git!” diye yükseltti sesini Turgut sonunda, gerginliğinden sıyrı-
lamamıştı. Sergen doğrulduğu an yeniden yakasına yapışınca bu kez onu
üzerinden iteklemek için hamle yapan Turgut’tu.

“Anlatacaksın!” diye bağırdı Sergen öfkeyle. “Senin ne işin olur lan o
insanlarla?”

“Bırak!” Turgut, arkadaşının omuzlarından iteklemeye çalışsa da nafi-
leydi. “Sergen! Çocuk yok senin karşında! Bıraksana lan beni! Kiminle ge-
zeceğimi sana mı soracağım? Hayırdır amına koyayım?”

Karşılığı yeni bir yumruk daha olunca nefes nefese sendeledi ve kendili-
ğinden zemine düştü. Yorgun hissettiğinden daha fazla dayanamamıştı ama
Sergen’i de sinirlendirdiğinden üzerinde bitmesi uzun sürmedi. Üzerine

arak, bağıp küfürler savuran Sergen'di ve Turgut tepki vermeden öfkasını kusmasını beklemeyi seçti.

"Ağına sığayım senin! Nasıl tanıştın sen bunlarla? Nasıl?"

"Sana ne ulan!" diye bağırdı Turgut kafasını kaldırıp. Sergen çenesini avuçlamış sıkıyordu. "Sana ne? Çekil üstümden! Çattık ha! Bırak lan beni!"

"Puşt herif! Gezdiğin adamlara bakacaksın! Ne demek Barut, hayvan oğlu hayvan!"

"Babamı karıştırma!"

Aralarında yeni bir arbede çıktığında öfkelerini kusmaktan geri durmuyorlardı. Turgut, Sergen'in aksine birkaç kez hamle yapmıştı ve dostunun içine yerleşen öfkeyi tüketmesini sabırla bekleyen tarafı. Haksızlığını bildiğinden ya da kendine gelmeye ihtiyacı varmış gibi hissettiğindendi.

Bir an sonra, ne kadar zaman geçtiğini hesap edemedikleri saniyelerde hır gür kesilmiş; sık sık düşen nefes sesleri kalmıştı geriye. Sergen karanlığın yeterince görüş alanı sağlamadığı bahçede dermanı kesilene kadar hırpaladığı arkadaşına baktı elleri titreyerek. Turgut bu anı fırsat bilip üzerinden attı dostunu. Avucunun tekini pütürlü zemine bastırıp diğerini patlayan dudağına, kanayan burnuna doğru çıkardı. Teni cayır cayır yanıyordu, boyundan yukarı tırmanan ısı dalgasını ve kafasında kol gezen karmaşayı hissediyordu. Atahan'ı gördü tam o anda. Kapının girişinde yüzüne yerleşen dehşetle onlara bakıyordu. Şokta olmalıydı. Çünkü normalde böyle kavga etmezlerdi. Birbirlerinin bu raddelerine hiçbir zaman gelmemişlerdi. Ta ki bu geceye kadar.

Başını ağır bir hareketle salladı Turgut. Gözlerini kapatıp açmıştı, *sorun yok* demek istiyordu. Atahan, abisine ve yanına devrilen arkadaşına tereddüt içerisinde baktı. Birkaç saniye sonra sırtını döndü ve hiç girmemek istercesine girdi eve.

Derin bir sessizlik sarmıştı etraflarını. İkisinden de çıt çıkmıyordu. Sergen yanında oturan arkadaşına baktı. İçinde bir şeyleri devirmeye devam eden o çocuğu görebiliyordu. Tüm geçmişini bir arada geçirdiği adamın ondan böyle bir şey saklamasını yediremiyordu. Basit bir şey değildi. Kim olsaydı endişe etmez miydi? O kardeşi bellemişti bu adamı. Böyle insanlarla ne işi olurdu?

“Anlat,” dedi Sergen, siniri geçmemiştir ama sert çıkan sesini kontrol altında tutanın ne olduğunu bilmiyordu. Kalbinin ortasına darbeler bırakan bir hayal kırıklığı hissettiği ortadaydı.

Turgut başparmağını dudağının köşesinde gezdirmeyi sürdürdü. Gözleri karşısındaki boşluktan ayrılıp da biraz ötesine yığılmış gibi oturan dosuna uğradığında içindeki tereddüde mâni olamadı. Anlatması durumunda Kunter Kayahan ona kızarmıydı? Bilemiyordu.

“Anlatmıyorsun...” Sergen dişlerini sıktı ve başını iki yana ağır ağır sallarken hayal kırıklığına engel olamadı ve bir *hab* sesi fırladı dudaklarından. “Öyle olsun.”

Bir kez daha ona bakmadan ayağa kalktı. Gözlerini sinirden ıslatan yaşları geri göndermek için dişlerini de birbirine bastırmış ve sırtını dönmüştü çoktan.

“Sergen,” diye seslendi Turgut zar zor dengesini bulup da ayağa kalktığı anda. Ağrıyan suratını ve yorgun düşen bedenini harekete geçirmesi birkaç saniye olsa da Sergen’i durdurup hızla karşısına geçmişti. “O herifler arkadaşlarım değil...”

“Neyin lan o zaman?” diye sordu sıktığı dişlerinin içinden, kaynayan öfkesi hâlihazırda bekliyordu zaten. “Ne işin olur senin öyleleriyle?”

Turgut ne söylemesi gerektiği konusunda emin olamadı. Riske atmayacağı şeyler vardı şu an bulunduğu noktada. Kunter Kayahan ve Atabey Kayahan’ın Yavuz Alatan hakkında ortak bir düşüncesini biliyordu. Onun kulağına ulaşmaması gerektiğine inandıkları bir süreçti bu. Tek sebebi Sergen’in babasına söylediğinden bahsettiği yangın gecesinin kayıtlarda bir yeri olmamasıydı, yardım isteyen kadının üzerine düşülmemesiydi gerekçeleri ve Atabey Kayahan için yeterli bir sebepti her biri. Bir şüphe bin sonuç doğururdu. Yavuz Alatan’ın belki de gözden kaçırıp önemsemediği şey çizdikleri çemberin dışarısında bırakmıştı adamı.

“Bir şekilde tanıştık,” diyebildi Turgut, bakışlarını kaçırıp, sessizce oflayarak yeniden ona baktı. “Yanlarında olmam gerekti.”

“Bu ne demek, oğlum? Zıvanadan çıkaracaksın bak lan beni!” Üzerine bir adım attı. “Doğru düzgün anlat şunu!”

Turgut gerilen ifadesini toparlayamadı. Bir şey söylemek için araladı dudaklarını ama sonra vazgeçip kapattı.

"Nun mu oynuyorum benimle?" Diplerinin arasından püsküren öfke vuruşunu de titretince başını iki yana salladı. "Hiçbir bok söyleyemiyordum sana. Sen böyle sen, aynen kus." Turgut'un gözlerinin içinde tuttu bakışları vardı. "Zaten ne bahanen olacak öyleleriyle görüşmek için? Benimki de soru! Para mı? Paranın içinde yüzüyorsun, amına koyayım! Yardım mı ediyor sana? Durdurdu mi dinliyor? Ne lan bu? Ben değil miyim senin kardeşin? Neve ihtiyacın vardı da koşmadım peşinden? Hayatında olmayan ne vardı da böyle bir itin peşinde geziyorsun şimdi?"

"Yarın konuşalım," dedi Turgut pes ederek. Kunter Kayahan'a anlatıp onun alması şarttı. Kafası patlayacakmış gibi ağrırken yutkundu. "Söz, yarın anlatacağım. Hiçbir şey bildiğin gibi de değil. Babama söyleme sadece. Benim anlatmamı bekle, ne olduğunu anlayacaksın."

"Karşıdayım, anlat o zaman," dedi Sergen takatini sınavan dostuna karşı. Kaşları sertçe çatılmış; içinden sayısız bıçak geçerken nefesini tutmuş, ona bakıyordu. "Yarın ne bok yiyeceksin? O çok önemli dostuna gidip izin mi alacaksın? Seni mahvederim lan ben! Arkadaşmış..."

"Arkadaşım falan değil," dedi Turgut suratını hafifçe buruşturarak. "Mecburen yanındayım."

"Borç batağına mı düştün? Kumar mı oynadın? O yüzden mi?"

"Param var," dedi Turgut homurdanırcasına. "Borç batağına düşsem o adama ihtiyaç duyar mıyım sence?"

"Senceye kalsak... Seni burada öldürürdüm. Onu bir bil de."

"Polis olacaksın... şu sözlerle bak," dedi Turgut kaşlarını çatarak.

Sergen histerik bir şekilde güldü sinirle. Neredeyse kahkaha atacaktı. "Lan sen mafyalarla takılıyorsun, ahlak dersi verecek adam mısın şimdi?"

"Öyle değil, dedik ya!"

"Öyle değil, öyle değil!" Çenesinde seğiren kas karanlıkta dahi belirgince gözler önündeyken ellerini belinin iki yanına ilıştirmişti. "Nasıl o zaman lan?"

Turgut yeniden sessizliğe gömüldüğünde köşeye sıkışmış hissediyordu. Sergen'i kaybetmekten ödü kopuyordu ve buna rağmen aralarındaki mesafe her geçen gün belirgin bir şekilde açılıyordu.

"Yoksa..." diyerek aralanan dudakları aklına düşen senaryolar sebebiyle dehşetle donakalmıştı. Gözlerinden tarifi zor bir ifade geçtiğinde bir süre Turgut'u göz hapsinden çıkarmadı. "Lan... O kız için mi?"

Turgut'u afallatan da bu sözler oldu. Teninden kayıp giden renklerle karpıklarını kırıştırdı. "Ne alaka, oğlum?" diyebildi şoktan çıktığı saniye. "Mantıklı mı bu?"

"Çok mantıklı," dedi Sergen, kafasının içerisinde birleşen parçalara bakılacak olursa ciddiye de. Turgut'u sinirlendiren de buydu. Sergen bir ayrıntı fark etmişçesine gözlerini irice açtı. "Kadın evli, piç! Ne mantığı?"

"Alakası yok, dedim zaten!"

"Kaç kez bana sorup durdun!"

"Kız *benden* yardım istediği içindi, geri zekâlı!" Sabrının sınırında debelenip duruyordu. Her an ikinci bir savaş başlatıp en yakın dostunun ağzını kırabilirdi. "Beni yakıştırdığın şeye bak!"

"Ben seni o herifin yanına yakıştıramıyorum, dingil," dedi Sergen göğsü sertçe inip kalkarken. "Ne o adamla arkadaş olman mantıklı ne de o kadının peşine düşmen!"

"Sapık mıyım ben, aptal herif? Ne peşine düşmesi?" diyerek yakasına yapışan Turgut'tu bu kez, yüzüne öfkeyle solurken hiddetle kasılan yüzü daha sert ve aşılmaz görünüyordu. "Ağzını topla."

"Siktir git," diye homurdandı Sergen, onu üzerinden kuvvetle itekledi. "Bana şu konuda tek mantıklı açıklama yapamamış adamsın... Ayarlarımı bozma."

"Allah aşkına git, Sergen," dedi Turgut, yorulmuş gibiydi. Akli olanları kaldırmıyordu. "Yarın anlatacağım. Şimdi zırvalayıp canımı sıkıyorsun, yapma. Ne o kadınla ne de o adamla işim olur. Bil bunu ve evine git."

"Yazıklar olsun sana," dedi Sergen, arkadaşını tepeden tırnağa süzerken gözlerindeki kırılganlık son durağı olan gözlerle buluştu. Bir şey daha söylemek istedi. Verecek cevabına bile değmeyecekti bu gece yaşananlardan sonra. O an hissedebildiği buydu. Yüzünü buruşturup tepeden tırnağa süzdü dostunu, ardından başını sallayıp sırtını döndü ve arabasına atlayıp uzaklaştı.

Turgut ise arkasından izledi. Tek yapabildiği buydu.

O gece uyku uyuyamamıştı. Odasındaki telefonda Kunter Kayahan'ı aramak istese de babasının ya da kardeşinin bağlantılı telefonlardan dinleme ihtimalini hesaba katıp yapmamıştı. Vakit gece yarısını geçtikten sonra babası odasının kapısında belirdiğinde çatık kaşlarla yaralı suratına bakmış, içinde derin bir yerlere dokunan sessizlikte ona hiçbir şey söylemeden

olasına geçmişti. Turgut'un gözlerinden uykuyu çalan da buydu. Son zamanlarda babasının canını sıkığının farkındaydı. Eve geç saatlerde geliyordu. Sergen ile görüşmeyi yoğunluktan azaltmışlardı ama bu da babasının gözüne batıyordu. Sigaraya başlamıştı ve bir de haşatı çıkarcasına ettikleri kayhanın onun için ifade ettiği anlamı tahmin de edebiliyordu. Değiştiğini düşünüyordu. Eski hâllerini arayan gözlerle bakıyordu ona.

Bit şeyler değişmeye başladığında etrafını saran her şey domino etkisiyle birer birer değişir. Geri dönüşsüz bir şekilde...

() sabah soluğu Kunter Kayahan'ın yanında almıştı. Gece yaşananları teker teker anlatırken Çelik'ten öğrendiklerini de es geçmemişti. *Akşam birlikte yanıma gelin, konuşalım*, demişti makam koltuğunda oturan adam. *Sergen'e haber salarım, sen de erkenden çık gel.*

Sırtına binen yüklerin bir kısmı buharlaşıp kaybolmuş gibi hissetmişti ilk an. Ardından Kılıçhan malikânesine geçmişti her sabah yaptığı gibi. Neyse ki Barut Kılıçhan evden erken ayrılmıştı da gözüne görünmemişti. Sorgulayıp dururdu yoksa suratının hâlini. Sinirleri yeterince bozukken hiç çekemezdi. Kahvaltı da yapmamıştı henüz, iştahı yoktu ve midesine kramplar girerken kemikleri tenine batıyormuş gibi hissettiren bir ağrı geziniyordu her yanında. Sergen ağzına sıçmıştı resmen. Suratı feci bir şekilde dağıldığından ona çatık kaşlarla bakan adamlara ters ters bakmayı ihmal etmemişti elbette. Saat akşam beşe yaklaşırken gölge düşen evin arka bahçesine dikmek için aldırıldığı tohumlarla uğraşıyordu. Yoksa zamanın geçeceği yoktu. Melih bugün ortalarda olmadığı için de daha rahattı ayrıca.

Gömleğin kollarını dirseklerine kadar katlamış, üstten iki düğmesini açmış, toprağı kazarken son derece dikkat kesilmişti. Sırtını doğrultup su şişesine uzanmak için arkasını döndüğünde biraz ötede dikilen gölgeyi hissetmediğinden irkilir gibi duraksadı ve kırdığı dizleri yüzünden yere yapışmaktan son anda kurtulup ayağı kalktı. Gelen kişi onu şoke etmeye yetmişti çünkü. *Leni*. Hâlâ değişmeyen bakışlarla ona bakıyordu. Geldiğini bile fark etmemişti.

"Kusura bakma," dedi Turgut ellerini ve toprak olan üstünü silkelerken. Gözleri kadının yeşil gözlerindeydi. "Fark etmedim... Bir şey mi isteyecektin?"

Leni başını iki yana salladı ağırca. Kollarını etrafına sıkıca sarmalamıştı ve ruhsuz gözlerle üstü toprak yüzünden kirlenen adama baktı. Ara sıra bahçeye çıkıp geziyordu aslında ama iki ay sonunda ilk kez çıktığından arka

~~hahçede~~ yabancı birini görmek ürkütmüştü onu. Bu adamı dün de görmüştü. Başka bir zaman da görmüş olabilir miydi? Ses tonunu hatırlıyordu ama yüzünü ilk kez görmüş gibi hissediyordu.

“Yüzümden korkayım deme. Biraz kavga ettik kardeşimle.” Korkutucu görüktüğünü tahmin ediyordu. En azından bu gözler karşısında. “Biraz dıyak yedim sayılır, abi olan taraf o olunca... Ben de haksız olduğumdan ses etmedim. Şimdi küsüz ama.”

Leni kaşlarını belli belirsiz çattı.

“Türkçe anlıyor musun?” diye sordu Turgut merakla. Sesi kısık çıkıyordu. Aslında arka bahçede kimse yoktu ve Barut piçinin adamlarının kulübede olduklarından emindi. Yine de bu kadın ona sessiz ve sakın yaklaşması gerektiğini düşündürüyordu.

Başını salladı Leni. Anlıyordu hatta bir zamanlar İtalya’da Türk bir arkadaş vardı ama Barut denilen adamın sadece bu dili bildiğini, ondan bunu konuşmasını istediğini hatırladıkça küsmüştü buna da. Konuşmadıkça da unutmuştu.

“Konuşmuyorsun ama,” diye tamamladı Turgut, aralarındaki mesafeye rağmen Leni hâlâ ürkekti ve çok da dikkatli bakıyordu ona. “Neyse, sorun değil.” Sesli bir nefes alarak dudaklarını birbirine bastırdı bir anlığına. “Herkes konuşamadığını söylüyor ama benimle konuşmuştun. Hırvatça mıydı o?”

Yangın gecesi Türkçe de konuşmuştu ama Turgut o gece yalvaran kadına cevapsız kaldığından konusunu açmak istemiyordu.

Leni hissettiği şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı bir anlığına. Öyleyse bu adamı daha önce görmüştü. Peki ama nerede? Neden hatırlamıyordu öyleyse? Şu sıralar rüyaları ve gerçekleri birbirine o kadar karıştırıyordu ki bazılar kesik kesik gözlerinin önünden geçerken bazılarını tuttuğu günlüğü okuyunca hatırlayabiliyordu. Aklını yitirir olmuştu. Derin bir nefes aldı sessizce.

“Annen Hırvat’mış, Çelik söyledi. O yüzden Hırvatça olup olmadığını diye merak ettim.”

Leni başını salladı sadece. Bu adamların her birinden korkuyordu. Çünkü hepsinin tek bir ortak noktası vardı: Barut Kılıçhan. O adamın çizdiği sınırların dışına çıkmadıklarını, ilk zamanlar insan ayırmadan yardım dilenirken fark etmişti. Her yardım istemenin bedelini aynı akşam yuku

cezalarla ödemmişti. Kırpıklarını kırptıyordu hatırladıklarının korkusuyla Turgut anında fark etti.

“Ben Almanya’da geçirdim çocukluğumun bir kısmını,” dedi aklında her ne varsa dikkatini dağıtabilme isteğiyle, göz göze kaldılar yeniden. “İtalyan arkadaşlarım vardı ama hiç Hırvat biriyle tanışmadım. Rus olan da vardı tabii.”

Leni değişmeyen bakışlarla ona bakmayı sürdürdü. Turgut daha çok gerildi. Hafif bir rüzgâr esti sonra.

“Ama hiçbirini öğrenemedim... Almanca biliyorum. Bir de İngilizce.”

Tek başına konuşmak bir noktada sinir bozucuydu. Leni bir anlığına kaşlarını çatınca yanlış bir şey söyleyip söylemediğini düşündü.

“*Bu adam bunları bana niye anlatıyor mu diyorsun?*” Güldü Turgut, yanaklarındaki belli belirsiz gamze gözler önüne seriliyordu şimdi. Çok konuşkan bir adamım çünkü... Buradaki adamların konuşmayı sevdiği pek söylenemez. Sen de dinler gibi baktığından anlatayım dedim. Kusura bakma.”

Leni karşısında gördüğü adamı buradaki adamlarla bir tutup tutmamak konusunda emin olamadı. Daha önce kimse ona böyle yaklaşmamıştı. Tek kişi bile onunla konuşmazdı. Çelik vardı ve o da canavarın kardeşi olduğundan sessizliğini bozmaya yetmiyordu. Üstelik bu adam çok kibardı, ona bakarken çok dikkat ediyormuş gibiydi. Daha önce kimse kırılmasından korkar gibi de bakmamıştı. Dün kapı aralığında gördüğü gözler şimdi daha mahcuptu üstelik. Sebebini bilemiyordu ama ona zarar verecek biri gibi de durmuyordu. Yardım eder miydi öyleyse? Dudakları yardım isteyecek bir şeyler söylemek için aralandı sonra yeniden kapandı. İlk andan yardım istemek gibi bir hata yaparsa sonucunda daha ağır bir karşılık bulacaktı. Şeytanın dostunu, düşmanını ayırt edemediğini çok acı şekillerde öğrenmişti.

“Evden hiç çıkmıyorsun,” diye sürdürdü konuşmayı Turgut, hâlâ yanında durduğuna göre konuşmasını sorun etmiyor olmalıydı. Kollarını göğsünün aşağısında birbirine bağladı. “İlk kez gördüm seni dışarıda. Bence arada bir çık, hava almak iyi gelir.”

Leni başını kaldırdı ve gökyüzüne baktı kısa bir an. Turgut da onun gibi başını küçük bir açıyla geriye atıp bulutlu göğe çevirdi gözlerini. Ardından yeniden genç kıza değdi açık kahverengi gözleri. Uzun uzun baktı. O ise ısrarla göğün her santimini aklına kazıyordu sanki. Onu en son gördüğü gece de aynı şeyi yapmıştı ve sonra arabanın önüne atlamaya çalışmıştı.

Sertçe yutkundu. Çok şey söylemek istese de aralarına hiç geçmeyecekmiş gibi hissettiren derin bir sessizlik yayılmıştı. Sessizlik zamanın içerisinde ağır ağır ilerlerken Leni gözlerini nihayet ona çevirdiğinde kafasından geçen her düşünceyi okuma isteğiyle doldu Turgut. Uzayıp sonsuza giden birkaç saniye boyunca sadece ona baktı. Bir saniye sonra sırtını dönüp uzaklaşan kadının arkasından da yine bakmakla yetindi.

Ford Taunus model ekip arabasını Turgut'un iki katlı evinin önünde yavaşça durdurdu Sergen. Yol boyunca tek kelime etmediklerinden gerici bir atmosfer vardı şimdi arabada ve Kunter Kayahan ile yaptıkları görüşmenin gerçekliğinden bir türlü sıyrılabilen adam için konuşmak çok zor geliyordu. Sergen ne hissedeceğine ne düşüneceğine karar verememişti. *Her şey bir kurmaca.*

"Bana bunu ilk başta söylemen lazımdı," dedi Sergen, başını arkadaşına doğru çevirmişti ve garip hissettiği yüzünden okunuyordu.

"Kunter Bey gizli olmasını istedi, sana da anlattı," dedi Turgut yorulduğunu hissederek. Sessiz bir nefes aldı, kafasını yasladığı yerden ayırdı ve ateşten gözlerini Sergen'e çevirdi. "Her şeyi biliyorsun. Gizlenecek bir şey kalmadığına göre iniyorum ben."

"Bir dur..."

Turgut durdu. Gözleri onun üzerindeydi.

"Dün bu kadar üstüne geldiğim için hatalıyım," dedi Sergen, içindeki karmaşa düşündükçe büyüyordu. "Ama beni de düşün... Senin için endişe ediyorum lan ben. Sana zararı dokunacak adamlarla gezmene göz mü yumsaydım?"

"Haşatımı çıkardın, anasını satayım," diye homurdandı Turgut yüzünü işaret ederek.

"Olur öyle," dedi Sergen kaşlarını çatarak. "O ana göre normal tepki verdim. Konuşma boşa."

"Adamın karısına göz dikmekle suçladın beni!"

"Adamla arkadaş olmandan daha mantıklıydı, inan."

"Sergen," dedi Turgut gözlerini kısıp. "Sinirlendirme beni. Çok pis dalışacağız yine."

"Doğru ya... Çeyrek mafiya da olursun sen şimdi. Beni tehdit edip durursun," diye alaya aldı Sergen arkadaşını, dudakları kıvrılmıştı istemsizce. Aslında az da olsa morali bozuktu. Babasına bahsetmemesi konusunda seri bir uyarı almıştı ve nedenleri basit sayılsa da haklı olabilecek türden nedenlerdi. Yine de Sergen için babasını koyduğu nokta ile zıttı duydukları. Bu da kanına dokunuyordu.

"Ayağını denk al," dedi Turgut. "Tabii, şimdilik sadece silahsız mafyalar-danım. Bir tehlikem yok."

"Senin her yerin tehlike olsa kaç yazar oğlum ya? Sen yine aynı Turgut'sun." Güldü. "Elinde onca silah olsa, etrafın silahlı adamlarla da dolsa... günün sonunda benim donuna kadar bildiğim adamsın."

İnkâr etmedi. Dışındaki kılıfa istediğini giydirebilirdi. Takım elbise çeker, eline de bir silah tutuşturur ve mafyacılık oynardı ama içinde hiç kaybetmek istemediği, yakınlarının ezbere bildiği bir yanı vardı.

"Don mon... Ayıp oluyor şimdi."

Sergen gözlerini devirdi. Ardından, "Adamlara niye nişanlı olduğunu söylüyorsun?" diye sordu aklına gelen şeyle. "Bu nasıl yalan lan?"

"O an öyle gerekti," diye yanıtladı Turgut iç çekerek. "*Nişanlını alıp akşam yemeğine gel*, diye ısrar ediyor bir de... Ne bok yiyeceğimi düşünüyorum."

"Bulursun birini."

"Tek gecelik kılık değişir, hım? Nasıl fikir?" Turgut dudaklarını çerçeveleyen sırıtmayla bakıyordu dostuna. "Bir akşamlığına nişanlım rolü... Bak, başkası olsa havada kapar."

"Siktir git, canım... Almayayım ben," dedi tip tip bakarak. "İki haftaya evleniyorum, nişanlıma açıklamasını yapamam. Şansına küs."

"Tüh ulan... Kaçırdık işte, görüyor musun talihsizliği?" Üzülmüş gibi bir tavırla ellerini dizlerine vurdu. "Boşanırsan haber edersin." Eli kapının kulpuna gitti. "Hadi, ben kaçtım."

Kapıyı açıp dışarı çıktığında Sergen kafasını eğmiş, açık camdan ona bakıyordu. "Turgut," diye seslendi kapıyı kapatıp bir adım geri giden dostuna. Göz göze geldiler karanlıkta. "Dikkatli olacaksın, tamam mı?"

Elini asker selamı verir gibi alnına koyarak tek hamlede onayladı onu. "Gözün arkada kalmasın."

Kalacağını bile bile başını salladı sadece.

Turgut, o gece uzun sürenin ardından rahat bir uykuya yatsa da sabaha ~~karşı~~ bir kâbus görmüştü. Karmaşa zihninde belirgindi ama tam anlamıyla hatırlamıyordu gördüklerini. Sürekli bir yerlere koşuyordu. Ya kaybolmuştu ya da birilerini kaybetmişti. Nereye gittiğini bilmeden telaş içinde koşuyordu sadece. Birilerini arıyor ve bulamıyor gibiydi. Bir oğlan çocuğu da görmüştü ama yüzünü de hatırlamıyordu.

Turgut o gecenin sabahına Kılıçhan malikânesine birkaç saat kadar geç gitti. Babası ile birlikte kahvaltı yaparken konuşmuş, aralarındaki mesafenin ve gördüğü kâbusun da verdiği huzursuzlukla söz de vermişti. Onu endişelendirecek hiçbir şey yapmayacaktı. Sigara dosyası da böylece yeniden kapanmıştı. Kapının önünde dikilen adamlara Leni'nin çiçek yetiştirmek istediğinden bahsetmişti sadece. Barut'a da bahsetmek zorunda olduğundan üstünkörü bir şeyler anlatmıştı ve garip bir şekilde gayet olumlu karşılamıştı. *İt herif.*

Günün geri kalanı ise her zaman olduğu gibiydi. Burada değişen pek bir şey yoktu. Saat akşam altıyı gösterene kadar...

Turgut yine arka bahçedeydi. Üzerinde bu kez beyaz, kısa kollu bir tişört vardı. Toprakla uğraşırken kirleneceğini bilerek gömleğini yanında getirmişti. İşini bitirip ayaklandığında dün beklediği yerde duran kadını da o sırada görmüştü. Dudakları kıvrıldı eş zamanlı olarak.

"Selam," dedi Turgut avuçlarını birbirine çarparak silkelerken. Bugün üzerinde mavi, kısa kollu bir elbise taşıyordu ve kumral saçları ensesinde topuz yapılmıştı. Yüzü her zaman olduğu kadar soluktu. Ama yine de aynı saatte buradaydı. Saatini kontrol etme ihtiyacıyla bileğine bir bakış attı.

17.56.

"Hep bu saatte mi çıkıyorsun bahçeye?" diye sordu kızın gözlerine bakarak. Onu izlediğini hissettiğinden biraz daha geç bakmıştı gözlerine. "Serinlik düşünce daha güzel oluyor, değil mi?"

Leni dikkatle bakıyordu bu adama. Başını aşağı yukarı tereddüt eder gibi salladı. Aslında tereddüt etmiyordu, doğru yapıp yapmadığını bilmeyen bir yönü her defasında karşısına geçip onu buna ikna ediyordu ve o da hareketlerini emin olmayarak yapıyordu.

"Ben kışı daha çok severim bu arada. Şimdi sıcak... Bunaltıyor insanı," diye devam etti Turgut, eline saçlarına geçirip, dağıtarak, geriye tararken omuzlarını kaldırıp indiren derin bir soluk vermişti. Ellerini belinin iki

yanına yasladı ardından, başını minik bir kıvrımla omzuna eğdi. "Sen" diye sordu. "Sen neyi seversin?"

Omuz silkti Leni. Alt dudaklarını bilmez bir tavırla büktü önce, Turgut yüzünde ufak da olsa bir değişimi yakaladığı için gülümsedi.

"Eğer sen de kışı seviyorsan başınla cevap verebilirsin bence," dedi, sanki küçük çocuktan da onunla konuşurken merhamet ediyordu ona. Acıyordu Böyle üzülmeye gerek yoktu. Bir ikindi vakti onun yanına gelirken ne düşünüyorsa ona istediği rahat alanı sağlayabilirdi. Bunda kötü olan ne vardı

Leni başını onun gibi bir omzuna doğru eğdi. Turgut tekrar güldü ağız kapalı bir şekilde, yanaklarında belirsiz birer iz gibi ortaya çıkan gamzeleri yakışıklı çehresine daha yoğun bir çekicilik katıyordu.

"Evet," dedi Turgut başını dikleştirip. "Bu *evet* demek... Böyle anlaşıyor biz de."

Belki bir abi olabilirdi onun için. Abisi olduğunu duymuştu ve eksikliğini hissetmemesi için öyleymiş gibi davranmak kolaydı. Onu iyi hissettebilirdi böylece.

Kollarını göğsünün aşağısında bağladığında ruhsuz bakan zehir yeşili gözlerde oyaladı bakışlarını. Öyle kırılğan görünüyordu ki... Yutkunurken ifadesini sabit tutmayı başarabilirdi.

"Bu arada... kardeşimle barıştık," dedi Turgut kaşlarını belirsizce kaldırıp. "Özür dilemedi, ayıp etti açıkçası ama... Kardeş işte. Ne atılır ne de satılır hesabı."

Leni sessizce dinledi onu. Bir şey söylemek istediği anların her birinde boğazı düğümleniyor, sesi içinde daha geriye kaçıyordu. Gerçekten konuşmayı unutmuş olabilir miydi? Önemli gibi de gelmiyordu bu. Bu adamla susma oyununu sevmişti de zaten. Ne zararı vardı sessizliğin? *Bu adam... İsmi neydi?*

"Bak şimdi... Buraya çiçek dikmek istedim." Turgut bir adım yana kayarak eşelediği toprağı gösterdi kaşıyla, Leni'nin ilgisi de oradaydı. "Gül olabilir, sardunya ve aslanağızı da var. Başka çiçek türü aklıma gelmiyor. Pek de anlamam açıkçası. Şu yaz sıcağında ne dikilir, bilmiyorum. Ama şimdilik bunları dikeceğim. Zaman geçirmem gerek çünkü. Ben duramıyorum yani... Öyle boş boş oturmak bana göre değil."

Leni kaşlarını hafifçe çatarak ona bakmaya devam etti.

"Sence ne dikeyim? Yarın fideleri getiririm. Sen de suların ama... () konuda anlaşalım," dedi. "Ben unutkan bir adamım çünkü... Her gün saat altıda su getirebilirsin. Ben varsam hallederim tabii ama sen de bir bakarsın artık."

Turgut ona uğraşacak bir şeyler vermek istiyordu. Saat altıyı vurana kadar beklemek bile her sabah gözlerini açmak için bir neden sayılmalıydı. Çok küçük de olsa... öyleydi.

"Şimdi söyle bakalım... Ne ekiyoruz?"

Şaşkın bakışları tüm ifadesini ele geçirmişti genç kızın. Kirpiklerini kırıştıtırır gibi oldu ama sertçe yutkunarak parmaklarını önünde bağladığı kollarına sapladı.

"Üçünü de ekelim öyleyse," diye mırıldandı Turgut. "Hangisi toprağını sevip de açarsa... onun hakkıdır deriz."

Leni başını aşağı yukarı salladı yavaşça. Kurumuş dudaklarını ıslattı ve göğsünü sessiz bir nefesle şişirdi. Söylediklerini çok anlayamıyordu hızlı konuştuğundan ama bunu yeterince anlamıştı. Bu zamana kadar kimse bahçede çiçek yetiştirmek gibi bir şey yapmamıştı. Leni'nin dikkatini çekiyordu bu. Çiçekleri severdi çünkü. Şimdilerde hiçbir şeyle arası iyi değildi ama İtalya'da aldığı çiçekleri düşünürken buluyordu kendini. Bazen anne-siyle gezdiği yerleri, abisinin ona aldığı buketleri ve çok daha fazlasını... Belki de en çok bu yüzden geçmişten gelen bir tanıdıklık hissiyatı veriyordu bu adam.

Turgut ona gülümsedi ufacık, Leni ise ona bakarken parmaklarında hissettiği uyuşmayla birkaç adım geriledi. Sonra dün de yaptığı gibi arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı. Bir an sonra durmuş ve omzu üzerinden yeniden Turgut'a bakıp hızlı adımlarla evin içine girmişti.

Her gün birbirinin aynısıydı ama artık saat akşam altıyı gösterdiğinde bir şeyler değişmeye başlamıştı.

Bir sonraki sabah fideleri aralıklarla dikip sularken aynı noktada onu uzun uzun izleyen kadına bir şeyler anlatıp duruyordu hâlâ. Ne anlattığının önemi yoktu. Sadece konuşuyordu ve sıkılmıyordu bundan. Anlatacak çok da bir şeyi yoktu hâlbuki. Sıradan bir adam sayılırdı bu göreve

dâhil olmadan önce. Kunter Kayahan'ın sık sık söylediği gibi bu görev sandığından da uzun soluklu olacaksa, Kılıçhan'ın devamını daha güçlü götürmeyi hedeflediği örgütü çökertmekse mesele, sabretmesi gerekiyordu. Bunu da ancak böyle yapabiliyordu. Barut Kılıçhan'ın yüzünü daha az görüyordu ve en azından can sıkıntısına da iyi gelebilecek bir sohbet arkadaşı edindiğini düşünüyordu Turgut. Tabii, Leni bir duvar gibi dikildiğinden boşluğa anlatır gibi hissetse de her gün gelmekten vazgeçmediğini hesaba katarsa onu iyi hissettirdiğini söyleyebilirdi. Hatta fideleri sulamaya başladıkları dördüncü günün saat altısında suyu getirip döken Leni'ydi ve ilgiyle bakıyordu toprağa. Aslanagzı dikmekten vazgeçmiş, yerine de petunya gelmişti. Leni de tüm ilgisini ona veriyordu. Bir de güllere. Hangisinin yerini seveceği konusunda tahminler yürütüyor olmalıydı.

"Sardunya daha çok sevecek bence," demişti Turgut o an, aralarında belirgin bir mesafe bırakarak, dizlerinin üzerinde toprağı sularken. İkisi de başka topraklara su veriyordu.

Her gün girdikleri döngü buydu.

Leni'nin ruhsuz gözlerinde ısıltı yakaladığı gün tam olarak on üçüncü gündü ve tek sebebi onun daha fazla üstüne düştüğü petunyaların toprağını sevdiğini belirtircesine tomurcuklanmasıydı. Sanki ona dünyaları vermişler gibi bakıyordu. Turgut anlık da olsa kalbini tekleten bu görüntüye tutulup kaldı. Ardından kendine gelebilmek için bakışlarını toprağa dikip içinden birkaç saniye saymıştı.

"Sanırım seninkiler toprağını daha çok sevdi," diyebilmişti göz göze geldiklerinde. Az da olsa gülen yüzünün büyümlü bir yanı vardı. "Sardunyalara güvenmekle hata etmişim resmen."

Leni'nin dudaklarının köşesi belirsizce aydınlanmıştı. Gülüyor muydu? Turgut sevap işlemiş gibi hissediyordu şimdi.

"Sardunya beni sevmemiş de olabilir," diye devam etti Turgut sessizce gülerek. "Ne yapalım? Kismet artık... Su vermeye devam edeceğiz. Yanı yolda kalmasın."

Başını ağır ağır aşağı yukarı sallamıştı Leni. Ardından gözleri toprağın bir kenarına, az önce bıraktığı saatine kaymıştı. Kayışı koptuğundan Turgut birazdan ilgilenmek üzere bırakmıştı aslında.

"Kayışı koptu," diye açıkladığı saniye Leni avucunu aralarında uzatıp açtı. Kaşlarını kaldırdı Turgut şaşırırcasına. "Bunu mu istiyorsun?"

“Hı hı...”

Ağzının içerisinden çıkardığı onay bile içini boyuyordu baştan ayağa. Sağır olmuş gibi hissettiren türden bir şeydi bu. Gülümsedi ve saarini genç kızın avucuna bıraktı sessizce. Leni anında avucunu sıkıca kapatmış ve saniyeler içerisinde elini kendisine doğru çekmişti. Neden istiyordu? Turgut düşünmek istemedi. Eğer istiyorsa onun olabilirdi. Evde birkaç saati daha vardı.

“Ne yapacaksın bunu?”

Tek omzunu silkmişti Leni.

“İyi madem, artık senindir.”

Leni için duydukları yeterliydi ve aldığı şeyi sonsuza kadar saklayacaktı da. Canavarının da gözünden uzakta bir yer olacaktı elbette. O, hatıra sayılırdı. Hem evde saat yoktu ve böylece sık sık bakabileceği bir saati olmuştu. Üstelik canavarı iki gündür ona hiç de dokunmamıştı... Bir şeyler iyiye mi gidiyordu? Tanrı onun sesini duymuş muydu sahi? Hem bu adam... Henüz adını bile öğrenemediği bu adamı ona Tanrı mı göndermişti? Hediyesi miydi? Gerçekten... Öyle miydi? Ona bakıyordu. İçinden korkularını defediyordu kelimeleriyle. Sürekli konuşuyordu. Bir kısmını anlamasa da sesi de çok güzel değil miydi? Neyi çirkindi ki zaten? Onu izliyordu ama hiç bulamamıştı kötü bir şeyini. Çok nazikti, ona çiçekler büyütmesi için yardım ediyordu, gözlerini yakından görmüştü daha dün... Hiç bilmediği renklerle tanışmıştı bu sayede. Güldüğünde yanaklarında beliren gamzelelerini de fark etmişti. Ondan yardım isteseydi peki... Eder miydi? Onu çekip çıkarır mıydı bu cehennemden? Hem diktikleri çiçekler bile sevmişlerdi yerlerini. İyiye gidiyordu işte her şey. Yardım isteyecekti. O adam onu canavarına şikâyet etmezdi. Biliyordu artık bunu.

O gece yatağa girmeden önce günlüğünde ondan bahsetmişti Tanrı'ya. Hediyesi için minnettar olduğunu yazmıştı. Araları uzun zaman sonra düzeliyordu. Ona acımişti en sonunda... Değil mi? Tanrı onunlaydı. Günlüklerini parkenin altına saklayıp yatağa girdiğinde ve cenin pozisyonu alıp uyuyor numarası yaptığı dakikalarda da atan kalbinin sesini dinlerken yardım istemeyi kafasına koymuştu genç kadın. Canavarı bu gece de ona dokunmamıştı ve o kafasının içerisinde kendine yeni, yaşanabilecek bir dünya yaratırken göğsündeki saatin *tik taklarına* bağlamıştı tüm umudunu.

"Rolünü iyi oynayacaksın. Adın Sezen... Bizim salağın nişanlısın. Bu kadar."

Sergen'e ters bir bakış atarak sabırla nefes aldı ve kurumuş dudaklarını ıslatarak başını iki yana salladı. Ellerini kaldırıp parmaklarını saçlarının arasına daldırdıktan sonra çekiştirirken yeterince gergin hissediyordu. Dün akşam Kılıçhan malikânesinden ayrılmadan hemen önce Barut manyağının söyledikleri kulaklarında çınlarken aldığı nefesler de zehir oluyordu gerçi. *Yarın gelmesen de olur. Akşama yemek ayarladım, nişanlıyla tanışacağız. Sakın itiraz etmek gibi bir şey geçirme aklından, ne dediysem o.*

Tarabya'da bir yeri tarif etmişti konuşmanın devamında. İtiraz etmek ya da bahane uydurup şüphe çekmek istemediğinden kabul etse de işin içinden nasıl çıkacağını düşünmüştü Kunter Kayahan'ın yanına gelene dek. Endişe edeceği bir şey yoktu hâlbuki. Hızlı bir planla akademide eğitim gören genç bir kıızı devreye sokmuştu adam. Onunla konuşmuş, kritik olduğundan bahsetmişti üstünlüğü. Kız, Sergen'in de tanıdığı biriydi. İsmi Elif'ti. Bu gecelik Sezen olsa da...

"Çıkalım artık," dedi Turgut üzerine geçirdiği takımın ceketini çekiştirirken. Parmağına takılı halkaya kaydı gözleri. İşler iyice çığırından çıkmaya başlamıştı ve böylesine dağılan parçaları nasıl bir araya getirecekti, bilemiyordu.

Elif oturduğu sandalyeden ayağa kalktığı anda Sergen de onlarla birlikte ayaklanmıştı. Bir çay bahçesinde oturuyorlardı. Sergen kıızı getireli on beş dakika kadar oluyordu ve Turgut bir an önce bitmesini dilediği gecenin içine adım atmak istiyordu yalnızca. Üstelik bugün oraya gitmemişti. Leni'nin akşam saat altıya yaklaşırken arka bahçeye gelip onu bulamadığında ne hissettiğini düşünmek ahmaklıktı ama yapıyordu işte. Dişlerini birbirine bastırdı, kesik bir nefes alarak çay bahçesinden dışarı çıktı.

Arabanın önüne gelene kadar Sergen onlara eşlik etmişti, Elif adamın açtığı ön kapıdan içeri geçti. Turgut Karalav'ın tüm kadınları etkileyen özelliği buydu: *Centilmenlik*. Ön yolcu koltuğuna oturan kadının sahte nişanlısını yandan bir bakışla süzmesi de bundan sebepti.

"Akşam sizde olurum," dedi Sergen arkadaşına kısa bir bakış atarak, hava yeni yeni kararmıştı ve Hazan'ı almak için hastaneye gidecekti.

Kapıyı kapattı Turgut. "Gelince konuşuruz," dedi. "Şu geceyi bir atlat-saydım..."

“Kızla tanışma hikâyesi falan uydurun, ortak tarihleri belirleyin. Kendinden bahset falan...”

“Ulan sen...” Dişleri arasından kısık sesli konuşması yetmemiş olmalıydı ki arkadaşının üzerine doğru bir adım attı. “Sen kızla benim aramı yapmaya mı çalışıyorsun? Hayırdır?”

“Fena mı?” diye sordu Sergen kaşlarını çatarak. “Ben iki güne evli barklı adamım artık. Sen de evlen işte. Yaşın da geldi, ne oyalanıyorsun?”

Sinirle verdiği soluk genzinden geçemeyince duraksadı ve çatık kaşlarının aşağısından öldürmek istercesine baktı karşıdaki kara gözlere. “Saçma sapan konuşuyorsun.”

“Elif akademiden, niye olmasın?” Başını iki yana salladı Sergen. “Şu işler bir bitsin, düşün bunu.”

Turgut sabır dilenircesine gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve derinden ofladı. Gerçekten boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Arabaya atlayıp yola çıkardığında trafiğe karıştı saniyeler içerisinde. Bir dirseğini kapının kenarına yasladı ve parmak uçlarını şakağına çıkarıp ovalamaya başladı sessizce. Parmağındaki halkanın soğukluğunu hissediyordu. Gerginliği gitgide büyürken derin bir nefes daha aldı.

“Gideceğimiz yerde uyumlu davranmamız önemli,” dedi Elif, gözleri onun üzerindeydi. “Özel olarak hakkında bilmemi istediğin bir şey var mı?”

Turgut çok kısa bir an kendisini düşündü. Nasıl bir adamdı? Çok sıradan yaşıyordu bu hayatı. Abartıya kaçmadan, her şeyi dozunda ama istediği her şey için sınırları zorlayarak... En sevdiği yemek yoktu mesela. Neredeyse her şeyi yedi. Ayırt etmiyordu. En sevdiği renk lacivertti. Ve bir de kahverenginin tonları. Gözlerine yakıştırıyordu çünkü. Kıyafetlerini kaliteli yerlerden alıyor, düzenli bir hayat sürüyordu. Temizlik ve hijyen de önemliydi. Anneleri erkenden aralarından ayrıldığından evi üç erkek birlikte temizleye temizleye öğrenmişti bunları. Hastalık geçirmişti. Bunu herkesin bilmesine gerek yoktu. Ya başka? Hiçbir şeyi yoktu.

“Annemi kaybettim, bunu bilsen yeter,” dedi gözlerini kıza değdirdiğinde. “Ailemden bahsetmemeye dikkat et, onları bilmemeleri önemli. Sergen’den de bahsetme. Sıfırdan bir insanım ben. Zaten bana dair her şeyi bilen insanların yanına da gitmiyoruz. Belli şeyler konusunda anlaşalım, yeter. Komşumuzun kızıydın, tanıştık ve yedi ay önce nişanlandık. Sen akademide falan okumuyorsun ayrıca, bunu değiştirelim.”

"Kunter Bey söylemişti, biliyorum bunları," dedi Elif, ellerini eteğinin üzerinde birleştirirken sessiz bir nefes aldı. "Ezberledim."

"Güzel," dedi Turgut, gözleri ön cama dönmeden önce gözlerine sakın bir ifadeyle baktı. "Bu gece için şimdiden teşekkürler."

"Önemli değil, görevin bir parçası olmak eğlenceli."

"Ne demezsin..."

"Kaç yaşındaydın bu arada?"

"Kasımda yirmi beşime giriyorum."

"Gençmişsin," dedi Elif, bir an utançla güldü. "Yani yaşlı gösterdiğinden değil ama çok da gençsin."

Turgut dudaklarını sarmalayan kıvrıma izin verdiğinde dudaklarını usulca ıslattı. "Sergen'le yakın mısınız?"

"Çok değil ama tanıdığım için mutlu olduğum insanlardan." Başını geriye yaslamış, genç adama bakıyordu. Etkileyici bir aurası vardı. Bir santim dahi yaklaşıp etki alanına girip girdaba çekiliyormuş gibi hissetmekten kurtulamazsın mesela. "Siz nereden tanışıyordunuz?"

"Bana sorsan anne karnından," diye yanıtladı Turgut, belirsizce güldü. "Öyle yakın dostum."

"Sergen de senin için aynısını demişti." Gözlerindeki ışıltılarla baktığı adam başını çevirip bir saniye de olsa gözlerini yakaladığında kalp atışları hızlandı nedensizce. "Özel bir bağ var aranızda."

"Nazar değer falan, *maşallah* de şimdi..."

"Maşallah tabii, canım." Parmaklarına indirdi bakışlarını, ardından ön cama ve oradan da yeniden şoför koltuğundaki adama baktı. İç çekti. "Maşallah."

Yolun geri kalanı kısa sohbetlerle geçti. Turgut elinden geldiğinde sorularına cevap veriyordu ve kafası da dağılmış sayılırdı. Gün içerisinde Leni ile bir araya geldiklerinde sürekli konuştuğundan bugün bunun eksikliğini hissettiğini biliyordu. Karşısında onu bir duvar gibi dinliyor olsa da yüzünde değişimler yakaladığı ikinci haftada bu onlar için bir oyuna çevrilmişti. Turgut onun konuştuğunu duymak istiyordu. Hiç mi Türkçe konuşmazdı mesela? En son ona *hı-hı* demişti ve ağzı açılmadan, sadece ondan bir şeyler duymak bile aşılması imkânsız bir yolu yaralamış gibi hissettiriyordu.

Bahsi geçen mekânın önüne geldiklerinde arabayı park edip önden mercek Elif'in inmesini bekledi Turgut. Ardından kapıları kilitlemiş ve etrafını kolaçan ederken koluna giren kadına kısa bir bakış atmıştı. Doğal davranmaya özen gösteriyordu ama hayatında bir ilişki geçmişi olmadığından nasıl yaklaşması gerektiği konusunda emin değildi. Nişanlı insanların birbirlerine nasıl yaklaşması gerekiyordu? Samimiyetin dozunu ayarlamak konusunda iyi iş çıkarmayı umuyordu. Diğer türlü asker arkadaşı gibi davranma olasılığı da çok yüksekti.

Tabelasında *Lodos* yazan restoranın önünde dikilen Kılıçhan'ın adamlarına kaydı gözleri. Yavaş adımlarla onlara doğru ilerledi ve mekânın neredeyse boş olduğunu da o an fark etti. Kapıdaki adamlar ona başıyla selam verirken, "Burası niye böyle?" diye sordu anlam veremeyerek.

"Yenge için," diye yanıtladı uzun boylu olan, beli silahlı adamlardı her ikisi de. "Dolu masalarda da bizim adamlar var."

"Etrafta adamlar var mı?"

"Var, abi."

Başını salladı yavaşça. Elif kolunu sıkınca içeri doğru yürümeye başladılar beraber, bir uçta karşılıklı oturan ikiliyi de ancak görebilmişti. Leni'nin sırtı dönüktü, görüş açısını dolduran Barut Kılıçhan tam karşısında oturuyordu. Ağır çekimin sancısını hissetti omuzlarında, attığı her adımda düşünceleri de ağırlaştı. Barut onu fark eder etmez ağır bir tavırla ayağa kalktığı anda bunun nişanlısı sandığı kadının gözünü boyamak için olduğuna adı kadar emindi. Omuzlarını dikleştirdi. Leni oturmaya devam ediyordu.

"Sonunda tanışabildik," dedi Barut elini karşısındaki kadına doğru uzatarak. "Barut ben, Barut Kılıçhan."

Turgut dudaklarını ıslattı gergince. Gözlerini sabit tutmak çok zordu. Diğer türlü tüm gün görmediği bakışların hâlâ aynı olup olmadığını öğrenmek için Leni'ye bakacak ve onu kontrol edecekti.

"Sezen," dedi Elif tebessüm ederek. Üzerinde siyah, uçuş uçuş bir elbise taşıyordu. Saçlarını dalgalar hâlinde omuzlarına bırakmıştı ve sahte bir an için yeterince özenliydi. "Çok memnun oldum."

"O memnuniyet bize ait," dedi Kılıçhan. Eliyle masada oturan karısını işaret etti. "Eşim Leni." Sıkıntıyla nefes alırken Leni hiç çitini çıkarmadan tepesinde dikilen adama baktı. Buraya gelmeden önce yediği azarı düşündü

ama pek etkisi de yoktu üzerinde. Suratsız olmamasını tembih etmiş ve yısız kez. "Bugün biraz hasta, pek keyfi yok."

Elif, Leni'ye dokundurdu gözlerini. Saçlarını topuz yapmıştı ve zarif görünüyordu. Makyaja dair tek bir iz olmayan suratının güzelliği gölgeleyen ruhsuz gözleriyle göz göze kaldı. Onun konuşamadığından bahsedilmişti elbette ama insanın bakışları ile daha çok şey anlatabileceğini biliyordu uzun bir süredir ve dikkate bakması da bundan dolayıydı. Bu denli güzel bir kadının cesedine bakıyormuş gibi hissettiğini ise göz ardı edemezdi.

"Çok memnun oldum," dedi Elif rahatsız etmekten çekinerek. Elini uzatıp uzatmamak konusunda tereddüde düşse de önüne buzdan tuğlalarla duvar ören kadına karşı cesaret edemedi. Elini Turgut'un kolundan ayırarak yanındaki boş sandalyeye geçerek oturdu sessizce. Ardından Turgut tam karşısına oturmuş, hemen onun yanına da Barut yerleşmişti.

Turgut ilk o an gözlerini çaprazında oturan kadına değdirebilmişti. İradesine yenilip de ona bakmak hata mıydı, emin değildi ama merak ediyordu nasıl olduğunu. Oldukça kısa bir an gözlerini onun üzerinde tuttu. Sırtını sandalyeye yaslamış, gözlerini de dizlerine indirmişti. Kıpırtısızdı, gözlerini ellerinde gezdirdiğini tahmin edebiliyordu. Hiç değişmemişti suratından okuyabildiği uzaklık. İki haftadır her gün gördüğü kadın şimdi aylar önce onu yangından çıkardığı günkü kadar kimsesiz duruyordu. Ateşten bakışlarını kaçırdı ve önüne çevirdi sessizce. Ona duyduğu güçlü merhametin esintisiydi hissettikleri.

İlerleyen dakikalarda siparişler verilmiş, rakı açılmıştı. Kılıçhan'ın düşünebildiği tek şey ise yanında oturan bu adamın zaaflarını ve çok daha ötesini bilmek, öğrenmek, kısacası onu avucunda tutabilmektir. Turgut'un bu zamana kadar yanlış bir davranışını görmemişti, onun için potansiyel tehlike olmaktan çok uzaktı ama herkese yaptığı gibi elinin üzerinde olduğunu hissettirmek zorundaydı. Birini çözmek, kırılma noktasını bilmek, o noktaya en ağır darbeyi en yumuşak dokunuşla vurabilmektir mesele. Şimdilik ihtiyacı yoktu, planı da... Ama gerektiğinde bunu yapabilmek için kontrolü elinde tutmalıydı. Çünkü kontrol, ona göre bir his değil; bir hak meselesiydi.

"İtalyanlardan haber var mı?" diye sordu Turgut masa kurulurken. Yanındaki adama bakıyordu. Dirseğinin tekini masaya yaslamıştı.

“Tehlikenin geçtiğini düşünüyorum ama bu hafta da bekleyelim,” dedi Barut rakı bardağına uzanıp dudaklarına yaslamadan hemen önce. Büyük bir yudum aldı. “Bir ara holdinge uğra, detayları anlatırım.”

Başını sallayabildi Turgut. Pek konuşası yoktu bu gece.

Masa donatıldığında ve Kılıçhan'ın çapraz sorgusuna düştüklerinde profesyonelce verdiği cevaplar ezberinin de dışındaydı. Sezen sandığı nişanlısı ve kendi ailesi hakkında çaktırmadan daha çok şey öğrenmeye çalışıyordu. Yalan söyleyip duruyordu elbette ama kısmi yalanlardı bunlar. Bilmesini istemediğinden uyduruyordu.

“Siz nasıl tanışmıştınız?” diye sordu Elif yanındaki kadına ve eşine bakarken.

“Yine böyle bir yemekte,” dedi Barut keyifle. Gözleri karşısında oturan kadına gidip duruyordu ve ama Leni başını kaldırıp bir kez bile bakmamıştı onlara. Barut'u sinirlendiren de buydu. Dışlerini birbirine geçirip gülümsedi sahte bir şekilde. Sezen'e çevrildi bakışları. “Aile yemeği idi. Gördüğüm an dedim ki *bu kadın benim olmalı*. Öyle de oldu.”

Leni midesini sarsan bulantıyı hissetti. Laneti o gece başlamıştı. Bu adamın radarına girdiği günün acısını hâlâ çekiyordu ve o günün hayatının son günü olduğunu bilseydi eğer kendini öldürmek pahasına bir kez daha bu ülkeye adım atmazdı. Babasını suçluyordu sürekli. Onu bu adamın yanına bilerek getirdiğini düşünüyordu. Sonradan pişman olmuşsa bile artık önemi yoktu. Onu bir zebaniyle aynı cehennemde yaşamaya mecbur bırakmıştı. Ne kadar zaman geçmişti, farkında bile değildi. Kaçınıcı gündü? Kaçınıcı saatti?

Kafasını kaldırdı santimlik bir açıyla ve çaprazında oturan adama değdirdi bakışlarını. Rengini çözemediği gözleri ona bakmıyordu. Niye bakmıyordu? Neden bu canavarın arkadaşıydı? Niye onunla bir aradaydı? Hem... Nişanlıydı da. Kalbi kırılmış gibi hissediyordu. Belki çok da yanılttı ama hayatında doğru olan ne vardı ki? Yirmi yaşındaydı. Tüm umutlarını sönük sönük bulmuştu zaten bu sabah. Gözlerini açmış, saat altıyı gösterdiğinde çiçekleri sulamıştı ama çok üzücü gelmişti bunu yapmak. Sessizliği ezbere biliyordu ama akşam altılar sessiz olmazdı. İki haftadır alıştığı sesi arıyordu.

Yanındaki kadını her şekilde kıskanıyordu şimdi. Güzel bir hayatı vardı. Yaşayabiliyordu, bir nedeni vardı. Nefes nasıl alınır, biliyordu. Çok iyi bir adamla nişanlanmıştı. Gözlerinin içi gülüyordu. Onun aksine... her şeye sahipti.

Bakışlarını ellerine düşürdü tekrardan. Tırnaklarını etine bastırıp kırmı-
tarumar eden acıyı yutmaya, kaybetmeye çalıştı. Zorlanıyordu. Kötü his-
sediyordu. İğrenç hissediyordu. Kendinden uzun süredir nefret ediyordu
Ona ait tek bir şey bile kalmamıştı çünkü. Yeşil gözleri yaşlarla ıslandı bu
denbire. Çenesi titreyince tırnaklarını daha sert geçirdi eline, acıyı hisse-
demez olmuştu.

Eskiden hiçbir şey böyle değildi. Bunun yeterince farkındaydı ama dü-
şünmeyi bırakalı aylar olmuştu. Çünkü hiç umudu yoktu, ölmeyi bekli-
yordu sadece. Onu öldüren kim olursa olsun, hiç kuşkusuz minnet du-
yacaktı. Ama son birkaç gündür bir şeylerin... *bir şeylerin* iyiye gittiğini
düşünmüştü. O adam öyle olduğunu düşündürmüştü ona. İnandırmıştı.
Kandırılmıştı. Dünyası başına kaldığı yerden yıkılmaya kaldığı yerden
devam ediyordu. Hâlâ cenazesine dahi gözünü diken bir adamla yaşıyordu.
Hâlâ tecavüze uğruyordu. Öyle bir küsmüştü ki şu hayata, kimseyle konu-
şamıyordu. Hâlâ aklında yaratıp bozduğu anlar vardı. Kendini bulamadığı
sayısız an vardı. Aklını kaybettiği için endişe ediyordu. Hâlâ Tanrı ile arası
bozuktu. Buna rağmen yardım dileniyordu. Hâlâ vücudunda biri iyileş-
meden diğeri açılan yaralar vardı. Bu nasıl bir cezaydı ki bitmek bilmi-
yordu. O yalnızca ağlıyordu ama artık bununla da yetinemiyordu.

Bir an kontrolsüzce hicırdı. Masada uğultu hâlini alan sesleri susturan
da buydu. Gözler onun üzerine dönünce verdiği tepkiyi kontrol altına ala-
mayarak gözlerinden hızla boşalan yaşlarla ağlamaya başladı.

“Leni?” Ses Kılıçhan’a aitti ve şoka girmemiş olsa da anlam veremedi-
ğinde sert çıkıyordu. Kaşlarını çatarak masada karısına doğru eğildi. “Ne
yapıyorsun?”

Turgut boğazına oturan yumruları hissederken kirpiklerini kırpıştırıp
karşısındaki kadına baktı. Yardım etmesini isteyen gözlere...

“İyi misiniz?” diye sordu Elif, şok ve üzüntüyle aralanmıştı dudakları.
Elini kadının kanattığını fark ettiği ellerinin üzerine koyduğunda bu da
onu dumura uğratan diğer şeydi. Gözleri dolmuştu bu kadın karşısında.
“Leni Hanım... Sizi ruvalete götürmemi ister misiniz?”

“Gerek yok,” dedi Barut, burnundan sert bir soluk alarak ayağa kalk-
mıştı. Turgut’a çevrildi gözleri. “Bu geceyi kısa keselim, Leni ilaçlarını al-
mamış belli ki. Sonra tekrarlarız.”

Turgut ayağa kalktı onunla birlikte. Ne ilacından bahsediyordu? Kaşları sertçe çatılırken avuçları kaşınmaya, göğsündeki ağrı kendini belli etmeye başladı.

"Hastaneye götürelim isterseniz," dedi Elif kirpiklerini kırıştırarak. Leni'ye baktı yeniden, kadın içinden bir şeyler gidercesine ağlıyordu. Nasıl dayanılabiliirdi? "İyi görünmüyor."

"Babasını kaybettiğinden beri iyi değil," dedi Barut, aldırış etmeden karısına yöneldi ve elini avucuna çekerek gülşüz bedeni kaldırdı. "Kusuruna bakmayın."

Karısını arkasından sürüklercesine götürürken Turgut bir adım atacak gibi oldu. Peşlerinden gitmek istedi ama bacaklarına beton dökülmüş gibi bir santim ilerleyemedi. Parmaklarını avuçlarının içine hapsetti. Kalp ağrısı çoğaldı. Nefesini tutarak bakışlarını karşısına çevirdiğinde Elif'in de peşlerinden baktığını gördü. Ne olduğunu anlayamamış gibiydi. Endişeliydi. Bir şeyleri o da fark etmişti ve içi de aynı oranda yanmaya başlamıştı. Böylesine bir kadını nasıl bir yükün altında bırakmışlardı da içli içli ağlıyordu?

Bir saniye geçti, ardından bir dakika, peş peşe geçen dakikalar sonunda oradan ayrıldıklarında ikisi de sessizdi ve bu sessizlik arabada da devam etti.

"Ne..." Elif durdu. Yutkunmak istedi ama bunu da yapamadı. Genç adama çevrildi gözleri. Gözleri ön camın ardındaki yoldaydı, bir dirseğini cama dayamışken parmakları da şakaklarında geziniyordu sessizce. "Ne olmuş o kadına?"

Turgut bir cevap aradı zihninde. O da bilmiyordu neler yaşadığını. Tek bildiği ona nasıl baktığıydı. Bakarak anlattıkları haricinde sessizlikti ona dair bildiği tek şey. Boğazının ortasını tıttıklayan ağlama isteğini yuttu. Dayanabilen bir adam değildi bu manzaraya. Annesini düşünüyordu. Tedavi sürecinde onu kapı arkalarında ağlarken yakalardı, kendisi de dolan gözlerle onu izler ve odasına çekildiğinde sessizce bırakırdı göğsüne dolan yaşları. Yaş aldıkça kabuğu sertleşse de bu gece onu tetikleyen bir şeyler vardı.

Elif sessizliği bir cevap kabul edip eşlik etti. Geriye kalan yolu da böyle geçirdiler ama ikisi de aynı insana üzüülüyordu. Aralarına çöken kasvetin nedeni de buydu. Turgut tek kelime etmeden önce Elif'i istediği yere bıraktı. Sonra rotasını kendi evlerine çevirdi, yirmi dakika sonra bahçeye giriş yaptığında Sergen'in arabasını bile fark edememişti. Bir köşeye park etti arabayı. Kontağı kapatır kapatmaz başını direksiyona gömüp derin bir nefes bıraktı.

Gözleri önünde çürüyen bir kadın vardı. Nasıl ona her şeyin bir zamanı olduğunu söyleyip duruyorlardı? Neydi zamanı? Ölünce gelen zamanı ne yapacaktı? O piç kurusunun neler yaptığını bile bilmiyordu ama bilmek de yeterli değil miydi gördüğü kadının bakışları? Sergen görseydi mesela o hallerini, yine hiçbir şey yapmadan durabilecek miydi? Ya Kunter Bey Atabey abisi, babası ya da kardeşi...

Gözlerini sıkıca yumdu. Ne yapmalıydı şimdi? Barut piçini vursaydı kim ne diyecekti? Mazlumun ahını almış olmaz mıydı? Kimse bilmezdi bunu. Adam Leni'yi dışarı bile çıkarmıyordu. Etrafında kim vardı? *Şansal ve bir de Kartacalı*. Peşine düşerdi yüksek ihtimalle. Önce babasını, sonra kardeşini öldürürdü. Onun ölmesi yetmezdi, emindi bundan. Barut, ona bir zarar dokunacak olursa bin mislini yaşatmasını emretmişti Şansal'a mesela. Kulaklarıyla duymuştu bunu. Sergen'e bile dokunurdu işin ucu. İşte bu, en yakınlarını tek tek kaybetmesi anlamına geliyordu.

Sıkıntıyla sırtını doğrulttu ve kendini arabadan dışarı atarken nefes alabilmeyi denedi. Gökyüzüne kaldırdı başını, bir süre yıldızlarla donatılmış göğe baktı. Ellerini ceplerine yerleştirerek ağır adımlarla yürümeye başladı, bahçenin mutfak olan tarafına gidiyordu. Saniyeler içerisinde arka bahçeye kurdukları oturma köşesine geldiğinde tahmin ettiği gibi babası ve Sergen'i otururken buldu. Onu ilk gören babasıydı.

"Hayırdır? Karadeniz'de gemilerin mi battı?"

Babasının sözlerine karşılık başını iki yana salladı. Sergen'in gözleri de omzunun üzerinden çevrilerek onu bulmuştu. Şaşkınca kaşları kalktı ve *ne işin var lan burada* dercesine belli belirsiz salladı başını.

Turgut, dostunun yanına geçip oturduğunda sırtını geriye yasladı ve ona bakan gözlere karşı bir an sustu sadece. Bir an sonra ise, "Bir şey olmadı," diyerek yalan söylemekte buldu çareyi. Sergen'le yalnız kaldığında olanları anlatmalıydı. Bir çıkış yolu bulacağına inanıyordu.

"Sergen bir kızla görüştüğünü söyledi." Turgut kaşlarını çattı. "Kötü mü geçti?"

Sergen'in uydurduğu yalan da buydu demek.

"Görücü usulü şart buna, Baykal amca," dedi Sergen, sahte bir gülümsemeyle. "Yoksa birini bulamaz."

Sabır dilenir gibi nefeslendi Turgut ama ses de etmedi. Babasının öyle bilmesi daha iyiydi.

"E bu da kötü geçmiş oğlum, görücü usulü de fayda etmiyor bizimkine."

"Kız benden hoşlanmadı," diye kafadan attı Turgut. "Herkes herkesi beğenmez sonuçta."

"Atma lan oradan..."

"Sergen," diye ters bir şekilde söylendi Turgut.

"Neyini beğenmemiş?" Baykal Karalav kaşlarını çatarak oğlunu izledi. "Yakışıklı, babayiğit adamsın."

"Bu zamanda senin gibisini asla bulamaz," diye destek çıktı Sergen.

Turgut dudaklarını ıslatarak kollarını göğsünde topladı. "Olmadı işte. Kısmet bu."

"Doğru," dedi babası. "İnsanın ölüm günü de düğün günü de değişmezmiş."

"Babam da söyler bunu," diye onayladı Sergen, elini arkadaşının sırtına koyup ensesine kadar çıkardı ve sıktı. "Niye bu kadar gerginsin, oğlum?" Kaşları çatılmıştı, omuzlarına ilerletmişti elini. Rahatlaması için omzunu ezip bırakıyordu. "Az rahatla lan..."

"Bir masaj yap o zaman," dedi Turgut keyifsiz de olsa gülerek. Sırtını ona doğru döndü ve gözlerini karşısına, mutfak kapısına dikti. "Az laf, çok iş."

Sergen gözlerini devirse de ellerini arkadaşının omuzlarına çıkardı ve parmaklarını bastıra bastıra masaj yapmaya başladı. Baykal Karalav ise onları izliyordu. Yıllardır olduğu gibi ışıldayan gözlerle... Dostluklarının bozulmasından korkmuştu geçen haftalarda. Çünkü oğlu garip bir şekilde değişiyordu. Onu korkutan buydu. Girdiği ortamlar, tanıştığı insanlar ve kurduğu planlar her neyse... Sergen ile kavga bile etmişti. Ağzı yüzü dağılmıştı ve ertesi gün barıştıklarını, ardından oğlunun ona söz verdiği anları hatırlıyordu. Tek dileği ona bir zarar gelmemesi hatta yanından bile geçmemesiydi.

Gecenin sonunda Sergen'i kapıdan uğurladığı sırada nihayet yalnız kalabilmişlerdi. Arabasının yanına gelene kadar Turgut sabırsızdı ve Sergen de bir şeyler döndüğünün farkındaydı. "Ne oluyor?" diye sordu bastıramadığı merakla.

Arabanın ön tarafında karşılıklı dikildiklerinde Turgut başını iki yana ağır bir hareketle salladı ve istemsizce omuzlarını düşürdü.

"Leni bir anda ağlamaya başladı," dedi Turgut kısık bir sesle. Çöken gecenin altında parıldayan ateşten gözleri öfkeyi su yüzüne çıkarmış. "Yemek bile yemedik. Oturuyorduk sonra kızı alıp götürdü."

Sergen kaşlarını çatı. "Hiçbir şey olmadan mı? Öylece ağladı mı yanı?"

"Belki öncesinde bir şeyler yapmıştır ya da söylemiştir... Bilmiyorum Sergen." Göğsünü ağırlaştıran nefesi verdi sert bir solukta. "Ama... bu böyle devam etmez. Kadını elinden kurtarmamız lazım, Kunter abinin anladığı yok. Önceliğimiz bu olsa her şey bir şekilde çözülür zaten."

"Her şeyin sırası var, dedi adam." Sergen dostunu anlıyordu ama bir noktada önceliğini fark etmeliydi. "Adamın kapısına ne diye gideceğiz? Elimizde nasıl bir kanıt var? Var mı ya da? Diyelim ki gidip adamı aldık... Kanıt yok. Kadın konuşmıyor, demedin mi? Neyi sunacağız?" Gözlerini gözlerinden tek bir an çekmedi. "Hadi diyelim kadın bir şekilde konuştu. Adamı içeride tutmaya yetecek mi anlattıkları? Neyin ne olduğunu bile bilmiyoruz, oğlum. Çıktığında ilk işi seni bitirmek olur. Göz göre göre seni tehlikeye mi atacacağız? Mantıklı hareket etmek zorundasın."

Turgut sinirden delirmek üzereydi. Haklılığı yüzünden ağzından tek kelime çıkmadı. Bir adım gerileyip avuçlarını suratına çıkardı ve ovuşturarak saçları arasına gönderdi. Beceriksiz olan kendisiydi. Eğer bir adım ileri gidebilseydi ve suçunu ispat edecek bir şey öğrenebilseydi kurtulacaklardı bu illetten.

"Bir şey olmalı," dedi Turgut. Gözleri karşısındaki adamın gözlerine ulaştı.

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum." İçi dışına çıksa da bu işin içinden çıkamaz gibi hissedince öfkeyle soludu. "Amına koyayım ya böyle işin..."

Sergen birkaç adımla önünde belirdi ve omuzlarını iki yandan sarmaladı avuçlarıyla. "Fevri hareket edip her şeyi batırma, hiçbir şeyin senin istediğin gibi ilerleyeceği yok," dedi dürüst olarak. "Anla bunu."

Turgut derin bir nefes bırakarak tutuşundan sıyrıldı. Abartıyor muydu? Kimse onun düşündüğünü düşünmüyor gibiydi. Çünkü kimse Leni'yi görmemişti. Nasıl görüldüğünü dahi bilmiyorlardı. Belki de kendisini onlardan ayıran buydu. O daha fazla zaman geçirdiğinden içerliyordu yaşananlara. *Başka bir şey olamazdı.*

Turgut sonraki on gün boyunca bir kez daha Leni'yi görmedi. Bahçedeki çiçekleri suladığı saat altılarda bile. Nedenini bilmiyordu ama yeniden kendi kabuğuna çekilmişti genç kız. Daha çok çekilmişti. Yok olmak pahasına... Onu endişelendiren de buydu. Ölmüş olabileceğini düşünüyordu. Ama geçen akşam eve gideceği sırada kapalı pencereler arkasında yüzünü gördüğü bir an vardı. Çok, çok kısa birkaç saniyeydi bu. Yetersiz gelmişti.

O gecenin sabahında holdinge gitmişti Turgut. Uzun muhabbetlerin sonrasında, akşam vakti bir kumar masasında Şansal, Barut ve kendisini bulduğunda içindeki savaşın da etkisiyle daha büyük oynadığının farkındalığıyla atıyordu her adımını. Ondan istenilen neydi, bilmiyordu ama ilerle-yişinden memnun bir Kılıçhan vardı artık karşısında.

Düşünceleri kan kusuyordu şu sıralar. Başını iki yana ağırca salladı Turgut, kendine gelebilmek için ellerini yüzüne çıkararak tenini sıvazladı. Bir şey düşünmek istemiyordu. Çiçekleri sulamıştı. Onuncu günün sonunu da getirirken sayılı günü kaldığını hissediyordu. Kılıçhan öyle söylemişti. Onu yanında istiyordu; daha içlerine, tüm özellerine... Onun da istediği gibi. Karşılığı olacağının farkındaydı elbette.

Aynı anda bileğine taktığı saate takıldı gözleri. 20.32.

Leni'ye verdiği saatin son durumu hakkında bilgisi yoktu mesela. Neden istemişti? Bilmiyordu. Turgut her ne kadar ona dair şeyleri merakla gözlese de bildiği şey kocaman bir *hiçten* ibaretti. Bilip ne yapacaktı sanki? Leni'ye dair şeylerin onu ilgilendirmemesi gerekiyordu ama dur durak bilmeyen bir şeyler taşıyordu içinde. Onun *eski* hâlleriyle tanışabilmiş olmayı diliyordu mesela. Çok daha öncelerde nasıl bir kadındı? Neler yapardı? Onunla bir sokaktan geçerken, yan yana ilerledikleri yolda karşılaşsalar mı eğer... Neler değişirdi hayatında?

Bir an geceyi ikiye bölen tekerlerin asfaltta kayan sesini duyduğunda düşünceleri kesildi. Kaşları sertçe çatıldı. Kılıçhan'ın arabası bahçede ani bir frenle durduğunda Turgut çardaktan dışarı fırladı. Nedeni bilinmez bir korku batıyordu göğsüne. Ne olmuştu? Arabanın arka kapısından fırtına gibi inen adam öyle bir hızla dış kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki Turgut ne ara önüne geçip yolunu kesmişti, fark edemedi bile. Her şey ani bir hızdaydı.

"Ne oluyor?" diye sordu önüne geçip.

"Çekil!" dedi Barut, öfkesi tepesindeydi ve önüne geçen en ufak şeyi bile tarumar edecek kuvvetteydi. Elini karşısına geçen adamın göğsüne bastırıp iteklemek isterken Turgut elinde ezilen küçük defteri görebildi. Kaşlar daha sert çatıldı.

"Sakin ol," dedi Turgut, endişesinin nedeni evde olan tek kişiydi. Bu öfkenin onu uğratacağı zarardı. *Kalbi tekledi.* "Otur, konuşa-"

"Çekil dedim lan sana!" Dişlerini birbirine bastırıp göğsünden daha sert iteklediğinde Turgut birkaç santimle sendelese de hareket etmemekte ısrarcıydı. Barut yanından geçip kapıya yürüyene kadar arkasından ilerledi.

"Barut!"

"Evime bir adım bile atarsan öldürürüm seni!"

Patlamaya hazır bir bomba. Adamın omuzlarına yapışsa da saniyeler içerisinde kapıyı açıp içeri girer girmez arkasından merdivene yöneldiğinde Turgut her şeyi göze alarak peşine takıldı. Ne olacağı umurunda bile değildi. İfşa olması, geberip gitmesi ya da daha birçok şey... Merdiven basamaklarını ikişer ikişer çıkan adamın hedefini bilmek ödünü koparıyordu. Kontrolünü yitirip gözünün dönmesini sağlıyordu. Ona dokunacak mıydı? *Onu öldürürdü.*

Koridora fırlayıp bir odaya hızla girdiğinde Turgut iki adım arkasındaydı ve kapıyı örtüp kilidi çevirdiği anda kalbi boğazında çarpıyordu. Ne yapmalıydı? Kapıyı kırsa mıydı? Kirpikleri titredi korkuyla. Hızla inip kalkan göğsünün içinde bir ateş yanmaya, büyüyüp de onu yutmaya başladı. Kapıya dikti gözlerini.

"Hap mı kullanıyorsun lan sen?"

Donup kaldı Turgut. Ne hapından bahsediyordu?

Sonra bir şeyin devrilme sesi gelince kapıya doğru atıldı. Kulpu zorladı birkaç kez.

"Benim çocuğumu doğurmamak için..."

Leni'nin ağladığına emindi ama hiç ses gelmiyordu. Turgut omzunu kapıya geçirdi, kırılmadı.

"Sen benim ciddiyetimi anlamadın mı, Leni?" Sesi çok kısıktı ama delirmişçesine öfkeli geliyordu. Turgut endişeyle yeniden yüklendi kapıya. "Sen ne sanıyorsun ulan kendini! Kimden aldın onları?"

Bir tokat sesi gelince Turgut sinirden yerinde duramadı. Deliye dönen bu kez oydu ama kapıyı ne boktan yaptılarsa kırmayı başaramıyordu. Gözleri doldu yaşlarla, acısını yüreğinde hissediyordu çünkü.

“Barut! Aç şu kapıyı!”

“Babamdan mı? Geberip gitmeden önce mi verdi sana bunları? Konuş!”

Hıçkırık sesi duyuldu.

“Ben sana ne yapacağımı biliyorum ama... Benim çocuğumu doğurmamak, ha? Öyle mi?”

“Bir kere aç şu ağzını! Gebertirim lan o anneni! Aç şu ağzını!”

Ağlayış sesleri yükseldi bu kez.

“Kime ait olduğunu alacak bu kafan! Anladın mı beni? Kabul edeceksin bunu!”

Turgut kapının arkasında öyle bir uğraş veriyordu ki kalbini kesen bir acı hissediyordu. Bağırışları yersizdi. Kapının açıldığı yoktu ve bu hayvan herifi gebertmek için sadece silaha ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bu düşünceyle hızla merdivene doğru koştu. Arabasında taşıdığı bir silah vardı. Belinde taşımayı sevmiyordu ama eğer şimdi belinde olsaydı tek bir an bile tereddüt etmez, o piç kurusuna doğrultur ve kafasına sıkardı.

Kıyamet kopan evde Barut eline aldığı bıçakla genç kadının göğsünü damgalarken adamın öfkesinden nasibini almak istemeyenler kulübeye doluşmuştu. Her biri gelen seslere dikkat kesilmişti ama kimse kıpırdamıyordu. Nefes dahi almıyorlardı. Turgut hariç. Arabasının kapısını açıp silahı karış karış ararken gözlerinin önü yaşlarla ıslandığından ve karanlıktan hiçbir haltı göremiyordu. Burnunu çekti, dişlerini sıktı, göğsünde sıkışan kalbinin öldürücü hızı altında gerçek anlamda ölüp gideceğini düşündü. Ama o piçi öldürmeden ölmek yoktu. Leni'nin çaresizliğini bu gece daha net görüyordu. Onu durdurabilecek tek bir şey, sözcük ya da bahane yoktu. *Zamanı değil, zamanı değil, zamanı değil...* Geç kalınmış zamanı da sikerdi.

Silahı koltuğun altına iteklenmiş bir halde bulduğunda körük yutmuş gibi alçalıp kalkan göğsündeki nefesleri düzenleyemeden doğruldu ve evin dış kapısına koşmaya fırsat bulamadan önünden fırlayıp geçen arabayı gördü. Bir an Leni'nin arabanın içinde olup olmadığı seçemedi. Yaşlarla buğulanan gözleri izin vermiyordu. Nefeslerini tutarken koşar adım eve girdi, üst kata çıktı ve az önce bir türlü kıramadığı kapıda aldı soluğu. Kapı ardına kadar açıldı ama içeride dağılan eşyalar haricinde hiçbir şey

kalınmamıştı. Oyalanmadan bahçeye fırlayıp arabasına atladı ve gaza aıldı. Ama ne gideceği yeri ne de ilerlemesi gereken yolu biliyordu.

“Allah’ın belası!” dedi tek solukta, gözleri etrafı tararken avuç içini direksiyona geçirdi. “Soyunu sopunu siktiğimin köpeği!”

Turgut’un öfkesi dinmek bilmedi. Yaklaşık yirmi dakika boyunca karış karış etti gidebileceği yolları ama tek bir iz yoktu. Geç kaldığını kabul etmek istemiyordu. *Ne yapacaktı? Ona... ne yapmıştı?*

Dakikalar sonunda yolunu kaybetmiş gibi arabayı sağa çekti. Pes etmişti. Avucunu sardığı direksiyonu sıkarak başını geriye yatırdı ve bakışlarını önüne sabitledi.

“Allah senin de bin belanı versin,” dedi kendine, çenesi titreyip duruyordu. Nefes alamıyordu sanki. Direksiyona geçirdi elini. “Aptal! Senin kafanı sikeyim, Turgut! Senin ben...”

Dişlerini birbirine bastırdı ve gözlerini kapatarak yaşların yanaklarına dökülmesine izin verdi. Ne olduğunu bilmiyordu. Dayanılmaz bir ağrı hissediyordu. Sanki bin yıl koşmuş da bir günde devrilmişti. Geri gidecek gücü yoktu. Yetişememişti. Aylardır olduğu gibi. Her şey buraya kadardı. Devam etmeyecekti. Bu gecenin affı olmayacaktı hiçbir zaman. Daha önce yapmalıydı. Çok daha önce onu her ne pahasına olursa olsun çekip çıkarmalıydı bu cehennemden. Yüzünde tek bir gülüş bile görme fırsatı olmadığı hâlde izlemek dışında bir şeyler yapabilmeliydi. Birlikte suladıkları çiçekler bile solmaya mahkûmdu bu gece. Asla onarılmayacak bir yoldaydı. Geç kaldığını biliyordu. Hissediyordu. Tüm hayatı boyunca bu geceyi geri getiremeyeceği için acıyla boyanacaktı her yanı. Unutmayı dilerken hep hatırlamak zorunda kalacaktı. Bu yalnızca merhamet değildi, belki de çok da imkânsızdı ama aşktı. *İnsan birine merhamet eder, demişti annesi bir keresinde. Sonra sürekli eder. Ve hep en çok merhamet ettiğine âşık olur.*

Turgut on dakika boyunca ağladı. Yediremiyordu çok şeyi. Bir kez daha düşünmemeyi seçti. O gece kabul ettiği her şeyi unutmayı seçti ve arabasını çalıştırıp Kılıçhan malikânesine sürdü yalnızca. İfadesiz yüzünde kan kaybetmiş gibi bir ölü soğukluğu vardı. Dudakları düz bir çizgi hâlinde, ateşten bakışlarında simsiyah bir duman yükselirken içinde aşılmaz mesafelerleydi. Arabayı demir kapıdan içeri sokup bir köşeye park ettiği saniye hızla indi ve kapıyı kapatma zahmetine girmeden eve doğru yürüdü. Kapı hâlâ aralıktı, hiç dokunulmamış gibiydi. Kimse o şerefsizin sözünden çıkmak istemediğinden korkup da adım dahi atamamıştı. Adı kadar emindi.

Aralık kapıdan içeri girdiğinde üst kata yöneldi adımları. Bu eve geldiği günden bu yana içeri bir kez bile girmemişti ama bu gece... Hiç toparlanmayacak kadar dağılacaksa her şey, didik didik edebilmeliydi. Koridorda ilerledi, adımları az önce birkaç saniye görüp de ayrıldığı odayı bulduğunda sert bir nefes çekti önce. Sıradan kapılardan olmadığından az önce açamamıştı. O an incelerken fark edebildiği detay buydu. İt herif, bu kadını nasıl bir ortama hapsetmişti? Odanın ortasına doğru yürürken zamanın ağırlığı omuzlarında, gözleri ise etrafında görebildiği her şeydeydi. Oda bomboştu. Ayna dahi yoktu. Bir kıyafet dolabı, üstleri boş iki komodin ve krem rengi bir halı vardı yalnızca. Haliya düşen defter radarına takılınca bir adım atarak eğildi ve Barut'un elinde gördüğüne emin olduğu defteri aldı. Bakışları içindeki yazılara düştü. Karmaşıktı çoğu ve galiba Hırvatçaydı. Leni'ye aitti. Kalbinde bir çarpıntı nüksedince defteri cebine koydu. İncelemek için fırsatı olacaktı. Ruhu sıkılırken yutkundu ve gözleri de o esnada odanın ortasına konumlandırılan çift kişilik yatağı buldu. Biraz daha ilerledi. Yatağın beyaz örtüsündeki kan lekelerini fark ettiğinde ise tokat yemiş gibi durdu. Dudakları aralandı, kapandı ve hissettiği yangınla aralık kaldı.

Yaşlarla dolan gözlerini sımsıkı yumup başını önüne devirdiğinde avuçlarını sıktı. Bir elinde hâlâ silah vardı. Sert ve sesli bir nefesle şişirdi göğsünü. Dayanamayacak gibi olduğunda odadan çıktı ama adımları onu geçen gün camında gördüğü kapıya götürdü. Sessizce araladı. Onu karşılayan aynı boşlukta duvarlar oldu. Yalnızca bir masa ve çekmeceli bir konsol duruyordu. Çekmecelerin içine baktı. Odayı karış karış gezdi. Leni'ye dair tek bir şey bile bulamadı. Ya da bulmuştu... Ruhsuzdu geçtiği her yer. Kılıçhan'ın bu ev haricinde başka bir evi daha olduğuna emindi. Leni'yi burada tutuyordu yalnızca. Şeytanın tekiydi.

İçini yakan ateşi bastıramadı. Histerik bir nefes aldı burnundan. Sırtını dönüp kapıdan çıkmadan önce son kez duvarlara, parkelere baktı. Ne bulmayı umuyordu, zerre kadar fikri yoktu ama dört duvar üzerine yığılır gibi hissederken daha fazla dayanamadı. Odadan çıkarak kendisini evin bahçesine attığında kulübeden onu izleyen adamlara aldırış etmeden arabasına atladı ve saniyeler içerisinde yola çıkarken sıkıntısı bir an olsun dinmemişti.

Günümüz

Aksa salonun bir köşesinde günlüklerden parçalar okurken Turgut Karalay geçmişin bir köşesinde, dört bir yanını çevreleyen anının içerisindeydi.

Kalbi bir kez daha titredi. Soğukta kalmış da canı huz kesikleriyse dolmuş gibi... Hâlbuki öyle bir ateşle kuşatılmıştı ki göğsü, nefes alamaz hâldeydi. *O gece de böyleydi. Yıllardır böyleydi.* Sirtüstü uzandığı yatak ona dardı, dört duvar ona cehennem yeriye.

Kaybetmeye alışiyordu insan. En büyük kaybını verdiğinde annesinin ölümüne dayanamayıp hastalanan genç bir delikanlı sayılırdı. Babasını da hatırlıyordu o sıralarda. Çok güçlüydü. Nasıl dayandığını sorgulamamıştı mesela. *Güçlüydü işte.* Özenmişti bir tek. Onun gibi olabilmeyi dilemiş, her şeye rağmen dik durabilmeyi istemişti.

Ama yaş aldıkça güçlü olduğundan değil de öyle olmak *zorunda* kaldığından dik durmayı öğretiyordu hayat. Belki çocuklarına, belki dostlarına, belki de geldiği konuma dayamıştı sırtını ve yoluna devam etmişti böylece. Yalnız kalmamıştı. Kardeşinin ve kendisinin gözlerinin içine bakmış, her seferinde gülümsemiş ve acısını da hiç belli etmemişti.

Turgut elli küsür yaşında hiçbirine sahip olamadığından belki de tek başına yürürken öyle çok zorlanıyordu ki... Dermanı kalmamıştı. Başını kaldırıyordu, gözleri önce oğlunu arıyordu ve düşmanca bakan ona benzer gözleri görüyordu. *Sizin için yaptım,* diyordu ona ama yetmiyordu. Sırtını dönüp öfkeyle gidişini izliyordu. Sonra babasını arıyordu gözleri. Özlemle bakıyordu etrafına. Onu *hiç* bulamıyordu. Yıllar önce bıraktığı yerde, aralarına giren yıllanmış mesafelerin ardından onu görmek de bir o kadar zordu. Dostunu arıyordu bıkmadan. Sırtını dönmüş hâlde buluyordu onu. *Mahvettim,* diyordu sonra. *Her şeyi, kendimi... En çok kendimi.*

Gözleri yaşlarla doldu, birkaç damla şakağından sıyrılıp, yastığa inerken parmak uçlarına sabitlediği fotoğraf karesine baktı uzun uzun. *Larisa ve oğlu.* Ağrısı arttıkça arttı. Tek bir an bile üstesinden gelememişti bu ağrının. Kimsesi yoktu şimdi. Başını kaldırıyordu her defasında ve bu kez uğruna kaybettiği her şeye değen o kadını da bulamıyordu. *Ölmüştü.* Etrafında tek bir kişi dahi bırakmayana kadar saplanmıştı bu karanlığa. *Kim olduğunu unutabilir insan ama neye dönüştüğünü asla.*

Canı şu günlerde daha çok yanıyordu bu sebepten. Kimi kalmıştı sahi? *Bir tek oğlu.* Uzandığı yatakta bir yanına dönerek gözlerinden yastığa dökülen yaşlarla boğazının orta yerine saplanan yumruyu yutkunmaya çalıştı.

Yıllar önce bir gece yarı yolda hıçkırarak ağladığı ne varsa bu gece hâlâ kalbinde taşıdığını hissediyordu. Hiç geçmemişti. Geçmeyeceğini bilmesine rağmen geçer diye beklemişti. Susmuştu zaman geçtikçe. Hâlbuki

sessizliği seven bir adam olmamıştı bu yaşına kadar. Konuşacak bir şeyleri olmuştu her zaman. Leni'ye anlatacak çok şeyi vardı mesela. lmeseydi... Yaşayacak yılları da vardı.

Onun uğruna feda edecek ömrü de yle. *Elinde avucunda ne kaldıysa bitirene dek ne anlatamadıysa kalbini tutuşturana dek, sustuysa ve her sustuğunda da yalnız kaldıysa ölene dek...* Ona verecek bir şeyleri hep vardı.

Yaşayabilsin diye.

Sırılsıklam gözlerini fotoğraf karesinde gülen yüzlerine çevirdi. Larisa ve Boris... Turgut ağlarken güldü. Kalbi yandıkça ağladı. Oğluna sarılmak istedi, kalbi sıkıştı. Öleceğini düşündü. *O gece gibi.* Ama lmedi. *Daha çok ağladı.*

"Leni," dedi Turgut ağlayışları arasında. Gözlerini yumdu sıkıca. Onun için *Larisa*. "Pişman mısın diye soracaklar bana..." Başını iki yana salladı ağır ağır. "Hiç olmadığımı söyleyeceğim onlara."

Yedi yaşındaki oğluna dokundu bu kez gözleri. Ona benzeyen gözlerine, ona bir türlü göstermediği gülüşüne baktı. Onu anlayabilsin diye öldükten sonra okumasını istediği sayfalarca yazı bırakmıştı geride.

Her biri *oğlum* diye başlıyordu. *Canımın canı*, diyordu bazen. *Aslanım*, dediği anlar da fazlaydı. Gözyaşları ıslatıyordu kâğıtları ve yine *mahvediyordu* bir şeyleri.

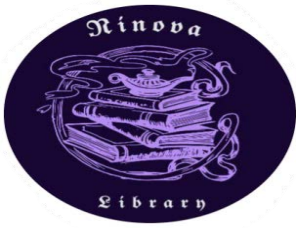
Hiç affetmeyeceksin beni. Biliyorum oğlum bunu, gözlerinde görüyorum. Bunun acısını çekiyorum. Hâlbuki bir tek seni istiyorum şu sıralar yanımda. Sıkı sıkı sarılayım, kokusunu alayım, özlediğim günlerin acısını çıkarayım, diyorum... Ama olmuyor işte. Sen bana öyle bakarken nasıl olsun? Nasıl olsun, babasının canı? Aslanım benim. Aslan oğlum benim.

Eğer bunu okuyorsan bir kez daha sana oğlum deme şansım kalmamıştır. O yüzden her seferinde doya doya yazıyorum. Kızma bana. Doyarım sanıyorum ama sana hiç doyamadan gideceğimi de biliyorum. Acım da bundan. Annene de doyamamıştım zaten. Kendi anneme de yle... Babama, dostuma, kardeşime... Ama oluyor işte yle. Olurmuş zaten. Bu yüzden kızmıyorum kendimden başka kimseye. Hele sana hiç.

Biliyorum çünkü ben şu hayatın eksik parçasıyım. Seni de eksik bıraktım. Yanında olmalıydım attığın adımda, aldığın her yaşında, her başarında, kızgınlığında ve mutluluğunda... Seni okuldan ben almalıydım mesela, düştüğünden kaldıran ben olmalıydım, bisiklet sürmeyi ben öğretmeliydim sana, birlikte kâğıttan uçaklar yapmalıydık... Baksana oğlum, ne çok şey eksik kalmış geride. Bu yüzden ne yazarsam yazayım affetmeyeceksin beni, hakkın zaten. Seni sevdiğimi bil istiyorum sadece. Kızsan da küssen de bana sırtını da dönsen, ben sana sarılmadan gitsem de bu dünyadan... Baban olduğum için ne kadar gururlu olduğumu bilerek yumacağım gözlerimi. Seni çok severek annene kavuşacağım. Sana da bunları bırakacağım. Bir gün beni hatırladığında gülümseyebil diye bir o kadar çok şey anlatacağım...

“Her şey sizin içindi.” diye fısıldadı. Larisa’nın güzel suratına baktı sonra. “Sen yaşayabil diyeydi.”

DEVAM EDECEK..

Gizem Yiğit,
küçük yaşta şiir yazarak
başlayan yazma serüvenini
lise yıllarında dijital
platforma taşımıştır.
Yazar, kaleme aldığı
kurgularını 2022 yılından
beri okurlarıyla
buluşturmaktadır.

**"Sıfır Noktası-3:
Ateş Sarmalı" yazarın
yayımlanan
dördüncü kitabıdır.**

 /izgocean

 /izgocean